LUCIANUS

SAMOSATENSIS.

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS III PARS I.

ROSTOCHII

IMPENSIS ERNESTI KUHNII

MDCCCLXXIV.

Typis academicis Adlerianis.

OTTONI FRIDOLINO FRITZSCHIO

THEOLOGO TURICENSI

FRATRI

Ἀντίδωρον.

Praefatio.

In hoc Luciani volumine et in reliquis quae adhuc restant etiam Vaticanorum codicum unius pluriumve conlatione uti licuit: de quo codicum genere infra seorsim exponetur. quod ad caeteros codices adtinet, de ‚Deorum Dialogis‘, qui hic primum locum obtinent eorumque libris scriptis in adnot. critica p. 3 satis dictum est. tum eorundem codicum usus in ‚Dialogis Marinis‘ patuit, praeterquam quod Parisinorum codd. nova comparatione hic carui unumque sequi Belinum coactus sum. transeo ad ‚Prometheum‘, in quo uno dialogo Vindobonensis 123 (B) omnium ille antiquissimus ita eminet, ut ad hunc maxime quasi regulam judicia nostra dirigenda sint. nam pro vulgata, quae saepe vitiosa est, B plerumque scripturas exhibet verissimas, quarum pars maxima jam ab aliis editoribus bene recepta est. equidem meis codd. usus sum duobus, Florentino saec. XIII (Φ) et qui antiquior est Vaticano 87 (𝔄) ac praeterea Marciano 434 (Ω) ap. Sommerbrodtium (in ‚Lucianeis‘ p. 3 sqq.). omnino et Florentinus Marcianusque haud ita raro et magis Vaticanus cum codice B consentiunt, ut tamen hi omnes saepe vitia teneant vulgatae. itaque codicum ope, absque uno B esset, hic certe libellus in

integrum totus restitui non posset. at vel sic mihi meorum (𝔄ΦΩ) conlatio multum profuit. quum enim ex alio fonte B ex alio 𝔄ΦΩ emanarint: modo Luciani verba, quae ex uno B exciderunt, in 𝔄ΦΩ servata sunt, modo praefiscini in his recte scripta leguntur, quae in B non carent vitio. praeterea Jacobitius contulit Vindobonensem 302 (J) codicem recentissimum. denique ex iis libris, qui jam patrum memoria inspecti sunt, raro memorantur hi: V (Graevianus), T (codex Poli), R (Anglus Bourdeloti), U (Longoli excerpta) et M (2954 Parisinus). venio nunc ad ‚Timonem', in quo codicibus usus sum septem, A*O*ΨΩΩ_2PR. et Gorlicensem (A) quidem ipse tractavi, Augustanum autem, qui nunc Monacensis est (*O*) L. Spengelii amicitia et tres Venetos 436 (Ψ), 434 (Ω), 435 (Ω_2) Sommerbrodti diligentia contulit. ex his Augustanus (*O*) quum pro Vindobonensis (B) pedisequo et quasi vicario haberi possit (ut bene Siemonsenius in Quaestt. Luc. p. 7 et p. 9), in ‚Timone' tamen non ubique notae est optimae, sed dignitate cedit Gorlicensi. hinc e solo Augustano nihil fere ausus sum recipere, nisi quidem praesens urgeret necessitas, velut in § 56 ordinem verborum legitimum. denique ab Ignatio Guidio Romae mihi bene comparati sunt duo codd. Vaticani, bombycinus no. 76 (signavi P) et chartaceus 86 (R), in quorum priore lectiones insunt perbonae. alii libri in Timone tam raro adferuntur, ut Hemsterhusium dicas omni fere instrumento critico destitutum fuisse. tamen sic quoque hic illic nominantur duo codd. ‚regii' (Parisini) apud Fabrum ac praeterea Graevianus (V), Poli conlatio (T), Longoli excerpta (U), Galeana (X), Anglus Bourdeloti (R) et margo Aldinae (Y). Fabri quidem codices haud dubie iidem sunt, quos

postea inspexit Belinus. quanquam rarissime Belinus Parisinos memoravit hos, librum 2957 (N), 2954 (M) et 1428 (L). ceterum qui post me hunc dialogum edet, carere vix poterit duobus codd. Vaticanis eisque optimis altero no. 90 (*Γ*), altero 87 (𝔄). restant ‚Dialogi Mortuorum': quos etiam Vindobonensis B exhibet plurimum ille quidem profuturus, si aut ipse talis esset, qualem in ‚Prometheo' se praestitit, aut saltem nova ejus conlatio exstaret, qua hic vel maxime opus est. sic quoque copiae mihi praesto fuerunt luculentae, dico codices octo, Vaticanum 87 (𝔄) et qui cum Vindobonensi partim tantum convenit Augustanum (*O*), Gorlicensem (A), Florentinum (*Φ*), Venetos tres (*Ψ*, *Ω*, $Ω_2$) et Guelferbytanum (F). huc accedunt scripturae codicum Parisinorum apud Belinum et horum in ed. Hemsterhusi librorum: VTDR(UXY), in quibus hic idem valet, quod de iisdem supra observatum est. et hic quidem e cod. Vaticano in Lucianum magnus sane fructus redundat, major etiam quam in dialogis deorum et marinis, ubi ille cum Vindobonensi B acriter, frustra tamen, de palma contendit. quamobrem plura ejusdem generis jam nunc adderem, nisi aliter visum esset redemptori verenti, ne moles libri nimium adcresceret. attamen evici, ut prior certe horum dialogorum pars nunc divulgari posset. altera pars hujus voluminis quam primum in lucem exibit, quae pars etiam novam conlationem Vindobonensis B complectetur. non sum nescius, etiam in dialogis deorum aliquot lectiones Vaticani 𝔄, quas adhuc repudiavi, probandas fuisse. ceterum religio fuit codicem ejusmodi solum audire, si ulla residere posset dubitatio. veluti in D. D. XXV, 1 p. 80 pro vulgata: *ὡς δεῖ ξυνέχειν ἀνάγκῃ τὸν χαλινὸν* unus 𝔄 verissime sic exhibet:

ὡς ἀεὶ ξυνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινὸν —. dubitaram de illo *ἀεί*, quod tamen Ovidi loco in Metam. II, 127 sq. haud disconvenit. pro inepto *ἀνάγκῃ* scribendum esse *ἀνάγκη* etiam Sommerbrodtius optime vidit, cod. Veneti scripturam *δή* pro *δεῖ* ille quidem amplexus: *ὡς δὴ ξυνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινὸν* —. at hanc scripturam quominus probarem, ipsum illud *ὡς δή*, quod olim ad D. D. XX, 15 p. 53 ed prim. adtigi, impedimento fuit: nusquam enim ita positum inveni. superest, ut tabulam, in qua conlocatio librorum vulgaris cum nostra conferatur, adiiciam:

	vulgato ordine	nunc
ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ	VIII	23
ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ	IX	24
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ	VII	25
ΤΙΜΩΝ	V	26
ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ	X	27.

Scribebam Rostochii mense Decembri a.
CIↃIↃCCCLXXIII.

PROLEGOMENA.

Caput I.
De codicibus Luciani Vaticanis.

Ex quo rescripti codices et ipsae papyri velut Herculanenses et Hyperideae tractari coeptae sunt: certo adparuit hasce jam papyros in tanta praestantia multis vitiis laborare. itaque in arte critica tot pravas lectiones scrutanti caelestis lux rationis tanquam obrussa ubique adhibenda est: siquidem divinatio vere divina longe codicibus praestat omnibus. quae ratio quum in caeteros scriptores cadat, tum in corruptissimo quoque valet plurimum, in quo numero Lucianum esse constat. transeo ad codices, quorum unum olim in Luciano quoque fuerat archetypum: nec tamen ut Aeschyli ut Cornelii Taciti aliorumque ita etiam Luciani codices, qui plurimi exstant, ex uno codice omnes ità fluxerunt, ut pro unius haberi meris possint apographis. ita enim in Praefat. ad Luc. I, 1 p. 13 recte judicavi, id quod Siemonsenius, qui reapse mecum consentit, in Quaestt. Luc. p. 22 mire interpretatus est. nam inter omnes constat familias codicum Lucianeorum duas esse, neque lectorem sat adtentum et bene intelligentem fugere potest ad utram classem singuli jure referantur. at ne sic quidem Siemonsenius laude fraudandus est, qui (in Quaestt. Luc. p. 1—21) ab mea potissimum editione profectus locis additis et consensione monstrata codices plerosque suo cuique generi tam bene adsignaverit. hinc sequitur eum

criticum falli, si quis uni codici ubique emancipatus sit neque cogitarit duo ad minimum codices sibi quaerendos esse, quorum uterque ducere familiam suam videatur. quod ad singulos adtinet, ab illo codice proficiscar, qui et antiquitate omnes superat et virtute vix ulli cedit, Vindobonensi 123 (B) libro membranaceo, qui sub initium saeculi decimi (anno circiter 912) scriptus est, in cujus margine scholia eximia partim legi hodieque possunt. ac Siemonsenius quidem in Quaestt. Luc. p. 7 hunc librum ita judicat excellere, ut ad eum solum quasi normam quandam caeteri omnes exigendi sint. atqui sciebat aliter et nos statuisse et eum, qui hujus codicis partem et ipse conferre coepit, C. Jacobitium et cum G. Dindorfio ipsum J. Bekkerum. quid, quod Jacobitius in Praefat. p. XIII ostenderat alteram hujus libri partem scriptam esse minus adcurate. nam, id quod multi perperam omittere solent, unusquisque codex ante omnia secum ipse comparandus est videndumque illud maxime, num ab initio ad finem totus sibi constet paremque et aetatis notam et lectionum fidem ubique tueatur. quodsi quis vel unum dialogum ‚Δραπέται‘, qui nunc sub finem exstat, consuluerit, hunc codicem videbit sui dissimilem esse et ab sua ipsius virtute degenerasse. contra qui dialogi ab initio hujus qualis nunc est codicis exstant, fide sunt digniores: tametsi hi quoque inter se differunt neque ullus eorum ac ne ‚Prometheus‘ quidem, quem non nego optimis lectionibus refertum esse, tantopere excellit, ut Siemonsenio prorsus liceat adsentiri. ita sane dolendum est, quod a principio libri Lucianei XIX perierunt: quo facto hic scriptor magnam fecit jacturam et inreparabilem. quare iis in libris, qui ab initio leguntur, Vindobonensis B magis audiendus est, quam in eis dialogis, qui nunc sub finem exstant, in quibus alii codices aut pari sunt virtute aut etiam superiore. enimvero Vindobonensis B a principio, in medio libro et in fine turpiter mutilatus nunc vix triginta libros Lucianeos et in his quoque brevissimum quemque complectitur: ex quo ad-

paret parvam tantum et perexiguam Luciani partem in hoc codice servatam esse. hinc rursus emergit, tot in libris Luciani, in quibus Vindobonensis B plane deficit, necessario ad alios codices confugiendum esse, ita tamen ut horum scripturas in corruptis locis ubique cogites minus certas nec tam firmas esse, quam Vindobonensis B ibidem futurae essent, si modo exstarent. nempe critici est, in locis suspectis scepticorum more a pravo, si fieri possit, dignoscere rectum atque id quod verum est, quaerere. quod autem supra dixi, alteram codicum familiam nusquam impune negligi posse, id et ad corruptos locos pertinet et ad mutilatos. et in illis quidem majorem molestiam ei creant loci, qui non fortuito depravati sunt sed male correcti: nam codicem B, qui dolosa correctione non caret, ipsum quoque hic illic interpolatum esse non fugit E. Rohdium (in ‚Indice Philologi' m. Octbr. 1872 Nr. 10 p. 489). ita in D. Mort. I, 3, ubi B quoque conjecturam habet perversam: *πάντα μία ἡμῖν κόνις,* altera alterius familiae interpolatio omnem eximit dubitationem. ibi enim correctores duas codicibus intulerunt conjecturas plane illas quidem diversas, ambas tamen similes literarum ductibus archetypi. in altero genere cavendum est, ne Lucianeus sermo recentium codicum additamentis malis male oneretur, quae a libro B optime absunt omnia, neve qui loci reapse integri sunt, pro mutilis temere habeantur. at vero idem codex B eorum quoque omissionibus, quae haud dubie ab ipso Luciano scripta erant, saepenumero laborat. nonnunquam tamen feliciter cecidit, ut quae verba in illo B male exciderint, eadem in alterius familiae codice praeclare servata sint. longum est complures lacunas antea ne animadversas quidem, quae nunc e codd. ab me certo expletae sunt, hic pertractare satisque erit unum alterumve hujusmodi exemplum posuisse, velut in hoc ipso volumine p. 36 D. D. XII, 2 et p. 81 D. D. XXV, 2 et p. 194 D. Mort. I, 2 fin. sed quoniam et amicus modum in lacunis me tenuisse alicubi negat et

Siemonsenius (Quaestt. L. p. 22), qui multis locis id optimo jure ab me factum esse concedit, tamen ‚interdum temere‘ lacunae signum positum vult: de hoc medelae genere quid mihi videatur, dicam in universum. nullam ego unquam tractavi veterem papyrum (testor Hyperideas et Herculanenses), nullum codicem rescriptum neque graecum neque latinum, ut non in omnibus non nihil temere hic illic omissum fuisse deprehenderem: quod vitiorum genus constat esse in antiquissimis. neque semper haec facultas data est, ut aut verba elapsa codicis ope e fuga retrahas aut certe (id quod saepe accidit) lacunam ipsam et defectum certo codicis signo testimonioque confirmes: quo auxilio destitutis criticis magna sane opus est cautione. attamen ab omnibus codd. ea saltem verba abesse prorsus necesse est, quae jam ex ipso codicum nostrorum archetypo temere exciderint. quocirca ne omnium quidem codicum respectus locos arguere vetat lacunosos, si modo necessitas codicibus obloquatur et reclamet. haec praemisi, ut ad rem ipsam via muniretur. nam Johanne Bessarione paucis annis superior fuit Johannes Aurispa, Siculus, qui et Florentiae literas graecas docuit et Romam evocatus est ab Nicolao V, cui pontifici prima Vaticanae bibliothecae institutio debetur. sed Johannem Aurispam pro certo creditur primum effecisse, ut in Italiam transferrentur integra opera quum plurimorum Graeciae scriptorum tum Luciani Samosatensis: de qua re tirones Schoellium conferant in Hist. Gr. Lit. III p. 534 ed. Pind. ac de iis quidem Luciani codd., qui in aliis Italiae urbibus adservantur ut Florentiae, Urbini, Venetiis hic nihil dicam, sed in eis libris manu scriptis acquiescam, qui mere sunt Romani. de quibus adhuc omnes fere ita mentionem fecerunt, quasi duo codices (87 et 90) soli aut omnino exstent aut in censum possint venire. atqui bibliotheca Vaticana Lucianei codices continentur ad minimum duodecim, qui in indice graeco ita numerati sunt: 73; 76; 86; 87; 947; 1323; 1325; 88; 89;

90; 224; 1322. hos enim in tabulario basilicae Vaticanae codices ad unum omnes servari accepimus. quaeritur, quo jure decem libri Vaticani tam diu contemti jacuerint planeque neglecti. atque etsi parum adhuc constat de his quinque: no. 947; 1323; 1325; 224; 1322, credo tamen hos libros decem omnes Lucianea non habere nisi perpauca. illud plane scio, in hoc numero inesse etiam codicillos admodum recentes, tres dico chartaceos n. 89 saeculi XIV (?), n. 86 et recentissimum n. 88. nam ab hujusmodi codd. nihil sperare licet: quae ratio ut non semper constat, ita tam raro fallit, ut ea omnes vulgo utamur. restant duo libri laudabiles, alter (qui ad ‚Timonem' mihi injussu meo conlatus est) no. 76 codex bombycinus saec. XIV, qui notae melioris est et cum optimis libris saepe consentit, alter membranaceus no. 73. et hi quidem si juris sunt sui, digni videntur qui toti excutiantur; sin e cod. 90 vel 87 descripti sunt, ne ipsi quidem magnam possunt vim habere. quanquam tum quoque libris 73 et 76 utendum erit loco supplementi, ut ubi nobile par 90 et 87 deficiat, hi in manus sumantur. atque hoc ipsum in codice 73 optime jam perfecit Erwinus Rohdius, qui ex eo et scholia optima descripsit et dialogos meretricios excussit: vide Museum Rhenanum vol. XXV a. 1870, ubi vir doctus et acutus p. 548 haec habet: ‚Unter den sehr zahlreichen Lucian-Handschriften der vaticanischen Bibliothek steht, neben dem trefflichen — Vaticanus 90 (saec. XII) der Palatinus 73 in erster Reihe: eine schöne Pergament-Handschrift des 13. Jahrhunderts, die zwar nur einen Theil der Lucianischen Schriften enthält, darunter aber die so interessanten, sonst gerade in den besseren italienischen Handschriften fehlenden Hetärendialoge. Und zwar sind gerade diese Dialoge durch einen besonderen Reichthum nicht unbedeutender Scholien ausgezeichnet'. de decem istis codicibus haec hactenus: quibus si quis aut certiora adtulerit aut laetiora, gaudebo. verum quod ad reliquos duo pertinet, primum

repetere hic nolo, quae de codice 87 verissime scripsit C. B. Hasius in ,Notices et Extraits des manuscr. de la bibl. du Roi vol. IX, T. II, 11 part.' quo in loco hic codex ita ab Hasio descriptus est, ut ei recte multum tribueret. Hasio tamen propositum erat, non ut de Samosatensi ipso scriberet sed de seris Luciani imitatoribus. nam ex hoc ipso cod. ibidem edidit Byzantinae aetatis dialogum ,Τιμαρίων' nomine, adnotatione et indice instructum, quo dialogo frigida quaedam continetur Necyomantiae Lucianeae imitatio (IX p. 128 sqq.). quum autem Hasio de partibus primariis id est Lucianeis tacendum fuerit, haec videntur addenda esse, primum scholia in cod. 87 inesse nulla, deinde quaecunque opera Luciano tribuuntur, ea huic codici omnia inesse exceptis tantum septem hisce: 1) *Ὄνειρος,* 2) *Ῥητόρων διδάσκαλος,* 3) *Μακρόβιοι,* 4) *Περὶ τῆς Συρίας θεοῦ,* 5) *Φιλόπατρις,* 6) *Χαρίδημος* et 7) *Νέρων.* jam quo tempore hic codex Parisios abreptus erat, non solum C. B. Hasius ex eo ,Timarionem' edidit, verum etiam Lucianea omnia bene contulit F. J. Bastius et paucas quasdam lectiones hic illic memoravit, post cujus viri obitum integra conlatio videtur interisse, in Angliam (ut putant) ablata, de qua re vide Schoellium in Hist. Gr. Lit. II p. 499. post Bastium tres tantum libelli Lucianei cum cod. 87 conlati erant, quae lectiones in Tauchnitiana Dindorfi, in Sommerbrodtiana et in mea editione (Voll. I et II) exstant. quo magis curae habui, ut alia quoque Lucianea vir doctus cum cod. 87 bene compararet: quarum conlationum magnam partem (primum X librorum Luciani) dudum accepimus. superest Vaticanus 90, qui primum fortassis ab J. Vossio, certe ab Jo. Massono ap. Reitz. Praef. p. XVIII sq. deinde etiam ab aliis inspectus est. hic codex membranaceus est, saeculi (ut videtur) XI, habet autem LXXIX Luciani et Pseudoluciani libros; desunt novem hi: 1) *Ἑταιρικοὶ διάλογοι,* 2) *Δραπέται,* 3) *Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων,* 4) *Νέρων,* 5) *Πατρίδος ἐγκώμιον,* 6) *Περὶ πένθους,* 7) *Ῥητόρων*

διδάσκαλος, 8) Φιλόπατρις et 9) Χαρίδημος. scholia habet plurima, alia recentia, antiqua alia, multa etiam antiquissima. et haec quidem cum scholiis ,codicis Vossiani' (V) ap. Hemsterhusium toties ad verbum paene conveniunt, ut conjicere audeam Vossianum illum codicem hunc ipsum fuisse Vaticanum. multo plures scripturas quam e cod. 87 Bastius ex hoc codice 90 variis locis adtulit. nam hunc quoque integrum ille Parisiis probe excusserat: quae conlatio aut periit aut alicubi (in Anglia fortasse) latet abscondita. post Bastium unius dialogi conlationem Sommerbrodtius et trium aliorum Dindorfius in Tauchnitiana ediderunt. quod ad me adtinet, primum olim ab F. Osanno conlatione ad ,Veras Historias' facta donatus sum non illa tamen integra. totius autem codicis lectionibus potiri discupiebam. tandem virum doctum et adcuratum inveni, qui primum conlationem ad quatuor longos dialogos optime institutam non sine scholiis antiquis ad me transmitteret plura se mox missurum pollicitus. sed quanquam de hujus codicis indole sat multa ad me perscripta sunt, pleraque tamen adhuc silentio malim transire. multa enim nisi ex integra codicis totius conlatione certo perspici nequeunt. ut exemplo utar, ipsius Luciani sermo duas correctorum manus non unius aetatis expertus est. at scire illud laboro, utrum antiquissima manus codicem totum perscripserit et pari scripserit diligentia, an (ut in tam spisso volumine) duo minimum librarii tempore etiam diverso nec fide simili codicem primo exararint. tum vero de codd. 87 et 90 disserenti hoc quaerendum est, uter utri videatur praestare. incertus scriptor Timarionis, qui dialogus in cod. 87 inest, saeculo vixit XIIo, ut ab Hasio aliisque satis demonstratum est. omninoque fieri non potest, ut codex 87 ante saeculum XII vel potius XIIIum scriptus fuerit. quum igitur liber 90 saeculo jam XIo exaratus esse videatur, hic ipse codex alteri anteponendus est, si tamen antiquitatis sequi praejudicium licet. illa quidem una et consentiens vox omnium est, utrum-

que horum codicum auctoritate multum valere. quod etsi verissime dictum esse defendimus, tamen hoc uno omnis res haudquaquam confecta est. in Luciano enim optimi codices, de quorum dignitate dubitat nemo, partim eisdem lectionibus amice conspirant, partim mire depugnant inter se et digladiantur. has res Siemonsenius quoque in Quaestt. Luc. studuit expedire, qui Vaticanis codd. uti nondum potuit. quo magis optandum est, ut optimi quique codices melius etiam et conjungi possint et distingui, sua cuique aetatis nota certo adsignata et mutuo nexu quo inter se cohaereant ubique reperto. ac de Vaticano certe 87 (𝔄), cujus prope unius lectio huic volumini inest non item libri 90 (*Γ*), omnes praevideo mihi fidem habituros esse. sed priusquam certo sciri possit, uter utri Vaticanorum praestare videatur, illud quaerendum est, quaenam ratio inter Vaticacanum sive alterum sive utrumque et inter Vindobonensem B intercedat. Siemonsenius igitur in Quaestt. L. p. 21, qui Vindobonensi B addictus est, quod ego prae caeteris codices BACΨ*) duces elegerim, valde conlauda-

*) Hoc, inquam, ordine: AC, non contrario CA, quorum A Gorlicensis est saec. XIV, C autem ex parte gemellus, Parisinus 8011 saec. XIII. quae enim partes ex aliis plane libris codici C nuper demum temere additae sunt, una membranacea et chartaceae duae admodum recentes, tribus his partibus cum cod. Gorlicensi nulla omnino necessitudo intercedit. ita et Gorlicensis, qui multo plenior est, magna ex parte cum cod. C non cohaeret et in codicis C antiquissima tantum parte, qua bombycinus est, aliquot dialogi, qui etiam in A leguntur, verbotenus ita conveniunt, ut in hac una parte sane illa exigua Gorlicensis A videri possit e Parisino C descriptus esse. quanquam ne in hac quidem parte librum C, qui vix obiter inspectus est, sequi licet, sed duce uti nunc oportet eo qui eximie conlatus est Gorlicensi: vide quae dixi ad Lucianum V. II P. II Praef. p. X. hinc sequitur falso et inepte dictum esse, quod Siemonsenius in Quaestt. L. p. 11 confirmavit: ‚non dubito, inquit, quin Gorlicensis A totus ex Parisino C, qualis nunc est, transcriptus sit‘. videant potius, quibus libri C denuo comparandi copia fiet, num in parte hujus codicis bombycina dialogi quidam Lucianei legantur, qui iidem in Gorlicensi hodie desint.

vit. postea Erwinus Rohde, abs quo de nexu horum codicum et dignitate nuper (in ‚Indice Philologi' m. Octbr. 1872 Nr. 10 p. 489 sq.) melius quam olim (Ueber Lucians *Λούκιος* p. 44) expositum est, codices Lucianeos a duobus archetypi apographis eisque dissimillimis ipse quoque ut par est derivat. priorem autem familiam BACΨ Rohdius nobis concedit alteri in universum praestare: sed idem, ubi ad singulos locos ventum est, de tanta re etiam atque etiam dubitat veritus, ne ego modum excesserim. neque enim priorem familiam repugnante altera sibi videri sine ulla dubitatione probandam, sed permultis in locis, quibus altera manum Luciani sola teneat, certo rejiciendam esse. ita quum altera familiam alteram suppleat, saepe hoc unum relinqui, ut omnibus momentis quadam aurificis statera examinatis modo hanc modo illam electe sequamur. postremo ubi duae duarum lectiones et eae bonitate pares de principatu contendant, tum vero rem omnino non liquere neque veram scripturam a mala correctione discerni posse, quum praesertim his in locis saepe neutra lectio videatur probari posse (in ‚Indice' l. l. p. 489 sqq.). respondeo tantum abesse, ut ego codices BACΨ caeco impetu ubique secutus sim, ut quod fieri Rohdius jubet id ipsum saepe fecerim reposita altera lectione et acriter defensa. neque ullo in scriptore dubium est, quin ubicunque neutra lectio satisfecerit, res redeat ad emendationem. denique vel in eis locis, de quorum scriptura primo obtutu ambigere licet, graecitatis lex, atticismi observatio et usus dicendi in Luciano tam constans saepe ita scrupulum eximunt, ut tum quoque liqueat, quae lectio ad veritatem sit propensior. nihilo minus laudo, quod E. Rohdius codicum ΦΩMF patrocinium suscepit idque factum gaudeo ob codices maxime Vaticanos. ac primum quod ad codicem 90 adtinet, hujus

horum enim dialogorum lectionibus, si modo ulli erunt, tantundem adparet tribuendum esse, quantum auctoritatis Gorlicensi A ab omnibus conceditur.

partem Rohdius ipse ita comparavit, ut et primam manum ubique dispiceret et diligentia pari scrutaretur secundam, de qua (in censura l. l. p. 491) conjecturam protulit ingeniosam. nos quidem manum dicimus primam; alteram nihil hic moramur. ac bene, quod videam, eundem et ad alteram familiam revocavit et primo loco posuit hoc illorum codicum ordine: *ΓΦΩ*MF. illud tamen Rohdio vel minime concedi posse arbitror, quod Vaticanum 87 (𝔄) priori familiae tanquam longe optimum adjudicavit hoc ordine: 𝔄BAC*Ψ* (in censura l. l. p. 489 et p. 491). primum enim libri *Γ*𝔄 toties tam amice inter se consentiunt, ut uni familiae ambo contribuendi sint: deinde codex 𝔄, qui et scholiis antiquis et plerumque altera manu caret, tum paullo recentior esse quam *Γ* videtur tum certe est (uti nunc demum perspicio) aliquanto deterior. testor crebras hujus libri interpolationes, quarum pars tantum in libro *Γ* invenitur. at, dixerit quispiam, *Γ*𝔄 ambo etiam cum priore familia BAC*Ψ* saepe conveniunt. nempe haec res ideo evenit, quod *Γ*𝔄 codices sunt vetusti et in universum boni, denique eo, quod ut quisque codex maxime est antiquus, ita plurimum ex uno illo traxit archetypo. quae quum ita sint, equidem duo illos Vaticanos non ad priorem BAC*Ψ* sed ad alteram classem hoc ordine revoco: *Γ*𝔄*ΦΩ*MF. atque haec vere dicta esse ita in oculos incurret, si aut pro vera scriptura codicum BAC*Ψ* falsa in *Γ*𝔄 vel pro vera in his falsa in illis lectio creberrime inveniatur, aut si nunc in alterutris mala correctio nunc in utrisque disparis plane generis interpolatio saepe reperiatur, aut si, quod gravissimum est, quae verba in BAC*Ψ* male exciderint, eadem in *Γ*𝔄 praeclare servata sint vel si acciderit contrarium. quorum omnium ratio in codice *Γ* haud dubie ab E. Rohdio explorata est, quo teste uti licet oculato (hunc enim ille tam doctus vir codicem *Γ*, non item alterum 𝔄 ipse versavit); in codice altero 𝔄 eadem ratio e variis lectionibus hujusce voluminis dilucide cognosci poterit.

Caput II.
De Luciani Timone.

Timon Atheniensis quamdiu vixerit, e Lysistrata Aristophanis partim intelligi potest, quam fabulam Ol. 92, 1=412 scimus editam esse. nam hoc anno Timonem jam mortuum fuisse, e Lysistr. v. 808—820 certo sequitur, quam rem Bergkius De Comoed. Antiq. p. 371 non videtur animadvertisse. veruntamen non multo ante Ol. 92, 1 Timonem decessisse indiciis patet haud ambiguis. sed mulierum osorem fuisse Timonem Aristophanes ibidem v. 820 negat, neque aliter Lucianus sentit in Timone § 12 med. immo propterea in solitudinem abisse Timon v. 815 sqq. dicitur, quod odio habuerit ‚viros improbos'. post Aristophanem demum multi dixerunt amicorum ingratorum injuriis Timonem obfensum secessisse. ceterum Aristophanis carmen v. 781—828 et strophicum est et vero amoebaeum. et in antistrophis quidem cum magna numerorum aequalitate saepe conjuncta est etiam verborum sonique ipsius mira quaedam similitudo. in amoebaeis vero ad hanc soni convenientiam et verborum eorundem repetitionem accedere debet sententiarum summa prope aequalitas, cujus haec erat lex sancita, ut qui cantor responderet, simillimis sententiis multo majore cum vi demonstratis superare alterum et vincere studeret. in hunc censum quum alia veniunt, tum haec carmina, Aristoph. Ran. v. 221—267, Horat. Carm. III, 9, multa denique bucolica Theocriti, Vergili, Calpurni. in Lysistratae igitur carmine amoebaeo senum chorus ab v. 781 Melanionem dicit singulari quodam mulierum odio incensum fuisse. at matronarum chorus in antistropho ab v. 805, ut acceptam rem cumulatiore mensura reddat, Timonem ostendit in solitudine viros improbos internecino odio persecutum atque adeo exsecrari solitum fuisse, quum quidem mulieres eidem Timoni essent in amoribus. sed ut ad singula transeam,

in Lysistr. 785 libri sic: *οὕτως ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὅς —,* in antistrophico autem v. 809, *Τίμων τις* (*τίς* Aug.) *ἦν ἀΐδρυτος* (*ἀΰδρυτος* Junt.) Rav., Aug., Junt., A, B, sed *Τίμων ἦν τις ἀΐδρυτος Δ,* Vossianus cum Suida (s. *Ἀπορρῶγας*). qua Suidae lectione probata Hermannus (El. D. Metr. p. 512) in strophico v. 785 audacter conjiciebat: *οὕτως ἦν ποτε νέος Μελανίων τις, ὅς —.* ego Bentlejum secutus non strophicum sed solum antistr. v. 809 correxi scripsique: *Τίμων ἦν ἀΐδρυτός τις —.* hic autem idem atque etiam plus dicendum est, quam in stropha v. 786. itaque vel propterea v. 809 *ἀΐδρυτος* esse debebit ‚homo vagus et solitarius' (heimathlos), prorsus ut ‚exilium' *ἀΐδρυτον κακόν* adpellatum est ab Cratino Hesychii sub his ipsis vocibus. omninoque de significatione verbi *ἀνίδρυτος* Taylorus Reiskiusque ad Demosth. T. IV p. 348 ed. Schaef. bene judicarunt. tum v. 810 sq. libri: *τὸ πρόσωπον περιειργμένος, Ἐρινύων ἀπορρώξ. οὗτος οὖν ὁ Τίμων,* quae omnia Hermannus ita in integrum restituit: *τὰ πρόσωπα περιειργμένος, Ἐρινύος ἀπορρώξ. οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων —.* deinde libri v. 812 sqq. sic: *οὗτος οὖν ὁ τίμων ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους* (*ὑπομίσους* Junt.) *πολλὰ καταρασάμενος* (*κατηρασάμενος* Rav. Aug. Junt.) *ἀνδράσι* (*ἀνδράσιν* Juntina sola) *πονηροῖς.* at quum in stropha v. 789 sqq. non duo sed tres versiculi continuentur hujus formae: ‒́ ⏑⏑⏑ ‒‒, sequitur in antistropho unum hujus generis versum excidisse. dubitant autem primum quo loco hic versus exciderit, deinde quibus verbis fuerit conceptus. et Hermannus quidem in El. D. M. p. 512 invitus commisit, ut lacunae signa ante versum *οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων* poneret, quum antea de eadem re ipse melius judicasset. immo id solum quaeri potest, utrum post hunc versum 812 aliquid exciderit, an post proximum 813: *ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους.* Meinekius autem nuper: *οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων | [εἰς ἀγρὸν ἔρημον] ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους* ne metro quidem favente conjecit infeliciter sane. ita Theocriti editor aut non vidit hic sibi rem esse cum

carmine amoebaeo, aut quid lex horum carminum poscat, nihil pensi habŭit. nam in stropha v. 786—792 Melanio dictus erat in deserta secessisse, in montibus venatus esse et semper ibidem habitasse, ita ut quo erat mulierum odio, domum nunquam reverteretur. atqui in Timonem, ex quo primum urbe Athenis caruit, prorsus idem cadere quum aliunde tum e Lucian. Timone § 42 sqq. notissimum est. hoccine in antistropho plane omitti potuisse neque quidquam de Timone nisi haec dicta esse, *ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους?* quasi non licuerit, si quando odii plenus abierat, eidem mox Athenas postliminio reverti. olim autem anonymus unus pluresve apud Bisetum ita locum suppleri voluit: *ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους, | [κοὐκέτι κατῆλθεν] πολλά* —, quam divinationem Hermanno juveni De Metris p. 368 soli probavit. ac bene anonymus post vérba *ὑπὸ μίσους* versum inseruit, bene etiam id quod elapsum est, ex ipsa stropha suppletum voluit. sed male idem verba *ὑπὸ μίσους* et *οὐκέτι κατῆλθε* separavit et divellit, quae arcte in stropha cohaerent v. 792: *κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.* ergo manet, Aristophanem ita potius scripsisse, ut jam olim correxi: *ᾤχεθ', ὑπὸ μίσους [τ' οὐκέτι κατῆλθεν,] πολλά* —. restat v. 818: *οὕτω κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει,* ubi Dobraeus *ὑμᾶς ἀντεμίσει,* Bergkius *ἡμῖν ἀντεμίσει,* Meinekius *ὑμῖν ἀντεμίσει* conjecerunt. laudo, quod *ὑμῶν* viderunt mendosum esse, magis laudo Bergkium, qui sententiam quoque adsecutus sit: tametsi *ἡμῖν* in lingua graeca nunquam denotat *ἡμῖν ὁμοίως,* ut ipse voluit. ego quum vidissem ob leges carminis amoebaei hoc loco idem dicendum esse, quod in stropha exstat v. 795: *κεῖνος ἡμεῖς τ' οὐδὲν ἧττον,* jam olim ita emendavi: *οὕτω κεῖνος ἡμῶν ἀντ' ἐμίσει* et contuli Jl. *ω,* 254. adeo, inquit, ille pariter ac nos odio semper habebat viros improbos. cujus conjecturae eo minus poenitet, quod ita legisse suspicor scholiastam Rav., qui ita: *ὡσεὶ ἡμεῖς ὑμᾶς.* quae quum ita sint, partem priorem carminis amoebaei ita maxime corrigendam esse arbitror:

στρ.

ΧΟ. ΓΕ. *Μῦθον βούλομαι λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'*
αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν.
οὕτως ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς
φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,
κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κᾆτ' ἐλαγοθήρει
πλεξάμενος ἄρκυς
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος, ἡμεῖς τ' οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες.

ἀντιστρ.

ΧΟ. ΓΥ. *κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι*
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων ἦν ἀΐδρυτός τις ἀβάτοισιν ἐν
σκώλοισι τὰ πρόσωπα περιειργμένος,
Ἐρινύος ἀπορρώξ.
οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων
ᾤχεθ', ὑπὸ μίσους [τ'
οὐκέτι κατῆλθεν,]
πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.
οὕτω κεῖνος ἡμῶν ἀντ' ἐμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεί,
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

Praeterea ad res hujus viri inlustrandas ex aliis comicorum versibus nonnihil proficitur, ex Aristophane ipso in Avibus v. 1549, Phrynicho in Caelibe et Moroso in Bekkeri Anecd. p. 344, 33, e pluribus Platonis comici locis apud Plutarchum in Antonio c. 70 init., quos non adtulit ille quidem, veruntamen legisse se testatus est: ut Antiphanis ap. Athen. VII p. 309, d fabulam ,*Τίμων*' nomine hic praeteream, de qua mox dicetur. quibus comicorum testimoniis Plutarchus in Antonio c. 70 ad

aetatem quoque Timonis sive adumbrandam sive definiendam usus est his verbis: *γέγονεν (ὁ Τίμων) ἡλικίᾳ μάλιστα κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον,* quae ita demum vera sunt, si ad priores annos belli hujusce referuntur. ac bene Plutarchus ipse in Antonio c. 70 init. et in Alcibiade c. 16 fin. cum Timone Alcibiadem ita conjungit ut cum viro qui aetate longe provectior fuerit, adolescentem. deinde ad nostrum Timonem Bergkius in meis Quaestt. Aristoph. p. 321 jure revocavit haec Lysiae verba ap. Suidan s. *'Εσχηματισμένος — ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα· ,οἱ δ' ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως, καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται, ὥσπερ οὗτος',* quae quum aut mortuo jam Timone aut certe absente et in solitudinem abdito scripta sint, ad illud *ὥσπερ οὗτος* tacito addendum est *περιῆλθεν.* at quomodo fieri potuit, ut oratio in Timonem sive mortuum haberetur sive longe Athenis remotum? ac tamen Bergkium neque l. l. p. 321, neque postea De Comoed. Antiq. p. 371 de Lysiae oratione in nostrum Timonem habita dubitasse invenio. huic Bergkii conjecturae H. Sauppius in Fragm. Orat. Att. p. 205 fidem facere dicit verba a Suida commemorata: quasi omnes libri, in quibus Timonis hominum osoris mentio fit, in hunc unum Timonem toti scripti fuerint. multo prudentius idem Sauppius, V. Cl., adjicit, ,tempora non videri obstare'. Lysias enim natus est Ol. 80, 2=459, Timon autem paullo ante Ol. 92, 1=412 (circa Ol. 91, 3 sive 414) est mortuus. ita res ejusmodi est, ut sane tempora non viderentur obstare, si Timon ad mortem usque Athenis mansisset. nunc autem quum multos annos abfuerit neque litibus absens implicari facile potuerit, tempora ipsa Bergkii conjecturae omnino obstare videntur. hinc ego olim in Suida correxeram: *ὡ. π. Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην· οἱ δ' —,* librarios ratus pro *Τιμωνίδην* scripsisse *Τίμωνα* proximo dativo *Τίμωνι* deceptos. cujus emendationis fidejussore ipso tum Suida usus sum s. v. *Διάθεσις — καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς*

Τιμωνίδην· ‚*πῶς δ' ἂν — γυναικὶ πεισθείς*‘. nunc quoque dubitari posse nego quin prior ille Lysiae locus ap. Suidan s. *'Εσχηματισμένος* item e Lysiae oratione in Timonidem depromtus sit. at debuit Suidas *πρὸς Τιμωνίδην* scribere, vere opinor non ita scripsit. praestat enim Suidae suum sibi errorem *ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα* relinquere. vel in his Timonis rebus Suidas magni stuporis documentum edidit. qui quum in Aristoph. Avv. 1549 legisset *Τίμων καθαρός* i. e. ‚purus putus Timon‘ (ut Antiphanes in Bekk. Anecd. p. 105, 5 dixit *καθαρὸς δοῦλος*, quod Meinekius in Fragm. Com. III. p. 6 bene interpretatur): Suidas non intellecto Aristophane ita scripsit, *Τίμων: ὄνομα κύριον, ὁ μισάνθρωπος καλούμενος. ἦν δὲ καθαρός*. hunc Suidae stuporem ab T. Hemsterhusio et R. Porsono tam bene castigatum quis vel verbis obtegat vel mala conjectura tollat, nisi qui forte *καθαρὸς Σουίδας* videri velit? enimvero illud plane in oculos incurrit, Timonidem Timonis hominum osoris filium nullo modo fuisse. verissime enim jam Sauppius in Fragm. Oratt. Att. p. 205 nescire se professus est, unde Bergkius (De Com. Antiq. p. 371 not.) et Scheibius (in Jahn. annal. vol. 31 p. 381) resciverint Timonidem eum, in quem Lysiae oratio habita est, filium fuisse Timonis hominum osoris*). sed quum Athenienses victi essent et belli malis ad incitas paene redacti, factum est, ut nonnulli (et ut opinor pauperrimus quisque) Timonis victum cultumque vel inviti sequerentur: in quos ipsos Lysias (ap. Suidan s. *'Εσχηματισμένος*) vir dives acerbe invehitur. quin etiam antea bello adhuc saeviente talem Timonis imitatorem Ol. 91,

*) Quum tamen fratres, patres filiique Athenis saepe nomina invenerint ad originem inter se simillima, veluti *Τίμων, Τίμαρχος, Τίμανδρος*, vel sic probabile est, Timonidem fratrem nostri Timonis sane fuisse. ceterum neque de hac re neque de filio Timonis nostri Timonide quidquam traditum est. quum autem meretricibus deditus Timon fuerit neque unquam uxorem duxerit: necesse est filium si quem habuit spurium fuisse.

3=414 in scaenam Phrynichus produxerat, cujus versus servati sunt in Lexico Sangerm. ap. Ruhnkenium ad Hom. Hymn. Cer. v. 200 sive in Bekk. Anecd. p. 344, 29: "Ἄδουλος βίος ἐρεῖς, τουτέστιν ὁ μὴ δοῦλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδιάλεκτος βίος καὶ ἀγέλαστος βίος καὶ ἄγαμος βίος. Φρύνιχος ἐν Μονοτρόπῳ· ,ὄνομα δέ μοὔστι Μονότροπος. ζῶ δὲ Τίμωνος (codex τίμωνον) βίον, ἄγαμον, ἄζυγον, ὀξύθυμον, ἀπρόσοδον, ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα‘. quae e Phrynichi Adparatu Soph. fluxerunt, ubi hodie non supersunt, nisi haec ap. Bekker. p. 25, 10: ἀπρόσοδος βίος: ᾧ οὐδεὶς πρόσεισιν, ἀλλ' ἔρημος et p. 25, 14: Ἄδουλος βίος: ὁ μὴ δουλεύοντα ἔχων. hos igitur versus cum Bergkio partim ita equidem scribo suppleoque:

⏑ – ⏑ – ὄνομα δέ μοὐστὶ Μονότροπος,
ἄζυγος, [ἔρημος·] ζῶ δὲ Τίμωνος βίον,
ἄγαμον, ἄδουλον, ὀξύθυμον, ἀπρόσοδον,
ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα.

V. 2 ἄζυγος quod hic reposui, codex non hic habet sed post ἄγαμον et habet accusativum ἄζυγον. pro ἔρημος, quo codex caret, suppleri potest etiam: ἄλεκτρος. poeta suum Μονότροπος totius nomen fabulae optime inlustrat per ἄζυγος [ἄλεκτρος]. tenendum est enim, v. μονότροπος ab atticis eximie usurpari de caelibe et moroso. tu inprimis vide de hac re Plutarchum in Pelopida c. 3 et Pollucem III, 47. et hac de causa primo loco ex epithetis septem ἄγαμον positum est: ζῶ δὲ Τίμωνος βίον, ἄγαμον —. V. 3 codex ut supra dixi exhibet ἄγαμον ἄζυγον. sed ἄγαμον, ἄδουλον eximia restitutio est primum Bergkii in meis Quaestt. Aristoph. p. 321 et postea demum Hermanni ad Eurip. Andromach. v. 580, quem unum auctorem nominavit Meinekius in Fragm. Com. V. II P. I p. 588. et Bergkium quidem vix leniter vitupero, qui etsi non debebat postea De Comoed. Antiq. p. 372 certam correctionem suam ἄγαμον, ἄδουλον improbare, vidit tamen vocem ἄζυγον Phrynicho ipsi eripi non posse, magis vitupero

Hermannum Meinekiumque, qui v. ἄζυγον ausi sint delere. at, inquit, inutile est illud ἄζυγον post ἄγαμον. audio: at num idcirco vocem vere atticam eamque in codice servatam et mediis verbis Phrynichi ipsius insertam temere licebit expungere et eradicare? ceterum de voce ἄδουλος Lobeckius in Aglaoph. p. 1037 adnot. [47] optime exposuit. denique cavendum est, ne quis forte superioribus verbis Phrynichi comici: ζῶ δὲ Τίμωνος βίον ἄγαμον repugnare credat haec Aristophanea de eodem Timone: ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος, in Lysistr. v. 820. nam sicuti Lucianus in Timone testatur, Timon deditus fuerat meretricibus, quae res in utriusque comici locos juxta convenit. sed imitari Timonem quatuor saeculis post ipsum coepit etiam Marcus Antonius triumvir, quum ab amicis desertus esset. at quomodo tum se ipse vinceret, qui ne Octavianum quidem vicisset? quomodo Timonis victum tenuem perferret aut a Cleopatra diu secubaret? itaque cito falsus iste Timon in aulam receptus omni genere libidinum, ut solebat, volutatus est. illa autem Timonis personati incepta Plutarchus in Antonio c. 69 et c. 71 descripsit lepidissime: quae ne quis forte nimis aucta vel prorsus ficta existimet, Plutarchus (ut ibid. c. 28 ipse testatur) ab avo suo, teste oculato acceperat. adde quod cum Plutarcho etiam Strabo XVII, 1, 9 p. 794 partim consentit. de ipso autem Timone Neanthes Cyzicenus multa tradidisse videtur, e quibus pauca tantum ab schol. ad Arist. Lysistr. v. 808 sive ab Suida s. Τίμων et (ubi ante Kusterum Εὐάνθης legebatur, sed codd. recte: Νεάνθης) s. Ἀπορρῶγας servata sunt. primo autem Timonem tradidit, quum de piro silvestri decidisset atque inde claudicaret neque medicos admitteret, putredine absumtum fuisse. deinde addit Neanthes terram in qua sepulcrum Timonis erat, mari, velut insulam, undique circumfusam esse, ut omnes jam mortales hujus sepulcri aditu intercluderentur. Καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ, inquit, τὸν τάφον ἄβατον γενέσθαι ὑπὸ θαλάττης πε-

ῥιῤῥαγέντα, ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Ζωστῆρα καὶ Σούνιον φερούσῃ. quae ne quis e moribus Timonis ficta et fabulis proxima esse dicat, Plutarchus eadem prodidit in Antonio c. 70 his verbis: τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ καὶ ταφέντος Ἁλῆσι παρὰ τὴν θάλατταν ὤλισθε τὰ προὔχοντα τοῦ αἰγιαλοῦ· καὶ τὸ κῦμα περιελθὸν ἄβατον καὶ ἀπροσπέλαστον ἀνθρώπῳ πεποίηκε (scr. ἐποίησε) τὸν τάφον. at, dixerit quispiam, non solum haec ipsa sed quaecunque ibi c. 70 de Timone dixit, Plutarchus ex uno omnia hausit Neanthe. enimvero Plutarchus duo adtulit etiam epigrammata, quibus perraro utuntur historici. et idem ut Antonium simiam ridet, ita Timonem ipsum vult reprehendi signis ingenii generi humano infesti denudatis: at Neanthes historicus irae causas et studii debebat procul habere. tamen quum et superiora illa apud Neanthen et Plutarchum eodem fere modo legantur et quum Neanthe auctore Plutarchus in Themistocle c. 1 palam usus sit: facile concedo quaecunque de sepulcro Timonis supra adscripsi, ex uno omnia Neanthe repeti potuisse. at sic quoque videri potest ad Timonis sepulcrum mari circumdatum Antonius Plutarchi adlusisse c. 69 fin. et inprimis c. 71 init. (τὴν ἔναλον, inquit, ἐκείνην δίαιταν, ἣν Τιμώνειον ὠνόμαζεν). denique ut primarium auctorem exstare Neanthen largiar, res tamen esse potest verissima. facile enim fieri potuit, ut mari sepulchrum postea cingeretur propterea quod locus sepulturae in ipso litore situs erat: de qua re cum Neanthis verbis hisce: ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Ζωστῆρα καὶ Σούνιον φερούσῃ Plutarchus l. l. ita consentit, ut pagum quoque nominaverit: ταφέντος, inquit, Ἁλῆσι παρὰ τὴν θάλατταν. aliis verbis atque Neanthes locum descripsit Stephanus Byz. s. Ἁλαί p. 67: ἔστι δὲ ὁ δῆμος — μεταξὺ Φηγέως τοῦ πρὸς Μαραθῶνι καὶ Βραυρῶνος, αἱ δ' Αἰξωνίδες ἐγγὺς τοῦ ἄστεος. ergo Halas Plutarchus dicit non Aexonidas Cecropidis tribus, sed alteras i. e. Halas Araphenides tribus Aegeidis, ad quam tribum pagus Timoni nostro patrius, Collytus

item pertinebat. ita Timon Collytensis in vicino ejusdem tribus pago, Halis consenuit ibique sepultus est. ac de situ hujus sepulchri etiam Lucianus in Timone historiae vestigiis inhaeret, quo auctore § 6 et § 30 Timon agrum coluit ‚ἐσχατιάν‘, quae vox quum ab Homero tum ab atticis dici solet de agro ad mare sito, ut Hemsterhusius ad Timon. 30 (T. I p. 143) ostendit. deinde maris litori vicinum hunc agellum fuisse ex § 56 conligitur, neque § 7 init. repugnat. quid, quod ibid. § 42 Timon denunciat operam se daturum, ut eo ipso in agello sepeliatur: *αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιὰν — τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ.* quanquam Lucianus historiae fidem partim sequitur, partim idem videtur deserere, qui l. l. ita post *τὴν ἐσχατιάν* pergat: *πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸν αὐτὸν* (immo: *τὸ αὐτὸ*) *καὶ τάφον ἀ. ἕ. μ. δοκῶ.* nam de minuta ista Timonis turricula et ea litori proxima historiae mutae sunt. immo alta fuit turris Timonis (teste Aristophane in Ranis v. 130), sita illa quidem in vicinia Academiae sive in Ceramico exteriore, de qua re ad Ar. Ranas p. 82 exposui. quam turrim haud dubie priore tempore Timon extruxerat, quum dives esset necdum solitudini se mandasset, sed aut Athenis ipsis aut certe in suburbio habitaret. sed Pausanias in situ hujus turris describendo teneri non potuit, quin in mores Timonis eadem opera acrius inveheretur, I, 30, 4: *κατὰ τοῦτο τῆς χώρας* (i. e. non procul ab Academia) *φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους.* *) sed quum sepulcrum Timonis ab terra

*) Ingente temporum incuria factum est, ut quidam hunc Timonem inter Platonis philosophi discipulos referrent, velut Olympiodorus Vit. Plat. p. 4, 18 ed. Cob. *μόνῳ τῷ Πλάτωνι ἐνταῦθα* (*ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ*) *Τίμων ὁ μισάνθρωπος συνῆν*, et Incertus Vit. Plat. ibid. p. 8, 1: *συνεστήσατο* (*ὁ Πλάτων*) *διδασκαλεῖον πλησίον τοῦ καταγωγίου Τίμωνος τοῦ μισανθρώπου, ὃς — πάνυ εὐμενῶς*

avulsum esset, res in religionem venire potuit, quod ne ossa quidem mortui odium vivi posuisse viderentur. etsi autem nulla ejusmodi scriptio ad nos pervenit, tamen haec solitudo sepulchri quum poetis materiem praebere potuit tum magis etiam rhetoribus. videbantur enim dii hunc hominem punivisse, ad cujus sepulchrum ipsi aditum omnibus praeclusissent: ut Timonis ossa velut ex rerum natura dicerentur sublata et erepta. nam quid tam est commune civibus, quam funus mortuis, terra humatis, tumulus sepultis? quin etiam poeta aliquis cecinisse videtur Timonem (ut Tantalum scilicet) aeterna apud inferos supplicia luere. certe poetas quoque Lucianus in Veris Historiis ridet, in quibus II § 31 init. Timon janitor fuisse perhibetur in insula impiorum. tum novem epigrammata novimus h. e. sepulchri titulos, quibus omnibus Timon ut osor hominum derisus est, nusquam tamen ut sepulchrum a terra abscissum dicatur, cui famae Julianus in Anthol. Pal. VII, 577 non obscure

---

ἤνεγκε τὴν τοῦ Πλάτωνος συνουσίαν. ecce tibi cum ipso mendacio mendacii fontem. revera enim Plato in Academia scholam constituit prope altam turrim, quae multo ante Platonis aetatem Timonis fuerat adhuc divitis, non constituit prope Timonis jam pauperis gurgustium (*καταγώγιον* sive *ἐσχατιάν*). nempe in errore versantur, qui de hoc Timone loqui audent quasi de philosopho, inprimisque Stobaeus Flor. X, 54 (I p. 239 M.): *Τίμων ὁ μισάνθρωπος στοιχεῖα ἔφη τῶν κακῶν εἶναι ἀπληστίαν καὶ φιλοδοξίαν* et Plinius in Nat. Hist. VII, 19 § 80. ceterum Plinius et Stobaeus Timonem Atheniensem manifesto confuderunt cum Timone Phliasio, philosopho sceptico sive Pyrroneo. itaque duplici modo hic erratum est. alii, ut Olympiodorus, turri Timonis quae vicina erat Academiae decepti Timonem nostrum pro philosopho venditarunt Academico sive Platonico; alii, ut Plinius quum ad Timonem Phliasium aberrassent, pro philosopho Pyrroneo. huic duplici errori eo facilius indormire licuit, quod et Academici philosophi et Pyrronei ambo fuerunt sceptici. sed Hemsterhusius ad Lucian. I p. 352 Lehm. ut jure indignatur, quod philosophis adcensere Timonem Atheniensem antiqui scriptores non erubuerint, ita causam tanti erroris vir summus ne quaerere quidem curat, nedum indagare.

repugnat*). reliqua octo de Timone epigrammata in eadem Anthol. Pal. VII, 313—320 exstant et duo ex his etiam in Plutarchi Antonio c. 70. quorum antiquissimum poetae fuit incerti, quem nonnulli Plutarcho teste ipsum fuisse Timonem somniabant, epigramma luculentum:

*Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας**) ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·*
τοὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε,

quod ipsum Ptolemaeus in Anthol. Pal. VII, 314 disticho uno imitatur eoque frigidissimo. sed hic nihil dicam nisi de uno Callimacho, qui duo in Timonem epigrammata scripserat (Anthol. Pal. VII, 317 sqq.). quorum alterum l. l. est hocce:

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν;
,τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ'.

plura verba alter locus requirit, qui sic se habet in Anthol. Pal. VII, 318.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ (i. e. *Καλλιμάχου*).

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ τὸ μὴ σὲ γελᾶν.

319. *ΑΔΗΛΟΝ.*

Καὶ νέκυς ὢν Τίμων ἄγριος· σὺ δέ γ' ὦ πυλαωρὲ
Πλούτωνος τάρβει, Κέρβερε, μή σε δάκῃ.

320. *ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.*

Ὀξεῖαι πάντῃ περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἄκανθαι
καὶ σκόλοπες· βλάψεις τοὺς πόδας, ἢν προσίῃς.
Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον.

primum Hegesippi duo disticha nihil inter se commune habere Prosper. Petroni statuit, quem Jacobsius p. 293 falli putabat ductus fortasse versuum secundi et tertii verbis extremis. at priori disticho verba v. 4: *οἰμώζειν*

*) Similia de aliorum sepulcris, qui diis invisi fuerint, narrantur, velut de Cycno ap. Hesiod. in Scut. Herc. v. 477 sq. hinc de Neanthis memoria dubitationi locus relictus videtur.

**) De locutione *ἀποῤῥῆξαι βίον* in quolibet genere violentae mortis usitata vide Blomfieldum in Glossar. ad Aesch. Persas v. 518.

εἴπας πολλά certo repugnant. absurdum est enim Timoni v. 2 recte monenti hospitem v. 4 non gratias agere sed diras imprecari. sequitur hinc, alterum Hegesippi ipsius distichon intercidisse versusque duo *Τίμων — μόνον* ut alius epigrammatis finem in cod. Palatino aliena sede locatos ideoque transponendos esse. sed hi versus, ut viciniam totam circumspicias, nullo reponi alio loco possunt nisi quatuor versibus ante, i. e. post pentametrum qui ab v. *ἶσον* incipit. quo facto integrum Callimachi epigramma restitutum est in hunc modum:

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἶσον ἐμοὶ χαίρειν κἄστι τὸ μή σε γελᾶν.
Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον.

sic demum (ut de pulchra anaphora v. 1 et 3 *ἀλλὰ πάρελθε* taceam) recte, ut in oppositione, ab initio locata sunt et v. *χαίρειν* v. 1 et v. 4 *οἰμώζειν*. sententia enim huc redit: *μὴ χαίρειν εἴπῃς με, ἀλλ' οἰμώζειν· πάρελθε μόνον.* adhuc equidem alteram epigrammatis partem Callimacho vindicavi, cod. Palatino haud nimis adversante, sola tamen fretus conjectura. enimvero accedit Plutarchi in Antonio c. 70 auctoritas, qui alii epigrammati in Timonem scripto haec addit: *τὸ δὲ περιφερόμενον Καλλιμάχειόν ἐστι·*

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε
οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον.

at Jacobsius ad Anthol. Pal. p. 293 Hegesippi haec esse ratus eum, qui tanquam Callimachea adferat, Plutarchum l. l. conjicit memoria deceptum esse, et Jacobsio Meinekius ad Callimach. p. 118 ita adsentit ut hoc distichon inter dubia Callimachi epigrammata et incerta receperit. qua in re duumviros egregios nihil tribuisse miror huic locutioni: *τὸ περιφερόμενον*, i. e. ‚quod tritum est et decantatum'. quomodo enim memoria fallere Plutarchum in eo epigrammate potuit, quod tum in omnium ore esset? tamen hi duumviri in eo certe aliquid secuti videntur, quod cum Anthologia Pal. quatuor

versus Hegesippo quam e Plutarchi loco duos tantum Callimacho dari maluerunt. neque enim unico disticho, quod Plutarchus habet, integrum epigramma inesse potest, idcirco quod jam verba *οἰμώζειν εἴπας πολλά* nimis inepta sunt. itaque priores Callimachi editores p. 276 ed. Ern. unum hoc distichon: *Τίμων — μόνον* quasi integrum epigramma e Plutarcho adponere non debebant. sed hoc eo factum est, quod distichon, *μὴ χαίρειν — γελᾶν* olim incerto poetae cum hoc lemmate *ΑΔΗΛΟΝ* male tributum erat. contendo igitur, non uno sed duobus distichis hoc Callimachi epigramma contineri, in quo de scriptura versus secundi adhuc dubitatur. nam quum in codicis scriptura *ἐστὶ τὸ μὴ σὲ γελᾶν* verborum structura nulla sit, cum Hauptio et ad Callim. p. 90 Meinekio pro *ἐστί* scribendum est *κἄστι*, qua vocis *καί* collocatione uti Callimachus solet. quod autem Graefius, Jacobsius Meinekiusque, ut verbum cum prioribus *ἀλλὰ πάρελθε* connexum ne deesset, *πελᾶν* pro *γελᾶν* scribi voluerunt, id in unius distichi carmine non indignum laude videri posset: sed nunc, ubi integrum epigramma emersit, idem non probandum esse patet, egregio illo verbi *γελᾶν* acumine temere sublato. nam pro verbo *οἰμώζειν* Graecos etiam *μὴ γελᾶν* dixisse liquet ex Antiphane ap. Athen. VI, p. 225, f (v. 6): *τὸν μὲν γελᾶν, τὸν δ' ἕτερον οἰμώζειν μακρά* locisque similibus. itaque secundo versui nihil aliud inest nisi hoc: *οἰμώζειν σοι λέγω,* quae jam alterae dirae sunt post primas v. 1: *κακὸν κέαρ.* lepide vero Timon, quasi diris satiari nequeat, v. 4 etiam novas adjicit, quas sibimet ipsi reddi jubet, imprecationes. ac diris quidem, quibus ipse Timon non abstinuerat sed delectatus erat (Arist. Lysistr. 815 *ὁ Τίμων — πολλὰ καταρασάμενος —*), ne alii quidem carent tituli de Timone in Anthol. Pal. VII, 313, 314, 316. sed in uno epigrammate ternae dirae hominum duorum vel invitis nobis in mentem revocant quum Luciani Timonem dialogum tum Shakespearii Timonem, drama jurgiis plenissimum neque

vacuum imprecationibus. in Luciano quidem advenas Timon sic primum adfatus § 34 init: *τίνες ἐστὲ ὦ κατάρατοι; — ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε —. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη —*, mox ita pergit § 37: *ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανόν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιήσω.* postremo cum nostra Callimachei loci restitutione conferre juvat Shakespearii titulum minus illum quidem aculeatum, caeteroqui non dissimilem, quem partim suo ingenio auctum diffinxit partim adsumsit e Callimacho ap. Plutarchum, (Timon of Athens V, 5, 70)

„Here lies a wretched corse of wretched soul bereft:
Seek not my name. A plague consume you wicked
caitiffs left!
Here lie J Timon; who, alive, all living men did hate:
Pass by, and curse thy fill; but pass, and stay
not here thy gait."

sed ut ad Plutarchum revertar, qui in Antonio c. 70 alia addidit digna memoratu, Apemantus homo simillimis moribus unus omnium exstitit, quem Timon aliquando ad conspectum suum admitteret et coenae quoque adhiberet, ita tamen ut eum ipsum manifesto gravaretur. idem in concione Atheniensium rarissime ad dicendum prodiit, semel tamen orationem habuit solo dignam Timone, quae a Plutarcho l. l. his verbis refertur: *"Εστι μοι μικρὸν οἰκόπεδον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ συκῆ τις ἐν αὐτῷ πέφυκεν, ἐξ ἧς ἤδη συχνοὶ τῶν πολιτῶν ἀπήγξαντο. μέλλων οὖν οἰκοδομεῖν τὸν τόπον ἐβουλήθην δημοσίᾳ προειπεῖν, ἵν' ἢν ἄρα τινὲς ἐθέλωσιν ὑμῶν πρὶν ἐκκοπῆναι τὴν συκῆν ἀπάγξωνται.* et hac ipsa Timonis oratione praeclare usus est Shakespearius l. l. V, 2 fin., ut idem paullo ante persona utitur Apemanti, quem hominum osorem cum osore Timone inducit rixantes. ceterum quae de Timone, Echecratidis f., Collytensi supra scripsi, eis addi nonnulla poterunt ex observationibus Hemsterhusi ad Luc. Timon. c. 1 (T. I, p. 351 sqq. ed. Lehm.). velut optime Hemsterhusius dissentit ab Acrone (T. II p. 10 ed. Hauth.), qui Horati locum in

Serm. I, 1, 64 male retulit ad Timonem Atheniensem, ‚qui odium generi humano indixit‘. minus recte tamen Hemsterhusius de Diogenis L. loco IX, 12, § 112: ὁ δ' οὖν φιλόσοφος — οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τίμων judicasse videtur, quae omnia vere cadere voluerit potius in Timonem Atheniensem hominum osorem. at ego nihil hic quidem Diogenem errasse arbitror, sed haec omnia in Timonem Phliasium optime convenire. denique seriores de Timone hominum osore haud pauca temere et falso scripserunt, cujusmodi mendacium supra ex Olympiodoro adtuli. alia non omnino vera sed valde suspecta sunt. velut Ausonius in Idyll. XV 34 Timonem Athenis, quod nullas amicitias coluisset, dicit lapidatum esse. contra apud Lucianum in Timone extremo Timon et amicitias sancte coluisse dicitur et alios ipse ultro petit lapidibus. itaque Ausonius vere facta opinatur, quae ficta ab rhetore fuisse ad fidem pronius est. in superioribus locis maximeque in Plutarcheis Timonem vidimus satis acerbe reprehendi. sed Plutarchus pauca de multis dicta esse ipse in Antonio c. 71 fatetur: ταῦτα μὲν περὶ Τίμωνος, inquit, ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα. ergo ea potissimum a Plutarcho adparet omissa esse, quibus laude honoreque adfici Timon visus esset. verum haec ipsa necessaria sunt ad Luciani dialogum ‚Τίμων ἢ μισάνθρωπος‘ bene explicandum, quo toto Timon magnis laudibus celebratur. tacuit autem Plutarchus de Antiphanis comoedia ‚Τίμων‘, quae (uti recte Meinekius in Hist. Com. p. 327) ab hominum osore nomen acceperat: quam fabulam conlatis titulis Mnesimachi et Menandri ‚Δύσκολος‘ ego conjicio non injuria aliter inscribi potuisse ‚Δύσκολος γαμῶν‘, quum nuptiali coenae hic versus testimonio sit ap. Athen. VII p. 309, d: Ἀντιφάνης δ' ἐν Τίμωνι — ‚ἥκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους‘. ita juvenis prisco Timoni simillimi tristities videtur derisa fuisse. quod igitur Meinekius l. l. p. 328 Antiphanis ‚Timonem‘ ab Luciano in ‚Timone‘ expressam esse voluit, concedi

nequit, praesertim quum Lucianus, adsiduus ille et veteris et novae, non item mediae comoediae lector Alexidem semel, nusquam autem Antiphanem vel Eubulum commemorarit. jam Plinius in Nat. Hist. VII, 19 § 80 animi tranquillitatem et eundem semper vultum exire posse dicit in rigorem torvitatemque naturae, quales in Graecia multos fuisse, ‚quodque mirum sit, inquit, auctores maxume sapientiae, Diogenem cynicum, Pyrronem, Heraclitum, Timonem, hunc quidem etiam in totius odium generis humani evectum‘. neque hoc uno loco hic Timon in philosophorum chorum male receptus est, Platonicus ille scilicet, ut Olympiodorus somniavit. sed Graecorum philosophi Timonis personam ita jactarant ut alienam, quorum pedisequus Cicero in Disp. Tusc. IV, 12 § 25 exagitavit ‚odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone‘. ita quum ne philosophorum quidem legere vestigia licuerit, alios scriptores adhuc frustra quaerimus, quos duces sequi Lucianus potuerit. inprimis autem, id quod et Lucianus ipse et Shakespearius praeclare viderunt, Timone opus fuit longe alio viro, qui majore jure videretur laudandus esse. quare Lucianus, qui ipse diu rhetor fuerat, rhetoras vel maxime secutus est, ne hos quidem omnes sed a quibus Timonem vidisset celebratum esse. tradit autem Lucianus dialogo prope toto Timonem olim virum bonum fuisse et aptum amicis, postea tamen in odium generis humani ideo incidisse, quod ingratissimo animo amicorum suorum maxime offensus fuerit. hinc Luciano in § 55 fin. pro inepto *χρηστὸς ὢν* restitui: *ἀχάριστος ὢν* et contuli § 48 init: *δίκαια πέπονθεν οὗτος, ἀχάριστος ὤν.* et de hac quidem re Lucianus alios quoque, qui non essent rhetores, testari partim poterat, Aristophanem in Lysistr. 817: *ἐμίσει τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεί,* Photium CIVta Epist.: *ὁ μὲν οὖν παλαιὸς ἐκεῖνος Τίμων μοχθηρίαις ἀτόποις ἀνθρώπων περιτυχὼν ἔδοξε* —, Epist. Socrat. XXIV (sive in edit. Platonis T. VI p. 66 Herm.): *Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι*

ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν, et vel magis Plutarchum eundem in Antonio c. 69: *φυγὰς ἀνθρώπων — τὸν Τίμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλοῦν βίον ἔφασκεν ὡς δὴ πεπονθὼς ὅμοια· καὶ γὰρ αὐτὸς ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεὶς διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δυσχεραίνειν.* sed in eo ipso rhetores quoque plane consentiunt, ut patet e Menandro in Rhetor. Gr. IX p. 260 ed. W: *οἷος γὰρ ἦν ἄρα μεγαλοφρονῶν ἐπὶ φίλοις ἐγώ, οἷον δὲ τεῖχος ἐδόκουν περιβεβλῆσθαι τὸν φίλον. νῦν δὲ γεγύμνωμαι καὶ περιῄρημαι καθάπερ Αἴας τῆς ἀσπίδος· οἰκήσω τόπους ἐρήμους καὶ ἐρημίας μισάνθρωπος ἐπικληθεὶς ὥσπερ Τίμωνά φασιν· τί γάρ μοι συντίθεσθαι φιλίαν, ἵνα πάλιν παραβαίνοντος ἀνιαθῶ; μακαρίζω τῶν θηρίων ἐκεῖνα, ὅσα τὸν μονήρη βίον ἔοικεν ἀγαπᾶν.* itaque salva res est: vulgaris enim Timon nimis acriter vituperatus est etiam ab Cicerone De Amicitia c. 23*), sed Lucianeus Timon amicitiae fidem coluit sanctissime. at, quaerat quispiam, ecquis auctor est, ante Lucianum rhetores et eos Timonis laudatores de hoc viro multa scripsisse? auctore uti licet praeter Menandrum rhetorem etiam Libanio ejusque hac declamatione (T. IV p. 181 sqq. ed. Reisk.): *Τίμων ἐρῶν Ἀλκιβιάδου ἑαυτὸν προσαγγέλλει.* cujus quidem libelli ipsum initium hocce: *Πάλιν ὑμῖν Τίμων εἰς βουλευτήριον***) — docere potest rhetores de hoc Timone multa saepenumero declamasse. quodsi duobus saeculis post in tanta graecorum rhetorum vel paucitate vel infantia declamationes de Timone nondum deferbuerant: certe Luciani aetate florentibus rhetorum studiis plures etiam Timon invenerat, vel qui eum reprehenderent vel

*) ,Quin etiam, inquit, si quis ea asperitate est et immanitate naturae, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem nescio quem accepimus: tamen is pati non possit, ut non anquirat aliquem, apud quem evomat virus acerbitatis suae.' adluditur ad Apemantum.

**) Ita Juvenalis adludens ad Sat. I, 27 incipit IV, 1: ,ecce iterum Crispinus —'. similiter Horatius in Epist. I, 1, 3.

qui rhetorice laudarent. neque solum *μελέτας* de Timone Lucianus legerat, sed etiam *ἠθοποιΐας* ejusdem argumenti rhetoricas, quas quidem ibidem bis ipse expressit. de *ἠθοποιΐας* arte artisque praeceptis vide Hermogenem in Rhet. Gr. I p. 44 sq. et Longinum ibid. IX p. 545 W. exempla autem plurima hujusmodi *ἠθοποιΐας* dedit Libanius T. IV p. 1009—1046 ed. Reisk. et postea p. 1096—1099. prior enim, quam dialogo Lucianus inclusit, *ἠθοποιΐα* haec est:

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Τίμων πένης ὤν;
(in Timone § 1 init. — § 6 fin.),

altera est hujusmodi:

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Τίμων ὁ μισάνθρωπος ἀχαριστηθεὶς ὑπὸ τῶν φίλων καὶ αὖθις πλουτήσας;
(in Timone § 41 init. — 45 fin.).

denique laudationes Timonis rhetoricas exstitisse vel ex eo patet, quod ab rhetoribus non solum *ψόγοι* sed etiam *ἐγκώμια* scribi solebant vario successu. nam encomiographos graecos vituperat Artemidorus in Oneir. I, 56 med. eosdemque solito acrius castigat et inridet Marcus Antoninus apud Frontonem p. 54 ed. Rom. rhetori sane Lucianus declamationes novitias imitandas esse negat ideoque in Rhet. Praec. § 17 fin. juveni ironice hoc suadet: noli inquit, Isocratem, Demosthenem, Platonem legere, ‚*ἀλλὰ τοὺς τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν λόγους καὶ ἅς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρήσασθαι καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν*'. at hic quidem de oratione tantum et genere scripturae sermo est, non item de argumento (*ὑποθέσει*), quam rem nunc agimus. has igitur declamatiunculas ipse prius legerat juvenis et declamator, ut similia diceret vel meliora. in Timone vero ne nova moliendo ridendum se daret laesaque historia Timonis personam corrumperet, rhetorum auxilio carere non potuit, a quibus traditos et vulgo jam credi coeptos laudabiles et satis bonos Timonis mores religiose servavit. nam si tragici vel fabulosis in rebus ut in formando Achille aut Oreste

famam secuti erant: quanto magis id fieri necesse erat in historia eaque tam nota omnibus? ita profecto ab rhetoribus suis in Timone Lucianus partim videtur pendere. nam declamationibus, morum descriptionibus et encomiis ita usus est, ut ipse dialogum actore primarum Timone effingeret, ut deorum ministeria more suo adhiberet, verbo ut rhetoricum opus in justam saturam converteret. una tamen res, thesauri inventio § 41 non omittenda videtur, quam primus fortasse commentus est. optime enim Hemsterhusius ad Timonem c. 1 (I. p. 353 Lehm.): ‚de insperata, inquit, thesauri inventione neminem habet auctorem, vel saltem nullum inveni, id qui memoriae mandarit'. cave Hemsterhusio opponas Tzetzen Chil. VII, 279, qui totum de Timone locum (v. 273—286) e solo Luciani dialogo mutuatus est, ut legenti patebit. sed thesauro invento plane opus fuit ad servandam dialogi oeconomiam, de qua re ita sentio. rhetores etsi ornare multimodis Timonem studuerant, totum tamen ne hi quidem mutarant sed ita ausi erant laudare, ut in sene Timone mira asperitas naturae et quaedam immanitas tamen perluceret. ita Luciano verendum erat, ne spe sua excideret, si longum dialogum scripsisset hominesque ab legendo deterreret. sed nunc, ubi thesaurus inventus est, qui per se cum Timone non cohaeret et mira quadam arte cum eodem copulatur, legentis animus ab Timone ad gratum auri adspectum avocatus magna voluptate perfunditur. inprimis vero teneamus, nihil loci fuisse gravissimis personis Pluti et Peniae, nisi novus thesaurus reperiri posset. adde, quod (ut ipse § 45 docet) falsi amici ne poenas quidem dedissent, nisi thesaurus inventus esset. omnino autem duo loci inprimis tractantur vere satirici, quorum alter est ‚de amicitia fortiter tuenda': qua in parte Timon certus amicus laudatur, parasiti autem ejus puniuntur. alter vero locus, qui longior est priore et ab solo Luciano ad Timonem refertur, unice pertinet ‚ad divitias contemnendas'. et hunc quidem locum Solanus cum Aristo-

phanis ‚Pluto‘ conferri jussit itemque Hemsterhusius (T. I p. 351 L.), quo judice praecipuum dialogi argumentum indidem desumtum est. ex quo ipso elucet, hunc locum de divitiis non necessario ad Timonem spectare. nam quum comicus duplicem scripserit ‚*Πλοῦτον*‘, priorem qui periit et alterum qui aetatem tulit: in superstite comoedia, quam Lucianus solam imitatur, ne nomen quidem usquam exstat Timonis. at Lucianus duas personas, *Πλοῦτον* et *Πενίαν* et omnino magnam dialogi sui partem ex Aristoph. Pluto v. 415—620 repetiit, ita tamen ut haec quoque omnia cum Timone aliquo modo copularet et consentanea huic personae ipse tribueret. ac ‚Timonem‘ in optimis Luciani operibus numerandum esse inter omnes constat, quem dialogum ad luculenta scriptorum graecorum monumenta referre non dubito. tanta enim arte elaboratus est, ut non solum duo loci de amicitia et de divitiis, verum etiam duo tempora, antiquum Timonis et Lucianeum egregie conjungantur. quum enim satirici sit suam ipsius aetatem reprehendere, non omnia ad Timonis aevum sive ad initium belli Peloponnesii sed complura ad Lucianeum, ut persona Thrasyclis philosophi unice pertinent. quae tamen tam callide obtecta sunt, ut tot saeculorum intervalla ne sentiat quidem, nisi qui summopere adtenderit. magis vero nostro dialogo oblectabitur, qui cum eo contulerit Libanii quam supra dixi declamationem: *Τίμων ἐρῶν Ἀλκιβιάδου ἑαυτὸν προσαγγέλλει* (IV p. 181—198). fundus hujus declamationis est Plutarchi, qui eandem rem in Antonio c. 70 init. tetigit, alius locus in Alcibiade c. 16 fin., ubi Timon ad Alcibiadem: *εὖ γε ποιεῖς αὐξόμενος, ὦ παῖ· μέγα γὰρ αὔξῃ κακὸν ἅπασι τούτοις*, quae eadem fere aliis verbis repetit Libanius p. 196: *ἀντὶ σκηπτοῦ τινος καὶ λοιμοῦ καὶ θείας προσβολῆς ὤφθητι τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει· δύνασαι δὲ ἀρκέσαι πρὸς τὴν Τίμωνος ἐπιθυμίαν.* sed Libanius quum Alcibiadem sciret ineunte adolescentia amatum esse a multis: id quod Plutarchus in Antonio

c. 70 recte scripserat: ,*Ἀλκιβιάδην — ἐφίλει προθύμως*', hoc ille plane mutavit mireque finxit etiam ab Timone Alcibiadem nequissime amatum esse. at enim Libanio obstat Timonis odium virorum (Aristoph. Lysistr. v. 819), obstat ejusdem amor mulierum (Aristoph. ibid. v. 820), denique obstant Timonis amores meretricii (Lucian. Timone § 12): ut jam satis certum sit a mascula Venere Timonem penitus abstinuisse. quid igitur adtinebat novam Timoni adspergere infamiam ejusque crimina crimine augere quum ementitio tum per se tam foedo atque adeo hoc mendacium in longa declamatione tam multis verbis exsequi? quare Libanius, quem alioqui rhetorem minime contemno, hic tamen meras excogitavit nugas mallemque mutus fuisset quam talia de Timone unquam elocutus esset. qui si comicum argumentum quaesivit, salva temporum ratione apte eligere verbi causa hoc potuit: *Τίμων ἐρῶν Ἀσπασίας* —; sin tragice declamare maluit, corrigere illud potuit, quod IV p. 1096 minus recte commentus est: *τίνας ἂν εἴποι λόγους εὐνοῦχος ἐρῶν;* et corrigere in eum modum, quem Fortunatianus in Rhetor. Lat. Min. p. 96 ed. Halm. praeivit: ,eunuchus amat, reddit causas voluntariae mortis'. nam id certe praestat Libanii invento. ceterum declamationem istam: *Τίμων ἐρῶν Ἀλκιβιάδου ἑαυτὸν προσαγγέλλει* nuper tetigit Binder: Ueber Timon den Misanthropen (Ulmae, 1856) p. 13 sq. qui tametsi excusare rhetorem acute conatus est, tamen sic quoque Libanium sensit hic quidem in multas magnasque reprehensiones incurrisse. sed quod ad Luciani dialogum adtinet, de quo Binder p. 14 sqq. loquitur, primus ac solus Binder p. 15 excogitavit ne haec quidem verba in Timone § 7, § 44 et § 50: *Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεύς* fidem mereri, in quibus verbis historiae fides plane servata est*). omnino autem Binder uti Shake-

*) Nescivit Binder ab Alciphrone in Epist. III, 34 et a Tzetze in Chil. VII, 129 (v. 1) idem traditum esse.

spearium ubique magnis laudibus extulit, ita idem (p. 21 infra) egregium Luciani dialogum inepte solus reprehendit neque cogitavit, saturam comoediae similem esse debere non item tragoediae Shakespearianae, ut ne hoc quidem animadvertisse videatur Lucianum satiricum fuisse, poetam non fuisse. itaque Lucianus modo castigatur p. 15 sq., quod longe aliter atque Hegelius philosophus divitum ingenium describere ausus sit, modo idem p. 17 laudatur, quod parasitos tam fortiter exploserit. majore laude ea digna sunt, quae p. 18 sqq. de Shakespearii ‚Timone' disputavit, a quo poeta virus Timonis in Apemantum ita judicat transfusum esse, ut ipse Lucianeum potius Timonem et eum magis correctum effingeret. hic igitur Ulricium Binder ubique vituperat, Gervinum autem p. 20 justa laude prosequitur. deinde quaerit, satisne Shakespearii Timon sibi constet, qui ex amico osor generis humani evaserit (p. 21 sq.). quod ad alias personas pertinet, Alcibiades patiens ille vocari Timonis ultor quum exilio multatus jam in eo esset, ut manu comparata senatui populoque id est patriae bellum inferret: seditione interim Athenis exorta sine ulla dimicatione postliminio redit, hostes suos jam videt devictos, pacis denique conditiones praescribit. sed de Alcibiadis partibus et quo vinculo cum Timonis actione primaria cohaereant, diu multumque dubitatum est. ac sane reprehendi Shakespearius posset, quod obiter et quasi praeteriens Alcibiadem induxerit, nisi primariae partes manifesto ipsius essent Timonis. nunc satis est et Alcibiadi et vero Timoni Athenis injuriam factam fuisse, ut hoc quidem nemo mirari possit, Alcibiadem poposcisse ut etiam Timonis injuriis satisfieret. quanquam sic quoque miram esse fateor pluribus locis personam Alcibiadis neque cum Timonis partibus primis satis arcte connexam. itaque Alcibiadis persona vix omni caret offensione*). sed de Shakespearii dramate

*) Sic quoque multi hac re nimium videntur offensi esse et iniquius judicasse de Aeschylo redivivo, recentiorum tragicorum

tot eximiis scenis distincto quidnam in universum judicabimus? ac Gervinus quidem (Shakespeare IV, 168) quum de eo dubitari vidisset, hoc egit ut justam esse tragoediam ostenderet probante Bindero p. 25. num igitur periculum erat ne quis hoc drama in comoediam subito transmutaret? immo non illud quaeritur, quod adparet, num sit tragoedia, sed hoc, quod non patet, qualis haecce tragoedia censenda sit. vereor enim ne et ipse Gervinus et l. l. Binder Goethii sententiam (‚den Ausspruch Goethes, der Timon Shakespeares sei nur ein komisches Sujet‘) parum recte adsecuti sint, quam rem Goethius ad primariam personam Timonis ipsius referri voluit. nam Timonis persona quum apud veteres comicos, historicos et epigrammatum scriptores plane est comica, tum etiam in Luciani satura, quam Shakespearius partim secutus est, eadem per se multo magis comica est et satirica, quam ulli apta tragoediae. ita Shakespeario verendum erat, ne forte Lucianum nimis exprimeret ideoque pro vera tragoedia genus comoediae simile atque si novo verbo utendum est, comicotragoediam scripsisse diceretur. quamobrem Luciani Timonem minime totum expressit, sed hanc personam incude nova vel maxime diffinxit eoque summus ille poeta effecit, ut in Shakespearii tragoedia ipsius persona Timonis prae ceteris laudanda sit. itaque haud scio, an Goethii illud dictum minime sit invidiosum. nam mihi quidem Goethius tacito concessisse videtur, ut Timonis persona vere tragica existeret, id unius Shakespearii ingenio admirabili effectum esse.

principe. quorum nullus, ut opinor, cogitavit Shakespearium vel Plutarchi sui auctoritate (ut taceam de Libanio) coactum fuisse Alcibiadem Timonis rebus immiscere.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Reitz. I p. 204

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. ΠΡΟΜ. Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας

In codicibus, quos ego meos adpellare soleo, inveniuntur, a quibus hi dialogi ad unum omnes absint, primum Augustani (nunc Monacenses) tres O, P, Q, tum etiam is, qui plurimos Luciani libros complectitur, Florentinus meus (Φ). transeo ad eos codices, in quibus hi dialogi plerique omnes vere leguntur in aliis alio ordine, ita ut nullus ordinem servet vulgatae. exordiar autem ab eis libris, quorum lectiones aliorum virorum industria jam magna ex parte innotuerunt, ab Gorlicensi (A) et Guelferbytano priore (F), quos et ego ambos diligentissime excussi et eosdem C. Jacobitius bene comparavit. quod ad codices adtinet Parisinos, horum lectiones ab Carolo Lachmanno philologo Vratislaviensi multis abhinc annis adcuratissime conlatas habui. sunt autem libri quatuor, C (qui numeratur 3011), Δ (2956), M (2954) et L (4028) eosdem libros olim Belin de Ballu contulit ut potuit, qui multa saepe confudit et summis ima permiscuit. restant codices qui antea ab nullo inspecti erant et nunc primum diligenter excussi sunt, Vaticanus n. 87 (𝔄) et duo Marciani n. 436 (Ψ) et n. 434 (Ω). et hos quidem optime contulit J. Sommerbrodtius, cujus vide librum modo editum: ‚Lucianea' p. 7 sqq., de Vaticanis autem ego ipse nuper alio loco disserui. e caeterorum librorum numero inprimis honoris causa nominandus est Vindobonensis n. 123 (B) partim ille ab J. H. Chr. Schubarto partim ab C. Jacobitio conlatus. omnium igitur quos supra dixi codicum signa haec sunt: BAC𝔄ΨΔΩΔMFL. ceterum in ed. Reitziana paucae tantum scripturae reperiuntur, quae quidem non ex edd. vetustis sed ex uno alterove codice velut e Graeviano (V) et Oxoniensi (D) et Poli codice (T) excerptae fuerint, ut plures codd.

πέδας ἔχοντα καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι

---

hic illic inspecti neque ullus eorum bene excussus esse videatur. — Mythi Graecorum, qui ab epicis simpliciter enarrati, a tragicis autem splendide exornati sunt, diu vulgo crediti tantam vim habuerunt, ut homines pie sancteque viverent. verum has fabulas philosophi primum severo judicio adflixerunt, quorum alii hac in re miro mentis acumine alii magno flumine orationis alii nimia ingenii luxurie sibi utendum esse putabant. illi ipsi, qui prope soli philosophi mythos illos defendere solebant, Stoici coacti sunt ad interpretationem confugere allegoricam. itaque pleni libri erant contra ista disserentium philosophorum, qui haec commenta et uti Cicero in Disput. Tuscul. I, 6, 11 adpellat ‚poetarum et pictorum portenta' certatim convincere studebant. jam comici graeci quum ab philosophis plerumque dissiderent, in hoc uno eisdem plane adsensi sunt, quod ipsi quoque de horum mythorum fide derogare consueverunt eosque non sine multis salibus et facetiis deridere. meliore loco quam ipsos philosophos scriptores dixeris fuisse satiricos. nam philosophi in omnes fabulas promiscue invehuntur easque esse docent fide indignas, satirici autem eis certe fabulis parcunt, quarum involucris a vitiorum turpitudine homines sperant deterreri posse. longe vero satirici lusum vicerunt comicorum, qui nihil aliud quam risum excitare studebant neque curabant id quod satiricis vel maxime propositum erat, ut mores hominum emendarent. hi enim scriptores quum sui saeculi corruptos mores et omnem flagitiorum licentiam sibi castiganda suscepissent, eos potissimum mythos explodere soliti sunt, quibus homines non ad pietatem sed ad contemtum religionis excitari viderentur, qui mythi vulgo credi jam pridem desiti essent, denique qui pravissimas opiniones de natura, vita, moribus deorum gentilium foede propagarent. in hunc igitur censum non solum dialogi deorum Lucianei veniunt, sed etiam alia aliorum opera, veluti Juvenalis satura decima tertia. nam Homeridarum hymni omnes (etiam seriores) in ea tempora inciderunt, quibus duodecim deorum potentia adhuc erat firmissima. Callimachii autem hymni multo post scripti sunt, quum Graeci credere jam dediscerent et Jovis majestas vacillaret; denique saturae quas dixi post christianae religionis initia compositae sunt, quum gentilium deorum ludificatio multis vulgo placere coepisset. quod ad hos Luciani dialogos adtinet, nolo nunc quidem ostendere, scriptores christianos jam antiquitus in his dialogis legendis magnam operam posuisse: quae res plura verba desiderat et indaginis est altioris. sed hoc unum nunc demonstrare cona-

*τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα, τοὺς ἀνθρώπους, ἔπλασας καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας καὶ γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ νομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ πιμελῇ κεκαλυμμένα παραθεὶς καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡΟΜ. οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ * Καυκάσῳ προσηλω-* 205

---

bor, e quibusnam fontibus ipse noster satiricus doctrinam suam hausisse videatur. nam Lucianus quum res Graecorum mythicas varie habitas et ab aliis aliter sciret narratas esse: vulgarem famam per manus traditam plerumque secutus est. erat autem horum mythorum judex bene intelligens, quos e poetis Homero maxime et Euripide tragico, ex aliis scriptoribus, denique e veterum artificum operibus probe cognitos habebat. quas fabulas ab mediae comoediae poëtis saepe irrisas esse e Platonio De Comoed. p. 21 ed. Oxon., cui Meinekius in Hist. Com. p 283 sqq. alios adjecit, satis constat, qui poëtae (ut Lucianus) et ipsi vitia atque libidines numinum istorum quasi hominum saepe castigarunt. at noster ut in vetere comoedia Eupolidis, adde etiam in nova Menandri strenue versatus est, ita idem mediae poetas velut Antiphanem raro attigit. Comicos igitur hic partim tantum imitatus est, verbi causa in dial. IX, 1 et fortasse in dial. XXII, 1 et saepius. tamen ex eis, qui hasce fabulas antea riserant, utique habuit quem sequi magis etiam ducem posset, Menippum suum, cujus teste Diogene Laertio VI, 8 inter alia hoc opus exstiterat: ‚*ἐπιστολαὶ κεκομψευμέναι ἀπὸ τοῦ τῶν θεῶν προσώπου*‘.

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ] *ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΘΕΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ Δ.*

I.

1. *ἤδη* om Ω. *ὅλον* om 𝔄. *ἓξ καὶ δέκα* 𝔄. *ἐξορύττεσθαι*] *ὀρύττεσθαι* ΩF. *τοιαῦθ'* (*τοιαῦτα* 𝔄ΩJ) *ἡμῖν* BAC𝔄ΩMJ et v, *ἡμῖν τοιαῦτα* Δ, *τοιαῦτα* (om *ἡμῖν*) F solus. *ζῷα* — *γυναῖκας* om Ω. *τοὺς ἀνθρ.* BAC𝔄ΨΩMΔFJabc, *ἀνθρώπους* (om *τοὺς*) v. *ἔπλασας*] *ἀνέπλασας* M solus, ut est in Prometheo II c. 3, ubi simplex verbum postea c. 11 et c. 14 legitur. *καὶ γυναῖκας* BACΨΩMF, *καὶ τὰς γυναῖκας* 𝔄Δ et v. *νομῇ* BACΨΔF, *διανομῇ* 𝔄ΩM et v. in Prometheo c. 3 et c. 6 de eadem re: *τὴν νομὴν τῶν κρεῶν.* *παραθεὶς* BAC𝔄ΨΩF, *μοι παραθεὶς* ΔM et v. *σαυτῷ φυλάξας* 𝔄. *λέγειν;*] *καὶ λέγειν;* 𝔄 speciose. *οὐκοῦν* libri, non *οὔκουν* ut Poppo et Jacobitius. *οὐκοῦν* est ironice respondentis et concludentis contraria, prorsus ut in Cataplo c. 8 fin., Arist. Plut. v. 929 et alibi. tum latine dicitur ‚ergo‘ (Terent. Hecyr. I, 1, 6).

μένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. **ΖΕΥΣ.** *οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν.* **ΠΡΟΜ.** *καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ἀλλά σοι μηνύσω τι, ὦ Ζεῦ, πάνυ ἀναγκαῖον.* 2. **ΖΕΥΣ.** *κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ.* **ΠΡΟΜ.** *καὶ τί πλέον ἕξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις, ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι.* **ΖΕΥΣ.** *εἰπὲ πρότερον, ὄντινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.* **ΠΡΟΜ.** *ἢν εἴπω, ἐφ' ὅ τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;* **ΖΕΥΣ.** *πῶς γὰρ οὔ;* **ΠΡΟΜ.** *παρὰ τὴν Θέτιν συνεσόμενος αὐτῇ.* **ΖΕΥΣ.** *τουτὶ μὲν ἔγνως· τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γὰρ ἀληθές τι ἐρεῖν.* **ΠΡΟΜ.** *μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηΐδι· ἢν γὰρ αὕτη κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας.* **ΖΕΥΣ.** *τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί*

τοσούτω χρόνω ΑΨ. προσηλωμένος] προσπατταλευθεὶς 𝔄. κάκιστα] κάκιστον 𝔄. ἀετὸν 𝔄F v et fortasse CM, αἰετὸν ΒΑΨΔΩ. πολλοστιμόριον Ψ. δεῖ] ἔδει 𝔄. ἀλλά σοι μηνύσω τι ὦ ζεῦ BACΨF, ἀλλά σοι μηνύσω τι (om ὦ ζεῦ) Δ, ἀλλά σοι μηνύσω (om τι ὦ ζεῦ) Ω, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω (om τι) vulgo et ubi sec m μηνύσομέν τι M ἀλλά σοι μηνύσω Ζεῦ ἀναγκαῖον πάνυ 𝔄. addi τι jussit Hemsterhusius.

2. Προμηθεῦ; A et edd. vett. ΠΡΟΜ. hic om pr m F et habet ante οὐ γάρ. καὶ τί] τί γὰρ Ω, τί γάρ τοι F. τί (om καὶ) M. ἕξω A. αὖθις om F. οὐδ' CΔ et v, οὐδὲ BA𝔄ΨΩMF. ἤν] ἐάν F. ὄντινα ΩMF et v, οὖν τίνα BAΨ, οἷόν τινα C, τίνα 𝔄Δ. ἢν] ἢν οὖν 𝔄. ἐφ' ὅ τι] ἐφ' ὧτι F, ἐφ' ὅτω ΩM, ἐφ' ὁ, ὅτι J. ἀξιοπιστότερος F. σοι om 𝔄. incerto ductu ὑπολοίμων vel ὑπολοίβων A. μαντευσόμενος F. Θέτιν] Θέτιν ἀπέρχῃ 𝔄, θέτῆν J hic et infra. nulla persona ante τουτὶ in A. τί οὖν τὸ Ω, τί οὖν τὰ F. ἐπὶ τούτῳ] ἐπὶ τούτοις 𝔄, ἐπὶ τοῦτο Ψ. γὰρ ἀληθές τι BAC𝔄ΨΩ, γάρ τι (om ἀληθές) F et p m M, γάρ τι ἀληθὲς Δ et v. κοινωνήσεις Δ. νηρεΐδι BΩ, Νηρεΐδι Jabc. γὰρ αὕτη cum Jacobitio Dindorfius et ita fortasse ΨΩ, libri plerique γὰρ αὐτή. ἢν γὰρ — τὸ τεχθὲν] ἢν γὰρ ὁμιλήσῃς αὐτῇ καὶ κυοφορήσῃ τὸ τεχθέν 𝔄. σε] σοι F. σὺ om ΩF. ἔδρασας BAΨΔ, ἔδρασας τὸν Κρόνον 𝔄CΩMF et v. vaticiniorum exprimitur obscuritas similis aenigmati. alioqui scribendum esset: ἔδρασας τὸν πατέρα. τοῦτο φῄς] recte negat Dindorfius conjectura

με τῆς ἀρχῆς; ΠΡΟΜ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό γε ἡ μῖξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. *ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ * πώγωνα μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα* 206
καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι γέρων καὶ πανοῦργος ὤν; ΕΡΩΣ. τί δέ σε μέγα ἠδίκησα ὁ γέρων ὡς φῄς, ἐγώ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΥΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε οὐδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἥντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σὲ γεγενημένος, ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν· αἱ δὲ τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους. 2. *ΕΡΩΣ. εἰκότως·*

---

opus esse Cobeti sui in V. L. p. 224: *τί τοῦτο φῄς;* vide quae diximus ad Prometheum II. c. 2. *τῆς τῆς ἀρχῆς* A. *τοιοῦτό γε* BAΨΩΔ, *τοιοῦτό τι* 𝔄CMF et v. *μῖξις* B et fortasse ΨΩ, *μίξις* A𝔄F et v.

II.

1. *εἰ καί τι*] *εἰ καὶ Ψ, εἰκέτι* a. *καὶ ἔτι ἄφρων* om 𝔄ΩFL. *ὦ Ἔρως* 𝔄ΩCFML et v, *ὁ Ἔρως* BAΨ, quod nihili est. *ὃς ἀρχ. εἶ*] *ἀρχαιότερος εἶ* ΩF, *ἀρχαιότερος ὢν* L. *πολὺ* om 𝔄 solus. *Ἰαπετοῦ* B𝔄ΨΩ, *ἰπετοῦ* A. *τοῦ Ἰαπετοῦ* CMFL et v. *μὴ π. μηδὲ*] *μήτε π. μήτε* 𝔄. *διαταῦτα* BA. *τί δέ σε* 𝔄ΨΩCMFLJ et v, *τί δαί σε* BA. *μέγα* add. BA𝔄CΨΩMFL, om J et edd. ante Schmiederum. *ἠδίκησα* BAΨFJL (ita L) et v, *ἠδίκηκα* 𝔄CΩM speciose. *διανοεῖς* ΩF. *σκόπῃ* L. *εἰ μικρὰ* om ΩFL. *ὃς ἐμοὶ*] *ὡς ἐμοὶ* MFL. *οὐδὲν* BAΨ𝔄FL, *μηδὲν* CΩM et v. *ταῦρον* 𝔄ΩMFL et v, *ἢ ταῦρον* BAΨC. *αἰετὸν* BAΩL. *οὐδεμίαν ἥντινα*] *οὐδεμίαν τινὰ* 𝔄 solus. *οὐδὲ συνῆκα* BACΨ et v, *οὐ γὰρ συνῆκα* L, *οὐδὲ συνῆλθον* 𝔄ΩMF. *γεγενημένος*] *γενόμενος* 𝔄. *ταῦρον ἢ κύκνον* BACΨL et v, *σάτυρον ἢ κύκνον* 𝔄, *κύκνον ἢ ταῦρον* ΩMF. *ἢν*] *ἐὰν* ΩMF. *τεθνάσιν* A (ita A), non item opinor B.

οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὖσαι τὴν σὴν πρόσοψιν. ΖΕΥΣ. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; ΕΡΩΣ. ἀλλ' ἡ Δάφνη κἀκεῖνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτόν, ἑκατέρωθεν καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα
207 ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ * τυμπάνοις εὔρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος. ΕΡΩΣ. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε. ΖΕΥΣ. οὔκ, ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ τούτοις ἀφίημί σε.

---

2. *Ζεῦ, θνηταὶ*] *ζεῦ σὺ θνηταὶ* A. *σὴν* add BAC𝔄ΨMFL, om Ω et edd. vett. *πρόσοψιν*] *εἰσιδεῖν* add. 𝔄. *καὶ ὁ Ὑάκινθος*] *καὶ* om Ω. *ὁ Β. κ. ὁ Ὑ. τὸν Ἀπόλλω φιλοῦσι;* L. *ἀλλ' ἡ*] *ἀλλὰ ἡ* BAΨΩM. *ἔφευγε*] *ἔφευγεν* Ψ, *ἔφυγε* ΩF. at de eadem re Parthenius quoque XV, 4 habet *ἔφευγεν*. *καίτοι κομήτην καὶ*] haec om ΩF. *εἰ δ' ἐθέλεις*] *εἰ δὲ θέλεις* ΨΩ. *φέρε*] *φέρῃς* Ψ. *ποίει σεαυτὸν* ACΨ et v, *ποίει σεαυτὸν ἄπολλον* (sic) B, *ποίει σεαυτὸν ἀπαλὸν ὀφθῆναι* 𝔄ΩM, *ποίει σεαυτὸν ἀπαλὸν καὶ καλὸν ὀφθῆναι* L, *ἀπαλὸν ποίει σεαυτὸν καλὸν ὀφθῆναι* F. *ἑκατέρωθεν* BAΨ, *ἑκατέρωθε* CM et v, sed om 𝔄ΩFL (ita L). *καθειμένος* v et (?) C, *καθειμένον* BA𝔄ΨΩMFL (diserte). *τούτους* om 𝔄, pro eo *τουτὶ* L. *ἀνειλημμένος* BACΨL et v, *ἀνειλημμένους* 𝔄F, *ἀνειλημμένους* Ω, *ἀνειλλημμένος* M (ita M). falli puto Cobetum in V. L. p. 83. Jovi per jocum datur ornatus proprius Bacchi, de quo est *μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον* in nostri Baccho c. 2 et in D. D. 18, 1. *ὑποδέρου* 𝔄 (diserte) ΨΩCMF et v, *ὑποδύου* L, *ὑπὸ δύο* BA. hinc Cobetus V. L. p. 83 et Dindorfius attice scribendum esse viderunt: *ὑποδοῦ*, id quod recepi. *πλείους*] *πλεῖον* L. *Διονύσου*] *τοῦ Διονύσου* 𝔄. *ἄπαγε* om F. *οὐκοῦν* ΩMF et v, *τί οὖν* et mrg pr m *γρ. τοίνυν* A, *τί οὖν* etiam BACΨ et apud Belinum L (at apud Lachmannum L *οὐκοῦν*). *ἀλλ' ἐρᾶν*] *ἀλλὰ ἐρᾶν* BA𝔄ΨΩF. *δ' αὐτῶν*] *δὲ αὐτῶν* BA𝔄ΨΩFL. *αὐτῶν* BA𝔄ΨΩCMFL cum Clerico, *αὐτῷ* d, *αὐτοῦ* abc aliaeque edd. ante Schmiederum. *ἐπιτυγχάνειν*] *τυγχάνειν* 𝔄F, quod ego in prima edit. p. 4 et Cobetus in V. L. p. 224 minus bene probavimus. tu vide vel De Morte Peregr. c. 22: *οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου* et Thucyd. III, 3: *ὁλκάδος ἀναγομένης ἐπιτυχών*. *ἐπὶ τούτοις αὐταῖς* BAΨΩF et

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; *ΕΡΜ.* ναί· τὴν Ἰὼ λέγεις. *ΖΕΥΣ.* οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. *ΕΡΜ.* τεράστιον τοῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; *ΖΕΥΣ.* ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ κακὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν ἄϋπνος ὤν. *ΕΡΜ.* τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; *ΖΕΥΣ.* καταπτά-

---

v et fortasse CML, ἐπὶ τούτοις 𝔄 (diserte), ut ego in prima edit. p. 4 conjeci et meo jure conjeci. fuit dittographia δὲ αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν et (vulgari structura) δὲ ἐπιτυγχάνειν αὐτοῖς. quae primum sic juncta erant: δὲ αὐτῶν ἐπιτυγχάνειν αὐτοῖς absurde, unde corrector αὐτοῖς male servavit male transposuit. confer D. D. I, 2 fin. et D. D. XX, 16 fin. profecto igitur αὐτοῖς hic delendum est, ut pro αὐτοῖς frustra conjecerit Seidler αὐτίκα, et cum Seagero Halmioque Dindorfius αὖθις.

III.

Ἰνάχου] Οἰνάχου Ψ. οἶσθα om Ω. ναὶ] νὴ Ω, μὴ MF. post λέγεις; (sic A) nulla persona in AF. οὐκέτι 𝔄AF (ΨΩ) pro οὐκ ἔτι. ἐστὶν om 𝔄ΩM (ita M). *ΕΡΜ.*] *ΖΕΥΣ* F. τεράστιον] μὲν add. 𝔄. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;] ὅτῳ τρόπῳ δὲ ἠλλάγη 𝔄. haec verba comparato Soph. Electr. v. 679 in prima edit. p. 68 e poeta dixi depromta probante Seidlero. Lobeckii tamen (in Aglaoph. p. 1231) conjecturam ad Arist. Thesmoph. v. 611 refutavi. *ΖΕΥΣ.*] *ΕΡΜ.* F. μετέβαλλεν Mabc. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο BACΨΔ et v, καὶ νῦν ἄλλο (om ἀλλὰ et om καινὸν) ΩFM (ita M), καὶ νῦν ἄλλο τι ἐπιμεμηχάνηται 𝔄. ego vero dudum correxi: ἀλλὰ καὶ κακὸν ἄλλο. nam δεινὸν κακόν quum alii dixerunt tum Euripides saepenumero. contra barbarum est καινὸν δεινόν sine ullo substantivo. quare in prima edit. p. 4 edidi: ἀλλὰ καὶ νῦν ἄλλο τ. δ. idque quum tacite eodem modo scriberet, Bekker comprobavit, codices antiqui non comprobarunt. ἐπιμεμηχάνωται pr m B. τοὔνομα] ὄνομα ΩMF. ὃς νέμει] ὡς νέμη et mox ἄπνους pro ἄϋπνος 𝔄. ἐς τὴν] εἰς τὴν Ω. Νεμέαν BACMF𝔄 Νέμαιαν Δ, Νέμεαν v. e scholio ad Bis Accus. c. 2 (IV p. 206. J.) scholium quod mutilum hic habet B, ita supple: ἡ Νεμέα τῆς Κορινθίων ἐστὶ γῆς πρὸς τῷ Τρητῷ, οὗ τὸν λέοντα Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. καθ' ἣν καὶ τὸν ἀγῶνα συγκροτεῖσθαι τῶν

208 μενος ἐς τὴν Νεμέαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) * ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀγαγὼν Ἶσιν ποίησον. καὶ τὸ λοιπὸν ἔστω θεὸς τῶν ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

1. ΖΕΥΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα
ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον
ἔχοντα οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς οὐδὲ πτερά, οἷος ἐφαινόμην
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς
ἄρτι ἦσθα καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου
209 τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερά * σοι ἐκεῖνα
ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ'
οὔτε ἄνθρωπον ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετόν, ὁ δὲ
πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι πρὸς τὸν καιρὸν
ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑΝ. τί φῄς; σὺ γὰρ εἶ ὁ Πὰν ἐκεῖνος;

Νεμέων συμβαίνει σέλινον τὸ βραβεῖον ἔχοντα. adde Eberhardum (Philogelos p. 73), qui non scriberet πρὸ τοῦ Τρητοῦ, si com-
ὁ
pendia πρ τ̃ τρητ̃ recte legisset. που om F. ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον 𝔄 et v, ἐκεῖνον ἀπόκτειτον BΨΩΔ (ita Δ) F, ἐκεῖνα, ἀπόκτεινον A. vulgatam tenet etiam Bekker. τὴν Ἰὼ δὲ 𝔄. ἐς τὴν] εἰς τὴν 𝔄ΩF. ἀγαγὼν BAΨΩΔC (ita C) 𝔄MF, ἀπαγαγὼν v. Ἶσιν Jacobitius pro Ἴσιν. τὸ λοιπὸν BA, τολοιπὸν v λοιπὸν 𝔄. τῶν ἐκεῖ BAΨΔ (ita Δ) 𝔄, τοῖς ἐκεῖ ΩF et v, quod et ego in prima ed. p. 5 et Cobetus V. L. p. 224 et Dindorfius praeferebamus. ἀναγέτω] ἀγαγέτω Ω, ἀναγαγέτω ΨF.

IV.

1. ἄγε] εὖγε ΩML. Γαννύμηδες 𝔄Ψ (ambo hic et infra). εἰδῇς] ἴδῃς 𝔄ΨΩF, ἰδῇς ML. ἀγκύλον ἔχοντα B𝔄ΨΔFL, ἀγκύλον με ἔχοντα AΩ et v. οὐδ' ὄν.] οὐκ ὄν. 𝔄, οὐδὲ ὄν. ΩMF. οὐδὲ πτ. ΩMFL d, οὐ πτερὰ BA𝔄ΨΔC et v. οἷος] οἷς 𝔄Δ. ἀετὸς 𝔄ΨΔML et v, αἰετὸς BACΩ. ἀπὸ] ἐκ ΩM. τὰ μὲν] μὲν om L. σοι ἐκεῖνα BAC𝔄Ψ, ἐκεῖνα σοι ΔΩMFL et v. σὺ δ'] σὺ δὲ BA𝔄ΨΩF. ἄλλος] ἄλλως L. ἄνθρωπον ὁρᾷς — αἰετὸν (ἀετὸν 𝔄Ψ) BAC𝔄ΨΔN, ἄνθρωπος ὃν ὁρᾷς — ἀετὸς ΩMF et v. οὗτος om CΔN. σὺ γὰρ εἶ ὁ πὰν (πᾶν C) ἐκεῖνος BA𝔄CΨCΔN, σὺ γὰρ ὁ πὰν ἐκεῖνος εἶ ΩF, σὺ ὦ πὰν ἐκεῖνος εἶ L (ita L), σὺ γὰρ ὁ

εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις οὐδὲ κέρατα οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑΝ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἐνόρχην τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι· δοκεῖς. 2. ΖΕΥΣ. εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ, τοῦ ὕοντος καὶ βροντῶντος καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; ΓΑΝ. σύ, ὦ βέλτιστε, φὴς εἶναι ὁ πρώην καταχέας ἡμῖν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν
τὸν ψόφον, ᾧ * τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί 210
ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διαρπάσονται ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑΝ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς ἂν εἴην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος. ΓΑΝ. οὐκοῦν ἐπιζητήσει με

Πὰν ἐκεῖνος; v. θεόν;] θεὸν εἶναι; 𝔄. θύομέν γε] θύομεν γὰρ 𝔄, θύομεν (om γε) L. ἔνορχιν (ἐνόρχιν 𝔄) libri, sed recte ἐνόρχην Cobetus V.L. p. 81. variant ipsi codices in Bis Accus. c. 10. ἕστηκεν J, ἑστήκει ΩM, εἱστήκει FL. τις om 𝔄. μοι om Ψ.

2. Διὸς δὲ] δὲ om L. Γαργάρῳ] Δαρδάνῳ; 𝔄. ΓΑΝ. personam hic om et ponit post ἔθυσεν pr m F. σὺ] σὺ δὲ Ψ. ὁ — καταχέας 𝔄 d, ὁ — κατεγχέας F, ὃς — κατέχεας BA et fortasse ΨΩΔCML et v, quod hodie probo. at in prima edit. p. 6 ὁ — καταχέας probavi ob anaphoram. πρῴην B𝔄, ut ambo semper pro πρώην. ἡμῖν BAΨΩFa et pr m M, ἡμῶν sec m M et v. etiam V et hoc ordine: ἡμῶν καταχέας 𝔄, sed in C ‚ἡμῖν deest', denique ΔL ap. Belinum ἡμῖν, ap. Lachmannum ἡμῶν. ὁ ante οἰκεῖν om 𝔄. ὑπεράνω A𝔄, ὑπὲρ ἄνω BF edd. vett. ἀδικ. με ἀνήρπ.] με ἀδικήσαντα ἀνέσπασας ΩMFL. ὦ βασιλεῦ] ὁ βασιλεὺς ΩFM (ita M). οἱ λύκοι διαρπάσονται BACΔN, διαρπάσονται οἱ λύκοι Ψ, οἱ λύκοι διηρπάσαντο 𝔄FML (diserte) et v, οἱ λύκοι διήρπασαν Ω. ἤδη om Ψ. μέλει] μέλλει Ψ. ἡμῶν] ὑμῶν F. οὐ γὰρ] γὰρ om Ψ. ἐς] εἰς 𝔄. ἀετὸς 𝔄CMF et v, αἰετὸς BAΨΩΔL. ἂν εἴην Δ solus, εἴην plerique libri et v, ἦν 𝔄. vide Timonem c. 58 fin. (bis). post εἴην (sic) ἀντὶ in M ‚reliqua desunt'. πληγὰς ὕστερον] πληγὰς ἐπὶ τούτοις ὕστερον 𝔄. ἐκεῖνος] ἔτι ἐκεῖνος 𝔄, speciose. γὰρ ἤδη] ἤδη om 𝔄L. δ' ἀπάξεις v, δὲ ἀπάξεις BA𝔄ΨΩΔ (ita Δ) FJ. correxi ego: δὲ κατάξεις. redit

ὁ πατὴρ καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων καὶ πληγὰς ὕστε-
ρον λήψομαι καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. ποῦ γὰρ
ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑΝ. μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη
αὐτόν. εἰ δὲ κατάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον
παρ' αὐτοῦ κριὸν τυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νο-
μήν. 3. ΖΕΥΣ. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι καὶ ἁπλοϊ-
κὸς καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες,
ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα καὶ ἐπιλαθοῦ αὐτῶν, τοῦ
ποιμνίου καὶ τῆς Ἴδης· σὺ δέ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ,
πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν
πατρίδα καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν
211 ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ· τοῦτο μέντοι καὶ τοῖς ἄλλοις * ἡμῖν
αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων· τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος,
ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι
ποιήσω κάλλιστον καὶ ὅλως εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑΝ. ἢν
δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ
τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις κἀν-
ταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τουτονὶ τὸν Ἔρωτα καὶ
ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον καὶ φαιδρὸς

---

enim oratio ad verba ejusdem personae superiora: οὐ γὰρ κατά-
ξεις με —; perspexit vitium vulgatae etiam Cobetus V. L. p. 224,
cujus viri conjectura δὲ ἐπανάξεις non erat recipienda. καὶ ἄλλον
παρ' αὐτοῦ] παρ' αὐτοῦ καὶ ἄλλον 𝔄. τυθήσεσθαι BA𝔄CΨΩΔLFJ
εν
a b c, τεθύσεσθαι v. ante Lehmannum. ἔχομαι J. δὲ om Ψ.
τριέτη F. νομήν] ποίμνην 𝔄.

3. ὡς ἀφελὴς] δὲ add. Ψ. ἐστι] ἐστιν J, om 𝔄. δὴ] ἤδη
L. ἔτι] ἐστιν 𝔄Ψ. ἀλλὰ Γαννύμηδες 𝔄. ἐπιλαθοῦ Dindorfius
pro ἐπιλάθου. τοῦ ποιμνίου] τοῦ τε ποιμνίου F solus. εὐποιήσεις
BF, εὖποιήσεις A. ἐντεῦθεν] ἐνταῦθα Ψ. καὶ τὸν πατέρα] καὶ
om 𝔄. καὶ τὴν πατρίδα 𝔄ΩΔFL et v, καὶ πατρίδα BACΨ.
τυροῦ — μέντοι om Ω. ἀμβροσίαν] ἀβρωσίαν Ψ. ἐδῇ — πιῇ
TV. τοῦτο μέντοι om L, τοῦτο μὲν habet 𝔄, τοῦτο δὲ F. αὐτὸς
om F solus. ἀλλὰ ἀθάνατος Ω, ἀλλὰ θεὸς ἀθάνατος FLd.
φαίνεσθαι ποιήσω] ποιήσω φαίνεσθαι 𝔄Ψ. ἔσῃ om L. παιζεῖν
A. ἐπιθυμήσω] θελήσω 𝔄. συμπαίζεταί A, συμπαίξει F, συμ-
πέξεται Ψ. ἦμεν] ἦσαν 𝔄. ἕξεις 𝔄ΩFL, ἔχεις BACΨΔ et v,
quod pronomini τουτονί melius convenit. συμπαιζόμενον Ω,
συμπεξόμενον Ψ. σοι om ΩF. τουτονὶ τὸν Ἔρωτα BACΨΔN,

ἴσθι καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω. 4. ΓΑΝ. τί δὲ
ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀν-
ταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις καὶ ἐπὶ τοῦ νέκ-
ταρος τετάξῃ καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. ΓΑΝ.
τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν· οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα
καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδοὺ, πάλιν οὗτος
γάλακτος μνημονεύει καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται·
ταυτὶ δὲ ὁ οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ
νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος; ΖΕΥΣ.
εἴσῃ μετ' ὀλίγον καὶ γευσάμενος οὐκέτι ποθήσεις τὸ γάλα.
ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ
ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὔκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρ-
πασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος * γὰρ οὐκ 212
ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ.
ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, Γανύμηδες, οὕτω
καλός. 5. ΓΑΝ. τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ
κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλγητρον ἡδὺ καὶ μαλακώτερον
ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅ γε πατὴρ ἤχθετό μοι

τοῦτον τὸν Ἔρωτα 𝔄, τοῦτον Ἔρωτα ΩL (ita L) et v. θάρσει FL. ἴσθι B in litura. ἐπιπόθει] ἔτι πόθει Abreschius L. Aristaen. p. 193, qui valde nugatur. atticum enim verbum est ἐπιποθεῖν (‚concupiscere') diserte illud testante Polluce V, 165.

4. τί δὲ] τί δαὶ BACΩ. ποιμαίνειν] ποιμεν (sic) Ψ. δεήσῃ κἀνταῦθα; BA, κἀνταῦθα δεήσει L. οὗτος γάλακτος] οὗτος καὶ γάλακτος ΩLd, καὶ γάλακτος οὗτος F. διακονεῖσθαι 𝔄. δ' ὁ οὐρανὸς BΨ, δὲ ὁ οὐρανὸς 𝔄L et ni fallor F, δ' οὐρανὸς CΔΩ et v, δὲ οὐρανὸς J. καὶ — γάλακτος;] ΓΑΝ. καὶ πίνομεν ὦ Ζεῦ τὸ νέκταρ ἥδιον τοῦ γάλακτος 𝔄. τὸ νέκταρ] τοῦ νέκταρος L. εἴσῃ corr Ψ, οἴσῃ prm. κοιμήσομαι] καὶ κοιμήσομαι ΩF, καὶ κοιμηθήσομαι L. ἢ μετὰ] ἢ om ΩFL (ita L). δια τοῦτο A, διατοῦτο BF. οὔκ· — ὡς] οὔκ· ἀλλὰ μετ' ἐμοῦ τὰ πολλά. διὰ τοῦτο γάρ σε ἀνήρπασα ὡς 𝔄, οὔκ. ἀλλὰ διὰ τοῦτό γε ἡ σπουδὴ πᾶσα ἵνα ΩFL (ita L.). ἀλλὰ ἥδιον BAΨ. μετ' ἐμοῦ;] μετ' ἄλλου; Bekker et Dindorfius conjecerunt ob verba Jovis proxima. ac sane μετ' ἐμοῦ h. l. interpolatum esse monstrat superior interpolatio in 𝔄: μετ' ἐμοῦ τὰ πολλά. εἶ om Ψ. Γανύμηδες] ὦ Γανύμηδες Ld. οὕτω καλὸς] haec frustra delebat Cobetus V. L. p. 295 probante ut solet Dindorfio. vide vel Hom. Il. υ, 233.

5. θέλγητρον codd. omnes et abc, θέλκτρον pleraeque edd. ante Schmiederum. διηγεῖτο] διηγήσατο 𝔄. καί τι] καί τοι AJ.

συγκαθεύδοντι καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος καὶ λακτίζων καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμησόμενον τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φῄς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ φιλῶν πολλάκις καὶ περιπτύσσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι σοῦ καταφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τὸ πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τῆς ἀθανασίας [αὖθις] ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

V.

213 *ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.*

1. *ΗΡΑ. Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον ἀπὸ τῆς Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν*

μετ. ὁπότε] *μεταξὺ ὅτε* 𝔄. *περὶ τὴν μητέρα* Ψ. *ἔπεμπέ με*] *με* om Ω. *κοιμησόμενον* ΨΩFL, *κοιμηθησόμενον* BA𝔄CΔ et v. *τὰ πολλὰ*] *ταπολλὰ* AF, *ὡς τὰ πολλὰ* ΩFLd. *ὥρα δή σοι*] *ὅρα δὲ* L. *διατοῦτο* BAJ. *ὡς φῄς*] *ὥσπερ ἔφης* F. *ἀνήρπασας*] *καθήρπασας* Ω. *καταθεῖναι* non est mutandum. *καθεῖναι* malebat cum Cobeto V. L. p. 224 Dindorfius. *ἐς τὴν γῆν*] *εἰς τὴν γῆν* ΨΩ, *εἰς γῆν* 𝔄FL (ita L). *τὸ ἥδιστον*] *ἥδιστον* cum Cobeto V. L. p. 224 Dindorfius. *μετὰ σοῦ φιλῶν πολλάκις* BA𝔄ΨCΔ (ita CΔ), *μετὰ σοῦ φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις* ΩFL et v. primus corrector videtur ita potius interpolasse: *ποιήσεις· εἰ γὰρ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ, φιλῶν διατελέσω πολλάκις.* *τί πρακτέον* Ω et v; *ὃ πρακτέον* BACΔ*N*, *ὅτε πρακτέον* Ψ (qui servat *τότε*), postremo *τὸ πρακτέον* 𝔄 (diserte), ut ego in prima ed. p. 9 reposui ex emendatione Lehmanni, ubi Thucyd. IV, 99: *αὐτοὺς γιγνώσκειν τὸ ποιητέον* contuli et similia plura. *πιόντα τῆς ἀθανασίας*] vide inprimis Homerid. Hymn., in Apoll. Del. v. 124—127. *ἀθανασίας γε* 𝔄, *ἀθανασίας ἄγαγε* FL, *ἀθανασίας ἄγε* BACΔΨΩ et v. at opus est notione ‚reducendi'. hinc jam olim supplevi: *ἀθανασίας αὖθις ἄγε.* sic demum bene haec opposita sunt: *νῦν δὲ ἄπαγε — καὶ — αὖθις ἄγε.* *οἰνοχοήσαντα* Ω. *διδάξας*] *καὶ δίδαξον* 𝔄. *τὸν σκύφον* om. 𝔄, pro eo *τὸ σκῦφος* Ω, *τὸ σκύφος* FL.

*μοι τὸν νοῦν προσέχεις. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γάρ, ὦ
Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι,
ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσί μοι. 2. ΗΡΑ. οὐδ' ἐκεῖνα μὲν
εὖ ποιεῖς οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσ-
πότης ὢν ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν ἐπὶ τὴν γῆν
κάτει μοιχεύσων, χρυσίον ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ'
ἐκεῖναι μέν σοι κἂν ἐν γῇ μένουσι, τὸ δὲ Ἰδαῖον τουτὶ
παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ
συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ
τῷ λόγῳ. οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκεσαν
ἄρα ἥ τε Ἥβη καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι. σὺ * δὲ* 214
*καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ ἢ φιλή-
σας πρότερον αὐτὸν ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά
σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολ-*

V.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΡΑΣ ΒΔF.

1. *ἐξ οὗ*] *ἐξ ὅτου* 𝔄. *ὦ Ζεῦ* om L. *τὸ Φρύγ.*] *τὸ* om. *Ω*. *ἀνήγαγες*] *ἤγαγες* 𝔄. *τὸν νοῦν προσέχεις* BAC, *προσέχεις τὸν νοῦν* 𝔄ΨΔΩMLF et v. *ἀλυπότερον Δ*, *ἀλυπότατον ὢν* (sic) 𝔄. *ὁπόσαι*] *ὁπότ'* 𝔄. *ὁμιλήσωσί μοι* BACΨ𝔄, *ὁμιλήσωσίν μοι Δ*, *ὁμιλήσωσιν ἐμοὶ* v, *ὁπόσαι ἄρα ὁμιλήσωσιν ἐμοὶ Ω*FL.

2. *οὐδ' ἐκεῖνο* 𝔄, *οὐδὲ ἐκεῖνα* ΨΩLF. *ἐμὲ*] *με* FL. *ἐπὶ τὴν γῆν* om *Ω*FL. *μοιχεύων* a. *χρυσίον* BACΔΨ𝔄 abc, *χρυσίον ἢ σάτυρος Ω*MFLd. verba *ἢ σάτυρος*, quae in prima edit. p. 10 recepi, possunt genuina videri, possunt eadem e similibus locis (ut e Prometh. II c. 17) interpolata esse. *ἀλλὰ ἐκεῖναι* 𝔄. *κἂν* om *Δ*. *μένωσι* FL. *δὲ* BACΨΩFL, *δ'* v. *ἰδαῖον* 𝔄ΩΔMFL et v, *εἰκαῖον* BACΨVTU. *μένουσι. εἰκαῖον δ' ἰδαῖον τουτὶ* c. *τουτὶ*] *τοῦτο* MF. *θεῶν* BACΨ et v, *ἀστῶν Ω*, *ἀετῶν* 𝔄ΔMFL, male. *συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ* BAC𝔄ΨΩΔLTVF (ita VF, de M non constat), *συνοικεῖν ἡμῖν ἐπὶ* d, *συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ* Y, *συνοικεῖν νῦν ἐπὶ* J, *συνοικεῖ νῦν ἐπὶ* edd. (praeter d) ante Hemsterhusium. *ἐπαχθὲν*] *ἀνεχθὲν Ω*, *ἀνενεχθὲν* MFL. *δῆ τῷ* F, *δὴ* (om *τῷ*) L. *οἰνοχόου* 𝔄. *ἀπηγορεύκει* 𝔄ΩMFL, *ἀπηγορεύκασιν* BACΨΔ et v. correxi *ἀπηγορεύκεσαν*, quod commendat grammatica, rhetorica postulat. *ἄρα*] *ἤδη* Ψ. *διακονούμενος* M. *τὸν κύλικα* 𝔄. *λάβοις* om L, *λάβ[η]οις* F, *λαβ[οι]ης* (sic) Ψ. *φιλήσας*] *φιλήσαις* BAN, *φιλήσεις* L. *ἁπάντων*] *πάντων*

λάκις αἰτεῖς πιεῖν· ὁτὲ δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον ἔδωκας ἐκείνῳ, καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ πίνεις, ὅθεν καὶ ὁ παῖς ἔπιε καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἁπάντων πατὴρ ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, ὁ πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. ἅπαντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν. 3. ΖΕΥΣ. καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν καὶ τῷ φιλήματι καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγί, οὕτως ἐκτεθηλυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μή μοι λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παι-
215 δικοῖς. οὑτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ * μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος — οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ἐπιπλέον. 4. ΗΡΑ. εἴθε καὶ γαμή-

---

ΩFL. ὁρώντων, καὶ] ὁρώντων, ἢ καὶ BACΔM (ita M) Ψ. πιεῖν] ποιεῖν 𝔄. ὁτὲ δὲ BACΨ, ὅτε δὲ Δ, ἐνίοτε δὲ 𝔄 et v, ἐνίοτέ γε ΩMFL. ὁτὲ δὲ — καὶ φιλῇς] in ipsum Jovem translatae sunt deliciae juvenis amore diffluentis, quas eodem modo scriptores describunt erotici, velut Achilles Tatius II, 9 et Aristaenetus Ep. XXV, ubi Abreschius p. 157 plura addidit. ὅσον ὑπόλοιπον] ὁπόσον ἔτι λοιπὸν 𝔄, ὅσον ἐπίλοιπον FLd. ὁ παῖς BAC𝔄ΨΩMFLd, αὐτὸς v. ἔπιεν F. ἵνα καὶ] καὶ om L. ἁπάντων] ὁ πάντων F. ὁ πώγωνα BACΔNΨ, πώγωνα 𝔄ΩF et v. καθήμενος L. ἅπαντα οὖν BACΔΨ, πάντα οὖν 𝔄ΩM et v, πάντα (om οὖν) L.

3 ἢν] εἰ L. προτιμότερον] ποτιμώτερον 𝔄Ω soli, ποτιμότερον L. οἰομένῳ] οἰομένην 𝔄, οἰομένη M, cui repugnant et quae praecedunt et quae sequuntur. λόγοι] οἱ λόγοι ΔNF soli. Φρυγί] παιδὶ Ψ. οὕτως] τῷ 𝔄ΩFL. ἐκτεθηλυμμένῳ Hemsterhusi editio, ἐκτεθηλυμένῳ BAC𝔄ΨΩΔMFLJabc et lemma scholii. vide Cobetum V. L. p. 225. μή μοι λοιδοροῦ BACΨ, μή μου λ. 𝔄 et v, μὴ λοιδοροῦ ΩMFL. ὦ γενναία ΩMFL. οὑτοσὶ] οὗτος ACΔ𝔄Ψ. μαλθακὸς] μαλακὸς 𝔄. ἡδίων καὶ BACΨ et v, ἡδίων ἐμοὶ καὶ 𝔄ΩMFL, quod natum videtur ex § 2: τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ ν. δὲ om 𝔄.

σειας αὐτὸν ἐμοῦ γε ἕνεκα. μέμνησο δ᾽οὖν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. *οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἥκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτεθειμένον, καὶ ἀπ᾽ ἐκείνων αὐτοῦ τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους γε φιλῆσαι μεταξύ, ὃν οὐδ᾽ ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον· ἡδίω ταῦτα· οὐ γάρ; καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν, ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν Ἴδην· καθάριος γὰρ καὶ ῥοδοδάκτυλος καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ*

---

4. *εἴθε καὶ* om 𝔄. *γαμήσεις* Δ. *ἐμοῦ γε ἕνεκα* ΨΩΔF cum Hemsterhusio, *ἐμοῦ γε οὕνεκα* BC, *ἐμοῦ γε οὔνεκα* A, *ἐμοῦ ἕνεκα* 𝔄 et v. *δ᾽ οὖν* F, ut olim edidi, *δοῦν* Ω, *οὖν* 𝔄, *δὲ* L, *γοῦν* BACΨΔ et v. *οἷα — τοῦτον*] *οἷα διὰ τὸν οἰνοχόον μοι τοῦτον* 𝔄, *διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον οἷά μοι* Ψ. *ἔδει*] *φῂς* L.
ἡμῖν om 𝔄. *ἀποτεθειμένον* BC𝔄ΨΩΔNMF, *ἀποτεθειμένον*; A, *ἀποθέμενον* J, *ἀποτιθέμενον* v. *αὐτοῦ* BAC𝔄ΨΩΔNFLM, *αὐτῶν* v. *καὶ ἐπισπασαμένους γε* BA𝔄Ψ, *καὶ ἐπισπασάμενός γε* C (diserte), *ἐπισπασαμένους τε* (om *καὶ*) ΩMF, *καὶ ἐπισπασαμένους* (om *γε*) v. *μεταξὺ, οὐδ᾽* (om *ὃν*) BC, *μεταξύ; οὐδ᾽* A, sed in marg. cum linea (indice corruptionis). $\overset{\text{ης}}{\text{ἀσβόλου}}$ A, *ἀσβόλης* 𝔄Ψ.
καταιθαλωμένον L. ceterum eodem joco utitur Juvenalis XIII, 44 sq. *ἡδίω ταῦτα* BC𝔄ΨΩΔMFLY. nova persona ante *ἡδίω ταῦτα*; (sic) A, *Ἥρα. ἡδίω ταῦτα. Ζεύς. οὐ* — V, *ἡδέως ταῦτα* v, errore e superioribus petito. *καὶ* (ante *παρὰ πολὺ*) om ΩFL.
ὁ οἰνοχ.] *ὁ* om ΔΩF. *ἔπρεπε* BAV𝔄Ψ, *ἐμπρέπει* ΩF et v, quae mera est conjectura. in tali l. ne dicit quidem noster *ἐμπρέπειν*, sed potius *ἐπιπρέπειν*. *γαννυμήδης* 𝔄, *γαννυμίδης* F. *κατάπεμπτος* MF, *καταμεμπτὸς* L. *ἐς*] *εἰς* MFL. *καθάριος* BACΔ𝔄Ψ, *καθαρὸς* ΩFM (ita M) et v. *καθάρειος* Cobetus V, L. p. 82, quod qui comicis primus bene vindicavit Meinekius ad Menandr. p. 271 ed. pr., tamen vulgare *καθάριος* plane ejiciendum esse negavit, codicum reverentia tactus, qui in sermone pedestri ubique reluctantur.
γὰρ] *δὲ* F. *ἔκπωμα* BAC𝔄ΨΩΔMF, *ἔκπομα* v. *ὅ γε λυπεῖ* A, *ὅ σὲ λυπεῖ* F, *ὃ λυπεῖ σε* Δ, *ὅ σε μάλιστα λυπεῖ* 𝔄.
καὶ φιλεῖ] ita recte libri omnes, etiam F, in quo *καὶ* supra scriptum est. vide Quaestt. L. p. 184.

νέκταρος. 5. *ΗΡΑ.* *νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξ ὅτου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἴδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες οὐδὲ ἡ κάμινος*
216 *ἀπέτρεπόν σε * μὴ οὐχὶ πίνειν παῤ αὐτοῦ.* *ΖΕΥΣ.* *λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω, σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα, καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, κᾆτ' αὖθις ὁπότε παῤ ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο; δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώξεται γὰρ, ἤν τίς σε λυπεῖν θέλῃ.*

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. *ΗΡΑ.* *Τὸν Ἰξίονα τοῦτον, ὦ Ζεῦ, ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ;* *ΖΕΥΣ.* *ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν,*

---

5. *νῦν καὶ*] *καὶ* om ΩM. *ὁ Ἥφαιστος ὦ Ζεῦ* M. *ἀσβόλης μεστὸς* Ψ𝔄, *ἀσβολούμενος* Δ. *ἐξ ὅτου* BΨ𝔄, *ἐξότου* ACΔ et v, *ἐξ οὗ* ΩMFL. *τοῦτον κομήτην* Ω, *τοῦτον* (om *κομήτην*) 𝔄. *ἡ Ἴδη ἀνέτρεψε* BAC𝔄ΨΩΔ et v, *ἡ Ἴδη ἡμῖν ἀνέτρεψε* M, *ἡμῖν ἡ Ἴδη ἀνέτρεψε* FL (ita L). *οὐδὲ οἱ* Ω𝔄MFL. *οὐδὲ ἡ* BAC𝔄MFL, *οὐδ' ἡ* v. *μὴ οὐ πίνειν* M, *τοῦ μὴ πίνειν* F.
οὐ
μηδὲν ἄλλο BA, *μηδὲν* pr m *οὐδὲν* sec C (ita C), *παρὰ*] *περὶ* Ψ. *ἔκπωμα* BAC𝔄ΨΩΔMFNLJ, *ἔκπομα* v. *δ' ὦ* 𝔄. *γαννύμηδες* 𝔄, *γαννύμιδες* F. *ἀναδίδου*] *δίδου* ΩMFL. *ἑκάστης* L. *φίλει με*] *φίλει ἐμὲ* Δ. *ὀρέγοις* B𝔄 et v, *ὀρέγεις* ACΨΩΔMFLJ et (?) V. *κᾆτ' αὖθις* Ψ, *κᾆτα αὖθις* B, *κἆτα αὖτις* ACΩ, *καὶ αὖθις* 𝔄 et v. *ὁπότε*] *ὅτε* 𝔄L. *ἀπολαμβάνοις* B𝔄J et v, *ἀπολαμβάνεις* ACΨM et (?) V, *λαμβάνοις* Δ (ita Δ), *λαμβάνεις* ΩFL. *τί τοῦτο; δακρύεις;* Belinus pro *τί τοῦτο δακρύεις;* — *μὴ δείδιθι* Y, *μὴ δέδιθι* et *γὰρ* om L. *θέλῃ* BACΨ, *ἐθέλῃ* 𝔄ΩΔMFL et v. videtur comoediae novae versus fuisse hicce: *οἰμώξεται γὰρ, ἤν σέ τις λυπεῖν θέλῃ.* syntaxis est eadem in Arist. Thesmoph. v. 248.

VI.

1. *τοῦτον ὦ* AC𝔄ΩMF, *τοῦτον ὁρᾷς ὦ* B, *τοῦτον ὁρᾷς ὦ* ΨΔ et v. *ποιόν* F. *τὸν* om F. *ἡγῇ ἄνθρωπον εἶναι;*

ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν· οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστιν, ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γάρ, οἶμαι, κἀμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο; * καίτοι 217
αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησεν. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἄν, ὅσῳ καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε. μῶν οὖν ἐπείρα τινά; συνίημι γάρ, ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν αὐτοῦ, ὃ σὺ ὀκνήσειας εἰπεῖν. 2. ΗΡΑ. αὐτὴν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ὅτε δὲ καὶ ἔστενε καὶ ὑπεδάκρυε, καὶ εἴ ποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ᾔτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ, ταῦτα δὲ ἤδη συνίειν ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ἐπὶ πολὺ μὲν ᾐδούμην λέγειν πρὸς σὲ καὶ ᾤμην

ΖΕΥΣ. χρ. 𝔄. ξυμποτικὸν — ξυνῆν — ξυνέστω 𝔄. ἀλλ'] ἀλλὰ ΒΑΨΩΜF. ἐστιν BAMF, ἐστι v. γε om Ψ. δαὶ BACJabc, δέ σε 𝔄, δὲ ΨΩF et v. χρὴ] χρηστὸν V et qui χρηστ'' Δ (ita Δ). τί δὲ ἄλλο 𝔄, τί γὰρ ἄλλο; ΩMF. καίτοι 𝔄ΩMF, καί τε Ψ, καί γε BACΔ, καὶ γὰρ v. τοιουτό F. ἐτόλμησεν Ψ, ἐτόλμησε caeteri et v. διατοῦτο BAF. καὶ μᾶλλον] μᾶλλον 𝔄. ὅσῳ καὶ αἰσχροῖς BACNΨ, ὅσῳ καὶ αἰσχροῦ pr m., αἰσχροῖς sec m Δ (ita Δ), ὅσων καὶ αἰσχροῖσιν M (ita M), ὅσων καὶ αἰσχρῶν
α
U et fortasse V, ὅσον καὶ αἰσχροῖς Ω, ὅσον καὶ αἰσχροῖς J, ὅσῳ αἰσχίοσιν 𝔄, ὅσον καὶ αἰσχίοσιν F, ὅσον καὶ αἰσχροῖς v. Cobetus V. L. p. 227: ‚etiam sine libris scribendum erat ὅσῳ καὶ αἰσχίοσιν pro αἰσχροῖς.' atqui sciebat antiquam lectionem ὅσῳ καὶ αἰσχροῖς ab Abreschio Dilucc. Thucyd. p. 337 et p. 648 defensam nos omnes edidisse, comparatis etiam D. Mort. VI, 3, Alexand. 2 fin., Harmonid. 3, Pro Lapsu 12, Imagin. 17. ὅσῳ positivo junctum imitari et ‚quanto' vertere Tacitus solet, ut in Annal. I, 68. μῶν δ' οὖν 𝔄ΩMF. ἐπείρα] πειρᾷ ΩM, πειρᾶ F. συνιμι Δ. ὁποῖόν τι om Ψ. τὸ αἰσχρὸν αὐτοῦ, ὃ σὺ Ψ recte, τὸ αἰσχρὸν αὐτὸ ὃ σὺ BAC, ὃ σὺ etiam Δ, τὸ αἰσχρὸν ὅπερ ἂν σὺ 𝔄ΩMF, τὸ αἰσχρὸν ὅπερ ἂν v.

2. αὐτὴν] ταύτην ΩMF. ὦ Ζεῦ οὐκ ἄλλην τινὰ F. ἀφεώρα] ἑώρα ΩM, ἐφεώρα Δ, ἀμφεώρα J. ἐς] εἰς ΩF. ὁ δὲ καὶ ἔστενε BACΔΨ et v, ὁ δὲ καὶ ἔστενε om ΩF, sed ὅτε δὲ

παύσεσθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον· ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθον σοὶ φράσουσα· σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. 3. ΖΕΥΣ. εὖ γε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν
218 καὶ μέχρι τῶν Ἥρας γάμων· τοσοῦτον * ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι καὶ τὸ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωπον, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη καὶ οἷα οὔ ποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δ' ἔρως βίαιόν τί ἐστι καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει ἀλλὰ

καὶ ὑπέστενε 𝔄, ὅτε δὲ καὶ ἔστενε M, uti Solanus divinarat: quod ipsum jam in prima edit. p. 14 ego solus summo jure recepi. ὑπεδάκρυεν F. παραδοίην BACΨ𝔄 et v, ἀποδοίην ΔM, ἀναδοίην ΩF. ἀναδοίην quum ego in prima edit. recepissem, id quidem C. F. Hermanno non probavi, qui hoc verbum ita dici male negabat. at vide D. D. IV, 4, ibid. V, 5 et Aristoph. Acharn. v. 233. Γαννυμήδει 𝔄, Γαννυμήδη M. ἔκπωμα libri, ἔκπομα edd. vett.

λαβὼν] λαχὼν Ψ. ἀφεώρα] ‚pro ἀφ in B primo aliud quid scriptum erat'. εἰς ἐμὲ ΩMF. ταῦτα δὲ ἤδη BACΨΩ𝔄ΔMF, ταῦτα ἤδη v. συνίειν F, συνίην 𝔄Ω et v, συνήειν AΨ, συνῄειν B. παύσεσθαι BAC𝔄ΨΩΔMN, παύσασθαι v. ἐγὼ μὲν αὐτὸν ἀφῆκα ἔτι δακρ. 𝔄. προκυλινδούμενον BACΨΔ et v, προκυλινδούμενον μοῦ MF, προσκυλινδόμενόν μου Ω, προκυλινδόμενόν μου 𝔄. ita partim confirmatur attica forma προκυλινδόμενον, probata illa Cobeto V. L. p. 134 et recepta ab Dindorfio. μηδὲ] μὴ 𝔄. ἀπῆλθον] ἅπερ ἦλθον 𝔄 et mox δ' αὐτός et πῶς pro ὅπως. αὐτὸς] αὐτὸν Δ (ita Δ, non item M, qui αὐτὸς ut vulgo). μέτει] μετη Ω.

3. εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτόν plerique libri etiam A (ita A), εὖγε ὁ κατάρατος· ἐμὲ αὐτόν; fortassis J, αὐτὸν pro αὐτὸν abc; verba ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν καὶ om ΩF. μέχρι τῆς Ἥρας M solus.

ἀλλ' ἡμεῖς — ἐποιησάμεθα Juno loquitur in M et fortassis in B. καὶ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι BACΔ et v inepte, καὶ τοῦ μετρίου πέρα φιλάνθρωποι Ψ, καὶ τὸ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι ΩM, sed καὶ τὸ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωπον 𝔄F, ut in prima edit. p. 15 ego conjeceram et recte quidem. συγγνωστοὶ γοῦν F, συγγνωστοὶ (om οὖν) AC. οἷα] οἷον A, ὁποῖα 𝔄.

καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. *ΗΡΑ.* σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστὶ καὶ ἄγει σε καὶ φέρει τῆς ῥινὸς, φασὶν, ἕλκων, καὶ ἕπῃ αὐτῷ, ἔνθα ἂν ἡγῆταί σοι, καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ τι ἂν κελεύσῃ, καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν οἶδα καθ' ὅ τι τῷ Ἰξίονι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν. 4. *ΖΕΥΣ.* ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα, ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ καὶ ὡς φῂς δακρύει καὶ ἀφόρητα πάσχει, *ΗΡΑ.* τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ, μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. *ΖΕΥΣ.* οὐδαμῶς· ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι
ὅμοιον, ἐπειδὰν * λυθῇ τὸ συμπόσιον κἀκεῖνος ἀγρυπνῇ, 219
ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ ἂν παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς

οὔποτε] οὐδέποτε 𝔄ΩMF soli. ἐπεθύμησε pr m A (ita A). ὁ δ' BACΨΩ, ὁ δὲ 𝔄F et v. βίαιόν τι] τι om F. μόνων ἄρχει Δ, ἄρχει μόνον F. ἡμῶν αὐτῶν] αὐτῶν ἡμῶν Ω. *ΗΡΑ.* om F. οὗτός γε] γε οὗτος 𝔄, οὗτος (om γε) ΨΩF. φέρει] φέρει σε Ψ. καὶ ἕπῃ] καὶ σὺ ἕπῃ ΩMF soli, quod olim minus bene recepi. ἔνθα ἡγεῖταί σοι Δ. ἐς] εἰς F. κελεύσῃ] η in rasura in A, κελεύησε Ω, κελεύῃ σοι M, κελεύῃ σε F. ante καὶ νῦν persona Junonis in F. τῷ Ἰ. οἶδα καθότι συγγ. BACΨ𝔄 et v, οἶδα ἐγὼ καθότι τῷ Ἰ. συγγν. ΩMF. ἅτε καὶ] οἷά τε καὶ 𝔄. ποτὲ αὐτοῦ] αὐτοῦ ποτε Ψ, αὐτοῦ (om ποτὲ) Ω. Πειριθόουν M, Πυρίθουν Ψ. ἔτεκε F.

4. ἐκείνων] κείνων BAC. ἔπαιξα] ἔπραξα 𝔄. ἐς γῆν] εἰς γῆν ΩF, εἰς τὴν γῆν 𝔄. ἀτὰρ σὺ οἶσθα MF, ἀτὰρ σὺ ᾖσθα Ω. ὅ μοι] ὅ τι μοι 𝔄. μηδαμῶς] μὴ δὲ ὅλως F, οὐδὲ ὅλως ΩM. μηδ'] μὴ δὲ A, μηδὲ B𝔄MF. ἐπεὶ δ'] ἐπεὶ δὲ BAMF.
τί ὦ 𝔄ΩMF et v, ὦ (om τί) BAΔΨ. τι ὑβριστικὸν] ὑβριστικόν τι 𝔄. εἴπῃς] εἴποις ΨF. οὐδαμῶς] μηδαμῶς 𝔄ΩMF.
ἀλλ'] ἀλλὰ 𝔄. πλασάμενος F et cum ras. Ω. ἀγρυπνῇ BAC𝔄ΨΩΔMNF, ἀγρυπνεῖ edd. ante Hemsterhusium. παρακατακλ. BACΨΔ et v, παρακλίνωμεν 𝔄, συγκατακλίνωμεν ΩMF. ἂν παύσαιτο BA𝔄ΩM, ἀναπαύσαιτο F, παύσεται Ψ, παύσαιτο v. οἰηθεὶς] οἰωθεὶς A. ὥρασιν Jacobitius, ὥραισιν libri omnes et scholiasta, qui Lucianum miratur non ὥραις scripsisse. ἤκοιτο F.

τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥρασιν ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμιῶν. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. ἢ τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συνέσται; 5. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξει καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιεῖσθαι διὰ τὴν ὁμοιότητα. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς. οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλά, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ καί που τάχ'

αὐτὸν] αὐτῶν 𝔄. ἐπιθυμιῶν BAV. ΖΕΥΣ. om pr m F. ἢ τί γὰρ ACΔ, ἢ τί γὰρ B, τί γὰρ 𝔄ΨΩMF et v. καὶ πάθοις] καὶ om ΩMF. πλάσματος] πράγματος F. συνέσται;] συνεστάναι AC, ξυνεσται Δ, σύνεστι F, συνεστάναι δόξει Ψ, συνἔσται δόξει M, συνέσται sed in ras. Ω.

5. ΗΡΑ.] ζεὺς pm F. ἀλλ' ἡ ΩF, ἀλλὰ ἡ BACΨ𝔄Δ et v. δόξω εἶναι F, εἶναι δόξω BAC𝔄ΨΩΔ et v. correxi: εἶναι δόξει. nam δόξει hic lectum fuisse patet e lectionibus συνέσται δόξει et συνεστάναι δόξει. ἥξει 𝔄ΩΔMF ex interpolatione, sed ποιήσει BACΨ et v. pro ποιήσει correxi ποιεῖσθαι. ‚at, inquit, nubes illa ego esse et in me committi turpitudo videbitur.' vitium ποιήσει e vitio δόξω natum multi defendere ausi sunt, in his Goeller ad Thucyd. II, 8 (T. I p. 235). sed Cobetus V. L. p. 227 ita conjecit: εἶναι δόξει καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ περίεισι —. hoc igitur vidit, ποιήσει intelligi non posse. at verbum ipsum mordicus tenendum erat, non temere mutandum. vide Luc. Conviv. § 34 fin. ζεὺς Fa m sec. τοῦτο φῄς] τοῦτ' ἔφην F. ποτὲ om 𝔄.

ὁ δ'] ὁ δὲ F. μόνον om 𝔄, pro eo μόνος F. ἀλλὰ οἱ πάντες ἄνθρωποι BACΨ, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι (om πάντες) 𝔄, ἀλλὰ οἷοι πάντες οἱ ἄνθρωποι ΩF, ἀλλά, οἷοι πάντες ἄνθρωποι vulgo et recte quidem. syntaxis est rara illa quidem, sed Homerica. vide Jl. λ', 653 sq. κατελθὼν ἴσως καὶ] καὶ κατελθὼν ἴσως F. ἅπασι] πᾶσι 𝔄ΩMF. σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ] locutio est ab tragicis sumta. vide vel Eurip. Herc. F. v. 1. τάχ' ἂν ἐρᾶν Poppo, τάχα ἐρᾶν BACΩF et v, τάχα καὶ ἐρᾶν 𝔄M. αὐτοῦ] αὐτῷ A. πιστεύουσιν ΨF. εἴπῃ] εἴποι ΩMF. εἰς τὸν ᾅδην 𝔄, ἐς ᾅδην ΩM, εἰς ᾅδην F. ἄθλιος] ὁ ἄθλιος Ψ. συμπεριενεχθήσεται BACΨΩFJ, συμπεριενεχθήσεται edd. vett. et diserte 𝔄. δίκην διδοὺς οὐ τοῦ ἔρωτος, οὐ γὰρ δίκαιον (sic) τοῦτό γε, ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας 𝔄, δίκην διδοὺς οὐ τοῦ ἔρωτος, οὐ γὰρ δεῖ

ἂν ἐρᾶν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν. ΖΕΥΣ. οὐκοῦν, ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεί, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει δίκην διδοὺς οὐ τοῦ ἔρωτος (οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε), ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας.

VII.

* *ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.* 220

1. *ΗΦΑΙ. Ἑώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλόν τέ ἐστι καὶ προσμειδιᾷ πᾶσι καὶ δηλοῖ ἤδη μέγα τι ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνο βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν ὅσον ἐπὶ τῇ πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τί ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν*

δεινὸν τοῦτό γε, ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας ΩΜ, *διδοὺς δίκην* (sic) *οὐ τοῦ ἔρωτος, οὐ γὰρ δεινὸν δὴ* (*δὴ δεινὸν* Δ) *τοῦτό γε, ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας* ΔF, *διδοὺς δίκην* (sic) *τοῦ ἔρωτος, οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας* Ψ, *δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀντὶ τῆς μεγαλαυχίας* BC, *δίκειν* (sic) *διδοὺς τοῦ ἔρωτος.* nova jam persona: *οὐ γὰρ — μεγαλαυχίας* (haec eodem modo quo in BC) A, *δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. ΗΡΑ. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας* edd. ante Schmiederum et (qui *ΗΡΑ* om) J. in prima edit. p. 17 cum Lehmanno et partim Schmiedero ita scripseram: *δίκην διδοὺς οὐ τοῦ ἔρωτος* (*οὐ γὰρ δὴ δεινὸν τοῦτό γε*), *ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας*, caetera recte, praeterquam quod *δή* male adjecimus, quod delendum fuisse nunc docent codices postea excussi.

VII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ἈΠΟΛΛΩΝΟΣ F, *Ἥφαιστος καὶ Ἀπόλλων* B, *Ἥφαιστος Ἀπόλλων* hic, sed in subscriptione et in indice: *Ἥφαιστος καὶ Ἀπόλλων* A, *ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ* v.

1. *προσμειδιᾷ* BAC𝔄ΨΔU, *προσγελᾷ* ΩF et v. *δηλοῖ ἤδη μέγα τι ἀγαθὸν* BAC𝔄Ψ, *δηλοῖ μέγα τι ἀγαθὸν* VΔ, *δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν* ΩF et v. *ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος* ΩF et Δ (Lachmanni) et v, *ἐκεῖνο τὸ βρέφος* BACΨ et Δ (Belini), *ἐκεῖνο βρέφος* 𝔄 (diserte), quod ego solus jam in prima ed. p. 18 jure restitui geminis locis (ut D. Deor. XVI, 2) conlatis et ista *γε φῶ* malis correctoribus accepta retuli. *ἢ*] *ἣ* BAC, inepte. *ὅσον ἐπὶ* BAC𝔄ΨΔΩF, *ὅσον ἐν* v. *τί ἂν* BAC𝔄ΨΔ, *τίνα ἂν* ΩF et v.

ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὸν ἐκ τοῦ
κολεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε
τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν. 2. ΗΦΑΙ. τὸ νεογνὸν
221 ταῦτα, ὃ μόλις * ἕστηκε, τὸ ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ.
εἴσῃ, ὦ Ἥφαιστε, ἤν σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ.
καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί οὖν; πάντα ἔχεις τὰ
ἐργαλεῖα καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα,
ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ.
μὰ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει που
ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτὴν τοῦ βρέφους. ΗΦΑΙ. οὕτως
ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν;
3. ΑΠ. οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος
ἤδη στωμύλα καὶ ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν
ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα κατεπάλαισεν
εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφελὼν τὼ πόδε· εἶτα
μεταξὺ ἐπαινούμενος τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν
ἔκλεψε προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ

ἔκλεψ^{ε}αν J. Ἄρη] Ἄρην F solus probante Dindorfio. ἐξείλκυσεν (omisso λαθὸν) 𝔄. λαθὸν BAΔ et fortasse V, λαθὼν ΩF et v et qui sic: λαθὼν ἐξείλκυσε Ψ. ἐκ τοῦ BAC𝔄ΨUF et fortasse V, τοῦ (om ἐκ) Ω et v. κολεοῦ Δ (ita Δ) 𝔄ΨΩF et (?) B, κουλεοῦ A (ita A) C et v. λέγω] ἐγὼ λέγω 𝔄.

2. ΗΦ. om F. τὸ νεογνὸν ταῦτα] τὸ δὲ νεογνὸν τοῦτο F. μόλις BAC𝔄VFc, μόγις ΨΩ et v. ἐκινεῖτο ἐν 𝔄ΩF et v, ἕστηκε, τὸ ἐν BACTV et (ubi ἕστηκε) cd, sed Ψ ita: τὸ ἐν τοῖς σπαργάνοις ὃ μόγις ἕστηκε. vero reposito quid sit μόλις ἑστάναι olim monstravi et contuli Prometh. s. Cauc. 1, Bis Accus. 15, Longi Pastoral. IV, 118 Schaef. alia. ΑΠ. om F. εἴσῃ] εἴ σοι F. ἤν BA𝔄ΨΔ, εἴ ΩF et v. προσέλθῃ] προέλθῃ B, προσέλθοι ΩF. ἀπόλωλεν] διόλωλεν ΩF. ὦ (ante Ἄπολλον) om Ω. νὴ Δία BACΨΔ et v, sed μὰ Δία 𝔄ΩF ut olim rescripsi. που ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτὴν BACΔ𝔄ΨΩF, αὐτήν που ἐν σπαργάνοις v. τοῖς σπαργάνοις Matthiae conjecerat. ΗΦ. om F. οὕτως] οὕτω BAC, οὕτω που 𝔄. καθάπερ] καὶ καθάπερ 𝔄.

3. ΑΠ. om F. ἐπίτροχα] ἐπιτροχάδην 𝔄 ex Homero. δὲ καὶ] καὶ om ΩF. προκαλεσάμενος BAC𝔄ΨΩΔ cum Graevio, προσκαλεσάμενος F edd. vett. κατεπάλαιεν Ψ, καὶ ἐπάλαισεν ΩF. ὑφελὼν BAC𝔄ΨΔVUd, ὑφέλκων Ω et v, quod Hemsterhusius praeferebat. at confer Cal. n. t. c. § 10: ὑποσπᾷ καὶ ὑπο-

γελῶντος ἔτι, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ * βαρύτερος ὁ 222
κεραυνὸς ἦν καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο.
ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα φῄς. ΑΠ. οὐ μόνον,
ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι
ἔχεις; 4. * ΑΠ. χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν ὄργανον ἀπ' 223
αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας,
ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας καὶ μαγάδα ὑποθεὶς καὶ
ἐντεινάμενος * ἑπτὰ χορδὰς ἐμελῴδει πάνυ γλαφυρόν, 224
ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν
πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς μηδὲ
μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας
ἄχρι τοῦ ᾅδου κατίοι, κλέψων τι κἀκεῖθεν δηλαδή.
ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν
τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

σκελίζει. ἔκλεψεν F. προσπτυξυμένης A, προσπηλεξαμένης Ψ. γελῶντος ἔτι, τὸ σκ. BAC𝔄Ψ, γελῶντος, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ. ΩFad, γελῶντος, τὸ σκῆπτρον T et v. τὸ πῦρ] τὸ om ΩF. εἶχεν Ψ. ὑφείλετο] ὑφείλητο (sic) C. γοργόν τινα] ὑπέρδριμυν οὖν (sic) 𝔄, ὑπέρδριμύν τινα ΩF. utraque vox atticistis displicuit, ὑπέρδριμυς Phrynicho in Ecloga p. 385 Lob., γοργός autem ἐπὶ τοῦ ταχέος ἢ ἀνδρείου (ut hoc ipso loco) positum aliis ap. antiatticistam (in Bekk. Anecd. p. 86, 26), qui istis comicum in Pace (scil. v. 557) bene opposuit. ἀλλὰ καὶ μουσικὸν ἤδη Ψ. ἔχεις;] ἔχειν J.

4. χελώνην — συνεπ.] χελώνης που νεκρὸν ὄργανον εὑρὼν ἀπ' αὐτοῦ που συνεπ. F. καὶ ζυγώσας om BACΨΔ, habent 𝔄ΩF et v. κολλάβους BAC𝔄ΔVUY cum Moschopulo, κολάβους Ψ et scholiasta, καλάβους T, καλάμοις Ω, καλάμους FJ edd. ante Hemsterhusium. μαγάδα BACΔ𝔄ΨY et schol., μαγάδας Moschopulus, μαγάδιον ΩF et v. ἑπτὰ om Δ solus. ἐμελῴδει BACΔΨ, μελῳδεῖ 𝔄ΩF et v. γλαφυρὸν] καὶ ἥδιστον addit Δ. ὡς κἀμὲ] ὥστε καὶ ἐμὲ 𝔄. φθονεῖν πάλαι κιθαρίζειν BACΔ𝔄ΩF, φθονεῖν κιθαρίζειν πάλαι Ψ, φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν v. ἀσκοῦντα] ἀκούσαντα ΩF. μηδὲ (sive μὴ δὲ) BACΔΨF, οὐδὲ 𝔄Ω et v.

γί
ἀλλὰ ὑπὸ 𝔄. περιεργασίας C, περιεργασίας A (pr m), περιεργίας
γίας
γασίας B (γίας supra a recentiori m.) κλέψων] κλέπτων ΩF. δ' ἐστὶ] δέ ἐστι A𝔄, δὲ ἐστὶν ΔC (ita C), ἐστὶ (om δ') Ψ. θαυ-

ς
μασίαν τὴν δύναμιν] θαυμασίαν τινὰ τὴν δύναμιν Ω. ᾗ] Ἡφ.

ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. *ΑΠ.* τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθόν, τὴν πυράγραν. *ΗΦΑΙ.* εὖ γε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που ὡς φῂς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς
225 ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, * εἰ καὶ λίθον δέοι μιᾷ πληγῇ διακόψαι. *ΖΕΥΣ.* εὖ γε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου τὴν κεφαλὴν ἐς δύο κατενεγκών. *ΗΦΑΙ.* πειρᾷ μου εἰ μέμηνα; πρόσταττε δ' οὖν τἀληθές, ὅπερ ἐθέλεις σοι γενέσθαι. *ΖΕΥΣ.* τοῦτ' αὐτό, διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ. ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ ὠδίνων, αἵ μοι τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. *ΗΦΑΙ.* ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐστι καὶ οὐκ

ἥ (sic) F. *ΗΦ.*] ἡφ. sec m., pr m ἀπ' F. ἐγὼ ἐκείνην] ἐγὼ δὲ ἐκείνην 𝔄. *ΑΠ.* F. sec m. τοιγαροῦν] τί γὰρ οὖν Δ.

VIII.

ΗΦ. ΚΑΙ ΔΙΟΣ] ζεὺς Ἥφαιστος A (ter) et sic B.

1. χρὴ BAΔ𝔄Ψ, δεῖ ΩF et v. λίθον BACΔΨ(V)𝔄 Exc. P., λίθους ΩF et v. διακόψαι BAC (ita C) ΨV, διατεμεῖν ΩFΔ (ita Δ) et v, συντεμεῖν 𝔄, sed exc. P: μιᾷ πλ. διατεμεῖν] γρ. διακόψαι. |. λίθον |. διαταμεῖν. ἐς δύο BACΔΨ, εἰς δύο 𝔄ΩF et v. πειρᾷ μου, εἰ μέμηνα; BAC𝔄ΨΩF et v, πειρᾷ μου ἢ μέμηνας; VU, πειρᾷ μου ἢ εἰ μέμηνας, sed ἢ sec m Δ (ita Δ). τι ἀληθὲς 𝔄Δ (ita Δ) Ψ, τ' αληθὲς Ω, τἀληθὲς F et v, τι ἄλλο BAC, fortassis recte. ἐθέλεις BACΨΩ, θέλεις 𝔄F et v. τοῦτ' αὐτὸ Δ, τοῦτο αὐτὸ BAC𝔄ΨΩF, desunt haec v. τὸ διαιρεθῆναι 𝔄, διερεθῆναι Δ. μοι] μου Ψ. ἀπεισθήσεις Δ. πειράσῃ BACΔ (ita CΔ), πειράσῃ μου vulgo et 𝔄ΩF, πειραθήσῃ Ψ. παντὶ om 𝔄. ὑπὸ ὠδίνων BACΨ, ὑπὸ τῶν ὠδίνων 𝔄ΩF et v. μοι BACΔ𝔄Ψ, μου ΩF et v. ἀντιστρέφουσιν F. ἀναιμωτὶ Jabc, ἀνεμωτὶ Y. εἰλήθυιαν BA𝔄F, Εἰλιθυίαν schol. κατένεγκαι A (ita A) ΩF. οἶδ' ἐγὼ Δ, οἶδα ἐγὼ BAC𝔄Ψ, οἶδα γὰρ ἐγὼ

ἀναιμωτὶ οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε.
ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαρρῶν· οἶδα
ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέν, κατοίσω δέ· τί
γὰρ χρὴ ποιεῖν σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος·
μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως οὖν
ὀξύθυμος ἦσθα τηλικαύτην ὑπὸ τῇ μήνιγγι παρθένον
ζῳογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· * ἦπου στρατόπεδον, οὐ 226
κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων. ἡ δὲ πηδᾷ καὶ πυρριχίζει καὶ
τὴν ἀσπίδα τινάσσει καὶ τὸ δόρυ πάλλει καὶ ἐνθουσιᾷ·
καὶ τὸ μέγιστον καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη
ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μέν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς.
ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν.
ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ
ἐθελήσει μένειν. ἐγὼ δ' οὖν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντι-
λέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην. ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά,
καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥᾴδιον,
οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

ΩF et v. σήμφερον (sic) idque m sec Δ. ἄκων μὲν om ΩF soli. κατοίσω δὲ] δὲ om 𝔄ΩF. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν] τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν Y, τί γὰρ ποιεῖν B marg. (scil. pro var. lect., non pro scholio, ut Jacobitius IV p. 57). ego vero audacter suppleo: τί γὰρ ἄλλο χρὴ ποιεῖν —; eoque refero superius illud τι ἄλλο (pro τι ἀληθές). ἄλλο enim margini primo adscriptum huc pertinebat. haec si qui minus probarit, is supra legat: τι ἄλλο, hic autem cum Hemsterhusio juvene: τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν —; vide mea ad Charonem § 17 med. nova persona ante τί τοῦτο in A. κόρη — κακὸν] κόρη ὦ Ζεῦ ἔνοπλος. μέγα κακὸν 𝔄. εἰκότως οὖν] ita conjeci. libri εἰκότως γοῦν. τῇ μήνιγγι cum scholiasta BACΔ𝔄Ψ, τὴν μήνιγγα ΩF et v. ἡ δὲ] ἤδη c. ras. in alt η Ω. ἡ δὲ πηδᾷ om F, πηδᾷ om etiam Ω. καὶ πυρρ.] ἤδη καὶ πυρρ. F. ἀσπίδα] αἰγίδα 𝔄. καὶ τὸ δόρυ πάλλει om 𝔄ΩF. ἤδη ἐν] δὴ ἐν ΩF. ἐγγυήσας ἤδη αὐτὴν BACΔΨ et schol. ἐγγυήσας αὐτὴν 𝔄, ἐγγυήσας μοι αὐτὴν Ω et v, ἐγγυήσας μοι αὐτὴν F. αἰτεῖς] αἰτῇ F. ἐθελήσει BAΔ𝔄Ψ, ἐθέλει C (Lachmanni), θέλει ΩF et v. μένειν] μεῖναι Ψ, post μένειν persona ζς' F. ἐγὼ γοῦν v, ἔγωγ' οὖν 𝔄ΩF, sed ἐγὼ δ' οὖν BACΔΨ, ut in prima ed. p. 23 conjeceram. τό γε] τοῦτό γε F. τοῦτ'] τοῦτο Ψ. οἶδα ὅτι om ΩF.

IX.

227 ## * ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1\. *ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί· ἄκαιρον γάρ ἐστιν, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὔκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τί ἐστι. ΠΟΣ. συνίημι· ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν. ΠΟΣ. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡΜ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.*
228 *ΠΟΣ. ἄπαγε, * τέτοκεν ἐκεῖνος; [ἐκ τίνος;] οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν ἡ γαστὴρ αὐτῷ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖ γε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος*

IX.

ἑρμ. *ποσδ.*
1\. *ὀυδαμῶς προσάγγειλον* (personae sec. m) F. *ὦ Πόσειδον* et *ὅμως* om 𝔄ΩF. *γάρ ἐστιν* BACΨΔ(V), *γὰρ* (om *ἐστιν*) 𝔄ΩF et v. *ἴδῃς* Ψ. *γαννυμήδης* 𝔄. *ἔνδον;* A. *μαλακῶς*] *μαλακὸς* BΔ sed *μαλακῶς* marg. Δ. *τοιοῦτον ἐστιν* BA𝔄ΨΩ, *τοιοῦτό ἐστιν* F, *τοιοῦτόν ἐστι* v. *ἀλλὰ οὐ* BACΨΩ. *οὐ χρὴ*] *οὐ* 𝔄, *οὐχὶ* ΩF. *ὦ Πόσειδον ἀρτίως* 𝔄. *τέτοκε ἐκεῖνος ἄπαγε* Δ.
ἐκ τίνος; om BAΔ𝔄Ψ, habent ΩF et v. verba mihi suspecta Bekker delevit. *ἀλλὰ οὐδὲ* BACΨ. *ἐπεσήμηνεν* AΨΔTYd, *ἐπισήμηνεν* (η) c, *ἐπεσήμαινεν* J, *ἐπεσήμανεν* BACΩ, *ἐπεσήμαινεν* F et v. vulgatam jam in ed. priore servavi: imperfecto enim opus est, ut de eadem re *εἶχε* subsequitur. *ἡ γαστὴρ αὐτῷ* BACΔΨ, *αὐτῷ ἡ γαστὴρ* 𝔄ΩF et v. *τοκάδα — ἔχει*] Hemsterhusius, qui *τοκάς* etiam e Lycophrone et Theocrito adfert, poeticam vocem usurpari censet ‚ridicule', id quod non sufficit. quum enim *τοκάδα τὴν κεφαλὴν ἔχει* senarii alterum sit hemistichium: non dubito, quin comicus graecus prior Luciano his ipsis verbis Jovem riserit. fieri autem potest, ut haec ex Hermippi comoedia: *Ἀθηνᾶς Γοναί* sumta sint.

ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν; 2. ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη καὶ ἧκεν, ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος. καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπτάμηνον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ καὶ μαλακῶς ἀπὸ

---

adde, quod de comicorum ,Γοναῖς' fabulis earumque argumento recte judicavit Meinekius in Hist. Com. p. 281, non item Lobeckius in Aglaoph. p. 437. has igitur comoedias Lucianus certo legerat et in his ipsis deorum dialogis plus semel secutus erat. ceterum τοκάδα ex Eubulo (comico) adfert Photius p. 593, 15: Τοκάδα: Εὔβουλος, de quo l. vide Dobreum in Adversar. I p. 610. sed haudquaquam liquet, Eubulum ibi de Jove locutum fuisse. immo Eubulus non minus fere quam ipse ante eum Aristophanes parodiae lusu Euripidem maxime solitus erat deridere. atqui in Euripide vox τοκάς haud raro legitur. ἀλλ' ἐν 𝔄ΩΔ et v, ἀλλὰ ἐν ΒΑΨF.

ἐκύει] κύει 𝔄, κατεῖχε Ω, κατέχει F. ἐκ om F. πανταχόθεν Ψ. Σεμέλη ἐστί; ΒΑ𝔄ΨΩFJ, Σεμέλη ἐστὶν v.

2. παράδοξον] παράδοξα F. οἶσθα δὲ ΒΑCΔΨ et v, οἶσθα γὰρ 𝔄, οἶσθα ΩF. παρὰ τοῦ] περὶ τοῦ Ψ. δὲ ἐπείσθη ΒΑΔ𝔄ΨΩF. ἧκεν ἔχων καὶ ΒCΔ et (qui interpungit ἧκεν, ἔχων καὶ) A et v, ἧκεν ἔχων (om καὶ) 𝔄ΨΩF cum Poppone. at vide meas Quaestt. L. p. 9. ἀνεφλέχθη B sed marg γράφεται καὶ ἀνεφλέγη, ita fere etiam A, qui: ἀνεφλέχθη et in marg pr m γρ ἀνεφλέγη, sed C ἀνεφλέχθη et sec. m. ἀνεφλέγη, denique 𝔄: ἀνεφλέγη τε (addito τε). διαφθείρεται) διεφθάρη 𝔄ΩF. τὴν γ. τῆς] τῆς γαστέρα τῆς 𝔄. ἀτελὲς ἔτι] ἔτι ἀτελὲς Ψ. αὐτῷ] αὐτὸ Ω. ἑπτάμηνον ΩF, ἑπταμηνιαῖον ὄν 𝔄 (hoc est: ἑπτάμηνον ον
νιαῖον), ἑπταμηνιαῖον ΒΑΨ et v. at noster attice locutus est. ἑαυτοῦ] ἑαυτὸν 𝔄, αὐτοῦ Ω, αὐτοῦ F. αὐτὸ] αὐτῷ Δ, αὐτὸν ΩF. ἀπό libri omnes, sed ὑπὸ cum Lehmanno, qui D. Mar. X, 1 contulit, Bekker, fortassis recte. νῦν οὖν — νῦσαν] τὸ δὲ βρέ-

τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. *νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;*
229 ΕΡΜ. *ἐς τὴν Νῦσαν ἀποκομίσας * παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.* ΠΟΣ. *οὐκοῦν ἀμφότερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ ἀδελφός ἐστιν;* ΕΡΜ. *ἔοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων καὶ τἆλλα ποιήσων, ἃ νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.*

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

1. ΕΡΜ. *Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε, καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά. ὥστε*

φος εἰς τὴν (*ἐς τὴν* ΩF) *νυσ.* 𝔄ΩF. *νῦσαν* Ω, *νύσαν* BA, *νῦσσαν* 𝔄Ψ, *νύσσαν* F et v. *ἀποκομίσας παρέδωκα* v, *ἀποκομίσας παρέδωκε* 𝔄ΩF, *ἀποκομίσας γὰρ* (*γὰρ,* A) *ἔδωκα* BACΔ (ita Δ) Ψ (V). Dindorfius et Jacobitius, qui nuper (quasi e codd.) *ἀποκομίσας ἔδωκα* ediderunt, fallente oculorum acie ad malam conjecturam inviti aberrarunt. *Διόνυσον* BACΔΨ𝔄 et v, *Διόνυσον αὐτὸν* ΩF. *ἐπονομασθέντα*] in textu pr m *ἐπωνόμασα* sed sec m priore accentu partim eraso *ἐπωνομάσας,* in marg. supra pr m *γρ' ἐπωνομασθέντα* F (ita F). ,falsum est quod refert Jacobitius'. *καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ* ΔF. *ὁ ἀδελφός ἐστιν;* BAΨ, *ὁδὲ ἀδελφός ἐστι* C, *ὁ αὐτός ἐστιν* Δ, *ὅ δέ ἐστιν* et mrg *γρ ὁ ἀδελφὸς* J, *ὅδε ἐστιν* 𝔄ΩF, *ὁδέ ἐστιν* v, denique ex V enotatur post *πατήρ: ὁ ἀδελφὸς, ἢ αὐτός.*
post *ἔοικεν* nova persona in A. *αὐτῷ*] *τούτῳ* 𝔄. *τἆλλα*] *τὰ ἄλλα* BAΨΩF, non 𝔄. *ἃ νομίζεται* 𝔄ΩF, *ἃ ἂν νομίζεται* BAΨ (*νομίζεται* etiam C), *ἃ ἂν νομίζηται* TVRY, *ὅσ' ἂν νομίζηται* v. in prima ed. p. 25 *ὅσα νομίζεται* conjeci et Luciani locis firmavi permultis. hac syntaxi probata Dindorfius *ἃ νομίζεται* praetulit, quod nunc libri magis quam alterum commendant.

X.

1. *ὁ* ante *Ζεὺς* om Ψ. *τήμερον —φησι*] *ὁ Ζεύς φησι τήμερον* 𝔄. *ὁ — αὔριον* om ΩFL (ita L). *μηδ' ἐς* v, *μηδὲ* (vel *μὴ δὲ*) *ἐς* BAΨΔL, *μηδὲ εἰς* 𝔄ΩF. *ἀλλὰ ἔνδον* BAΨΩ. *μία τις ἔστω νὺξ*] *τις ἔστω μία νὺξ* 𝔄. *νὺξ μακρά*] infra § 2 fin: *μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.* in eodem argumento versata erat Platonis comici fabula nomine hoc ipso ,*Νὺξ Μακρά*' et Archippi *'Αμφιτρύων,* ut de Plauti taceam ,Amphitruone'. *αἱ*

λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον
τὸ πῦρ καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. *ΗΛ.* καινὰ
ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ
μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ καὶ ἔξω ἐλάσαι
τῶν ὅρων, κᾆτά μοι ἄχθεται καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν
τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; *ΕΡΜ.* οὐδὲν τοιοῦτον,
οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται· δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμη-
κεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. * *ΗΛ.* ποῦ δὲ καὶ 230
ἔστιν ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; *ΕΡΜ.*
ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικός,
ᾗ σύνεστιν ἐρῶν αὐτῆς. *ΗΛ.* εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία;
ΕΡΜ. οὐδαμῶς· τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας
ταύτης μέγαν καὶ πολύαθλον θεόν· τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ
νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. 2. *ΗΛ.* ἀλλὰ τελεσι-
ουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ, ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ
ἐγίγνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ'
ἀπόκοιτός ποτε ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν οὐδ' ἀπολι-

Ὧραι αὖθις] *αὖθις αἱ Ὧραι* 𝔄. *διαμακροῦ* A. *σαυτὸν* ΩFL (non item 𝔄). *ΗΛ. ἀπ'.* F. toto hoc dialogo. *καινὰ*] *κενὰ* 𝔄. *παραγγέλλων* BAC𝔄ΨΩΔL cum Hemsterhusio, *παραγγέλων* Fa, *παραγγελῶν* J et v. *ἀλλὰ μὴ*] *μὴ* om L. *διέγνωκεν*] *διεγνώκει* 𝔄. *ΕΡΜ.*] *ἥφστ* F. *οὐδ' ἐς ἀεὶ* v, *οὐδὲ ἐς ἀεὶ* BCL, *οὐδὲ ἐσαεὶ* AΨΩF, *οὐδ' ἀεὶ* 𝔄. *τοῦτο*] *τοιοῦτο* F. *δεῖται — αὐτὸς*] *δεῖται δὲ νῦν ἔτι αὐτὸς* ΩF, *δεῖται δὲ ἐς τι αὐτὸς* L. *ἐπιμηκεστερος* (sic) C, om L. *γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα*] *τὴν νύκτα γενέσθαι* ΩFL. *ποῦ*] *οὗ* BACΔV. *δὲ καὶ*] *καὶ* om ΩFL. *ἐστὶν*] *ἔστιν αὐτὸς* Ψ. *ἀγγελῶν ταῦτά* (B) et v, *ἀγγέλλων ταῦτα* ACΔ𝔄, *ἀγγέλων ταῦτα* v, *ταῦτα διαγγέλλων* (*διαγγέλων* F) ΩFL. *μοι* om Ψ. *παρὰ*] *περὶ* Ψ. *γυναικὸς* om ΨΩΔFL, non item caeteri. *σύνεστιν ἐρῶν αὐτῆς. ΗΛ.* (*ἀπ.* F) BACΔ𝔄ΨΩVFL cum Jensio, *σύνεστιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;* v. *δεῖ ἐκ*] *δοκεῖ ἐκ* A. *πολύαθλον θεὸν*] *πολύμοχθον* (om *θεὸν*) ΩFL.

2. *δ' οὖν*] *δὲ* Ω, *μὲν* L. *ἐγίγνετο* Dindorfius, *ἐγίνετο* libri, etiam 𝔄, qui: *οὐκ ἐπὶ τοῦ Κρόνου ἐγίνετο.* *αὐτοὶ* BACΔΨ et v, *μόνοι* 𝔄ΩUFLd et in *γρ.* scholiasta. *ἡμεῖς ἴσμὲν* Y. *ἡμεῖς* sine causa delent Cobetus V. L. p. 111 et Dindorfius. *οὐδ' ἀπόκ.* v, *οὐδὲ ἀπόκ.* BAC𝔄ΨΩFL. *ποτε ἐκεῖνος παρὰ* BΩFL, *ποτε ἐκεῖνος περὶ* Ψ, *ποτε παρὰ τῆς Ῥέας ἐκεῖνος* 𝔄, *ἐκεῖνος παρὰ* (om *ποτε*) AC et v. *παρὰ*] *περὶ* Ψbc aliaeque edd. ante Hemster-

*πῶν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο, ἀλλὰ ἡμέρα
μὲν ἦν ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον
ταῖς ὥραις, ξένον δὲ ἤ παρηλλαγμένον οὐδὲν, οὐδ' ἂν
ἐκοινώνησεν ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου
γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα καὶ ἀκαμπε-
στέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας,
δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ μένουσαν τριῶν ἑξῆς
ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίους ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν.
τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων καὶ καθεδοῦνται
περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν,*
231 *ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ.* ΕΡΜ. * *σιώπα, ὦ Ἥλιε,
μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν
Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον ἀπαγγελῶ κἀκείνοις,
ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν
δὲ Ὕπνον μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι
μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.*

---

husium. *οὐδ' ἀπολ.* 𝔄 et v, *οὐδὲ ἀπολ.* BACΨΩFL. *ἀλλ' ἡμέρα* FL. *ἡμέρα μὲν ἦν ἡμέρα* 𝔄, *ἡμέρα ἦν ἡ ἡμέρα* (om *μὲν*) Ω, *ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα* F et v, *ἡμέρα μὲν ἡμέρα* BACΨ. at *ἦν* abesse nequit. *μέτρον τὸ*] *τὸ μέτρον τὸ* L. *ἀνάλογον*] *ἀνάλογος* 𝔄, *ἀναλόγως* ΩFL. *παρηλλαμένον* Δ, *παρηλαγμένον* J. *ἐκοινώνησε*] *ἐκοινώνει* L. *ἐκοινώνησεν ἐκεῖνος θνητῇ*] ita ego scripsi, *ἐκοινώνησε θνητῇ* ΩFL, *ἐκοινώνησεν ὅλως θνητῇ* 𝔄, *ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ* (B)ACΨΔ et v. at vero ab AC post *ἀπόκ.* abest *ποτε* ante *ἐκεῖνος*. ergo *ποτε ἐκεῖνος* margini adscriptum non huc spectabat sed ad superiora. ideo h. l. *ποτε* delevi. *γυναίου* om a. *ἀνεστράφθαι*] *ἀντεστράφθαι* Dindorfius cum Cobeto V. L. p. 146. frustra. *μένουσαν* BACΔ𝔄ΨΩFVTURYcd, *μὲν οὖσαν* Jab. *τριῶν ἑξῆς* BAC𝔄ΨΩFL, *ἑξῆς τριῶν* v. *δ' ἀνθρώπους* 𝔄 et v, *δὲ ἀνθρώπους* BACΨΩ, *δὲ αὐτοὺς* L. *ἀθλίους* 𝔄F, *ἀθλίως* caeteri et v. vitio frequenti. *ἐν σκ.*] *ἐν σκότῳ* 𝔄. *διαβιοῦν.*] *διαβιοῦντας* 𝔄. *τοιαῦτα* 𝔄ΩF et v, *τοιούτων* BACΨΔVTU. *ἀπολαύσετε* Ψ. *καθεδοῦνται*] *καθευδοῦνται* ΩL. *ἀποτελέσοι* Ω. *ἀπαγγελῶ*] *κελεύσω* ΩFL. *κἀκείνοις — τὸν δὲ Ὕπνον* om ΩFL. *ἅπερ*] *ὅπερ* 𝔄. *ἐπέστειλε* VUYcd, *ἐπέστειλεν* Ψ, *ἐνετείλατο* 𝔄, *ἀπέστειλε* CJab, *ἀπέστειλε* [ἐ] (*ἐ* pr m) A et (ubi *ἐ* sec m) B. *ἀνιέναι*] *ἀνεῖναι* ΩFL et in *γρ.* scholiasta. *τὴν νύκτα μακρὰν οὕτω* (hoc ordine) L.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

1. *ΑΦΡ.* Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε;
ὁπόταν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος
ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον
ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν παρ' αὐτὸν
ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; *ΣΕΛ.* ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν
υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. *ΑΦΡ.* ἔα· ἐκεῖνος ὑβριστής
ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτὴν τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι
μὲν ἐς τὴν Ἴδην κατάγων Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως,
ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειρά-
κιον, ὃ καὶ τῇ Φερσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας * ἐξ 232
ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις
ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν
αὐτοῦ τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ [καὶ]
τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα ἐς τὰς πυ-
γὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τὸ παραυτίκα
δεδιὼς καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἁπάντων.
2. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύ-
θητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. *ΣΕΛ.* ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ

XI.

ἀφροδίτη καὶ σελήνη A (quater) et Ba.

1. *ὁπόταν* BA𝔄ΔΩ, *ὁπότε* Ψ, *ὁπότ' ἂν* v. *Καρίαν*] *κάθραν* Ψ. *ἱστᾶναι* BA. *ἐς τὸν*] *εἰς τὸν* Ω. *παρ' αὐτὸν* BACΔ𝔄ΨΩ, *ἐπ' αὐτὸν* v (scil. e verbis: *ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον* —). in gemino loco est *πρὸς* De Sacrific. § 7 fin. *ἔα*] *ἀεὶ* 𝔄. *αὐτὴν τὴν* BACΔΨΩ, *τὴν* (om *αὐτὴν*) 𝔄, *αὐτοῦ τὴν* v. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* Ω. *Ἰλιέως*] *ἰλέως* Ψ. *δ' ἐς*] *δὲ ἐς* BAC𝔄ΨΩ. *φερσεφάττῃ* BAΨΩ, *περσεφάσσῃ* 𝔄, *Περσεφάττῃ* v. *με*] *μου* Ω. *παύσεται*] *παύσηται* 𝔄, quasi adludens ad *ἢν μὴ παύσηται*, ut est in gemino loco Verr. Hist. II, 17 fin. *κλάσειν*] *κατακλάσειν* Cobetus V. L. p. 228, frustra. *φαρέτραν* codices (A diserte) et edd. vett., *φάρετραν* vitium Hemsterhusianae. *δὲ καὶ τὰ* BAC𝔄Ψ et v, *δὲ τὰ* (om *καὶ*) Ω, ut olim volueram, conjectura haud necessaria. *ἐς τὰς* BAC𝔄Ω, *εἰς τὰς* ΨΔ et v. *οἶδ' α̤ ὅπως* A, quae ipsa est vulgata. *τὸ παραυτίκα* B, *τοπαραυτίκα* v.

2. *ἀπαραμύθητον* ΨΩa. *οὕτω*] *οὕτως* BAΨ. *ὑποβαλόμενος* ΔA, *ὑποβαλλόμενος* BACΨΩVTUY, *ἐπιβαλλόμενος* edd. ante

καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα, ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη ἐπιπρέπῃ τῷ προσώπῳ περικειμένη, ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος ἀναπνέῃ τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἆσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ κατιοῦσα ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθείη· οἶσθα· τί οὖν ἄν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα; πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

XII.

233 ## * *ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.*

1. *ΑΦΡ.* *Ὦ τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις ἀλλάττων ἐς ὅ τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ, τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις ἐπιλελησμένον*

Hemsterhusium. *ἐπὶ τῆς πέτρας*] haec om *Δ*. *καθεύδῃ*] *καθεύδει Ψ*. *ἔχων*] *οὐκ ἔχων* 𝔄. *ἐκ τῆς*] *τῆς* 𝔄. *περὶ τὴν*] *ἐπὶ τὴν* 𝔄*Ψ*. *ἐπικεκλωσμένη Ψ*. *ἐπιπρέπῃ Δ* (ita *Δ*) cum Dindorfio, *ἐπιτρέπει* A, *ἐπιπρέπει* (B)𝔄*ΨΩ* et v. *περικειμένη* BA*ΨΩ* et v, *ἐπικειμένη* 𝔄*Δ*U(V). *ἀναπνέῃ* Dindorfius, *ἀναπνέει* BA*ΨΩ* et v, *ἀναπνεῖ* 𝔄. ot *ἀναπνεῖ* certatim scripserunt Struvius L. L. p. 234, Poppo, alii atticismi causa. at praestat, qui adhuc ab superiore *ὅταν* pendeat subjunctivus, a quo vix licet tam subito ad indicativos transilire. *ἐγὼ* om 𝔄. *ὡς ἂν*] *ὡς* A. *ἀνεγρ.*] *ἀνεγειρόμενος Ψ*. *τί οὖν ἂν* BAC, *τίνα* 𝔄, *τί ἂν οὖν ΨΩ* et v. *ταμεταταῦτα* A.

XII.

Ἀφροδίτη καὶ ἔρως BAa.

1. *ὅρα οἷα*] *ὁρᾷς ἃ* 𝔄. *τῇ γῇ*] *γῇ* 𝔄. *καθ' αὑτῶν*] *καθ' ἑαυτῶν Δ*, *κατ' αὐτὴν* 𝔄. *ἀλλὰ καὶ τὰ*] *καὶ* om 𝔄. *τὸν μὲν Δία*] *τὸν Δία μὲν* 𝔄. *καθαιρεῖς*] *κατασπᾷς* 𝔄. *μητέρα τοσούτων*] *τοσούτων μητέρα Δ* solus, quod olim recepi. moverat me puto similis l. De Sacrificiis § 7 (item de Rhea): *γραῦς μὲν ἤδη καὶ*

τῆς ἱππασίας· ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις,
θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σύ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν
αὐτήν, γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν οὖσαν
ἀνέπεισας παιδεραστεῖν καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον πο-
θεῖν. καὶ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ καὶ ζευξαμένη
τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἅτε
μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἴδην
περιπολοῦσιν, ἡ μὲν ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ, οἱ Κορύ-
βαντες δέ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ
δὲ ἀνεὶς τὴν κόμην ἵεται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν, ὁ δὲ
αὐλεῖ τῷ κέρατι, * ὁ δὲ ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ ἢ ἐπι- 234
κτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ, καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
τῇ Ἴδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν δέδια [περὶ] τῷ
τοιούτῳ ἡ τὸ μέγα σὲ κακὸν ἐγὼ τεκοῦσα, μὴ ἀπομα-
νεῖσά ποτε ἡ Ῥέα ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὑτῇ οὖσα

ἔξωρος οὖσα καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν. θεῶν οὖσαν] οὖσαν additum ex BAC𝔄ΨΩ. om v. μειράκιον BACΔ, μειράκιον ἐκεῖνο vulgo, ἐκεῖνο μειράκιον 𝔄ΨΩ, vitio nato ut videtur e D. D. XI, 1: τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον. παραλαβοῦσα καὶ] καὶ παραλαβοῦσα 𝔄. περιπωλοῦσιν Ψ, περιπολεῖ 𝔄. ἡ μὲν om 𝔄. ὀλολύξασα Ψ. Ἄττῃ] ἄττη BA, Ἄττει Δ. ἀνεὶς] ἀνεμώσας 𝔄. ἵεται edd. vett. et codices plerique, etiam A (ita A), ἵεται J. ἅπαντά ἐστι om 𝔄. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο vulgo et sic BCΩ et qui ἅπαντα δέδια, interpungit A et qui habet τὸ τοιοῦτον Δ et qui scribit τῷ τοιούτω Ψ, sed 𝔄 quatuor verba ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο plane omittit. et ἅπαντα quidem ego in Quaestt. L. p. 101 recte delevi probante Bekkero. at etiam τὸ τοιοῦτο mendosum esse Hemsterhusius, Dindorfius et Jacobitius bene viderunt, quorum commenta omitto. nunc enim Veneti scriptura τῶ τοιούτω docet aut ἐπὶ aut περὶ excidisse. ergo supplevi: δέδια τοίνυν, δέδια περὶ τῷ τοιούτῳ i. e. ‚hac igitur de re magno in metu sum‘. vide D. Mar. XIV, 4: φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί, ubi plura conlegi. tamen vere attica structura est, ut bene Phrynichus Bekkeri p. 37, 5, δέδοικα περὶ τῷδε, neque id solum de personis, verum etiam de rebus, velut in Thucydide I, 60 et I, 74. denique τὸ τοιοῦτο noster ad ea solet referre, quae modo dicta sunt, uti mox D. D. XIV, 1 init., D. D. XVI, 1 fin. σὲ κακὸν ἐγὼ τεκοῦσα BACΨ, σε κακὸν τεκοῦσα ἐγὼ Ω, κακὸν ἐγώ σε τεκοῦσα 𝔄, σὲ κακὸν τεκοῦσα v. ἢ καὶ μᾶλλον] ἢ om 𝔄. ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα B diserte et (ΨΩ), ἔτι ἐν αὑτῇ οὖσα A et v, ἐν αὐτῇ ἔτι οὖσα 𝔄. G. Hermannus, quem vide ad Viger.

κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα. 2. *ΕΡΩΣ.* θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί· καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα καὶ τῆς κόμης λαβόμενος ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ σαίνουσί με καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα περιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνῃ σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε αὐτῶν. *ΑΦΡ.* ἀλλ' ἀδύνατον ὦ τέκνον μὴ ἐφίεσθαι τῶν καλῶν. *ΕΡΩΣ.* μὴ τοίνυν * ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, μηκέτι

p. 749 et p. 858 ed. sec., ubi: ,dubium, inquit, an rectius dicatur *ἐν ἑαυτοῦ εἶναι*' in hujusmodi locis praeferre genetivum solebat, quo ipse Aristophanes in Vespis 642 utitur. Luciani autem tempore etsi ita dativum quoque positum esse constat: tamen quum in D. Mar. II, 2 pro vulgata *ἐν ἐμαυτῷ* B optimus codex *ἐν ἐμαυτοῦ* exhibeat, hic item conjicere malim *ἔτι ἐν αὐτῆς οὖσα* post Cobetum V. L. p. 228 et Dindorfium. *κελεύσῃ*] *κελεύσει* Ψ. *διασπάσασθαι*] *δισπάσασθαι* A (ut videtur), *διασπᾶσαι* 𝔄. *παραβαλεῖν*] *παραβάλλειν* 𝔄. *ταῦτα — ὁρῶσα*] haec quum languida esse et male conglutinata neque rotunda nec Venere satis digna mire Hemsterhusius judicasset: visa sunt et Popponi suspecta et Dindorfio. sed haec verba jam alibi satis superque defendi.

2. *ἐπαναβὰς*] *ἀναβὰς* 𝔄. *περιλιγχμησάμενοι* A (ita A). *πότε ἂν ἐκείνῃ*] *ἐκείνῃ* om Δ solus (ita Δ). at *ἐκείνῃ* hic non minus bene se habet, quam *αὕτη* in D. Mar. III, 1: *ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ*; itaque falsa est conjectura Cobeti V. L. p. 228 et Dindorfii: *πότε ἂν καὶ* (pro *ἐκείνῃ*). *ἀγάγοι*] *αΓοι* (with γ ει written above) (sic) Ψ i. e. *ἄγοι* et supra *ἄγει*. *Ἄττῃ* ACΨ𝔄 et v, *ἄττῃ* B, *Ἄττει* Δ, *Ἄττι* a et ubi ι in ras. Ω. *ἐγὼ* om 𝔄. *μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν* BACΨΩ et v, *μὴ ἐφίεσθαι τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν* pr. m Δ, ubi sec m: *ἐφίεσθε*, sed 𝔄 sic: *μὴ ἐφίεσθε αὐτῶν. ΑΦΡ. ἀλλ' ἀδύνατον ὦ τέκνον μὴ ἐφίεσθαι τῶν καλῶν. ἘΡ. μὴ τοίνυν —*. ita 𝔄, personae tamen ambiguo ductu inter *ἘΡ.* (*Ἔρως*) et *ΕΡμ* (quasi *Ἑρμῆς*). quae omnia ut par est verbotenus recepi. nam hic quidem 𝔄 unus Luciani manum servavit, e caeteris autem libris verba septem cum duplici persona pessime exciderunt, aberrante scribae oculo ab his *μὴ ἐφίεσθε* ad *μὴ ἐφίεσθαι*. Hemsterhusium vero hic nemo audivit, qui recte judicarat *μὴ ἐφίεσθε*

ἐρᾶν, μήτε αὐτὴ τοῦ Ἄρεος μήτ᾽ ἐκεῖνον σοῦ; ΑΦΡ. ὡς δεινὸς εἶ καὶ κρατεῖς ἁπάντων· ἀλλὰ μεμνήσῃ μού ποτε τῶν λόγων.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ.

1. *ΖΕΥΣ. Παύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου; ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ γὰρ ἀμείνων εἰμί.*

τῶν καλῶν non optimo concordare cum adjuncto *μὴ τοίνυν*, nec bene rationem conclusam sed falsam esse istam argumentationem: ex quo sequi, ut aliter Lucianus scripserit. tamen quod idem vir mutatione verborum uti voluit, id a Poppone et Lehmanno bene refutatum est. verbis enim quae vulgo exciderunt tandem restitutis ne litera quidem mutata opus esse liquet. *τούτων*] *τούτων ἕνεκα* 𝔄. *ἤ*] *ἦ* U. *σὺ ὦ μῆτερ αὐτὴ* BACΨ et v, *σὺ μῆτερ αὐτὴ* (om *ὦ*) Ω, *σὺ αὐτὴ ὦ μῆτερ* Δ, *σὺ ὦ μῆτερ* (om *αὐτὴ*) 𝔄. *μήτε σὲ* libri omnes, pro quo Bekker nominativum jure quaerens conjecit *μήτε σύ* probante Dindorfio. immo uti nunc 𝔄 docet, isto *σὲ* deleto *αὐτὴ* ita transponendum est: *σύ, ὦ μῆτερ, μηκέτι ἐρᾶν μήτε αὐτὴ τοῦ* —. in libris plerisque et vulgo est: *σὺ ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν μήτε σὲ τοῦ* —, ut jam supra dixi. at *μήτε σέ* hic non est graece dictum. errorem Schaeferi ad Bos. Ellips. p. 224, qui in oppositis nominativum infinitivo jungi posse negabat, et partim Lobecki ad Phryn. p. 750 ego primus (opinor) refutavi in Quaestt. L. p. 102. *Ἄρεως* BAC𝔄Ω et v, *Ἄρεος* Δ (ita Δ) Ψ cum Bekkero. recepi. *μήτ᾽ ἐκεῖνον*] *μήτε ἐκεῖνον* BA𝔄ΨΩ. *εἶ*] *εἶ σὺ* 𝔄. *μεμνήσῃ*] *μέμνησο* Δ solus. *μού ποτε*] *ποτέ μου* 𝔄.

XIII.

ΔΙΟΣ — ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ] ita ego scripsi; *Ζεύς. Ἡρακλῆς, Ἀσκληπιὸς* B et bis A, semel idem A: *Ζεύς. Ἡρακλῆς καὶ Ἀσκληπιός*, tum *Διὸς καὶ* (*καὶ* om vulgo) *Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἡρακλέους* F et vulgo, denique Thomas p. 88, 7: *ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ*. recte etiam BA, si omnibus dialogis praefigantur nominativi.

1. *Ἡράκλεις*] *Ἥρακλες* BA𝔄Ψ. *ἄνθρωποι*] *οἱ ἄνθρωποι* 𝔄. *ἐθέλεις*] *θέλεις* 𝔄ΩF. *τουτονὶ*] *τοῦτον* 𝔄ΩF. *προκατα-*
λ
κρίνεσθαι (λ sec m) A. *καὶ γὰρ ἀμείνων* 𝔄ΩF, *καὶ ἀμείνων γὰρ* BACΔΨ et v. at h. l. *καὶ ἀμείνων γὰρ* dici non poterat. quare

236 *ΗΡΑ.* κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε * ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; *ΑΣΚ.* ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; *ΗΡΑ.* οὔκουν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος εἰς ἐπίθεσιν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲ ἓν ἐπιδεδειγμένος.

237 2. *ΑΣΚ.* εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα * ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τὸ σῶμα καὶ τοῦ χιτῶνος καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ

---

et ego in prima ed. et mecum Bekker *καὶ γὰρ* (,etenim') *ἀμείνων* recepimus. sed quum hodie ex optimis libris *καὶ ἀμείνων γάρ* prolatum sit: malim deleto isto *καί* ita scribere: *νὴ Δία, ἀμείνων γάρ εἰμι*, prorsus ut in l. exstat gemino D. Mort. XII, 1: *ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.* *ὦ* om F. *ἢ διότι*] *ἢ ὅτι* ΩF. at illud est in geminis ll. D. D. II, 1, Piscat. § 37, Anachars. § 9, De Luctu § 16. *νῦν δὲ*] *δὲ* om Ψ. *γὰρ* om F. *ὦ Ἥρακλες* BACΔ𝔄 et v, *Ἡράκλεις* ΩF, *ὦ Ἡράκλεις*, ut jam olim edidi, nullus codex, nisi forte Ψ. *ὀνειδίξεις* A (ita A), sed *ὀνειδίζεις* F (ita F) et v. *οὐκοῦν* F. *ἴσα* codices, *ἶσα* edd. vett. *τοσαῦτα*] *τοσαυτα* A. *δὲ πεπόνηκα*] *δὲ ἐκπεπόνηκα* Ω, *ἐκπεπόνηκα* (om *δὲ*) Ψ. *τιμωρούμενος — ἀνθρώποις*] haec om Ω. *ἀγύρτης*] *ἀγύρτοις.* F. *νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρ.*] *καὶ ἀνθρώποις νοσοῦσι* 𝔄, *ἀναθλίοις δὲ ἴσως ἀνθρώποις* F. *χρήσιμος ἐπιθέσει* 𝔄ΩF et sec m Δ, *χρήσιμος ἐπιθήσει* Ψ et pr m Δ, *χρήσιμος ἐπιθήσειν* BAC et v, futuro inepto. scriptura *ἐπιθέσει* ob duplicem dativum reprobata suscepi bonam emendationem Cobeti V. L. p. 228: *χρήσιμος εἰς ἐπίθεσιν* itemque Dindorfi. ita comicus ap. Athen. II p. 36, a (v. 6) de vino: *εἰς τὴν ἰατρικήν τε χρησιμώτατον.* ipse tamen scribere malim: *χρήσιμος πρὸς ἐπίθεσιν*, quod altero usitatius est. vide vel Eurip. Hippol. v. 482 sq. *ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν* plerique libri et v, *ἀνδρῶδες οὐδὲ ἓν* (om *δὲ*) 𝔄. et *οὐδὲ ἓν* quidem pro *οὐδὲν* recepi.

2. *εὖ*] *οὐ* F. *ὅτι σου*] *ὅτι σοῦ* A. *διεφθαρμένος* BAΔΨU et puto alii codices et edd. omnes ante Popponem; *διεφθορὼς* 𝔄ΩF cum Thoma p. 88, 8. *τὸ σῶμα* 𝔄UΩΔF cum Thoma ibidem; *τῷ σώματι* AΨ et puto alii et edd. ante Popponem. neque Lucia-

πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν
Παιῶνα ἰάσασθαί σε * τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ. 238
παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνου-

---

nus h. l. peccavit, qui juvenis semel *διεφθορώς* dixit passive in Nigrino § 15 fin., nec Thomas, uti Solano videbatur alucinatus est h. e. lectionem quae nulla esset temere commentus, sicut hodie codices 𝔄ΩF docent. at ne sic quidem Ritschelius nunc dicta vellet, quae ad Thom. p. 88 dixit, ‚verissime Luciano *διεφθορώς* restitutum esse'. immo verissima est lectio antiqua *διεφθαρμένος*. Thomas vero, cujus h. l. socordia accusanda est, ut *διέφθορεν ἀντὶ τοῦ ἐφθάρη* poni demonstraret, e recentioribus hujusce abusus plurima cumulare exempla facile potuit. nunc iste nihil aliud nisi haec verba adtulit: ‚*ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὼς τὸ σῶμα*' mala lectione usus, neque cogitavit aliter Lucianum scripsisse. ceterum hic ipse Thomae error vim habet maximam. centies enim Thomas Lucianea adfert, plerumque non sine aliqua scripturae varietate. quibus in locis critici fere Thomae Mag. auctoritate niti solent quasi extra dubitationem posita. at cautius Thomae auctoritate utendum fuisse vel ex hoc l. intelligi potest. *καὶ τοῦ χιτ.* BAC*Δ*ΨΩF, *τοῦ τε χιτ.* 𝔄, *τοῦ χιτ.* vulgo. *μετὰ τοῦτο*] *μετὰ τοῦτό γε* F. *τοῦ πυρὸς* BACΨΩ et qui *τοῦ πειρὸς* *Δ* et v, *ὑπὸ τοῦ πυρὸς* 𝔄F. *ἄλλο, οὔτε* BAC*Δ*Ψ et v, *ἀλλ' οὔτε* Ω, *ἄλλο οὐκ* 𝔄, *ἀλλ' οὐκ* F. *οὔτε*] *οὐδ'* 𝔄F. *ἔξαινον*] *ἔξαιρον* *Δ* (?). *ἐν Λυδίᾳ* om ΩF. *πορφ. ἐνδεδ.*] *ἐνδεδυκὼς ποδήρη ἢ πορφυρίδα* ΩF. *καὶ ἀπαιόμενος* A. *ὑπὸ τῆς*] *ὑπὸ τῷ τῆς* ΩF. *ἀλλ' οὐδὲ*] *ἀλλὰ οὐδὲ* BAC. *μοι* om 𝔄F. *εἴσῃ, ὡς*] *εἴσῃ ὅτι* ΩF. *ὥστε μηδὲ*] *ὡς μὴ δὲ* ΩF. *Παιῶνα* BAC, *Παιήωνα* *Δ*Ψ, *Παιήονα* 𝔄ΩF et v. poeticam formam ex Hom. Jl. *ε*, 899, ubi est *Παιήον'*, defendebat Hemsterhusius, quod ita probari posset, si h. l. Homeri versus integer adlatus esset. ceterum in Tragodopod. v. 143: *ἣν οὔτε Παιὰν φαρμάκοις νικᾶν σθένει, | πάντων ἰατρός* — Vaticanus *Γ* habet *παιων*, *πάντων* et Vindobonensis *παιήων πάντων*. hinc corrige: *ἣν οὔτε Παιὼν φ.* *μὴ* om Ω. *ξυνουσίαν* BAC*Δ* et v, *ἐξουσίαν* Ψ, *εὐωχίαν* 𝔄ΩF, *ἐνωχίαν* scholiasta, ubi *εὐωχίαν* Solanus. *ἢ — ξυμποσίου*]

*σίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ ξυμποσίου.
καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλεις, προκατακλίνεσθαί σου
τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.*

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

1. *ΕΡΜ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ.
ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡΜ. ἄξιον
μὲν λύπης τὸ τοιοῦτο· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ
τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμε-*
239 *νον * πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου. ΕΡΜ. τέ-
θνηκε γάρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα.
ΕΡΜ. πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος
ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ.
αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον. ΕΡΜ. οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἄπολ-
λον; ΑΠ. οὔκ· ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.
ΕΡΜ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν τρόπον.* 2. *ΑΠ.*

---

haec om Ψ. *ἀποπέμψομαι ὑμᾶς* BΔ et v, *ἀποπέμψομαι ἡμᾶς* A, *ὑμᾶς ἀποπέμψομαι* 𝔄ΩF. *ξυμποσίου* BACΔ, *συμποσίου* ΩF et v. *εὐγνῶμον* BA. *ὦ Ἡράκλεις* ΩF, *ὦ Ἥρακλες* BACΔΨ𝔄 (ita 𝔄) et v. *πρότερον*] *πρῶτον* 𝔄.

XIV.

Ἑρμῆς. Ἀπόλλων BA.

1. *σκυθρωπὸς*] *κατηφὴς* 𝔄ΩFL. *εἶ* om BAC soli. *ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ*] *δυστυχῶ ὦ Ἑρμῆ* ΩFL. *τοιοῦτο* BACΨF, *τοιοῦτον* 𝔄Ω et v. *ἢ τὸ*] *ἦ τὸ* BA, *ἢ τὰ* F, *ἢ* (om *τὸ*) Ω. *σε λυπεῖ ἔτι;*] *ἔτι σε λυπεῖ* 𝔄. *ἀλλ'*] *ἀλλὰ* BACFL. *πενθῶ*] *ποθῶ* 𝔄F. *Οἰβάλου* ΩFLUY, *Ὑβαλου* 𝔄, *οἰβάλου* (sed *λ* in litura) A, *Οἰβάδου* BΨΔJ et edd. vett. praeterea *ἐκεῖνον* add FL. *ἢ τίς*] *ἦ τις* B. *οὕτως*] *οὗτος* F. *ὡς ἀποκτεῖναι*] *ὃς ἀπέκτεινε* 𝔄. *τὸ ἔργον*] *τὸ* om 𝔄FL, om etiam Ω suprascr. sive calami errore sive e correctione male docti, qui ita acceperit: *ἐμοῦ ἔργον* (*ὁ Ὑάκινθος ἐγένετο*). vide Wyttenbachium ad Julianum p. 177 ed. Lips. Schaeferum ad Bos. Ellips. p. 366 et Jacobsium ad Achill. Tat. p. 736. *ἀκούσιον ἐγένετο*] *ἐγένετο* (*ἐγένετ'* L) *ἀκούσιον* FL, *γέγονεν ἀκούσιον* Ω. *τὸν τρόπον* BAC𝔄ΨΩFLd et schol. Graevii in *γρ. τὸν λόγον* edd. (praeter d) ante Schmiederum et idem schol. in lemmate.

*δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, ὁ Ζέφυρος, ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθειμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτόν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ καὶ τὸν παῖδα * εὐ-* 240
θέως ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην κατατοξεύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους, τῷ παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος

---

2. *Ζέφυρος* 𝔄Ω et v, *ὁ Ζέφυρος* BACΔΨF. pro vulgata tamen Lehmannus commode adfert D. D. I, 1 fin. et D. Meretr. X, 1 fin. adde Lysiam 13, 54. *ἐκ πολλοῦ* om BACΨΔ, habent 𝔄ΩF et v. *τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα* BACΨΩ et v, *τὴν ὑπεροψίαν ταῦτα εἰργάσατο. ἐγὼ μὲν γὰρ ἔρριψα* 𝔄, *τὴν ὑπεροψίαν ταῦτα εἰργάσατο. ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα* FL, *τὴν ὑπεροψίαν ἐπεβούλευε. κἀγὼ μὲν ἀνέρριψα* Δ, *τὴν ὑπεροψίαν ἐπεβούλευσε* enotatum ex V. qui anacoluthon vulgatae defenderunt, Solanus, Lehmannus, alii, locum adferre debebant similem et gemellum Luc. Verr. Hist. II, 25: *καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἐγένετο, ἐγὼ μὲν οὐ παρήμην ἐ. γ. ἐ. τ. σ. κ., οἱ δὲ λαθόντες — ἀνήχθησαν.* *εἰώθειμεν* ΩFL, *εἰώθαμεν* BAC𝔄Ψ et v. *ἐς τὸ] ἐς τὰ* Ψ, *εἰς τὸ* ΩF. *ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου* UXYd, *ἀπὸ τοῦ Τεγαιτου* (sic) 𝔄, *ἀπὸ τοῦ ταυγέσου* F, *ἀπὸ τὸ ταύγετον* BA, *ἀπὸ τὸ Ταϋγέτου* Ω, *ἀπὸ τὸ Ταΰγετον* ΨJabc et schol., *ἀπὸ τὸν Ταΰγετον* alius scholiasta. *ἐπὶ τὴν κεφαλὴν* 𝔄F, *καὶ ἐπὶ κεφαλὴν* L (?). *ἐνέσεισε φέρων* plerique libri et v, etiam Ω sed hic cum ras., *ἐνσείσας ἐφόνευσεν* FL et schol.
ἀπὸ] ὑπὸ 𝔄ΩFL. *αἷμά τε] τε* om 𝔄ΩFL. *εὐθέως* BAΨ, *εὐθὺς* Δ𝔄ΩF et v. *ἀλλὰ ἐγὼ* BAΩ. *τὸν μὲν Ζ.] μὲν* om 𝔄ΨΩFL. *αὐτίκα* om Ψ. *φεύγοντι] φεύγοντα* L. *ἐπισπώμενος* BACFL, *ἐφεπόμενος* 𝔄. *τῷ παιδὶ δὲ καὶ* BAC𝔄Ψ et v, *καὶ τῷ παιδὶ* Ω, sed *ᵀῶ παιδὶ* ^*δὲ* *καὶ* (*δὲ* supra m. sec. item puncta) F, *τῷ παιδὶ καὶ* L. *τάφον ἐχωσάμην* ΔΩFL et v, *τάφον ἔχωσα* 𝔄 solus, *τὸν τάφον μὲν ἐχωσάμην* BACΨ. et haec quidem lectio, in qua *τὸν* et *μέν* absurda sunt, e similitudine verborum: *τὸν μὲν Ζέφυρον α. ἠμυνάμην* exorta est. cave autem ex 𝔄 scribas *ἔχωσα* conferasque D. Mort. X, 6, quod tumulorum fossoris est. sed Apollo opera usus erat aliena. *Ἀμυκλαῖς* BA. *κατέβαλε* 𝔄ΩFL et v, *κατέλαβε* BCΔ, *κατέλαβε* etiam Am pr., sed in marg. sec m: *κατέ-*

ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡΜ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ᾔδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

XV.

241 ## * ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

1. *ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα καὶ χαλκέα τὴν τέχνην, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν. ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, ἐς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολὺν αἴθαλον ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα περιβάλλουσί τε αὐτὸν*

βαλε. *αἵματος*] *αἵ* *ματος* (in spatio tres literae erasae) F. *ἀνθῶν* BAC𝔄Ψ, sed *ἀνθέων* ΩFL et v. *ἔτι καὶ*] *ἔτι τε καὶ* codex Paris. ap. Boisson. ad Philostr. Epp. p. 116. at *ἔτι καί* ante participium saepe habet noster velut in Piscat. § 26. *ἐπαιάζοντα*] *ἐπελάζοντα* L, *ἐπαιανίζοντα* X. *τὸν νεκρὸν* L. *πεποιημένος* BA𝔄Ψ et v, *πεποιημένον* C (ita C) ΩFLJ et fortasse V. *τὸν ἐρώμενον* om FL soli, habent 𝔄Ω ut vulgo.

XV.

ΕΡΜ. ΚΑΙ ΑΠ.] *Οἱ αὐτοὶ* B et (ter) A.

1. *ΕΡΜ.*] *ΑΠ. Δ*, personam om B, non item A. *τὸ δὲ*] *ὃ δὲ* Ψ. *αὐτὸν ὄντα* BACΔ𝔄ΩF cum Hemsterhusio, sed *ὄντα* (om *αὐτὸν*) Ψ, *ὄντα τὸν Ἥφαιστον* d, *αὐτὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον* L, *αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον* v. *χαλκέα τὴν τέχνην* BACΔVΨ, *τέχνην ἔχοντα βάναυσον* 𝔄ΩF et v. de eodem Vulcano alibi (De Sacrific. § 6): *ἀλλὰ βάναυσον καὶ χαλκέα.* *ὦ Ἄπολλον* om Δ𝔄F, habent BACΨΩ et v. *τήν τε*] *τε* om 𝔄ΩFL (ita L). *καὶ τὴν*] *τὴν* om Δ (?). *χάριν. ΑΠ. εὐποτμία* 𝔄ΨΩF et v, *χάριν, εὐποτμία* BAΔ. de Δ Lachmannus: ‚*εὐποτμία.* Eadem persona, tum Apollo.‘ *εὐποτμία τις*] *εὐποτμία γε* 𝔄, *εὐποτμίας* (om *τις*) Ψ, *ἀποτμία τις* schol. *πλὴν — τοῦτο*] haec loquitur *ΕΡΜ.* in L. *πλὴν ἐκεῖνό γε* BACΔΨ, *πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ* VJ et edd. vett., *πλὴν ἐκείνων γε* (om *ἐγὼ*) 𝔄, *πλὴν ἐκείνων ἐγὼ* ΩFL (ita L diserte), *πλὴν ἐκείνων γε ἐγὼ* a. *τὸ*] *τῶ* F. *ὅταν ὁρῶ* A, *ὅταν ὁρῶ* (σιν supra) B, *ὅταν ὁρῷεν* ΔN. *ἐς* BAΨΔN, *εἰς* 𝔄ΩF et v. *πολὺν αἴθαλον* BAΨCΔ

*καὶ φιλοῦσι καὶ * συγκαθεύδουσι.* *ΕΡΜ.* *τοῦτο καὶ* 242
αὐτὸς ἀγανακτῶ καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέῃ, μόνοι καθευδήσομεν. 2. *ΑΠ.* *ἐγὼ μὲν καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι ἐς τὰ ἐρωτικά· δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ἠγάπησα, τὴν Δάφνην καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν Δάφνη οὕτως ἐμίσησέ με, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ ἐμοὶ ξυνεῖναι· τὸν Ὑάκινθον δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλεσα, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.* *ΕΡΜ.* *ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.* *ΑΠ.* *οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τεκεῖν· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς*

(ita Δ), *πολλὴν αἰθάλην* 𝔄ΩF et v. *περιβάλλουσί τε αὐτὸν* BAC𝔄ΨΔF, *περιβάλλουσί τε* (om *αὐτὸν*) ΩL, *αὐτὸν περιβάλλουσί τε* v. *ξυγκαθ.* BACΨ, *συγκαθ.* 𝔄ΩF et v. *ΑΠ· τοῦτο — φθονῶ. Ερμ. σὺ — καθευδήσομεν* L (ita L). *τῷ κάλλει*] *τῇ εὐεξίᾳ* Ψ. *τῇ εὐεξίᾳ*] *τῇ εὐγλωττίᾳ* 𝔄U. *δέῃ* BAC, *δέοι* 𝔄ΨΩF et v. *μόνοι καθευδήσομεν*] haec scribenti Aristophaneum in Lysistr. v. 592: *μονοκοιτοῦμεν* obversatum esse existimabat Abreschius Lectt. Aristaen. p. 202, errore haud inlepido.

2. *ἐγὼ μὲν* BACΔΨΩFL, *ἐγὼ δὲ* 𝔄 et v. *ἀναφρόδιτος*] *ἀνεπαφρόδιτος* 𝔄 solus. si Sulla ut etiam in amore ‚felix' dictus est *ἐπαφρόδιτος*, potuit Apollo deus formosus tamen *ἀνεπαφρόδιτος* dici. nihilo minus antiquior lectio servanda est. nam *ἀναφρόδιτος* alii quoque dixerunt velut Artemidorus V, 80. confer tragicas voces *ἀνηφαίστῳ πυρί* et *ἀνειλείθυιαν* ap. Porsonum ad Eurip. Orest. v. 613. Muretus olim bene comparavit Terentium in Andr. I, 5, 10 (v. 245) et Hecyr. V, 4, 8 (v. 848). ceterum quod attice dicitur *ἀναίσθητος* (ut ap. Thucyd. I, 69. II, 43. VI, 86), id seriores inde ab Diodoro dicere solent *ἀνεπαίσθητος*. *ἐς* BAC𝔄ΨΔF, *εἰς* Ω et v. *ἐρωτικά· δύο* BAC𝔄Ψ cum Schaefero ad Plutarch. V p. 3 adnot., *ἐρωτικά· καὶ δύο* ΩF et v. *ἠγάπησα* BACΔΨ et Ω (?), *ὑπερηγάπησα* 𝔄F et v. *ἡ μὲν Δάφνη οὕτως ἐμίσησέ με* (*οὕτω με ἐμίσησεν* 𝔄) BACΔΨ𝔄, *ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με καὶ μισεῖ* ΩF et v. *εἵλετο* F. *ξυνεῖναι* BACΔ𝔄ΨΩ, *συνεῖναι* F et v.

τὸν ὑάκινθον δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλεσα BACΔV𝔄Ψ, *ὃ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου* (*ὑπὸ δίσκου* F) *ἀπώλετο* ΩF et v. *ἤδη*] *ἦδον* pr m, *ἤδην* sec L. *ἀλλὰ οὐ* BACΨΩ. *αὐχεῖν*] *λέγειν* 𝔄. *τεκεῖν* BACΔΨ, *τετοκέναι* 𝔄ΩFL (ita L) et v. vicissim in Charone

οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν ἢ ἡ Χάρις ταύτην; 3. ΕΡΜ. ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ κἀκείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα
248 οἴει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡΜ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν * δρᾶσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν καὶ στρατιώτην αὐτόν; ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσεσθαι αὐτοῖς καὶ συλλήψεσθαι σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. οὐκ οἶδα· εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

1. ΗΡΑ. Καλὰ μέν, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗΤ. οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν

---

§ 17 med. τέτοκεν pro ἔτεκεν restitutum est. πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ] haec om ΩFL. εἴ τι οἶσθα] εἴτ' οἶσθα Ω, εἶτ' οἶσθα F, εἰ οἶσθα L. ζηλοτυποῖ F. ἢ ἡ Χάρις BACΔΨΩLJ edd. vett. et Γ ap. Courierium ad Asinum p. 212, ἡ Χάρις 𝔄, ἢ Χάρις F et v. ταύτην] τ' αὐτήν 𝔄, αὐτήν ΩFL.

3. ὦ om F. ἡ δ'] ἡ δὲ BA𝔄ΨΩF. περὶ] παρὰ A. Ἄρη BAΨCΔ, ἄρεα ΩL et (ubi ρε in litura) F, ἄρην 𝔄J edd. vett. κἀκείνου] κἀκείνω A. χαλκέως] χαλκέος Δ. μέλει] μέλλει L. ante καὶ ταῦτα ἀπό$^{\lambda\lambda}$, sec m, sed ante οἶδεν p m ἀπό$^{\lambda\lambda}$ sec m supra ἐρ$^{\mu}$ [F. ἀλλὰ τί] ἀλλὰ καὶ τί ΩF. δρᾶσαι B, δράσαι AF et v. στρατιώτην αὐτόν libri. malim ego: στρατιώτην ὄντα. bene Hemsterhusius judicat, ,αὐτόν displicere': languet enim in fine positum. vide tamen infra XVII, 2: ἐφεστὼς αὐτοῖς. eodem vitio Plinius major, Justinus et alii argenteae aetatis scriptores sententiam crebro finiunt pronomine ,ejus' vel ,eum' (,eam'): quod quum Cicero ipse fugerit, qui hujus exemplum sequuntur, id aut nunquam faciunt sicut Plinius minor, aut perraro ut Suetonius.

ἐπιμηχανήσεσθαι BAΔΨ cum Jensio, ἐπιμηχανήσασθαι 𝔄 et v, μηχανήσασθαι ΩFL. nulla persona post εὐνῆς in F. οὐκ οἶδα om ΩFL. εὐξαίμην (α supra) F et mox συλληφθησόμενος: finis dialogi ab verbis, πλὴν ἀπειλεῖ γε (uti bene Solanus) ad Odyss. θ', 342 compositus est, ubi item Apollo et Mercurius conloquuntur et idem Mercurius Homeri optat quod Luciani Apollo.

δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς ὅμως χρήσιμός γέ ἐστι τεχνίτης ὢν ἄριστος καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονοῦσα καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας * αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' 244
Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι καὶ τοξεύειν καὶ κιθαρίζειν καὶ ἰατρὸς εἶναι καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ καὶ ἐν Διδύμοις ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ

XVI.

ΗΡ. Κ. Λ.] *Λητὼ. Ἥρα* B et (qui in fine: *λητῶ. ἥρα*) A, mala conlocatione.

1. *μὲν* BAC𝔄ΩF, *μὲν γὰρ* Ψ et v. *ἔτεκες*] *ἃ ἔτεκες* 𝔄ΨF. *πᾶσαι*] *πᾶσαι γὰρ* 𝔄ΩF. *ἀλλ' οὗτος*] *ἀλλὰ οὗτος* BAC, *ἀλλ' οὖν αὐτὸς* 𝔄, *ἀλλ' οὖν οὗτος* ΩF. *ὁ χωλὸς* servat 𝔄, sed *εἰ καὶ χωλὸς* Ω, *εἰ καὶ χωλὸς ἀλλ'* F. *ὅμως* om Ω, pro eo *ὅλως* 𝔄. *χρήσιμός γε*] *χρήσιμός τε* 𝔄ΩF cum Hemsterhusio, quod olim recepi. (in F *τέ* supra est, sed pr m). *τεχν.* — *κατακεκ.*] *τεχνίτης ἄριστος ὢν καὶ κατακεκόσμηκεν* 𝔄, *καὶ τεχνίτης ἄριστος ὤν. κατακεκόσμηκεν* F, *ἄριστος ὢν* etiam Ω. *ἡμῖν*] *ἡμῶν* 𝔄ΩF. *ἔγημε*] *ἔγημεν* BA, *γεγάμηκε* 𝔄ΩF. *πέρα τοῦ μέτρου* BACΨ et v, *πέρα τοῦ μετρίου* 𝔄ΩF, quod in prima ed. p. 36 docui apud nostrum altero longe esse usitatius, veruntamen *πέρα τοῦ μέτρου* legi etiam Pro Imagin. § 17, Navig. § 1 et (ubi malus demum codex habet *μετρίου*) in Catapl. § 2. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* Ω. *ἀπελθοῦσα*] *ἐλθοῦσα* Ψ. *πάντες*] *ἅπαντες* F. libri *αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας*, ubi *αὐτούς* abundat. corrigo igitur: *καὶ αὐτοὺς ἀνθρωπ. ὄντας*. ita infra XVI, 2 *αὐτή* et *καὶ αὐτή* in codd. sunt confusa.

ὁ δὲ Ἀπόλλων BACΨ𝔄ΩF. *ἰατρὸς εἶναι*] *ἰατρεύειν* Ω. *ἐργαστήρια*] *ἐργαστήριον* ΨF. *τὸ δ' ἐν*] *τὸ δὲ ἐν* BACΨ𝔄ΩF. post *Κλάρῳ* addunt *καὶ Κολοφῶνι* 𝔄, *καὶ ἐν κολοφῶνι* ΩF. vide quae scripsi ad Bis Accusat. § 1 (Vol. II P. I p. 4). *πρὸς ἑκάτερον* om 𝔄ΩF, *ἑκάτερα* habet Ψ. *ὡς ἀκίνδυνον*] *πρὸς τὸ ἀκίνδυνον* F. *παρέχοντες*] *παρέχέχον* (sic, sed *χον* transversa linea deletum) 𝔄. *αὐτοὺς*] *αὐτοὺς* AF.

γὰρ οἱ ἀνόητοι καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖταί γε ὑπὸ τῶν ξυνετωτέρων τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει μὲν ὅτι φονεύσει τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προὐμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. 2. ΛΗΤ. ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὁπόταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν ἀδίκως ἁλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, * φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τικτούσας ἐμαιοῦτο παρθένος γε αὐτὴ οὖσα. ΛΗΤ.

γε ὑπὸ] παρὰ 𝔄. ξυνετωτέρων BACΨ, συνετωτέρων 𝔄ΩF et v. ἠγνόει ὅτι φονεύσει μὲν BACΨ et v, sed ἠγνόει μὲν ὅτι φονεύσει 𝔄ΩF, quod cur jam in prima ed. p. 36 receperim, patet.

φονεύσει] χονεύσει Y. τῷ δίσκῳ om 𝔄. προεμαντεύετο 𝔄ΩF, προσεμαντεύσετο Ψ. αὐτὸν] τοῦτον Ψ. καὶ ταῦτα οὕτω — κύκνος γενόμενος.] haec omnia om 𝔄ΩF. et F quidem post δάφνη: ⁓ subito desinit in media pagina et sequitur κατάπλους ἢ τύραννος. καθότι] καθ' ὅτι cum Bekkero. καλλιτεκνωτέρα Ψ.

2. ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς] ἐν τοῖς θεοῖς ὁρώμενα Δ. ὁπόταν Ψ, ὁπότ' ἂν BAC, ὅταν v. ἐπαινῆται] ἐπαινεῖται BAC. ἐς τὸ κάλλος] καὶ τὸ κάλλος C solus. κιθαρίζει BAC. ἄθλιος] ὁ ἄθλιος Ψ solus. ἀπόλωλεν] ἀπόλωλας AC. κῦνας abc. libri τὰς τεκούσας absurde. Valckenarius ad Eur. Hippol. v. 161 τάς γε κυούσας scribi voluit, unde in prima ed. p. 37 τάς κυούσας petii. hodie malui cum Poppone: τὰς τικτούσας. praeterea pro ἐμαιοῦτο Schaefer in Mel. Cr. p. 57 aliique conjecerunt: ἂν ἐμαιοῦτο, quod jam in prima ed. jure improbavi. nam etsi ἂν excidisse videtur, tamen id nisi post οὐδὲ alio loco poni nullo attice potest. hinc pro οὐδὲ τὰς τεκούσας corrigo: οὐδ' ἂν τὰς τικτούσας. αὐτὴ οὖσα BACΨJ, καὶ αὐτὴ οὖσα v. libri συμβασιλεύεις. scripsi

μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διῒ καὶ ξυμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *ΑΠ.* *Τί γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡΜ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο, καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν καὶ ἐντὸς ἐγεγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, * ἐφίστατει δὲ ὁ Ἥφαιστος.* 246
ἐκείνη μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα) οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη, ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά, ἔπειτα

ξυμβ. ob praegressum *ξύνει* (ita libri omnes). *διατοῦτο* BA. *ἀδεῶς·*] *ἀδεῶς*; A. *μετ' ὀλίγον* v, *μετολίγον* A (ut solet), *κατ' ὀλίγον* Ψ. *κατίῃ*] *κατήει* BAC.

XVII.

ΑΠ. Κ. Ε.] *Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς* a, *Ἑρμῆς Ἀπόλλων* BA.

1. *γελοιότατα*] *γελοιότατον* Ψ. *ταῦτα εἰδὼς*] *τοῦτο εἰδὼς* Δ. *αὐτοὺς*] *αὐτὼ* 𝔄. *περὶ* libri, etiam schol. in *γρ.*, sed in lemmate: *παρά*. *ἀφανῆ δεσμά*] locis Hemsterhusi hunc adde Pausaniae I, 20, 2: *χρυσοῦν θρόνον ἀφανεῖς δεσμοὺς ἔχοντα*. *εἰσέρχεται λαθὼν* 𝔄Ω et v, *ἐσέρχεται λαθὼν* BA, *ἐσέρχετο λαθὼν* Ψ, *λαθὼν ἐσέρχεται* Δ. *ἐγεγένηντο*] *ἐγένηντο* a. *ἐφίσταται δὲ ὁ* BACΔΨ𝔄, *ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ* Ω et v. alterum in prima ed. p. 38 firmavi locis Luciani pluribus. *μὲν οὖν*] *οὖν* om J. *οὖσα οὐκ εἶχεν — πρῶτα διαφυγεῖν* om A. *ὅπως* om Ψ. *διαφυγεῖν*] *διαφέρειν* 𝔄. *ἤλπιζε*] *ἠπείλησε* 𝔄. *ῥήξειν*] *ῥῆξαι* Ψ.

δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. 2. *ΑΠ.*
τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτὸν ὁ Ἥφαιστος; *ΕΡΜ.* οὐδέπω,
ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν
αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες ξυνδε-
δεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε
μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. *ΑΠ.* ὁ δὲ χαλ-
κεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν
αἰσχύνην τοῦ γάμου; *ΕΡΜ.* μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ
ἐφεστὼς αὐτοῖς. ἐγὼ μέντοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθό-
νουν τῷ Ἄρει μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην
θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. *ΑΠ.* οὐκοῦν
247 καὶ δεδέσθαι * ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; *ΕΡΜ.* σὺ δ'
οὐκ ἄν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθών· ἐπαινέσομαι
γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

ον
ἐχόμενον ἑαυτὸν BACΔΩ et v, ἐχόμενος ἑαυτὸν (sic) Ψ, γενόμενον ἑαυτὸν 𝔄. vulgatam satis ego defendi in Quaestt. L. p. 101 sq. ab conjectura Struvii L. L. p. 234 (nunc etiam Cobeti V. L. p. 107): ἐχόμενος.

2. αὐτὸν BA𝔄Ω, αὐτοὺς Ψ et v. (de CΔ non liquet). τοὺς θεοὺς] τοὺς θεοὺς ἅπαντας Ψ, male. ἐπιδείκνυται] ἐπιδεικνύει 𝔄. αὐτοῖς] αὐτοῦ Δ. κάτω νενευκότες] κατανενευκότες 𝔄. ξυνδεδεσμένοι pr m Δ (correctum doleto σ). ἔδοξε] ἔδοξεν 𝔄Ω. ἔδοξε καὶ μονονουχὶ Jacobsius ad Achill. Tat. p. 446. γιγνόμενον 𝔄Δ et v, γινόμενον BAΨΩ. αἰδεῖται] ἐδεῖται Ψ, ᾐδεῖτο 𝔄. Μὰ Δία J, Νὴ Δί' 𝔄. ἐφεστὼς αὐτοῖς BACΔ𝔄Ψ, αὐτοῖς ἐφεστὼς Ω et v. ἐφθόνουν] φθονῶ 𝔄. θεὸν] τῶν θεῶν 𝔄. δεδέσθαι codices, δεδεῖσθαι abc. ἰδὲ] εἰδὲ Δ. nova persona ante ἰδὲ in A. ἐπελθὼν] ἀπελθὼν 𝔄. ἢν μὴ] εἰ μὴ 𝔄Ψ. τὰ ὅμοια καὶ αὐτοῖς Ψ, καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια 𝔄. ἰδών.] ἰδών. *ΑΠ.* ἀπελεύσομαι 𝔄, mala interpolatione. in hoc dialogo videri poterat satis esse hypothesin scribere loci non sane epici sed comici Od. θ', 267 sqq. ac sane versus 334—342 (quos in suo Homeri codice Lucianus invenerat), ubi Apollo cum Mercurio conloquitur, cum fine dialogi nostri conveniunt. bene tamen Hemsterhusius Apollinem observat deorum postremum ab Homero poni v. 323, qui ad hoc spectaculum advenerint: ‚inde noster, inquit, Mercurium fecit haec ab se jam visa Apollini narrare'. ita in maxima dialogi parte Homeri narrationem post v. 323 ipse continuat et ea supplet, quae Homero e mente scilicet exciderint, in fine autem hypothesin addit versuum 334—342, quae Homerum recte narrasse innuit. postremo apte

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

1. *ΗΡΑ.* Ἐγὼ μὲν ᾐσχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος υἱὸς ἦν θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης, μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις ταῖς γυναιξὶ συνών, ἁβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλῷ καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς ἢ σοὶ τῷ πατρί. *ΖΕΥΣ.* καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἁβρότερος τῶν γυναικῶν οὐ μόνον, * ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο καὶ 248 τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε καὶ Θρᾷκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ τούς τε ἐλέφαντας εἷλε καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξεν

---

comparare licet saturam Horatianam, Serm. II, 5, in qua Horatius Homeri locum Odyss. λ', 137 lepide ipse continuat. omnino haec quidem Horati satura non ut aliae pleraeque Lucilium, sed tota redolet Menippum. Menippeam enim saturam Odysseae parodiis vel maxime delectatam esse constat. quam rem ipse nos ubique Lucianus docet (qui idem Iliadi multo inludit rarius), docet M. Terentius Varro in satura ,Bimarcus' ap. Nonium 383, 26 et 480, 23 his verbis: ,ebrius es, Marce: Odyssian enim Homeri ruminari incipis —', docent etiam ii qui idem nusquam faciunt, Lucili imitatores meri, A. Persius Flaccus, D. Junius Juvenalis et Sulpicia.

XVIII.

Η. Κ. Δ.] Ἥρα, καὶ Ζεύς a, Ἥρα Ζεύς BA.

1. υἱὸς ἦν BACΔ𝔄Ω, υἱὸς Ψ (om ἦν), sed ἦν υἱὸς v. ταπολλὰ A ut solet. μαινομέναις ταῖς γυναιξὶ BAΨ, μαινομέναις γυναιξὶ 𝔄Ω et v. αὐλοῖς 𝔄Ω et v, sed αὐλῷ BAΔΨ. cf. supra D. D. II, 2. παντὶ] Πανὶ 𝔄Δ et schol., πάνυ X (,vitiose scriptum pro Πανί', ut bene Hemsterh.). cum vulgata contuli Hercul. § 1, Navig. § 39, Timon. § 28 et Ciceronem De Leg. II, 5: ,quidvis potius tulisse quam leges'. οὗτός γε] γε om ΨΩ. θηλυμίτρις C. καὶ Θρᾷκας BACΔ𝔄ΨΩ, καὶ τοὺς Θρᾷκας v. στρατιωτικῷ] στρατῷ 𝔄X et in γρ. schol. Voss., ubi lemma: στρατηγικῷ. τούς τε] τε om 𝔄. ἀπήγαγεν A, ὑπηγάγετο 𝔄. at de eadem re sic est in Baccho § 4 fin: αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο. καὶ ταῦτα ἅπαντα Ω et v, καὶ ταῦτα (om ἅπαντα) Ψ, καὶ πάντα ταῦτα 𝔄,

ὀρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῄς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίσας ἐς τὴν τελετήν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις, οἷος ἂν οὗτος νήφων ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ. 2. ΗΡΑ. σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρημα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι
249 *σφαλλόμενοι καὶ πρὸς ὕβριν τρεπόμενοι, καὶ ὅλως * μεμηνότες ὑπὸ τοῦ ποτοῦ· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· οὐ γὰρ ὁ οἶνος ταῦτα οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν*

---

sed *καὶ ταῦτα πάντα* BACΔ. eadem verba sunt in D. Mort. XII, 2: *καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα* —. *ἐπεχείρισε* J edd. vett., sed *ἐπεχείρησε* BACΔ𝔄ΨΩ. *ὑβρίσας*] *ἢ ὑβρῖσαι* (sic) 𝔄. *ὡς ἀνδρεῖα*] *ἀνδρικὰ* 𝔄. *οὐκ ἀνάξια*] *οὐκ* om Ψ. *πρόσεστιν αὐτοῖς*] *πρόσεστιν αὐτῷ* 𝔄. *οὗτος νήφων ἦν* BAC, *οὗτος ἦν νήφων* Δ, *οὗτος νήφων γένοιτο* 𝔄, *νήφων οὗτος ἦν* v.

2. *δοκεῖς*] *καὶ δοκεῖς* Ψ. *ἐπαινέσεσθαι* BACΔ𝔄ΨΩa, reliquae edd. vett. *ἐπαινέσθαι* (ita etiam J), vel *ἐπαινεῖσθαι*. *εὕρημα* Hemsterhusius, *εὕρεμα* libri omnes et edd. vett. *ὁρῶν οἷα*] *ὁρῶν ὅσα* 𝔄. *οἱ μεθύοντες* 𝔄. *τρεπόμενοι* BACΔV𝔄ΨΩY, *τραπόμενοι* J, *τραπόμενοι* v. *ποτοῦ* BA𝔄ΨΩ, *πότου* v. *τὸν γοῦν Ἰκάριον*] antiquum scholium codicis B (p. 60 ed. J.) fortassis etiam alibi legitur. aliis tamen verbis de eadem re utuntur Apollodorus Bibl. III, 14, 7, schol. Ven. ad Jl. *χ'* 29 et schol. Voss. ad Luc. Deor. Concil. § 5. addo Meinekium in Anal. Alex. p. 274 sq. *πρώτῳ*] *πρῶτον* Ψ. *αὐτοὶ* om. 𝔄. nulla persona ante *οὐδὲν τοῦτο* in A (ita A). *τοῦτο* om Δ. *οὐ γὰρ ὁ οἶνος* in prima ed. p. 40 correxi probante Dindorfio et ita fortasse 𝔄 solus. caeteri libri et edd. vett.: *οὐ γὰρ οἶνος*. *καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος*] *καὶ πέρα τοῦ δέοντος* 𝔄. *πίνῃ*] *πίνοι* Ψ. *ἡδίων*]

ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ἔτι ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, ἥ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

1. *ΑΦΡ.* Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ * τὴν μητέρα, μόνης δὲ 250
ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾴς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ ἄστοχος; *ΕΡ.* δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι καὶ χαροπὴ καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν γοῦν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτήν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με καὶ ὑπότρομος γίγνομαι καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. *ΑΦΡ.* ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν καὶ νενίκηκας. *ΕΡ.* ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με καὶ προσ-

---

ἰδίων A. Ἰκάριος] Ἴκαρος 𝔄. οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα] Lucianus ita loqui voluit ut Euripides in Medea v. 142: φίλων οὐδενὸς οὐδέν et alii. at duram hic quidem esse video syntaxin: οἷον — οὐδέν (pro τοιοῦτον οὐδέν), qua Hemsterhusius jure obfensus est. magis attice h. l. noster ita scripsisset: οὐδένα ἂν ἐργάσαιτο τῶν ξ. ἔτι ζηλοτυπεῖν 𝔄ΔV cum Hemsterhusio, sed ἐπεὶ ζηλοτυπεῖν BACΨ, ἐπιζηλοτυπεῖν Ω et v. ἥγε BAC𝔄VUY, ἧτε T, ἥν γε Ψ, εἴγε Ω et v. διαβάλλῃς Ψ.

XIX.

Α. Κ. Ε.] Ἀφροδίτη καὶ ἔρως a, Ἀφροδίτη Ἔρως BA (A bis).
1. δήποτ' L. ἅπαντας] πάντας 𝔄. Ποσειδῶνα 𝔄L, Ποσειδωὴ J. Ῥέαν BAC𝔄ΨΩLTVUJYd, cum Hemsterhusio, Ἥραν abc et edd. pleraeque. ἀπέχεις (η supra) J. σοι om Ψ. ἡ δᾶς A. δ' οἰστῶν Dindorfius, δ' ὀϊστῶν v, δὲ οἰστῶν 𝔄 (diserte) ΨΩ, δὲ ὀϊστῶν BAJ. δι' ὀϊστῶν L. δ' ἄτοξος Δ. δεινῶς] δεῖν ὡς A (ita A). γοῦν] ita olim correxi. libri οὖν. γίγνομαι] libri γίνομαι.
γὰρ] δὲ L solus. νενίκηκας] ἐνίκησας 𝔄, speciosius quam verius. ἀλλ' ἐκεῖνος 𝔄Ω et v, ἀλλὰ ἐκεῖνος BACΨ. ἀθηνὰ A.
παρέπτην] προσέπτην Ψ, παριπταιην (sic) 𝔄. πλησίων (ο supra) J.

καλεῖται, ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεί. καί ποτε ἐγὼ μὲν
ἄλλως παρέπτην πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δέ, εἴ
μοι πρόσει, φησί, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε δια-
πείρασα ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη καὶ ἐς τὸν Τάρταρον
ἐμβαλοῦσα ἢ αὐτὴ διασπασαμένη. πολλὰ τοιαῦτα ἠπεί-
λησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσω-
251 πόν τι φοβερὸν ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα *
δέδια· μορμολύττεται γάρ με καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐτό.
2. *ΑΦΡ.* ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φής, καὶ
τὴν Γοργόνα καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κεραυνὸν τοῦ
Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι καὶ ἔξω βελῶν
εἰσιν; ἢ κἀκεῖναι λόφους ἐπισείουσι καὶ Γοργόνας προ-
φαίνουσιν; *ΕΡ.* αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ
εἰσι καὶ ἀεί τι φροντίζουσι καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ
ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς κηλούμενος ὑπὸ τοῦ
μέλους. *ΑΦΡ.* ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ
Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; *ΕΡ.* τὸ μὲν ὅλον
οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόν τε φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν
ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. *ΑΦΡ.* τίνος,
ὦ τέκνον; *ΕΡ.* θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν

τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] ἢ τὴν γαστέρα τῷ δορατίῳ διαπείρασα 𝔄. ἐς τὸν Τάρταρον] εἰς τὸν Τάρταρον L, ἐς Τάρταρον (om τὸν) AC. αὐτὴ] αὔτη X. διασπασαμένη διαφθερῶ edd. omnes (praeter unam a) et J, sed διαφθερῶ om BAC𝔄ΨΩLa (diserte omnes) neque id legerunt scholiastae Vossianus et Vindobonensis B, quorum hic post διασπασαμένη jubet v. διαφθερῶ ‚subaudiri': ‚προσυπακουστέον τούτοις, inquit, τὸ διαφθερῶ'. hinc ego verbum διαφθερῶ tandem delevi. aposiopesin Lucianeam tetigi in Quaestt. L. p. 62 et eam ipsam, quae hic exstat, i. e. orationem inter minas abruptam ibidem p. 106. ὁρᾷ δὲ] ὁρᾶ δε pm A (ita A), ὁρᾷ (om δὲ) 𝔄. πρόσωπόν τι] πρόσωπόν τε 𝔄. κατάκομον] κατάκοσμον AJ, κατακόσμον C. φεύγω] φεύγων A.
2. μὲν om 𝔄. καὶ ταῦτα om AC. φοβηθεὶς] φοβηθὲν 𝔄. διὰ τί] διατί BA, διότι Ψ. σοι om 𝔄. εἰσιν om 𝔄. προφαίνουσιν] προφοροῦσιν Ψ. ὅτι σεμναὶ] διότι σεμναὶ 𝔄. τίνος ἕνεκα] διὰ τί 𝔄. καταλαβεῖν] λαβεῖν 𝔄. φεύγουσαν ἀεὶ] ἀεὶ θέουσαν 𝔄. διὰ τῶν ὀρῶν] δι' αὐτῶν ὀρῶν Ω. ἤδη ἐρᾷ] ἤδη om L (ita L)d, ἀεὶ ἐρᾷ 𝔄. τίνος] τίνας 𝔄. καὶ ἐλ.] καὶ om Ω. νεβρῶν] νευρῶν a. αἱρεῖν] αἱρεῖ 𝔄. κατατοξεύει

τε διάκουσα καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα καὶ ἑκηβόλον, *ΑΦΡ.* οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

XX.

* ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. 252

1. *ΖΕΥΣ.* Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον ἄπιθι ἐς
τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα * τὸν βουκόλον, 253
(νέμει δὲ τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς
αὐτόν, ὅτι σέ, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ καλός
τε αὐτὸς εἶ καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς,
ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον
ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς
ἀπιέναι παρὰ τὸν δικαστήν· * ἐγὼ γὰρ ἀπωθοῦμαι τὴν 254
δίαιταν, ἐπ' ἴσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν,
ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη,
μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς
πλείοσι. διὰ ταῦτα αὐτὸς μὲν οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής, ὁ δὲ νεανίας ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι καὶ Γανυμήδους τούτου συγγενής, τἄλλα δὲ ἀφελὴς

𝔄. τῷ τοιούτῳ] τοῦτο 𝔄. καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα] καίτοι τοξότην ὄντα ACℨΨ, καὶ αὐτὸν τοξότην ὄντα L. ἑκηβόλον] ἑκηβόλον καὶ αὐτὸν Ψ. πολλὰ] πολλάκις 𝔄.

XX.

Θεῶν κρίσις ACΔΩM et v, cum Thoma p. 66, 8, et p. 290, 6, Θεῶν ἢ Θεαινῶν κρίσις 𝔄, Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης D.

1. λαβὼν τουτὶ] τουτὶ λαβὼν 𝔄Δ soli. τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ om D. ἐστὶ] ἐστὶν 𝔄. δὲ ἀγῶνος] δ' ἀγῶνος 𝔄Δ. τὸ ἆθλον] τὸ om Ω. ὥρα] ὦρα B. παρὰ BACΔ𝔄, πρὸς ΩM et v. ἐγὼ γὰρ BACΔ𝔄ΩM, ἐγὼ δὲ v. ἐπ' ἴσης B𝔄, ἐπίσης AΩ et v. ἀπάσας A. νενικυίας abcd. εἶδον ACℨΔ et v, ἴδον B, ἰδὼν ΩM. ἀποδόντα] ἀποδιδόντα AC. διαταῦτα BA. libri μὲν αὐτός. in prima ed. p. 42 ego correxi: αὐτὸς μέν, et libri omnes de eadem re αὐτὸς μέν exhibent in D. Mar. V, 2. νεανίας] ita ibidem correxi. libri: νεανίας αὐτός, etiam Ω ut opinor, cui mala Hemsterhusi conjectura datur: νεανίας οὗτος. Γανυμήδους

καὶ ὄρειος, κοὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας. 2. *ΑΦΡΟΔΙΤΗ. ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστήν, θαρροῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. ΗΡΑ. οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δέδιμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν· ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φής; ἀποστρέφῃ καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι τά γε τοιαῦτα ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως. ἄπιτε οὖν καὶ [ὅπως] μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπ' ἴσης πάσας εἶναι καλάς.* 3. *ΕΡΜΗΣ. προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν. νεανίας ἐστὶ*
255 *καλὸς καὶ τἆλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ * τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο*

𝔄 ut solet. *τούτου* (B)AC𝔄ΔM et v, *τουτουῒ* U, *τουτονὶ* Ω. *συγγενὴς* A𝔄M, *ξυγγενὴς* v. *τἄλλα* 𝔄 et v, *τἆλλα* A, *τὰ ἄλλα* ΩM. *κοὐκ* 𝔄Ω et v, *καὶ οὐκ* ΔM, *οὐκ* A solus, quocum conferre licet infra § 3 init. et D. D. 23, 1. *ἀπαξιῶσαι* Ω.

2. *ἐπιστήσειας*] C add glossam: *ἐπιφέροις*. *ΗΡΑ.*] rubrum punctum (personae nota) in A, *ΗΡ. καὶ Ἀθ.* D, quod in prima ed. p. 43 refutavi. *δέδιμεν* fortassis Ω, *δεδίαμεν* A sed cum puncto super *α* pr m., *δεδίαμεν* 𝔄 et v (de CΔM parum constat). *ΖΕΥΣ.* om A. *καὶ σοὶ ταῦτα*] *καὶ ταὐτά σοι* 𝔄. *ὦ θυγάτηρ* BA. *τά γε τοιαῦτα* BACΔ𝔄M, *τὰ τοιαῦτα* (om *γε*) Ω, *γε τὰ τοιαῦτα* v. *ὑμῶν*] *ἡμῶν* A. *ἐπινεύεις*] *ἐπινεύσεις* 𝔄d. *δὲ ὅμως*] *δ' ὅμως* ΩM. *ὅπως* om Ω, recte ut opinor. qui *ὅπως* defendent, conjiciant *χαλεπανεῖτε* et *ἐντρίψεσθε* cum Cobeto V. L. p. 108 et p. 224 et cum Dindorfio. *κακὸν*] *κακὸν ἔργον* 𝔄Δd. *ἐντρίψησθε*] *ἐντρίψητε* Ω solus. at medium Cobetus in V. L. p. 224 optime inlustravit. *ἐπ' ἴσης* B, *ἐπίσης* A et v. *πάσας εἶναι καλὰς* BACΔ, *εἶναι καλὰς* (om *πάσας*) 𝔄, *εἶναι καλὰς πάσας* ΩM et v.

3. *προΐωμεν*] *δεῦρο ἴωμεν* A. cum vulgata olim contuli Timon. 20, Catapl. 21, Bis Accus. 8, Navig. 4. *ἀκολουθεῖτέ*] *ἐπακολουθεῖτέ* ΩM. *τἄλλα* 𝔄ΔM et v, *τἆλλα* Ω, *τὰ ἄλλα* BAC. *δικάσειε*] *δικάσειεν* B. *κακῶς*] *κακὸς* A pr m (ita A). *πρὸς*

μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὐ παντελῶς ἄγαμος, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡΜ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μέν, ἀγροῖκος δὲ καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ᾽ οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ᾽ οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἠρόμην. 4. ΑΘΗΝΑ. παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος. ΕΡΜ. οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν οὐδὲ καθ᾽ ὑμῶν, ἀλλ᾽ ἤρετό με εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν. ΑΘ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡΜ. οὐκ οἶδα· φησὶ δ᾽ οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετο. ΑΘ. τί οὖν; ἄγαμός ἐστιν; ΕΡΜ. οὐ δοκεῖ. ΑΘ. τί δέ; τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία καὶ φιλόδοξός τις ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡΜ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον

ἐμοῦ ACΔΩM et v, πρὸ (πρὸσ sec m) ἐμοῦ B, πρὸ ἐμοῦ etiam 𝔄DVTd. ἡμῖν om Ω. πότερα] πότερον D. ἄγαμός ἐστιν 𝔄ΔΩM (diserte) et ut videtur B et v, ἄγαμός τις ἐστι C, ἄγαμος τὶς ἐστὶν A, vitio aperto, quod ex inferioribus γυνή τις vel δοκεῖ τις ortum videtur. ἄγαμος, ὦ BACΩM, ἄγαμός ἐστιν ὦ 𝔄Δ et v. ʽΕΡΜ. δοκεῖ] personam om A. ἱκανὴ μὲν] Seageri et Bekkeri conjectura: καλὴ μέν parum convenit. neque enim hic quidem praedicanda erat pulchritudo Oenonae sed extenuanda potius. quod autem alibi (velut in Lucio s. A. § 50) τὴν ὄψιν ἱκανή dicitur, id h. l. ἱκανή solum valet, defensum illud a Graevio et Hemsterhusio.

ἀγροῖκος BA, ἄγροικος v. τίνος] ἐρμ. τίνος A. ταῦτα ἐρ.] ταῦτ᾽ ἐρ. 𝔄. ἠρόμην] εἰρόμην B.

4. ἰδίᾳ πάλαι ταύτῃ ΩM. κοινολογούμενος codices, κοινωλογούμενος abcd. ἀλλ᾽ ἤρετό με ACΔD𝔄Ω, ἀλλά με ἤρετο ΩM, ἀλλ᾽ εἴρετό με v. ὅτι ἄλλως] ὅτι om AC. persona Ἀθην. jam post ἐπελθόν non ante τί in A. ἐξ ἐπίτηδες A (ita A), ἐπίτηδες Δ. ἤρετο AC𝔄Ω et Δ Belini, εἴρετο B, ἤρετό με ΩM et v, etiam Δ Lachmanni. τί δὲ 𝔄Δ et fortasse M et v, etiam Ω ubi δὲ in ras., τί δαὶ BACD, qua forma hic in transitu ad novam rem aptissima noster fortassis abstinuit. ἐστιν αὐτῷ] αὐτῷ ἐστιν C (ita C) Δ. εἰπεῖν BAC𝔄Δ, λέγειν ΩM et v. ὄντα] ὄντα ἄνδρα AC. verba καὶ τ. ὀ. τυχεῖν hinc adfert Thomas p. 66, 9.

πρῶτον αὐτὸν] αὐτὸν πρῶτον 𝔄Δ, πρότερον αὐτὸν ΩM.

*αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ
μέμφομαι, οὐδ' ἐγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν·
μεμψιμοίρων γάρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.*
256 *ΕΡΜ. καὶ αὕτη σχεδὸν ταὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ* *
*χαλεπῶς ἔχε μηδ' οἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κατὰ
τὸ ἁπλοῦν ἀπεκρινάμην.* 5. *ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη
πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων καὶ σχεδόν
γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ
καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι,
καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. ποῦ
δέ ἐστιν; οὐ γὰρ κἀμοὶ φαίνεται. ΕΡΜ. ταύτῃ, ὦ
Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ περισκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει,
παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὗ τὸ ἄντρον, ἔνθα τὴν ἀγέλην
ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡΜ. πῶς
φής; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ
μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέ-
λου καταθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα καὶ ἀνείργοντα μὴ*
257 *πρόσω* * *διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην; ΗΡΑ. ὁρῶ νῦν,
εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. ΕΡΜ. ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλη-*

οὐδ' ἐγκαλῶ Δ𝔄, *οὐδὲ ἐγκαλῶ* BAC, *οὐδὲ προσκαλῶ* Ω, *οὐδὲ προσεγκαλῶ* M et v. *ἰδίᾳ λαλεῖν*] *διαλαλεῖν* 𝔄. post *ἰδίᾳ λαλεῖν* persona *ἑρμ.* in A. *μεμψίμοιρον* B𝔄Δ et fortasse V, *μεμψιμοί-ρων* (ον supra) C, *μεμψιμοίρων* (ον supra) et in marg *γρ. λέγε* A, *μεμψιμοίρων* ΩM et v, recte. *καὶ οὐκ*] *καὶ* om D solus. *ἑρμ.* hic om A. *ταὐτά* 𝔄C, *ταῦτά* BΔ, *ταὐτά* et supra lineam *γρ' ταῦτα* A (ita A), *τὰ αὐτὰ* ΩM et v. *εἴρετο* B. *μὴ δ' δ' οἴου* A.

5. *ἀπεσπασάμην* Ω. *καὶ τὴν Ἴδην*] *καὶ* om AC. *ὑμῶν*] *ὑμῶν ὁρῶ* AC. *ποῦ* BAC𝔄ΔDVU, *ὅπου* ΩM cum edd. vett. *δὲ*] *δαὶ* BAC. *ταύτῃ*] *ταύτην* B𝔄. *περισκόπει* BACΔ𝔄ΩM, *σκόπει* v. *ἔνθα* BACΔ𝔄Ω, *καὶ* v et fortasse M. post *ἔνθα* C add. *ὁρᾷς* (quasi glossam). post *ἔνθα τὴν ἀγέλην* verba *ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην* om BACΔ𝔄, habent ΩM et v. *ἑρμ. τί φής; οὐχ ὁρᾷς* ΩM et v, sed *ΗΡ. πῶς φής. ἑρμ. οὐχ ὁρᾷς* BA et p m C, *ἡρ. πῶς φῄς. ἑρμ. οὐ γὰρ ὁρᾷς* 𝔄Δ et sec m C. et *πῶς φής;* pro *τί φής;* jam olim probavi. *βοίδια* BA𝔄 diserte, item Ω et fortasse CΔM, *βοΐδια* v. *οὑτωσὶ δάκτυλον*] *οὑτοσὶ δάκτυλον* D, *δάκτυλον, οὑτωσὶ* M (Belini). *καλαύροπα*] *καλάβροπα* DT et schol., *καὶ καλαύροπα* Δ𝔄. *ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ* ΩM et v,

σίον ἤδη ἐσμὲν, ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. ***ΗΡΑ.*** *εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην.* ***ΑΦΡ.*** *οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.* 6. ***ΕΡΜ.*** *ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἴδῃ, ὁπότε δὴ ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς ἐς ἐπισκοπὴν* * 258
τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε γε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαρεπτάμην αὐτῷ καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν· καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ ἔτυχε τότε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον, καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν ἀετὸς ὁ Ζεὺς κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ

ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ (om *δὲ*) BAC, *ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ* 𝔄ΔVU. vulgatam in prima ed. p. 46 satis defendi. *ἤδη ἐσμὲν* BAC, *ἐσμὲν* (*ἤδη* om) 𝔄ΩM et v, *γῆς ἐσμὲν* VU. olim Navig. c. 33 et 36 contuli. *διαταράξωμεν*] *ταράξωμεν* 𝔄. *ἐπεὶ δὲ* ΩM et v, *ἐπεὶ* (om *δὲ*) BAC𝔄Δ. *καταβεβήκαμεν* codices (BAC𝔄D diserte), *κατεβεβήκαμεν* edd. vett. *ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη*] *ὦ Ἀφροδίτη ὥρα σοι* 𝔄. *σκώμμασιν*] *σκώμασιν* pr m A.

6. *ἀλλ' ἐγὼ* BACΔ𝔄DTd, *ἀλλ' οὖν ἐγὼ* ΩM et v. *ὁπότε δὴ* AC, *ὁπότε* 𝔄ΔΩM et v. *καταπεμφθεὶς*] *πεμφθεὶς* Δ et (?) C. *ἐς* BACΔ𝔄, *εἰς* ΩM et v. *ὁπότε γε ἤδη* BACΔ𝔄Ω, *ὁπότε ἤδη* v et ut videtur M. *ἐν τῷ ἀετῷ ἦν*] Courierius ad Asinum p. 317.

συμπαριπτάμην 𝔄. *συμπαριπτ.* — *ἀποβλέποντα*] haec Wielandio adsentior nostrum ad tabulam antiquam pictam adcommodasse, cujus tabulae pulchritudinem servare pictori omnino difficile erat, siquidem recte Achilles Tatius II, 37: *τὸ θέαμά ἐστιν αἴσχιστον*, inquit, *μειράκιον ἐξ ὀνύχων κρεμάμενον.* *ἔτυχε τότε* BAC𝔄ΔΩM, *τότε ἔτυχε* edd. vett. *αὐτοῦ* ΔΩM et v, *αὐτὸς* BAC (ita C) 𝔄DTVUY. neque *αὐτοῦ* servare per codices licet, ut ego in ed. pr. p. 47 feceram duce Hemsterhusio, neque uti nuper editores quidam, *αὐτός* (quod hic absurdum est) recipere. immo in illo *αὐτός* id quod ego nunc demum reposui, latet: *ἀετός.* nam *ἀετὸς ὁ Ζεὺς* idem est quod *ἀετὸς ἀντὶ Διὸς γενόμενος* (cf. D. D. IV, 2.) sive ut paullo ante scriptum est: *ὁ Ζεὺς ἐν ἀετῷ ὤν.* *ἔχων* BACΔ

τιάραν ἔχων ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα λαβών· (ἀπεβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους.) ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὑτοσὶ πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν. χαῖρε, ὦ βουκόλε. 7. *ΠΑΡΙΣ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδειαι ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὖσαι καλαί. ΕΡΜ. ἀλλ' οὐ γυναῖκές εἰσιν, Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ὁ Ζεὺς ἀπέστειλεν. ἀλλὰ τί τρέμεις καὶ ὠχριᾷς; μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπεὶ γὰρ, φησὶ, καλός τε αὐτὸς εἶ καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω, τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. ΠΑΡ. φέρ'*
259 *ἴδω τί * καὶ βούλεται· ἡ καλὴ, φησὶ, λαβέτω. πῶς ἂν*

(ita C*Δ*) 𝔄DTVUY, *δακὼν ΩΜ* et v. *ἀπεστραμμένῳ*] *ἀπεστραμμένον* 𝔄*Δ*V. *λαβὼν* BAC*Δ*𝔄, *ἔλαβον ΩΜ* et v. vide meas Quaestt. L. p. 104. *ἀπεβεβλήκει* 𝔄T, *ἀποβεβλήκει* BAC*ΔΩ*M et v. quanquam in Luciano, ex quo aliquot hujusmodi locos Dindorfius vol. I p. XX dedit, codices hoc augmento saepius carent. et attici quidem eo constanter usi sunt; contra vulgaris dialectus, i. e. hellenistica augmento plusquamperfecti plerumque abstinuit, uti semper fere exstat in N. T. sine ulla lectionis varietate. vide vel Winerum N. T. Grammatik p. 83 ed. 5. *αὐτὸν*] *αὐτῷ* B*Δ*.

7. *νὴ καὶ σύ γε* libri omnes praeter *Ω*, qui om *γε*. vide mea ad Fugitiv. 29 (V. II P. II p. 262) et infra ad D. D. XXII, 1. *δὲ*] *δαὶ* B. *δεῦρο* om M (ita M). *ἀφῖξαι* B. *τίνας ἄγεις ταύτας Δ*. *ὀρεωπολεῖν* D, *ὀρεωπολεῖς Δ*. *οὖσαι καλαὶ* 𝔄*Δ*V et v, *οὔσας καλὰς Ω*Ma, *οὔσας καλὰς* et sec m *οὖσαι καλαὶ* BC (ita
αι αι
C), *οὔσας καλ ὰς* A (pr m). *Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην*] *ἀφροδίτην καὶ ἀθηνᾶν* AC*Δ*. *ὁ Ζεὺς ἀπέστειλεν* AC et sec m B (pr m om *ὁ Ζεὺς*), sed *ὁ Ζεὺς δὲ ἀπέστειλεν Δ*V et (cum puncto post *ἑρμῆν*) 𝔄, *ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς Ω*M et v. *μὴ δέδιθι* BAC*Δ*𝔄*Ω*M, *καὶ μὴ δέδιθι* edd. vett. corrigente Poppone. *κελεύει δέ σε*] *δέ* om *Δ*. *ἐπεὶ γὰρ* BAC*Ω*M, *ἐπειδὴ γὰρ* 𝔄*Δ* et v. *δ' ἀγῶνος* 𝔄*Δ*M et v, *δὲ ἀγῶνος* BAC*Ω*. *τὸ ἆθλον* BAC*Δ*𝔄*Ω*MDUd, *τὸν ἆθλον* abc. *τί καὶ*] *καὶ τί Ω*M. *ὦ δέσποτα*] *ὦ* om 𝔄. *ἐγὼ* om *Ω*M. *θνητὸς αὐτὸς*] *αὐτὸς θνητὸς Ω*M, *αὐτὸς* om 𝔄, qui ha-

οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς καὶ ἀγροῖκος ὢν δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλον; τὸ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν· τὸ δ' ἐμόν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ἡ καλλίων καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην· 8. αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθ' ἂν ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τούτου ἔχεται καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ καὶ παραμένει καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν καὶ ὅλον περιείληφέ με καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα, ταύτας δὲ θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

bet: ἐγὼ θνητός. ἀγροῖκος BA, ἄγροικος v. μείζονος] ἀμείνονος Ω. τὰ γὰρ A et v, fortassis etiam BCΔΩM, sed τὸ γὰρ 𝔄 diserte, quo nihil potest esse verius. opponuntur enim inferiora: τὸ δ' ἐμόν. ἀστικῶν ΩM et v, ἀσκητῶν ΔV, ἀσκητικῶν B𝔄, ἀσκητικῶν (cum puncto) A, sed ἀσκητικῶν pr m et sec m τῶν ἀστικῶν C (ita C). τὸ δ' 𝔄ΔM et v, τὸ δὲ BAΩ. αἷμα μὲν αἰγὸς 𝔄, αἶγα τῆς αἰγὸς ΩM. ὁποτέρα καλλίων ΔΩM, ὁποτέρα ἢ (ᾗ v) καλλίων AC et v, ὁποτέρα ἡ καλλίων 𝔄. in prima ed. p. 48 ὁποτέρα καλλίων scripseram. nunc vero antiqui codd. docent scribendum fuisse: ὁποτέρα ἡ καλλίων, id quod apte ad superiora: ἡ καλὴ λαβέτω refertur. δάμαλιν BACΔ𝔄ΩMDY, δάμαλις edd. vett. τάχ' ἂν] τάχα ἂν ΩM.

8. μεταγάγοι] μεταγάγῃ 𝔄. ῥᾳδίως] ταχέως 𝔄. ἔνθ' ἂν 𝔄, ἔνθα ἂν v. τὸ πρῶτον B𝔄, τοπρῶτον v. τούτου] τούτων AC (ita C), τοῦτ' B. ἐπ' ἄλλο BAC𝔄ΔΩM cum Guyeto, ἐπ' ἄλλω d, ἐπ' ἄλλῳ abc. παραλαμβάνεται] καταλάμπεται M (ita M), quod videri potest adludere ad malam Hemsterhusi conjecturam: περιλάμπεται. melius idem V. D. judicat aliquid intercidisse. haud male suppleas: καὶ [ὁμοίως] ὑπὸ τ. πλησ. παραλαμβάνεται.

δοκῶ — δικάσαι] δοκῶ δὲ καλῶς ἂν δικάσαι Ω. ἀδελφὴν] καὶ ἀδελφὴν Δ. χαλεπὴ καὶ οὕτως] χαλεπὴ οὕτω Δ. ἀναδῦναι BA.

ΕΡΜ. οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ
260 *Διὸς* κεκελευσμένον. 9. * *ΠΑΡ.* ἓν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ,
πεῖσον αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. *ΕΡΜ.* οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. *ΠΑΡ.* πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρότερον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδῦσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; *ΕΡΜ.* τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρόσταττε, ὅπῃ καὶ θέλεις. *ΠΑΡ.* ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. *ΕΡΜ.* ἀπόδυτε, ὦ αὗται· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἂν ἀποστραφείην. 10. *ΗΡΑ.* καλῶς ὦ Πάρι· καὶ
261 πρώτη γε * ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνας
ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπ' ἴσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. . . . . .
ΑΘ. μὴ πρότερον ἀποδύσῃς αὐτήν, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται, (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοη-

---

9. *πεῖσον* BAC𝔄ΔΩMDU, *πεῖσαι* v. *νενικημένας, ἀλλὰ μόνων*] *νενικηκυίας ἀλλὰ μόνον* AC. *οὕτω φασὶ*] *οὖ φασι* B, *οὐ φασὶ* Dd, *οὔ φασι* 𝔄Δ, frustra probante Solano, quem vocis *οὕτω* decepit compendium, de quo recte Bastius ad Gregor. Cor. p. 828: ‚hoc *οὕτως* saepe legerunt *οὐ* aut *οὖ*[s].‘ *ἤδη* om 𝔄. *παραίνειν* A. *καὶ πάθοι τις*] *τις καὶ πάθοι* ΩM. *πρότερον* BAC, *πρῶτον* 𝔄ΔΩM et v. *πότερα*] *πότερον* 𝔄ΩM. *σκοπεῖν αὐτὰ* B, *αὐτὰς σκοπεῖν* M, *αὐτὰς ἰδεῖν* Ω. *ἔχωσιν* A. *ἀποδῦσαι* B𝔄, *ἀποδύσαι* A et v. *ὅπῃ καὶ θέλω;*] *καὶ* om A. *γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι*] ita etiam Ovidius Heroid. V, 34 aliique de serioribus, non item poëtae antiqui. *ὦ αὗται*] *ὦ* om 𝔄Δ. *σὺ δ'*] *σὺ δὲ* BA soli. *ἐγὼ δ'*] *ἐγὼ δὲ* BAΔ. *ἂν ἀποστραφείην* Dindorfius, *ἀποστραφείην* BAC𝔄DTVYd, *ἀποστράφην* Δ, *ἀπεστράφην* ΩM et v.

10. *ΗΡΑ. καλῶς ὦ Πάρι* AC𝔄ΩM et edd. vett. (in B pro personis sunt pnncta). *καλῶς ὦ Πάρι. ΗΡΑ* D, sed *ΑΦΡ. καλῶς ὦ Πάρι* ΔTU probante Hemsterhusio, quem in ed. pr. p. 49 ostendi errasse. *μόνας*] *μόνον* 𝔄Ω. *ὠλίνας* (ut videtur) A. *τῷ*] *τὸ* a. *ἐπ' ἴσης* B, *ἐπίσης* A et v. post *ὁμοίως καλή*. sola Juntina (d) addit: *ΠΑΡ. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη*, quae olim recepi. at vero quum ab omnibus codd. (BAC𝔄ΔΩM) haec absunt, tum ne sententiae quidem conveniunt. quare nunc signa posui la-

*τεύσῃ δι' αὐτοῦ. καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινά, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. ΠΑΡ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ, καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σύ, ὦ Ἀθηνᾶ, τὴν κόρυν ἀφελοῦσα ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον καὶ τὸν * δικαστὴν* 262
φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον; ΑΘ. ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῄρηται. ΑΦΡ. ἰδοὺ καὶ σοὶ ὁ κεστός. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα. 11. *ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς. οἵα μὲν ἡ παρθένος, ὡς δὲ βασιλικὸν αὕτη καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός, ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως, καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν. ἀλλ' ἤδη μὲν*

---

cunae. nam haec fere verba exciderunt: *ΠΑΡ. ἀπόδυτε καὶ ὑμεῖς, αἱ δύο.* confer § 11 med. *ΑΘ. μὴ*] *ΕΡ. μὴ* 𝔄. *ἀποδύσῃς αὐτὴν* BAC𝔄Δ (ita Δ) Ω, *ἀπολύσῃς αὐτὴν* M (ita M), *αὐτὴν ἀποδύσῃς* Td, *αὐτὴν ἀποδύσῃ* abc et v. *δι' αὐτοῦ*] *δι' αὐτὸν* Δ (ita Δ). *μηδ' οὕτω* Δ et v, *μηδὲ* (*μὴ δὲ* A) *οὕτω* BACΩM, *μὴ οὕτω* 𝔄. *ὡς ἀληθῶς*] *ὡς* om Ω. *ἑταίράν* B, *ἑταῖράν* A et v.

ἀλλὰ γυμνὸν A𝔄CΔ et v, etiam B, in quo tamen *ἀλλὰ* m sec., sed *γυμνὸν δὲ καὶ ἄτεχνον* ΩM. *ΠΑΡ. εὖ*] *Ἑρμ. εὖ* ΔY. *τὸ περὶ*] *τὰ περὶ* Ω. *ΑΦΡ. τί οὖν*] *ἥρα. τί οὖν* A (ita A), sed 𝔄 hic omni caret persona. *ὦ Ἀθηνᾶ* BACΩ, *ἀθηνᾶ* 𝔄ΔM et v.

κόρην (*υ* sec m) A. *ἐπισείεις*] *ἐπισειΗς* B. *καὶ τὸν δικαστὴν*] *καὶ τὸν δία καὶ τὸν δικαστὴν* Δ (ita Δ, non item C). *φοβεῖς*] *φοβήσεις* B𝔄Δ (ita Δ, non C). *μή σοι ἐλέγχηται*] haec om 𝔄.

τὸ γλαυκὸν] *τὸν γλαυκὸν* AC. post *βλεπόμενον.* persona *Πάρις* in A. post *ἀφῄρηται.* persona *Ἀθην.* in A. *ἰδοὺ καὶ σοὶ* C𝔄M, *ἰδοὺ καί σοι* BΔΩ, *ἰδοὺ καὶ σύ* (*οι* sec m) A, *ἰδού σοι καὶ* v. *κεστὴς* pr m A. *ΗΡΑ* om A. *ἀλλ'* 𝔄ΩM et v, *ἀλλὰ* BACΔ. *ἀποδυσώμεθα*] *ἀπεδυσάμεθα* Y.

11. *τῆς θέας* om Ω. *οἵα*] *οἶα* B. *βασιλικὸν αὕτη καὶ σεμνὸν* B𝔄ΩΔMVY, *βασιλικὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν* edd. vett., sed *σεμνὸν αὕτη καὶ βασιλικὸν* AC (ita AC), lectione speciosa, quacum confer Vergil. Aen. I, 46 sq. *καὶ ἀληθῶς*] *ἀληθῶς* om Δ, sed *καὶ ὡς ἀληθῶς* habent AC𝔄. post *Διὸς* habent *ὁρᾷ δὲ ἡδέως* BAC𝔄 abc, *ἡδέως δὲ ὁρᾷ* ΩM, sed *ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως* d, quod editores

ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ'
ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι
καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ τι ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις
περισπώμενος. ΑΦΡ. οὕτω ποιῶμεν. ΠΑΡ. ἄπιτε
οὖν αἱ δύο· σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡΑ. περι-
μενῶ. κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ ἄλλα ἤδη
σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς.
ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλήν, ἁπάσης ἔσῃ
263 τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑΡ. οὐκ ἐπὶ δώροις * μὲν τὰ
ἡμέτερα, ἀλλ' ἄπιθι· πεπράξεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ.
12. σὺ δὲ πρόσιθι, ἡ Ἀθηνᾶ. ΑΘ. παρέστηκά σοι.
κἆτα ἤν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλήν, οὔποτε ἥττων
ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε καὶ
νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεῖ
μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τὰ νῦν
ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος
ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δέ· οὐ μειονεκτήσεις
γάρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν. ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη
καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν· ἱκανῶς γὰρ εἶδον. τὴν Ἀφρο-

(ὁρᾷ restituto) comprobarunt, recte ut opinor. nam ὡς, quod ante ἀληθῶς tres libri habent, huc potius referendum erat. γραφυρόν τι 𝔄, γλαφυρὸν (om τι) Ω solus (non item M). τῆς εὐδαιμ.] τῆς om Ω sed suprascr. καὶ ἰδίᾳ] ἰδίᾳ om ΩM. ἐπιδεῖν] ἰδεῖν 𝔄Ω. πρὸς ὅ, τι ἀποβλέψω BA𝔄, πρὸς τί καὶ ἀποβλέψω Ω, πρὸς ὅ τι καὶ ἀποβλέψω v (de CΔM non liquet). ΑΦΡ.] ita ΩM et v, ΘΕΑΙΝ. 𝔄, Θεαί. Δ, sed A in textu ἀθην., in margine notatum ἥρα (ita A). scribi potest sive ΑΦΡ. sive Ἥρα. οὖν] γοῦν AC.

ὦ Ἥρα] ὦ om Ω. περιμενῶ B𝔄VY, περιμένω ACΔΩM et v, quod Bekker servat. ὥρα] ὅρα VΩM. καὶ ἄλλα BAC𝔄ΔΩ, καὶ τἄλλα (τἆλλα bc) VM et v. καὶ τὰ δῶρα BAC𝔄ΔD, καὶ δῶρα V, τὰ δῶρα (om καὶ) ΩM et v. τῆς ψήφου BAC𝔄ΔDV, τῆς νίκης ΩM et v. ἢν] ἦν A. ὦ Πάρι, δικάσῃς] δικάσῃς, ὦ Πάρι M. ἔσῃ τῆς Ἀσίας] τῆς ἀσίας ἔσῃ AC. ἀλλ' BAC𝔄Δ(V), πλὴν ΩM, πλὴν ἀλλ' v. ἄπιθι] ἔπιθι A (ita A). ἅπερ ἂν δοκῇ] ἅπερ δοκεῖ Δ (ita Δ, non CM).

12. ἡ Ἀθηνᾶ BAC𝔄Δ, Ἀθηνᾶ ΩM et v. κἆτα] καὶ ΩM.

ἤν με, ὦ Πάρι] ὦ Πάρι ἤν με 𝔄. ὦ Ἀθηνᾶ BAC𝔄ΔDΩM, Ἀθηνᾶ edd. vett. δεῖ μοι] δεῖ με B solus. τὰ νῦν B, τανῦν A et v. τὴν Φρυγίαν τε] τήν τε Φρυγίαν ΩM. δικάζωμεν]

δίτην παρεῖναι καιρός. 13. *ΑΦΡ.* αὕτη σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς μηδὲν παρατρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μερῶν. εἰ δ' ἐθέλεις, ὦ καλέ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα [καὶ καλὸν], ὁποῖον οὐκ οἶδ' εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι

διαζῶμαι A. ἐπίθου] ἐπίθες D (ita D). τὴν Ἀφροδίτην] hanc totam de dearum judicio fabulam graecos quosdam scriptores removere frustra studuisse Hemsterhusius ad D. D. XX, 1 (T. I p. 253) demonstravit, qui nondum nosse poterat Anticlidis opinionem sane ridiculam in scholio Veneto ad Eurip. Androm. v. 276. immo (id quod ibidem in Vaticano scholio Chrysippum stoicum et jam antea Sophoclem ap. Athen. XV p. 687, c non fugit) fabella ista docet, Parin regni splendori et gloriae belli delicias praetulisse amoris. ceterum epici in fabulis enarrandis non Aesopi simplicitate sed ambagibus deorumque ministeriis utuntur et historici more fabulosa inventa oculis subjiciunt quasi res haud dubie gestas. sed ‚judicium dearum‘ invenisse ipse Homerus olim putabatur ob duo versiculos in Jl. ω', 29 sq. at hosce versus ab Homero recte abjudicavit primus Hemsterhusius l. l., ideo quod veterum quidam in his Macrobius Saturn. V, 16 (qui ad Verg. Aen. I, 27 adludit) observarint, nullam de judicio Paridis mentionem ab Homero factam esse. hodie e scholiis Venetis ad Jl. l. l. liquet, Aristophanem Byz. versus istos aliter scriptos adhuc servasse, Aristarchum autem v. 30 (et haud dubie etiam v. 29) ut Homero indignum rejecisse. sed Aristarchus, qui in scholiis nulla alia re nisi voce non homerica μαχλοσύνη motus esse dicitur, omnium primus perspexisse videtur fabulam de judicio dearum in Homerum non cadere. Aristarchus enim cyclicos poetas ipsos legerat sciebatque (id quod nos post Hemsterhusi obitum e cod. Escurialensi didicimus) fabulam de judicio dearum aliquanto post Homerum primo narratam fuisse in ‚Cyprio carmine‘ sive Stasini sive alius poetae cyclici. Proculi, qui haec nos docuit, locum multi ediderunt veluti Gaisfordus ad Hephaest. T. I p. 452 sqq. ed. sec. postremo duo versus Jl. ω', 29 sq. male suppositos esse alia quoque argumento sunt, quae hic omnia persequi longum est. interim vide Prellerum Gr. Mythologie T. II p. 412.

13. αὕτη Jac. Gronovius aliique, αὐτὴ libri. καθ' ἓν] καθ' ἕνα A. μερῶν BC (ita C) Δ𝔄D(V), ἡμερῶν A, μελῶν ΩM et v. δ' ἐθέλεις B, δὲ θέλεις AC𝔄ΔΩM et v. καὶ καλὸν ΩM et v, sed om BACΔ𝔄. οὐκ οἶδ' εἴ AC, οὐκ οἶδα εἴ ΩM et sec m B, sed οὐκ εἴ 𝔄Δ et pr m B. τοῦ κάλλους] τοὺς κάλλους A.

δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους καὶ ταυτασὶ τὰς
264 *πέτρας κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ * διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ ἂν σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι καὶ γεγαμηκέναι, μὴ μέντοι ἀγροῖκόν τινα καὶ χωρῖτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἴδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἢ Ἀργόθεν ἢ ἐκ Κορίνθου ἢ Λάκαιναν, οἵαπερ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα τε καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον ἕψεται καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου τὰ πάντα διηγουμένης.* 14. *ΑΦΡ. αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑΡ. ποία δὲ τὴν ὄψιν ἐστί; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ*

γὰρ ἂν σὺ BACΩM, *γὰρ σὺ* 𝔄Δ et v. *ἀπόναιντο*] *ἀπώναντο* B. *ἔπρεπεν* a. *καὶ γεγαμηκέναι* BAC𝔄Ω, *καὶ* om edd. vett. et fortasse ΔM. *ἀγροῖκόν* B, *ἄγροικόν* A et v. *καὶ χωρῖτιν* BC𝔄ΩM, *καὶ χωρίτην* Δ, *χωρῖτιν* (om *καὶ*) A, *καὶ χωρίτιν* edd. vett. *Ἴδην*] *ἴδην* A. *Ἀργόθεν* BACD𝔄ΔΩM, *Ἀργῶθεν* edd. vett. *οἵαπερ* B, *οἵάπερ* A, *οἷαπερ* edd. vett. *νέα τε καὶ* AC, *νέα καὶ* 𝔄ΔΩM et fortasse B et v. *ἐρωτική*] *ἐρωτικήν* 𝔄. *γὰρ εἰ* ACΔ𝔄 et haud dubie B et edd. vett., *γὰρ δὴ εἰ* ΩM (ita M, non Δ) soli, de quo Lehmannus recte judicavit. *εἰ καὶ μόνον* om a. *εὖ οἶδ' ἐγὼ* D, *εὖ οἶδα ἐγὼ* ΩM (ita M, non Δ), sed (*εὖ* omisso) *οἶδ' ἐγὼ* Δ et edd. vett., *οἶδα ἐγὼ* BAC𝔄. vide varr. lect. Necyom. 17. *πάντα*] *ὡς ἅπαντα* ΩM. *τὰ πάντα*] *τὰ* om AC.

14. *αὕτη — τὸν γάμον.*] h. l. Lucianus Isocratis sui in *Ἑλένης ἐγκωμίῳ* obscure meminisse videtur, ubi nonnulla ad verbum similia sunt. *τῆς καλῆς*] *τῆς κεφαλῆς* A (ita A). *Παρ. ποία — Ἀφρ. λευκὴ* — BAC𝔄ΔΩM cum Marcilio, quae Veneri continuant edd. vett. *ποία δὲ τὴν ὄψιν ἐστί*; BAC𝔄Δ, *ποία δὲ τὴν ὄψιν*; ΩM(V), *ποία δέ τις τὴν ὄψιν*; v. vulgatae favet locus Imagg. c. 3: *ποία τις ἦν τὴν ὄψιν*; *λευκὴ*] *λευκὴν* B. *οἵαν*] *οἷαν* B, *οἷον* B, *οἷον* Ω et pr m M (ita M). *εἰκὸς*] *εἰκὸς εἶναι* A adhuc solus, probante Bekkero. *ἐκ κύκνον* (*υ* sec m) A. *γεγεννημένην* B𝔄

καὶ παλαιστικὴ, καὶ * οὕτω δή τι περισπούδαστος, ὥστε 265
καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον
ἔτι ἁρπάσαντος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ ἐς ἀκμὴν κατ-
έστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν
ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλεως τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
νους· εἰ δὴ θέλοις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.
ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὸν τῆς γεγαμημένης; ΑΦΡ. νέος εἶ
σὺ καὶ ἀγροῖκος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν.
ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. 15. ΑΦΡ.
σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος, κἀ-
πειδὰν ἀφίκῃ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη·
τοὐντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί
σου καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον
εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα ἐθελῆσαι
βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θάρρει τούτου
γε ἕνεκα· παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλὼ, Ἵμερος καὶ * 266
Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησο-
μένω, καὶ ὁ μὲν Ἔρως ὅλος παρελθὼν ἐς αὐτὴν ἀναγ-

---

et fortassis Ω, γεγενημένην ACΔM et v. γυμνὰς — παλαιστικὴ hinc adfert Thomas p. 290, 6. γυμνὰς] γυμνὴ D et Leidensis ap. Thomam. παλαιστρικὴ M et idem Leidensis, licet ipse Thomas Luciano ob formam παλαιστικός utatur. καὶ οὕτω δή τι] οὕτω δέ τι (καὶ om) M, οὕτω δὲ (om καὶ et τι) Ω. de illo οὕτω δή τι vide Schaeferum ad Demosth. T. II p. 531. de Helena, quae h. l. est οὕτω δή τι περισπούδαστος ὥστε — Isocrates l. l. § 40: οὕτω πρόδηλος ἦν ἅπασιν ἐσομένη περιμάχητος, ὥστε —. ἐς ἀκμὴν BACΔ, εἰς ἀκμὴν 𝔄ΩM et v. Ἀχαιῶν] ἀρχαιῶν A. ἀπήντησαν] κατέστησαν Ω, aberrante scriba ad superius κατέστη. μενέλεως BAC, ὁ μενέλεως 𝔄Δ (ita Δ), μενέλαος ΩM et v. εἰ δὴ BAC (ita AC) 𝔄ΔT, εἰ δὲ ΩM et v. θέλοις BACΩ, θέλεις 𝔄ΔM et v, quod olim defendi comparato Struvio L. Luc. p. 227.
καταπράξομαι] καταπράξαιμι Δ(V). πῶς φῄς; om 𝔄Δ. ΑΦΡ. personam om A. ἀγροῖκος BA, ἄγροικος v. ΠΑΡ. personam om A.

15. ὡς ἐπὶ DΔΩM, ἐπὶ (om ὡς) BAC𝔄 et v. δὴ om ΩM. de ironicis ὡς — δή in ed. pr. p. 53 disserui. κἀπειδὰν] κἀπειδὴ B. τοῦτ' αὐτὸ] τοῦτο αὐτὸ BACΩ. δύο BACΔΩM, δύω 𝔄 et v. παραδώσω] παρα, suprascr. δώσω Ω. γενησομένω] γεγενημένω 𝔄Ω. ὅλος BACD𝔄ΔΩM, ὅλως edd. vett. cf. Horat. Od.

κάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν, ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς τοὐθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε θήσει καὶ ἐράσμιον, καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα. δεήσομαι δὲ καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν, καὶ οὕτως ἅπαντες αὐτὴν ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ ταῦτα πάντα ἤδη ποιῶ. 16. *ΑΦΡ. μὴ πρότερον ἐρασθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν καὶ νυμφαγωγὸν ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέποι γὰρ ἂν κἀμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τἀπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τουτουῒ τοῦ μήλου πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μου ἀμελήσῃς μετὰ τὴν*

I, 19, 9. *παρελθὼν*] *περιελθὼν Ω.* *ἐς*] *εἰς Ω* solus. *ὁ δ' Ἵμερος* C (ita C) 𝔄Δ et v, *ὁ δὲ Ἵμερος* BΩM, *ὁ δὲ ἵἡμερος* A. *τοὐθ'*] *τοῦτ' αὐτὸ* ΩM. *ἱμερτόν τε*] *ἵμερόν τε Ω.* male Lehmannus aliique *ἱμερτόν σε* conjecerunt. *συμπαροῦσα δεήσομαι* v, sed *συμπαροῦσα. δεήσομαι* BA. sic quoque hic l., in quo Futurum aliquod excidit, mendosus est. quidnam exciderit, divinare licet e c. 16: *καὶ αὐτὴ παρέσομαι καὶ συμπράξω* —. hinc corrigo: *συμπράξω παροῦσα. δεήσομαι* —. *δεήσομαι δὲ καὶ* BA et fortasse CΩ, *δεήσομαι καὶ* 𝔄ΔM et v. *ἀκολουθεῖν* BAC𝔄Δ et v, *συνακολουθεῖν* DΩM. *καὶ οὕτως ἅπαντες* DΩM, om *καὶ οὕτως* BAC𝔄Δ et v. *ἀναπείσομεν* M et v, *πείσομεν Ω, ἵνα πείσωμεν* BAC𝔄ΔVTY vitiose. *ταῦτα* BACΔ𝔄ΩMDVTUYd, *τάχα* abc. *οἴομαι* libri omnes, non *οἶμαι* ut Dindorfius. *ἔχων*] *ἑλὼν* ΩM (ita M). *ταῦτα πάντα ἤδη* 𝔄, *ἤδη ταῦτα πάντα* M (ita M), *ἤδη πάντα ταῦτα Ω, πάντα ταῦτα ἤδη* vulgo, sed *ταῦτα ἤδη πάντα* BACΔ, mendose.

16. *πρέποι γὰρ ἂν* BAC𝔄TΩ, *πρέπει γὰρ ἂν* ΔMd, *πρέπει γὰρ* V et v. *νικηφόρον* ΔΩMabc et v, *νικητιφόρον* d, *κανηφόρον* BA𝔄VT cum scholiasta. *ὑμῖν συμπαρεῖναι*] *ἡμῖν συμπαρεῖναι* a, *εἶναι ὑμῖν παρεῖναι* VT. *καὶ τὰ ἐπινίκια* plerique codices et v, *καὶ ἐπινίκια Ω,* sed *καὶ τἀπινίκια* 𝔄, recte. vide Cobetum V. L. p. 140. *τὸ κάλος* A. *τουτουῒ* DΩM, *τούτου* BACΔ𝔄 et v. *πριᾶσθαι* B. *ἀμελήσῃς* BAC𝔄DΩ, *ἀμελήσεις* v et fortasse ΔM. *βούλει οὖν* BAC𝔄ΔΩM(V)d, *βούλει τί σοι* D, *βούλει*

κρίσιν. *ΑΦΡ.* βούλει οὖν ἐπομόσωμαι; *ΠΑΡ.* μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. *ΑΦΡ.* ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, * καὶ ἀκολουθήσειν 267 γε αὐτὴν καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς ἐς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι καὶ συμπράξω τὰ πάντα. *ΠΑΡ.* καὶ τὸν Ἔρωτα καὶ τὸν Ἵμερον καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; *ΑΦΡ.* θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον ἔτι πρὸς τούτοις παραλήψομαι. *ΠΑΡ.* οὐκοῦν δίδωμί σοι τὸ μῆλον· ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

---

abc. ἐπομόσωμαι AC, ἐπομώσομαι (ω supra) Δ (sic), ἐπομόσομαι V, ἐπομόσασθαι 𝔄, ἐπομόσομαι BΩM et v. ἀλλ'] ἀλλὰ BACΩ. γε ἐπ' αὐτὴν AC𝔄Δ et v, γε ἐπὶ αὐτὴν B, sed γέ σοι αὐτὴν (omisso ἐπ') ΩM (ita ΩM diserte). mendosum esse ἐπ' primus vidit Hemsterhusius non sine mala conjectura γε ἔτι αὐτήν. postea Burmeister in Quaest. cr. p. 4 ἐπ' αὐτὴν non bene ambo deleta voluit, alii autem unum ἐπ' recte delerunt. aut γέ σοι αὐτὴν cum ΩM scribendum est, id quod mihi ipsi in ed. prim. p. 55 probatum Bekker recepit, aut γε αὐτὴν edendum, quod Jacobitius in ed. sec. et nunc ego quoque praetulimus. ἐς τὴν BACΔ𝔄 et fortassis Ω, εἰς τὴν M et v. *ΠΑΡ.*] personam om A. ἄξεις] τάξεις A, ἕξεις D. *ΑΦΡ.*] personam om A. Πόθον] Πειθὼ Y. καὶ τὸν Ὑμέναιον ἔτι BAD et Belini C, ἔτι καὶ τὸν Ὑμέναιον ΩM (ita M), καὶ τὸν Ὑμέναιον (om ἔτι) 𝔄Δ et Lachmanni C et v. πρὸς τούτοις] πρὸς τούτους A. *ΠΑΡ.* οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε BACΔΩ et v, δίδωμί σοι pro δίδωμι, caetera eodem modo Md, verba ἐπὶ τούτοις λάμβανε om, caetera habet eodem modo D, sed 𝔄 sic: *ΠΑΡ.* οὐκοῦν δίδωμι τὸ μῆλον ἐπὶ τούτοις καὶ λάμβανε. et quis credat in decem verbis continuis τούτοις ter scriptum fuisse? quod ad vulgatam pertinet, hujus vitii sedem jam in ed. pr. p. 55 recte monstravi delevique altero l. ἐπὶ τούτοις ‚a scribis bis positum, quum semel oporteret'. et tum quidem posteriore l. ἐπὶ τούτοις delevi cum cod. Oxon. at hodie scio, cod. Vaticanum priore l. ἐπὶ τούτοις non agnoscere. quare nunc ita correxi: *ΠΑΡ.* οὐκοῦν δίδωμί σοι τὸ μῆλον· ἐπὶ τούτοις λάμβανε. adde quod alii dialogi deorum similiter desinunt, primus ita: σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω et secundus: ἐπὶ τούτοις ἀφίημί σε. caeterorum emendationes vel ideo falsae sunt, quod omnes istuc ἐπὶ τούτοις utroque loco male servarunt et ut posset servari, mutarunt etiam personas. ita Van Eldik in Suspicion. Spec. p. 18 voluit: *ΑΦΡ.* — παραλήψομαι. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδως μοι τὸ μῆλον; *ΠΑΡ.* ἐπὶ τούτοις λάμβανε, ita Eldiki pedisequus

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *ΑΡ.* Ἤκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεύς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησίν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' εἰ ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάσεσθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλατταν συναρτήσας μετεωριῶ· καὶ τἄλλα ὅσα καὶ σὺ
268 ἀκήκοας. ἐγὼ δέ, ὅτι μὲν καθ' ἕνα * πάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ καταπονήσειν αὐτόν, κἂν

Cobetus in V. L. p. 143 similiter sane: *ΑΦΡ.* — *παραλήψομαι. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδου μοι τὸ μῆλον. ΠΑΡ. ἐπὶ τούτοις λάμβανε* probante Dindorfio. enimvero sicut nexus h. l. docet, Paris judex, nova non superior persona rationem concludit, ut *ΠΑΡ.* ante *οὐκοῦν* non temere mutandum sit. et hoc quidem Seager et Bekker bene viderunt loco ipso non bene ita scripto: *ΠΑΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμί σοι τὸ μῆλον. ΑΦΡ. ἐπὶ τούτοις λαμβάνω.* at isto modo ita demum scribi posset, si Venus devinci voluisset neque lubens pomum accepisset sed invita.

XXI.

1. *καὶ ἀπίθανα* ACΩM et v, *ὡς ἀπίθανα* Δ, *καὶ ὡς ἀπίθανα* B𝔄Ψ. *σειρὰν*] *σειρὴν* ΩF. *καθήσω* 𝔄ΨΩM et v, *καθήσας* BAC, *καθεὶς* Δ. *ὑμεῖς δ' ἢν* edd. vett., *ὑμεῖς δὲ* BAC𝔄ΔΨΩMF, quod in prima ed. probavi recepta interpolatione *ἀλλὰ μάτην.* immo corrigere debebam: *ὑμεῖς δ' εἰ* —, ut docent opposita *εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι* —. *βιάζεσθέ* F (σ supra pr m), *βιάσεσθέ* ΨΩ, *βιάζεσθέ* AC𝔄Mabc, *βιάζησθέ* d, *βιάζητε* Δ. *μάτην* BACΨΔ et fortasse M et v, *ἀλλὰ μάτην* 𝔄ΩF. *δὴ καθελκύσετε* (*καθερκύσετε* A) BACΨΔ et v, *ἂν καθελκύσητε* 𝔄ΩMF. *εἰ δὲ ἐγὼ* BACΨΔ et v, *εἰ δ' ἐγὼ* 𝔄, *ἐγὼ δὲ εἰ* ΩMF. *ἀνελκῦσαι* BA. *θάλατταν* BACΔΨΩ, *θάλασσαν* 𝔄M et v. *συναρτήσας* BACΔΨ et v, *συναναστάσας* 𝔄ΩMF. *τἄλλα* (*τἆλλα* A)] *τὰ ἄλλα* ΩMF. *καθ' ἕνα πάντων* BACΔΨ𝔄ΩMF cum Graevio, *καθ' ἕν' ἁπάντων* edd. vett. *ἐστιν*] *εἰμι* 𝔄. *τῶν τοσούτων*] *τοσοῦτον* 𝔄. *καταπονήσειν* BACΔΨ et sec m M et d, *καταβαρήσειν* 𝔄ΩF et pr m M et v. *κἂν τὴν γῆν* om A, pro his *ἢν καὶ τὴν γῆν* 𝔄ΩMF.

τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην. 2. ΕΡΜ. εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ δ' οὖν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβούλευον συνδῆσαι λαβόντες αὐτόν, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχόν Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ [καὶ βροντῇ]. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῄει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡΜ. σιώπα, φημί·

κἂν τὴν θάλ. BACΨ et v, sed καὶ τὴν θάλ. Δ𝔄ΩMF cum Hemsterhusio. quanquam κἂν ut et bene graecum et h. l. magis rhetoricum defendere licet. vide meas Quaestt. L. p. 107. θάλατταν 𝔄Ψ, θάλασσαν caeteri libri et v.

2. ὦ Ἄρες] ὦ ἄρη BACΔΨ. κακὸν] κακῶν Δ. ἀπολαύσομεν Ψ. ἄρης persona supra sed pr m F. ἂν ταῦτα] τοιαῦτα 𝔄, ταῦτα F. οὐχὶ (om δὲ) Ω, ἀλλ' οὐχὶ F. Lucianum talibus locis semper οὐχὶ δέ dixisse in prim. ed. p. 56 ostendi. ἐχεμυθεῖν] ἐχεμυθήσειν ΩMF. δ' οὖν F, γοῦν 𝔄 et v, γ' οὖν ACΔΨΩM. μάλιστα γελοῖον] γελοῖον μάλιστα Ψ. ἀκούοντι μεταξὺ] μεταξὺ ἀκούοντι 𝔄. σιωπῆσαι πρὸς σέ] πρός σε κρύψαι Δ. μέμνημαι γὰρ] σου εἰπόντος add F. καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ] καὶ ἥρα καὶ ἡ ἀθηνᾶ BAC, καὶ Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ 𝔄. ἐπεβούλευον BACΔΨd, ἐβούλευον 𝔄, ἐπεβούλευσαν ΩMF et v. συνδῆσαι BACΨΔ, ξυνδῆσαι 𝔄ΩMF et v. λαβόντες αὐτὸν BACΔ𝔄Ψ, αὐτὸν λαβόντες ΩMF et v. ἦν] ἣν A. καὶ εἰ μή γε libri omnes. quod praeterea in unico nostri l. exstat D. Marin. V, 2 (ubi tamen variatur). saepe autem in talibus L. dicit attice καὶ εἴ γε μή, ut in prima ed. p. 57 non male correxi idque nonnullis probavi. σύμμαχον βριάρεω BAC, Βριάρεω σύμμαχον 𝔄. ἑκατόνχειρα Ψ. κἂν ἐδέδετο ΩMF et v, καὶ ἐδέδετο 𝔄, ἐδέδετο ἂν Δ, κἂν ἐδέδετο ἂν BACΨ, quod e dittographia natum est. neque sanum videtur in Incerti Toxar. c. 30: κἂν ἐπὶ πολὺ ἠγνόησεν ἄν, ubi ἂν deleo. καὶ βροντῇ om BACΔΨ𝔄, recte ut arbitror. ἐπῄει μοι] μοι ἐπῄει 𝔄. libri καλλιρημοσύνῃ. ΕΡΜ.] Ἀρ. pr m F. σιώπα, εὐφήμει BACΨ𝔄Δ et v, sed σιώπα, φημί ΩF

οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν οὔτ' ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

XXII.

269 ## * ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *ΠΑΝ.* *Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.* *ΕΡΜ.* *καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;* *ΠΑΝ.* *οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις;* *ΕΡΜ.* *καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;* *ΠΑΝ.* *μοιχίδιός εἰμι, ἐξαίρετός σοι γενόμενος.* *ΕΡΜ.* *νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμοὶ γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων καὶ ῥῖνα τοιαύτην καὶ πώγωνα λάσιον καὶ σκέλη διχηλὰ καὶ τραγικὰ καὶ οὐρὰν*

---

verissime, ut in prima ed. p. 58 demonstravi. *εὐφήμει* sumtum est e superioribus: *εὐφήμει, ὦ Ἄρες.* *οὔτε σοι* (sine accentu) F. *οὔτ' ἐμοὶ* BA, *οὔτε ἐμοὶ* v.

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμῆς h. l., sed in fine dialogi: *πανὸς καὶ ἑρμοῦ* A.
1. *ΠΑΝ.*] *Πανὸς* A. *νὴ καὶ σύ γε* 𝔄MF et v, sed *καὶ σύ γε* (om *νή*) BACΔΨΩ, recte. etiam in aliis hujusmodi locis ego (ad Fugitiv. 29) *νή* delevi. *οὐχ*] *οὐχ'* a. *κυλήνιος* 𝔄. *τυγχάνης* A. nova persona ante *πῶς οὖν* in A, sed in F linea rubra ante *πῶς οὖν* errorem personae a p m corrigit ideoque nihili est.
υἱὸς ἐμὸς] *ἐμὸς υἱὸς* 𝔄Δ, *υἱὸς* (om *ἐμὸς*) Ω. *ἐξ ἔρωτός* 𝔄ΨΩMF et v, sed *ἐξαίρετός* BAC (ita C) ΔVYd. Cobetus in adnot. ad Or. de art. int. p. 122 de vulgata: rectissime, inquit, neque cogitavit omnes mortales *ἐξ ἔρωτος* nec sane *ἐκ μίσους* nasci. at sicut Agamemnon Casandrae amator *ἔρωτ' ἐξαίρετον μαινάδος ὑπέστη* (Eurip. in Troad. v. 416), ita liberi in pellicatu nati recte dici possunt *ἐξαίρετοι*. ceterum integer senarius his verbis inest et paene integer proximis his: *ἦπου — ἔγωγε*, qui videri possunt continui fuisse: *ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμ', ἐξαίρετός σοι γενόμενος.* *ΕΡΜ. ἦπού* |*ποτ'*] *ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγώ*; quae bene cadunt in Ararotis comoediam *Πανὸς Γοναί*, de qua Meinekius in Fragm. Com. III p. 275 sq. et haec quidem possunt minus vera esse: illud tamen manet, his ipsis deorum dialogis comoediae quoque graecae imitationem saepius contineri. denique alia hujus confusionis exempla Jacobsius dedit ad Achill. Tat. p. 500, in quibus ille quidem plerumque genuinum esse censet *ἐξ ἔρωτος*, non *ἐξαίρετος*. *ἴσως* om 𝔄ΩF. *αἶγα.*] *αἶγα*; BA. *ἐμοὶ* BACΨΩF, *ἐμὸς* 𝔄ΔM et v. dativi explicandi causa Ψ (post *πυγάς*) add: *υἱὸς ἀναπέφηνας.* ac

ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ,
τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνεις,
μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιῇ,
ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φῂς σου μητέρα;
ἤπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα
ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴ ποτε ἐν Ἀρκα-
δίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον
ζητεῖς καὶ ἐπὶ πολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελό-
πην. * ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ 270
σε ὅμοιον ἔτεκεν; 2. ΠΑΝ. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι
ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
μήτηρ μέν σοι, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιᾶτις·
τὸν πατέρα δὲ γίγνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν Μαίας καὶ
Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε.
ὁπότε γάρ μοι συνῄει ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπει-

---

sane durum est, e superioribus longeque remotis *σοι γενόμενος* hic tacito supplere *ἐγένου*. hinc praefero vulgatam *ἐμός* cum Cobeto l. l. p. 122. *γὰρ πῶς*] *γὰρ πῶ* A, *γὰρ ἂν σὺ πῶς* 𝔄. *ῥίνα* A. *καὶ πώγωνα λάσιον*] haec in marg. C. *διχηλὰ* AC𝔄ΨΩMFabcd, *δίχηλα* edd. novitiae, *διχαλὰ* B solus forma dorica, quam Dindorfius p. XX tribuit Luciano. *ὁπόσα* BACΨΔTYd, *ὅσα* 𝔄ΩMF et v. *ἀποσκώψῃς με* BACΨΔ, *ἀποσκώψῃς ἐμὲ* F, *σκώψῃς ἐμὲ* 𝔄, *ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ* ΩM et v. vulgatam ob duas causas revocavi. ceterum eadem sententia legitur in nostri Gallo c. 19 med. et in Aristoph. Pac. v. 651 sqq. *ἀποφαίνῃ* ΩMFabc, *ἀποφαίνεις* BACΔΨTYd, *ἀποφανεῖς* 𝔄 solus. cf. Gallum c. 19. *μᾶλλον δὲ*] *δὲ* om ΩF. *ὃς*] *ὃς ὃς* A, *ὡς* ΩMF. libri *παιδοποιεῖς*, sed recte Dindorfius *παιδοποιῇ*, post Cobetum, qui in V. L. p. 81 et p. 228 corrigebat *παιδοποιεῖ*. nova persona ante *ἐγὼ δὲ* in A, qui *ΕΡΜ.* post *ἀναίτιος* om. *τίνα δὲ καὶ* Δ𝔄M et v, *τίνα δὲ* Ω, *τίνα καὶ* F, *ἥντινα δὲ καὶ* AC, *ἥντινα καὶ* BΨ. *ἦπου* A et v, *ἤπου* CF, *μήπου* ΔX. *μοιχεύσας αἶγα* F. *ἔγωγε* om 𝔄. *ἀλλ'*] *ἀλλὰ* Ψ. *ἐπὶ πολὺ* B, *ἐπιπολὺ* A et v. *ἰκαρίου* A. *Πηνελόπην*] *τὴν Πηνελόπην* F. *ἐμοῦ*] *ἐμοῦ παῖδα* F.

2. *ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν*] *ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας* Ψ solus. *μέν σοι* BAC𝔄ΔΨ, *μέν σου* ΩMF et v. *ἔφη* om Δ. *ἔφη, ἐγὼ*] *ἐγὼ, ἔφη* ΩMF. *Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις* BACΨ et v, pro his *ἡ Πηνελόπη* (caetera om) 𝔄, sed *Πηνελόπη Σπαρτιάτις* ΩF. accentum Poppo correxit. *γίγνωσκε* Dindorfius pro *γίνωσκε* (*γίνοσκε* a). *ἑρμῆν μαίας* BΨΩFa et pr m M, *ἑρμῆν, μαίας* AC, *ἑρμῆν τὸν μαίας* Δ𝔄

κασεν, ὡς λάθοι, καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τοιοῦτόν τι. ἐγὼ οὖν
271 *ὁ ἐπὶ * κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν σὸς πατὴρ κεκλήσομαι καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;* 3. *ΠΑΝ. καὶ μὴν οὐ καταισχύνω σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλ' ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηταί με, καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τεγέαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ· ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρῴην δὲ καὶ Ἀθη-*
272 *ναίοις συμμαχήσας οὕτως ἠρίστευσα * Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ᾑρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς*

---

et sec m M et v. *τραγοσκέλης* BA. *ὁπότε* 𝔄ΩMF et v, *ὥς ὅτε* AC et (ubi *ο* in lit.) B, *ὥς τότε* Ψ. · *μοι συνήει* BACΨΔ, *συνήει μοι* ΩMF, *μοι συνείη* d, *μοι συνῆν* 𝔄 (diserte) et v. de h. l. Cobetus adnot. ad or. p. 123 bene judicat. *λάθοι*] *λάθῃ* 𝔄Ψ.

διατοῦτο BAF. *τοιοῦτόν τι* BACΨ, *τοιοῦτό τι* Δ, *τι τοιοῦτον* ΩMF et v, *τι τοιόνδε* 𝔄. *οὖν*] *γοῦν* Ω. *ἔτι*] *εἶτ'* 𝔄, *εἶτα* ΩMF. *αὐτὸς ὢν*] *ὢν αὐτὸς* Ψ, *ὢν* (om *αὐτὸς*) F. *παρὰ πᾶσιν* om 𝔄, *περὶ πᾶσιν* habent bcd.

3. *καταισχύνω* 𝔄 (ut videtur), cum Cobeto V. L. p. 228 et Dindorfio, *καταισχυνῶ* caeteri libri et v. ego quoque adolescens *καταισχύνω* malueram locis geminis coacervatis, in quibus omnibus Praesens legitur. sed in ed. postea Futurum reliqui idemque Bekker reliquit. frustra. *λιγυρὸν* AC𝔄F et ‚quidam libri' Bourde-
λιγυρὸν
loti, *καπυρὸν* ΨM, *καπυρὸν* ΔB (in textu et scholio) Ω et v. scholium illud (T. IV p. 61 ed. Jac.), cui aliud simile Bourdelotius viderat, initio sic legendum est: *τὸ τραχὺ καὶ ἄγροικον τοῦ συρίγματος καπυρὸν εὐφήμως ἐκάλεσεν* —, in fine aliquid deest: *ἡδὺ δὲ τὸ καπυρὸν ὡς δὴ . . ἀπὸ τῆς πεμμάτων ἐδωδῆς.* eandem rem clarius dixit scholiasta ad Theocrit. VII, 37 *καπυρόν: ἡδὺ μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτα τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν.* et sane *καπυρός*, ubi est ‚suavis' poni videtur metaphora ab esculentis sumta; certe Antiphanes c. ap. Athen. III p. 96, b ita loquitur: *χοιρίων σκέλη καπυρά.* itaque h. l. *λιγυρόν*, quod potius est ‚stridulum sonorum', ne aptum quidem est glossema. habet autem vox *καπυρός* in hoc Luciani dicto et in Theocriteo illo VII, 37 vim potestatemque communem: ut in utriusque loci scholiis nemo mirari possit

ὄνομα. 4. ΕΡΜ. εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. ταῖς οὖν αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιχειρεῖς. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις, ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι καὶ ἁπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν, ὦ τέκνον, ὅ τι χαριῇ τὸ πρῶτον αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ. ΕΡΜ. ἡμεῖς μόνοι εἰδῶμεν

---

communem adferri explicationem. ὁ Διόνυσος] ὁ om 𝔄ΩF. ἄνευ] ἄτερ 𝔄. ἀλλ' ΔΩF, ἀλλὰ caeteri libri et v. πεποίηταί με BACΔΨΩMF, ἐμὲ πεποίηται 𝔄, πεποίηκέ με edd. vett. ἡγοῦμαι] δὲ add F. ὁπόσα] ὅσα Ω, ὅσα τε F. Τεγέαν Poppo, τέγεαν AF et v, πεταίαν Δ. καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω om 𝔄, habent καὶ caeteris omissis ΩF. ἄρχω] ἐξάρχω ΩMF. μαραθῶνι BACΨΩΔ, ἐν Μαραθῶνι 𝔄M et v. ἠρέθη BΔ𝔄ΨCΩM et v, ἡρέθη AFa, ᾑρέθη d. non dubito, quin literae εξ evanuerint. Cobetus adnot. ad or. p. 123: ‚non aliter quam ἐξῃρέθη potest graece dici‘. comprobavit Bekker. et sic quum caeteri loquuntur, tum ipse Lucianus in Verr. Hist. II, 23: ἐξῃρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον. ἐς BACΨ et v, εἰς 𝔄ΩMF. ἀθῆνας BA. ὄνομα] τὸ ὄνομα MF.

4. εἰπὲ δέ μοι haec om 𝔄. εἰπὲ δή μοι habet M. Πάν] πᾶν F. συνὼν] ξυνὼν A. ταῖς οὖν αἰξὶ BAC𝔄Ψd, ταῖς γοῦν αἰξὶ F, ταῖς οὖν γυναιξὶ Δ (ita Δ), ταῖς αἰξὶ Ω et v. ἐπιχειρεῖς BACΔΩFVTRY, ἐπιχαίρεις 𝔄, ἐπιχορεῖς d, ἐποχεῖσθαι με (sic) Ψ, ἐπιβαίνεις M et v. σὺ μὲν om Ω. Ἠχοῖ] ἠχοῖ F. Πίτυϊ BACΔ𝔄ΨΩMF et v, Πυθοῖ VTRUd, unde Hemsterhusius dubitanter Πειθοῖ conjecit. vulgatae favent Longus II, 39 aliique. ὦ τέκνον, ὅ τι χαρίσῃ BACΔΨ, ὦ τέκνον, ὅτι μοι χαρίσῃ 𝔄ΩMF, ὅ τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον v. χαρίσῃ libri omnes. at bene Poppo χαριῇ attice, ut noster consuevit. χάρισαι legebat Cobetus ad or. p. 123 et V. L. p. 101 sq. probante Bekkero, non male. vide quae dixi ad Hermotim. 63. τὸ πρῶτον BACΔΨΩM (ita M, γρ τῶ supra), τὸ πρῶτον (τῶ supra pr m) F, πρῶτον 𝔄, ταπρῶτα v. μοι om 𝔄MF. ταῦτα. ΕΡΜ.] ita 𝔄ΨΩ et v (fortassis etiam BC), sed ΕΡΜ. ταῦτα M (ita M), denique πάτερ. ἑρμ. FY et (ubi pro ἑρμ. signum personae) A (omisso in his omnibus ἑρμ. post ταῦτα), id quod unice verum est. ita Croesus in Charone c. 12 haec tantum dicit: ἐρώτα, ὦ Σόλων, nihil praeterea. ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. vulgo, ἵνα ἡμεῖς δῶμεν ταῦτα 𝔄 et qui ἵν' pro ἵνα Ω, ἵν' ἡμεῖς δῶμεν. ΕΡΜ.

ταῦτα. καὶ πρόσιϑί μοι καὶ φιλοφρονοῦ, πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με ἀκούοντός τινος.

XXIII.

278 * ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

1. ΑΠ. Τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα καὶ Ἑρμαφρόδιτον καὶ Πρίαπον, ἀνομοιοτάτους ὄντας τὰς μορφὰς καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος καὶ τοξότης καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν

ταῦτα M, ἵν' ἡμεῖς μὲν εἰδῶμεν ταῦτα F, sed ἡμεῖς μὲν ἴδωμεν ταῦτα BACΨΔ, denique pro ἴδωμεν etiam T εἰδῶμεν et ἰδῶμεν Y. ergo optimi codices habent: ἡμεῖς μὲν ἴδωμεν (vel εἰδῶμεν) ταῦτα, in quo μέν non minus absurdum est quam δέ in vulgata. sed quum μέν et μόνον saepe in codd. scirem confundi, locum ita restitui: ἡμεῖς μόνοι εἰδῶμεν ταῦτα, h. e. absit omnis conscius! (das muss ganz unter uns bleiben!) quae emendatio gemino loco confirmatur D. Mort. XIII, 5: ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, quae sunt sanissima. παραλείψεως enim figura noster usus est, qui directam censuram futuram sibi esse videret invidiosam et ea ipsa nihilo minus dixit quasi praetermittens. sed ut ad nostrum l. revertar, verba ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα non videri integra jam Hemsterhusius optime judicavit. postea G. Hermannus ἡμεῖς δὲ εἰδῶμεν ταῦτα conjecit (his verbis in ipso fine dialogi positis), Cobetus autem ad or. p. 123 probante Bekkero: ἡμεῖς μὲν εἰδῶμεν ταῦτα scribi voluit. adeo μέν ineptum esse unus perspexerat Hermannus. alias conjecturas, quae neque terram neque coelum tangunt, omitto.
καὶ πρόσιϑι] καὶ πρόϊϑι BAΔ, πρόσιϑι (om καί) 𝔄, ποίει καὶ πρόσιϑι ΩMF. μοι om Ω solus (non item MF). ὅρα libri omnes, quod Cobetus ad or. p. 123 temere ejecit. vide vel supra D. D. VIII med. ἀκούοντός τινος BAΔ𝔄Ψ(C), ἀκούοντός γέ τινος vulgo ἄλλου ἀκούοντος ΩMF.

XXIII.

1. ὁμομ. ὦ Δ.] ὦ Διόνυσε ὁμομητρίους 𝔄. εἶναι ΔVM et v, sed om εἶναι AC, pro eo habent ὄντας B𝔄ΨΩFa. et h. l. ὄντας Ἔρωτα mox autem ἀνομοιοτάτους εἶναι auctore Cobeto adnot. ad or. p. 123 Bekker male edidit. καὶ Ἑρμ.] καί om Ω. Πρία-π
πον] πρίαμον B, πρίαμον A, Πρίηπον 𝔄 hic et infra. vide Meinekium ad Theocr. I, 21. ἀνομοιότάτους ΔΩMF, ἀνομοίους BAC𝔄Ψ et v. hinc (οὕτως addito) scripserim: [οὕτως] ἀνομοίους ὄντας. ὄντας BACΨΔM et v, εἶναι 𝔄ΩF. πάγκαλος] παγκαλλος (sic) 𝔄,

περιβεβλημένος ἁπάντων ἄρχων, ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίαν-
δρος καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν, οὐδ' ἂν διακρίναις, εἴτ'
ἔφηβός ἐστιν εἴτε καὶ παρθένος, ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ
εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμά-
σῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλ'
οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε * καὶ ὁμο- 274
πάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς ὁ μὲν ἄρρην, ἡ δὲ
θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίγνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς
ὅμοιοί ἐσμεν καὶ ταὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.
ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτά, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ
οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις,
σὺ δὲ μαντεύῃ καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ
τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥ γε καὶ παρεσκεύα-
σται, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν,
συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομένη τὰς σφαγάς;
2. ΔΙΟ. εὖ γε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μέντοι Πρίαπος
(γελοῖον γάρ τί σοι διηγήσομαι, πρῴην ἐν Λαμψάκῳ
γενόμενον,) ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξά-
μενός με καὶ ξενίσας παρ' αὑτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα

πάγκαλος ἔρως ΩMF. libri οὐκ ἄν. dudum correxi οὐδ' ἂν sublato asyndeto. διακρίναις] διακρίνειας X, διακρίνας a. εἴτε καὶ] καὶ om 𝔄. γὰρ Ἀφροδίτη BACΔ (ita CΔ) 𝔄Ψ, γὰρ ἡ Ἀφροδίτη ΩMF et v. τούτου] τούτων 𝔄Δ. ἀλλ' οἱ ΔΩM, ἀλλὰ οἱ BAC𝔄Ψ et v. καὶ (post ὅπου γε) om BACΔ. ἄρρην
ὁ
Dindorfius pro ἄρσην. ἡ δὲ] ὁ δὲ BA, ἡ δὲ Ψ. γίγνονται.] libri γίνονται. ἀλλ'] ἀλλὰ 𝔄. ὅμοιοι μὲν ἐσμὲν Δ et (ubi μὲν in lit.) B. ταὐτὰ BACΨ, τὰ αὐτὰ Δ𝔄ΩMF et v. ἐκεῖνα δὲ] ἐκεῖνα μέντοι ΩF. οὐχ] οὐχ' a ut solet. ξενοκτονεῖ codd. omnes, ξενοκτενεῖ edd. vett. ἰᾷ] θεραπεύεις ΩF et pr m M (sec m: ἰᾷ). ἀπο$^{λλ'}$ (super οἴει) add m sec F. παρεσκεύασται] παρεσκεύαστο ΩMF. ποτε om 𝔄. ἐς] εἰς ΩF.

2. ΔΙΟ. add sec m F. μέντοι BACΔ𝔄ΨΩMF, μὲν γάρ τοι edd. vett. Λαμψάκῳ] λαμψακῷ F. γενόμενον Cobetus adnot. ad or. p. 123 (et iterum in V. L. p. 143, ubi bene comparat Adv. Indoct. 8 init., adde ibid. c. 11 init.), verissime. libri γενόμενος, quod hic ne ad Bacchum quidem referre licet, nedum ad Priapum. ἐγὼ μὲν] haec om 𝔄. παρῄειν libri omnes, recte, si Priapi sacellum extra urbem situm erat. Bekker περιῄειν conjiciebat.

*ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που
μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος, αἰδοῦμαι λέγειν.
ΑΠ. ἐπείρα σε, Διόνυσε; ΔΙΟ. τοιοῦτόν ἐστι. ΑΠ.
σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;
ΑΠ. εὖ γε, τὸ μὴ χαλεπῶς μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς
γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν*
275 *ἕνεκα καὶ ἐπὶ σὲ ἄν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴν * πεῖραν·
καλὸς γὰρ καὶ σὺ καὶ κομήτης, ὡς κἂν νήφοντα ἔτι σοι*

παρ' αὐτῷ B(𝔄ΨΩ), *παρ' αὐτῷ* caeteri libri et v. *ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι*] haec om Ψ, habent *ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένος* ΩF et pr m M. *κατ'*] *περὶ* ΩMF. *μέσας τὰς νύκτας* d. *αἰδοῦμαι λέγειν* BACΨ𝔄Δ, *αἰδοῦμαι δὲ λέγειν* ΩMF et v. *ἐπείρα σε*] *ἐπείρασε* AC, *ἐπείρασέ* [*σε* / *προσέβαλεν* supra] F, *ἐπείρασεν* M. *Διόνυσε* om v, sed add BACΨΩ, *ὦ Διόνυσε* 𝔄MF. *ΔΙΟ.* personam om 𝔄MF. *τοιοῦτόν ἐστι*] *τοιοῦτός ἐστι* (*ἐστιν* F) 𝔄ΩMF. *ΑΠ. σὺ*] personam om 𝔄. et (cum vacuo spatio et linea rubra) F. *ἐπείρα — ἐγέλασα*] haec om Δ (ut videtur). *εὖ γε τὸ*] *εὖ τὸ* 𝔄Ω, *εὖ, τῶ* F. sed M add glossam: *ἐνεγκεῖν δηλ.* integrum scholium est in B: *προσυπακούεται τὸ ἐνεγκεῖν· ἠθικὰ δὲ ταῦτα, μᾶλλον δὲ κωμικά.*
μηδὲ] *μηδ'* Δ. *συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλόν* 𝔄ΩMF et v, *συγγνωστός σοι γὰρ καλόν* B, *συγγνωστός σοι, καλὸν γάρ* ACΨΔ. *τούτου μὲν* BACΔ (ita CΔ) 𝔄ΨF, *τούτου μὲν οὖν* ΩM et v. vulgatam Cobetus adnot. ad or. p. 123 probabat. *καὶ ἐπὶ σὲ ἂν* 𝔄 (diserte) ΨΩMF et v, *καὶ ἐπὶ σὲ* (om *ἂν*) BACΔ. hinc Cobetus l. l. *κἂν ἐπὶ σέ* conjecit probante Bekkero: quod verum esse nequit, si *κἂν* paullo post bene restitutum est. *ἀγάγοι*] *ἐνέγκοι* 𝔄. *πεῖραν*] *πείραν* B. *καλὸς γὰρ καὶ σὺ καὶ κομ.* 𝔄 (diserte) cum Cobeto l. l. p. 124, quod recepi; *καλὸς γὰρ σὺ καὶ κομ.* ΩMF et v, sed *καλὸς γὰρ καὶ κομ.* BACΔΨ. e Cobeti emendatione patet, quomodo *σύ* interciderit. *ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι* ΩMF et v, *ὡς καὶ νήφοντα* (om *ἄν σοι*) 𝔄, *ὡς νήφοντά σοι ἔτι* d, *ὡς καὶ νήφοντά σε ἔτι* ACΨ, *ὡς καὶ νήφοντά σοι ἔτι* BΔ (ita Δ). hinc rescripsi: *ὡς κἂν νήφοντα ἔτι σοι* ducibus Cobeto l. l. p. 124 et Dindorfio. ac primum *ἔτι* refertur ad superiora c. 2 init: *ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.* deinde illud quoque *κἂν νήφοντα* est aptissimum. confer Terent. Eunuch. III, 2, 26. *τὸν Πρίαπον*] *τὸν* om ΨF soli.
ἀλλ'] *ἀλλὰ* BAΨ. *οὐκ ἂν ἐπιχειρήσῃ* 𝔄, *οὐκ ἐπιχειρήσει γε* ΩMF et v, *οὐκ ἐπιχειρήσει* BACΔΨ, recte. nam *γέ* ita demum recte positum esset, si nova plane notio accederet, sicut in Timone 58: *TIM. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς —.* *καὶ τόξα*] *καὶ τὰ τόξα* 𝔄F soli.

τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

1. ΕΡΜ. Ἔστι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς
ἀθλιώτερος ἐμοῦ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον
μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω
μόνος κάμνων καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώ-
μενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπό-
σιον δεῖ, καὶ διαστρώσαντα τὴν κλισίαν εὐθετίσαντα
ἕκαστα παρεστάναι τῷ Διῒ καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας
παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελ-
θόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν· πρὶν
δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ
ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς
καθεύδω * μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ 276

XXIV.

‚Hic Dialogus omnino turbatus in MSS.‘ Bourdelotius. at solito majores turbae in meis codd. nullae sunt. quanquam in eis codd., qui post hunc dialogos deorum finiunt, festinante calamo majores existere turbae potuerunt. et in universum, id quod Cobetus in adnot. ad or. p. 122 optime divinarat, Deorum Dialogos gravius etiam aliis Luciani libris per tot scribas adflictos esse mei codices nunc certo demonstrant.

1. ὦ μῆτερ om Ω. ἐμοῦ] μου ΩF. τοιοῦτον] τοιοῦτο F. μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ 𝔄ΩMF et v, μηδὲ (μὴ δὲ A) ἕν τι (τί A). ΕΡΜ. (persona in A) μὴ BACΔΨd. non debebat Bekker τί delere, quod et libri omnes tuentur et locus geminus in D. Meretr. XII, 4. ἕωθεν μὲν] μὲν om ΩF. ἐξαναστάντα] ἐξαναστὰς 𝔄. σαίρειν] αἴρειν B. τὸ συμπόσιον δεῖ] δεῖ τὸ συμπόσιον 𝔄ΩMF.

τὴν κλισίαν BACΔΨ, τὴν ἐκκλησίαν ΩMF et v, τὰς κλίνας 𝔄 solus. εὐθετίσαντα ἕκαστα BCΨ, εὐθετήσαντα ἕκαστα Δ, εὐθετίσαντά τε ἕκαστα A𝔄, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα vulgo, εἶτα εὖ (lacuna) τὰ ἕκαστα Ω, εὖ, εἶτα ἔχοντα ἕκαστα F. in prima edit. isto εἶτα bene rejecto voculam τε addideram, qua vix opus est. διαφέρειν] διαφορεῖν 𝔄. παρ' αὐτοῦ BAΔ𝔄Ψ, τὰς παρ' αὐτοῦ ΩMF et v. (de C non constat). ἔτι] ἤδη ΩF et pr m M. κεκονισμένος fortasse V solus. vide Cobetum V. L. p. 130. νεώνητον] νεόκτητον 𝔄. τοῦτον om Ω. τῷ δικαστηρίῳ] ἐν τῷ

Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν καὶ νεκροπομπὸν εἶναι καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι κἂν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. 2. καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ ἢ ἐν ᾅδου εἰσίν, ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν κἀκεῖνα καὶ ταῦτα ποιεῖν ἀναγκαῖον, καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης, ἐκ γυναίων δυστήνων γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντίδος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ τι πράττει ἡ παῖς, μηδ' ἀναπνεύσαντα πέπομφεν
277 αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν * Δανάην, εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν ἐν παρόδῳ τὴν

δικαστηρίῳ M, ἐν δικαστηρίῳ Ω. κἂν ταῖς] καὶ ταῖς BACΔΩ. ἐκδιδάσκειν libri omnes, etiam F, ubi ἐκ supra est sed a pr m. ἀλλ' ἔτι καὶ] ἀλλὰ ἔτι καὶ ΩM, ἀλλὰ καὶ ἔτι, καὶ F. συνδιαπράττειν [δεῖ] malim supplere addito δεῖ, quod etsi jam supra bis positum est, hic tamen deesse nequit.

2. ἑκάτερος om F, pro quo ἕκαστος 𝔄. ἐν οὐρανῷ ἢ ἐν ἅδου BACΔ𝔄ΨΩ, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου MF (ita F) et v. κἀκεῖνα καὶ ταῦτα BACΔ𝔄Ψ, καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ΩMF et v. οἱ — Σεμέλης Matthiae, οἱ — Σεμέλης υἱοὶ Ψ, ὁ — Σεμέλης (om υἱὸς) Δ (ita Δ), ὁ — Σεμέλης υἱὸς AC (ita C) 𝔄ΩMF edd. vett. et in textu ipse B, sed idem in marg: ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Διόνυσος. libri γυναικῶν, sed Burmeister Quaestt. crit. p. 42 γυναίων verissime. τῆς Ἀτλαντίδος BACΔ𝔄Ψ, τῆς Ἄτλαντος ΩMF et v. νῦν ἄρτι ἥκοντά 𝔄ΩMF et v, νῦν ἥκοντά (om ἄρτι) Δ (ita Δ), νῦν ἄρ ἥκοντά A, νῦν ἄρ' ἥκοντά BΨ. Σιδῶνος] Σιδόνος 𝔄. παρὰ] περὶ Ψ. τῆς Κάδμου θυγατρὸς libri omnes, τῆς Κάδμου ἀδελφῆς Guyetus probante Abreschio in Lectt. Aristaen. p. 228 sq., qui θυγατρός primo ad superius τῆς Ἄτλαντος et postea oculo errante ad τῆς Κάδμου conjecit adscriptum fuisse. at hodie scimus τῆς Ἀτλαντίδος lectionem esse antiquam, ita ut Abreschi divinatio ruat. et hic quidem sane sermo est de Europa, sed ante hanc inter alias Jovis amasias etiam Semele Cadmi filia memorata est. hinc ille error non scribarum, sed ut optime Hemsterhusius, ipsius Luciani.

ὅ τι πράττει] τι πράττει (sic) 𝔄. μηδ' Δ, μηδὲ (vel μὴ δὲ) caeteri et v. ἐς τὸ] εἰς τὸ ΩM. τὴν Δανάην] τὴν om Δ.

Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γοῦν δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβῃς· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

1. *ΖΕΥΣ. Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε. ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, * μειρακίῳ ἀνοήτῳ* 278 *πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε πρόσγειος ἐνεχθείς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ, καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ τι οὐ ξυνετάραξε καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων*

εἶτ'] *εἶτα* 𝔄. *ἐς Βοιωτ.*] *εἰς Βοιωτ.* ΩMF. *φησίν, ἐλθὼν ἐν παρόδῳ*] *φησὶν* om Ψ, sed *ἐλθών φησιν ἐν παρόδῳ* 𝔄, *φησὶν ἐν παρόδῳ ἐλθὼν* Δ. *ἴδε* A solus, *ἰδὲ* caeteri cum scholiis, quorum partim habet Jacobitius IV p. 62. *εἰ γοῦν δυνατὸν ἦν* BAΨ, *εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν* 𝔄 et v, *εἰ γοῦν μοι δυνατὸν* (om *ἦν*) ΩF. *πεπράσθαι* Fabc. *ὥσπερ — δουλεύοντες*] *ὥσπερ ἐν τῇ γῇ οἱ δουλεύοντες* Ω. *ἔα ταῦτα*] *ταῦτα* om Ω, sed *μὴ λέγε ταῦτα* 𝔄. *πάντα*] *ταῦτα* F. *καὶ νῦν ὥσπερ*] *καὶ σὺ ὥσπερ* 𝔄. *ἐπέμφης* F. *ἐς Ἄργος*] *εἰς Ἄργος* 𝔄ΩMF. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* ΩF (non 𝔄M).
μὴ καὶ] *καὶ* om BΔΨ. *λάβῃς* BACΔ𝔄ΨΩMF, *λάβοις* edd. vett.

XXV.

Hic dialogus cum eo qui sequitur volumine secundo ante Cynicum leguntur in abcd. *ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ*] *Ζεύς. Ἥλιος* B, *Ζεὺς Ἥλιος* (in subscriptione *ἥλιος*) A, *Ζεὺς καὶ Ἥλιος* abc.

1. *ΖΕΥΣ. οἷα — χρήσαιτο αὐτοῖς.*] pro his lacuna est in M. *ἀνοήτῳ* om 𝔄. *ὑποκρύους* A. *ἐποίησε*] *ἐποίησεν* Ω. *συνετάραξε* 𝔄 ut videtur. *συνέχεε* AΔ𝔄. *εἰ μὴ ἐγὼ*] *εἴ γε μὴ* 𝔄, *εἰ μὴ* (om *ἐγὼ*) Δ. *συνεὶς* 𝔄. *γινόμενον* AΩ. *κατέβαλον*] *κατέλαβον* Ω. *αὐτὸν*] *αὐτὸ* 𝔄. *ἔτι ἔμεινεν* 𝔄, *ἐπέμεινεν* caeteri libri et v, quod Cobetus V. L. p. 228 bene improbavit. *ἡμῖν τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἡνίοχον* Bekker, *ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον ἐκεῖνον* Ψ, *ἡμῖν ἡνίοχον τὸν καλὸν ἐκεῖνον* A, *ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνι-*

ἔτι ἔμεινεν ἄν· τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικοῦτο γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, καὶ ὡς δεῖ ξυνέχειν ἀνάγκῃ τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω καὶ ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ τι χρήσαιτο αὐτοῖς. 2. ΗΛ. πάντα μὲν ἠπιστάμην ταῦτα καὶ διὰ
279 *τοῦτο ἀντεῖχον ἐπὶ πολὺ καὶ οὐκ * ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὖθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν καὶ μὴ*

οχον (om *ἐκεῖνον*) 𝔄ΔΩ et v. *διφρελάτην* B. *καὶ ἤλπισα*] *καὶ* om 𝔄. *τηλικοῦτο* BAΨΩ, *τηλικοῦτον* 𝔄Δ et v. *γενήσεσθαι*] *ἔσεσθαι* 𝔄. *ἐδεῖτο* om Ω, pro quo *δεῖται* 𝔄. *καὶ ὡς, εἰ*] *καὶ ὡσεὶ* B. *πάντα*] *τὰ πάντα* 𝔄 speciose. *τὸν θυμὸν, ὡς* libri omnes. at dudum correxi: *τὸν θυμὸν, καὶ ὡς* —. nam ne asyndeton quidem ferendum est. et ut modo post *οὐκ ᾔδεις*, ita hic post *ἠγνόεις* secundum membrum item ab verbis *καὶ ὡς* incipere debet rhetorice. *δεῖ — ἀνάγκῃ*] *ἀεὶ — ἀνάγκη* 𝔄, *δὴ — ἀνάγκῃ* Ω. *ξυνέχειν* BAC, *συνέχειν* 𝔄ΨΔΩ et v. *λαιὰ — δεξιὰ*] *δεξιὰ — λαιὰ* 𝔄. *μετολίγον* A. *ἐς τὸ ἐναντίον*] *ἐς* om Ω. *ἄνω καὶ κάτω*] *ἄνω κάτω* Δ solus contra usum Luciani. *καὶ ὅλως* 𝔄 cum Lehmanno, *ὅλως* caeteri libri et v. *χρήσαιτο*] *χρήσεται* 𝔄.

2. *πάντα μὲν ἠπιστάμην ταῦτα* BA𝔄Ψ, *ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην* ΔM et v, *ταῦτα μὲν ἠπιστάμην* Ω. conjicio tamen: *πάντα μὲν ταῦτα ἠπιστάμην.* *καὶ διατοῦτο* BA, *καὶ τοῦτο* 𝔄, *καὶ* Ω. *ἐπὶ πολὺ* B, *ἐπιπολὺ* A et v. *ἔλασιν*] *ἐλασίαν* 𝔄. *Κλυμένη*] *Κλυμαίνη* Δ. *ἀναβιβασάμενος*] *ἀναβιβάσας* 𝔄, magis attice. at Lucianus hoc medio uti solet. *μὲν* non post *ὅπως* sed post *βεβηκέναι* habet 𝔄. *βεβηκέναι*] *ἐπιβεβηκέναι* Δ, inepte. *ἐς*] *εἰς* 𝔄. *ἀφέντα*] *ἀρθέντα* 𝔄, quod cave probes. *ἐπινεύειν*] *ἐπινεύει*

ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ
κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι. ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν)
ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς
ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δ' ἵπποι ὡς ᾔσθοντο οὐκ
ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρα-
κίου ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν.
ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς, μὴ . . . . . ἐκπέσῃ
αὐτὸς, εἴχετο τῆς ἄντυγος. ἀλλ' ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν
δίκην κἀμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος. 3. ΖΕΥΣ.
ἱκανὸν λέγεις τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγνώ-
μην ἀπονέμω σοι, ἐς δὲ τὸ λοιπὸν ἤν τι ὅμοιον παρα-
νομήσῃς ἤ τινα τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψῃς,
αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς * πυρω- 280
δέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ
τῷ Ἠριδανῷ, ἵναπερ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ'
αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἴγειροι γενέσθωσαν ἐπὶ τῷ πά-
θει· σὺ δὲ ξυμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε δὲ ὁ ῥυμὸς
αὐτοῦ καὶ ἅτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε ὑπα-
γαγὼν τοὺς ἵππους. ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

A. καὶ ὡς] ὡς om 𝔄. ἡλίκος] πηλίκος 𝔄. τοσούτου] τοσοῦτον A. δ' ἵπποι 𝔄 pro δὲ ἵπποι. ἐξετράποντο] ἐξετρέποντο 𝔄. ταῦτα] πάντα 𝔄. ἡνίας A. μὴ ἐκπέσῃ vulgo tacentibus qui 𝔄ΔΨΩM contulerunt. at vero A cum signis lacunae: μὴ ... ἐκπέσῃ (ita A). ac profecto verba nonnulla excidisse certo indicio sunt ista οἶμαι et αὐτός, quae nunc (ut unus optime Hemsterhusius) ‚sententiam onerant'. ἐκπέσῃ αὐτὸς, BAM, ἐκπέσῃ, αὐτὸς v. ἀλλ' ἐκεῖνός Δ pro ἀλλὰ ἐκεῖνός. ἤδη om ΨΩ. κἀμοὶ] καὶ ἐμοὶ 𝔄.

3. σεαυτοῦ] ἑαυτοῦ 𝔄, σεαυτῷ Ψ. ὁπόσον] ὅσον 𝔄. ὥστε ἐκεῖνον BA𝔄ΨΩΔ, ὥστ' ἐκεῖνον v et fortasse M. ἠριδανῷ B. ἤλεκτρον] ἤλεκτον A. γενέσθωσαν BACΔΨΩM, γινέσθωσαν 𝔄, γιγνέσθωσαν v. ξυμπηξάμενος BCΔ, ξυμπησάμενος A (ita A), συμπηξάμενος 𝔄Ω et v, πηξάμενος Ψ. κατέαγε δὲ BA𝔄ΨΩMa, κατέαγε γὰρ v et fortasse Δ. ὁ ῥυμὸς 𝔄a, καὶ ὁ ῥυμὸς caeteri libri et v. ἅτερος] ὁ ἕτερος 𝔄. ὑπαγαγὼν Δ et v, ἀπαγαγὼν 𝔄, ἐπαγαγὼν BACΨΩMa.

XXVI.

Ἀπόλλων. Ἑρμῆς B, Ἀπόλλων Ἑρμῆς A. Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς abc.

1. ἐστι τούτων] ἐστιν αὐτῶν 𝔄. ἢ πότερος] πότερος om

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *ΑΠ.* *Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ*
281 *Κάστωρ ἐστὶ τούτων ἢ πότερος ὁ * Πολυδεύκης; ἐγὼ*
γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. *ΕΡΜ.* *ὁ μὲν χθὲς*
ἡμῖν ξυγγενόμενος ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυ-
δεύκης. *ΑΠ.* *πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.* *ΕΡΜ.*
ὅτι οὗτος μέν, ὦ Ἄπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ
ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν
πυκτεύων, καὶ μάλιστα ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύ-
κου ἐτρώθη τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἅτερος δὲ οὐδὲν τοι-
οῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι καὶ ἀπαθὴς τὸ
πρόσωπον. *ΑΠ.* *ὤνησας διδάξας τὰ γνωρίσματα·*
ἐπεὶ τά γε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον καὶ
282 *ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον * ἐν τῇ χειρὶ καὶ ἵππος*
283 *ἑκατέρῳ * λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον*
284 285 ** Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ * Πολυ-*
286 *δεύκους ὀνόματι. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, * τί δήποτε*
οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν
νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἅτερος αὐτῶν; 2. *ΕΡΜ.*
ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν
τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι,

𝔄. *αὐτούς.*] *ῥαδίως αὐτούς.* 𝔄. *ἡμῖν ξυγγ.*] *συγγενόμενος ἡμῖν* 𝔄. *Κάστωρ*] *ὁ Κάστωρ* 𝔄. *διαγιγνώσκεις* 𝔄Δ (ita Δ) et v, *διαγινώσκεις* BACΨΩM. *ὅμοιοι*] *ὅμοιος* AC. *τὰ ἴχνη τῶν τρ.*] *ἴχνη τραυμάτων* 𝔄. *ἔλαβε παρὰ*] *ἔλαβεν ὑπὸ* 𝔄, *ἔλαχε παρὰ* Ψ.
πικτεύων A. *ὁπόσα*] *ὅσα* 𝔄Δ. *ἅτερος δὲ*] *ὁ δ' ἕτερος* 𝔄.
τοιοῦτον] *τοιοῦτο* ΨM. *ὤνησας*] *ὤνησαι* Δ. *διδάξας* BACΔΨ et v, *δείξας* ΩMa, *γνωρίσας* 𝔄. *τοῦ ὠοῦ* (*ᾠοῦ* Ba)] *τοῦ τε ᾠοῦ* 𝔄, sed B in textu vulgatam habet, idem om *τοῦ* in scholio: *παίζει τό· ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον.* *ὑπὲρ ἄνω* B. *καὶ ἀκόντιον*] *καὶ ἀστὴρ* 𝔄. *ἑκατέρῳ* om 𝔄. *τῷ τοῦ Πολυδεύκους*] *τὸ τοῦ Πολυδεύκους* a, *τῷ πολυδεύκους* A. *ἐστιν ἅτερος αὐτῶν*] *ἐστιν ἑκάτερος αὐτῶν* Ψ, *θάτερος αὐτῶν ἐστιν* 𝔄.

2. *οὕτως αὐτοί*] *οὕτω αὐτοὶ* Ω. *οἵγε* BACΔ𝔄ΨΩM, *εἴγε* abc, *εἴτε* edd. quaedam, in his Reitziana. *οὐδ'* v, *οὐδὲ* BA𝔄ΔΨΩMabc.
οὕτως ἀλλήλους] *οὕτω ἀλλήλους* ΨΩa. *ἀλλ' ὥσπερ* A𝔄ΨΔ,

ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. *ΑΠ.* οὐ ξυνε-
τήν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομήν· οἵ γε οὐδ' ὄψονται οὕτως
ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ
μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλ',
ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ * 287
παλαίειν διδάσκεις παιδοτρίβης ἄριστος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτε-
μις μαιεύεται καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην
ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν
ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται τηλικοῦτοι ὄντες; *ΕΡΜ.*
οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσει-
δῶνι καὶ καθιππεύειν, ἢν δέῃ, τὸ πέλαγος, καὶ ἐάν που
ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ
πλοῖον σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. *ΑΠ.* ἀγαθήν, ὦ
Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

ἀλλὰ ὥσπερ ΩΜ et v. παλαίειν] πάλιν 𝔄. ἄριστος ὤν] ὢν ἄριστος 𝔄. ἡ δὲ] ἡ δ' Δ (ut videtur). μαιεύεται] μαιοῦται 𝔄. ἕκαστος ἔχει τινὰ] τινὰ ἔχει ἕκαστος 𝔄, ἕκαστος ἔχει (om τινὰ) Δ (ita Δ). ποιήσουσιν ἡμῖν] ποιοῦσιν ἡμῖν Ψ, ποιήσουσι παρ' ἡμῖν 𝔄. εὐωχήσονται] εὐωχηθήσονται 𝔄. αὐτοῖν Β𝔄ΔΨΩΜ et v, αὐτοῖς AC soli. καθιππεύειν δεῖ ΒΔΨΩΜ et v, καθιππεύειν δὴ AC, καθιππεύειν ἀεὶ ἐς 𝔄. ut ἀεί et δή scripturas plane ineptas omittam, ne vulgata quidem δεῖ ob antegressum προστέτακται tolerari potest. quamobrem correxi: καθιππεύειν, ἢν δέῃ, ‚obequitare maria, si opus sit', scil. non tranquillo mari sed in magnis tempestatibus (ἐν χειμῶνι, quod de Dioscuris aperte quum caeteri tradiderunt tum poeta (Hom.) hymn. in Diosc. v. 7 sqq. et Arrianus Epict. II, 18 (281). ἐάν που BACΔΨ, ἤν που 𝔄, ἄν που ΩΜ et v. ἐπικαθίσαντας] ἐπικαθίσαντες A𝔄. σωίζειν B. ἐμπλέοντας] πλέοντας 𝔄. λέγεις] ἔχουσι 𝔄.

288 # * ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα φασὶν ἐπιμεμηνέναι σοι. *ΓΑΛ.* μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖος ἂν ᾖ. *ΔΩΡ.* τί οὖν; εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ἄν τι ὀνῆσαι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; *ΓΑΛ.* οὔτε τὸ λάσιον αὐτοῦ καὶ, ὡς φῄς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. *ΔΩΡ.* ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.
289 2. * *ΓΑΛ.* οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν. καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ ἀπὸ τῆς σκοπῆς παι-

---

I.

Δωρὶς Γαλάτεια A, *Δωρὶς καὶ Γαλάτεια* (*γαλάτεια* F) ΩF.

1. *τὸν Σ. τ. ποιμένα φασὶν* ΑΩF, *φασὶ τὸν Σ. τ. ποιμένα* 𝔄 et fortasse B et v. *Δωρί*] *ὦ Δωρὶ* 𝔄. *τί οὖν;*] *τί οὖν,* AF edd. vett. *οὕτω καὶ*] *οὕτως καὶ* Ω. *ἀμορφότατον* BAΩF, *ἀμορφώτατον* 𝔄 et v, *ἀμορφώτερον* Δ. *ἄν τι ὀνῆσαι* AΩMF, *ὀνῆσαι τι* 𝔄, *ὀνῆσαι ἄν τι* v et (?) B. *οὔτε τὸ λ.* ego olim et postea Bekker. libri: *οὐδὲ τὸ λ.* *ἢ εἰ* ΩF et v, *ἢ εἴ οἱ* B, *ἢ* (om *εἰ*) A, *εἰ* (om *ἢ*) 𝔄. *δύ'*] *δύο* Δ. *ἀλλ' ἐρ. ἔ. τὸν Πολύφημον*] *ἔχειν τὸν Πολύφημον ἀλλὰ ἐρώμενον* 𝔄, male. vide Amores § 47.

2. *πάνυ*] *πολὺ* 𝔄. *δοκεῖτε ὑ. φθ. αὐτὸ ποιεῖν*] vide Rhetor. Praec. 20: *ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν.* *ποιμαίνων* B𝔄 et v, *ποιμὴν ὢν* AΩMF. *τῆς σκοπῆς* BAVDΔΩFUd, *τῆς κοπῆς*

ζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ᾐόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα, καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸν ὀφθαλμόν. ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γάρ, ὡς ἀμείνων εἰμὶ καὶ ἀξιέραστος, ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩΡ. εἰ ποιμένι, καὶ [ταῦτα] ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθονος οἴει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι· πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. 3. ἐπεὶ τά γε ἄλλα ὁπόταν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἵα τυγχάνεις οὖσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ * 290
πέτρας τινός, εἴ ποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ ἰδὲ σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑΛ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν ἔχω κἂν τοῦτον· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἥντινα ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δέ γε Πολύ-

---

𝔄, τῆς σκοπιᾶς v. παιζούσης A. ἡμᾶς] ὑμᾶς 𝔄. ἐπὶ] ἀπὸ B. ᾐόνος Dindorfius, ἰόνος (η sec m.) A, ἠιόνος 𝔄 et v. πρόποσι] ποσὶ 𝔄D, τρόποσι VΔ. καθ' ὃ Graevius pro καθό.

δ' ἐξ] δὲ ἐξ BA𝔄ΩF. ἡ καλλίστη] ἡ καλλίστη εἶναι Ω solus. ἔδοξα καὶ A𝔄ΩMF (de B non constat), ἔδοξα ἢ καὶ vulgo. ἢ jam olim in Quaestt. L. p. 109 recte expunxi. ποιμένι καὶ αηδει ἐνδεεῖ (sic) 𝔄, ποιμένι καὶ ἐνδεεῖ caeteri libri et v. at Lucianus scripserat: ποιμένι καὶ ταῦτα ἐνδεεῖ, sicut est in D. D. VIII med. παρθένον — καὶ ταῦτα ἔνοπλον. ita demum recte cum substantivo copulatur adjectivum. correctioni meae scriptura 𝔄 codicis aut favet aut certe non repugnat. τὴν ὄψιν, καλὴ BAVDT𝔄ΩF, καλὴ τὴν ὄψιν bcd et aliae ante Hemsterhusium, καλὴ τὴν ὄψιν καὶ a. ἄλλο ἐν σοὶ B𝔄 et v, sed ἐν σοὶ om AF et (ubi rec. m. suprascr.) Ω. qui fortassis ἄλλο σου scribere voluerunt non minus attice. ἐπαινέσθαι A (ita A), ἐπενέσαι F. ξυνήθης B𝔄 et v, συνήθης AΩF.

3. ὁπόταν BA𝔄ΩF, ὁπότ' ἂν edd. vett. οἵα A, οἷα F et v. εἴη om Ω. ἐς] εἰς AΩ. ἰδὲ Lehmannus pro ἴδε. σεαυτὸν A. χρόαν B𝔄 et v, χροιὰν AΩF. ἐπιπρέποι 𝔄, ἐπιπρέπει D. ἡ ἀκράτως] εἰ καὶ ἀκράτως 𝔄. ἔχω κἂν τοῦτον A𝔄ΩF, ἔχω καὶ τοῦτον BΔ, ἔχω τοῦτον D, κἂν τοῦτον ἔχω v, καὶ

φημος τά τε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι. 4. ΔΩΡ. σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρῴην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἵα· κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν, καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δ' αὐτὰ καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν οὕτω λάλος οὖσα βρυχωμένῳ, ἀλλ' ᾐσχύνετο, εἰ
291 φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν καὶ καταγέλαστον. *
5. ἔφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ; ΓΑΛ. οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς,

---

τοῦτον ἔχω Yd. ὁ δέ γε A𝔄DΩF, ὁ δὲ v et (?) B. καὶ μουσικός] καὶ om B. ἐστι] ἐστιν A.

4. ὁπότε] οὔ τότε A, οὗτό τε F. πρῴην om 𝔄, πρώην, ἐπὶ σε Ἀφ. distinguit F. Ἀφροδίτη] ὦ Ἀφροδίτη 𝔄. ὀγκᾶσθαι ἔδοξεν F, ἔδοξεν ὀγκᾶσθαι 𝔄. δὲ om 𝔄. πηκτὶς οἵα. A, πυκτὶς οἵα. F, πηκτὶς ὁποία. 𝔄. πηκτὶς οἷα B. post οἵα non interpungunt edd. vett. κρανεῖον B. δ' αὐτὰ AΩF, δὲ αὐτὰ B𝔄 et v. κόλλοπι B, scholiasta et v, κολλάβοις ΩF, κολάβοις 𝔄, κολλάβιος A. vide Phrynichi Epit. p. 193 ed. Lob. ἐμελῴδει ἄμουσόν τι] vide inprimis Eurip. Cyclop. v. 422 sq. et v. 485 sq. ed. Kirchh. ὑπήχει B𝔄 et v, ἐπήχει AΩF, male. ὑπηχεῖν de ipsa lyra quae succinat positum libri omnes tuentur Adv. Indoct. c. 11 et c. 12. longe aliam vim habet ἐπηχεῖν (Eur. Cycl. v. 423) et ἀντεπηχεῖν Luc. Catapl. 19, quam rem noster De Domo c. 3, ubi est συνεπηχεῖν, ipse inlustrat. οὐδ' ἀποκρ.] οὐδὲ ἀποκρ. BA𝔄ΩF. αὐτῷ om B solus. λάλος οὖσα] λαλοῦσα 𝔄. βρυχωμένῳ 𝔄 et ut videtur Ω cum Hemsterhusio, βρυχομένῳ AF et v. μιμουμένην a. ᾠδὴν] φωνὴν AF.

5. ἔφερε δ' ἐν (sic) — σκύλακα adfert Thomas p. 347, 10 verbis ὁ ἐπέραστος omissis brevitatis causa, non quo ab ipsius codice abfuerint. ἀθυρμάτιον BΩ et v cum Thoma, ἄθυρμά τι οἷον 𝔄, ἄθυρμα οἷον AF. ‚ἄρκου B (?).‘ σκύλακα τὸ A𝔄ΩF, σκύλακα καὶ τὸ v et B (??). τίς οὐκ BA𝔄ΩF et v, τίς οὖν οὐκ Δ et fortasse V. φθονήσῃ 𝔄. σοι] σου B. Δωρὶ δεῖξον B et v,

καλλίω δῆλον ὅτι ὄντα καὶ ᾠδικώτερον καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩΡ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι· τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο καὶ σὺ ἀντερῴης αὐτοῦ.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΚΥΚ. Ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με κοιμωμένῳ ἐπι-
χειρήσας. ΠΟΣ. τίς δὲ ἦν ὁ ταῦτα * τολμήσας, ὦ 292
Πολύφημε; ΚΥΚ. τὸ μὲν πρῶτον Οὖτιν αὑτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτα ἔπραξεν οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; 2. ΚΥΚ. κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας πολλούς τινας, ἐπιβου-

---

ὦ Δωρὶ δεῖξον 𝔄Ω, δεῖξον ὦ Δωρὶ AF. ἡμῖν om AF. σαυτῆς 𝔄. δῆλον ὅτι B, δηλονότι AΩF et v, δηλαδὴ 𝔄. ὄντα om 𝔄. ἐπιστάμενον B𝔄 et v, εἰδότα AΩF. ἀλλ'] ἀλλὰ AF.

Κύκλωψ ἐστὶ] Κύκλωψ ἐστὶν a. ὥσπερ τράγος AF, ὥσπερ ὁ τράγος B𝔄Ω et v. ὠμοφάγος B𝔄 et v, ὠμοβόρος AΩF. καὶ σὺ B𝔄 et v, καὶ πάντοτε σὺ AΩF.

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος 𝔄 et v, Κύκλωψ. Ποσειδῶν A, Ποσειδῶνος καὶ Κύκλωπος ΩF.

1. πάτερ] πᾶτερ B hic et infra § 4 init. μεθύσας] μεθήσας a. κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας] haec om 𝔄. τίς δὲ ἦν A𝔄ΩF, τίς δαὶ ἦν B, τίς δὲ (om ἦν) v. ταῦτα] τοῦτο 𝔄. τομενπρῶτον F. Οὖτιν B𝔄ΩF, Οὔτιν A et v. αὑτὸν B(Ω), ἑαυτὸν A𝔄F et v. ἀπεκάλει BA𝔄F et v, ἀπεκάλεσεν Δ, ἐπεκάλει ΩM. ἐπεὶ δὲ διέφυγε B et v, ἐπεὶ δὲ ἐξέφυγε 𝔄, ἐπειδὴ δὲ ἔφυγε ACMF, ἐπειδὴ ἔφυγε Ω. δ' ἀνέπλει] δὲ ἀνέπλει B, δ' ἀπέπλει 𝔄. ταῦτα BA𝔄ΩF, ταῦτ' v. οὐδὲ πάνυ dictum mirere, ubi οὐ πάνυ exspectes.

2. κατέλαβον B𝔄Ω et v, κατέλαβον αὐτοὺς ACMF, unde E. E. Seiler αὐτοῦ scribebat memor ejus graecismi, quem ad Prome-

λεύοντας δῆλον ὅτι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δέ ἐστι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβών τινας αὐτῶν ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὖτις εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὔοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περι-
293 φέρεσθαι πιόντι καὶ τὸ σπήλαιον * αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκέτι ὅλως ἐν ἐμαυτοῦ ἦν, τέλος δὲ εἰς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ ἀποξύνας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε

---

theum II c. 8 init. explicavi. at h. l. ubi neque locus neque plures homines ante memorati sunt, ferri neutrum potest. ἀναστρέψας] ἐπαναστρέψας 𝔄. δῆλον ὅτι B, δηλονότι v. ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα B𝔄V, ἐπεὶ δὲ ἐπέθηκα AΩF, ἐπεὶ δὲ ἔθηκα edd. vett. δέ ἐστι A, δέ ἐστί μοι 𝔄ΩF et fortasse B et v. ἀνέκαυσα] ἐπέκαυσα AΩF, ὑπέκαυσα 𝔄. ἐναυσάμενος] ἀναυσάμενος A, ἐναψάμενος M. αὐτοὺς BΩ, ἑαυτοὺς ACMF, αὑτοὺς abc. τινας αὐτῶν AΩF, αὐτῶν τινας (B)𝔄 et v. λῃστὰς ὄντας B𝔄 et v, λῃστάς γε ὄντας AΩF, fortassis recte. cf. D. Mar. IV, 1 init., ibid. XIV, 4 al. Οὖτις 𝔄Ω, Οὔτις AF et v. πιεῖν] ποιεῖν a. εὔοσμον B𝔄Ω et v, εὐῶδες ACMF. ἐπιβουλότατον B𝔄ΩVTd, ἐπιβουλευτότατον ACMFabc. περιφέρεσθαι πιόντι A𝔄ΩF et v, πιόντι περιφέρεσθαι CM, περιφέρεσθαι (om πιόντι) B et fortasse V. majorem vim habet περιφέρεσθαι, ut v. πιόντι ne transponi quidem possit, nedum deleri, etsi εὐθὺς — πιόντι cohaerent, ut ap. Menandrum Clementis A. Strom. V p. 260: εὐθὺς γενομένῳ. καὶ οὐκέτι (ita AF pro οὐκ ἔτι) ὅλως) scribi poterat: καὶ ὅλως οὐκέτι, sed poterat non debebat. ἐν ἐμαυτοῦ Ba, ἐν ἐμαυτῷ 𝔄 et v, ἐμαυτοῦ (om ἐν) ACΩMF. utrumque et ἐν ἐμαυτοῦ et ἐν ἐμαυτῷ bene atticum esse Hermannus ad Viger. p. 858 docuit et eodem modo etiam alibi variatur, ut in Ar. Vesp. v. 642: κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ (ubi Rav: αὑτῷ). cum tertia scriptura ἐμαυτοῦ (om ἐν) compara Sophocleum in Oed. Col. 659: ὁ νοῦς ὅταν | αὑτοῦ γένηται —. ἦν AC𝔄MF, ἤμην B et (?) Ω et v. εἰς ὕπνον A𝔄ΩF, ἐς ὕπνον v. ἀποξύνας A𝔄ΩF, cum Hemsterhusio, ἀποξύσας v. Buttmannus in Lexil. 75 (II p. 71) ἀποξύνας hic meram esse conjecturam ratus non dubitavit, quin Lucianus in Hom. Od. ι', 326 ἀποξῦσαι (libri ἀποξῦναι) legerit, quae conjectura a Bekkero et Ameisio recepta vel eo concidit, quod nunc ipsi codices Lucianum

προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα, καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. 3. ΠΟΣ. ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥΚ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομήν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. 4. ΠΟΣ. μανθάνω· ὑπ' ἐκείνοις ἔλαθον ὑπεξελθόντες· σὲ δ' ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι

---

quoque l. l. ἀποξῦναι legisse testantur. pluribus tamen vitiis versus illi Odysseae laborant: τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστὰς | καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δὲ κέλευσα· | [οἳ δ' ὁμαλὸν ποίησαν. ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς] ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ. ac primum socii acuere vectem jussi imperata non faciunt sed decorticatum levigant. tum ἄφαρ δὲ λαβὼν (v. 328) non hic sed v. 327 ante ἐθόωσα ponendum erat. denique παραστάς non ita in fine versus ponitur, ut in hoc ipsum παραστάς versus desinere possint alterni. at enim v. 327, quem supra uncis inclusi, non Homeri esse mihi videtur sed mali rhapsodi Homerica (ut isti solebant) dilatantis. Homerus ipse scripserat: ἀποξῦναι δὲ κέλευσα | ἄκρον, id quod concludo etiam ex Euripidis imitatione in Cyclope v. 453: ἐξαποξύνας ἄκρον —. πυρώσας γε B𝔄 et v, γε om ACTΩMF. πρὸς ἔτι B. σοι om F. vide Quaestt. L. p. 113.

3. βαθὺν] βαθὺν ὕπνον ΔM. ὃς οὐκ] ὡς οὐκ AF. ὁ δὲ οὖν M, ὁ^{o} δ' (om οὖν) Ω. διέφυγεν A. ἐδυνήθη εὖ οἶδ' ὅτι 𝔄. ἐδυνήθη] ἠδυνήθη B solus. καὶ καθίσας usque ad μόνα om codex Bourdeloti. καθίσας] καθήσας a. παρεὶς] παριεὶς 𝔄, ut olim G. Hermannus in literis ad me datis speciose conjecerat. at aoristi participium et antecedit et insequitur, quod etiam h. l. ferri potest, si res non ex vero, sed ex opinione Polyphemi metienda est. ἐς] εἰς AΩF. τῷ κριῷ] τῶν κριῶν F. ὁπόσα B𝔄 et v, ὅσα ACΩMF. πράττειν αὐτὸν B𝔄Ω et v, αὐτὸν πράττειν ACF.

4. ὑπ' ἐκείνοις ἔλαθον ὑπεξελθόντες ACΩF, ὑπ' ἐκείνοις ἔλαθον ἐξελθόντες 𝔄, ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε v et (?) B. si quis ἔλαθεν ὑπεξελθών probarit, idem cum Hemsterhusio ὑπ' ἐκείνῳ conjicere debebit. at sermo est et de Ulixe, de quo su-

ἐπ' αὐτόν. *ΚΥΚ.* συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἧκον.
ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τοὔνομα κἀγὼ ἔφην
294 ὅτι Οὖτίς ἐστι, μελαγχολᾶν * οἰηθέντες με ᾤχοντο
ἀπιόντες. οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνό-
ματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ
τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατὴρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσε-
ταί σε. *ΠΟΣ.* θάρρει, ὦ τέκνον· ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν,
ὡς μάθῃ, ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι
ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοί ἐστι· πλεῖ δ' ἔτι.

---

pra § 8 est: *πῶς διέφυγεν*; et de sociis, qui multi una erant (vide § 2 init.). hinc scripturam: *ὑπ' ἐκείνοις ἔλαθον ὑπεξελθόντες* jam olim in Quaestt. L. p. 100 tuitus sum. (post *ὑπεξελθόντες*) *σὲ δὲ τοὺς ἄλλους κύκλωπας* ACF et ubi pro *σὲ δὲ* rec m *ἀλλὰ* Ω, (post *ἐξελθόντες*) *ἀλλὰ τοὺς ἄλλους κύκλωπας* 𝔄, (post *ὑπεξελθὼν σε*) *ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας* v, (post *ὑπεξελθών*) *σε ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας* B. haec qui bene considerarit, non poterit ita non scribere, ut ego jam in Quaestt. L. p. 100 correxeram: *σὲ δὲ ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας* —. nemo tamen hic me putavit sequendum esse. atqui rem ipsam non ego solus vidi, viderant etiam duo alii, A. Matthiae et Lehmannus. de attico atque etiam Lucianeo *δὲ ἀλλά* ego ad Ar. Thesmoph. v. 449 p. 165 satis exposui. *ἤροντο*] *εἴροντο* B. *ἐπιβουλεύοντος* BACF et v, *ἐπιβουλεύσαντος* 𝔄ΩM, speciose. vide tamen Quaestt. L. p. 113. *τοὔνομα* B𝔄Δ, *τὸ ὄνομα* AΩF et v. *ὅτι* om AΩF. *Οὖτις* Jacobitius pro *Οὔτις*. *ἐστὶν* a. *ᾤχοντο ἀπιόντες* B𝔄 et v, *ἀπιόντες ᾤχοντο* AΩMF. *καὶ ὀνειδίζων*] *ὠνείδιζόν* 𝔄. *ἐμοὶ* B et v, *μοι* 𝔄AΩF. *οὐδ' ὁ*] *οὐδὲ ὁ* B𝔄AΩMF. *φησὶν*] *ἔφη* 𝔄. *σε*] *σοι* F. *θάρρει* B𝔄AΩMF, *θάρσει* edd. vett. *ὡς μάθῃ*] *ὡς ἂν μάθῃ* 𝔄. *εἰ καὶ*] *καὶ εἰ* B solus. *πήρωσιν*] *μὴ πήρωσιν* 𝔄. *ὀφθαλμῶν* B𝔄 et v, *τῶν ὀφθαλμῶν* AΩF. *ἰᾶσθαι ἀδύνατον*] *ἰάσασθαι δυνατὸν* 𝔄. *γοῦν*] *γ' οὖν* CM. (post *πλεόντων*) *ὅτι σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι* (*ἀπολύειν* 𝔄) 𝔄ACΩMF, *τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι* v (de B tacetur). quodsi codices vulgatam defenderent, nihil mutassem conlato Hom. Odyss. *Κ*, 21 sq. nunc autem istud *ὅτι* non Luciani est sed grammatici, de qua re Koenius ad Gregor. Cor. p. 52. quare verba *τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι* ejeci auctore Hemsterhusio, quae etiam Cobetus in V. L. p. 295 vult ‚tandem expulsa'. *ἐπ' ἐμοί ἐστι* B et fortasse V cum Hemsterhusio, cujus viri altera conjectura *ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστί* deterior est, sed *ἐπ' ἐμοί ἐστιν εἴσεται* 𝔄, *ἀπ' ἐμοῦ* (*ἀπεμοῦ* Ω) *πρόσεστι* ACΩMF, *ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι* edd. vett. *πλεῖ δ' ἔτι* (*δέτι* a) AΩFa, *πλεῖ δὲ ἔτι* v, *ἔτι δὲ πλεῖ* 𝔄.

III.

* *ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΦΕΙΟΥ.* 295

1. *ΠΟΣ.* *Τί τοῦτο, Ἀλφειέ; μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν ἐς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθείς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστὸς καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ οὐκ οἶδ' ὅποι, βύθιος ὑποδὺς καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που καὶ αὖθις ἀναφανεῖν σεαυτόν.* *ΑΛΦ.* *ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.* * *ΠΟΣ.* 296
γυναικός, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾷς ἢ καὶ τῶν Νηρηΐδων αὐτῶν μιᾶς; *ΑΛΦ.* *οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.*

III.

Ποσειδῶνος καὶ Ἀλφειοῦ 𝔄ΩF, *Ποσειδῶν Ἀλφειός.* A, *Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος* v.

1. *τοῦτο, Ἀλφειέ* BΩF et in Indice A, qui in contextu: *τοῦτο η* (sic) *ἀλφειέ*, sed *τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ* 𝔄 et v. *ἐς* BACΔΩF, *εἰς* 𝔄 et v. *ἔθος*] *νόμος* A𝔄ΩF. vulgatam in Quaestt. L. p. 195 probavi. De Conscr. Hist. 51 init. post *ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι* excidisse videtur aut *ἔθος* aut *νόμος*. cum hoc altero confer Nigrin. 21, Charon. 3, Bis Accus. 12, Navig. 31. denique in Verr. Hist. II, 24: *ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος* deleri *παρ'* posset, si opus esset conjectura. *ἀναπαύεις*] *ἀναπαύσεις* A. *ξυνεστὼς* B et v, *συνεστὼς* A𝔄ΩF. Wakefieldi ad Mosch. VII, 6 conjecturam *ξυνεστός* Bekkero probatam non sine dubitatione recepi: masculinum enim defendi potest. at Strabo VI p. 416 B ab Hemsterhusio allatus de hoc ipso Alpheo bis habet: *τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ συμμένει* (vel, *συμμένει γλυκύ*). *οὐκ οἶδα ὅποι* 𝔄, *οὐκ οἶδ' ὅποι* d, *οὐκ οἶδα ὅπου* B, *οὐκ οἶδ' ὅπου* AΩF et v. genuinum esse *οὐκ οἶδ' ὅποι* idque cum v. *ἐπείγῃ* cohaerere in Quaestt. L. p. 114 ostendi refutata Hemsterhusi conjectura: *οὐκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδὺς* —. *ἐρωδιοί*] *ἐρῳδιοὶ* B, *οἱ ἐρωδιοὶ* 𝔄. *ἀναφανεῖν* Jensius. *ἀναφαίνειν* libri omnes. *καὶ αὐτὸς πολλάκις* B𝔄 et v, *πολλάκις καὶ αὐτὸς* AΩF, male. vide D. Mort. 23, 2: *ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη.*

γυναικὸς οὖν (addito *οὖν*) A𝔄ΩF. *ἢ — ἢ*] *ἦ — ἦ* B. *ἢ καὶ*] *καὶ* om ACΩMF, habent B𝔄 et v. *νηρεΐδων* a. *αὐτῶν* om AC𝔄ΩMF. *μιᾶς* B𝔄 et v, *ἄλλας* ACΩMF. *σοι ποῦ* B𝔄Δ, *ποῦ σοι* AΩF et v. at *ποῦ γῆς* divellere vix licet. *γῆς* B𝔄Δ et

ΠΟΣ. ἡ δέ σοι ποῦ γῆς αὕτη ῥεῖ; *ΑΛΦ.* νησιῶτίς
ἐστι Σικελή· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν. 2. *ΠΟΣ.*
οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ
διαυγής τέ ἐστι καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει καὶ τὸ ὕδωρ
297 ἐπιπρέπει ταῖς ψηφῖσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον *
ἀργυροειδές. *ΑΛΦ.* ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγήν, ὦ
Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. *ΠΟΣ.* ἀλλ'
ἄπιθι μὲν καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι· ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ,
ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες Ἀρκὰς αὐτὸς ὤν, ἡ δὲ ἐν
Συρακούσαις ἐστίν; *ΑΛΦ.* ἐπειγόμενόν με κατέχεις,
ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. *ΠΟΣ.* εὖ λέγεις· χώρει
παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης
ξυναναμίγνυσο τῇ πηγῇ καὶ ἓν ὕδωρ γίγνεσθε.

IV.

298 ## * ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

1. *ΜΕΝ.* Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίγνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον, ἔτι

---

v, τῆς γῆς ACΩMF. αὕτη] αὐτὴ ΩF pessime. νησιῶτίς] νησιῶτις τίς Ω. Σικελὴ B𝔄AΩF, Σικελικὴ v. καλοῦσιν B𝔄 et v, ὀνομάζουσιν ACΩMF.

2. τέ ἐστι B𝔄 et v, ἐστι AΩF. ἀναβλύζει] ἀναβλύει 𝔄. ψηφῖσιν 𝔄 cum Dindorfio pro ψηφίσιν. ὅλον] οὖλον B solus. ὑπὲρ αὐτῶν A𝔄ΩF et v, ὑπὲρ αὐτὸν B, ὑπὲρ αὐτὰς Yd. scribere liceret ὑπεράνω, si opus esset mutatione. ἐκείνην B𝔄AΩFYd, ἐκείνης abc. οὖν om 𝔄AΩF. ἄπιθι μὲν B𝔄 et v, ἄπιθι (om μὲν) AΩF. τῷ ἔρωτι] τῷ fortassis om V. Ἀρκὰς αὐτὸς ὢν 𝔄, Ἀρκὰς αὐτὸς μέν, ὢν B, αὐτός, ἀρκὰς ὢν AF, αὐτὸς Ἀρκὰς ὢν Ω, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν v. συρρακούσσαις B, συρακούσῃ AΩF.

post χώρει verba παρὰ — ξυναυλίᾳ om Ω. συναναμίγνυσο 𝔄AF, ξυναναμίγνυσο CMTX, να μίγνυσο Ω (post χώρει, quum una literae συνα perissent), sed ξυναλία μίγνυσο B, ξυναυλίᾳ μίγνυσο edd. vett. vulgatam Hemsterhusius defendit, cui viro doctrinae moles hic obfecit usque eo, ut locos adferret plane alienos. nusquam enim qui feminam ineunt, ii ξυναυλίᾳ μίγνυσθαι aut dicti sunt aut dici potuerunt. optime vero lectionem συναναμίγνυσο, cui favent etiam superiora § 1: ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, Bekker restituit probante Cobeto V. L. p. 141, qui scripturam B libri ex nota confusione *N* et *ΛΙ* ortam esse vidit. denique ξυναυλίᾳ infelicis est correctoris. γίγνεσθε CΩMF, γίγνεσθον 𝔄, γίνεσθαι BA et v.

φορητὸν, καὶ ἐς λέοντα δὲ ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίγνεσθαι δυνατὸν ἐν θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω καὶ ἀπιστῶ.
ΠΡΩΤ. *μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.*
ΜΕΝ. *εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σὲ,) γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς*
οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος. * 2. *ΠΡΩΤ.* *καὶ τίς ἂν ἡ* 299
ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ καὶ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γὰρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσεστιν. *ΜΕΝ.* *οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ.*
ΠΡΩΤ. *σὺ δέ μοι, ὦ Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε οὐδ' ἃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι.*
ΜΕΝ. *ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον, ἃ δὲ πάσχει,*

IV.

Μενελάου καὶ Πρωτέως 𝔄 et v, *Μενέλαος Πρωτεὺς* A, *Πρωτέως καὶ Μενελάου* F.

1. *γίγνεσθαι* ACF, *γενέσθαι* Ω, *γίνεσθαι* 𝔄 et v. *δένδρον, ἔτι*] *δένδρον ὅτι,* AF. *ἐς* B𝔄 et v, *εἰς* AΩF. *λέοντα δὲ* AΩF, *δὲ* om 𝔄 et v. *ὁπότε* B𝔄 et v, *εἴπερ* AC, *εἴ πως* ΩF, *εἰ πῶς* M. *γίγνεσθαι*] libri *γίνεσθαι*. *ἐν θαλάττῃ* 𝔄AF, *ἐν θαλάσσῃ* Ω, *ἐν τῇ θαλάττῃ* v. *οἰκοῦντα* B𝔄 et v, *οἰκοῦντά σε* ACΩF. *γίγνομαι — ἀλλὰ*] *γίνομαι γὰρ ἰδου καὶ αὐτός. ΜΕΝ. ἀλλὰ* 𝔄. *ἐξαπατᾶν* om Ω. *οὐδὲν τοιοῦτο* (B)A et v, *οὐδὲν τοιοῦτον* 𝔄F, *οὐδὲν τοιοῦτόν τι* CΩ. *γιγνόμενος*] *γινόμενος* A.

2. *ἐναργῶν*] *ἐν λόγῳ* 𝔄. *ἐς ὅσα* (B)𝔄Ω et v, *εἰς ὅσα* AF. *πρᾶγμα*] *πρᾶγμά σοι* ACF. *δοκεῖ*] *σοι δοκεῖ* 𝔄. *φαντασία* (B)𝔄 et v, sed *καὶ φαντασία* ACΩMF, probante Jacobsio. *προσένεγκαί* ACΩMFbcd. *γενναιότατε* B𝔄 et v, *γεναιότατε* a, *γενναῖε* AΩF. *κάειν*] *καίειν* 𝔄ACF, *κᾴειν* M. *ἀσφαλὲς* A. *ὦ Μενέλαε* 𝔄ACMF, *Μενέλαε* v. *πολύπουν*] *πολύποδας* AΩF. *οὐδ' ἃ* M, *οὐδὲ ἃ* ACF, *οὐδὲ ὃ* B𝔄, *οὐδ' ὃ* v. de eadem re insequitur pluralis. eadem variatio est in Verr. Hist. I, 33, ubi item pluralis praestat. *ἰχθῦς* Babc. *πολύπουν*] *πολύποδα* AΩF. *ἃ πάσχει δὲ* B𝔄 et v, *ἃ δὲ πάσχει* AΩMF. utrumvis juxta esse Lucianeum in Quaestt. L. p. 100 observavi.

*ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. 3. ΠΡΩΤ. ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας καὶ προσφὺς κατέχῃ ταῖς πλεκτάναις, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν * καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας μὴ διαλλάττων μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕΝ. φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩΤ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν. ΜΕΝ. εἶδον·*

---

3. τὰς σκυτάλλας B, τὰς κοτύλας caeteri libri (𝔄AF diserte) et v. προσφὺς ἔχηται] προσέχηται Ω. praeter hunc unum Ω caeteri libri sic: προσφὺς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας. pro his ego meam conjecturam recepi: προσφὺς κατέχῃ ταῖς πλεκτάναις. errorem scripturae sic explico: ~~ε~~χη ~~τὰς~~ πλ. (κατ ταῖς) ac de simili re scriptum est in Muscae Encom. 3: προσφῦσα κατέχει. quod autem Menelaus naturam polypi se nosse negavit, ideo hic copia orationis opus erat et mentione quum acetabulorum tum etiam bracchiorum (cirrorum). sed Hemsterhusius quum in verbis κατὰ τὰς πλεκτάνας structuram laborare vidisset, hasce voces voluit deletas delevitque nuper Bekkerus. hi igitur duumviri ita legi volebant: ἁρμ. τὰς κοτύλας καὶ προσφὺς ἔχηται, ἐκείνῃ —. at Cobetus in V. L. p. 228 duas alias ponit conjecturas, alteram cui non multum tribuit: ἁρμ. τὰς πλεκτάνας καὶ προσφὺς ἔχηται, ἐκείνῃ —, alteram quae ab Dindorfio recepta est hanc: ἁρμ. τὰς κοτυληδόνας καὶ προσφὺς ἔχηται, ἐκείνῃ — (deletis cum Hemsterhusio verbis κατὰ τὰς πλεκτάνας). enimvero et Cobeti et Hemsterhusi conjecturae justo sunt audaciores. adhuc quaeritur, utrum κοτύλας servandum sit an cum Cobeto corrigendum κοτυληδόνας. quae res ejusmodi est, ut si quis κατὰ τὰς πλεκτάνας deleat, sane praestet κοτυληδόνας, sin autem ταῖς πλεκτάναις insecutum est, tum vero longe praestet κοτύλας. nam κοτύλη i. e. ‚cavum quodlibet' apte dicitur de cavo acetabuli. at κοτυληδὼν raro acetabula et plerumque bracchia (τὰς πλεκτάνας) polypi significat. denique Athenaeo XI p. 479, b et Hemsterhusius qui κοτύλας pluribus etiam adlatis tuetur et qui idem mutat Cobetus eodem fere jure usi sunt. ἀπεργάζεται B𝔄 et v, ἐργάζεται AΩF. χρόαν B𝔄 et v, χροιὰν AΩF. ὡς ἂν λάθῃ v, ὡς ἂν λάθοι B𝔄, ὡς λανθάνειν AΩMF. μηδὲ φανερὸς B𝔄 et v, μὴ δὲ ἐπίσημος AΩF. διατοῦτο BFabc. ἀλλ' 𝔄AF et v, ἀλλὰ BΩ. τίνι ἂν ἄλλῳ B et v, τίνι ἄλλῳ 𝔄, ὤτινι ἂν ἄλλω A et qui ὤτινι ἄν, ἄλλω F, ὤιτινι ἄλλῳ ΩM. τοῖς σεαυτοῦ AΩF et v,

ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

1. *ΠΑΝ.* *Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; ΓΑΛ. οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑΝ. ἡ Θέτις μὲν ἤδη καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεσαν ἐς τὸν θάλαμον ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες· ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, (ἐδυ-*

τοῖς ἑαυτοῦ B𝔄 parum attice. *εἶδον* 𝔄ΑΩF, *ἰδὼν εἶδον* v et (?) B. illud jam antea ad Arist. Ranas v. 193 unice probavi, quod altera locutio apud atticos inaudita ex Act. Apost. VII, 34 fluxisse videatur. inprimis autem ab LXX *ἰδὼν εἶδον, βλέποντες βλέψετε* similia frequentantur, ita ut ‚videndi' notio repetitione ipsa intendatur. de quo tirones videant Winerum in l. Grammatik des N. T. Sprachid. p. 332 ed. VII. *τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι* (*γίνεσθαι* M) BM et v, *ὁ αὐτὸς πῦρ καὶ ὕδωρ* (om *γίγνεσθαι*) 𝔄ΑΩF, quam scripturam l. l. comprobavi, fortassis recte. at nunc nescio quid scrupuli mihi injectum est B libri auctoritate, quae si valet, videri poterit margini quasi hujus l. argumentum hoc additum fuisse: *ὁ αὐτὸς πῦρ καὶ ὕδωρ.* ita supra § 3 init. in F margini haec adscripta sunt: *ὅρα τὴν τοῦ πολύποδος φύσιν,* manu tamen recenti.

V.

Πανόπη καὶ Γαλήνη ΨFa, *Πανόπη. Γαλήνη* A (in indice).

1. *ὦ* om F. *χθὲς οἷα ἐποίησεν*] *οἷα ἐποίησεν χθὲς* 𝔄. *ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τὸ δεῖπνον* 𝔄. *ἐς* BΨ et v, *εἰς* 𝔄ΩF. *ξυνειστ.* BΨ et v, *συνειστ.* 𝔄ΩF. *ἐκέλευσέ με*] *ἐκέλευσέ μοι* Ω. *ἐν τοσούτῳ*] *ἐς τοσοῦτο* 𝔄. *Ἔρις μὴ παροῦσα* B𝔄Ψ et v, *ἔρις μοι παροῦσα* C, *Ἔρις παροῦσα* Δ, *ἔρϊς. ἐρεῖς μοι παροῦσα* ΩF (ita F). *Θέτις*] *θετίς* F. *μὲν ἤδη καὶ* B𝔄CΨF, *μὲν οὖν καὶ* Ω, *καὶ* (om *μὲν ἤδη*) v. *ἀπεληλύθεσαν* CΨ, *ἀπεληλύθεισαν* B𝔄ΩF et v. *ἐς τὸν*] *εἰς τὸν* 𝔄, *τὴν* (sic et om *ἐς*) Ψ. *παραπεμφθέντες*] *παραπεμπόμενοι* 𝔄. *δ' ἐν* 𝔄F et v, *δὲ ἐν* BΨΩ. *πάντας*] *ἅπαντας* 𝔄. *ἐνίων δὲ*] *τῶν δὲ* 𝔄. *ἢ τῷ*] *ἢ* om 𝔄. *ᾀδούσαις* om Ω. *ἐνέβαλεν*] *ἐμβάλλει* 𝔄. *ἐς* BF et v, *εἰς* 𝔄ΨΩ.

301 νήθη * δὲ ῥᾳδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν,) ἐνέβαλεν ἐς τὸ ξυμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δέ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. κυλινδούμενον δὲ τοῦτο ὥσπερ ἐξεπίτηδες ἧκεν ἔνθα Ἥρα τε καὶ Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. 2. κἀπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηΐδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἴ γε μὴ ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτάς, καὶ ἄχρι χειρῶν ἂν τὸ πρᾶγμα προὐχώρησεν. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ, φησί, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν,) ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὸ κάλλιον φιλόκαλος ὢν καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρῖναι κακῶς. ΓΑΛ. τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; ΠΑΝ. τήμερον,

---

ξυμπόσιον BΔ, συμπόσιον 𝔄ΨΩF et v. πάγκαλον χρυσοῦν ὅλον] χρυσοῦν πάγκαλον (et om ὅλον) Ω. ἐπεγέγραπτο B𝔄Ψ et v, ἐγέγραπτο ΩF. ἧκεν B𝔄CΨΩF, ἧκε edd. vett.

2. ἀπεσιωπήσαμεν 𝔄Ψ et v, ἐσιωπήσαμεν BΩF. τί γὰρ] τί γὰρ ἂν 𝔄. αὐτῆς 𝔄C, ἑαυτῆς Ω, αὐτῆς BΨF et v. εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν BΨ et v, εἶναι ἠξίουν τὸ μῆλον 𝔄, εἶναι τὸ μῆλον ἠξίου CΔ, ἠξίου εἶναι τὸ μῆλον ΩF. εἴ γε μὴ 𝔄ΩF, εἰ μή γε BΨ et v. confer D. D. XXI, 2 med. αὐτὰς B𝔄VCΨΩF cum Hemsterhusio, αὐτὸς edd. vett. καὶ ἄχρι] καὶ om F. χειρῶν ἂν 𝔄CΩF, χειρῶν (om ἂν) BΨ et v. τὸ πρᾶγμα προὐχώρησεν CΩF, προὐχώρησεν (om τὸ πρᾶγμα) 𝔄, προὐχώρησε (—ρησεν Ψ) τὸ πρᾶγμα BΨ et v. confer Philopseud. 39 init. κρινῶ B𝔄Ψ et v, δικάσω CΩF. καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν B𝔄Ψ et v, καίτοι γε ἐκεῖναι ἠροῦντο (ἠροῦντο F) αὐτὸν δικάσαι (F om δικάσαι) CF, καίτοι δικάσω ἐκεῖναί γε ἠραῶντο αὐτὸν Ω. ἐς] εἰς ΨΩ. παρὰ] περὶ Ψ. παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα B𝔄Ω et v, et qui περὶ pro παρὰ Ψ, παρὰ τὸν Πάριν, τὸν Πριάμου παῖδα CF. οἶδέ τε] οἶδέ γε F, οἶδε (om τε) Ω. τὸ κάλλιον 𝔄CΩF,
ονα
τὴν καλλίω Ψ, τὴν καλλίονα B (?) et v. τὸ κάλλιον in Quaestt. L. p. 114 probavi, ubi addere poteram hunc usum imitatos esse Romanos, velut Horatium in Epistt. I, 9, 4. ἐκεῖνος om ΩF soli, pro quo Bekker malebat ἑκὼν conjectura inutili. vide D. D. XX, 3.

οἶμαι, ἀπίασιν ἐς τὴν Ἴδην, καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. ΓΑΛ. ἤδη σοί φημι, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μὴ πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώττῃ.

VI.

* ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ. 302

1. ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟΣ. ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡΙΤ. οὐ μὲν οὖν· ἀλλὰ τοῦ Αἰγυπτίου ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτή, Ἀμυμώνη τοὔνομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο
καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ * σκληραγωγεῖ τὰς θυγα- 303
τέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι

κρίναι Ψ et v, κρῖναι B, κρίνῃ 𝔄, δικάσειε CΩF. ἀπίασιν 𝔄ΨCΩF, ἀπιᾶσιν B, ἀπίασι edd. vett. ἐς B𝔄CF, εἰς Ω, πρὸς Ψ et v. καί τις ἥξει — κρατοῦσαν Panopae continuant 𝔄ΨΩF cum Jensio, ΓΑΛ. καί τις ἥξει — κρατοῦσαν; v. μεταμικρὸν F, μετ' ὀλίγον 𝔄. ἀπαγγέλων F. ΓΑΛ. 𝔄ΨΩF cum Jensio, ΠΑΝ. vulgo. ἤδη σοί φημι] ἤδη δέ σοί φημι Ψ. risum movet duplex Abreschii conjectura in Dilucc. Thuc. p. 597 sq. Hemsterhusio, ut solebat temere repugnantis. tu vero cum his compara Pseudologist. c. 1: διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω. ἢν μὴ πάνυ 𝔄CΩF, ἢν μή τι πάνυ BΨ et v. διαιτητὴς B𝔄Ψ et v, δικαστὴς CΩF.

VI.

Τρίτωνος καὶ Ποσειδῶνος B, Τρίτων. Ποσειδῶν A (in indice), Ποσειδῶν καὶ Τρίτων ΩF, Τρίτωνος Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος v. possis: Τρίτωνος, Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης.

1. παραγίνεται B𝔄CΩF. ἡμέραν om 𝔄. ὑδρευομένη CΩF soli. λέγεις om ΩF. θεράπαινά τις] τις om 𝔄. οὔμεν οὖν B, οὔμενουν v. Αἰγυπτίου ἐκείνου θυγάτηρ CΩF, Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ B et edd. ante Belinum, Δαναοῦ θυγάτηρ ἐκείνου 𝔄. καλοῖτο] καλεῖται CΩF. ἀρυσομένας B𝔄 (diserte) Ω et v, ἀρυομένας CF.

αὐτάς. 2. *ΠΟΣ. μόνη δὲ παραγίγνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡΙΤ. μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως διετάραξάς με εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡΙΤ. ἴωμεν· ἤδη γοῦν καιρὸς τῆς ὑδροφορίας, καὶ σχεδόν που κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟΣ. οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν, σὺ δ' ἀλλὰ δελφῖνά μοί τινα τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.*
304 *ΤΡΙΤ. ἰδού * σοι οὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟΣ. εὖ γε, ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. κἀπειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπόταν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡΙΤ. αὕτη σοι πλησίον.* 3. *ΠΟΣ. καλή, ὦ Τρίτων,*

---

2. *Ποσ.* om F. *παραγίγνεται* Dindorfius pro *παραγίνεται.* *εἰς Λέρναν* ΩF, *εἰς τὴν Λέρναν* 𝔄. *Τριτ.* om F. *ἀεὶ* om 𝔄ΩF. *διετάραξάς με* B𝔄, *με διετάραξας* ΩF et v. *εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδὸς* B𝔄 et v, *τὰ* (*τὰ* om ΩF) *περὶ τῆς παιδὸς εἰπὼν* CΩF. *ἐπ' αὐτὴν*] *πρὸς αὐτὴν* CF. *ἤδη γοῦν* B𝔄 et fortassis Ω, *ἤδη γὰρ* F et v. *τὴν διατριβὴν*] *τὴν* om ΩF. *ἐπισκευάζειν*] *ἐνσκευάζειν* Cobetus V. L. p. 228 et ibid. p. 282. *σὺ δ'* ἐ pro *σὺ δὲ* Dindorfius. *ἐφιππάσομαι* B𝔄 et v, *ἀφιππάσομαι* F (*ε* supra sec m; ita F), *ἀφιππάσομαι* CΩ, quod olim probavi. *οὑτοσὶ*] *οὗτος* 𝔄. *ὁ δελφίνων ὠκύτατος* B et v, *δελφίνων ὁ ὠκύτατος* ΩF, *δελφίνων ὠκύτατος* 𝔄. *κἀπειδὴ — Λέρναν*] Quaestt. Luc. p. 114. *σὺ δὲ* B𝔄ΩF, *σύ δ'* edd. vett. ante *ὁπόταν* (ita B𝔄F pro *ὁπότ' ἂν*) libri non interpungunt, quo refelluntur conjecturae Hemsterhusi *καὶ ὁπόταν* et pristina mea (in Quaestt. p. 105): *ὁπόταν δ' —*. reticentiae figura est illa quidem Luciano frequens, sed aliena ab h. l., in quo *ἀποσκόπει ὁπόταν* cohaerent syntaxi attica, velut ap. Aristoph. Eccles. 634: *ἐπιτήρει ὅταν — παραδῶ.* bene igitur Bekker non interpungens vulgatam revocavit. *προσιοῦσαν*] *παριοῦσαν* CF, *πoριοῦσαν* Ω. *αὐτὴν* 𝔄ΩF et v recte, sed *ταύτην* B. cave hinc scribas *ταύτῃ*, etsi id de loco dicitur in D. D. XX, 5. *Τριτ. αὕτη σοι πλησίον*] haec om 𝔄.

3. *ὡραία* BF. *ἀλλὰ — ἐστιν*] haec om Ω. *ποῖ*] *πῇ* 𝔄. *με συναρπάσας* B𝔄, *συναρπάσας με* ΩF, *με ξυναρπάσας* v.

*καὶ ὡραία παρθένος, ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. ΑΜ. ἄνθρωπε, ποῖ με συναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ὑπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡΙΤ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστι. ΑΜ. τί Ποσειδῶνα λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καταδῦσα. ΠΟΣ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ποιήσω ἐνταῦθα * πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.*

ἀνδραποδιστὴς BΩ et v, *ἀνδραποδιστής τις* 𝔄CF, fortassis recte. *ἡμῖν ὑπ' Αἰγύπτου* BΔ, *ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου* vulgo, *ὑπ' Αἰγύπτου ἡμῖν* 𝔄Ω, *ὑπ' Αἰγυπτίου ἡμῖν* F. *ἐπιπεμφθῆναι* (B) et v, *ὑποπεμφθῆναι* C, *πεπέμφθαι* 𝔄, *ὑποπεπέμφθαι* F, *ὑποπέμφθαι* Ω. *βοήσομαι* B𝔄 et v, *βοήσαιμι* CΩF. certa est haec syntaxis (Toxar. 40: *ἐβόα τὸν φίλον*, Hom. Jl. λ', 461: *αὖε δ' ἑταίρους*), ut mirere importunam Cobeti (V. L. p. 228) conjecturam *ἐπιβοήσομαι* ab Dindorfio receptam esse. libri omnes: *τί Ποσειδῶν λέγεις*; vitio orto e superioribus. bene *τί Ποσειδῶνα λέγεις*; Schaefer ad schol. Apollon. Rh. p. 168 et Dindorfius. (*τί Ποσειδῶ λέγεις*; Bekker cum Jacobitio). *ὦ ἄνθρωπε*] *ὦ* om 𝔄ΩF. *ἡ ἀθλία καταδῦσα*] *καταδῦσα ἡ ἀθλία* F solus. hic *ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία* cohaerent: solet enim Lucianus illud *ὁ ἄθλιος* postponere, ut in Timone 12, D. Mort. VIII, 1, Charon. 14, ibid. c. 17, De Merc. Cond. 2, Bis Accusat. c. 17 (ubi recte cod. Gorl.) et ibid. c. 21. *οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθῃς* B𝔄a, *οὐδὲν δεινὸν οὐ μὴ πάθῃς* CΩF, *οὐδὲν δεινὸν πάθῃς* edd. vett. praeter a. inprimis vide Schaeferum ad Demosth. T. I p. 374. *ἀλλὰ καὶ*] *καὶ* om ΩF. *πηγὴν*] *πηγήν τινα* 𝔄 solus. *σοι ἀναδοθῆναι* B𝔄 et v, *ἀναδοθῆναί σοι* ΩF. *ἐάσω* edd. vett. et fortasse B, sed *ποιήσω* 𝔄CΩF cum Hemsterhusio, qui D. D. XIV, 2 apte contulit. Hemsterhusio Lehmannus locum Charon. 1 frustra opponebat. *οὐχ* a ut solet. *μόνη — ἀποθανοῦσα*] haec neque e satyrico dramate „*Ἀμυμώνη*" derivare licet repugnante ipso Aeschylo in Prometh. v. 868 ed. Herm., neque ex cognomine comoedia Nicocharis (ap. Athen. X p. 426 e) fluxisse videntur. immo ista scholas rhetorum et acumina redolent. demonstrandum erat „Amymonen, quae Enceladi caede (Apollodor. II, 1, 5) sororum poenam meruisset, tamen quod eadem puerum peperisset ex ipso Neptuno,

VII.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

1. *ΝΟΤ. Ταύτην, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς
διεκόρευσεν ἁλοὺς ἔρωτι; ΖΕΦ. ναί, ὦ Νότε· οὐ δά-
μαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν
δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι
πάνυ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία. ΝΟΤ. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ*
306 *τῆς βοός; * ΖΕΦ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον
αὐτὴν ἔπεμψε, καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν
θάλατταν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, (κυεῖ
δὲ ἤδη,) θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν.* 2.
ΝΟΤ. ἡ δάμαλις θεός; ΖΕΦ. καὶ μάλα, ὦ Νότε·

---

vel Hypermnestra factam esse beatiorem'. similia certe ab rhetoribus tractari solebant, ut infra ad D. Mar. VIII ostendam.

VII.

Νότος. Ζέφυρος. A (in indice). *Ζέφυρος καὶ Νότος* ΩF.

1. *ἐς* (*εἰς* F) *αἴγυπτον ὁ ἑρμῆς ἄγει* BF et v, *Ἑρμῆς εἰς Αἴγυπτον ἀπάγει* 𝔄, *ὁ Ἑρμῆς ἄγει εἰς Αἴγυπτον* Ω. *διεκόρησεν* 𝔄ΩF et v, sed *διεκόρευσεν* B hic et alibi (ut infra XIII, 1). *τότε* om 𝔄ΩF. *ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου* B et v, *ἦν· ποταμοῦ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου* 𝔄, *ἦν τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ Ἰνάχου* CM (?), *ἦν τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ τοῦ ἰνάχου* ΩF. *ἡ Ἥρα*] *ἡ* om ΩF. *ὅτι πάνυ* B𝔄ΩF, *ὅτι καὶ πάνυ* v. *ἑώρα ἐρῶντα*] *ἐρῶντα ἑώρα* 𝔄. *ΝΟΤ.*] *Ζέ.* abcd persona post *βοός;* omissa. *νῦν οὖν*] *νῦν δὲ* ΩF. *διατοῦτο* BFabc. *ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν*] *αὐτὴν εἰς* (*ἐς* Ω) *Αἴγυπτον* ΩF. *ἔπεμψε*] *ἔπεμψεν* 𝔄. *μὴ* om Ω. *θάλατταν* BCΩF, *θάλασσαν* 𝔄 et v. *διανήξεται* B. *ἐκεῖ*] *ἐκεῖσε* 𝔄. *κυεῖ* B𝔄Ω, *κύει* F et v. *δὲ* B𝔄 et v, *γὰρ* CMΩF. vide infra ad X, 1. *θεὸς*] *καὶ θεὸς* CF. *γένοιτο* B et v, *γένηται* 𝔄, *γίνεται* MΩF. *αὐτὴ*] *αὕτη* F.

2. *ἡ δάμαλις θεός;*] eandem rem Ovidius miratur ita ludens in Heroid. XIV, 86: ,ex illo — Quo bos ex homine est, ex bove facta dea'. quodsi alium ejusdem Ovidi versum saepe inrisum (Art. Am. II, 24 et Seneca Controv. II, 2, 12) detorquere licet, haec res quid aliud designat quam ,semibovemque deam, semideamque bovem'. paullo post etiam Anubis ridetur, de quo Lucanus: ,semideosque

ἄρξει δὲ, ως ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅντινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι ἢ κωλῦσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟΤ. θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα. ΖΕΦ. νὴ Δί'· εὐνουστέρα γὰρ ἂν οὕτω γένοιτο. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν, ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιςὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟΤ. παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκέτι τὰ κέρατα οὐδὲ οὐρὰ καὶ διχηλὰ τὰ * σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μέντοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕΦ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὦ Νότε, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα. 307

---

canes'. καὶ ἄρξει (ἄρξῃ F) γὰρ CΩMF, ἄρξει τε B𝔄 et v, ἄρξει δὲ unus Graevius recte (fortassis ex V). ἄρξει τε ab initio Thucydides ponit, non item Lucianus. ὡς addunt B𝔄CΩMF cum Hemsterhusio, om. edd. vett. δέσποινα B et v, δεσπότις 𝔄CΩMF. ὅντινα ἂν] καὶ ὅντινα ἂν CM, ὅντινα (om ἂν) ΩF. ἐθέλῃ B𝔄F et v, ἐθέλει Ω, ἐθελήσοι CM. κωλῦσαι B𝔄, κωλύσαι ΩF et v. ἐπιπνεῖν] ἐπιπλεῖν c. ras. in λ Ω. τοιγαροῦν om Ω, post ὦ ζέφυρε ponit F. ἤδη B𝔄 et v, ἤδη δὲ CM, ἤδε Ω, ἤδε. F. δέσποινά B𝔄Ω et v, δεσπότις CMF. οὖσα. ΖΕΦ. νὴ Δί· εὐνουστέρα B𝔄 cum Hemsterhusio, sed οὖσα. εὐνουστέρα (cum linea rubra ante ἀλλ') F, νὴ Δί' om etiam Ω, sed οὖσα· νὴ Δία εὐνουστέρα et mox ΖΕΦ. ἀλλ' vulgo. γὰρ ἂν (ἄν, F) οὕτω γένοιτο BΩF, γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν 𝔄, γὰρ οὕτως ἂν γένοιτο ΔCM, γὰρ οὕτω γένοιτο edd. vett. ἀλλ'] ἀλλὰ 𝔄. διεπέρασεν a, διεπέρασέ γε CM. ὅπως B𝔄 et v, ὅτι CΩMF. τετραποδιστὶ] τετραποδητὶ F, τετραποδιτὶ Ω, sed τετραποδην (sic) 𝔄, adludens sive ad τετραποδητί sive τετραποδηδόν. δ' αὐτὴν 𝔄 et v, δὲ αὐτὴν BΩF. post ἐποίησεν (sic F) ΝΟΤ. om F. γοῦν ταῦτα B et v, γοῦν ὁρῶ ταῦτα 𝔄FTV, ὁρῶ ταῦτα (om γοῦν) Ω. et παράδοξα ταῦτα olim malueram conferens D. D. III init. (de hac ipsa re): τεράστιον τοῦτο. τὰ κέρατα B𝔄 et v, τὰ om CΩMF. διχηλὰ] δίχηλα B𝔄. κόρη] ἡ κόρη 𝔄. μεταβέβληκεν] ἐξαίφνης δὴ μεταβέβληκεν M solus. πολυπραγμονῶμεν, ὅτι CΩMF, πολυπραγμονῶμεν, ὅτε B et v, πολυπραγμονῶμεν ὦ Νότε (om ὅτε) 𝔄. utraque lectione et ὅτε et ὦ Νότε juncta πολυπραγμονῶμεν, ὦ Νότε, ὅτε — restitui. ὅτε (non ὅτι) etiam Lehmannus scripsit addiditque velut ominatus, innumera scribarum vitia etiamnum re-

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

1. ΠΟΣ. Εὖ γε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε. καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων
308 μετὰ τῆς * μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν

---

sidere, ‚ubi etiam minime quis suspicetur'. ἄμεινον ἐκεῖνος B𝔄Ω et v, ἐκεῖνος ἄμεινον CMF. τὰ πρακτέα B𝔄 et v, τὸ πρακτέον CΩMF.

VIII.

Multa quae habet Lucianus etiam ab rhetoribus narrata sunt: quae quum legere vix liceat sine nausea, haec nostra cum mira legimus voluptate. ita meliore loco Lucianus fuit, qui ab rhetorum officina in palaestram transierit satiricorum. compara cum D. Mar. III languidam narrationem Libanii T. IV p. 1108 περὶ Ἀλφειοῦ et cum D. Mar. IV frigidam J. Pollucis rhetoris declamationem ‚de Proteo', quae a Philostrato in Vit. Soph. II, 12 partim servata est. cum nostro denique dialogo compara ejusdem argumenti minutum διήγημα ap. Libanium IV p. 1107 R et vero M. Cornelii Frontonis ‚Arionem' p. 223 sqq. ed. Rom. (sive p. 237 Nab.), ubi pigmenta ejusmodi insunt, vix ut A. Gellium XVI, 19 superarit, qui planius Herodoti I, 23 institit vestigiis. ceterum Gellius magistri sui ‚Arionem' certo legerat, ut utriusque locos bene conferenti patebit. velut in Frontone p. 237 cum Heindorfio scribendum esse ‚navem audacter re bona maxima (cod. maxime) onerat' docet etiam Gellii § 7 imitatio: ‚grandi pecunia et re bona multa copiosus'. sed cui non dictus erat ille ‚inter Delphinas Arion'? qui etsi magis minusve ab Herodoto I, 23 pendere omnes videntur, non omnes tamen Herodotum de industria relegerant, sed partim memoria confisi olim lecta meminerant obscure: unde ab communi fonte leve quoddam factum est divortium. navem enim Arionis, quam Herodotus et alii Corinthum petere jusserunt, eandem Lucianus et alii quidam Corintho fecerunt exire. hinc miros fluctus in simpulo excitavit schol. B ad h. l. (p. 63): παρὰ τὰ παρ' Ἡροδότῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἅπασιν ἱστορούμενα περὶ Ἀρείονος τὰ παρόντα — (ubi corrige: μετὰ μεγάλων πλούτων τῶν vel μετὰ μεγάλου πλούτου τοῦ —). enimvero fabula ista de delphine Arionis aequo animo carere liceret, si de ipso Arione dithyrambi inventore plura edocti essemus. de hymno quem Aelianus De N. A. XII, 45 ipsi Arioni tribuit, mire fallitur Lehrsius (Pop. Aufs. p. 204). in quo hymno quum glyconei quoque insint polyschematisti, Euripidis deliciae: sequitur hymnum

τουτονὶ τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν ἐξήνεγκας ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ, οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛΦ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. ΠΟΣ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν; 2. ΔΕΛΦ. ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὁ δὲ

Euripidis fere aetate scriptum esse. et nuper Bergkius P. Lyr. III p. 872 ed. tert. similem sententiam tulit. nam hoc glyconeorum genus brevis aevi fuit, quorum numerorum neque ante Euripidem neque multo post ullum exstat vestigium. denique ultimos versus: *φῶτες δόλιοι — ἔριψαν* et praegressos inde ab v. 8 intuenti credibile videbitur hymni illius poetam Herodoti I, 23 narrationem ipsius jam cognitam habuisse. *Δελφίς. Ποσειδῶν.* A, *Δελφίς. Ἀρίων. Ποσειδῶν.* F, *Δελφὶς καὶ Ἀρίων καὶ Ποσειδῶν* ΩM.

1. *Ἰνοῦς*] ras. in extr. syll. *Ω.* *ἐπὶ* (B)𝔄 et v, *εἰς* ACF, *ἐς Ω.* *ὑποδεξάμενοι* B𝔄 et v, *δεξάμενοι* ACΩF. *σκειρωνίδων* BACΩF, *Σκιρωνίδων* 𝔄 et v. *μ. τ. μ. ἐμπεσὸν* (*ἐμπεσὼν* a)] *ἐμπεσὸν μετὰ τῆς μητρὸς* 𝔄. *καὶ νῦν σὺ*] *καὶ σὺ νῦν* A. *τουτονὶ* AΩMF, *τοῦτον* (B) et v, *ἐκεῖνον* 𝔄. *ἐξενήξω* (BΩ)F et v, *ἐξενήξω* om a, pro eo *ἐξενηξαις* (sic) 𝔄. his indiciis ego *ἐξήνεγκας* restitui. res patet inprimis etiam ex Herodoto I, 23: *Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον* et iterum c. 24: *τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον.* hic quum legi verbum vix posset, vulgatam interpolarunt ex § 2: *ἐξενηξάμην ἔχων ἐς Ταίναρον.* unus in vulgata Hemsterhusius obhaesit conjecitque: *ἐξενήξω ἐς Ταίναρον φέρων* addito participio.

εἰ τοὺς] *εἰς τοὺς* A. *γε καὶ* (B) et v, sed *γε* om 𝔄AΩF. *ΠΟΣ.* (B)𝔄 et v, personam om AFT (de *Ω* non liquet). *ὑμᾶς* (B)𝔄 et v, *ἡμᾶς* AFTΩ (ita *Ω*). *καταναυμαχήσας* vulgo, *κατεναυμάχησε καὶ* 𝔄AΩF et fortasse CM qui ambo apud Belinum: *καὶ κατεναυμάχησε καὶ*, denique *καταναυμαχήσας καὶ* B. in literis *BKAI* latet opinor: *εἰκῇ*, ut scribendum sit: *καταναυμαχήσας εἰκῇ μετέβαλε* apta sententia. post *ὑπηγάγετο* est *Πο.* (*πο*^σδ^ F) in TUF, in A signum personae. *πῶς δ' οὖν* ACΩMFTUX, *πῶς γοῦν* 𝔄, *ὅπως γοῦν* BΔ et edd. ante Hemsterhusium. *Ἀρίονα* 𝔄 et v, *Ἀρίωνα* AF et in ras *Ω*, *Ἀρείονα* B in textu et scholio.

2. *καὶ πολλάκις μ. α. ἐ. τῇ τέχνῃ* B et v, *καὶ πολλὰ ἐδωρή-*

πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε πλεύσας
309 οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν * ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με καὶ ᾄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ ἑκόντα ἐάσατε ῥῖψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν καὶ ᾖσε πάνυ λιγυρόν· καὶ ἐπήδησεν ἐς τὴν θάλατταν ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐξενηξάμην ἔχων ἐς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ σε τῆς φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

σατο (ἐδανείσατο 𝔄) πολλάκις ἐπὶ τῇ τέχνῃ 𝔄ΑΩF, sed CM ita habent vulgatam, ut post ἐπὶ τῇ τέχνῃ addant: καὶ πολλὰ ἐδωρήσατο. ἐς] εἰς ΑΩF. Μήθυμναν] μέθυμναν Ω. πορθμείου] πορθμίου F. τινὸς om 𝔄. κακούργων B𝔄 et v, κακῶν ΑΩF. mox Hemsterhusium sequor, non Seagerum et alios qui ficto anacolutho ὡς ἔδειξε vertunt: ‚ut res ipsa indicavit'. hunc atticismum, de quo vide interpp. ad Arist. Ran. v. 1261, frustra quaeras in Luciano, qui hic dicturus erat isto modo ὡς ἔδειξαν. cf. Verr. Hist. II, 37, Herculem c. 4, Tyrannic. 4, Toxar. 12. πολὺν] πολλὰ F. ἄγων om a. χρυσὸν καὶ B𝔄 et v, χρυσόν τε καὶ ΑΩF fortassis recte. τὸ Αἰγαῖον] τὸν Αἰγαῖον M. ἐγένοντο Bad, ἐγένετο 𝔄ΑΩFbc. παρανέων] παραναίων BF. ὑμῖν] ἡμῖν 𝔄. ἀλλὰ] ἐπαλλὰ B. scripturus erat: ἐπεὶ ἀλλὰ (bis modo ἐπεὶ praecessit), et intellecto errore ἐπ syllabam delere neglexit. ῥῖψαι pro ῥίψαι Jacobitius. λιγυρὸν 𝔄ACΩMF, λιγυρῶς v (de B parum constat). libri omnes: καὶ ἔπεσεν. solus ad h. l. Clericus: ‚ἔπεσεν] — aptius dixisset εἰσεπήδησεν'. ego olim correxi: καὶ ἐπήδησεν. ita enim omnes hujus fabulae auctores duce ipso Herodoto I, 24: κελεύειν τοὺς πορθμέας — ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλασσαν τὴν ταχίστην et mox: ὥσπερ ἔχων ἐξεπήδησε. ἐς τὴν BΔ, εἰς τὴν 𝔄ΑΩF et v. ἔχων] ὀχῶν Koenius ad Greg. Cor. p. 170 Sch., quae notio verbis ἀναθέμενος αὐτόν jam inest. at ἔχων declarat Arionem dorso non excussum esse. ἐς Ταίναρον B𝔄A, εἰς Ταίναρον ΩF et v. ἐπαινῶ σε AC cum Hemsterhusio, ἐπαινῶ (om σε) 𝔄ΩF et v et fortasse B. φιλομουσίας codices adhuc omnes; φιλοτιμίας a Y. ἀποδέδωκας B𝔄Ω et v, ἀπέδωκας AF, ἀπ' ἔδω-

IX.

* ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ. 310

1. ΠΟΣ. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἔνθα ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς * καλείσθω, τὸν δὲ 311
νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΑΜΦ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἴκτιστα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟΣ. τοῦτο μέν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις· οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρῳάδι ἢ ἐν * τῇ Χερρονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον 312
οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη ἐς τὸ πέλαγος ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθ' ὅπερ καθήκει ἐς τὴν θάλατταν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη Ἰνώ.

κας M. edd. vett. et codices omnes (diserte 𝔄AF): τῆς ἀκροάσεως. ex ed. Jacobitiana τῆς articulus excidit, qui typothetae error in Dindorfiana repetitus est. adde Cobetum in V. L. p. 228, qui hoc saltem vidit articulum requiri.

IX.

Νηρεΐδων B, *Ἀμφιτρίτης* dY. *Ποσειδῶν Νηρηΐδες* A, *Νηρηΐδες καὶ Ποσειδῶν* ΩF.

1. *ἔνθα* 𝔄ACΩMFL, *ἐς ὃ* v. *Ἑλήσποντος* 𝔄. *ἀπ' αὐτῆς*] *ἐπ' αὐτῆς* A solus, quod in hac dictione probare solebat Schaefer in Mel. Cr. p. 93, ego non item. *ὑμεῖς* om Ω. *Νηρεΐδες* B, *Νηριΐδες* a. *παραλ.*] *ἀναλαβοῦσαι* L. *ΑΜΦ.* B𝔄AΩF, *ΝΗΡ.* edd. vett. *ἐπ.*] *ὁμωνύμῳ* L. *τεθάφθω*] *τεθάπτω* Ω. *μητρυιᾶς*] *μητρϋᾶς* F. *οὐδ'* v, *οὐδὲ* B𝔄AΩF. *ἔφην* B𝔄AΩFVTYd, *ἔφης* abc. *ἢ* addunt AFTV, om 𝔄Ω et v. de B hic quoque tacetur. *ἐν τῇ χερρονήσῳ* (*χερονήσῳ* Ω) B𝔄ΩFV et v, *ἐν χερρονήσω* A solus. *οὐ μικρὸν* addunt 𝔄AΩFTVL, om edd. vett. (de B tacetur). *αὐτῇ*] *ταύτῃ* L, *ταυτηΐ* Ω. *ἐς τὸ* B𝔄ACΔFL, *εἰς τὸ* Ω et v. *καθ' ὃ* A solus, *καθόπερ* (B) et v, *καθάπερ* AΩMF. *ἐς τὴν* (B)𝔄 et v, *ἐπὶ τὴν* AΩF. *θάλατταν* 𝔄Ω, *θάλασσαν* AF et v. *ἀγκάλης*] *κεφαλῆς* L. *ΝΗ. ἀλλὰ — Ἰνὼ* vulgo,

2. *ΑΜΦ.* οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν. *ΠΟΣ.*
313 ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, * οὐκ ἄξιον. *ΑΜΦ.* αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ, ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; *ΠΟΣ.* εἰκότως· νεανίας γὰρ καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπ' ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα καὶ τῷ θάλπει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ,
314 ὧν τέως ἐπείληπτο καὶ κατέπεσεν * ἐς τὸ πέλαγος.

τρ'
ἀμφ ἀλλὰ F (ita F), sed personam recte om. B𝔄ACΩML. κἀκείνην] κἀκείνους 𝔄. δεήσει] δεήσῃ B, δέει L. χαρισαμένους B𝔄VTUY, χαρισομένους ACΩMF, χαρισάμενος edd. vett. τίτθη] τηθὺς AC,
τηθὶς
τηθεις (sic) 𝔄, sed γρ' τιτθὶς F. sed pro verbis τροφὸς — Ἰνώ L habet: πρότερον γὰρ νότου κατέθυεν ἡ Ἰνώ.

2. *Ποσ.* οὐκ ἐχρ. — οὐκ ἄξιον vulgo, *Ποσ.* οὐκ ἐχρ. — ἀσφαλῶς ὀχεῖται F, sed *ΑΜΦ.* (persona BA) οὐκ — οὖσαν. *Ποσ.* (persona BA) 𝔄BACΩLM. τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν ὦ Ἀμφιτρίτη οὐκ ἄξιον (οὐκ ἀνάξιον 𝔄), B𝔄 et v, τῷ Διονύσῳ ἀμφιτρίτη οὐκ ἀχαριστεῖν ἄξιον AΩF. *NHP.* vulgo, sed recte Bekker: *ΑΜΦ.* αὕτη] αὐτὴ B. ἄρα om 𝔄. κατέπεσεν] κατέσπασεν Ω. ὁ ἀδελφὸς] ὁ φαλος (sic) 𝔄. Φρίξος 𝔄CΔΩML, Φρῖξος B, sed Φρύξος AF et v. ἀσφαλῶς B𝔄 et v, καλῶς ACΔΩMF.
τρ'
ἀμφ εἰκότως — F. δύναται 𝔄 et v, sed δυνατὸς ACΔVTUΩMF, ‚meliorem lectionem' probante et stabiliente Porsono ad Aristoph. Lysistr. v. 565. ἡ δὲ] ἥ δ' A. ὑπ' ACΩMFL, ὑπὸ 𝔄 et v. καὶ ἀπιδοῦσα] καὶ ἀπιοῦσα Δ, sed κἀπιδοῦσα AC fortassis recte.

post ἐκπλαγεῖσα in A reliqua deficiunt: nam codex in fine est mutilus. θάμβει 𝔄ΩF et v, θάλπει BΔVL. vulgatam qui interpolavit, memor ille quidem similium ut (Eurip.) Rhesi v. 279 non meminerat de re ipsa parem aliorum errorem in his Ovidi Metamorph. 8, 205, ubi Icarus monetur, ne si celsior iverit, ‚ignis adurat'. quanto melius de eadem re Euripides judicat in Phaethonte Fr. 776 p. 476 ed. N. συσχεθεῖσα B𝔄CΩFΔTVLY, σχεθεῖσα edd. vett. Lennepius ad Phalar. p. 44 ed. Sch. τῷ θάμβει ἅμα „συγχυθεῖσα conjecerat probante Belino. et hae quidem notiones per se optime junguntur ita ut virgo dicatur ‚obstipuisse confusa'. at Cobetus in V. L. p. 228 et Dindorfius Lennepio partim invito scribi jubent: τῷ θάλπει ἅμα συγχυθεῖσα. quod quum dici haud absurde possit,

ΑΜΦ. οὔκουν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθῆσαι πιπτούσῃ; ΠΟΣ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολὺ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. *ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, ἣν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας ὕφαλον περινήχε-*

---

judicio suo fruantur. sed quoniam magni calores animum ‚angunt', *συσχεθεῖσα* a Bekkero servatum ipse quoque defendo maloque Cobeto poenas dare quam non impune deesse Luciano. ubi enim attici superiores *ἄγχειν* dicere soliti sunt, ibidem inferiores verbum *συνέχειν* ponere non dubitant, sicut ipse noster in D. Mort. X, 12 init. *ἰλιγγιάσασα* B𝔄ΩF, *ἰλλιγγιάσασα* edd. vett. *ἐπειλήπτο* B𝔄ΩFTY(V), *ἀπειλήπτο* edd. vett. legebatur *NHP*, sed F:
σδ˜
Πο . recte vero Bekker: *ΑΜΦ.* *οὔκουν* Lehmannus. libri *οὐκοῦν.* *βοηθῆσαι πιπτούσῃ* CΩFML, *βοηθεῖν πιπτούσῃ* (B) et
τρ'
v, *βοηθω ἐπιπιπτούσῃ* (sic) 𝔄. *ΠΟΣ.*] *ἀμφ* F. *Μοῖρα*] *μοίρα* Fabc. *πολὺ τῆς Νεφέλης* B𝔄Δ, *πολλῷ τῆς Νεφέλης* vulgo, *τῆς Νεφέλης πολλῷ* CΩFML.

X.

Argumentum explicat scholiasta in B p. 63, mutilus ille quidem sed ab A. Eberhardo (Philogelos p. 74) non male suppletus, explicat etiam scholio diverso schol. ad l. De Saltat. 38 p. 143 sq. sed hujus generis optima quaeque scripta interciderunt, quo pertinent Hyperidis *Δηλιακός* (Fragm. Orat. attic. p. 285 sqq. ed. S.), Pindari carmen de Delo (Poet. lyr. p. 247 ed. Bergk.), item Bacchylidis (ap. schol. ad Callim. Del. v. 28) omninoque illae *λίην πολλεῖς ἀοιδαί*, quarum Callimachus (Del. v. 28) testis est. alia quaedam aetatem tulerunt ut Callimachi hymnus *εἰς Δῆλον.* de loquacitate Callimachi aliter Meinekius sentiebat (ad Callim. p. 256 sqq.), qui eam in paucorum verborum repetitione et in minuta abundantia cerni volebat, aliter veteres (Lucian. De Conscr. Hist. 57), qui longiores locos complexi prolixas descriptiones ei vitio verterunt. in hunc autem censum illo ipso quem dixi hymno descriptio venit Latonae errabundae, quae legentem plane enecat.

Ἶρις. Ποσειδῶν A (in indice), *Ποσειδῶν καὶ Ἶρις* ΩF. vide Thom. Mag. p. 45, 2.

1. *ἣν ἀποσπασθεῖσαν* 𝔄ΩM cum Solano, *τὴν ἀποσπασθεῖσαν* VFCL, *ἀποσπασθεῖσαν* v. *Σικελίας* libri omnes (B in textu et

σθαι συμβέβηκε, ταύτην, φησὶν ὁ Ζεύς, στῆσον ἤδη καὶ
ἀνάφηνον καὶ ποίησον [ἤδη] δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ
βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι
αὐτῆς. ΠΟΣ. πεπράξεται ταῦτα, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως
315 παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα * καὶ μηκέτι πλέ-
ουσα; ΙΡΙΣ. τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη
δὲ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. τί οὖν; οὐχ
ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλ' ἥ γε
γῆ πᾶσα οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναιτο τὰς γονὰς αὐτῆς;
ΙΡΙΣ. οὔκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ
κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων
ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν·
ἀφανὴς γὰρ ἦν. 2. ΠΟΣ. συνίημι. στῆθι, ὦ νῆσε,
καὶ ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ καὶ μηκέτι ὑποφέρου,
ἀλλὰ βεβαίως μένε καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ
ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ ἐς αὐτήν·

---

in scholio), *Κιλικίας* Hemsterhusius. libri *ἐπινήχεσθαι*. Hemsterhusi conjectura est *ἔτι νήχεσθαι* multis probata. ego scribere malui: *περινήχεσθαι*. confusio solemnis est in *ἐπί* ($\overset{\pi}{\varepsilon}$) et *περί* ($\overset{s}{\pi}$), etiam in compositis. *συμβέβηκεν* a. *ποίησον ἤδη* B𝔄 et v, *ποίησον* (om *ἤδη*) ΩF probante Bekkero. ac sane *ἤδη* natum videtur e superioribus. *δῆλον*] *λοιπὸν* 𝔄. *ταῦτα* CΩFML, *τοῦτο* B𝔄 et v. *Ἶρι* Jacobitius pro *Ἴρι*. *τίνα*] *τίνι* pr m Ω. *δὲ ὅμως* B𝔄Ω et v, *δ' ὅμως* F. *παρέξῃ* B. *αὐτῷ τὴν χρείαν* B𝔄 et v, *τὴν χρείαν αὐτῷ* ΩF. *ἐπ' αὐτὴν δεῖ* 𝔄, *δεῖ ἐπ' αὐτῆς* F. *ἤδη δὲ* 𝔄CM, *ἤδη* B, *ἤδη γὰρ* ΩF et v. eadem variatio est loci gemini D. Mar. VII, 1, ubi item genuinum est: *κυεῖ δὲ ἤδη*.
ἐντεκεῖν] *ἀντέχειν* VB (sed in scholio idem B: *ἐντεκεῖν*).
ἀλλ' ἥ γε γῆ πᾶσα ΩFM, *ἀλλ' ἡ γῆ πᾶσα* 𝔄, *ἀλλὰ ἥ γε πᾶσα γῆ* B, *ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ* v, quod non est atticum. vide Hermotim. 48 (bis), Alexand. 1, Imagg. 17, Conviv. 26, De Conscr. Hist. 4.
ὑποδέξασθαι δύναιτο B𝔄 et v, *δύναιτο ὑποδέξασθαι* (*ἀποδέξασθαι* Δ) ΔΩFM. *τὰς γονὰς αὐτῆς* B𝔄ΔΩFM, *τὰς αὐτῆς γονὰς* edd. vett. *Ἶρ.* personam add rec m F (ita F). *ἡ Ἥρα*] *ἡ* om ΩF.
ὅρκω F. *αὕτη* 𝔄ΩF cum Jensio, *αὐτὴ* v et (?) B. *ἀνώμοτος — ἦν* adfert Thomas p. 45, 3.
2. *ἀνάδυθι* 𝔄ΩF et v, *ἄνιθι* BVTΔ. *αὖθις* om 𝔄ΩCF.
ὑμεῖς] *ὑμεῖς δὲ* Ω. *ἐς αὐτὴν*] *ἐς ταύτην* 𝔄. *γαληνὰ*] *γαλήνη*

καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνά, ἐπειδὰν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί. σὺ * δὲ ἀπάγ- 316
γελλε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἕστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὼ ἤδη καὶ τικτέτω.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΤΤΗΣ.

1. ΞΑΝΘ. Δέξαι με, ὦ θάλαττα, δεινὰ πεπονθότα καὶ κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑΛ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑΝΘ. ὁ Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω. ΘΑΛ. διὰ τί δέ σοι καὶ ἐνέβαλε * τὸ πῦρ; ΞΑΝΘ. 317
διὰ τὸν ταύτης υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα

Ω. ἅπαντα] πάντα 𝔄. αὐτὴν] αὐτὸν 𝔄. ἐπειδὰν B𝔄 et v, ἐπὰν ΩCM, ἐπᾶν F (ita F). αὐτίκα μέτεισι B𝔄 et v, εὐθέως (ἀνέτως Ω) μετελεύσεται ΩCFMR. καὶ] τε καὶ ΩCFM. ἀπάγγειλαι B, sed ἀπάγγελε F et edd. quaedam, ἀπάγγελλε 𝔄 abc et hoc ordine: τῷ Διὶ ἀπάγγελλε Ω. πάντα] ἅπαντα ΩF. εὐτρεπῆ B𝔄VU, εὐπρεπῆ edd. vett., utrumque om ΩF (F non sine spatii vacui signo, quod lusit Jacobitium). Δῆλος] νῆσος 𝔄. ἡ Λητὼ] ἡ om ΩF. ἤδη καὶ B𝔄VTΩ, καὶ ἤδη F, καὶ (om ἤδη) v.

XI.

Pro θαλάσσης recte Dindorfius: θαλάττης. Ξάνθος. θάλασσα A (in indice), Ξάνθος καὶ θάλασσα ΩF. adolescens haec scripseram: ,videtur in hoc dialogo praeter Xanthum et Mare etiam Thetis loquens induci, quo ducit vel lectio διὰ τὸν ταύτης υἱόν. quodsi bis in fine pro Mari substituas Thetidis personam, rectissime habebit ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱόν, et justa erit causa acerbitatis subitae, quae in matrem Achillis optime cadit'. profecto nunc scimus 𝔄 in fine pro ΘΑΛ. bis exhibere: ΘΕΤΙΣ. at interdum malae conjecturae in codice uno pluribusve exstant. ita hic Thetis praesens ea quidem adest, sed ut persona muta.

1. με] μὲν B. θάλαττα 𝔄ΩM, θάλασσα BF et v. καὶ κατάσβεσόν 𝔄CΩFM, κατάσβεσόν B et v. κατέκαυσεν B𝔄 et v, ἔκαυσεν ΩF. ὁ Ἥφαιστος 𝔄CΩFM, ὁ om B et v. ἀπηνθράκωμαι B𝔄ΩF, ἀπηνθράκωμαι ὅλως v, ἀπ. ὅλος Solanus, cui non favent Fugitiv. 2 et De Mort. Peregr. 1. δέ σοι] δαί σοι B solus. καὶ ἐνέβαλε B𝔄CΩFM, καὶ om v. ταύτης addunt 𝔄CΩF, om B et v. Θέτιδος] Θετίδος hic et in fine dialogi F (ita F).

τοὺς Φρύγας ἱκετεύσας οὐκ ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ
τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς
ἀθλίους ἐπῆλθον ἐπικλύσαι ἐθέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπό-
σχοιτο τῶν ἀνδρῶν. 2. ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, (ἔτυχε
γὰρ πλησίον που ὤν) πᾶν, ὅσον οἶμαι ἐν τῇ καμίνῳ
πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ καὶ εἴ ποθι ἄλλοθι,
φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ
μυρίκας, ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς καὶ
τὰς ἐγχέλεις, αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ
δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται. ὁρᾷς γοῦν, ὅπως διάκειμαι
318 ὑπὸ τῶν * ἐγκαυμάτων. ΘΑΛ. θολερὸς, ὦ Ξάνθε,
καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ
θέρμη δὲ, ὡς φῄς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ
Ξάνθε, ... ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας οὐκ

ἱκετεύσας οὐκ ἔπαυσα B𝔄V et fortasse Δ, unde adfertur: ἱκε-τεύσας. ἱκέτευσα ὅδ' (ὁ δὲ ΩF) οὐκ ἐπαύσατο ΩF et v. ἀλλὰ ὑπὸ 𝔄. ἀπέφραττε 𝔄ΩF et v, ἐνέφραττε B solus, fortasse recte. μοι] μου F. ἐθέλων B, θέλων 𝔄ΩF et v.

2. γὰρ πλησίον που ὤν B et v, γὰρ πλησίον που παρών 𝔄, γάρ που πλησίον (om ὤν) CΩFM. πᾶν ὅσον οἶμαι B𝔄Ω et v, πᾶν οἶμαι ὅσον CFM. ἐν τῇ καμίνῳ πῦρ εἶχε (εἶχεν Ω) 𝔄CΩFM, πῦρ εἶχε B et v. ἐν τῇ Λήμνῳ πῦρ εἶχε Jacobsius Animadvers. ad Athen. p. 136. καὶ εἴ ποθεν ἄλλοθι CM, καὶ — ἄλλοθι om ΩF. καὶ ἔκαυσε B𝔄ΩF et v, καὶ κατέκαυσε CM. μὲν om ΩF. πτελέας B et v, πτελέας μου 𝔄ΩF. μῦρίκας F, μυρίκης B, μυρίνας 𝔄, μυρρίκας Ω edd. vett. ὤπτησε δὲ (om καί) Ω, καὶ ὤπτησε δὲ F. ἐγχέλεις BΔM, ἐγχέλυς 𝔄, ἐγχέλυας ΩF et v. ὑπερκαχλάσαι 𝔄ΩF(ΔCM) et v, ὑπερκοχλάσαι B solus, quod Dindorfius non male probat. nam κοχλάζω et κόχλασμα non sunt, ut diu ferebantur, errores calami sed formae graecis cognitae. γοῦν B𝔄ΔC, δ' οὖν (δοῦν Ω) ΩF et v. ἐγκαυμάτων B𝔄ΔCΩFM, ἐκ- σδ καυμάτων edd. vett. ΘΑΛ.] πο F. θολερὸς B𝔄 et v, θαλερὸς ΩF (ita F), θολερῶς TVUYd. Hemsterhusius scribebat: θολερὸς εἶ. aut hoc restitue aut: θολερὸς σὺ —. ὦ Ξάνθε καὶ θερμὸς] haec om BVT. ἡ θέρμη 𝔄ΩF et v, ἡ θέρη ΔUY, θερίη B, θέρη (uterque om ἡ) V. φῄς] ἔφης BVT. καὶ εἰκότως] ΘΕΤΙΣ. καὶ εἰκότως 𝔄. ὃς om B, pro eo ὡς F. ego ante ὃς signum posui lacunae, quam rem codices 𝔄BF dubio eximere videntur. excidisse arbitror haec ipsa verba: ‚φαίη ἂν (sive ὡς φαίη ἂν) ἡ Θέτις‘. compara De Merc. Cond. 24 init., Hermotim. 30 et

αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν. ΞΑΝΘ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑΛ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

1. ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕΤ. καλλίστην,
ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβλη-
θεῖσαν, αὐτήν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέ-
λευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον,
ἐπειδὰν * πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς 319
τὴν θάλατταν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ
βρέφος. ΔΩΡ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφή; εἰπὲ, εἴ πη
ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα. ΘΕΤ. ὁ Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ

---

31 med., Pseudolog. 5 init. lacuna ita demum carere licet, si quis pro verbis *ἐμὸν υἱόν* (ita libri ad unum omnes) cum Cognato *ἐμὸν υἱωνόν* sive cum Piersono (ad Moer. p. 379) *ἐμὸν ὑϊδοῦν* conjecerit. at istis opinionibus, ne plura dicam, vel proxima verba: *οὐκ αἰδεσθεὶς — ἦν* prorsus repugnant. *Νηρηΐδος* 𝔄F et v, *Νηρεΐδος* BΩ, *νηρεΐδος* a. *γείτονας ὄ. τ. Φρύγας*] *τοὺς Φρύγας γείτονας* (σδ) *ὄντας* M. *ΘΑΛ.*] *ΘΕΤ.* 𝔄, *πο* F, uterque ut supra. *υἱὸν*] *υἱωνόν* ed. Argentoratensis (Cognati conjectura loco posita alieno). toto autem dialogo ridetur Homeri poesis in Jl. *φ'*, 212—384 (inprimis v. 350, v. 353 et v. 361—366), quae omnia sicut multis visa sunt, jure possent sublimia videri, nisi partim essent monstruosa: nec nisi hoc vult derisor, nonnulla ibidem ficta esse quae sint contra naturam.

XII.

Δωρὶς. Θέτις A, *Θέτις καὶ Δωρὶς* ΩF.

1. *ὦ θετί* F. *ὦ Δωρὶ κόρην*] *κόρην ὦ Δωρὶ* 𝔄. *ἐς*] *εἰς* 𝔄. *πολὺ ἀπὸ* B𝔄 et v, *πολὺ* (om *ἀπὸ*) CΩFM. vide Hemsterhusium ad D. D. 20, 5 et ad Charon. 21. *ἐς*] *εἰς* ΩF. *θάλατταν* ΩM, *θάλασσαν* B𝔄F et v. *τίνος δ' ἕνεκα* v, *τίνος δὲ ἕνεκα* B, *τίνος ἕνεκεν* 𝔄, *τίνος ἕνεκα* ΩF. *ἐπεὶ* v et fortasse B, *εἰπὲ ἐπεὶ* Z, *εἰπὲ εἴ τι* 𝔄CΩFM. correxi equidem: *εἰπὲ εἴ πη —*. nam et *πη* atque *τι* in codd. saepius confusa sunt et *εἴ πη* habet Lucianus in Jove Trag. 51. *ἀκριβῶς ἅπαντα. ΘΕΤ. ὁ* (*ὁ* om bcd) *Ἀκρίσιος* BCFabcd, *ΘΕΤ. ἀκριβῶς ἅπαντα· ὁ γὰρ Ἀκρίσιος* 𝔄,

αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν ἐς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα εἰ μὲν ἀληθὲς, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτ' αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν. 2. ΔΩΡ. ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; ΘΕΤ. ὑπὲρ αὑτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην, τὸ βρέφος δὲ παρῃτεῖτο μὴ ἀποθανεῖν δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ
320 ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν ὑπεμειδία πρὸς τὴν * θάλατταν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων μνημονεύουσα αὐτῶν. ΔΩΡ. κἀμὲ δακρῦσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕΤ. οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. ΔΩΡ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δῆλον ὅτι. ΘΕΤ. εὖ λέγεις, οὕτω

ἀκριβῶς. ΘΕΤ. ἅπαντα· ὁ γὰρ Ἀκρίσιος Ω. ἐς χαλκ. BΔΩF, εἰς χαλκ. 𝔄 et v. εἰ μὲν ἀληθὲς B𝔄ΔCΩFM, τὸ μὲν ἀληθὲς edd. vett., quod potest sumtum esse e D. Deor. 20, 4. φασὶ δ' οὖν B et v, φασὶ γοῦν 𝔄, φασὶ δὲ ΔCΩFM. χρυσὸν] χρυσοῦν B. δ' ἐκείνην 𝔄 et v, δὲ ἐκείνην B, οὖν ἐκείνην Ω, γοῦν ἐκείνην F (vitio inlato e superiore δ' οὖν). ἐς τ. κ. καταρρ. B𝔄 et v, καταρρέοντα (καταρέοντα F) εἰς τὸν κόλπον ΩF. τοῦτ' CΩFM, τοῦτο B𝔄 et v. καὶ (post τις) om Ω. μεμοιχεῦσθαι (μεμοιχεῦθαι 𝔄) οἰηθεὶς B𝔄 et v, οἰηθεὶς μεμοιχεῦσθαι ΩF.

2. καθίετο B𝔄VΩF(ΔCM), καθίκετο edd. vett. αὑτῆς μὲν 𝔄, αὐτῆς μὲν B et v, μὲν ἑαυτῆς CΩFM. ἔφερε] φέρε Ω. τὸ δὲ βρέφος M solus, τὸ βρέφος δὲ caeteri libri et v. cum Thoma p. 66, 6. τῷ πάππῳ B𝔄 et v, τῷ πατρὶ CΩFM. ὑπὸ ἀγνοίας 𝔄. ὑπεμειδία VΩF, καὶ ὑπεμειδία 𝔄TCM, ἐπεμειδία U, καὶ ἐμειδία B et v. lectiones καὶ ἐμειδία et καὶ ὑπεμειδία nihil aliud volunt nisi: γρ. καὶ, ἐμειδία et γρ. καὶ, ὑπεμειδία. θάλατταν 𝔄CΩFM, θάλασσαν B et v. αὖθις B𝔄 et v, πάλιν CΩFM. μνημονεύουσα] μνημονεύσασα BΩ. δακρῦσαι 𝔄, δακρύσαι v ante Jacobitium. ἐποίησας] ἐποίησεν 𝔄. Σέριφον] σέρριφον Ω.

ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

XIII.

ΕΝΙΠΕΩΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1. ΕΝΙΠ. Οὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην εἰκασθεὶς ἐμοὶ διεκόρευσας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟΣ. σὺ γάρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα καὶ βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ περὶ τὰς ὄχθας ἀλύουσα ἑκάστοτε [μόνον]

σώζομεν αὐτὴν] σώζομεν αὐτοὺς ΩF (ita F). ἐς] εἰς ΩF. Σεριφίοις] Σεριφαίοις 𝔄, σερριφίοις Ω. σώσουσι] σώζουσι F. δῆλον ὅτι B, δηλονότι 𝔄F et v. αὐτὴ] αὕτη F. οὕτως ὂν καλὸν] οὕτω καλὸν ὂν Ω. ceterum in 𝔄 dialogi XIIus et XIVus continuo se excipiunt medio qui nunc est XIIIus praetermisso: quem ordinem meliorem puto et Luciano digniorem. nam uterque dialogus (medius non item) in Persei rebus versatur, prior de infante agit, alter de eodem juvene.

XIII.

ΕΝΙΠΕΩΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ B, ἐνιπεύς. Ποσειδῶν A, Ποσειδῶν καὶ Ἐνιπεὺς (ἐνιππεὺς F) ΩF, Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως v. ridentur Homerica Od. λ', 235 sqq.

1. Ἐνιπ.] ἐνιππ. F, qui π duplicat toto dialogo. διεκόρευσας B, διεκόρησας ΩF et v. ταῦτα] αὐτὸ Ω, τοῦτο F. διατοῦτο BF hic et infra § 2. παρεῖχεν ἑαυτήν mutandum esse nego. ἑαυτήν delebat Cobetus V. L. p. 295 probante Dindorfio. at hoc est obscoene dictum velut in D. Mer. 5, 4 et in Ar. Lysistr. v. 162 et v. 227 sq. neque Enipeum nostrum satis decet amatorem honestum, quem cave cum ‚Enipeo' confundas Horatiano in Carm. III, 7, 23. ὃς κόρης] ὃς om ΩF. ὑπερεώρας] ὑπερεώρακας B. περὶ BΔCΩF, παρὰ edd. vett. ἀλύουσα] ἀλύουσα B et fortassis Ω. post ἀλύουσα ego haec verba inserui: ἑκάστοτε μόνον οὐκ εἴχετό σου h. e.: ‚Tyro te semper tantum non amplexabatur'. ridetur Homeri versus Od. λ', 240. sed ex his verbis μόνον primo interiit (est autem μόνον οὐ s. μόνον οὐχὶ Luciano frequens, ut in simili l. D. D. 17, 2), tum caetera quoque e sua sede

321 *οὐκ εἴχετό σου, καὶ ἐπεμβαίνουσα καὶ * λουομένη ἐνίοτε, ηὔχετό σοι ἐντυχεῖν, σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.* 2. *ΕΝΙΠ. τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα καὶ καθυποκρίνασθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ ἀφελῆ κόρην οὖσαν; ΠΟΣ. ὀψὲ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορεῦσθαι. ΕΝΙΠ. οὐ μὲν οὖν· ἔφησθα γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα, ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ηὐφραίνου τότε καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς*

---

in omnibus codd. demota sunt. at bonum factum, quod aliena sede eaedem voces in tribus libris (CΩF) servatae sunt. nam hi libri mox pro *ἐνίοτε ηὔχετό σοι* sic exhibent: *ἑκάστοτε οὐκ εἶχέ σοι.* ergo haec quatuor verba non in omnibus codd. funditus perierant, sed margini erant adscripta: quae quum ob literarum similitudinem pro varia lectione verborum *ἐνίοτε ηὔχετό σοι* male habita essent, non potuit inde non ea ipsa scriptura enasci, quae in CΩF inventa est. ne illud quidem dubium est, quonam loco verba *ἑκάστοτε μόνον οὐκ εἴχετό σου* elapsa sint. namque et ille quem modo adtuli Homeri versus et res ipsa documento sunt, quinque ista verba post hoc ipsum *π. τ. ὅ. ἀλύουσα* excidisse. *ἐπεμβαίνουσα*] *ἐπ' ἐμβαίνουσα* F. *λουομένη*] *λουμένη* Cobetus V. L. p. 84 probante Dindorfio. *ηὔχετό* B et fortasse V cum Lehmanno; *εὔχετό* v. *ἐνίοτε ηὔχετό σοι*] pro his verbis CΩF dant: *ἑκάστοτε οὐκ εἶχέ σοι.* vide quae paullo ante ad v. *ἀλύουσα* scripta sunt. *σύ δ'* v, *σὺ δὲ* B, *ἀλλ'* ΩF.

2. *προαρπάσαι* BΩF et fortasse V, *προσαρπάσαι* edd. vett. *καθυποκρίνασθαι* B, *καθυποκρίνεσθαι* ΩF et v. *διακεκορεῦσθαι* Dindorfius (in ed. Paris.) probante Bekkero. libri (etiam B) *διακεκορῆσθαι.* *οὔ μεν οὖν* B, *οὔμενουν* F et v. *ἔφησθα* B, *ἔφης* ΩF et v. *ἐλύπησεν*] *ἠνίασεν* CF. *ὅτι*] *ὅτε* a. *ηὐφραίνου* B cum Lehmanno, *εὐφραίνου* ΩF et v. *πορφ. τ. κῦμα*] ex Homero Od. λ', 244. subridiculum videri poterat Neptunum concubuisse inter fragores et minas fluctuum, quibus tamen amantes contecti fuerint. quid sibi in Homero velit *πορφύρεον κῦμα* hodie demum constat. inprimis vide Il. φ', 326 sq. *ἐκάλυψεν* Ω, *κατέκρυψε* F, *κατέκρυπτεν* C, *συνέκρυπτε* v, *συνέκρυπτεν* BΔ. ego teneo conjecturam meam: *ἔκρυπτεν.* istuc *συν* aut e priore *σ* aut e proximo *συνῆσθα* ortum videtur. scribo autem *ἔκρυπτεν* ex ipso Homero, cujus hic singula paene verba retinentur, Od. λ', 245. adde

συνέκρυπτεν ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟΣ. *ναί· σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.*

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1. ΤΡΙΤ. *Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν* * *ἐπέμψατε,* 322 *οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκεν.* ΝΗΡ. *ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην ἀπέκτεινεν ἐπιών, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;* ΤΡΙΤ. *οὔκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλατταν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε οἰκτείρασαι αὐτούς.* ΙΦ. *οἶδα ὃν λέγεις· εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.* ΤΡΙΤ. *οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.* ΙΦ. *διὰ τί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ*

---

similia in Jl. *φ'*, 239, ubi item est verbum simplex. *ἅμα* om ΩF. ante Hemsterhusium *ἅμα* cum *συνῆσθα* conjungebatur. *ναὶ* addunt BX et fortassis Ω, om F et v. si *ναί* a B abesset, habendum esset pro glossemate cum Lehmanno et Bekkero. *ἤθελες* BΩF, *ἔθελες* v.

XIV.

Νηρεΐδων B, *Νηριΐδων* a, *καὶ Ἰφιανάσσης* addit Δ, *Τρίτων καὶ νηρείδες* (*νηρηίδες* F) ΩF. insunt duae de rebus Persei picturae, quarum altera De Domo 22, altera ibid. c. 25 ab Luciano jam antea descripta erat.

1. *κῆτος*] *κύτος* A (in indice) et libri aliquot Thomae. *Νηρηΐδες*] *Νηρεΐδες* BΩ et diserte Thomas p. 251, 6, qua forma L. uti non solet. *τέθνηκεν* 𝔄ΔCΩF, *τέθνηκε* v. *προθεὶς*] *προσθεὶς* B. *ἐπιὼν*] *ἐπιὸν* 𝔄ΩF. *ἀλλ' ἴστε* 𝔄Ω et v, *ἀλλὰ ἴστε* BF. Iphianassam in Nereidum numero Lucianus solus ponit, ut bene Lehmannus. errori ansam dare potuit, quod et *Καλλιάνασσα* et *Ἰάνασσα* Nereides fuisse dicuntur, velut in Hom. Jl. *σ'*, 46 sq. et ab Hygino Praef. p. 10 ed. Schmidt. *ὃ* om Ω. *ἐς*] *εἰς* ΩF.

θάλατταν B𝔄ΔC, *θάλασσαν* ΩF et v. *οἰκτείρασαι*] *οἰκτείρουσαι* ΩF. *αὐτοὺς*] *αὐτὸ* C. *νεανίαν*] *αὐτὸν νεανίαν* ΩF. *διὰ τί* Jacobitius, *διατί* F edd. vett. *τοιαῦτα*] *τὰ τοιαῦτα* F. *ἐκτίνειν*] *τίνειν* CΩF.

σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν. 2. ΤΡΙΤ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν, ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην — ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων; μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. ΤΡΙΤ. διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἧκεν ὅπου διῃτῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾤχετο ἀποπτάμενος.
323 *ΙΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, * οὐκ ἄν τι ἄλλο μετὰ ταύτας ἴδοι. ΤΡΙΤ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα (τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ τὸν Κηφέα ὕστερον·) ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀποστιλβούσης ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δ' ἐς τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ πρὶν ἀνεγρέσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀπέπτατο. 3. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιο-*

---

2. *ὑμῖν*] *ἡμῖν* a. *τινα τοῦτον* ΩF et v, *τινα* (om *τοῦτον*) B𝔄T. *ἐπιτελῶν* B𝔄 et v, *ὑποτελῶν* CΩF. *ἐπεὶ δὲ*] *ἐπειδὴ δὲ* Ω solus. *ἐς λιβύην* ΩF. post *λιβύην* TVΩF(C) addunt *ἔνθα ἦσαν*, quae recte om B𝔄Δ et edd. vett. *ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους* B𝔄 et v, *ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους* VT, *ἤ τινας ἄλλους συμμάχους* Ω, *ἤ τινας συμμάχους ἄλλους* CF. *ἄλλως γὰρ*] *ἄλλως γὰρ ἤδη* CΩF. *ἧκεν* ΩF et v, *ἤλυθεν* B𝔄 et ut opinor Δ (non C). hinc scribendum videtur: *ἐπεὶ δ' οὖν ἦλθεν —*. *ᾤχετο* BΩF, *ᾤχετ'* 𝔄 et v. *ἢ ὃς ἂν ἴδῃ* B𝔄 et v, *ὃς ἂν γὰρ ἴδῃ* ΩF(C). *οὐκ ἄν τι ἄλλο* BΔ, *οὐκ ἄν τι ἄλλο τε* Ω, *οὐκ ἂν ἄλλο τε* F, *οὐκέτ' ἄλλο τε* 𝔄, *οὐκ ἔτ' ἄλλο* edd. vett. *μετὰ ταύτας* B𝔄, *ταύτας* (om *μετὰ*) ΩF, *μετὰ ταῦτα* v. *ἴδοι* om 𝔄, *ἴδοι ἢ λίθος γενόμενος* ΩFC. *καὶ τὸν* ΩF probante Bekkero, *καὶ πρὸς τὸν* B𝔄 et v. *δὴ* B𝔄 et v, *δὲ* ΩCF. *ἀποστιλβούσης* ΩC cum Hemsterhusio, *ἀποστίλβουσα* F, *ὑποστιλβούσης* B𝔄 et v. *ἐπὶ κατόπτρου* ΩF et v, *ἐπὶ τοῦ κατόπτρου* B𝔄. *αὐτῷ ἰδεῖν*] *ἰδεῖν αὐτῷ* Ω solus. *ἰδεῖν τὴν*] *εἰς τὴν* d, *ἰδεῖν ἐς τὴν* VT, errore e proximis nato, ubi recte *ἐνορῶν δ' ἐς τὴν* B𝔄, *ἐνορῶν δὲ ἐς* (*εἰς* C) *τὴν* ΔC, sed *ἐνορῶν εἰς τὴν* ΩF, *ἐνορῶν δὲ τὴν* v. *ἀνεγρέσθαι* B𝔄F(Ω), *ἀνέγρεσθαι* v. *ἀδελφὰς*] *κεφαλὰς* B, *ἀδελφὰς αὐτῆς* CF. *ἀπέπτατο* ΩF et sic Bekker, *ἀνέπτατο* B𝔄 et v.

πίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης, κατὰ μικρὸν δὲ ἁλοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. κἀπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῄει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ προδεικνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκεν * ὁμοῦ 324
καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλά, ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως καὶ ἀπάξει

---

3. *ταύτην Αἰθιοπίαν* B𝔄 et v, *ταύτην τῆς Αἰθιοπίας* ΩCF, *τῆς Αἰθιοπίας* (om *ταύτην*) T et fortasse V. *πέτρας* om F. *προσπεπατταλωμένην* Ω. *ὦ θεοὶ* ΩF et v, *ὦ Θέτι* B𝔄Δ, errore nato e superiore l. XII, ubi Thetis et persona est dialogi et eadem Perseum cum matre dicitur conservasse. at confer Piscat. 34: *καλὰ ὦ θεοὶ* —. *ἔνερθε*] *νέρθε* BΩ, *νέρθεν* 𝔄F. *μαστῶν*] *μασθῶν* Ω. *τὴν αἰτίαν* om Ω. *καταμικρὸν* F. *διέγνω*] *ἔγνω* 𝔄. *κἀπειδὴ* CF, *καὶ ἐπειδὴ* B𝔄Ω et v. *καταπιόμενον* B𝔄Δ(V), *κἀταπιόμενον* C, *καταπιούμενον* ΩF et v. *ὑπεραιωρηθεὶς*] *ἐπαιωρηθεὶς* ΩCF. *ὁ νεανίσκος*] *ὁ νεανίας* Ω, *ὁ νεανίας προκαταλαμβάνει γὰρ* F, *ὁ νεανίας προκαταλαμβάνει* C. hoc est ineptum glossema verbi *καθικνεῖται*, ut patet e scholio codicis Bourdelotiani. *πρόκωπον*] *πρόκοπον* BΩ, *προκοπον* 𝔄, *πρόκωπον* (o supra pr m) F. *καθικνεῖται*] *προκαθικνεῖται* ΩF cum parte scholii superioris.

τῇ δὲ] *τὴν δὲ* 𝔄. *προδεικνὺς* B𝔄 et v, *προδείκνυσι* C, *δείκνυσι* ΩF. *λίθον ἐποίει* B𝔄 et v, *καὶ λιθοποιεῖ* CF et opinor Ω. *τὸ δὲ* CΩF et v, sed om B𝔄 et Δ (non C). *τέθνηκεν ὁμοῦ* CΩF, *τέθνηκε γοῦν* B𝔄 et v. *πέπηγεν αὐτοῦ*] *πέπηγε* (om *αὐτοῦ*) Ω, item F qui sic: *πέπηγε τὰ πολλὰ* (Γρ) et id quidem bene Jacobitius sic accipit: *γρ. τα πολλά.* nam plane sic idem codex in Verr. Hist. II, 47 *μετὰ ταῦτα* (Γρ). *ἀκροποδιτὶ* Ω. *τῆς πέτρας*] *τῆς* om ΩF. *ἐν τοῦ*] *ἐν τῇ τοῦ* F. *ἐς Ἄ.*] *εἰς Ἄ.* F solus. *ἀντὶ τοῦ θανάτου* F. *εὕρετο*] *εὕρατο* 𝔄ΩF.

αὐτὴν ἐς Ἄργος, ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὕρετο. 4. *ΝΗΡ. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι. τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαυχεῖτο καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι; ΔΩΡ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὖσα. ΝΗΡ. μηκέτι μεμνώμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.*

325 * XV.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

1. *ΖΕΦ. Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ γέ εἰμι καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟΤ. τίνα ταύτην λέγεις,*

---

4. *ΙΦ.* U et fortassis 𝔄VΩ, *ΝΗΡ.* v. spatium sine persona in F. *τῷ γεγονότι* B𝔄 et v, *ἐπὶ τῷ γεγονότι* ΩCF. *εἴ τι* B𝔄 et v, *εἰ* (om *τι*) ΩF. *ἡ μήτηρ*] *αὐτῆς* add F. *ἐμεγαλαύχει τότε* v, *ἐμαλαύχει τότε* B, *ἐμεγαλαυχεῖτό τε* 𝔄, *ἐμεγαλαυχεῖτο* (comma, addit F) ΩF, quod Cobetus in V. L. p. 232 post Jacobitium restituit. *καλλίων εἶναι* B𝔄T et v, *εἶναι καλλίων* ΩF. *ΔΩΡ.* Solanus, *ΤΡΙΤ.* edd. vett. signum personae est in B, nulla persona nova est in TF (de 𝔄Ω parum constat). *ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν* B𝔄 et v, pro his *πλὴν ἤλγησεν* VΩF, *πλὴν ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν* T. in vulgata, quam Hemsterhusius frustra defendit, neque oratio cum superioribus cohaeret et istuc *ὅτι* nihil significat. at in Poli codice (T) haec erant conjuncta: *εἶναι; πλὴν*, id est: *εἶναι; ναὶ πλὴν* —. corrigo enim: *ΔΩΡ. ναί· πλὴν ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν* —. similia his sunt *ναί· ἀλλὰ* — in Jove Trag. 6 et § 9, *νὴ Δία, πλήν γε* in Arist. Equit. v. 27, *εὖ — πλὴν* Plut. v. 199, *πλὴν ὅτι* Nub. v. 1411. nam *πλὴν ὅτι* est ‚praeterquam quod', et *πλὴν ὅσον* est ‚praeterquam quatenus'. *θυγατρὶ*] *μητρὶ* B. *ΙΦ.* fortassis 𝔄VΩ, *ΝΗΡ.* v, spatium sine persona in F. *μεμνώμεθα* B𝔄ΔV et fortassis Ω, *μεμφώμεθα* CF, *μεμνήμεθα* edd. vett. *εἴ τι* ΩF et v, *ἐπεὶ* B𝔄Δ. libri *φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί.* conjeci olim: *φοβηθεῖσα περὶ τῇ παιδί*, neque conjecturae poenitet.

XV.

Νότος. Ζέφυρος A, *Νότος καὶ Ζέφυρος* ΩF.

1. *ἐγὼ* B et v cum Thoma p. 259, 19, sed *ἐγὼ* om 𝔄F et (in indice) A. *θαλάττῃ* B𝔄Ψ et v, *θαλάσσῃ* ΩF et Thomas p. 259,

ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕΦ. ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἂν ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟΤ. περὶ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλατταν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δὲ καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα ὧν λέγεις. ΖΕΦ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα οἶσθα; ΝΟΤ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕΦ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟΤ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς τῆς παιδὸς ἐκ πολλοῦ; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕΦ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. 2. ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ᾐόνα παίζουσα τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν συνέπαιζεν
* αὐταῖς κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκρι- 326
βῶς καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ᾐόνος καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ

---

20. ἀφ' οὗ γε ΨΩCF, ἀφ' οὗ τε 𝔄, ἀφ' οὗ (B) et v. εἶδες] οἶδας F. πέμποντες] πομπεύοντες 𝔄. ἂν addunt 𝔄ΩCF, om (B)Ψ et v. ἴδοις F et v, ἴδῃς 𝔄ΨΩ. ΝΟΤ. om F. περὶ B𝔄ΨΔΩF, παρὰ edd. vett. τὴν ἐρυθρὰν γὰρ BΨΩ et v, γὰρ τὴν ἐρυθρὰν F, τὴν ἐρυθρὰν (om γὰρ) 𝔄. θάλατταν B𝔄ΔΨΩ, θάλασσαν F et v. δὲ καὶ μέρος BΨ, δὲ καὶ μέρος τι 𝔄ΩFT(V), δέ τι καὶ μέρος edd. vett. οὐδὲν] ΝΟΤ. οὐδὲν F. οὐδὲν οὖν B𝔄 et v, οὐδὲν ΨΩ et (οὖν add m recens) F, οὐδὲν δὲ C. Σιδώνιον BΨ et v, Σιδώνιόν γε 𝔄ΩCF. οἶσθα 𝔄 cum Bekkero et Dindorfio, οἶδας BΨΩCFVY, εἶδες edd. vett. τὸν τ. Ε. πατέρα] τὸν πατέρα Εὐρώπης 𝔄. διηγήσομαί σοι] σοι om Ψ. ἐραστὴς BΨΩ et v, ἐρᾷ 𝔄CF. ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; edd. vett., τῆς παιδὸς ἐκ πολλοῦ; BΨΩCF et 𝔄, sed 𝔄 ita distinguit legitque: τῆς παιδός; ἐκ πολλοῦ τοῦτο· καὶ γὰρ πάλαι —. δὲ ἤδη] δὴ 𝔄.

2. ᾐόνα Bekker hic et infra, ἠϊόνα libri. λευκός τε] τε om Ψ. εὐκαμπὴς BΨ et v, εὐκαμπῆ ΩCF, εὐκαμπῆ ἔχων 𝔄. ἥμερος BΨ et v, ἥμερον 𝔄ΩCF. ᾐόνος] libri ἠϊόνος. τοῦτ' edd. vett., τοῦτο B𝔄ΨΩF. δρομαῖος μὲν] δρομαίως (om μὲν) 𝔄, δρομέως μὲν F. θάλατταν B𝔄Ψ et v, θάλασσαν ΩF. φέρων om

*κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον
τὸν πέπλον ξυνεῖχεν.* 3. *ΝΟΤ. ἡδὺ τοῦτο θέαμα εἶδες,
ὦ Ζέφυρε, καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία φέροντα
τὴν ἀγαπωμένην. ΖΕΦ. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω
παρὰ πολὺ, ὦ Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων
ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρεῖχεν
ἑαυτὴν, ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο
ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν·
Ἔρωτες δὲ παραπετόμενοι μικρὸν ἐκ τῆς θαλάττης, ὡς
ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμέ-*
327 *νας τὰς δᾷδας φέροντες ᾖδον* * *ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ
Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων
ἐπικροτοῦσαι ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τὸ δὲ τῶν Τριτώ-
νων γένος καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλατ-
τίων ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσει-
δῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος παροχουμένην τὴν Ἀμφιτρίτην
ἔχων προῆγε γεγηθὼς ὁδοποιῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.*

Ω. *πάνυ* BΨ et v, *μάλα* ΩCF, *πολὺ* 𝔄. *ἐκπλαγεῖσα* 𝔄ΨΩF et v, *ἐκπλαγὴς* B solus, quod vel minime probandum erat. *ἀπολισθάνοι·* B𝔄Ψ et v, *ἀπολισθοίη* ΩF, *ἀπολισθείη* C. post hoc verbum addunt *νέοντος* 𝔄ΩF, cum qua interpolatione compara Arist. Lysistr. v. 678. *τὸν πέπλον*] *τῶν πέπλων* Ψ. *ξυνεῖχεν* B𝔄, *συνεῖχεν* ΨΩF, *ξυνεῖχε* edd. vett.

3. *εἶδες, ὦ Ζέφυρε* BΔΨΩCF, *ὦ Ζέφυρε, εἶδες* 𝔄 et v. *φέροντα*] *καὶ φέροντα* ΩF. *παρὰ πολὺ* B𝔄, *παραπολὺ* F et v. *θάλαττα*] *θάλασσα* 𝔄. *ἐπισπασαμένη*] *ἐπισταμένη* 𝔄, *ἐπισπαμένη* Ω. vide Icaromenipp. c. 21 med. *λίαν* pr m, *λείαν* sec Ω. *πάντες* om Ω. *ἡσυχίαν ἄγοντες* om 𝔄. *μόνον* om 𝔄Ψ. *γιγνομένων*] *γινομένων* F. *Ἔρωτες* BΨ et v, *οἱ ἔρωτες* 𝔄ΩF. *παραπετόμενοι* B𝔄ΨΩF(V), *παραπετώμενοι* edd. vett. *ἐκ τῆς θαλάττης* BΔΨ, *ὑπὲρ τῆς θαλάττης* 𝔄, *ὑπὲρ τὴν θάλατταν* ΩF et v. *τοῖς π.*] *τοῖς* om ΩF. *φέροντες*] *ἔχοντες* Ω. *Νηρηΐδες*] *νηρεῖδες* BΩa. *ἀναδῦσαι*] *ἀναδύσαι* F. *ἐπικροτοῦσαι*] *κροτοῦσαι* F. *ἡμίγυμνοι*] *ἡμίγυμναι* B. *αἱ πολλαὶ* BΨ et v, *τὰ πολλὰ* (*ταπολλὰ* F) 𝔄ΩCTUVF. *τὸ δὲ τῶν τριτώνων γένος* 𝔄, ut olim volueram, *τό τε τῶν τριτώνων γένος* BΨ et v, *τῶν δὲ τριτώνων τὸ γένος* CF, *τῶν δὲ τῶν τριτώνων τὸ γένος* Ω. *ἰδεῖν* om Ω, pro eo *ὀφθῆναι* 𝔄CF. *περιεχόρευον* ΩCF. *παροχουμένην τὴν Ἀμφιτρίτην* 𝔄ΩF, *παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην* TU(V), *παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην* BΨ et edd. vett.

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον ἐπὶ κόγχης κατακειμένην ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ. 4. *ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκέτι ἐφαίνετο, ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δικταῖον ἄντρον ἐρυθριῶσαν καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο. ἡμεῖς δὲ ἐμπεσόντες ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.*
ΝΟΤ. *ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θέας· ἐγὼ δὲ γρῦπας καὶ ἐλέφαντας καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.*

ἔχων] *ἄγων* Ψ solus. *προῆγε* BΨ et v, *προηγεῖτο* 𝔄, *προήει* ΩCF. *γεγηθὼς*] *γεγεγηθὼς* a. *ὁδοποιῶν* ΩCF, *προοδοποιῶν* 𝔄, *προυδοιπορῶν* Ψ, *προοδοιπορῶν* v. malim *προοδοποιῶν*, ut olim conjeceram et ut 𝔄 exhibet. *δύο τρίτωνες ἔφερον ἐπὶ κόγχην* ΩF, *ἐπὶ κόγχης δύο τρίτωνες ἔφερον* Ψ. *τῇ νύμφῃ*] *τὴν νύμφην* ΩCF.

4. *ἐγένετο*] *ἐγίνετο* ΩF. *ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ* BΨ et v, *ἐπεὶ δ' ἐπέβη τῆς νήσου* 𝔄, *ἐπὶ δὲ τῆς νήσου* ΩF. *ἐπιλαβόμενος*] *λαβόμενος* F. *ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην* BΨ et v, *ἀπήγαγε τὴν Εὐρώπην* 𝔄, *τὴν Εὐρώπην ἀνῆγεν* ΩCF. *ἐς* B𝔄Ψ et v, *εἰς* ΩF. *Δικταῖον* 𝔄ΨΩF, *Δίκταιον* edd. vett. *ἐφ' ὅτῳ* B𝔄ΨΩCFU(V) lemma scholii, *ἐφ' ὅ τι* edd. vett. *δὲ ἐμπεσ.* B𝔄ΨΩF, *δ' ἐμπεσ.* v. *ἄλλο ἄλλος* BΨ, *ἄλλο τι ἄλλος* ΩC, *ἄλλό τι ἄλλο* F (sic), sed *ἄλλος ἄλλο* 𝔄 et v, quod Cobetus V. L. p. 228 et Dindorfius optime tuentur. *ὦ μακάριε Ζέφυρε* BΨ et v, *ὡς μακάριος Ζέφυρε* 𝔄ΩCF. *γρῦπας* 𝔄, *γρύπας* v, *γύπας* ΨΩF. *μέλανας ἀνθρώπους*] *ἀνθρώπους μέλανας* ΩF.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ Η ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

Reitz. I p. 185

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

1. *ΕΡΜ.* *Ὁ μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, οὗτος, ᾧ τὸν ἄθλιον τουτονὶ Τιτᾶνα προσηλῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνος τι γυμνόν ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγῇ τὰ δεσμὰ καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς ᾖ κρεμάμενος.* *ΗΦ.* *περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἀνεσταυρῶσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνοιεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω), ἀλλ' εἰ δοκεῖ,*

Fieri potest, ut ipse Menippus saturam ‚*Προμηθεύς*‘ nomine scripserit, sive illam similem Luciani ‚dialogo Deorum primo‘ et Varronis saturae ‚Prometheus liber‘ (de qua Oehler in Varron. sat. reliq. p. 195 et Riese l. l. p. 200), sive dialogo nostro. varios Aeschyli in ‚*Προμηθεῖ δεσμώτῃ*‘ locos ab initio inprimis et in fine, tum personas fabulae, denique ipsum adeo tragoediae argumentum Lucianus imitatur et sicut Aeschylus saevitiam Jovis puniendo Prometheo depingit, contendit vero etiam illud Jovem inepte ac prorsus stolide egisse. *Η ΚΑΥΚΑΣΟΣ* om 𝔄 et Thomas p. 406, 4. *ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ* om B𝔄ΦJ et edd. vett.

1. *ΕΡΜ.*] personam puncto notat B hic et mox pro *ΗΦ.* *Ὁ μὲν — οὗτος*] Aesch. Prom. v. 1 comparat Lehmannus. *τουτονὶ Τιτᾶνα* B, *Τιτᾶνα τουτονὶ* 𝔄ΦΩ et v. *τῆς χιόνος τι γυμνόν* B, *τῆς χιόνος γυμνός* 𝔄ΦΩ et v. conjecturam meam: *εἴ πού τ ι ς τῆς χιόνος γυμνός* partim firmat B. *καταπαγῇ — ᾖ* B, *κατα-*
ῆς
παγείη — εἴη 𝔄ΦΩ et v. *οὗτος*] *οὕτως* Ω. *περιφανῶς* Φ, *περιφανεὶς* J. *οὔτε γὰρ*] *γὰρ* om B solus. *ἀνεσταυρῶσθαι* B, *ἐσταυρῶσθαι* 𝔄ΦΩ et v. *ἐπαμύνοιεν* B𝔄Φ, *ἐπαμύνειεν* Ωa, *ἐπαμύνειν* b aliaeque edd. ante Hemsterhusium, *ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται* cd itemque in Y sed transversa linea inductum. *πλάσματα*]

*κατὰ * μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνε-* 186
σταυρώσθω, ἐκπετασθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτουῒ τοῦ κρημνοῦ πρὸς τὸν ἐναντίον. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἀπόξυροί τε γὰρ αἱ πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι πανταχόθεν, ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι, καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδητὶ μόγις ἑστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ἂν ὁ σταυρὸς γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλ' ἀνάβαινε καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος. 2. *ΠΡΟΜ. ἀλλὰ κἂν ὑμεῖς γε, ὦ Ἥφαιστε καὶ Ἑρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡΜ. τοῦτο φῄς, ὦ Προμηθεῦ, ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακού-*

πλάστα (sic) lemma scholii. *τῆς φάραγγος*] haec vox in Aesch. Prom. legitur saepius veluti v. 15, quem unum adtulit Hemsterhusius. *ἐκπεταθεὶς* v, sed recte *ἐκπετασθεὶς* B𝔄ΦΩ cum Struvio L. L. p. 233. at Cobetus V. L. p. 223 malebat: *ἐκταθείς*, frustra.
ἀπὸ τουτουὶ τοῦ κρημνοῦ πρὸς τὸν B, *ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ* 𝔄ΦΩ et v. *ἀπόξυροί* BRTUV et in marg J, *ἀπότομοί* 𝔄ΦΩ et in textu J et schol. Voss. et v. post *πανταχόθεν* B interpungit, non ut vulgo post *ἀπρόσβατοι*. sed pro *ἠρέμα* scribendum puto: *καὶ ἠρέμα*. *καὶ τῷ*] *καὶ τὸ* J. *ἀκροποδητὶ* B cum Lehmanno, *ἀκροποδιτὶ* v, *ἄκρῳ ποδί* 𝔄ΨΩd. *μόγις* BR, *πω μόλις* 𝔄, *που μόλις* ΦΩ et v. *ὅλως*] *ὅλος* 𝔄 et suprascr. *ὅλως* J. *ἂν ὁ σταυρὸς* B𝔄Φ, *ὁ σταυρὸς ἂν* Ω et v. *ὦ Προμηθεῦ*] *ὦ* om 𝔄ΦΩ. *ἀλλ'* B, *ἀλλὰ* 𝔄ΦΩ et v.

2. *ἀλλὰ κἂν ὑμεῖς γε* B, *ἀλλ' ὑμεῖς γε* 𝔄, *ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν* ΩΦ et v. recte judicat Burmeister (Quaestt. crit. p. 42) *κἂν* saepe cum imperativo conjungi, ut in Prometh. 13, D. Mort. 13, 6, Catapl. 13 et 20, Imagg. 3, ideoque malam esse Halmii mei conjecturam: *κατελεήσαιτε*. *τοῦτο φῄς* B, *τοῦτ' ἔφης* 𝔄ΩΦ et v. post *Προμηθεῦ* libri omnes addunt *τὸ κατελεήσατε*, quae verba ab Hemsterhusio, Schmiedero, Lehmanno, Dindorfio bene deleta sunt. hoc enim glossema cum duplici corruptela *ἔφης* et *ἀντὶ τοῦ* cohaeret. qui illud *τὸ κατελεήσατε* servarunt, Bekker, Burmeister l. l. et Jacobitius, similem locum conferre nullum potuerunt. at Hemsterhusius apte comparavit D. Deor. I, 2: *τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς*; quanquam nostro l. interrogatio videtur nulla esse. dicuntur enim talia etiam cum adfirmatione, ut ab Terentio in Andria I, 5, 20: id mihi visust dicere ,abi cito ac suspende te'. *ἀντὶ σοῦ* B cum J. F. Gronovio et Hemsterhusio, *ἀντὶ τοῦ* 𝔄ΩΦ et v. *μάλα* om Ω. *ἱκανὸς* B𝔄ΦΩ, *ἱκανῶς* abcd aliaeque edd. vett. *ἂν χωρῆσαι*

σαντας τοῦ ἐπιτάγματος. ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθέντας; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε
187 *καὶ προσήλου * καὶ τὴν σφῦραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς.*
3. *ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ καὶ σὺ ὦ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων οὐδὲν δεινὸν ἐργασάμενος. ΕΡΜ. οὐδὲν, ὦ Προμηθεῦ, δεινὸν εἰργάσω, ὃς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς οὕτως ἄδικον ἐποιήσω καὶ ἀπατηλὴν, ὡς σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὀστᾶ „καλύψας ἀργέτι δημῷ;" μέμνημαι γὰρ Ἡσιόδου νὴ Δί' οὕτως εἰπόντος· ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῷα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ*

B et v, *χωρῆσαι* (om *ἂν*) 𝔄ΦΩ. *προσπατταλευθέντας*; B, *προσπατταλευθῆναι*; 𝔄Φ et v, sed *προσπατταλευθῆτες* Ω. *ἀλλ'* B et v, *ἀλλὰ* 𝔄Φ. *προσήλου τὴν σφύραν ἐρρωμένως. κατάφερε* B. pro *σφύραν* bene Jacobitius *σφῦραν*. *ἐρρωμένως*] ex Aesch. Prom. v. 65 vel e v. 76. *εὖ μάλα*] *εὖ* om B solus. *καὶ αὐτή*] *καὶ αὕτη* (ο supra) Jensius, quo non opus est. *ἔχεις* J.

3. *σὺ ὦ μῆτερ* B, *σὺ γῆ μῆτερ* 𝔄ΦΩ et v. *οἷα πέπονθα*] Aesch. Prom. 92 et v. 1093 contulit Halmius. neutro versu *κακά* additum est. in Luciano Φ quinque verbis omissis: *οἷα πέπονθα κακὰ οὐδὲν δεινὸν ὦ πρ.* *ἐργασάμενος* B et fortassis Ω, *εἰργασμένος* 𝔄 et v. *οὐδὲν ὦ προμηθεῦ δεινὸν εἰργάσω* B et (?) Ω, *οὐδὲν δεινὸν ὦ προμηθεῦ εἰργάσω* 𝔄Φ, *οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ* v. *σάυτῶι* B ut solet, *ἁυτω* (sic) Ω, *αὑτῷ* 𝔄Φ et v, *αὐτῷ* abc. infra § 6 libri omnes: *σαυτῷ μὲν τ. κ. ἐ.* *ὑπεξελέσθαι*] *ἐξελέσθαι* 𝔄ΦΩLM. *τὸν Δία δὲ*] *τὸν δὲ δία* Φ. *ἀργέτι*] *ἀργέτηι* B, *ἀργετη* (sic) 𝔄. Hesiod. Theog. v. 541: *καλύψας ἀργέτι δημῷ.* *μέμνημαι γὰρ Ἡσιόδου νὴ δί'* B, ut ego olim conjeceram; *μέμνημαι ἡσιόδου νὴ δί* ΩΦ et v, sed 𝔄 sic: *προμ. μέμνημαι ἡσιόδου νὴ δία* et post *εἰπόντος* add persona *ἑρμ.* *ζῷα* B𝔄Φ, *ζῶα* v. *μάλιστά γε* B solus, sed recte *καὶ μάλιστά γε* 𝔄ΩΦ et v. vide quae ego dixi ad Nigrin. § 24 p. 70 et Schwidopium O. L. I p. 18. *καὶ τοῦτο*] quae in Quaestt. L. p. 84 scripsi, aliis probata esse miror. hodie puto Lucianum pro vulgari

τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ
τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασ-
μένος, φῂς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι; * 4. *ΠΡΟΜ.* 188
ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν Ὅμηρον ‚ἀναίτιον
αἰτιάασθαι', ὃς τὰ τοιαῦτά μοι προφέρεις, ἐφ' οἷς
ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο,
ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτῷ. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν
καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι
ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἡμῶν τὸν Δία· σὺ δὲ, στωμύλος
γὰρ εἶ καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς δικαίαν
τὴν ψῆφον ἔθετο ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασ-
πίων τούτων πυλῶν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον
θέαμα πᾶσι Σκύθαις. *ΕΡΜ.* ἐκπρόθεσμον μὲν, ὦ
Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως
δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ'
ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος·
τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν ἔχον εἴη εἰς

ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ τὸ πῦρ scripsisse rhetorice *ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ, καὶ τοῦτο.* compara Bis Accusat. § 34.

4. *ὅμηρον* B, *ποιητὴν* 𝔄ΦΩ et v. *αἰτιάασθαι* B, *αἰτιᾶσθαι* 𝔄ΦΩ et v. respicitur ad Jl. *ν'*, 775. vide mea ad Hermotim. § 63 p. 205. *τὰ τοιαῦτά μοι* B, *τὰ τοιαῦτα* 𝔄ΦΩ et v. *ἐμαυτῷ* B𝔄ΦTVY, *ἐμαυτὸν* (ras. in extr. litt.) Ω, *ἐμαυτὸν* v. vide Jacobsium ad Achill. Tat. p. 589 sq. *σοι, ἡδέως ἂν* B, *σοι, ἡδέως ἂν σοι* 𝔄ΦΩ et v. *δικαιολογησαίμην* 𝔄ΦΩ et v, *δικαιολογησάμην* B, *δικαιολογισαίμην* Ja. *δείξαιμι*] *δείξαι μοι* J. *περὶ ἡμῶν* B, *περὶ ἐμοῦ* 𝔄ΦΩ et v. *σὺ δὲ, στωμύλος γὰρ εἶ* | *σὺ γὰρ στωμύλος γὰρ εἶ* Φ. *Κασπίων*] *κασπίδων* 𝔄. quod ad rem adtinet, hic error ab aliis quoque commissus est, non solum ab Luciano, ut patet e Plinio H. N. VI, 11 § 12: ‚portae Caucasiae magno errore multis Caspiae dictae'. illud Hermanno ad Aesch. II p. 87 non adcredo, Lucianum ad Prometh. v. 422 spectasse ibidemque *Καυκάσου πύλας* legisse. *θέαμα*] id vero sane ex Aesch. Prometheo sumtum est, ubi (ut loco nostro) ipse Prometheus dicitur *θέαμα* v. 69 et iterum v. 304. *ἐκπρόθεσμον* BV, *ἕωλον* 𝔄Φ schol. Voss. et v et Ω ubi suprascr. *ἀνωφελῆ*. *ἀγωνιῇ* BΩΦ et v, *ἀγωνιεῖ* 𝔄 et in lemmate scholiasta, *ἀγωνικῇ* c. *εἴη ἔχον* 𝔄ΦΩJbcd et fortasse V, *εἴη ἔχων* a, *ἔχειν* et *ἔχοντα* pro var. lect. X, sed *ἔχων εἴη* B, unde Jacobitius (ed. sec.) bene scripsit *ἔχον εἴη* contulitque Jov. Trag. 53. *εἰς ἀκρόασιν* 𝔄ΦΩ et v, *ἐς ἀκρόασιν* B. σο-

189 ἀκρόασιν * καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ παν-
ουργότατος ἐν τοῖς λόγοις. 5. ΠΡΟΜ. πρότερος οὖν,
ὦ Ἑρμῆ, λέγε καὶ ὅπως μου ὡς δεινότατα κατηγορήσεις
μηδὲ καθυφήσῃ τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ
Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί',
ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἕξων, ὃς τὸ πῦρ
ὑφελόμενος ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.
ΠΡΟΜ. οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν
περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε, ὁ Ἑρμῆς δὲ τὴν κρεανο-
μίαν καὶ τὴν ἀνθρωποποιΐαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ
τεχνῖται καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς
καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανι-
κοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ
ῥήτωρ τέ ἐστι καὶ τῶν τοιούτων οὐ παρέργως μεμέληκεν
190 αὐτῷ. ΠΡΟΜ. ἐγὼ μὲν οὐκ * ἂν ᾤμην καὶ περὶ τῆς
κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν
μοι τὸ τοιοῦτον ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοῦτο,
ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν
κατηγορίαν. 6. ΕΡΜ. πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μα-

φιστικὴν, οἷος εἶ σύ] ex Aesch. Prometheo, ut Hemsterhusius demonstravit.

5. κατηγορήσεις Bekker. libri κατηγορήσῃς. καθυφήσηι B, καθυφῇς 𝔄ΦΩ et v. κατήγορον] κατήγορόν με B, at με in litura. ὁ Ἑρμῆς δὲ B et v, ἑρμῆς δὲ 𝔄ΦΩ. δὲ τὴν κρεωνομίαν (sic) καὶ τὴν ἀνθρωποποΐαν αἰτιάσεται B, δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται 𝔄ΦΩ et v. vulgata pugnat cum eo rerum ordine, qui infra § 7 et § 10 servatus est. τεχνίται abc. ἀλλ' ἀμφὶ] ἀλλὰ ἀμφὶ 𝔄. τὰ πολλὰ B𝔄Φ, ταπολλὰ v. ῥήτωρ τέ ἐστι B, ῥήτωρ ἐστὶ 𝔄ΦΩ et v. τῶν τοιούτων οὐ παρέργως μεμέληκεν αὐτῷ B, τῶν τοιούτων οὐ παρέργως μεμέληται αὐτῶ· ἢ μεμέληκεν V, μεμελη̃κ τῶν τοιούτων notatur ex U, qui cum B consentire videtur, τῶν τοιούτων οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ 𝔄ΦΩ, τῶν τοιούτων οὐ παρέργως μεμέληται (μεμέλητας c) αὐτῷ cd, τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ v, denique τῶν τοιούτων οὐ παρέργως μεμέλεται αὐτῷ codex T. οὐκ ἂν ᾤμην B, οὐκ ἄν ποτε ᾤμην 𝔄ΦΩ et v. τὸ τοιοῦτον B, τὸ τοιοῦτο 𝔄Φ et v. ἀλλ' εἰ 𝔄ΦΩ et v, ἀλλὰ εἰ B. καὶ τοῦτο B𝔄Φ, καὶ τοιοῦτο Ω, καὶ τοιοῦτον v. καιρὸς ἤδη περαίνειν] περαίνειν ἤδη καιρὸς Φ.

*κρῶν δεῖ λόγων καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς ἐπὶ τὰ σοὶ
πεπραγμένα, οὐχὶ δὲ ἀπόχρη τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν
ἀδικημάτων, ὅτι ἐπιτραπέν σοι μοιρᾶσαι τὰ κρέα σαυτῷ
μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,
καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας οὐδὲν δέον, καὶ τὸ πῦρ
κλέψας παρ' ἡμῶν ἐκόμισας ἐς αὐτούς. καί μοι δοκεῖς,
ὦ βέλτιστε, μὴ συνεῖναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ
φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν
ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δεήσει καὶ διελέγχειν
καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι
μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῂς τοιαύτην
πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν καὶ τὰ περὶ τοὺς
ἀνθρώπους καινουργῆσαι καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς
κατηγόρηταί μοι, καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι· λῆρος
γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.* 7. *ΠΡΟΜ. εἰ μὲν καὶ ταῦτα
λῆρός ἐστιν, ἃ * εἴρηκας εἰσόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ* 191
*δὲ ἐπείπερ ἱκανὰ φῂς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσο-
μαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ
πρῶτόν γε ἄκουε τὸ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν
Οὐρανὸν, καὶ νῦν λέγων αὐτὰ αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός,
εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστιν, ὡς διότι
μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρε, καταπέμψαι ἀνασκο-*

---

6. *πάνυ γοῦν — οὐχὶ δέ*] quomodo haec interpretanda sint, docui in Quaestt. L. p. 86 refutatis conjecturis Hemsterhusii. *δεῖ*] *δέῃ* B. libri: *ἱκανῆς τινος π.* at corrigo: *δικανικῆς τινος π.*, sicut est in Piscat. 23: *ἀλλά τινος — δικανικῆς παρασκευῆς.* *ἀπόχρη τὰ* B et (?) *Ω*, *ἀπόχρη μόνον τὰ* 𝔄, *ἀπόχρη μόνα τὰ Φ* et v. *ἐπιτραπέν σοι* B cum Graevio, *ἐπιτραπέντι σοι* 𝔄*Φ* et v, *ἐπιτραπέν τί σοι Ω*. *μοιρᾶσαι* B𝔄, *μοιράσαι Φ* et v. *σαυτῷ*] *ἑαυτῷ* 𝔄. *ἐξηπάτησας* B et v. *ἐξηπάτας* 𝔄*ΦΩ*. *ἐς αὐτοὺς* B𝔄*Ω*, *ἐπ' αὐτοὺς Φ*, *παρ' αὐτοὺς* v. *συνεῖναι* B, *συνιέναι* 𝔄*ΩΦ* et v. *ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις*] *ἐπὶ τούτοις Ω*M. *τοῦ Διὸς*] *τοῦ* om B. *λῆρος γὰρ ἄλλως*] *λῆρος γὰρ οὐκ ἂν ἄλλως Φ*.

7. *εἰσόμεθα* B, *ὀψόμεθα* 𝔄*ΦΩ* et v. *ἐγὼ δὲ ἐπείπερ* B*ΦΩ* et qui *ἐγὼ δ' ἐπείπερ* 𝔄, ut olim ego conjeceram, *ἐγὼ δὲ καὶ ἐπείπερ* vulgo. *καὶ πρῶτόν γε* B𝔄*Φ* *καὶ πρῶτον μὲν Ω* et v. *ἄκουε τὸ* B, *ἄκουσον τὸ* 𝔄, *ἄκουσον τὰ ΩΦ* et v. *Οὐρανὸν* Lehmannus pro *οὐρανόν*. *αὐτὰ* B, *ταῦτα* 𝔄*ΩΦ* et v. *ἐστιν ὡς διότι* B, *ἐστι ὡς διότι* v, *ἐστιν διότι* 𝔄*Ω*, *ἐστιν. διότι Φ*, *ἐστι*

λοπισθησόμενον παλαιὸν οὕτω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας
μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον
ἡλίκον ἐστὶν ἐννοήσαντα, καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον,
ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς
λήψεται. 8. *καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοι-*
αύτας συμποτικὰς οὔσας οὐ χρή, οἶμαι, ἀπομνημο-
νεύειν, ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων,
παιδιὰν ἡγεῖσθαι καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ξυμποσίῳ καταλείπειν
τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὴν αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ
μνησικακεῖν, καὶ ἕωλόν τινα μῆνιν διαφυλάττειν, ἄπαγε,
οὔτε θεοῖς πρέπον οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἢν γοῦν
ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην
192 *καὶ σκώμματα καὶ τὸ διασιλλαίνειν καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ* *
καταλειπόμενόν ἐστι μέθη καὶ κόρος καὶ σιωπή, σκυ-
θρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα καὶ ἥκιστα συμποσίῳ
πρέποντα. ὥστε ἔγωγε οὐδὲ μνημονεύσειν ἐς τὴν ὑστε-
ραίαν ἔτι τούτων ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα
ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πε-

διότι a. *εὗρε, καταπέμψαι ἀνασκολ.* B, *εὗρεν, ἀνασκολ. πέμπειν* 𝔄ΩΦ et v. *αὐτὸ τὸ τῆς ὀργῆς κεφ.*] ita conjeci, *αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον* B𝔄ΩΦ, sed in B *τὸ* supra legitur, tum *αὖ τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον* TU et fortasse V. *ἡλίκον ἐστὶν* BTU et fortasse V, *ὅ ἐστιν* 𝔄ΦΩ et v.

8. *εἰ καί τι*] *εἰκέτι* a. *αὐτοῦ ἐν τῷ ξ.*] conjeceram: *ἐν αὐτῷ τῷ ξυμποσίῳ*, cui conjecturae opponi video locum unicum Toxar. 18: *αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ.* sed plane conveniunt Homer. Odyss. *ι'*, 96; *ι'*, 194, Aristoph. Pac. v. 89 et similia. *ξυμποσίῳ* BΩ, *συμποσίῳ* 𝔄Φ et v. *καταλείπειν* B, *καταλιπεῖν* 𝔄ΩΦ et v. *ἐς δὲ τὴν αὔριον* B𝔄ΩΦ, *ἐς δὲ τὸ αὔριον* v. *μῆνιν* B𝔄ΦΩ, *μνήμην* v. *κομψείας*] *κομψὰς* ΩΦa. *διασιλλαίνειν* VTcd, *διασιλαίνειν* B, *σιλλαίνειν* 𝔄ΩΦ scholiasta et v. *καταλειπόμενόν* B𝔄ΩΦ et v, *καταλιπόμενον* Jabc. *σκυθρωπὰ*] *καὶ σκυθρωπὰ* B solus.
ἔγωγε B, *ἐγὼ* 𝔄Φ et v, *ἔγω* (sic) Ω. *μνημονεύσειν* BVΩY et in mrg J cum Lehmanno, *μνημονεύεις* c, *μνημονεύειν* 𝔄Φ et v.
ἐς τὴν 𝔄Φ, *εἰς τὴν* Ω et v, *τὴν* (om *εἰς*) B solus. malo perierat *εἰς* sive *ἐς* per varias lectiones *μνημονεύσειν, μνημονεύεις, μνημονεύειν.* *ἔτι τούτων ᾤμην*] ita et ego correxi et tacito ita scripsit Cobetus V. L. p. 112, sed *ἔτι ᾤμην τούτων* B, *ἔτι ᾤμην* (om *τούτων*) 𝔄ΩΦ et v. *οὐχ ὅπως καὶ*] *καὶ* delet Cobetus V. L. p. 113 probante Dindorfio, fortassis recte. *ἡγήσεσθαι*] *ἡγήσασθαι*

πονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα παιδιάν τινα ἔπαιζε πειρώμενος, εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος. 9. *τίθει δ' ὅμως, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διί, τὴν ὅλην δὲ ὑφῃρῆσθαι, τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι καὶ δεσμὰ καὶ σταυροὺς καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν καὶ τὸ*
*ἧπαρ ἐκκολάπτειν; * ὅρα, μὴ πολλήν τινα ταῦτα κατη-* 193
γορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν καὶ εὐτέλειαν τῆς γνώμης καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων

B. *κρέα παιδιάν* B et v, sed *κρέα κατὰ παιδιάν* M, *κρέα ἢ παιδιάν* 𝔄ΩΦ. minus bene ego in Quaestt. L. p. 87 conjeceram: *κρέα, κᾆτα παιδιάν* —, hoc tamen jam tum satis bene videram h. l. aliquid excidisse. deest imperfectum aliquod et *ἤ* veluti: *κρέα [κατεσοφίζετο ἢ] παιδιάν* —. *ἔπαιζε* 𝔄ΩΦ et v, *ἔπαιξε* B male. *πειρόμενος* a. *ὁ αἱρούμενος*] *ὁ* om B.

9. *δ' ὅμως* BΩ, *δὲ* 𝔄Φ et v. cf. infra § 15 init. varr. lect. *τὴν ὅλην δὲ* B, *τὴν δ' ὅλην* 𝔄ΦΩ et v. *ὑφῃρῆσθαι* B𝔄ΦΩ, *ὑφῃρεῖσθαι* J edd. vett. *τί οὖν; διὰ* — Lehmannus pro *τί οὖν διὰ* —. *διατοῦτο* B. *τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν*] *τὴν γῆν τῷ οὐρανῷ* 𝔄. cf. similes locos apud Leutschium Paroemiogr. I p. 390, quibus adde tragicum (Euripidem) in Trag. Gr. Fragm. p. 718 ed. Nauck. et ibi Nauckium, denique Demosth. 25, 75, T. Livium Histor. 4, 3, Vergil. Aen. I, 133. V, 790, Juvenal. Sat. II, 25. VI, 283 sq. *ἐκκόπτειν* 𝔄ΩΦ et v, sed recte *ἐκκολάπτειν* B, verbo hac de re proprio. hinc ‚picus' attice dicitur *δρυκολάπτης* ab Aristoph. in Avibus v. 480. de aquila Promethei recurrit *κολάπτειν* in l. gemino De Sacrific. § 6 fin. *ὅρα, μὴ πολλήν τινα*] ita olim correxi. *ὅρα γάρ, μὴ πολλήν τινα* B, *ὅρα γάρ, μὴ πολλὴν* (om. *τινα*) 𝔄ΦΩ et v. isto *γάρ*, quod libri habent omnes, nihil est absurdius. de voce *γάρ* cum varia lectione textui male insertis vide Schovium Praef. ad Hesych. p. VIII. in talibus *γάρ* corruptum est e *γρ.* (*γράφεται*), de quo vide Bastium ad Gregor. Cor. p. 803. ita hic scriptum erat: *γρ. μὴ πολλήν τινα*, vel *γρ. ἐκκολάπτειν*. *εὐτέλειαν* BV, *ἀγέννειαν* 𝔄ΩM, *ἀγένειαν* Φ, *ἀγέννοιαν* a, *ἀγένειαν* v. *γρ. ἀγέλειαν* notatur ex T, *ἀγέλειαν τῆς γν.*] *ἐντέλειαν* ex U, denique *αὐτοῦ εὐτέλειαν* (omisso illo *μικροψυχίαν*) *καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης* cd. nempe *ἀγέννεια* est glossema. voces *εὐτελής* et *εὐτέλεια* inde ab Aristotele etiam ad animi humilitatem translatas esse

ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; 10. καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς τὴν ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ τι περιελιχμήσατο ἢ ὀπτωμένων ἀποσπάσας τι κατεβρόχθισεν, ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς· εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν ἢ κατὰ
194 * κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα, αἰσχρὰ μὲν κἀμοὶ ἀπολογεῖσθαι, πολὺ δὲ αἰσχίω κατηγορεῖν ἐκείνῳ. 11. περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότερον αἰτιᾶσθέ μου, πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον ἐσχηματίσθαι τὸν

---

vel lexica docent. ἢ (ἦ B) τί γὰρ ἂν B𝔄ΩΦM, ἢ τί ἂν Jabc, τί ἂν v. τηλικαῦτα ὀργίζεται BRVY et in mrg J, τοιαῦτα ἐργάζεναι 𝔄ΩΦMJ edd. vett. ceterum facile haec in trimetros quis redigat: κρεῶν (sive κρεαδίων) | ὀλίγων ἕνεχ' οὗτος τηλικαῦτ' ὀργίζεται. | τί δ' ἂν ἐπόησε βοῦν ἂν ἀπολέσας ὅλον; quae comico non disconveniunt, si quis Promethei fabulam riserat.

10. ἐς τὴν ὀργὴν B, ἐς ὀργὴν 𝔄ΩΦ et v. τοῦ ζωμοῦ τι B, τοῦ ζωμοῦ 𝔄ΩΦ et v. περιελιχμήσατο 𝔄ΩΦRUVXcd et in marg. J, περιλιχμήσαιτο B, περιελικμήσατο Jab. ὀπτομένων ab. ἀποσπάσας τι B, ἀποσπάσας τῶν κρεῶν 𝔄ΦΩ et v. ἐνέτριψαν 𝔄ΦΩ et v, ἐνετρίψαντο B solus, id quod Cobetus in V. L. p. 223 merito reprobavit. nec puto soni et rhythmi causa Lucianum scripsisse: ἐνετρίψαντο ἢ ἐπάταξαν. quanquam eundem video supra § 5 init. ita locutum: κατηγορήσεις μηδὲ καθυφήσῃ, ubi haud dubie magis atticum fuisset activum καθυφήσεις. ἢ κατὰ B𝔄Φ, ἢ καὶ κατὰ Ω (diserte) et v. δὲ αἰσχίω] αἰσχίω δὲ 𝔄 solus.

11. περὶ τῆς πλαστικῆς δὲ 𝔄. δὲ ὦ] δ' ὦ 𝔄. ἔχον] ἔχων B sed ω in lit. καθ' ὁπότερον BVTΩcd et marg. J, καθ' ὃ πότερον Y, καθὸ πρότερον Φ, καθ' ὃ πρότερον 𝔄Jab aliaeque ante
ε
Hemsterhusium. αἰτιᾶσθαι J. μου B𝔄, με v et ΩΦ. ἀλλὰ ἄμεινον B. ὄντας B, ὄντας ἀνέργαστον 𝔄ΩΦ et v. ἢ ὡς] ἢ

τρόπον. ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω αὐτοῖς ταῦτα παρὰ πολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. 12. *ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ οὕτω καὶ δῆλον ἂν γένοιτο, εἴ τι ἠδίκηκα ἐγὼ μετακοσμήσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους) ἦν οὖν * τὸ* 195
θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος, οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν ἢ ναοὶ, πόθεν; οὔτε ἀγάλματα ἢ ξόανα ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα. ἐγὼ δὲ, (ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω ἐς τὸ κοινὸν καὶ σκοπῶ, ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἄλλα πάντα ἐς κόσμον καὶ κάλλος,) ἐνενόησα, ὡς ἄμεινον εἴη, ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα ζῷά τινα συστήσασθαι καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ

καὶ 𝔄. *καὶ μὴ τοῦτον*] *μὴ* om 𝔄. *ἐσχηματίσθαι* B, *διεσχηματίσθαι* 𝔄ΩΦ et v. *οὐδὲ μία* a. *ὡς καὶ συμφέροντα*] *καὶ* om 𝔄Ω. *αὐτοῖς ταῦτα* Bekker, *αὐτοῖς αὐτὰ* B, *αὐτὰ αὐτοῖς* 𝔄, *ταῦτα αὐτοῖς* ΩΦ et v. *αὐτά* absurdum est. infra § 14 init. de hac ipsa re: *ὅτι δὲ καὶ χρήσιμα ταῦτα* —. *παρὰ πολὺ* B𝔄Φ, *παραπολὺ* v. *καὶ ἀπάνθρωπον* B et v, *ἁπάντων* 𝔄ΩΦ. at *ἀπάνθρωπος* noster sumsit ex Aesch. Prom. v. 20 (indicante Stanleio). *μένειν*] *εἶναι* (suprascripto *μένειν*) M.

12. *καὶ δῆλον* B, *δῆλον* 𝔄ΩΦ et v. *ἠδίκηκα* B(Ω), *ἠδίκησα* 𝔄Φ et v. infra § 13 init. *ἠδίκηκα* libri omnes idque in epanalepsi. *μετακοσμήσας* B *μετακοσμήσας καὶ νεωτερίσας* 𝔄ΩΦ et v. *ἦν οὖν* add B, om 𝔄ΩΦ et v. *ἢ ναοί* B, *ἢ νεώς* 𝔄ΩΦ et v. *πόθεν δὲ ἄγαλμα ἢ ξόανον* 𝔄ΩΦ et v, *πόθεν γε ἀγάλματα ἢ ξόανα* B. hinc recte Bekker: *πόθεν; οὔτε ἀγάλματα ἢ ξόανα*, et *οὔτε* jam Hemsterhusius inseruit. male Jacobitius et Dindorfius *πόθεν δέ*; nusquam ita Lucianus, qui attice *πόθεν*; dixit in Pseudol. 2 et alibi *πόθεν γάρ*; *τοιοῦτον* B, *τοιοῦτο* 𝔄ΩΦ et v. *γάρ τι*] *γάρ τοι* J. *ἐς* B𝔄ΩΦ, *εἰς* v. *τ' ἄλλα* B, *τὰ ἄλλα* Φ. *μορφὰς* B𝔄Φ, *μορφὰς μὲν* Ω et v. *τῷ θείῳ*] *τὸ θεῖον* 𝔄.

ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι εἶναι τοῦτο, εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως καὶ συνετώτατον καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον. 13. καὶ δή, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον „γαῖαν ὕδει φύρας" καὶ διαμαλάξας ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, ἔτι καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου.
196 ταῦτ' ἐστίν, ἃ * μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς ἡλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῷα ἐποίησα καὶ τὸ τέως ἀκίνητον ἐς κίνησιν ἤγαγον· καί, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ἐπὶ γῆς τινα θνητὰ ζῷα γεγένηται. οὕτω γὰρ δὴ καὶ ἀγανακτεῖ νῦν ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ οὗτοι ἐπανάστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεούς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς ἐμοῦ καὶ

libri τοῦ ἐναντίου αὐτῷ καὶ —, ubi καί nihil significat. quare ego jam olim καὶ delevi. hoc enim praestat quam (καὶ servato) adsciscere supplementum inutile: τοῦ ἐναντίου αὐτῷ καὶ [ἐλάττονος], uti fere infra § 15 legitur. πρὸς ὃ ἔμελλεν] προσέμελλεν B. γινομένη 𝔄ΩΦM. εἶναι τοῦτο B, αὐτὸ εἶναι 𝔄ΩΦ et v. δ' om B solus.

13. Hesiodus *Ἐργ.* v. 61: γαῖαν ὕδει φύρειν. φύρας BΩ et v, φυράσας 𝔄Φ et (ubi postea deletum) Y, correctione falsa illa quidem, veruntamen haud indocta. vide Lobeckium ad Soph. Ajac. p. 182 ed. sec. ἔτι καὶ B, καὶ 𝔄ΩΦ et v. συνεπιλαβέσθαι B𝔄ΦΩVTUYe et marg J, sed συνεπιβαλέσθαι Jabcd. ταῦτ' ἐστιν Φ et v, ταῦτά ἐστιν B𝔄Ω. ἃ μεγάλα] in Quaestt. L. p. 88 Hemsterhusi conjecturam: ταῦτ' ἔστι τὰ μεγάλα ἃ quum aliis argumentis refutavi tum loco gemino Bis Accus. 82, ubi codices: ταῦτά ἐστιν, ἃ τὴν Ῥητορικὴν ἐγὼ μεγάλα ἠδίκηκα. τοὺς θ.] τοῖς θεοῖς Ω. ἡλίκον B, πηλίκον 𝔄ΩΦ et v. ἐποίησα B, πεποίηκα 𝔄ΩΦ et v. ἐς B, εἰς 𝔄ΩΦ et v. τινα θνητὰ ζῷα BΦ, ζῷα θνητά τινα 𝔄, θνητὰ ζῷά τινα Ω et v. οὕτω 𝔄ΩΦ et v, οὕτως B. δὴ add B, om 𝔄ΩΦ et v. νῦν add B, om 𝔄ΩΦ et v. τῶν θεῶν BΩ et v (de Φ non liquet), θεῶν 𝔄. τῶν ἀνθρώπων BΩ et v, ἀνθρώπων 𝔄Φ. libri omnes ἀπόστασιν ἐπ' αὐτόν menda vetusta, quam ita sustuli ut ἐπανάστασιν ἐπ' αὐτόν rescriberem. vide vel De Sacrific. § 12: τῶν Γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν et iterum De Saltat. § 38: Γιγάντων ἐπανάστασιν. in librorum scriptura bene haeserunt jam soli Marcilius et Vorstius, quorum conjectura

τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξον κἂν ἕν τι μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν. 14. ὅτι δὲ καὶ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς * θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας 197
ἅπασαν τὴν γῆν οὐκέτ' αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας καὶ ναοὺς καὶ πανηγύρεις· „μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί". καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν ἴσως, νυνὶ δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων κατέθηκα ὑμῖν αὐτούς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἥρας καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἁπανταχοῦ ἐστι, Προ-

---

ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ probari nequit. ὦ Ἑρμῆ πρὸς ἐμοῦ B, πρὸς ἐμοῦ ὦ ἑρμῆ 𝔄ΩΦ et v. τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν B, τῶν ἐμῶν ἔργων 𝔄ΩΦ et v. ἢ] ἢ B. δεῖξον κἂν ἕν τι μικρότατον B, quod Luciano vindicavit Burmeister in Quaestt. cr. p. 41, δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρότατον 𝔄ΩΦ et v.

14. καὶ χρήσιμα B𝔄ΩΦ, χρήσιμα v. de eadem re sic est supra § 11 fin: ἔπειτα δὲ ὡς καὶ συμφέροντα —. ἅπασαν addit B, om 𝔄ΩΦ et v. οὐκέτ' 𝔄, οὐκ ἔτ' B, οὐκέτι ΩΦ et v. ἀκόσμητον ΩM, ἀκαλλῆ Φ et v, ἀκαμῆ 𝔄 et (in textu scholioque) B. aliis in scholiis item legitur vel ἀκαλλῆ] γρ. ἀκαμῆ vel ἀκαμῆ] γρ. καὶ ἀκαλλῆ, ita tamen ut ἀκαμῆ praeponderet, quod est etiam in schol. Paris. Bachmanni II p. 328. ἀκαμῆ mendum est apertum, antiquum tamen confusis literis uncialibus ΛΛ atque M. vide Bastium ad Gregor. Cor. p. 919. θάλασσαν B. τοὺς νήσους B. καὶ ναοὺς om B. μεσταὶ — ἀγοραὶ] ex Arati Phaen. v. 2 sq. δὲ ἀνθρώπων 𝔄ΩΦ et v, sed δ' ἀνθρώπων B cum Arato. ἐπλεονέκτουν ἂν ἴσως Dindorfius, ἐπλεονέκτουν ἴσως B, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως 𝔄ΩΦ et v. malum additamentum τῆς χρήσεως ex hoc ipso scholio (si quod fuit) natum videtur: τὸ κοινὸν] τῆς χρήσεως. at vero et latine quum illud ‚usus communio' frequens sit, tamen dicimus: ‚in commune adferre', et graece eodem modo. vide vel D. Mort. 29, 2 init: φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. νυνὶ δ'] νυνὶ δὲ B, νῦν δ' 𝔄ΩΦ et v. vide Jacobi Indicem Com. Dict. II p. 663. τέθεικα 𝔄ΩΦ et v, sed κατέθηκα B recte, uti κατέθετο est in l. gemino D. Mort. 29, 2. αὐτοὺς B, αὐτοῖς 𝔄ΩΦ et v. μὲν om B solus. καὶ ἥρας add B, om 𝔄ΩΦ et v. σοῦ

μηδέως δὲ οὐδαμοῦ. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ,
τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ. 15. *ἔτι*
198 *δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδ' ἐννόησον,* * *εἴ τί σοι δοκεῖ*
ἀγαθὸν ἀμάρτυρον οἷον κτῆμα ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς
ὄψεται μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν
ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τί τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ
γενομένων τῶν ἀνθρώπων ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλ-
λος εἶναι τῶν ὅλων, καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλ-
λομεν οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον οὔτε
ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς
ὅ τι ἔλαττον παραθεωροῖμεν αὐτόν, οὐδ' ἂν συνίεμεν
ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέ-
ρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δόξειεν ἂν μέγα,
εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ
199 *πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με* * *καὶ ταύ-*
την μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος.
16. *ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, φῄς, ἐν αὐτοῖς [εἰσι] καὶ μοι-*
χεύουσι καὶ πολεμοῦσι καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι καὶ πατρά-

δὲ 𝔄Φ et v, *σοῦ* B. *οὐδαμοῦ* B𝔄Φ, *οὐδαμῶς* Ω et v. *τἀμαυτοῦ* 𝔄ΩΦ et v, *τὰ ἐμαυτοῦ* B. *δὲ* om c. *καταπροδίδωμι* 𝔄ΩΦ et v, *δίκαια προδίδωμι* B, qui *δὲ* servat. vide Jacobitium T. IV p. 54. at sic quoque menda *δίκαια* e literis *δὲ κατα* orta videtur.

15. *ἔτι δέ μοι* BVU, *ἐπὶ ἔτι δέ μοι* T, *τίθει δέ μοι* 𝔄ΩΦ et v, vitio nato e superioribus § 9 init. *καὶ τόδε*] *καὶ τοῦτο* 𝔄. *νόησον* B. *ἀμάρτυρον οἷον κτῆμα* BV𝔄Φ (diserte) et puto TU, quibus ab Solano tribuitur *οἷον κτῆμα* (quasi *ἀμάρτυρον* omisso); *ἀμάρτυρον ἢ κτῆμα* Ω et v. *ὁμοίως*] *ὅμως* B. *ἡδὺ*] *ἡδονὴ* 𝔄. *πρὸς δὴ τί* BV𝔄ΩΦ cum Graevio, *πρὸς δή τι* v. *τι* om a. confer Lysiam XIII, 20. *γενομένων* B𝔄ΩΦM, *γιγνομένων* v. *οὐδὲ γὰρ* 𝔄ΩΦ et v, *οὐ γὰρ* B fortassis recte. *παραθεωροῖμεν* Cobetus V. L. p. 105, *παραθεωρῶμεν* B (in textu et scholio), et in *γρ.* schol. Vossianus; *παραθῶμεν* 𝔄ΩΦ et v. in expositione omnia scholia (in B, in Vossiano et in Paris. II p. 329) optativos habent: *ἀντὶ τοῦ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν.* lemma scholii in B hoc est: *παραθεωρῶμεν πρὸς ἔλαττον*, in Parisino: *παραθῶμεν πρὸς ἔλαττον*, in Vossiano: *παραθῶμεν αὐτό.* *δόξειεν ἂν* B, *δόξῃ ἂν* V, *δειχθείη ἂν* ΩΦ et v, *δειχθείη* 𝔄. *ἀνεσταυρώσατέ με* J. *ἀπεδώκατε* B.

16. *φῂς ἐν αὐτοῖς* B(Ω), *εἶναι φῂς ἐν αὐτοῖς* 𝔄, *φῂς εἶναι ἐν αὐτοῖς* Φ et v. at *εἰσί* deesse nequit, ut viderunt Jensius, Bro-

σιν ἐπιβουλεύουσι. παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν κατά γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καίτοι τό γε ἐργῶδες τοῦτο καὶ ἡδύ· καὶ ἄλλως ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα διατριβήν. ἢ τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, * οὐκ ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν τούτων; ἠργοῦμεν ἂν καὶ 200
τὸ νέκταρ ἐπίνομεν καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. 17. ὃ δὲ μάλιστά με ἀποπνίγει, τοῦτ' ἐστίν, ὅτι μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν καὶ οὐ διαλείπετε

---

daeus, Schmieder, Lehmannus. quare ego scripsi: φῄς, ἐν αὐτοῖς εἰσι —. ἐπιβουλεύουσιν Φ. καὶ οὐ δήπου 𝔄Ω et v, καὶ οὐ δήπω Φ, οὐ δήπου B male. vide gemina in Piscat. § 33, ubi ipse B: καὶ οὐ δήπου —. διὰ τοῦτο 𝔄ΩΦ et v, διατοῦτ' B, unde Jacobitius: διὰ τοῦτ'. ἔτι BYc et fortassis Ω et mrg J cum Hemsterhusio; ἐπεὶ 𝔄Φ et v. ἴσως om Ω. ἡμᾶς] ὑμᾶς Y. libri contra sententiam: διά γε τοῦτο errore e superioribus verbis διὰ τοῦτο fortassis enato. correxi: κατά γε τοῦτο. vide vel Toxar. § 10: ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν. αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς 𝔄ΩΦ et v, fortassis recte; ἐπιμελεῖσθαι αὐτῷ αὐτῆς B perverse. sed hinc aut delendum videtur αὐτῷ, ut ego supra feci, aut ante verba καὶ ἡδύ inserendum, quae syntaxis modo antecessit § 15: ὁμοίως ἡδὺ κ. τ. ἑ. τῷ ἔχοντι. καίτοι τό γε ἐργῶδες B, καὶ τούτῳ γε ἐργῶδες ΩΦ, καὶ τουτω ἐργῶδες (sic) 𝔄, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες v. libri ἄλλως καί inepte; Bekker aliique ἄλλως τε καί, attica dictione sed ab nostro l. aliena. equidem correxi καὶ ἄλλως —. vide ut hoc utar Saturnal. § 7 med. ἔ. τ. διατριβήν] confer Icaromen. § 16 init., ubi bene scholiasta (IV p. 202 J.) et Aristoph. Plut. v. 923 ed. Br. ἢ τί γὰρ B, τί γὰρ 𝔄ΩΦ et v. ὧν προνοοῦμεν 𝔄Ω et v, ὧν προνοῶμεν Φ, ὧ προνοοῦμεν d, ὧν προνοοῦμεν τούτων B, probante Jacobitio, qui comparat Toxar. 53. adde Schaeferum ad Demosth. IV p. 138 et V p. 371. ποιοῦντες] ποθοῦντες B, inepte.

17. ὃ δὲ μάλιστά με 𝔄Ω et v, ὃ δὲ μάλιστά γε B, ὃ δέ με μάλιστα Φ. πνίγει 𝔄ΩΦ et v, sed ἀποπνίγει B, ut in hac dictione semper (veluti in Saturnal. § 21 init: ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνι-

κατιόντες, ἄρτι μὲν ταῦροι, ἄρτι δὲ σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦτε. ἀλλ' ἐχρῆν μὲν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας. καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει καὶ ἄγριον ἀπεργάσασθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς, ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς
201 ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν * „ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν" ἐλθεῖν δέῃ, „μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας·" τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά.
18. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τὸ πῦρ, εἰ δοκεῖ, μετελεύσομαι καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπήν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἔσθ' ὅ τι ἡμεῖς τοῦ

γει), unico loco excepto Catapl. § 12, ubi libri omnes (ut videtur): ἔν με πνίγει μάλιστα. τοῦτ'] τοῦτο 𝔄. ὅτι B, οἱ 𝔄ΩΦ et v. μάλιστά γε B, μάλιστα 𝔄ΩΦ et v. γενόμενοι 𝔄ΩΦ (diserte) et v, γινόμενοι B male. in locis plane geminis D. Deor. V, 2 init., D. D. XVI, 2 fin., D. Deor. XX, 14, D. Marin. XII, 1, Jov. Trag. § 2 aliisque γενόμενος (sive γενόμενον) libri servant omnes. θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι] horum verborum acumen non fugit Hemsterhusium. ἀξιοῦτε B, ἀξιοῦντες 𝔄ΩΦ et v. ἐχρῆν μέν, ἴσως φήσεις B(Ω), ἐχρῆν μέν, ἴσως φήσεις Φ, ἐχρῆν μὲν ἴσως (om. φήσεις) 𝔄, ἐχρῆν, ἴσως φήσεις v. ἄλλον δὲ B et v, ἄλλον (om δὲ) 𝔄ΩΦa. τί ἂν ἄλλο B𝔄Φ, τί ἄλλο Ω et v. τούτου servant libri omnes, quod schol. Parisinus non videtur legisse. cf. Quaestt. L. p. 89. ἀπεργάσασθαι B, ἀπεργάζεσθαι 𝔄ΩΦ et v. καὶ πῶς B et v, καὶ ὅπως 𝔄ΩΦ. ἀλλ' ὑμεῖς 𝔄ΩΦ et v, ἀλλὰ ὑμεῖς B. οὐκ ὀκνεῖτε] ita libri. at ego notionem primariam, in qua omnis vis joci insit, deesse non posse ratus olim supplevi: οὐκ ὀκνεῖτε δαίνυσθαι (verspeisen). Homericum illud δαίνυσθαι ἑκατόμβας legitur etiam in Jov. Trag. § 6. similiter κατὰ δαῖτα est in eo Homeri loco qui hic respicitur Jl. α', 423 sq.: Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας | χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα —. δέῃ B, δέοι 𝔄ΩΦ et v. ὑμῖν] ἡμῖν 𝔄 (ut videtur). ἀνεσταυρώσατε J. octo verba περὶ — ἱκανά om Φ. οὖν om Ω.

18. δὲ καὶ ἐπὶ τὸ πῦρ εἰ δοκεῖ B, δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ εἰ δοκεῖ 𝔄Φ, δὲ εἰ δοκεῖ ἐπὶ τὸ πῦρ Ω et v. μετελεύσομαι B, μέτειμι

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ οὗ καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν;
οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γάρ, οἶμαι, φύσις τουτουῒ τοῦ
κτήματος, οὐδέν τι ἔλαττον γίγνεται, εἴ τις καὶ ἄλλος
αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένου
τινός· φθόνος δὲ δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτον, ἀφ' ὧν μηδὲν
ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεο-
μένοις. καίτοι θεούς γε ὄντας ἀγαθοὺς εἶναι χρὴ καὶ
δωτῆρας ἐάων καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστάναι· ὅπου γε
καὶ εἰ τὸ πᾶν * τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα 202
ἐς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπών, οὐ μεγάλα
ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲν γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ μήτε
ῥιγοῦντες μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν μήτε φωτὸς
ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. 19. οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ ἐς τὰ
ἄλλα μὲν ἀναγκαίῳ χρῶνται τῷ πυρί, μάλιστα δὲ ἐς τὰς
θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν τὰς ἀγυιὰς καὶ τοῦ λιβανω-

𝔄ΩΦ et v, quod esse potest atticistae. ἀπολωλέκαμεν] ἀπολελαύκαμεν 𝔄. ἐξ οὗ B, ἐξ ὅτου 𝔄ΩΦ et v. γίγνεται] γίνεται 𝔄. εἴ τις καὶ ἄλλος B (Ω), εἰ καί τις ἄλλος 𝔄Φ et v. αὕτη γὰρ — ἐναυσ. τινός] horum pars in trimetros redigi facile potest:

◡ –́ ◡ – ◡ οὐκ ἔλαττον γίγνεται, | εἰ καί τις ἄλλος μεταλάβοι τοῦ κτήματος. quae videri possunt ab aliquo comico sumta esse, ne dicam ab Euripide tragico, quem Ennius vertit ap. Ciceron. De Officiis I, 16: — ‚quasi lúmen de suo lúmine accendát, facit; | nihiló minus ipsi lúcet, cum illi accénderit'. ἐναυσαμένου] ἐκκαυσαμένου X. φθόνος δὲ δὴ B, φθόνος δὲ 𝔄, φθόνος δὴ ΩΦ et v. τοιοῦτον Dindorfius. libri τοιοῦτο. τούτων κωλύειν 𝔄Ω et v, τούτου κωλύειν Φ, κωλύειν (om τούτων) B. εἶναι χρὴ 𝔄ΩΦ, χρὴ εἶναι v et fortasse B. δωτῆρας 𝔄Ω et v, δοτῆρας BΦa. ἐάων 𝔄a, ἑάων BΦJ et v. θεοί, δωτῆρες ἑάων Homeri est Od. θ', 325. ἔξω — ἑστάναι] horum fontem Hemsterhusius monstravit, Platonem in Phaedro p. 247, A: φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται. ὅπου γε καὶ εἰ B, ὅπου γε εἰ 𝔄Ω, ὅπου γε εἰ καὶ Φ et v. ἐς B, εἰς 𝔄ΩΦ et v. οὐ μεγάλα (μέγα Ω) ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲν γὰρ B𝔄ΦΩ, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ v. δεῖσθε 𝔄ΦΩ et v, δέεσθε B.

19. ἐς BΦ, εἰς 𝔄Ω (diserte) et v. τ' ἄλλα B. ἀναγκαίῳ B𝔄, ἀναγκαίως ΩΦ et v. ἐς τὰς B𝔄 (ita 𝔄) ΩΦ, εἰς τὰς v. κνισᾶν B𝔄ΩΦ, κνισσᾶν v. τὰς ἀγυιὰς B, ἀγυιὰς 𝔄ΩΦ et v. tum scholiasta ad Arist. Equit. v. 1317 tum Harpocratio s. Ἀγυιᾶς p. 4

τοῦ θυμιᾶν καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δέ γε ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν ἐς τὸν οὐρανὸν ἡ κνῖσα παραγένηται „ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.“ ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις αὕτη ἂν γένοιτο τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κελεύετε μὴ καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ καὶ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε ὡς σπαθῶντα ὑμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δέ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι

---

scribi jubet ἀγυιᾶς (ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας] frustra conferens Arist. Vesp. (v. 875). contra Hemsterhusius formam ἀγυιάς tuetur idque ex multis Luciani locis plane colligi posse existimat. at multa Luciani, in quibus est hoc Arati ‚πᾶσαι μὲν ἀγυιαί‘ (ut supra § 14) huc non pertinent. nam et Harpocratio et scholiasta de hac una formula κνισᾶν ἀγυιάς loquuntur. quare ambo refutandi erant alius loci auctoritate, Bis Accusat. § 2: ἀκνίσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαί. accedit vero hic ipse locus, in quo hodie scimus κνισᾶν τὰς ἀγυιάς veram esse lectionem et antiquam. tu vide etiam optime disputantem Cobetum V. L. p. 224, quo judice inanis est haec controversia et grammaticorum eruditio importuna. at quaenam res Harpocrationem egerat transversum? qui quum ἀγυιᾶς explicet verbis τοὺς πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμούς et Sophocleum illud ‚λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμός‘ ipse addat: videtur ejusmodi locis potissimum motus fuisse, in quibus κνισᾶν βωμούς scriptum vidisset, qualis hic est in Eurip. Alcest. v. 1159: βωμούς τε κνισᾶν —. ὁρῶ δέ γε BΩΦ, ὁρῶ δὲ v et diserte 𝔄. ἐς τὸν B, εἰς τὸν 𝔄ΩΦ et v. κνῖσα B𝔄(Ω), κνίσα Φ, κνίσσα v. παραγένηται 𝔄ΩΦ (diserte), παραγίνηται B, γένηται v. ἑλισσομένη B. ridentur Homerica Jl. α', 317: κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. αὕτη ἂν γένοιτο B, ἂν γένοιτο αὕτη 𝔄ΩΦ et v. ὑμετέρᾳ B𝔄ΩΦ cum Guyeto, ἡμετέρᾳ edd. vett. κελεύετε μὴ B, κεκωλύκατε 𝔄ΩΦ et v, quod sumtum videtur e simili loco § 18: τούτων κωλύειν μεταδιδόναι —. πῦρ καὶ οὗτος B𝔄ΩΦ, πῦρ οὗτος v. ἐστι] ἐστιν Φ. ἢ κἀκεῖνον B. ὑμῶν B𝔄Ω cum Guyeto, ἡμῶν v et fortasse Φ. εἴ τι μὴ] ὅ τι μὴ Φ. διευθύνετε B, διευθύνατε 𝔄ΩΦ et v. διελέγχετε ΩΦ et v, διαλέγχετε 𝔄, διεξελέγχετε B. hinc Mehler in Mnemos. II p. 79 ἐξελέγχετε bene restituit eodemque modo Cobetus in V. L. p. 224 scripsit. noster enim frequentat ille quidem utrumque, et ἐξελέγχειν et quod modo § 6 praecessit, διελέγχειν. at vero hic quidem dici non poterat διευθύνετε καὶ διελέγχετε. contra in

δοκεῖ, διευθύνετε καὶ ἐξελέγχετε, κἀγὼ αὖθις ἀπολογή-
σομαι. * 20. ΕΡΜ. οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς 203
οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἁμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο,
διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα,
ἑκκαίδεκα γῦπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσον-
τας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας ἀπολογεῖσθαι
δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, ὅπως μάντις ὢν οὐ
προεγίγνωσκες ἐπὶ τούτοις κολασθησόμενος. ΠΡΟΜ.
ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μέν, καὶ ὅτι δὲ ἀπο-
λυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη γέ τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξε-
ται σὸς ἀδελφὸς οὐκ ἐς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φὴς
ἐπιπετήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν. ΕΡΜ. εἰ γὰρ γένοιτο,
ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον κοινῇ
σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέντοι καὶ κρεανομοῦντά γε.
21. ΠΡΟΜ. θάρρει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν καὶ ὁ
Ζεὺς λύσει με οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐεργεσίας. ΕΡΜ.
τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟΜ. οἶσθα,
ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; * ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν 204
γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἴη καὶ λύτρα
μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης. ΕΡΜ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν,

Alexandro § 61, ubi ejusdem dittographiae vitio διεξελέγχουσα vulgabatur, antiqui libri optime exhibent διελέγχουσα.

20. πρὸς οὕτω] τοσουτωι (πρὸς οὕτωι m rec.) Ω. novem verba ὤνησο — σου e nostri Prometheo adfert Thomas p. 406. οἶδα B, οἶδα ὡς 𝔄ΩΦ et v. ἑκκαίδεκα Dindorfius, ἓξ καὶ δέκα libri et scholiastae Vossianus cum Parisino Bachmanni II p. 329, 3. γῦπας 𝔄, γύπας BΦ et v. κατηγόρησας B. δέ γε 𝔄ΩΦ et v, δέ σε B. ὅπως B(Ω), πῶς 𝔄Φ et v. προεγίγνωσκες BΦ, προεγίνωσκες 𝔄Ω et v. ἐπὶ τούτοις B𝔄ΦΩ, οὕτω v. καὶ ὅτι δὲ Bekker, καὶ ὅτι 𝔄ΩΦ et v, καὶ διότι δὲ B. διότι modo praecessit: hinc ille error. καὶ ἤδη γέ B(Ω), καὶ ἤδη 𝔄Φ et v. σὸς ἀδελφὸς B, σὸς φίλος 𝔄ΩΦ et v. ἐσμακρὰν B, εἰς μακρὰν 𝔄ΩΦ et v. ἐπιπετήσεσθαί B, ἐπιπτήσεσθαί 𝔄ΩΦ et v. λελυμένον κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχ. 𝔄Φ et (qui κοινῆι) Ω, λελυμένον ἐν ἡμῖν εὐωχ. B, λελυμένον καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχ. vulgo. οὐ μέντοι καὶ B𝔄ΩΦJabcd, οὐ μέντοι γάρ edd. quaedam.

21. συνευωχήσομαι] εὐωχήσομαι 𝔄. μικρᾶς] μακρᾶς B. εὐεργεσίας B(Ω), εὐδαιμονίας 𝔄Φ et v. μὴ γὰρ] γὰρ om 𝔄. ὀκνήσεις J. ἀλλὰ οὐ B. ἀντὶ τῆς καταδ.] τῆς om 𝔄Φ.

εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε· καὶ γὰρ ἤδη πλησίον οὑτοσὶ ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δὲ ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον ὃν φὴς τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

τιτᾶν B. ἤδη πλησίον οὑτοσὶ ὁ ἀετὸς B, οὗτος πλησίον ἤδη ὁ ἀετὸς 𝔄, οὗτος ἤδη σοι πλησίον ὁ ἀετὸς Φ, οὗτος ἤδη πλησίον ὁ ἀετὸς Ω et v. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς] haec usque ad finem dialogi om Φ. εἴη δὲ ἤδη σοι B(Ω), εἴη δέ γε ἤδη σοι vulgo, ἤδη δέ γε εἴη σοι 𝔄. παύσειέ σε 𝔄Ω et v, παύσειεν B. ἀνατεμνόμενον B𝔄Ω cum Hemsterhusio, ἀνατεμόμενον edd. vett.

ΤΙΜΩΝ Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Reitz. I p. 98

ΤΙΜΩΝ. Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιρεῖε καὶ
ἐφέστιε καὶ ἀστεροπητὰ καὶ ὅρκιε καὶ * νεφεληγερέτα 99
καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ
καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα·
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος ὑπερείδεις τὸ
πίπτον τοῦ μέτρου καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ
ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ καὶ ἡ
βαρύβρομος βροντὴ καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ
σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη
ἀναπέφηνε καὶ καπνὸς * ἀτεχνῶς ποιητικὸς ἔξω τοῦ 100
πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου καὶ ἑκη-
βόλον ὅπλον καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη
καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν
ἀδικούντων διαφυλάττον. * 2. θᾶττον γοῦν τῶν ἐπι- 101
ορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν

---

1. *ΤΙΜΩΝ*] *ἑρμ.* A, *ΤΙΜ.* caeteri. *Ὦ* om a. *καὶ ἀστεροπητὰ* om *O*. *γενόμενος* PR (Vaticani 76 et 86), *γινόμενος* A*O* et v. *πίπτον* libri pro *πῖπτον*. *ποῦ σου νῦν O*. *ἐρισμάραγος*] *ἐρισμάραγδος* A*O*P. verba *ἐρισμάραγος ἀστραπή* hic poetae tribuuntur, qui fortassis ita scripserat: *ἐρισμάραγος στεροπά.* vide quae ad Jov. Trag. § 1 fin. diximus. *ἡ βαρύβρ. βρ. καὶ ὁ αἰθαλόεις — κεραυνός*] ex Eurip. Phoeniss. v. 182 sq., ut bene anonymus. *ἅπαντα γὰρ ταῦτα*] *ταῦτα* om Ψ. *ἀτεχνῶς ποιητικος* AΩ, Ω_2, ΨPR, *ποιητικὸς ἀτεχνῶς O* et v. *πατάγου*] *ποτάγου O.* *ἀοίδιμόν σου* P*O* et v, *ἀοίδιμόν σοι* RAM et ut videtur Ω, Ω_2, Ψ. *τελέως — ψυχρ.*] *ἀπέσβη τελέως καὶ ὑπόψυχρ.* R. *διαφυλάττων* a.

2. *γοῦν τις τῶν ἐπιχειρούντων ἐπιορκεῖν ἕωλον θρυαλίδα O.* *παντοδαμάτορος* R. *ἐπανατείνεσθαι* APRΩ, Ω_2, Ψ, *ἐπανα-*

*ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν
τινα ἐπανατείνεσθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν
ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπο-*
102 *λαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι * ἀναπλησθήσονται τῆς
ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς
ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τι ἀπίθανος ὤν, πρὸς*
103 *οὕτω * ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία θερμουργὸς ἀνὴρ μεγα-
λαυχούμενος. πῶς γάρ; ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδρα-*
104 *γόρα καθεύδεις, ὃς οὔτε τῶν * ἐπιορκούντων ἀκούεις
οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς, λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυ-
ώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι,
καθάπερ οἱ παρηβηκότες.* 3. *ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύ-
θυμος ὢν καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς*
105 *αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς * πάντως ὁ κεραυνὸς*

τείνασθαι O et v. *ὥσπερ πῦρ O.* *ἀπολαύειν*] *ἀπολαύσειν* Cobetus V. L. p. 222. at ut taceam de forma non attica, praesens praegresso *ἐπανατείνεσθαι* melius respondet, futuri autem notio inest infinitivo *οἴεσθαι.* *τραύματος*] *πράγματος* R. *ἀσβόλης* L. *ἔτολμα* A (ita A), *ἐτόλμησεν O.* *οὐ πάντῃ* AOPRN et fortasse Ψ, *οὐ πᾶν υ* (*τη* supra *υ*) (*τη* supra rec m) Ω, *οὐ πάνυ τοι* v. *οὐ πάνυ τι* ego scripsi p. 7 ed. prim. (contuli autem Nigrin. 9, Necyom. 15, Charon. 12, Jud. Voc. 7, Demon. 15 et Bastium Ep. Crit. p. 116), et post me Cobetus V. L. p. 222. *θερμουργὸς* (*πάντολμος* supra) Ψ cum schol. Voss. et Paris. *ἀνὴρ μεγαλαυχούμενος* PAOΨΩ, *ἀνὴρ καὶ μεγαλαυχούμενος* R et v. „Al. *καινά·* vel solum *καὶ* dele“ Y. qui *καινά* conjecit, is trimetrum tragicum quaesivit etiam ab Hermanno expetitum: *θερμουργὸς ἀνήρ, καινὰ μεγαλαυχούμενος.* *μανδραγόρᾳ* Lbc, *μανδραγόρου* aliquot edd. *λημᾷς δὲ* PRAΨO et v, *λημᾷς γὰρ* ΩL. *ἀμβλιώττεις* Ψ. *γινόμενα* AΨOΩLPR. *ἐκκεκώφωσαι* RO et v probante Cobeto V. L. p. 222. *ἐκκεκώφησαι* PA et fortasse ΨΩ.

3. *ἐποίεις*] *ἐπόρεις* A. *ἀλλ' ἀεὶ*] *ἀλλὰ εἰ O* (ita *O*). *πετρηδὸν ἵνα* OΨΩR probante Sommerbrodtio. *πετρηδὸν καὶ ἵνα* PA et v. *τε ῥαγδαῖοι*] *τε γὰρ ῥαγδαῖοι* P, *ῥαγδαῖοι* R. *καὶ βίαιοι*] haec ipse Lucianus addit velut interpretandi causa, sicut grammatici Photius p. 480, 21 et Suidas *ῥαγδαίους* explicant per *καὶ βιαίους.* de caeteris cum Hemsterhusio, qui e tragoedia haec petita voluit ita consentio, ut tamen magis videar Antimachi epici

ἦν καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο καὶ
ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντί-
ζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν,
καὶ ἡ χάλαζα πετρηδὸν, ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι,
ὑετοί τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἑκάστη σταγών.
ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία * ἐπὶ τοῦ 106
Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυ-
κότων μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν
τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος
διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. 4. τοιγάρτοι
ἀκόλουθα τῆς ῥᾳθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν,
οὔτε θύοντος ἔτι σοί τινος οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μή
τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων, καὶ οὗτος οὐ πάνυ ἀναγ-
καῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν.
καὶ μετ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀπο-
φανοῦσι * παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐῶ λέγειν, ποσάκις 107
ἤδη σου τὸν νεὼν σεσυλήκασιν, οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς
χεῖρας Ὀλυμπίασιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης

---

tumorem adgnoscere posse, cujus poetae hic similisve versus fuerit: ῥαγδαῖοί θ' ὑετοί, σταγόνες ποταμηδὸν ἑκάστη (vel — σταγόνες ποταμοῖσιν ὅμοιαι). in Verr. Hist. II, 42 ejusdem Antimachi versum non (ut de h. l. conjeci) solutum sed integrum ludibrii causa noster adtulit. ἐν ἀκαρεῖ χρόνου PRAΩ et v, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ΨΟ, attice. προσωκεῖλαν Ο. λυκώρει Α. ζώπυρόν] hoc cum proximis ita adfert Thomas M. p. 167, 3 secundum codices: ζώπυρον τοῦ ἀνθρωπείου γένους. meminerat Lucianus loci Platonici multorum imitatione celebrati de diluvio De Legg. III p. 677, b: σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων διασεσωσμένα γένους. bene Thomas l. l. εἴληφε δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ Πλάτωνος —. omnino Thomas legisse adhuc videtur scholia ad Lucianum hodie deperdita.

4. ἀκόλουθα male delet Cobetus V. L. p. 295. τὰ ἐπίχειρα τῆς ῥαθυμίας Ο. ἔτι σοι om Ψ. μετ' ὀλίγον Cobetus V. L. p. 222. libri κατ' ὀλίγον. Κρόνον σε] σε κρόνον R. ὦ θεῶν γενν.] vide mea ad Gallum § 19. ἀποφαίνουσι libri. ἀποφανοῦσι prior Cobeto V. L. p. 222 Struvius L. L. p. 220, qui illud κατ' ὀλίγον servavit haud dubie invitus. cf. mea in Quaestt. L. p. 66. παρωσάμενόν σε τῆς Ο. ποσάκις PRAΟΨΩ, ὁποσάκις v. ἤδη σου ΑΩPR et v, ἤδη σοι Ψ, σοι ἤδη Ο. οἱ (τινὲς) δὲ Ψ e scholio. Ὀλυμπίασιν olim dedi pro Ὀλυμπιάσιν. ἐπιβεβλήκασιν

ὤκνησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας ἢ τοὺς γείτονας ἐπι-
καλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι
συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν· ἀλλ' ὁ γενναῖος καὶ
Γιγαντολέτωρ καὶ Τιτανοκράτωρ ἐκάθησο τοὺς πλοκά-
μους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν
ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα
108 παύσεται * οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις
τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες
ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; 5. ἵνα
γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων
109 εἰς ὕψος ἄρας καὶ * πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας
καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον
εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ
πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκέτι [οὐδὲ] γνωρίζομαι
πρὸς αὐτῶν οὐδὲ προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες
110 καὶ προσκυνοῦντες * κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀπηρτη-
μένοι· ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω τινὶ αὐτῶν,
ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν ὑπὸ τοῦ
χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται μηδὲ ἀναγνόντες,
οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάν-
τητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες
τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγε-

---

et in marg... βήκασι O, ἀποβεβλήκασι L. βοηδρομήσοντες O. ὁ γενναῖος] puto mendam latere. malim: ὁ τέλειος, de quo Preller Gr. Mythol. I p. 114 adnot. 3. γιγαντωλέτωρ et mox ἐκάθῆσο A. γιγαντολέτης hic legisse videri potest scriptor Philopatridis § 4. κολάσεις] κολάσῃ LP, ἥν ποτε κολάσῃς R. τοσαύτην] τοιαύτην O. φαέθωνες Ψ. ἱκανοὶ post βίου ponit R. οὕτως] οὕτω O.

5. ἐς ὕψος Ψ. ἄθροον O. εἰς εὐεργ. AOPRΩΨ, ἐς εὐεργ. v. εἰσχέας L. διαταῦτα abc. οὐκέτι (οὐκ ἔτι v) γνωρ. π. αὐτῶν οὔτε (οὐδὲ Ω et Ω_2) ΨΩΩ_2 et v, οὐκ ἔτι (οὐκέτι A οὐκέστιν O) οὐδὲ γνωρ. π. αὐτῶν οὔτε AOPRLNabc aliaeque edd. hinc in prima edit. p. 6 correxi: οὐκέτι οὐδὲ γνωρ. π. αὐτῶν οὐδὲ —, quod omnes secuti sunt, recte fortassis. nunc tamen ob codd. Venetos prius οὐδέ mihi suspectum est. προσβλέπουσιν PRAabc, προσβλέπουσι v. ὑποπτήσσοντες O. ἀπηρτημένοι RO et fortassis Ω et Ω_2, ἀνηρτημένοι PAΨ et v. ἐντύχω AOΨΩPRac, ἐντύχοιμι v. ἀναγνόντες] ἀγνοοῦντες (sic) R.

νημένον. 6. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν * 111
ἐσχατιὰν τραπόμενος ἐναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι
τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεττάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ
τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν. ἐνταῦθα τοῦτο γοῦν μοι
δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν
εὖ πράττοντας· ἀνιαρότατον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτ'
οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον
ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην
γὰρ * κεκοίμησαι,) καὶ ἀναρριπίσας τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ 112
τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα,
ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διός, εἰ
μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ

---

6. ἐπὶ ταύτην] ὑπὸ ταύτην Ψ. τεττάρων ego in ed. pr. p. 6. libri τεσσάρων. προσφιλοσοφῶν. ἐνταῦθα τοῦτο] ita interpunctionem correxi in Quaestt. L. p. 66. libri distinguunt: προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο. ἀνιαρότατον Bekker. ἀνιαρώτερον PA, ἀνιαρότερον v. ἤδη ποτ' οὖν O, ἤδη πότε οὖν A, ἤδη ποτὲ οὖν v. ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ] haec om O. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γάρ] ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην schol. (sc. pro var. lect.) cf. Philops. 25 cum D. Mort. X, 9. ἀναρριπήσας Ψ. ἐκ τῆς Οἴτης libri omnes. T. Faber quod Aetna perpetuo arserit incendio, Oeta non item, ἐκ τῆς Αἴτνης scribi jussit, omnibus prope comprobantibus in his T. Hemsterhusio. at illud Οἴτης firmatur proximis his: μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα. potuit enim Jupiter si in Oeta magnam flammam fecerat, ex ea fulmen accendere. in Aetnae vero crateribus, quam officinam Vulcanus urgebat, Jovis non erat flammam edere. tum hic ut potentia Jovis pateat, opus est igni in locis editis longe lateque conspicuo. de Oetae cacumine fulminibus petito olim contuli Soph. Trachin. v. 436 ‚feriuntque summos fulgura montes'. alio modo librorum scripturam ἐκ τῆς Οἴτης nuper defendere studuit R. Unger in libro: ‚Sinis' p. 196 sq. nam vir doctus bene praefatus pyram sub mortem Herculis de coelo tactam esse addit ἐκ τῆς Οἴτης dici recte potuisse, quod veteres crediderint fulminis ignes busto inclusos vivere. ἐναυσάμενος] ἐνδυσάμενος A, ἐγκαυσάμενος X. τὴν φλόγα] καὶ τὴν φλόγα Ψ lectione permira. sed aliter haec olim scripta fuisse etiam e scholiasta conligas, qui adludi vult ad Herculem in summo vertice Oetae crematum (De Saltat. 50: τὴν ἐν Οἴτῃ πυράν): qua de re nunc nihil legitur. ἐπιδείξαιο libri. ἐπίδειξαι Cobetus V. L. p. 222, quod nimis rustice dictum videtur. cave mutes optativum qui est leniter imperantis, malim tamen attice: ἐπιδείξαιο ἄν τινα —, ut omnibus

ταφῆς μυθολογούμενα. 7. *ΖΕΥΣ. τίς οὗτός ἐστιν, ὦ
Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν
ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν καὶ ὑποδί-*
113 *φθερος. * σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος
καὶ θρασύς. ἦ που φιλόσοφός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως
ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. ΕΡΜ. τί φῄς,
ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου τὸν Κολλυ-
τέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων
ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ*
114 *λαμπρῶς ἑορτάζειν εἰώθειμεν τὰ Διάσια. * ΖΕΥΣ. φεῦ
τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ*

---

locis, quos Matthiae Gr. Gr. p. 978 adtulit. *τῆς ἐκεῖ ταφῆς* PAOΨ et *ἐκεῖ* etiam cod. Parisinus Fabri. *τῆς ἐκεῖ σῆς ταφῆς* Ycd, *ἐκεῖ ταφῆς* (om *τῆς*) R, *τῆς σῆς ταφῆς* Ω et v, sed Ω om etiam *καὶ*
περὶ σοῦ
et sic exhibet: *τῆς σῆς ταφῆς.* ego vero *ἐκεῖ* non huc pertinere arbitror sed ad superiora post *ποιήσας*, ubi cod. Ven. addit *καί*. itaque supra suppleo: *μεγάλην ποιήσας* [*ἐκεῖ*] *τὴν φλόγα*, hic autem vulgatam tueor: *περὶ σοῦ καὶ τῆς σῆς ταφῆς.* *μυθολογούμενα*] *ὁμολογούμενα* O.

7. *ὑπωρείᾳ* A et v, *ὑπωρία* (ut videtur) O. *φιλόσοφός ἐστιν;* A et mox *φῇς.* *κολυττέα* libri omnes, ut infra § 44 et § 50 *κολυττεύς.* certatim critici, ut oportet *Κολλυτέα.* Suidas s. *Κολυτεύς* ita scribit: *Κολυτεὺς παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος —.* *καθιερῶν* A. recte judicat Hemsterhusius et h. l. *κατά* et *ἐπί* in Philopseude § 21 fin. praeter usum veterum ab Luciano dicta esse. nam vere atticum est *ἱεροῖς ἑστιᾶν*, velut in Aristoph. Pace v. 396. *ὁ νεόπλουτος* mutandum esse nego, etsi de paternis bonis Timonis infra sermo est § 12 init. hic vero Mercurius non de praesentibus sed de illo ipso tempore loquitur, quo Timon erat recens ditatus et *νεοπλουτοπόνηρος.* quid, quod *νεόπλουτος* Timon item vocatur ab eo, qui fortassis ad nostrum l. respexit, Alciphrone in Epist. III, 34: *οἱ λοιποὶ δὲ τῶν Ἀθήνησι νεοπλούτων —.* *ἑορτάζειν εἰώθαμεν* PAR et fortassis ΨΩ et $Ω_2$, *εἰώθαμεν ἑορτάζειν* O et v. pro *εἰώθαμεν* Bekker optime correxit: *εἰώθειμεν.* *τὰς διασίας* P, *τα διάσιμα* R. *ὁ πλούσιος;* A.

φίλοι om pr m Ψ, addit m sec. post *τί παθὼν* om *οὖν* et statim habet *ἐστι* A. habet *οὖν* R, sed P fortassis om. cave voculam *οὖν* temere deleas. libri *ἐστιν;* (*ἐστι* A) *αὐχμηρὸς ἄθλιος —*, mendose illi quidem, quum haec duo adjectiva non ferant asyndeton. transposui jam olim (*ὁ* inserto): *ἐστιν ὁ ἄθλιος; αὐχμηρὸς —.*

*τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἄθλιος;
αὐχμηρὸς καὶ σκαπανεὺς καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω
βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.* 8. *ΕΡΜ. οὑτωσὶ μὲν
εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία καὶ
ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος, ὡς δὲ ἀληθεῖ
λόγῳ, ἄνοια καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρισία περὶ τῶν φίλων·
ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ
γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ
φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς
πρὸς αὐτὸν χαίροντας τῇ βορᾷ.* * *οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυ-* 115
*μνώσαντες ἀκριβῶς καὶ περιτραγόντες καὶ εἴ τις μυελὸς
ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς ᾤχοντο
αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες,
οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι ἢ προσβλέποντες, πόθεν γάρ; οὔ τί γ'*

---

ita enim *ὁ ἄθλιος* poni solet, etiam in fine, ut D. Mort. 8, 1 et Philopseud. § 20. Jupiter, qui maledictis Timonis initio exasperatus erat, ut primum de sacrificiis Timonis audivit, subito idem delenitus Timonem suum adpellat ‚miserum'. plane sic Claudius Messalinae adulterae primum iratus est, sed mox ubi vino incaluit, amore delenitus (Tacit. Annal. XI, 37): ‚iri jubet nuntiarique miserae (hoc enim verbo usum ferunt) dicendam ad causam postera die adesset'. *σκαπανεὺς καὶ μισθωτὸς*] *καὶ* om R.

8. *εὐήθεια*] *συνήθεια* ΑΨPR. *ἀκρισία*] *ἀκρασία* ΑΟ. *περὶ τῶν φίλων* ΑΟΨΩΩ₁PR et codex Paris. Fabri. *περὶ τοὺς φίλους* v. *ὃς οὐ*] *οὓς οὐ* R. *ἧπαρ* A. *αὐτοὺς*] *καὶ αὐτοὺς* Ψ.

vulgo post *πρὸς αὐτὸν* interpunctum, sed recte ante *ὑπ' εὐνοίας* interpungit A cum Seagero, id quod ego in ed. prima p. 6 et alii probavimus. aliter Cobetus in V. L. p. 222, quo judice ante *χαίροντας* nonnulla exciderunt. qui videtur ejusmodi quiddam suppleri voluisse: *ὑ. ε. τ. π. αὐτὸν* [*τὰ τοιαῦτα δρῶντας, οὐκ αὐτοὺς*] *χαίροντας* —. si nihil excidit, cum acumine ridetur Timonis stultitia (*εὐήθεια*), qui putarit amicum certum cerni in coenis lautis. nam parasiti, quorum *τὸ φιλέταιρον* saepe jactatur (ut ab Timocle c. ap. Athen. VI p. 237, d v. 4 cl. v. 10) revera fuerunt *τραπέζης φίλοι*, de quo infra ad § 48 dicetur. libri *εἴ τις καὶ* turpi asyndeto. hinc Struvii in L. L. p. 231 conjecturam: *εἰ δέ τις καὶ* ego in ed. pr. p. 7 aliique probavimus, quo facto *καί* prorsus est inutile. quare idem postea pro *εἴ τις καὶ* recte equidem transposui: *καὶ εἴ τις* —.

ἐνῆν] *ἦν* d. *ᾤχοντο ὦ ον αὐτὸν* (sic, sed *ω* in rasura) *O*. *οὐδὲ προσβλέποντες O* et v, sed *ἢ προσβλέποντες* ΑΨPR ve-

ἐπικουροῦντες ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα
δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύ-
νης τὸ ἄστυ μισθοῦ γεωργεῖ μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς,
ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ μάλα ὑπεροπτικῶς παρ-
έρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. 9.
ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἁνὴρ οὐδὲ ἀμελητέος·
116 εἰκότως γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· * ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποι-
ήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις ἐπιλελησμένοι
ἀνδρὸς τοσαῦτα μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα
καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ
τὴν κνῖσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε καὶ
θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων καὶ βιαζομένων καὶ
ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυ-
λούντων (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ δυσφύλακτοι καὶ οὐδὲ
ἐπ' ὀλίγον καταμύσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι) πολὺν ἤδη χρόνον
117 οὐδ' ἀπέβλεψα * ἐς τὴν Ἀττικήν· καὶ μάλιστα ἐξ οὗ
φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχο-
μένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγότων οὐδὲ ἐπα-
κούειν ἔστι τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ

---

rissime, ut adparebit e repetitione rhetorica: ἢ ἐπιδιδόντες. libri contra sententiam: ἢ ἐπικουροῦντες, pro quo dudum correxi: οὔ τί γ' ἐπικουροῦντες (nedum) —. nam pro attico μή τί γε (δὴ) seriores dicere solent οὔ τί γε, praesertim si οὐδὲ (ne — quidem) praecedit, veluti De Merc. Cond. § 17 med., De Conscr. Hist. § 29 init., Herodianus Hist. II, 10 med. aliique. ceterum ἢ (pro quo οὔ τί γ' scripsi) liceret delere loco ita distincto: πόθεν γὰρ ἐπικουροῦντες ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει; nisi certus et atticus formulae πόθεν γάρ; usus repugnaret. ἐν τῷ μέρει] ἐν τῷ τεμένει R. διαταῦτα A. δικελλίτης] δικέλλης R. παρέρχονται] περιέρχονται O.

9. ἁνὴρ pro ἀνήρ et mox κνῖσαν ego olim edidi. εἰκότως ΑΟΨΩ$Ω_2$, εἰκότα PR et v. cf. D. Deor. IX, 2. ἐπιλελησμένοις LY. μηρία om edd. vett., habent ΑΟΨΩ$Ω_2$PR et codd. Parisini. καύσαντος] καύωντος O. ἐν ταῖς] ἐν τοῖς L. κνίσαν Oa, κνίσσαν A et v. ἔχων L. οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον Ω$Ω_2$ et v, οὐδὲ ὀλίγον ΑΟΨPR, ut possis sive οὐδ' ὀλίγον sive οὐδ' ἐπ' ὀλίγον. καταμύσαι Jacobitius pro καταμῦσαι. οὐδ'] οὐδὲ APR. ἐς ΑΟΨΩ$Ω_2$PR, εἰς v. ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα ΑΨΩ$Ω_2$PR et v, ἐπιβυσάμενον τὰ ὦτα χρὴ O solus scil. ex aliis locis, ut Pro Imagg.

ὦτα καθῆσθαι ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν ἀρετήν τινα
καὶ ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων.
διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι ξυνέβη πρὸς
ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα. * 10. ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, 118
ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος·
ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μεθ' αὐτοῦ,
καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι μηδὲ ἀπαλλατ-
τέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-
τος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν
κολάκων ἐκείνων καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο
πρὸς αὐτόν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι καὶ δίκην δώσουσιν,
ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ
αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ * μέγι- 119
σται, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρῴην ἐπὶ τὸν
σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ
ὅλως εἶναι [τινὰς] ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν
διήμαρτον, (ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς)
ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας ἐκεῖνό τε

---

§ 29 itemque Hermotim. § 81. καὶ λήρους] Quaestt. Luc. p. 67. μεγάλῃ] μεγάλους R. διαταῦτα A. ξυνέβη AOΨΩΩ_2PR pro συνέβη. πρὸς ἡμῶν PROΨΩΩ_2UY et codd. Parisini, παρ' ἡμῶν A, πρὸς ἡμᾶς edd. vett.

10. πρὸς αὐτὸν L. μεθ' αὐτοῦ Bekker. libri μετ' αὐτοῦ —. ἀπαλλαγέσθωσαν R. οὕτω] οὕτως Ψ. αὖθις om R. περὶ δὲ τῶν κολ. — σκέψομαι] Verr. Hist. II, 10: ἐσκέπτετο καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. hinc in Deor. Concil. § 11: ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς, etsi ἐπισκ. ita excusare licet, ut sit ‚amplius deliberare, iterum expendere', tamen corrigere praestat: σκεψόμεθα. ἐπισκευάσω] κατασκευάσω Ω. ἀποστομωμέναι abc. φιλοτιμώτερον O. recte libri μηδὲ (μὴ δὲ A ut solet) ὅλως, falso autem Cobetus in V. L. p. 222: μηδὲν ὅλως. εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεοὺς AOΩΩ_2PR et v, εἶναί τινας ἡμῶν τῶν θεῶν Ψ, mire. τινάς bene delent Sommerbrodtius et in V. L. p. 222 Cobetus. cf. Jov. Trag. § 4, § 17 init., § 19 fin. et § 35 (bis), neque Icaromen. § 9 fin. repugnat. ita demum pronomen defendas, si Jupiter euphemismo usus Anaxagoran negasse velit deos ‚auctoritate valere'. nam hoc ipsum graeci dicunt εἶναί τινας, ut Theocritus XI, 79. γὰρ αὐτοῦ] γὰρ αὐτὸν d. Περικλῆς] ὁ περικλῆς O. Ἀνάκειον] ἀνακεῖον A. παρασκήψας] περισκήψας A. ἐκεῖνό τε] τε om O. περὶ τῇ πέτρᾳ PAOΨ

κατέφλεξε καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. 11. *ΕΡΜ.*
120 οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι καὶ ὀχληρὸν * εἶναι καὶ θρασύν. οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον. ἰδού γέ τοι αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων βοήσας καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαψεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. *ΠΛΟΥΤ.* ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. *ΖΕΥΣ.* διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; 12. *ΠΛΟΥΤ.* ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ καὶ ἐξεφόρει καὶ ἐς πολλὰ κατεμέριζε,

---

et codex Parisinus, *περὶ τὴν πέτραν* RΩ, *παρὰ τὴν πέτραν* edd. vett. cf. Rhetor. Praec. § 3 fin. *αὕτη* v et fortasse ΨΩΩ_2, *αὐτὴ* (sic) *O*, *αὐτὴ* AL. *τιμωρίαι Ω* opinor. *εἰ ὑπερπλουτοῦντα* PR*O*ΨΩΩ_2 et v, *εἴπερ πλουτοῦντα* A, *ὑπερπλουτοῦντα* (omisso *εἰ*) L. malam syntaxin aut ita tollo, ut *ἐὰν ὑπερπλουτοῦντα* scribam servato *ὁρῶσιν*, aut servato *εἰ ὑπερπλουτοῦντα* conjiciam: *ὁρῷεν* (cf. infra § 15 init. Hermotim. 13, Prometh. I, 3 et Timon. § 57). at Cobetus in V. L. p. 222 eis adsentitur, qui unius codicilli fide *εἰ* deleverant, ita ut *ὁρῶσιν* jam sit participium. non dixerim ego quidem hoc prorsus esse barbarum (ut Lehmanno visum est). vide Demosth. 51 p. 1234 R: *οἷς ἀγαπητὸν ἦν μὴ πάσχουσι κακῶς αὐτοῖς*, ubi tamen vide Schaeferum V p. 333. *ὁρῶσιν*] *ὁρῶσι* L.

11. *μόνοις*] *μόνοισι O* (ita *O*). *τοῖς δικαιολογουμένοις μόνον* Cobetus V. L. p. 222. at activum legitur etiam in Apologia p. m. c. § 12: *τῶν δικαιολογούντων*. si tamen medium hic latet, malim: *οὐ τοῖς δικαιολογουμένοις, ἀλλὰ καὶ* —, de qua syntaxi vide vel Hemsterhusium ad Lucian. I p. 85. *ἰδοὺ* (*ἰδοῦ* c) *γὰρ O*R et v, *ἰδού γέ τοι* PA et fortasse ΨΩΩ_2, quod probavi in Ep. Crit. p. XXVI et ostendi hanc formulam *ἰδού γέ τοι* in Luciano usitatam esse. *ἐν τ. εὐχῇ — ἀμελούμενος*] haec omnia om R (ob homoeoteleuton). libri *σιωπῇ ἔσκαπτεν*, errore inde orto, quod *ἔσκαπτεν* continuo sequitur. at superioribus *βοήσας, παρρησιασάμενος* et *ἐπιστρέψας* solus respondere aoristus potest. itaque *σιωπῇ ἔσκαψεν* correxi. *παρ' αὐτὸν* AΨΩΩ_2 et v, *παρ' αὐτῷ O*a et qui *ἔλθοιμι* (pro *ἀπέλθοιμι*) R. *διὰ τί* pro *διατί* Jacobitius.

12. *ἐς ἐμὲ* ΩL. *ἐς πολλὰ* A*O*LΨΩΩ_2, *εἰς πολλὰ* v. *κατεμέριζεν καὶ ταῦτα πατρῷον ὄντα φίλον αὐτῷ* R. *μονονουχὶ* A. *διαφάνης* L. *με ἐξεώθει* v, *ἐξώθει με* Ψ, sed *ἐξεώθει με*

*καὶ ταῦτα πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα, καὶ μόνον οὐχὶ
δικράνοις ἐξεώθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ
ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω
παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ * ἑταίραις παραδοθησόμενος;* 121
*ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με τοὺς αἰσθησομένους
τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περι-
πόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν
προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες
καὶ δίκελλαν ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς
ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελλητὶ προϊέ-
μενοι.* 13. *ΖΕΥΣ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργά-
σεται περὶ σέ· πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώ-
γηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν,*

PRA*O*ΩΩ_2 et ita citat Faber, fortassis e cod. Parisino. *χειρῶν*] *τειχῶν* U. *ἑταίροις* Yc, sed libri omnes (diserte A*O*) *ἑταίραις* cum Alciphrone III, 34, qui sic: *σπαθήσας* (*ὁ Τίμων*) *τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας* —. favet etiam Aristophanes, qui de Timone nostro in Lysistr. v. 820: *ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.* *πέμπε με*] *με* om Ψ. *αἰσθησομένους*] *αἰσθανομένους* R. *τοὺς εὖ περιέψοντας* Cobetus V. L. p. 222, quod sane non minus est atticum. at *περιέπω* et poeticum *ἀμφέπω* etiam absolute ponuntur, ita ut utrumvis sit ‚colere, observare'. ita Xenophon Memorab. II, 9, 5: *μάλα περιεῖπεν αὐτόν* et Pindarus Ol. VI, 95: *ἀμφέπει Δάματρα.* *οἱ λάροι*] *οἱ λάριοι* P et *ξυνέστωσαν.* *ἀγαπάτωσαν* om *O*. *ἄθλιοι*] *ἆθλον* Ψ. *ἀποφέροντες*] quae Hemsterhusius adolescens de h. l. scripsit in Anecdot. p. 49—53, ea in Quaestt. L. Praef. p. XV sq. refutavi. schol. Vossianus: *προιέμενοι*] *ἀμεληταί* (sic), quod quid sibi velit, videre se Hemsterhusius negat. nempe olim scriptum fuerat: *προιέμενοι. γρ. ἀμελητὶ προιέμενοι.* in aliquo codice (ut in Veneto Ψ) ante *προιέμενοι* omissum erat *ἀμελητί*, quod ex alio codice schol. supplet. libri autem sic: *ἀμεληταὶ* schol. Voss., *ἀμελητὶ* PRΩ et v, sed Ψ om pr m et sec m supra habet *ἀμελητί*, denique *ἀμελλητὶ* AΩ_2 (diserte). et ita nunc Bekker edidit egoque jam olim sic volueram et contuleram alia ut illud in Bekk. Anecd. p. 387, 12: *ἀμελλητί· ἀνυπερθέτως.* *προϊέμενοι*] *προέμενοι* vel *προσιμένοι* Struvius L. L. p. 231. at *οἱ προιέμενοι* vim habet substantivi.

τούτων
13. *τοιοῦτον* P. *ὁ Τίμων ἐργάσεται*] *ἐργάσεται ὁ τίμων* *O* (ita *O*). *ἐργάσεται περὶ σέ*] vere atticum est: *ἐργάσεταί σε.* cf. Mehler Mnemos. I p. 407. *ὀσφῦν* A pro *ὀσφύν* et statim *σὲ*

ὡς χρῆν σὲ ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι
πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν
Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας ἠφίει
122 περινοστεῖν * ἐλευθέρως οὔτε ἀποκλείων οὔτε ζηλοτυ-
πῶν· ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλου-
σίων, κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς
καὶ κλεισὶ καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακῦψαί
σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου
πρός με ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ
διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου καὶ φροντίδος ἀνάπλεως,
συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν λογισμῶν
καὶ ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ'
αὐτῶν. καὶ ὅλως τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν
χαλκῷ ἢ σιδηρῷ τῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην,
123 παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ * παμπονήροις παιδα-
γωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ Τόκῳ καὶ τῷ Λογισμῷ. 14.
ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς ἐρῶντας μὲν εἰς
ὑπερβολήν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ'
ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυ-
λάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν
ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους,
οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
διδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ

ἀντί pro σε ἀντί. εἶναί μοι δοκεῖς] μοι om R. ἐλευθέρως] ἐλευθερίως A. κατακεκλεῖσθαι] περικεκλεῖσθαι O. ἐπιβολαῖς PRAOΨΩΩ$_2$ et v, ἐπιβολῇ L, ἐπηβολαῖς abd. παρακῦψαι Jacobitius pro παρακύψαι. διατοῦτο A. ἐφαίνου καὶ φροντίδος] ἀνεφαίνου καὶ φροντίδων O. τῶν λογισμῶν PRAL et fortasse ΨΩΩ$_2$, τῶν συλλογισμῶν O et v. vide geminum locum in Gallo § 31: ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἀποδράσεσθαι schol. (bis) APR et fortasse ΨΩΩ$_2$, ἀποδράσασθαι O et v. τῷ θαλάμῳ AOLΨΩΩ$_2$PR, θαλάμῳ v. Τόκῳ] σκότῳ R.

14. ἄτοπα] ἄτοπον R. εἰς ὑπερβ. PRAΩΩ$_2$ et v, ἐς ὑπερβ. ΨOL. κυρίους γε] κυρίους τε OR. ἀλλὰ φυλάττειν PRAOΨΩΩ$_2$ et v, ἀλλὰ καὶ φυλάττων L. restitui debet participium, sive scribendum est: ἀλλὰ φυλάττοντας καὶ ἐγρηγ. sive: ἀλλὰ φυλάττειν ζητοῦντας (vel ἐπιθυμοῦντας) ἐγρηγ. sive alio modo. ἐν τῇ φάτνῃ] ἐν φάτνῃ O. καὶ κατεγέλας] καὶ om RΟΩ. αὐτοὺς ζηλ.] αὐτοὺς ζηλ. AO. ἢ οἰκονόμος ἢ AO et v, sed ἢ post οἰκονόμος

*κύνα μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων καὶ * φυλαττόντων καὶ τὸ καινότα-* 124
*τον, αὑτοὺς ζηλοτυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος πεδότριψ ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτά σου, πάλαι μὲν * ἐκεῖνα αἰτιᾶσθαι,* 125

---

recte om PRΨΩΩ$_2$ cum Bekkero. *παιδοτρίβης* AΩΩ$_2$, sed vulgatam *παιδότριψ* servant PRΨO. utrumque habet schol. Voss: *παιδότριψ*] *παιδοτρίβης* —. *παιδότριψ* e Timone adtulit s. v. *Παιδοτρίβας* non ipse Suidas sed homo recens, qui Suidan contra omnes codd. interpolavit. sed quum hic varietur *παιδοτρίβης* et *παιδότριψ*, quumque Suidae verba *ἀλείπτας, γυμναστάς* in scholio nostro adhuc legantur: videtur Suidae interpolator e scholio ad nostrum l. olim pleniore haec verba sumsisse: *καὶ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα καὶ παιδότριψ.* in Luciano *πεδότριψ* primus correxit Dindorfius in ed. Paris., male idem scribens: *ἢ οἰκονόμος ἢ πεδότριψ.* Dindorfi emendationem probarunt Cobetus et is qui bene edidit: *ἢ οἰκονόμος πεδότριψ,* Bekkerus. error ab Dindorfio correctus recurrit in Saturnal. § 8, ubi male codices *παιδοτρίβας* pro *πεδότριβας.* *ὑπεισιὼν*] *ἐπεισιὼν* AYd, *ὑπεισελθὼν* L. *ἐμπαροινήσοι* AΨΩΩ$_2$. *ἀμαυρὸν*] *ἐμαυρὸν* c. *πῶς οὖν*] his praemittit A novae personae signum et in marg. *πλοῦτος,* omissa deinceps persona *ΠΛΟΥΤ.* ante *καὶ μὴν* —. *ἄδικον, πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι* a et caeterae edd. ante Schmiederum, *ἄδικα ταυ .... πάλαι μὲν ἐκεινᾶ αἰτιᾶ ....* T, *ἄδικα ταῦτ' ἐκεῖνα αἰτιᾶσθαι* ΩΩ$_2$, *ἄδικά σοι ταῦτα π. μ. ἐ. αἰτ.* R, *ἄδικα ταῦτα, πάλαι μὲν ἐκεῖνα αἰτιᾶσθαι* AX, *ἄδικα ταῦτά σου* (*ταῦτα σοὶ* d), *πάλαι μὲν ἐκεῖνα* (*ἐκείνων* cd) *αἰτιᾶσθαι* PΨOVNcd itaque bene edidit Schmieder. videtur alio ordine etiam id quo cod. Vatic. et vulgata adludunt lectum fuisse: *ἄδικά σου ταῦτα,* cui ordini favet illud: *γενναῖά σου ταῦτα* in Vitar. Auct. § 23 med. et in Piscat. § 24 fin. nempe, ut duo libri Veneti docent, ob homoeoteleuton exciderant modo verba *ταῦτά σου πάλαι μέν* modo *σου πάλαι μὲν ἐκεῖνα,* quae in aliis codd. recte omnia, in aliis partim tantum, in aliis perverse suppleta sunt non sine vario errore. omittam inutiles quasdam divinationes, ut hanc quam G. Hermannus non plane improbabat, Urbani conjecturam: *πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, ταῦτά σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τἀναντία ἐπικαλεῖν;* *τὰ ἐναντία*] *τὰ* om N solus.

νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; 15. ΠΛΟΥΤ.
καὶ μὴν εἴγε τἀληθὲς ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω
ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον
καὶ ἀμελὲς οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη·
126 τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ * φυλάττοντας,
ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην καὶ πιμελὴς
καὶ ὑπέρογκος ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους
αὐτοὺς οὔτε ἐς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην
πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν
ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήποντας, οὐκ
εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων
με καταλιπόντες. 16. οὔτ᾽ οὖν ἐκείνους οὔτε
τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ
τούς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγ-

---

15. *εἴγε*] *εἴ τε* O. *τἀληθὲς* ΑΨΩΩ_2PR, *τἀληθῆ* O et v. libri *ἀνειμένον ἀμελὲς καὶ* —. at Sommerbrodtius bene correxit, ut ego olim adolescens per me videram: *ἀνειμένον καὶ ἀμελὲς* —, ut *τὸ ἀμελὲς* dicatur de ‚effusione'. ita *ἀμελής* est ‚prodigus' ap. Arist. Lysistr. v. 882, cui opponitur *ἐπιμελής* ‚homo frugi' ap. Xenoph. Memorab. II, 6, 38. vide Meinekium ad Com. Gr. Fragm. IV p. 602. *ὡς πρὸς ἐμὲ*] *πρὸς* om f. *θίβαις* c et aliae quaedam deinceps, *θύραισι* A, sed caeteri libri (OΨΩΩ_2 diserte) *θύραις* (*θύραις καὶ τῷ σκότῳ* R). illud *θύραις* alii aliter mutarunt, ut Solanus, Faber, Fr. Jacobsius, Keilius. nullam tamen conjecturam mentione satis dignam esse censeo, nisi forte Bekkeri sive potius Meinekii (in Philologo 3 p. 320) *ὑδρίαις*, quacum cf. Ar. Avv. v. 602. at vulgatam diserte tuetur ad h. l. Hemsterhusius (‚*ἐν θύραις*, inquit, quod certatim impugnant, rectissimum est') itemque in Anecdot. p. (31), qui quid sit *κατάκλειστος* (*παρθένος*) optime demonstrat ad Timon. § 17. mea sententia poetice dici licet *κλειστὸς ἐν θύραις* pro simplici dativo (vide vel Hom. Jl. *ε*', 386). hinc suspicor Lucianum comici poetae locum partim retinuisse, qui talis fere esse potuit: [*ὡς γυνὴ φυλάττεται* | *πλοῦτος*] *κατάκλειστος ἐν θύραισι καὶ σκότῳ*. *πιμελὴς*] *ἐπιμελὴς* R. *ἐς τὸ φῶς* AOLΩΩ_2PR, *ἐς φῶς* Ψ, *εἰς τὸ φῶς* abc et v. *μηδὲ ὀφθείην*] *μὴ ὀφθείην* Ψ. *οὐδὲν*] *καὶ οὐδὲν* L. *τὸν οὐδέν*, uti Struvius L. L. p. 231 conjecit, ita demum scribi liceret, si *με* abesset. *εἰδότες* a et mox *μεταμικρόν*. *ἀπιᾶσιν* A.

16. *ὅπερ*] *ὥσπερ* R. *τὸ παράπαν* pro *τοπαράπαν* hic et mox iterum Jacobitius. *τὸ ὅλον*] *τὸ μέλλον* A. *σκόπει γὰρ*] ma-

*ματι καὶ μήτε ἀφεξομένους τὸ παράπαν μήτε προησο-
μένους τὸ ὅλον. σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διός·
εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν καὶ καλήν, ἔπειτα μήτε
* φυλάττοι μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφιεὶς καὶ* 127
*βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ
ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ μαστροπεύων
καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν
ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐρασθεὶς πολλά-
κις.* 17. *εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ
δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθέ-
νου μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ
στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων,
* καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετη-* 128

---

lim *σκόπει γὰρ ὧδε* (sive *οὕτως*, sive *ἐκ τῶνδε*). vide vel Xenoph. Memorab. II, 6, 38: *εἰ δὲ μὴ φανερὸν οὕτω σοι, ἐκ τῶνδε σκέψαι. εἰ γὰρ* —. *γήμας γυναῖκα*] *γυναῖκα γήμας* ΨP. *μήτε — ἀφιεὶς*] *μήτε ζηλοτυποῖ μήτε φυλάττοι τοπαράπαν, ἀφιεὶς* R, quod hodie probo. nam et verba *φυλάττειν, ἀφιέναι* bene opponuntur et *μὴ φυλ. τὸ παράπαν* melius conjuncta sunt quam *μὴ ζηλοτυπεῖν τὸ παράπαν*. hinc olim voces *τὸ παράπαν* plane delebam quasi natas e superiore loco post *ἀφεξομένους*. plura hic et § 17 insunt ab comicis sumta, quae esse potuerunt hujusmodi: *παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίων | νόμῳ νέαν γυναῖκα γήμας καὶ καλήν*. *μήτε ζηλοτ.*] *μὴ δὲ ζηλοτ.* A. *ἔνθα ἂν ἐθέλοι* ΩΩ$_2$ et v, *ἔνθα ἐθέλοι* PAOΨa, *ἔνθα ἐθέλει* R. frustra Struvius: *ἔνθα ἂν ἐθέλῃ*. *αὐτὸς*] *αὐτοὺς* a. *ἀπάγοι* PAOΨ et v, *ἀπάγων* RLΩ$_2$ et qui *ἀπάγω*ν Ω.

17. *ἐπ' ἀρότῳ*] *ἐπαρῶτο* Ψ, *ἐπ' ἔρωτι* A. solemnis haec formula in nuptiis contrahendis *ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων* alibi mutata est in *ἐπ' ἀρότρῳ*. vide Porsonum ap. Dobraeum ad Arist. Acharn. 234, Nauckium Fragm. Trag. p. 708 et Meinekium Fragm. Com. V p. 107. quanquam Meinekius de Apuleji loco Apol. c. 88 p. 576 fallitur. nam graecus versus ap. Apulejum Peerlkampi opera partim emendatus et Menandri versus ap. Clementem Al. Strom. II p. 181 a Porsono ille plane correctus, hi igitur duo comicorum loci fuerunt prorsus diversi. jam Lucianus ab neutro loco pendet, sed aliunde sumtam formulam repetit legitimam. *ὁ δὲ*] *γενέσθαι πατὴρ* Ψ, unde scholium *ἐπ' ἀρότῳ*] *ἐπὶ σπορᾷ* sic augeo: *ἐπὶ τῷ γενέσθαι πατήρ*. *καὶ ταυτ' ἐρᾶν* O, id est *καὶ ταῦτ' ἐρᾶν*.

κυίας καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος, ὑπ' ἐνίων δὲ ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος. 18. *ΖΕΥΣ. τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παρὰ πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛΟΥΤ. ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου*
129 *τετρυπημένου, * πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. ὥστε ἐς τὸν τῶν*

δόξειεν ἄν; interpungit A et mox *τοῦ βίου·* *ἀπολαύειν*] *ἀπολαύσειν* B. *ταῦτα — ἀγανακτῶ*] Fabri conjecturam *ταὐτά* refutavi in Ep. Cr. p. XXVIII et contuli D. Deor. XV, 1 et Pseudolog. § 2.

φυλασσόμενος O. *λαφυττόμενος* Lucianum scripsisse equidem nego, ait Dindorfius.

18. *ὁ Φινεὺς*] *ὁ φονεὺς* A. *γάρ ποτε* Aa, *γὰρ πότε* v. illud probavi in Ep. Crit. p. XXVIII ut exclamationem ironicam indignabundi. *ἐκ* om Ψ. *τετρυπημένον* A. *ὥσπερ — τετρυπ.*] optime hic Hemsterhusius solus haeret et quomodo cum caeteris haec apte cohaereant, intelligere se negat recteque addit hoc vitium ab ipso videri Luciano profectum esse. prodigus, qui opes quotidie minuit, recte ille quidem dici potest eas ‚quasi e corbe perforata' eximere i. e. *ἐξαιρεῖν*, non item ut h. l. exstat *ἐξαντλεῖν* (exhaurire). *κόφινος* (sive *ἄρριχος, σώρακος, φορμός*) crates est vel viminea vel arundinacea. atqui e corbe ne licet quidem aquam exhaurire, nedum e perforata. sed nimirum *ἐξαντλῶν* eo scripsit, quod subito aberravit ad Danaides, quibus antiquitas tota tribuit *πίθον, ὑδρίαν, ἀγγεῖα*, at *κόφινον* (corbem) nemo unus. ita Lucianus duas imagines (*εἰκόνας*) male confudit, unam *ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου ἐξαιρῶν*, alteram *ὥσπερ ἐκ πίθου τετρυπημένου ἐξαντλῶν*. *εἰσπεσὼν* AO et v, *ἐσπεσὼν* PRΨΩΩ_2. *ἐς τὸν τῶν*] *ἐς τῶν* B. *δαναΐδων* A et fortassis alii codices, *Δαναΐδῶν* v.

Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ πυθμένος μὴ στέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. 19. *ΖΕΥΣ. οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο καὶ τὸ εἰσάπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν· ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.* 20. *ΕΡΜ. προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; * ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛΟΥΤ. οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ*

ὑδροφορημοι δοκῶ O (ita *O*). *τοῦ κύτους* v et fortasse P, *τοῦ κύματος* ΑΨΟLΩΩ₂, *τοῦ τῆς ἐπιρροῆς κύματος* R, male intruso scholio Vossiano hocce: *τοῦ ἐπιρρέοντος: τῆς ἐπιρροῆς.* sed in antiqua lectione *ΚΥΜΑΤΟC* non vulgata latet verum id quod supra posui *ΠΥΘΜΕΝΟC*. vide locum plane gemellum in D. Mort. XI, 4: *τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου, οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι κ. τ. ἑ.* *ἐπιρρέοντος οὕτως*, interpunctum in bc. pro *οὕτως εὐρ.* exspectes *τοσούτῳ* (sive *παρὰ τοσοῦτον*) *εὐρύτερον.* at Abreschius Lect. Aristaen. II p. 283 et Lobeckius ad Phryn. p. 424 cum nostro l. bene conferunt Phalar. Epist. 128: *οὕτω νεώτερον.*

19. *εἰ μὴ* ΑΩΩ₂P et v, *ἢν μὴ* OΨR. *ἐμφράξηται* AOΨR et v, sed recte *ἐμφράξεται* PLΩΩ₂. *εἰς τὸ ἅπαξ* v, *ἐς τὸ ἅπαξ* ALNOΨΩΩ₂PR. verba *τὸ κεχηνὸς — ἀναπεπταμένον* adfert Thomas p. 218, ubi *εἰς τὸ ἅπαξ* vulgo, sed *ἐς τὸ ἅπαξ* codices tres. ego Cobeti in V. L. p. 222 conjecturam: *τὸ εἰσάπαξ* recepi, quum in Quaestt. L. p. 68 huic vitio mederi frustra studuissem. *εἰσάπαξ* in ipso Timone § 45 exstat, at *ἐς τὸ ἅπαξ* nusquam legi, neque atticum *ἐς τὸ πρόσθεν* comparare licet.

20. post *τί τοῦτο* interpunxit Hemsterhusius. *τί τοῦτο ὑποσκάζεις;* v. *ὁπόταν μὲν* om R. *οὐκ οἶδα ὅπως* AOΨ. *μόλις* ΑΨΡΩΩ₂ et v, *μόγις* OLR. *τελεῖν* AO (ita *O*) ΨΩΩ₂R et v,

περιμένοντος· ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀνείρων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡΜ. *οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δέ τοι πολλοὺς ἂν*
131 *εἰπεῖν ἔχοιμί σοι χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε * πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.* 21. ΠΛΟΥΤ. *ἑτεροῖον τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω*

ἐλθεῖν PTUVYc „in Cod. Reg. (Parisino Fabri) mutatum fuit *τελεῖν* in *ἐλθεῖν*". *ὀνείρων* APRΨΩΩ₂TVYcd et codex Fabri, *ὀνείρων* et in marg. *γρ. ὀρνέων* O, *ὀρνέων* ab et v. *ἅμα γοῦν*] *ἅμα οὖν* ΩΩ₂a. *ὕσπληξ* a et scholiasta. *ἅμα γοῦν — ὑπερπηδήσας*] adluditur ad epigramma incerti poetae sed antiqui in Anthol. Pal. XI, 86, ubi Jacobsius pro *ἄλλος* bene conjecit *Λάδας* e Plutarcho Reip. Ger. Praec. c. 10. sed optime vidit H. Jacobi (in com. Gr. adn. coroll., Posnaniae a. 1861 p. 6) mutilatum esse hoc epigramma et inserta alia epigrammatis parte ex Anth. Plan. IV p. 185 Jac. ed. pr. (sive Anthol. Pal. paralip. II p. 640) hoc modo supplendum:

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν εἴτ' ἐκάθητο,
οὐδεὶς οἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.
Λάδας τὸ στάδιον δ' εἴθ' ἥλατο εἴτε διέπτη,
δαιμόνιον τὸ τάχος κοὐδὲ φράσαι δυνατόν.
ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Λάδας, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

δέ τοι AOPRΨL et codex Fabri, *δὲ καὶ* v. in ΩΩ₂ legi suspicor *δέ τοι*, non *γέ τοι* Jacobiti conjecturam inutilem. *ἔχοιμί σοι*] *ἔχοιμί σε* O. *χθὲς μὲν*] *μὲν* om AΨ. *οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος*] id haud sane atticum est: attici dicunt, *οἷς ἀλλ' οὐδ' ὄνος*, ut Diphilus ap. Athen. VI p. 236, b (v. 8): *τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἷμ' ἔχει.* vide Berglerum ad Aristoph. Nub. v. 1378 ed. Bekk. serioris graecitatis est *οὐδὲ κἂν* (‚ne asellus quidem certe', nicht einmal wenigstens). errasse enim censeo Cobetum in V. L. p. 222. atticum illud *ἀλλ' οὐδὲ* habet Lucianus De Merc. Cond. § 7 et Hermot. § 2.
ὑπῆρξε πώποτε] *ὑπῆρχε πρότερον πώποτε* R. *ὅμως*] *ὅμους* Ψ. *πορφυροῖ* A, *πορφυροὶ* v. *οὐδὲ αὐτοὶ* O. *πλουτοῦσι* A.
21. *καὶ τῷ* (*τὸ* a) *ὀνόματι*] *καὶ* malim abesse. vide geminum locum De Sacrific. § 10. *παρ' ἑτέρου* APRΩΩ₂ et v, *παρ' ἄτου*

τότε, οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με
παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ
αὐτὸς ὤν· δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν
μετοικισθῆναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλ-
τον ἐμβαλόντες με καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, * 132
φορηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν
σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται ὑπὲρ τὰ γόνατα πα-
λαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς·
ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχη-
νότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες
οἱ νεοττοί. 22. ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ καὶ
τὸ λίνον ἐντμηθῇ καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ * ἀνακη- 133
ρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις ἢ
κόλαξ ἢ καταπύγων οἰκέτης ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρη-
μένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ
μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν
ᾖ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ θεῖ φέρων ἀντὶ
τοῦ τέως Πυῤῥίου ἢ Δρόμωνος * ἢ Τιβίου Μεγακλῆς 134
ἢ Μεγάβυζος ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, * τοὺς 135
μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, * οἷος αὐτοὺς 136

O (ita *O*), hoc est *παρά του*, quod Cobeto V. L. p. 222 probatum ita recipi deberet, si in libris esset optimis. nunc cave mutes *παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον*. vide vel D. Deor. XX, 8 init., Anthol. Pal. IX, 74 v. 2, Alexin ap. Athen. IV p. 161, c v. 14. *φορηδὸν* libri, quod comparare licet cum forma *ἀναφανδόν*. sed h. l. longe malim cum Cobeto V. L. p. 223 scribere: *φοράδην*. attici enim non *φορηδόν* dicunt sed *φοράδην*, qua forma ipse Lucianus usus est quater. *παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ*] Cobeti V. L. p. 223 conjecturam *παλαιᾷ τῳ ὀθόνῃ* frustra alii probarunt. articulus praemisso adjectivo plane est Lucianeus. *προσπετομένην* Ψ et v, *προσπταμένην* APRΩΩ_2a, *προσπεπταμένην O*. *τετρυγότες* L.

22. *ἀφηρηθῇ* et mox *ἀνῳχθῇ* Anglus Bourd. *λίνον Oc*, *λῖνον* A et v. *ἀνακυρυχθῇ O*. *καινὸς* OPΨΩ$\Omega_2$ab et v, *κοινὸς* AR nonnullae edd. vett. in his c. *θεῖ* OΨRΩΩ_2, *θέει* AΨ et v. *ἀντὶ τοῦ*] *τοῦ* om *O*. *πυρίου* A. *τιβείου* AΩΩ_2. *Μεγάβυζος* AΨΩΩ_2PR et v, *μεγάβυζης* (?) L, *μεγάβαζος O* solus. *τοὺς μάτην*] *ἐς μάτην* R. *εἰς ἀλλήλους* PRΨΩΩ_2 et v, *ἐς ἀλλήλους* AOL.

ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. 23. *ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόος εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς καὶ εἰ παριὼν μαστίξειέ τις, ὀρθὸν ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκέτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τούς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄχρι ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἦ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ*
137 *Κέκροπος ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως,* *

οἷος αὐτοὺς] *οἷος αὐτὸς O*, *οἷος αὐτοῖς* NY. *θύννος*] *θῦννος* A. *διέφυγεν*] *δῐγν O*. *καταπιὼν*] *καταλιπὼν* R, quod proxime antecedit et hinc error.

23. *ἀθρόος* Cobetus V. L. p. 223. libri *ἀθρόως*. *εἰς* ΑΨΩΩ$_2$PR, *ἐς O* et v. *παριὼν* (*παριῶν* A) *μαστίξειέ* AP et pr m *Ψ*, [ubi sec m supra *ἄλλως* (sic)], *παριὼν ἄλλος μαστίξειέ* (*μαστίξει O*) *ΩΩ$_2$O*R et v. et Faber quidem probante Hemsterhusio *ἄλλως* pro *ἄλλος* conjiciebat. immo, ut codices nunc docent, expungi debet *ἄλλος*, quod ex forma *ἄλλως* ita natum est: *ἄλλως* (i. e. *γράφεται*) *ὄρθιον*. *ὄρθιον* PR et v, *ὀρ θι^{ον}* (rasura inter *ρ* et *θ*) *Ψ*, *ὀρνίθιον* ΑΩΩ$_2$, *ὀρνίθϊοι O*. *ὄρθιος* pro *ὀρθός* graecitatis est serioris. atticum *ὀρθόν* duce Cobeto V. L. p. 223 restituit Sommerbrodtius comparans Soph. Electr. v. 27. *τὸν μυλῶνα* (*μύλωνα* A) — *προσκυνῶν*] inridentis sane, longe alio tamen modo ridentis haec sunt, quae Hemsterhusius conferebat, Demosthenica 19, 314 Bekk.: *ὁ τέως προσκυνῶν τὴν θόλον*. nam Aeschines eum locum, qui scribam diu aluerat, sancte olim colere poterat; servus colere non potest quasi gratam sedem pistrinum. hinc cum Lucianeis talia potius comparanda erant, quale est illud Sophoclis in Philoct. v. 776: *τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον, | μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά* —. nam odiosas quoque res, si quam abominari vellent, graeci adorabant hoc secum animo volventes: ,parce, precor precor'.

τὸ ἀνάκτορον] de hoc Cereris Eleusiniae adyto post alios disseruit Lobeckius in Aglaoph. p. 59 sqq. *οὐκέτι* pro *οὐκ ἔτι* A, qui idem *φορητής*. *ἄχρι* ΑΩ, *ἄχρις ΨΩ$_2$O*PR et v. *ἑαυτὸν*] *αὐτὸν O*. *εὐμορφώτερον Ψ*. *τοῦ Κέκροπος ἢ Κόδρου* ΑΨΩΩ$_2$PR et v, *τοῦ κόδρου* (om *Κέκροπος ἢ*) *O* solus (ita *O*). nil mutandum est. de dicto *εὐγενέστερος Κέκροπος* vide ad h. l.

πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα. 24. ΕΡΜ. αὐτά που σχεδὸν φῂς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγιγνώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵτινές εἰσι; μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ· οὐ γὰρ ἂν Ἀριστείδην καταλιπὼν Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄειν καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. ΕΡΜ. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς; ΠΛΟΥΤ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄχρι ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δέ, ὅστις ἂν
πρῶτός μοι * περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν παρ' αὐτὸν ἔχει, σὲ 138

Hemsterhusium. librarius quaerebat proverbium magis vulgare, memor fortasse loci in D. Mort. IX, 4: *Κόδρου εὐγενέστερος*, de quo Leutschius ad Zenobium IV, 3 p. 84. in Achille Tatio VI, 12 p. 142 J: *εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κροίσου πλουσιώτερος* deleta voce *καί* scribe: *εἴτ' ἔστι Κόδρου* —. *πλουσιώτερον δὲ*] *δὲ* om AΨ. *Κροίσων*] *κροίσω O*. *ἑκκαίδεκα* A, *ιϛ* L solus. *ἐκχέῃ*] *ἐκχέει* ΨΩ$_2$OR. *ἐπιορκιῶν*] *ἐφορκιῶν* OR.

24. *γινόμενα* PR, *γενόμενα O*. *βαδίζεις* Y. *οὕτω*] *οὕτως* R. libri *διαγινώσκεις*. haec omnia, *πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν — διαγιγνώσκεις* sumsit ex Aristoph. Pluto v. 91, ut recte alicubi Schwidopius. *εἰσι; μὰ — προσῄειν — ἀξίοις ΕΡΜ. πλὴν* — AΨΩΩ$_2$PR, *εἰσι; ΕΡΜ. μὰ — προσῄεις — ἀξίοις. πλὴν — O* et v. vulgatam defendere licet. (*μὰ τὸν Δί'*) *οὐ πάνυ* ab initio posita sunt respondentis, ut in Hermot. § 13 fin., neque *πλὴν ἀλλὰ* usquam ab initio dicit qui alteri respondet, sed ut in vulgata h. l., eodem modo in D. Deor. V, 2, ibid. XVI, 2, Gallo § 5, Philopseud. § 15 init., Bis Accus. § 20 bis. illud tamen *Καλλίᾳ προσῄειν* loqui ipse Plutus potest, qui similia habet infra § 30 fin. *οὐ γὰρ ἂν* AOΨΩΩ$_2$PR, *οὐ γὰρ* (om *ἂν*) v. *καταπεμφεὶς* A. *ἄχρι ἂν* AΩΩ$_2$, *ἄχρις ἂν* ΨOPR et v. *μοι περιτύχοι* AN, *περιτύχῃ μοι* R. *ἀπαγαγὼν παρ' αὐτὸν ἔχει σε τὸν* Ω$_2$ONR, *ἀπαγαγών, παρ'* (*πρὸς* cd) *αὐτὸν ἔρχεται τὸν* APcd, *ἀπαγαγὼν πρὸ αὐτῶν ἔρχεται τὸν* Y, *παρ' αὐτὸν ἀπαγαγὼν ἔχει σε τὸν* ΨΩ, *ἀπαγαγὼν ἔχει σε τὸν* vulgo. *αὐτὸν* pro *αὑτὸν* est Solani. *ἔρχεται* pro *ἔχει σε* merus est calami error, sed antiquus. verba *παρ' αὐτόν*, quum male excidissent, vario modo suppleta sunt. illud quod in Venetis est *παρ' αὐτὸν ἀπαγαγὼν*

τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν. 25. *ΕΡΜ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥΤ. καὶ μάλα δικαίως, ὦγαθέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιϊὼν καὶ*
139 *σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. εἶτα πῶς, * ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτούς, ῥᾳδίως φεύγεις οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥΤ. ὀξυδερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.* 26. *ΕΡΜ. ἔτι δή*

---

haud sane improbo, sed hic quoque agnosco comoediae versus solutos de divitiis, tales fere: *ὅστις γὰρ ἂν πρώτιστα περιτύχῃ* [*ποτε,* | *οὗτος*] *παρ' αὑτὸν ἀπαγαγὼν ἔχει* [*μόνος*]. utut est, ad *ἔχει* tacito adsumendum est *παρ' αὑτῷ.* nam *παρ' αὑτῷ ἔχει* est ,sibi habet solus neque dat aliis', velut ap. Aeschylum in Prometh. v. 186 sq.

25. *τὸ* (*τὰ* d) *αὐτῷ δοκοῦν* AΨΩΩ₂Pcd, *τὸ αὐτοδοκοῦν* Y, *τὰ αὐτῷ δοκοῦντα* OR et v. *τοῦ πλουτεῖν*] *τοῦ πλούτου O* solus. vide supra § 24: *κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους.* *ὦγαθέ*] *ὦ ἀγαθὲ* R. *γε τυφλὸν ὄντα εἰ* in ras. sed ab ead. m. *O.* *ἔπεμψεν* cd. *πρὸ πολλοῦ* A, *προπολλοῦ* v. *ἐξεύρῃ O.* *μικρὸν*] *σμικρὸν* R. *ἐν* (*ταῖς* supra) *πόλεσι* (*ταῖς* supra add m sec) *Ω.* pro *ἐπεχόντων* cave scribas *κατεχόντων.* proprie *τὸ πᾶν ἐπέχειν* est ,omne spatium implere', sicut exstat in Saturnal. § 9: *ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα.* ita proverbium ap. Plinium Nat. Hist. II, 7 § 5: ,fortuna utramque paginam facit' (h. e. implet) nihil differt a Plinii Secundi in Epist. V, 20 verbis hisce: ,utramque in partem fortuna dominatur'. usitatius tamen est alterum, *πάντα κατέχειν* ut in Bis Accus. § 8, Navig. § 33, Aristoph. Nub. v. 328, sive *κατέχειν τὰ πάντα* Luc. Timone § 27. *σαγηνεύομαι*] *σαγηνευόμενος* c. *τότε που* N solus, *τότε πῶς* edd. ante Schmiederum, qui recte *τότε πως.* et sic plerique codices praeter A, qui *τό τέ πως.* in quo cave putes hoc latere: *ὀξυδερκὴς τέως καὶ* —. quanquam *τέως* quoque hic apte dici potuit. *γίγνομαι*] *γίνομαι* AOPRΨΩΩ₂.

26. *ἔτι*] *τε* A. in locis geminis partim (ut h. l.) est *ἔτι* velut in Saturnal. § 8, partim *ἴθι,* sicut in Hermotim. § 15 et Imagini-

*μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ,
καὶ προσέτι ὠχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσούτους
ἐραστὰς ἔχεις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ, καὶ
τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι, εἰ δὲ ἀποτύχοιεν,
οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους
αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκή-
τεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὑτοὺς καὶ πετρῶν κατ᾽
ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτεπερ* * 140
*οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν
εὖ οἶδ᾽ ὅτι ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίῃς σαυτοῦ, κορυ-
βαντιᾶν αὐτοὺς ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας.* 27.
*ΠΛΟΥΤ. οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς,
χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡΜ.*

---

bus § 4. *ἔχεις* ΑΟΨΩ$Ω_2$PRNY, *ἔχοις* abcd et pleraeque edd. ante Schmiederum. *οὕτως σου* Aa, *ουτους* (sic) *σου* R. *ἐς* ΑΟΝΨΩ$Ω_2$PR, *εἰς* v. *βαθυκύτεα* codex Parisinus et cd. *αὑτοὺς* pro *αὐτοὺς* O. *ἠληβάτων* A. scholiasta: *τὸ Θεόγνιδος διαπαίζει* scil. v. 175 sq. eadem repetit non sine Theognidis nomine De Merc. Cond. § 5, ubi libri cum ipso Theognide habent *πετρέων*, et in Apolog. § 10, ubi memoriae errore scripsit *κρημνῶν*. in Theognide vulgo legebatur *μεγακήτεα*, Hemsterhusio dubitante, utrum sit genuinum. at *βαθυκήτεα* constanter legit Lucianus, legunt alii scriptores antiqui, in Theognide ita legit ipse cod. Mutinensis probante Bekkero, cui *βαθυκήτεα* merito potius visum est propter oppositum *ἠλιβάτων*. libri inepte *ὅτιπερ*, cujus loco unus Solanus *ὅτεπερ* scripsit verissime, ut jam lusus sit in illo *ὑπερορᾶσθαι*, cujus verbi vis omnino non cadat in deum caecum. homines mali et opum perdite amantes non eam ob causam sunt pauperes, quod Plutus caecutit: qui si Lyncei instar esset, nebulones profecto non magis ditaret. tum attica sunt *ἐπείπερ* et *ἐπειδήπερ*, sed *ὅτιπερ* nusquam attici ita dicunt ut *ὅτι* sit Conjunctio, verum ut sit pronomen. ita *ὅτιπερ κεφάλαιον* habent Eupolis et Lucianus (de quo dixi in Quaestt. L. p. 38), ejusdemque generis sunt frequens illud *διόπερ* (Verr. Hist. I, 4) et Herodoteum (IV, 186) *διότιπερ*. at *ὅτεπερ* plane atticum est, sequente praesertim voce quae intendat, ut *ὅτεπερ καὶ —, ὅτεπερ οὐδὲ —*. *εὖ οἶδ᾽ ὅτι* ΟΨΩ$Ω_2$, *εὖ οἶδα ὅτι* APR et v. *ξυνίῃς* O et v et fortasse ΨΩ$Ω_2$, *ξυνίεις* APR.

27. *εἰσὶν* ΑΨΩ$Ω_2$PR, *εἰσί* O et v. *αὐτοὺς* libri omnes praeter Y, ubi est *αὐτοῖς*. ego sane malim *αὐτοῖς*, non improbante Hemsterhusio, qui sic: ‚utrumque bonum'. dativum requirit etiam Cobetus V. L. p. 228, sed conlato Luciani loco 59, 1 scribere au-

ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσίν; ΠΛΟΥΤ. οὐ τυφλοί, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖόν τι ἐρασμιώτατον περιθέμενος, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς ἐντυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι καὶ ἀπόλλυνται μὴ τυγχάνοντες. ὡς εἴ γέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς
141 *κατεγίγνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες * τὰ τηλικαῦτα καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.* 28. *ΕΡΜ. τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενό-*

---

det: *ἐπηλυγάζουσιν αὐτοῖς.* longe aliam vim habet *ἐπισκιάζειν τινά* in V. Hist. II, 14 et De Hist. Conscr. 11. at hic illud esse debet ,tenebras obfundere', quod *ἐπισκοτεῖν τινι* vulgo dicitur, ut in comicorum versibus Indice Jacobi p. 393 et Polyaeni locis ap. Piersonum ad Moer. p. 162. ceterum etiam *ἐπισκοτεῖν τι* dictum esse Schaefer ad Dion. De C. Verb. p. 148 ostendit. hinc in Timone *αὐτούς* licet excusare. *προσωπεῖόν τι ἐρασμιώτατον περιθέμενος* ΑΟΨΩΩ₂PR, *προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον* v. *ποικίλα*] *ποικίλλον* O, *ποικίλην* R. libri omnes *μὴ ἐντυγχάνοντες*, pro quo *μὴ τυγχάνοντες* dudum correxerunt amici quidam, ut puta E. Burmeister ante Cobetum V. L. p. 223. pugnat enim secum haec oratio: *ἐντυγχάνω αὐτοῖς, οἱ δὲ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες.* ob illud ipsum *ἐντυγχάνω* hic concinne iteravit *μὴ τυγχάνοντες* (i. e. *ἀποτυγχάνοντες*), alioqui scripturus *μὴ τυχόντες*, ut supra exstat § 26. *κατεγίγνωσκον*] *καταγινώσκον* A, *κατεγίνωσκον* caeteri. *αὑτῶν* Solanus, *αὐτῶν* AO et v. *τὰ τηλ.*] scholiasta non legerat in codice suo: *ἐς τὰ τηλικαῦτα*, sed recte judicavit utroque idem denotari. ita variant adverbia *τοσοῦτον* et *ἐς τοσοῦτον*. magis attice scripsisset Lucianus *τηλικοῦτον*, uti Philemon ap. Aelianum Hist. An. XII, 10: *κέκραγε τηλικοῦτον.* at Cobetus V. L. p. 82: ,*ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα* graecum erit, si *πρὸς τὰ τηλικαῦτα* repones, ut 12, 1 *ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς*'. at nihil graecum erit, quo omnis sententia pervertetur. verba *ἐρῶντες — πραγμάτων* ex Timone adfert Thomas p. 42.

28. *τί οὖν ὅτι καὶ* (*καὶ* om cd) *ἐν* ΑΟΨΩΩ₂PRYcd et codex Fabri, *τί οὖν καὶ ἐν* ab et pleraeque edd. ante Hemsterhusium. observa dictionem concisam pro vulgari, *τί οὖν ἐστιν ὅτι* —; qua utuntur et graeci (ut Aristoph. Thesmoph. v. 202) et latini in verbis ,quid est quod —?' (uti Plautus Pseudulo v. 9). *αὐτοὶ* So-

μενοι καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτοὶ περιθέμενοι ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς ἐπίχριστος ἡ εὐμορφία ἐστίν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥΤ. οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡΜ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥΤ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχηταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος καὶ ἡ ἄνοια καὶ ἡ μεγαλαυχία καὶ μαλακία καὶ ὕβρις καὶ ἀπάτη καὶ ἄλλ' ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν, κἀμὲ * τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν 142
εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν. 29. ΕΡΜ. ὡς [δὲ] λεῖος εἶ, καὶ ὀλισθηρὸς ὦ Πλοῦτε, καὶ δυσκάτοχος καὶ διαφευκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ αἱ ἐγχέλεις

---

lanus. libri αὐτὸ —. πρόειντο cd, sed codd. omnes et ab ut vulgo πρόοιντο attice. vide Schaeferum ad Demosth. I p. 421. οὐ γὰρ δὴ ΑΟΨΩΩ$_2$PRTRVX et codex Fabri, οὐ γὰρ δεῖ edd. vett. καὶ τότε] καὶ om R. εἰκὸς αὐτοὺς] αὐτοὺς εἰκὸς O (ita O, sed adhuc solus). τὰ ποῖα;] τὰ om ΑΨ. ἐντυγχὼν A. τὸ πρῶτον Jacobitius pro τοπρῶτον. εἰσδέχηταί ΑΝΨΩΩ$_2$PR, εἰσδέχεταί O et v. τῦφος ΑΟ(ΨΩΩ$_2$PR?), τύφος v. μεγαλαυχία ΟΨΩΩ$_2$PR et haud dubie alii codices et v, μεγαλοψυχία A et ita scholiastam suo in libro legisse Hemsterhusius praeclare divinarat. quae sive menda fuit scribentis sive recensentis correctio, nullo numero putanda est frustraque Jacobitius eam loco defendebat alieno Pseudoplatonis Alcibiade II p. 150, C: τὴν μεγαλοψυχίαν· τοῦτο γὰρ κάλλιστον τῶν ἐν ἀφροσύνῃ γε ὀνομάτων. καὶ μαλακία ΑΨΡ et fortasse RΩ$_2$, καὶ ἡ μαλακία ΟΩ et v. ἄλλ' ἄττα ΨΩΩ$_2$P, ἀλλάττα A, ἄλλα ἄττα R et v, ἄλλα ἄττα abcd. ὑπομείνειεν ἂν] ὑπομείνειε' ἂν O.

29. ὡς δὲ libri et sic in exclamatione saepius incipit Aristophanes (Equit. v. 269 bis, Vesp. v. 636), non item Lucianus, qui etiam in geminis locis D. Deor. XII, 2 fin. et Hermotim. § 59 solum ὡς habet. quare et ego ad D. Deor. p. 29 et Cobetus V. L. p. 223 h. l. ὡς λεῖος εἶ conjecimus. et in ipso Aristophane Vesp. v. 642: ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, ubi ὡς δ' οὗτος olim scrip-

ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδ' ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβὴς καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι καὶ μὴ ἔχειν
143 ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ * ἄλλως φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη οὐ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥΤ. τὸ ποῖον; ΕΡΜ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὗπερ ἔδει μάλιστα. 30. ΠΛΟΥΤ. θάρρει τούτου γε

---

seram, hodie malim cum Dindorfio: ὡς οὗτος —. καὶ ὀλισθηρὸς ὦ πλοῦτε AO (ita O) ΨΩ_2PR, ὦ Πλοῦτε καὶ ὀλισθηρὸς Ω (diserte) et v. δυσκάτοχος AOPRΩ_2 et codex Fabri, δυσκάθεκτος Ω et v. sed in R sic est: καὶ δυσ διαφευκτικὸς spatio vacuo. ὥσπερ αἱ ἐγχέλεις AONΨΩΩ_2PR, ὥσπερ οἱ ἐγχέλεις codex Fabri, ὥσπερ ἐγχέλεις v. οὐκ οἶδ' APRΨΩ_2, οὐκ οἶδα OΩ et v. ἡ Πενία δ'] δ' om R. ἰξώδης codices omnes cum cd, ἐξώδης ab. μυρία τὰ ἄγκιστρα] Dobreus ad Nub. Collat. v. 1135 (Adversar. I p. 563) μυρί' ἄττα ἄγκιστρα conjecit speciose. ita modo § 28 legimus ἄλλ' ἄττα μυρία. repugnare tamen talia videntur, quale hoc est in Jov. Trag. § 33: μυρίας τῆς σπουδῆς δεόμενον. ἐμπεφυκότα codex Fabri. πλησιάσαντες O. ΠΛΟΥΤ. ἀλλὰ μεταξὺ — διέλαθε. ΕΡΜ. τὸ ποῖον; ὅτι — edd. vett. pleraeque (in his abcd), sed ἀλλὰ μεταξὺ — διέλαθε. ΠΛΟΥΤ. τὸ ποῖον; ΕΡΗ. ὅτι — V (ita V) AOΨΩΩ_2PR et sic Hemsterhusius ex edd. Salmur. et Argentorat. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ edd. omnes ante Jacobitianam, ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ (om ἤδη) O (ita O) ΩR, ἀλλ' ἤδη ἄλλο φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη οὐ Ψ, ἀλλ' ἤδη μεταξὺ ἄλλα φλυαροῦντας ἡμᾶς, πρᾶγμα ἤδη οὐ A (ita A), ἀλλὰ μεταξὺ ἄλλα φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη οὐ P pr m, sed sec m ἄλλα (post μεταξύ) delevit. ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη οὐ Faber corrigi jussit quasi ‚ex libris scriptis' sequente Fabrum Jacobitio. at ex libris nuper conlatis solus ita exhibet Vaticanus, sed manu exhibet secunda. vetus autem lectio et in ipso P et in ΨA haec fere fuerat: ἀλλὰ μεταξὺ ἄλλο (vel ἄλλα) φλυαροῦντας —. quae ego sic emendavi ut supra positum est: ἀλλὰ μεταξὺ ἄλλως φλυαροῦντας —. frequens est istuc ἄλλως (‚frustra, temere') Luciano et duci ejus Aristophani, in cujus Vespis v. 85 sic est: ἄλλως φλυαρεῖτ'. οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.

οὗπερ (ονπερ Ψ) ἔδει μάλιστα] hoc ita fieri Jupiter ipse jusserat supra § 10 init. sed in itinere, ne Pluti et Mercurii conloquium turbaretur, Thesauri persona callide submota est.

80. θάρει O. ἕνεκα· ἐν] ἕνεκεν R. γῇ αὐτὸν] γῇ γὰρ αὐτὸν O solus, cui favent D. Deor. XX, 12 et § 15, vulgatae autem

ἕνεκα· ἐν τῇ γῇ αὐτὸν ἀεὶ καταλείπων ἀνέρχομαι πρὸς ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἀκούσῃ ἐμοῦ βοήσαντος. *ΕΡΜ.* *οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρι ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι.* *ΠΛΟΥΤ.* *εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν. * ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι* 144
καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; 31. *ΕΡΜ.* *ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος ἡ Καρτερία τε καὶ ἡ Σοφία καὶ ἡ Ἀνδρεία καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.* *ΠΛΟΥΤ.* *τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.* *ΕΡΜ.* *ἄλλως ἔδοξε τῷ Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.* 32. *ΠΕΝ.* *ποῖ τοῦτον*

Piscat. §. 9. *ἀεὶ καταλείπων* ΑΟΨΩ$Ω_2$PR, *καταλείπων ἀεὶ* codex Fabri, *καταλείπων* (om *ἀεὶ*) v. qui *καταλιπών* conjecit Cobetus V. L. p. 223, ad vocem *ἀεί* non videtur adtendisse. idem est enim ac si dicat: *ἀεὶ καταλείπω, ὅτε ἀνέρχομαι.* *πρὸς* ΑΨPR, *παρ'* *ΟΩ* et v. *ἀκούσῃ ἐμοῦ* ΑΨΩ$Ω_2$P, *ἐμοῦ ἀκούσῃ* *O*R et v. ego olim conjeceram: *ἢν μὴ ἀκούσῃ ἐμοῦ ἐμβοήσαντος*, vel *ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ ἐμβοήσαντος*, quae res patere videbatur etiam ex inferiore loco et eo gemino § 39: *ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.* at vide quae dixi ad Navigium § 11 (II, II p. 13), ubi *βοῶσιν* et *ἐμβοῶσιν* in codd. confusa sunt. *ἐπιβαίνομεν* P. *καί μοι*] *καί μου* *O.* *ἕπου* A. *ἐ. τ. χλ.*] *τῆς χλαμύδος ἐχόμενος* *Ψ* solus. *ἄχρι* ΑΩ$Ω_2$, *ἄχρις* *ΟΨ*PR et v. *περινοστῶν*] hic et supra § 13 et § 24 sumtum est ex Arist. Plut. v. 121 et v. 494.

31. *πλησίον — ὑπόλιθον*] *πλὴν* et *ὑπολίθιον* R. *Πλοῦτος* habet *παπαί*, tum *Ἑρμ.* in A. *παπαῖ* Jacobitius pro *παπαί*. *ἐκεῖνος*] Quaestt. L. p. 69. *ἡ καρτερία δὲ* *ΨΟ*R et v, unde in Quaestt. p. 70 *καὶ ἡ καρτερία δέ* conjeceram. at nunc recte *ἡ καρτερία τε* ΑΩ$Ω_2$P. *ἀνδρεία* ΑΨPΩ$_2$, *ἀνδρία* *ΟΩ*R et v. *ὑπὸ τῷ λιμῷ*] *ὑπὸ τῶν λιμῶ* A et mox *σων* sine accentu. *ἀμείνους*] *ἀμείνους ὄντες* *O* et mox *δράσωιμεν*. verba *πρὸς ἄνδρα — περιεσχημένον* e Timone adfert Thomas p. 218. *περιεσχημένου* A.

ἄλλως] *ἀλλ' ὡς* *O.* *οὖν* om R.

145 *ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, * χειραγωγῶν; ΕΡΜ. ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕΝ. νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαί με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον; ΕΡΜ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ*
146 *Διΐ. * 33. ΠΕΝ. ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνερ-*

---

32. *Πεν.*] non solum *Πλοῦτος* verum etiam haec *Πενίας* persona adsumta est ex Arist. Plut. v. 415 sqq., ubi Paupertas inde ab v. 469 bona sua multo uberius exponit quam apud Lucianum. *ἐπὶ Τίμωνα*] *ἐπὶ τὸν τίμωνα* R. *αὐτὸν* om *Ω*. *τούτοισι* A. *ἄρα*] *ἄνδρα* a (nulla distinctione post *ἀπέδειξα*), ubi ex T adscriptum *ἄρα*. *εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ*] hoc e comoedia nova ductum est. poeta incertus ap. Athen. X p. 458, a: *εὐκαταφρόνητός ἐστι πενία, Δερκύλε* et Menander ap. Stobaeum Flor. XCVI, 5: *εὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης*. *κτῆμα*] id de personis hic positum et in D. Deor. VI, 3 item est poetarum. vide Soph. Antig. v. 782. *ἀφαιρεῖσθαί* ΑΝΨ$Ω_2$PR, *ἀφαιρεῖσθέ* (sed ultima litera in ras.) *Ω*, *ἀφαιρεῖσθέ O* et v. *ἐξηργασμένον* abc. *ἵν'*] *ἵνα* AR. *ἐγχειρίσας* ΑΟΨΩ$Ω_2$PR cum Fabro, *ἐγχειρήσας* edd. vett. *μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον* (*ἀνόνητον* R) ΑΩ$Ω_2$PR et v, *μαλθακὸν καὶ ἀνόητον* (omissis verbis *καὶ ἀγεννῆ*) *Ψ*, *μαλθακὸν καὶ ἀνόνητον* (sic) *καὶ ἀγεννῆ O* (ita *O*). nec delere verba *καὶ ἀγεννῆ* licet, quae superioribus *γενναῖον ἄνδρα — ἀπέδειξα* opposita sunt, neque mutandum est *ἀνόητον*, quod optime respondet ad superiora § 28, ubi Plutus loquitur: *συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ — ἡ ἄνοια*. at vox *ἀνόνητος* ab Luciano rebus tribuitur, personis non item.

33. *ἀγαθὴν* codd. et edd. omnes, sed schol. Vossianus diserte legit: *ἀγαθόν*. hinc olim conjeci: *ἀγαθῶν*, quae ‚bona' deinceps recensentur, corpus sanum, sana mens et alia. comparabam Eurip. Bacch. v. 501: *κακῶν συνεργούς* jungebamque verba *οἵαν ἀγαθῶν*

γὸν καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ᾗ συνὼν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν καὶ πρὸς αὑτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡΜ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. 34. ΤΙΜ. τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε πάντως, μιαροὶ ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. ΕΡΜ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὑτοσὶ δὲ ὁ Πλοῦτος· ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν

συνεργόν. Cobetus autem in V. L. p. 295 v. ἀγαθήν vult deletum. nec sane ut nunc est istuc ἀγαθήν ferre possum. attici enim in his ipse Lucianus in Navigio § 13 certe tum ὡς praemittunt: οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει ὡς ἀγαθὴν συνεργόν. quare alio tempore ὡς ἀγαθήν pro ἀγαθήν scribi hic volueram. πρὸς αὑτὸν Solanus. libri πρὸς αὐτόν. olim comparavi Bis Accusat. § 20 et § 21 itemque Tullium in Epp. ad Fam. V, 13, qui hanc laudem sapientiae statuit esse maximam non aliunde pendere nec extrinsecus suspensas vivendi habere rationes. ἡμεῖς δὲ] ἡμεῖς δὲ καὶ codex Fabri. primus error fuisse videtur: καὶ ἡμεῖς δέ, ortus ille ex § 33 init. ubi est: ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ —.

34. τίνες δὲ ἐστὲ N. ὦ κατάρατοι] de diris exsecrationibus, quibus Timon uti plurimis solebat, vide prolegomena nostra. libri ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες. at quum duo tantum adsint, Plutus et Mercurius, sequitur πάντες corruptum esse. quo vitio perspecto Bekker conjecit: ἄπιτε, μιαροὶ πάντως ὄντες. verum id quidem attici in his Aristophanes dicunt μιαρώτατοι, non μιαροὶ πάντως. hinc ego πάντως a Bekkero inventum leniter transposui: ἄπιτε πάντως, μιαροὶ ὄντες, i. e. ‚cur huc veneritis, nescio, certo tamen non impune hinc abibitis'. nam v. πάντως etiam cum futuro jungitur, sicut in Hermotim. § 4 med., ibid. § 6 init., D. Mort. XV, 3, Arist. Equit. v. 232 sq., Aesch. Prometh. v. 335 et ibid. v. 1057 ed. Herm. αὐτίκα μάλα ΨΩΩ₂PRO et v, μάλα om A solus. τοῖς βώλοις libri omnes (AΨΩΩ₂ diserte, puto etiam PRO), sed recte ταῖς βώλοις Hemsterhusius cum Berglero ad Alciphr. III, 34 p. 349, ubi Alciphro hunc ipsum Luciani l. imitatur: ταῖς βώλοις, inquit, τοὺς παριόντας βάλλει (ὁ Τίμων). adde Schwidopium in Observv. Luc. III p. 2. μὴ βάλῃς] ex O Reiskius μὴ βάλλε, Spengelius autem μὴ βάλλῃς enotavit. οὑτοσὶ AOΩΩ₂PR, οὗτος

εὐχῶν. ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον ἀποστὰς τῶν
147 *πόνων.* *ΤΙΜ.* *καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη,* * *καίτοι*
θεοὶ ὄντες, ὥς φατε· πάντας γὰρ ἅμα καὶ ἀνθρώπους
καὶ θεοὺς μισῶ, τουτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ,
καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. *ΠΛΟΥΤ.* *ἀπίω-*
μεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός· μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄν-
θρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω
προσλαβών. 35. *ΕΡΜ.* *μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ*
τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν προτείνας
τὼ χεῖρε λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην καὶ πλούτει πάλιν
καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρί-
στων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. *ΤΙΜ.* *οὐδὲν*
ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ
δίκελλα· τὰ δ᾽ ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι μηδενός μοι
πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. *οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;*
τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;

148 * *καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε τοσαῦτα*
ὑπ᾽ αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς,

Ψ et v. *ἔπεμψε — εὐχῶν*] in his si quid forte deest, nolim *τῶν εὐχῶν* mutare, sed dubitanter suppleo: *ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς* [*ἐπὶ σὲ*] *ἐπακ.* confer supra § 32 init. bis. *ὑπακούσας* Y. *οἰμώζεσθε* O. *καὶ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς* AΨΩΩ_2PR, *καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους* O et v. *ὅστις ἂν ᾖ*] *ὅστις ἄρ᾽ ἦν* R. *ἀπίωμεν*] *ἀπίωμεν ἤδη* O errore forsitan nato ex § 30: *ἐπιβαίνωμεν ἤδη.* *μελαγχολᾷν — προσλαβών*] haec quoque e comoedia nova noster duxisse videtur, in qua tales fere esse potuerant trimetri: *μελαγχολᾷν ἄνθρωπος οὐ μετρίως δοκεῖ·* | *μὴ καὶ κακόν τι προσλάβω,* [*φυλάξομαι*]. similia habet Menander ap. Stobaeum Flor. LXXIII, 42: *μὴ μόνον* | *κακόν τι προσλάβοιμι.*

35. *ὑμῶν δέομαι· μὴ*] *δέομαι ὑμῶν. μὴ* Ψ, *ὑμῶν δεῖ ὅτι μὴ* O (ita O). *ὦ 'τᾶν* a, *ὦ τὰν* A. post *ἀπανθρώπως* nulla interpunctio est in Aabc, qui error fortasse natus est ex ipso Homero Jl. ο', 201, qui sic: *οὕτω γὰρ δή τοι, γαιήοχε κυανοχαῖτα,* | *τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε*; at in Luciano qui *ἀπανθρώπως* addidit, duae sunt interrogationes, in Homero est simplex duntaxat et una. *κρατερόν*] *καρτερόν* A, *κρατερηόν* a. *μηδαμῶς*] *οὐδαμῶς* (*μη* supra) A.

οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν. 36. *ΤΙΜ. ἀλλὰ
σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμε-
λείας, τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡΜ.
τί δή; ΤΙΜ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων μοι κακῶν αἴτιος
οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς καὶ ἐπιβούλους ἐπα-
γαγὼν καὶ μῖσος ἐπεγείρας καὶ ἡδυπαθείᾳ διαφθείρας
καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας, τέλος δὲ ἄφνω καταλιπὼν
οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία
πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα καὶ μετ'
ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα τά τε ἀναγκαῖα
κάμνοντι παρεῖχε καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν
ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι
τοῦ βίου καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, ὃν
οὔτε κόλαξ θωπεύων οὔτε συκοφάντης φοβῶν, * οὐ* 149
*δῆμος παροξυνθείς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας,
οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.* 37.
*ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τὸν ἀγρὸν τουτονὶ
φιλοπόνως ἐργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν
ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης.
ὥστε παλίνδρομος, ὦ Ἑρμῆ, ἄπιθι τὸν Πλοῦτον ἐπανά-
γων τῷ Διΐ· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώ-*

---

36. *ὦ* (ante *Ἑρμῆ*) om ΑΨ. *καὶ πάλαι μυρίων*] *μυρίων καὶ πάλαι* R. *μοι κακῶν* ΑΟΨΩΩ$_2$Ρ, *κακῶν* (om *μοι*) R, *κακῶν μοι* v. *αἴτιος οὗτος* libri. *οὗτος αἴτιος Ο* apud Reiskium, non item Spengelium. *διαφθείρας* ΑΟΨΩΩ$_2$PRYcd, *καταφθείρας* ab et pleraeque edd. ante Lehmannum. vide quae infra ad § 44 init. dicentur. *ἐπαίδευεν* *ΟΩΩ$_2$*R et v, *ἐπαίδευσεν* ΑΨΡ. *ἐξ αὐτοῦ*] *ἐξαύτου Ο.* *ἀπαρτίσασα* A. male Lennepius ad Phalar. p. 169 *ἀναρτήσασα* conjecit. h. l. dictio est figurata, eadem autem est sed propria in Verr. Hist. II, 31. *δείξασα*] *δείξας Ο.* *ὁ ἐμὸς*] *ὁ* om R.

37. *ἐρρωμένως* ΑΟa. *τὸν ἀγρὸν τουτονὶ* ΑΟΨΩ$_2$PR, *τουτονὶ τὸν ἀγρὸν Ω* et v. *φιλοπόνως*] *φιλοφρόνως Ψ.* *ἐργαζόμενος* ΑΨPR, *ἐπεργαζόμενος ΟΩΩ$_2$* et v. de eadem re idem verbum supra exstat § 6 init: *ἐργάζομαι τὴν γῆν.* *οὐδὲν*] *οὐδὲ* R.
διαρκῆ] *αὐτάρκη Ο.* *ἄλφιτα παρὰ*] *ἄλφιτα περὶ Ψ*, *ἄλφιτα παραπαρὰ* (sic) *Ο.* *ὦ ἑρμῆ ἄπιθι* ΑΩΩ$_2$, *ἄπιθι ὦ Ἑρμῆ* ΨPRO et v. libri *ἀπαγαγὼν* vitio duplici. sicut Mercurius supra (§ 19: *ἐπανιὼν πρὸς ἡμᾶς*) ad Jovem dictus est ‚redire': ita nunc idem

πους ἥβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. *ΕΡΜ.* μηδαμῶς, ὠγαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὗτοι ἀπόβλητά ἐστι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. *ΠΛΟΥΤ.* βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπανεῖς μοι λέγοντι; *ΤΙΜ.* λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί. 38. * *ΠΛΟΥΤ.* ἐχρῆν μὲν ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν [πρὸς] οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατη-

---

Mercurius Plutum jubetur ad Jovem ‚reducere'. quam reductionem poscit etiam vox de cursu reciproco legitima, *παλίνδρομος* (*παλινδρομεῖν* et *ἐπανέρχεσθαι* synonyma sunt in Abdicato § 32). quum igitur ‚reducendi' notione plane hic opus sit, pro isto *ΑΠΑΓΑΓΩΝ* dudum ego correxi *ΕΠΑΝΑΓΩΝ*. sed altero tantum vitio sublato Cobetus V. L. p. 223 aliique pro *ἀπαγαγών* conjecerunt *ἀπάγων*. frustra. nam hoc verbum, quod supra (§ 32 init: *ποῖ τοῦτον ἀπάγεις;*) bene se habet, in nostrum l. ita demum caderet, si Jupiter vulgo habitus esset pro quodam paupere. *ἱκανὸν ἦν, — ποιῆσαι*] Hemsterhusi conjecturam: *ἱκανόν, ἦν — ποιήσω* propterea improbo, quia id quod hic optatur, effectum reddi non potest. cave mutes scripturam librorum. *τὰ ὀργίλα καὶ μειρακιώδη ταῦτα* O. *ἀπόβλητά ἐστι* ΑΟΨΩΩ$_2$PR cum Homero Jl. *γ'*, 65, *ἀπόβλητά εἰσι* edd. ante Lehmannum. *δικαιολογήσομαι* libri et verbo *βούλει* (*θέλεις*) Futurum quoque interdum Lucianus subnectit. Hemsterhusius tamen aliique malunt *δικαιολογήσωμαι*, fortassis recte. *πρὸς σέ;*] praestat *πρός σε;* libri *χαλεπαίνεις*. sed recte Cobetus V. L. p. 223: *χαλεπανεῖς*. *μακρὰ* ΑΟΨΩΩ$_2$PRYa, *μακρὰν* bcd et pleraeque edd. ante Hemsterhusium. vide § 38 init. etiam in Luciano saepe variatur *λέγειν μακρὰ* et *μακράν*, ita tamen ut optimi libri ubique habeant *μακρά*. per se etiam illud atticum est: *μὴ μακρὰν λέγε*, ut apud Aristophanem Thesmoph. v. 382: *μακρὰν ἔοικε λέξειν*. nusquam tamen ita Lucianus, qui sine ellipsi dicere solet: *ῥῆσίν τινα μακρὰν λέγειν*. *σε ὀλίγα λέγοντα*] *ὀλίγα λέγοντά σε* (hoc ordine) legit scholiasta. *Ἑρμῆν* ΑΟΨΩ$_2$PR, *Ἑρμῆ* Ω (disertè) et edd. vett.

38. non Plutus, ut l. nostro (quae res eodem redit), sed *Πενία* dea tanquam coram judice causam dicit in Aristoph. Pluto v. 467 sqq. libri *ἐχρῆν μέντοι ἴσως —*. ego in Quaestt. L. Praefat. p. XXVIII ut fieri oportuit, *ἐχρῆν μὲν ἴσως* emendavi. libri *οὕτω πολλὰ —*. sed *πρὸς οὕτω πολλά* praeclare correxit primus

γορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τί σε, ὡς φῄς, ἠδίκηκα, ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς καὶ προεδρίας καὶ στεφάνων καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς, (περίβλεπτός τε [γὰρ] καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα καὶ περισπούδαστος·) εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι καὶ καταγοητεύουσι καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε, τοὐναντίον δ' ἂν αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλανίδος ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσί, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σὲ οὕτω δυσμενῶς. μοι

Cobetus V. L. p. 82. nam et neutro genere attice dicendum est (ut κατηγόρητο πολλὰ in Necyomant. § 19), πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα, et quum Timonis accusatio modo praecesserit, opus est hic praeverbio πρός, quum praesertim in geminis locis πρός ubique exstet. tu vide inprimis D. Mort. XII, 4, D. Mort. XVI, 3 et Pro Imagin. § 16. ἠδίκηκα] ἠδίκηκα A. ὅς — κατέστην] accusatoris verba prope eadem § 36 init. ita respicit, ut crimine in laudem verso pro illo κακῶν callide dicat ἡδίστων. περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ Ω et v, περίβλεπτος δι' ἐμὲ καὶ ἀοίδιμος $Ω_2$, περίβλεπτός τε καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ΑΨPRO, quae est lectio antiqua. qua restituta ego ipse γάρ post περίβλεπτός τε inserui. est enim haec parenthesis et ita demum salva oppositio illa: τῶν μὲν ἡδίστων — εἰ δέ τι χαλεπὸν —. οὕτως ἀτίμως] ἀτίμως οὕτως R. ὑπέβαλες ΑΨΩ$Ω_2$R, ὑπέβαλλες OP et v. Fabri conjecturam ἐπιβουλεύουσί σοι (pro μοι) ex his accusatoris verbis § 36: ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν ductam bene refellit Hemsterhusius. libri τοὐναντίον δέ sed recte Bekker: τοὐναντίον δ' ἂν —. structura haec est: ἀπελαθεὶς τῆς οἰκίας ὑ. σ. κ. ἐ. κ. ἐξωσθεὶς (αὐτῆς). vide Eurip. Phoeniss. v. 370: ὢν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς ξένην πόλιν | ναίω —.

καὶ ἐξωθὲςς ἐπὶ κεφαλὴν O (ita O), καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς (ἐξωθεὶς a) caeteri libri et v. sed in R omissum est ἐξωσθεὶς relicto spatio vacuo. χλανίδος (ut Hemsterhusius optime conjecerat) ΑΨ$Ω_2$OP, ἐσθῆτος R, χλαμύδος Ω et v. τὴν διφθέραν] τὴν om Ψ. μηκέθ' ΑΨPUY codex Fabri ed, μήθ' OΩ$Ω_2$R ab aliaeque edd. οὕτω] οὕτως Aa. μοι om ΨP. προδεσηνεγμένον A.

προσενηνεγμένον. 39. *ΕΡΜ. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε,*
151 *οἷος * ἤδη γεγένηται· ὥστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ. καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις, σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ [βοήσας·] ὑπακούσεται γάρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙΜ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε οἱ θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὅρα γε, εἰς οἷά με πράγματα ἐμβάλλεις τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.* 40. *ΕΡΜ. ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι᾽ ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥΤ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ*

---

39. *ἀλλὰ νῦν*] *ἀλλ᾽ οὖν O* (ita *O*). *οἷος*] vide supra § 13: *ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν* et § 18: *σωφρονεστέρῳ παρὰ πολὺ τῷ Τίμωνι.* *ξυνδιάτριβε* ΑΨΩΩ_2PR, *ξυνδιατρίβου* L, *συνδιάτριβε O.* inter *τῇ δικέλλῃ* et *ὑπακούσεται* vacuum est spatium lineis sex (non „septem‘) expletum in A. hoc' spatium ejusque puncta sex in A docere debebant, vocem quandam sex fere literarum legi non potuisse eoque omissam esse. plane sic in cod. Vatic. R et in ipso quidem Timone locis septem modo una vox modo plures sunt omissae non sine spatio vacuo. et hic quidem illa vox fuit ea ipsa, quam rei convenientissimam ego supplevi: *βοήσας.* confer § 30 init: *ἢν μὴ ἀκούσῃ ἐμοῦ βοήσαντος.* *ἐμβοήσαντι*] *ἐκβοήσαντι* R. libri *ὁπόταν οἱ θεοὶ —*. sed recte Hermannus ad Luc. De Conscr. Hist. p. 35 emendavit: *ὁπότε οἱ θεοὶ —* conlatis eisdem plane verbis in Charone § 2 et Necyom. § 3. *εἰς οἷα*] *ἐς οἷα* A. *πράγματα* om *O* (ita *O*). *ἐμβάλλεις* ΑΟΨΩ_2PR, *ἐμβαλεῖς Ω* et v.

40. verba *ὑπόστηθι ὦ Τ. δι᾽ ἐμέ* e Timone adfert Thomas p. 366, 12. *οἰστόν* edd. quaedam, sed codices et abc *οἰστόν.* *περίμενε*] *περίμεινον O.* *ἀναπέμπω* A. *ἀπελθὼν* om R. *σέ φημι*] *σοί φημι* A. libri *πάρασχε σεαυτὸν* (*σαυτὸν O*). bene Dindorfius: *παράσχες σεαυτὸν —*. novem verba *σκάπτε — ὑποστήσομαι* in A loquitur *θησαυρός.* *ὑποστήσομαι* ΑΨΩΩ_2PRX (diserte omnes) abc et v cum Thoma s. *ὑφίσταμαι* p. 367, 1, (qui e Timone adfert: *ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι*), *ὑπεκστήσομαι O* (so-

παῖε. σέ φημι, Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳῒ καὶ παράσχες σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, * βαθείας καταφέρων. ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀποστήσο- 152
μαι. 41. ΤΙΜ. ἄγε, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίρρωσον σεαυτὴν καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ φίλοι Κορύβαντες καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν τοσοῦτον χρυσίον;
ἦ που * ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας 153
εὕρω ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.

---

lus), ἀποστήσομαι TUVYd (d etiam ἡμῖν pro ὑμῖν). vetus lectio ὑποστήσομαι medio aevo partim, ut persona inepta Θησαυρός in A temere inlata monstrat, ita explicata est, ut ab Jensio ad h. l. et Abreschio ad Aristaenet. p. 53 sq., quasi sit: ,ego vobis suppositus ero', partim ita, ut ab Thoma l. l.: ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. at neutrum inesse potest verbo ὑποστήσομαι. alii olim, ut ex *O* patet, pro ὑποστήσομαι conjecerant: ὑπεκστήσομαι. at ne hoc quidem verbum in rem ipsam satis apte convenit. alii medio aevo pro ὑποστήσομαι legi voluerant: ἀποστήσομαι, quae conjectura antiquior esse videtur quam altera eaque Fabro, Solano, Hemsterhusio, Schmiedero et Sommerbrodtio recte probata est. nam quum υπο et απο in codd. soleant confundi, tum hic ὑπόστηθι modo praecessit. Plutus ut abiturus dixerat ἀπελθών (,ἀναπέμψω — τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών'), ita abiens nunc dicit ἀποστήσομαι. eodem modo loquitur ipse Lucianus Pro Imagin. c. 29: ἐγὼ δὲ — ἐκποδὼν ἀποστήσομαι. certo enim Plutus nunc abit, qui postea in hoc dialogo nihil loquatur. omnino scenam atticam qua tragicos qua comicos, quorum personae abeuntes id ipsum diserte eloqui solent se abituras esse vel introituras, imitari ubique consuevit, sicuti paullo ante abiens Mercurius: ἐγὼ δέ, inquit, — ἀναπτήσομαι. quid, quod in tragoedia personae abeuntes interdum hoc ipso verbo ἀποστήσομαι sive ἀποσταθῶμεν utuntur velut in Aesch. Choeph. v. 859, Eurip. Helen. v. 1022 et Hecub. v. 1032. ex his certo sequitur, Lucianum scripsisse: ἀποστήσομαι.

41. ἄγε AΨΩ₁PRO, ἄγε δὴ Ω et v. σεαυτὸν A, qui mox: τοὖμφανὲς —. τοσοῦτον χρυσίον AΨΩ₁PRO, χρυσίον τοσοῦτον Ω et v. ἦ που AO (ita O), ἤ που v. ἐστι] ἐστιν R. ἄνθρακες A. verba καὶ τὴν πρόσοψιν non habet R, habet spatium vacuum. ὦ — βροτοῖς] versus est Euripidis ex Danae, uti Stobaeus Flor. XCI, 4 diserte testatur. eundem versum locis sex alii

154 *αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ * καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ, ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑπεδέξατο οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα; 42. ὦ Μίδα καὶ Κροῖσε καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ᾧ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. ὦ δίκελλα καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸ αὐτὸ καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. δεδόχθω δὲ ταῦτα καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ ἢ ξένος*

---

scriptores adferunt, in his ipse noster iterum in Gallo § 14 (V. I P. I p. 126 ed. nostrae, ubi plura diximus). *δεξίωμα*] *δεξίαμα* PR. eadem variatio cadit in Galli locum, ubi *δεξίαμα* Guelferbytanus. pariterque *κτέρας* pro *βροτοῖς* variatur et in Gallo et hic in Timone: hinc elucet medio aevo alterum locum ex altero correctum esse. *βροτοῖς* AΨΩΩ_2PR et v, *κτέρας O* solus. verissimum est *βροτοῖς*, quod sex locis hinc adfertur summa consensione. verum in Galli loco plerique libri exhibent: *κάλλιστον κτέρας*, sed A ibi: *κάλλιστον*, nihil praeterea. adparet in Gallo *βροτοῖς* legi non potuisse ideoque versus explendi causa interpolatum esse: *κτέρας*. temerarium hoc supplementum e Gallo transiit in Timonis codicem *O*, qui paullo ante § 40 correctionem servavit nihilo meliorem: *ὑπεκστήσομαι*. *αἰθόμενον — νύκτωρ*] respicitur Pindaricum Ol. I, 1 non sine parodia, ut bene Faber judicavit. *ὑπεδέξατο* AOMΨΩΩ_2PR, *ὑποδέξαιτο* v, quod si in codd. exstaret, per se non esset repudiandum. *καταρρέοντα* AΨΩΩ_2PR et v, *καταρρυέντα O* solus. quod item inlatum est temere e locis geminis, veluti D. Marin. XII, 1 et Gallo § 13, ubi de eadem re est *ῥυείς* et *ῥυῆναι*.

42. *πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος*] *πρὸς τὸν Τίμωνα καὶ Τίμωνος O*. *βασιλεὺς ὁ Περσῶν O*R et v, *ὁ βασιλεὺς Περσῶν* P, *ὁ βασιλεὺς ὁ Περσῶν* AM et fortasse ΨΩΩ_2, quod nonnulli editores receperunt. *ἴσος* A. malim sic transponere: *ὦ φιλτάτη δίκελλα καὶ διφθέρα —*. vide supra § 41 init. et § 39 med.

τὸ αὐτὸ καὶ τάφον Ψ cum Seagero, *τὸν αὐτὸν καὶ τάφον* cae-

ἢ ἑταῖρος ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος * πολύς· καὶ τὸ 155
οἰκτεῖραι δακρύοντα ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ παρανομία
καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ
τοῖς λύκοις καὶ φίλος εἷς Τίμων. 43. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες
ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν
μίασμα· καὶ ἤν τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα.
καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν
διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν
μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ ὅρος ἔστω
πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημόται καὶ
ἡ πατρὶς αὐτὴ ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα καὶ ἀνοή-
των ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος
καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυ-
τὸν κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ
θεοῖς θυέτω καὶ εὐωχείσθω μόνος, * ἑαυτῷ γείτων καὶ 156
ὅμορος ὢν ἑκὰς τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώ-
σασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ ἑαυτῷ στέφα-
νον ἐπενεγκεῖν. 44. καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρω-
πος ἥδιστον, τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα δυσκολία καὶ
τραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία· εἰ
δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον * καὶ κατα- 157

---

teri libri et v, quod vix ac ne vix quidem defendi potest. οἰκτεῖραι] οἰκτερῆσαι P. τῶν ἐθῶν ΨΩΩ₂P et v, habet etiam O sed hoc ordine: κατάλυσις τῶν ἐθῶν καὶ παρανομία, verum τῶν ἐθνῶν AYd, τῶν ἐμῶν R, τῶν ἠθῶν codex Fabri. vulgatae favet usitata atticis conjunctio verborum νόμος καὶ ἔθη. si quid tamen mutandum sit, possis: τῶν θεσμῶν.

43. αὐτῶν] αὐτὸν c. ἤν ΑΝΟΩ₂ΨPR, εἴ Ω et v. δεχώμεθα A (ita A), δεχόμεθα Ω. πρὸς αὐτοὺς] παρ' αὐτοὺς R. φυλῆται O. ψυχρὰ — ὀνόματα] vide Schwidopium Obss. Luc. I p. 30. ψυχρός de re vana dici solet figurate. libri omnes εὐωχείτω, sed εὐωχείσθω Faber bene restituit. erravi ego in Quaestt. L. p. 206. libri omnes ὅμορος ἐκσείων mendose. Faber probante Hemsterhusio conjecit: ὅμορος ἑκὰς ὢν —. quod interim ita recepi ut transponerem: ὅμορος ὢν, ἑκὰς —. libri ἢ αὐτῷ. recte vero Hemsterhusius emendavit: καὶ ἑαυτῷ.

44. δύσκολα a. ἴδοιμι ἐν] ἴδοιμεν R. διαφθειρόμενον abd et v, ἢ διαφθειρόμενον c, καταδιαφθειρόμενον ΑΟΨΩΩ₂PRL. quemadmodum supra § 36 init. διαφθείρας et καταφθείρας varia-

σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι·
καὶ ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ
τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦ-
τον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακῦψαι δυνη-
θείη· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο
τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεύς, ἐπεψήφισε
158 δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ * αὐτός. εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δε-
δόχθω καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. 45. πλὴν ἀλλὰ
περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα
γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα
γένοιτο αὐτοῖς. καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. παν-
ταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες, οὐκ
οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ
τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις

---

tur: ita h. l. antiqua lectio librorum octo aperte est dittographia,
δια
quae olim haec fuerat καταφθειρόμενον. monui propter Cobetum V. L. p. 223, qui καταδιαφθειρόμενον καί sibi videbatur ‚transponere' hoc modo: διαφθειρόμενον καὶ κατα —. libri omnes καὶ σβεννύναι. optime καὶ κατασβεννύναι Cobetus V. L. p. 223 correxit. nempe κατα haustum est praegressa voce καί. βαπτίζοντα AOΨΩΩ_2PRab et v, πίπτοντα X et codex aliquis Solani et cd et ‚libri scripti' apud Fabrum. ἀνανῆψαι AΨ, ἀνακύψαι caeteri et v, ἀνακῦψαι Jacobitius. ἀπολάβοιεν] ἀπολαύοιεν L. εἰσηγήσατο τὸν νόμον] εἰσκήσατο τὸν ὁμον O (ita O). libri Ἐχεκρατίδης, sed recte Ἐχεκρατίδου cum Brodaeo Faber. libri hic quoque Κολυττεὺς male pro Κολλυτεύς. ἐπεψήφισε τῇ AΩΩ_2PR et v, ἐπεψήφησε τῇ Ψ, ἐπεψηφήφισε δὲ τῇ O (ita O), unde sumtam δέ voculam inserui. res est ejusmodi, ut δέ deesse non possit. paene omisi Cobeti V. L. p. 223 conjecturam: ἐπεψήφισεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, quam Dindorfius recepit. sed errorem minime levem ipse Cobetus retractavit in V. L. p. 346, ita tamen ut tum quoque falso diceret ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ aut inscite dictum esse aut nimis obscure. immo id plane est atticum, ut Hemsterhusius ad h. l., Valckenarius ad Herodot. VIII, 61 p. 645 aliique dudum ostenderunt.

45. libri ἐποιησάμην. scripsi interim ποιησαίμην cum Coboet V. L. p. 223. praestat tamen mea correctio, qui indicativo ἐποιησάμην hic servato paullo post pro γένοιτο indicativum ἐγένετο substituo. ἅπασι om R. ὀσφαιρόμενοι a. πότερον οὖν] πότερον γοῦν R. παρανομήσομεν libri omnes, etiam O, de quo Spengelius: ‚παρανομήσομεν sic aperte cod.', sed παρανομήσωμεν schol.

*ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τό γε τοσοῦτον παρα-
νομήσωμεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον
ἀνιῷντο ὑπερορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. ὥστε
δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς ὑποστάντες. * φέρ' ἴδω, τίς ὁ* 159
*πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ
πρῴην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους
ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς. ἀλλ' εὖ γε ἐποί-
ησεν ἀφικόμενος· οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.* 46.
*ΓΝΑΘ. οὐκ ἐγὼ 'λεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος
ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε καὶ
ἥδιστε καὶ συμποτικώτατε. ΤΙΜ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ
Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων
ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑΘ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε·
ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τί σοι ᾆσμα τῶν
νεοδιδάκτων * διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙΜ. καὶ μὴν* 160
*ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.
ΓΝΑΘ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ
Ἡράκλεις, ἰοὺ ἰοὺ, προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς*

Voss. in lemmate et expositione, recte probante Hemsterhusio. *εἰς ἅπαξ* A. *ἀνιῷντο*] *ἀνιῶνται* R solus. *ὑπερορώμενοι* ΑΨΩΩ_2PRL, *ὑπερρώμενοι O*, *παρορώμενοι* v. *αὐτοὺς*] *αὐτοῖς Ω*, *αὐτοῦ* c. *φέρ' ἴδω* ΨΩ_2*O*, *φέρε ἴδω* ΑΩP et v, *φέρε* (om *ἴδω*) R. post *αὐτῶν* interpungit *O*. *ἐστι*] *ἐστιν* c. *Γναθωνίδης*] *γναθωνίδη* A. *πολλάκις*] *παλαιοὺς* R. *ἐποίησεν ἀφικόμενος*] *ἐποίησε πρῶτος ἀφικόμενος* Cobetus V. L. p. 122. concedo id ipsum (*α' ἀφικόμενος*) lenius esse quam si quis scribat: *ἐποίησε προαφικόμενος*. at patet nihil omnino mutandum esse.

46. *ἐγὼ 'λεγον* N, *ἐγὼ ἔλεγον* caeteri et v. vide mea ad Navigium § 1 (II, 2 p. 4). *ἀγαθοῦ ἀνδρὸς*] *ἀνδρὸς ἀγαθοῦ* R. *εὐμορφότατε* ΑΨΩ_2P, *εὐμορφώτατε ΩΟ*R et v. *νὴ καὶ* ΑΨΩΩ_2PR, *νὴ δία καὶ O*. vide mea ad Fugitiv. § 29 (II, 2 p. 261). *σύ γε ὦ Γν.*] *σὺ ὦ Γν.* R, *σὺ γν. O* (ita *O*). *γυπῶν*] *σηπῶν* N. *ἀεὶ* om P. *σοι ᾆσμα*] *σοι* om A. *μάλα* om AP. *προκαλοῦμαι* libri omnes, *προσκαλοῦμαι* primus Valckenarius ad Ammonium p. 127 et postea alii certatim. recte. videtur tamen grammaticus graecus hanc ipsam legem falso tulisse, quam libri tuentur in Ammonio s. *Κλῆσις καὶ Πρόκλησις* p. 83: — *Πρόκλησις δέ ἐστιν ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.* nam ut alia omittam, in Vitarr. Auct. § 7: *δέδιας μὴ — προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον* nullus codex dat *προσκαλέσηται*, in Demosthene 40, 32 antiqui codices sic: *τραύμα-*

Ἄρειον πάγον. ΤΙΜ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἔτι βραδύνῃς, φόνου τάχα προσκεκλήσομαι. ΓΝΑΘ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙΜ. ἔτι γὰρ μένεις; ΓΝΑΘ. ἄπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος. 47. ΤΙΜ. τίς [ἄλλος] οὗτός ἐστιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ ἀγρὸν ὅλον παρ' ἐμοῦ λαβὼν καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με πάντων σιωπώντων μόνος ὑπερεπῄνεσεν, ἐπομοσάμενος ᾠδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῴην εἶδέ με κἀγὼ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινεν. 48. ΦΙΛ. ὢ τῆς ἀναισχυν-

---

τος εἰς Ἄρειον πάγον με προὐκαλέσατο. quae non solum e confusione vocum προ et προς, sed etiam ex errore ipsorum nata sunt grammaticorum. εἰς Ἄρειον] εἰς τὸν ἄρειον R. libri ἐπιβραδύνῃς, sed recte ἔτι βραδύνῃς quum alii tum Cobetus De arte interpret. p. 124. προσκεκλήσομαι O (qui sine persona pergit: μηδαμῶς) et fortasse ΨΩ₂Ω (?), προκεκλήσομαι PRYa, προσκεκλήσῃ με V, προκεκλήσῃ με A et v. scripturam προσκεκλήσομαι jure probat Cobetus V. L. p. 80, cui etiam de Futuri tertii apud recentiores scriptores abusu adsentior. ἐπιπάσας] ἐπισπάσας A.

ἔτι μένεις; vulgo, sed ἔτι γὰρ μένεις; AOΩΩ₂PR, εἰ ἔτι μένεις, ἑτέραν λήψῃ L. denique Ψ omittit non solum verba ἔτι μένεις, verum etiam decem proxima usque ad γενόμενος. cui lectioni, ut saepe omissionibus, plane nihil tribuendum est.

47. libri τίς οὗτός —; verum supplevi: τίς ἄλλος οὗτός —; confer Piscator. § 49 init. et Charon. § 9 init. προσιῶν ut videtur A, προσιὼν, ἀναφαλλαντίας O. ἀγρὸν ὅλον παρ' ἐμοῦ AΨΩ₂OPR, παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον Ω et v. προῖκα om R et pr m Ψ. . β . a. ὁπότε] hoc usu et ego obfensus sum et Schwidopius Obss. Luc. IV p. 22. exspectabam ὅτε. ἐπομοσάμενος codices omnes, ἐπωμοσάμενος edd. vett. ᾠδικότερον bcd. πρῴην] πρότερον Y. libri καὶ προσῆλθον (Faber narrat καὶ γὰρ προσῆλθον habere ‚codicem Erasmi', qui codex nullus fuit). at scripsit Lucianus: κἀγὼ προσῆλθον, ut semper facit in mutatione Subjecti. vide vel infra § 49 bis. προσενέτεινεν AΡΩΩ₂, προσενέτεινε v, προσέτεινε O, προσέτεινεν Ψ, προέτεινεν R. pendere haec videntur ab Demosth. in Midian 12, 8 ed. Bekker.

τίας· νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος
*καὶ * συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος* 161
ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι
καὶ δημόται ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶ-
μεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τού-
τους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον
[φίλους,] τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκέτι
πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι καὶ πονηροί.
ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατε-
πείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς
πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν
ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν
οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ
Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν. ΤΙΜ. ἔσται ταῦτα,
ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονή-
σομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρα-

---

48. *νῦν — νῦν*] haec ipsi Timoni male dat Tzetzes Chil. VII, 129 v. 13, qui ab solo hoc Luciani dialogo totus est suspensus. *οὗτος* APR et v, *οὕτως* OLY, *οὗτως* c. de ΨΩΩ_2 parum constat. *ξυνήθεις*] *συνηθεῖς* *O* (sic). undecim literas *οἱ πάλαι ξυνή* om R, sed habet spatium vacuum. *ὁμῶς μετριάζωμεν* A. *ἐπιπηδᾶν*] frustra Sommerbrodtius *ἐμπηδᾶν* conjecit. libri *τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον.* at post *μόνον* Sommerbrodtius verissime supplevit id quod deesse nequit: *φίλους.* neque fieri potest, ut potius sive *εὔνους* sive *ἑταίρους* exciderit. nam Sommerbrodtio res ipsa et usus favet atticorum. ita Pollux VI, 123 init. in epithetis ejus qui *κόλαξ* dicebatur recenset hoc ipsum: *τραπέζης φίλος.* ceterum Solanus adtulit Theognid. v. 115: *πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι.* *τὰ ἄλλα δὲ*] *δὲ* om *O*R.

κοράκων ΩΩ_2*O*P et v, *κολάκων* AR, *κολάκων* (ρ supra) Ψ. *οὐκέτι* A pro *οὐκ ἔτι.* *πιστευτέον* T. *τῷ Νέστορι*] *τῶν νέστορι* A, *τὸ νέστορι* R. *παραινήσειας* A. *ἔσται ταῦτα*] male interpretes inprimisque Faber. immo in voto ita attici loquebantur, velut Aristophanes in Avibus v. 446: *ἔσται ταυταγί.* *ὡς καὶ σὲ* ΩΩ_2*O* et v, *καὶ σὲ* (om *ὡς*) AΨ et ut videtur PR. at *ὡς* tam est necessarium, ut vel contra omnes codices inserendum esset. *φιλοφρονήσωμαι* Ψ, unde elucet in archetypo hujus codicis *ὡς* adhuc lectum fuisse. *κατέαγε* A. verba *κατέαγα τοῦ κρανίου* adfert Thomas p. 192, 17 et p. 208, 8.

νίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέ-
τουν αὐτόν. 49. ΤΙΜ. ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ
Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ
162 συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. οὗτος * ἑκκαίδεκα παρ'
ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (κατεδεδί-
καστο γὰρ καὶ ἐδέδετο οὐκ ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ἐλεήσας
ἐλυσάμην αὐτόν·) ἐπειδὴ πρῴην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι
φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ
γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. 50.
ΔΗΜ. χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους,
163 τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηνῶν, τὸ * πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος·
καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος καὶ αἱ βουλαὶ
ἀμφότεραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισ-
μα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· „Ἐπειδὴ Τίμων Ἐχεκρατίδου

---

49. *ὁ ῥήτωρ* om R. *προσέρχεται ψήφισμα*] *προσέρχε. ψόφισμά* A. *οὗτος*] ne quis *οὗτος δὲ* conjiciat, uti supra est § 47 init., videat potius infra § 54: *οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς —*. *κατεδεδίκαστο* O et fortasse ΨΩΩ₁PR, *καταδεδίκαστο* A et v. *ἐδέδετο — ἐπειδὴ*] *ἐδέδητο — ἐπειδὲ* R. *πρῴην*] *πρωὴν* A. *Ἐρεχθηΐδι*] quum Aegeidis tribus fuisse Colyttum Timonis pagum Faber post Palmerium vidisset eoque ipse *Αἰγηΐδι* conjicere ausus esset: rem confecit Hemsterhusius et docuit Lucianum ipsum errasse non librarios. *τὸ θεωρικὸν*] *τὸ θεωρητικὸν* lemma scholii, pessime. ipsum vero hoc scholium notae est optimae et exstat in cod. Vaticano Γ. *γιγνόμενον* O et v, *γινόμενον* ΑΩΩ₁P, *γενόμενον* R, *μὲν* Ψ.

50. *τῶν Ἀθηνῶν* Bekker. libri *τῶν Ἀθηναίων*. *αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι*] id vero ab Timonis aetate alienum esse Hemsterhusio duce Sommerbrodtius ostendit. *ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα* A et v (ita A). *ὃ ὑπογέγραφα* O (ita O), *ὅπερ σοι γέγραφα* R. initium psephismatis, quo initio ipse in Deor. Concil. § 14 bene utitur, hic brevitatis causa omisit. sed quale ante Euclidem plebiscitorum initium fuerit, Schoemannus De Comit. p. 131 sq. egoque ad Arist. Thesmoph. v. 370 demonstravimus. hic vero Lucianus Hemsterhusio p. 163 judice consuetas quasdam in populi decretis formulas diligenter servavit, contra (si fides Cobeto V. L. p. 43) quasi omnium rerum ignarus mirificum sane psephisma expromsit. ego cur Hemsterhusio adsentiar, infra ad § 51 declarabo. *Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεὺς* Dindorfius, *τίμων ὁ ἐχεκρατίδου κολυττεὺς* (*ὁ κολυττεὺς* O) libri. alio errore libri supra § 44: *τίμων ἐχεκρατίδης*

Κολλυτεὺς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ
σοφὸς ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον
διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δὲ πὺξ
καὶ πάλην καὶ δρόμον * ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας καὶ 164
τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ —“ ΤΙΜ. ἀλλ'
οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗΜ. τί
οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖ-
σθαι ἄμεινον. „καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέ-
ρυσι πρὸς Ἀχαρναῖς καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο
μόρας.“ 51. ΤΙΜ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα,
οὐδὲ προὐγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗΜ. μέτρια τὰ
περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι * ἂν εἴημεν 165
ἀμνημονοῦντες. „ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ
ξυμβουλεύων καὶ στρατηγῶν οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πό-
λιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ
καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ ταῖς φυλαῖς καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ

κολυττεύς. literas καλὸς κ om B spatio vacuo. κἀγαθὸς] καὶ ἀγαθὸς O. cur hic ἐν Ὀλυμπίᾳ scriptum sit, non ut noster alias solet magis attice, Ὀλύμπια, Sommerbrodtius ad h. l. vidit, Cobetus V. L. p. 223 non vidit. προσκεῖσθαι] προκεῖσθαι A solus.

ἠρίστευσε] ἠρίστευε O. libri πρὸς ἀχαρνέας. sed recte πρὸς Ἀχαρναῖς quum alii critici, tum E. Mehler, Mnemos. I p. 403. T. Faber scribi voluerat περὶ Ἀχαρνάς, ductus haud dubie loco Thucydidis II, 20, qui de hoc ipso proelio loquens scripsit περὶ τὰς Ἀχαρνάς (ter). sed aperte falsa est Hemsterhusi conjectura, quae nonnullos decepit: πρὸς Ἀκαρνᾶνας. libri μοίρας vitio frequente, velut infra § 53 fin. μόρας utrobique bene restituit Bekker et prior Bekkero E. Mehler Mnemos. I p. 403.

51. προὐγράφην ΑΨΩΩ₁PRY, προὐγράφειν O (ita O), προσεγράφην L, προεγράφην v. ΔΗΜ. non hic sed infra post ἀμνημονοῦντες Ā. μέτρια τὰ] μέτρι' ἄττα Dobreus in Adversar. I p. 563, impatiens ille atticae attractionis pro vulgari: μέτριά ἐστιν, ἃ λέγεις. ξυμβουλεύων ΑΨΩΩ₁PO, συμβουλεύων B et v. δεδόχθω ΑΨP, δέδοκται ΟΩΩ₁B et v. δεδόχθαι Bekker cum Tayloro ad Demosth. V. II p. 61 ed. Sch., quod ita demum probari posset, si supra § 50 praecessisset: Δημέας — εἶπεν, ἐπειδὴ —. ubi autem illud εἶπεν deest, oratores δεδόχθω ponunt itemque Lucianus in Necyomant. § 20 init. et Deor. Concil. § 15. libri καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ (ἡλιαίᾳ a) κατὰ φυλὰς —, quae quid aliud sunt, ‚quam voces inopes rerum nugaeque sonorae‘? equidem olim ita uti Lu-

κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους
166 τήμερον * Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας
167 ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς * καὶ μαθητὴς ὤν·

---

cianus scripserat, correxi: καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ ταῖς φυλαῖς —, quo facto optime additum est καὶ τοῖς δήμοις. at Cobetus V. L. p. 346 tantum abfuit, ut librarios accusaret, ut haec ab Luciano temere ficta et prorsus inepta esse diceret. sane in plebiscitis legitur tantum δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. quo tamen modo Lucianus loquitur additque καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ καὶ ταῖς φυλαῖς καὶ τοῖς δήμοις, eodem modo atticus scriptor loqui potuit, velut Eupolis, si ipse quoque adulatorem haec dicere jussisset. ἰδίᾳ κοινῇ πᾶσι (om καὶ) Ψ, ἰδίᾳ πᾶσι καὶ κοινῇ R. παρὰ] περὶ Ψ. libri ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ praeter O, qui τῇ omittit (ita O). frustra Bekker et Dindorfius ἀκτῖνας περὶ τῇ κεφαλῇ. vide vel locum De Syria Dea § 32: καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει —. omnes autem libri: ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ καὶ —. sed quia Solem veteres etiam τὸν ἑπτάκτινα θεόν dicebant (Julianus Or. IV p. 172, D aliique ap. Lobeck. Aglaoph. p. 101), ideo vocem ἑπτά Hemsterhusius transponi voluit: ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις καὶ —. at numerus radiorum etiam alibi (ut De Dea Syr. § 32 et ap. Pausaniam VI, 24, 5) omissus est. et v. ἑπτά ut post ἀκτῖνας deesse potest, ita post στεφάνοις deesse vix potest. immo adulatoris magnum coronarum numerum decernentis etiam hoc erat, aut numerum ipsum definire, aut de eo qui coronam tulerit, ab formula Atheniensium solemni χρυσῷ στεφάνῳ non recedere sed una corona esse contentum. plerique Hemsterhusi conjecturam receperunt excepto tamen Bekkero. τήμερον ΩΩ₂P, σήμερον ΑΨΟR et v. libri ut vulgo: δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια praeter unum O, qui: δεῖ τὰ Διονύσια τήμερον (ita O). ego jam olim dixi hic vocem plane inutilem τήμερον delendam esse, ut male repetitam e superioribus: στεφάνους τήμερον (vel σήμερον). ita ipsi nunc codices docent, paullo post αὐτοῦ (ante ὤν) et § 52 init. σοι (ante καὶ τὸν υἱόν) item falso iteratum fuisse. συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεύς] praepostere ab ipso Luciano συγγενής additum esse Cobetus V. L. p. 346 putabat, qui Ammonii praeceptum verissimum non videtur intellexisse. at Valckenarius jam juvenis Ammonium suum p. 4 bene erat interpretatus docueratque qui h. l. Luciano sit συγγενὴς ἀγχιστεύς, eundem

καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων καὶ τὰ ἄλλα πάντα
ὁπόσα ἂν ἐθέλῃ.“ * 52. τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· 168
ἐγὼ δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν
ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙΜ. πῶς, ὦ
Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;
ΔΗΜ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεός, ἐς νέωτα καὶ παιδο-
ποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται)
Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙΜ. οὐκ οἶδα εἰ γαμησείεις ἔτι,
ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ᾽ ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.
ΔΗΜ. οἴμοι, τί τοῦτο; τυραννίδι, ὦ Τίμων, ἐπιχειρεῖς
καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος οὐδ᾽
ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τά τε ἄλλα
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. 53. ΤΙΜ. ἀλλ᾽ οὐκ
ἐμπέπρησται, ὦ μιαρέ, * ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ 169
συκοφαντῶν. ΔΗΜ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀπισθόδο-

Terentio in Adelph. V, 8, 24 dici ‚cognatum proximum‘. si nulli amplius in his terris erunt consanguinei, tum demum omnes credent Cobeto, neque atticum esse συγγενὴς ἀγχιστεύς neque latinum ‚cognatus proximus‘. μαθητής ΑΨΩΩ$_2$PROa, μαθητὴς αὐτοῦ v. ἐθέλῃ ΩΩ$_2$RL, ἐθέλοι ΑΨPO et v.

52. οὖν σοι] ἂν σοι AR. ἐγὼ δὲ καὶ ΑΟΨΩΩ$_2$PR, ἐγὼ δέ σοι καὶ v. παρὰ σέ] περὶ σὲ Ψ. ὃς οὐδὲ] ὃς οὐ R. γεννηθησόμενον] γενησόμενον R. ἄρρεν] ἄρεν O. ἔσται] ἔστι R. libri γαμήσεις ἔτι praeter unum Ψ qui γαμήσεις (om ἔτι). ego pro γαμήσεις jam olim correxi: γαμησείεις, h. e.: ‚dubito an non amplius prurias uxoremque cupias ducere‘. γαμησείω habet etiam Luciani imitator Alciphro I, 13, 2 et iterum III, 37, 2. librorum scriptura duplici vitio laborat. nam neque forma γαμήσεις hic quidem ferenda est, quum modo atticum futurum γαμῶ praecesserit, et cum futuro γαμήσεις praesentis participium λαμβάνων aperte pugnat. hinc nuper Cobetus in V. L. p. 77 γαμεῖς ἔτι conjecit et mox λαβών pro λαμβάνων. adparet utrumque vitium etiam ab Cobeto bene perceptum, neutrum tamen bene sublatum esse. quodsi γαμησείεις restitueris, recte se habebit λαμβάνων, cui favent etiam inferiora § 53: καὶ ἄλλην λάμβανε. libri τυραννίδι τίμων. scripsi equidem: τυραννίδι, ὦ Τίμων —. καθαρῶς ΨΟ et v, καθαρὸς ΑΩΩ$_2$PR. ἐλεύθερος a. ἀστὸς] αὐτὸς ΨL.

53. διορύξας ΑΟΨΩΩ$_2$PR cum Jensio, διωρύξας edd. ante Hemsterhusium pleraeque, ὀρύξας lemma scholii, διαῤῥήξας Ycd. διώρυκται libri, pro quo Cobetus V. L. p. 80 attice scribit

μον διορύξας. ΤΙΜ. οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος, ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙΜ. οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙΜ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν ἂν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μόρας κατακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας· μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ καὶ πάλην. 54. ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκπετάσας * γοῦν τὸν πώγωνα καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὑτὸν ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα καὶ

διορώρυκται, non ille tamen ausus supra § 10 pro κατεαγμέναι εἰσίν attice scribere κατεάγασιν. διορυχθήσεται ΑΟΨΩ$Ω_2$PR, διωρυχθήσεται edd. ante Hemsterhusium. Timon loquitur ab ἤδη δὲ σὺ usque ad καὶ ἄλλην λάμβανε in A. ἤδη δὲ σὺ πάντα] σὺ δὲ πάντα R. κέκραχθι] κέκραθι Ra. πάμπαν ἂν πάθοιμι Jacobitius. libri πάμπαν πάθοιμι. μόρας Mehler. libri μοίρας, ut supra § 50 fin. μιαρὸν ut vulgo libri omnes praeter Ycd, ubi μικρόν. μάτην γὰρ ἂν εἴην] attici saepius dicunt μάτην γὰρ ὧδέ γ' ἂν εἴην, ut Euripides in Heraclid. v. 283, ubi vide Elmsleium. καὶ ante νενικηκώς om a. πύξ, quod Sommerbrodtio suspectum erat, mihi videtur bene sanum. jocus in eo consistit, quod Timon modo Demean πὺξ ἐπάταξεν. vide vel Aristoph. Ran. v. 547 et Theocrit. XIV, 34.

54. Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος] duo tempora, antiquum Timonis et Lucianeum quodammodo conjunguntur. quum enim satirici sit suam ipsius aetatem reprehendere, non omnia ad Timonis aevum sive ad initium belli Poloponnesii sed nonnulla ad Lucianeum, ut Thrasyclis philosophi persona unice pertinent. quae tamen ipsa tam callide obtecta sunt, ut tot saeculorum intervalla ne sentiat quidem, nisi qui magnopere adtenderit. cum Thrasycle, qui stoicus videtur, conferendus Τιμοκλῆς stoicus in Jov. Tragoed. § 35 sqq. ceterum hanc Thrasyclis (§ 54 et 55) descriptionem ut venustam scholiastes et Wielandius recte dilaudarunt. οὐ Θρασυκλῆς] ὁ θρασυκλῆς Ψ. οὐ μὲν οὖν] οὐμενουν Aa. γοῦν om Ψ. πρὸς αὑτὸν Hemsterhusius, πρὸς ἑαυτὸν O, πρὸς αὐτὸν A et edd. vett. de caeteris

*σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
διεξιὼν καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν καὶ τὸ
ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ
δεῖπνον καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ
(τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα), καθάπερ τὸ Λήθης
ὕδωρ ἐκπιὼν ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς
ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ * ἰκτῖνος τὰ ὄψα* 171
*καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον
ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφώς, καθάπερ
ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ
μυττωτοῦ καταλίποι.* 55. *μεμψίμοιρος ἀεί, κἂν τὸν
πλακοῦντα ὅλον ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβῃ, ὅ τι
περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροι-
νος, οὐκ ἄχρι ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοι-
δορίας καὶ ὀργῆς. προσέτι καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι,
τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος·*

---

non constat. *τις* om cd. *ἔγραψεν* ΑΟΨΩΩ_2PRN, *ἔγραφεν* v. *σωφρονικὸς* Obcd et v, *σωφρονίσκος* scholiasta diserte et sic ΑΨΩΩ_2PRa. *κύλικα*] *κισσοχόην* O. *ζοροτέρω* A. *ἐπιδείκνυ τα τοῖς* O, *ἐπιδείκνυται* om R. *ἰκτῖνος*] *ἴκτινος* A, quem accentum Thomas M. p. 185, 5 probabat. *καρύκης*] *καρύκλης* Ψ, *καρύκκης* A, pro quo olim adtuleram Theognostum in Bekk. Anecd. p. 1386. nunc addo trochaicum (qui versus est etiam ap. Zenobium V, 3 p. 115) ap. schol. ad Aesch. Pers. v. 41, ubi codex Mediceus habet *καρύκκας*. at $\bar{υ}$ in hoc vocabulo natura producitur, non positione. *κυνηδὸν ἐμφ.*] Ar. Nub. v. 491: *κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;* *λιχάνω* A, *λειχανῷ* O. *ἀποσμήχων*] *προσμήχων* R.

55. *κἂν* ΑΨΩPRYc et fortassis O, *ὡς* v. *λάβῃ* Dindorfius. libri *λάβοι*. *ὅ τι περ*] *ὅτι τί περ* A, *ὅτι περὶ* ΟΨ. *ἀπληστείας* O. *ὄφελος* Ac. hoc dicit: *μάλιστα λίχνος καὶ ἄπληστος*. verba *ὅ τιπερ λ. κ. ἀ. ὄφελος* in Quaestt. L. p. 37 verissime interpretatus sum. docui autem hanc atticorum formulam de personis magis quam de rebus usitatam esse eamque etiam de singulis hominibus poni posse, ut h. l. de Thrasycle et iterum de alio viro in Harmonide § 3. *ἄχρι* A et fortassis ΨΩP, *ἄχρις* OR et v. *ὀργῆς. προσέτι καὶ* recte interpungit A, *ὀργῆς προσέτι. καὶ* v. *πολλοὶ ἐπὶ*] *πολλοὶ ἐν* Ψ. *τότε δὴ*] *τότε δὲ* O. *πονηρῶς* A, *πονήρως* v. *γελοῖος* edd. ante Hemsterhusium, *γελοίως* ΑΟΨΩPB cum

172 καὶ ταῦτά φησιν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου * πονηρῶς ἔχων
καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ
τὸ τελευταῖον ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ
συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον.
πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρή-
σειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας.
ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα καὶ ἐπιορκεῖ προχειρό-
τατα καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται· καὶ ἡ ἀναισχυντία
παρομαρτεῖ καὶ ὅλως πάνσοφόν τι χρῆμα καὶ πανταχό-
θεν ἀκριβὲς καὶ ποικίλως ἐντελές. οἰμώξεται τοιγαροῦν
οὐκ εἰς μακρὰν ἀχάριστος ὤν. τί τοῦτο; παπαῖ, χρό-
νιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. 56. ΘΡΑΣ. οὐ κατὰ ταὐτά, ὦ
Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν
173 πλοῦτόν σου τεθηπότες ἀργυρίου καὶ χρυσίου * καὶ δεί-
πνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν

Hemsterhusio, qui conferre poterat D. Mort. III, 2: *ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοίως.* *πρωτείων* ΑΟΨΩPR, *προτείων* edd. vett. *ἕνεκα*] *ἕνεκεν* O. *φλυαρίας* R, *φυλαργυρίας* bc, *φυλαργυρίαο* a. *ἐπορκεῖ* a. *ἡ γοητεία παρομαρτεῖ καὶ ἡ ἀναισχυντία προηγεῖται* L solus. *πάνσοφον τὸ χρῆμα* ΟΩ$Ω_2$R et v, *πάνσοφόν* (*πάνυ σοφόν* Ψ) *τι χρῆμα* ΑΨP. Faber: ‚legendum, inquit, *πάνσοφόν τί χρῆμα*', quem nunc demum suspicari licet non conjecturam secutum esse sed codicem suum. per se non minus atticum est *πάνσοφον τὸ χρῆμα* idque ipsum quo tempore adhuc pro omnium codicum scriptura habebatur, Hemsterhusius ad h. l., Valckenarius ad Eur. Phoen. v. 206 egoque in Quaestt. L. p. 76 jure tum quidem defendimus. *ἐντελές*] *εὐτελές* R. *οἰμώζεται* O. libri *χρηστὸς ὤν*, quibus verbis Hemsterhusius, quem in Quaestt. L. p. 81 partim tantum laudavi, jure ita obfensus est, ut remedio aliquo opus esse intelligeret. scripsisse autem Lucianum *ἀχάριστος ὤν* quum totus prope hic dialogus docere potest, tum maxime § 48 init: *δίκαια πέπονθεν οὗτος, ἀχάριστος ὤν.* ante *τί τοῦτο* est persona Timonis in A. *τί τοῦτο*; h. l. non minus apte dictum est, quam supra § 54 init. *παπαῖ* abc, *παπαὶ* ΑΨ et v, *παῖ* ΟΩ$Ω_2$R. de P parum constat.

56. *κατὰ ταῦτα* A, *κατὰ τὰ αὐτὰ* O. *ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς*] *ὦ* om R, *τοῖς πολλοῖς ὦ τίμων* O. *ὥσπερ οἱ*] de duplici comparatione vide Quaestt. L. p. 82, ubi inprimis Soph. Electr. v. 522 contuli. *τὸν πλοῦτόν σοι* libri (diserte ΑΨΩ$Ω_2$P) et edd. vett., sed recte *τὸν πλοῦτόν σου* mno. *συνδεδραμήκεσαν* O.

*κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον σὲ ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον ἢ κάρδαμον ἢ εἴ ποτε τρυφῴην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος· ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος ὁ πολλοῖς πολλάκις ἀνηκέστων συμφορῶν αἴτιος γεγενημένος. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα μὲν ὅλον ἐς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, * οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα καὶ τὸν* 174
φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένῳ· μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὠγαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου· 57. *εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας μηδ' ὀβολὸν αὑτῷ*

ἐπιδειξόμενοι] *ἐπιδειξάμενοι* Rr et ita conjeceram in Quaestt. L. p. 82 praeter necessitatem. *οἷον σὲ* Aa, *οἷόν σε* v. *μᾶζα* Jacobitius recte pro *μάζα*. *μὲν ἐμοὶ*] *μὲν ἐν ἐμοὶ* P. *θύμον ἢ κάρδαμον* om R. *ἁλῶν*] *ἄλλων* R. *ποτὸν δὲ ἡ* A (ita A). literas *ποτὸν δὲ ἡ ἐν* om R spatio vacuo. *πορφυρίδος*] *πορφυρίδης* A. *ψηφίδων*] *ψήφων* APRc male. bene Jacobitius contulit Piscat. § 35. *σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν* libri omnes, *σὴν δ' αὐτοῦ χάριν* Cobetus V. L. p. 83, quod sane atticum est. *ἀνηκέστων συμφορῶν αἴτιος O* (ita *O*), *αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν* caeteri libri et v. libri *πείθοιο, μάλιστα ὅλον* (*πείθοιο μάλιστα, ὅλον* A). recte emendavi *πείθοιο, μάλιστα μὲν ὅλον* in Epist. Crit. p. XLIV, id quod Bekker, Dindorfius, Sommerbrodtius, Cobetus in V. L. p. 295 et alii comprobarunt. *ἐς* A*O*LΨΩΩ$_2$PR, *εἰς* v. *οὐδὲν*] *οὐδὲ O*. *ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα* ΩΩ$_2$R et vulgo, *ἀνδρὶ ὄντα ἀγαθῷ Ψ*, *ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι* A*O*Pdr et ubi est *οὖτι* (pro *ὄντι*) Y. accusativo *ὄντα* vel maxime opus est. *ὠγαθὲ*] *ὦ γαθὲ* A sine coronide, ut saepius. *ἐπεμβὰς*] *ἐπιβὰς* Yd. *πρὸ*] *πρὸς O*. *κυματωγῆς* Hemsterhusius, *κυματώγης* AP et codex Fabri, fortassis etiam ΨΩΩ$_2$, *κυματόδους γῆς* L, *κυματώδους γῆς O*R et edd. vett. *ὁρῶντος*] *δὲ ὄντος Ψ*, et supra rec m *ὁρῶντος*.

57. *εἰ-βούλει*] solent attici ita loqui: *μάλιστα μὲν — εἰ δὲ μή*, (sine ullo verbo), ut in Rhetor. Praec. § 23, Demosth. 18, 103 et 19, 101 aliisque locis ap. Hermannum ad Luc. De Hist. Conscr.

ἀνεὶς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταυτηνὶ τὴν πήραν ἐμπλήσας παράσχοις οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. *TIM.* ἐπαινῶ ταῦτά * σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ δ'οὖν τῆς πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. *ΘΡΑΣ.* ὦ δημοκρατία καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. *TIM.* τί ἀγανακτεῖς, ὠγαθέ, μῶν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας

---

p. 284 et Amersfoordtium ad Demosth. I p. 795 ed. Sch. hinc Cobetus V. L. p. 295 nostro l. verba τοῦτο βούλει deleri voluit, in quo haec τοῦτο et ἄλλον τρόπον se invicem tuentur. adde Hermotim. § 23: μάλιστα μὲν —, εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν ἢ μὴ δύναιντο, —. μηδ' (μὴ δ' A) ὀβολὸν AOΨPR, καὶ μηδ' ὀβολὸν $\Omega\Omega_2$ et v. libri αὐτῷ, Faber σεαυτῷ, σαυτῷ Dindorfius, αὐτῷ ego in Quaestt. L. p. 156 cum Hemsterhusio. ἀνεὶς AΩ_2PRYd, ἀνεῖς O, ἀνιεὶς Ψ, ἀνῆς Ω et v. verba αὐτῷ ἀνείς videntur corrupta esse. διαδιδοὺς AΨ$\Omega\Omega_2$P et v, διαδοὺς OR, διδοὺς Thomas p. 48 et ex Thoma schol. ad Rhet. Praec. § 15. πέντε]. ε. a. μνᾶν om d, μίαν schol. Luc. l. l. (at Thomas μνᾶν). τάλαντον $\Omega\Omega_2$ et v, sed recte ἡμιτάλαντον AΨOPRY codex Fabri cum Thoma et schol. Luc. δίκαιος] δίκαιον Ψ. ταυτηνὶ AN et fortassis OΨ$\Omega\Omega_2$PR, ταύτην v. ἐκπλήσας A solus, sed recte caeteri libri et v ἐμπλήσας, quod verbum mox Timon repetit inridens: φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ubi Faber apte contulit Plauti Aulular.

η

III, 3, 6. παράσχῃς AOR, παράσχοις Ψ, sed recte παράσχοις P$\Omega\Omega_2$ et v. vide quae supra ad § 10 dicta sunt. φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον Ycd. δ' οὖν Jacobitius. libri γοῦν. σοι τὴν κεφαλὴν] σου τὴν κεφαλὴν P. κονδύλων] δακτυλίων O. ἀγανακτεὶς A. ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν vulgo, ὦ γαθὲ. τίμων AO (ita AO), ὦ γαθὲ . . . R spatio vacuo, ὦ γαθὲ τίμων P et ut videtur Ψ$\Omega\Omega_2$, (ante τίμων persona Thrasyclis et ante καὶ μὴν Timonis in ΨΩ), pro μῶν in cod. Paris. legi τίμων dicit Faber, qui ipse conjiciebat τί; μῶν. non multo melior conjectura est Cobeti V. L. p. 223: μῶν τι —. recte vero Dindorfius et Bekker: ὠγαθέ;

ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. 58. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος καὶ Λάχης καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛΕΨ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙΜ. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

μῶν —. παρακέκρουσμαι] vide Cataplum § 1 init. tamen vere atticum esse παρακέκρουμαι et analogia docet et Ar. Acharn. v. 459.

58. ἀναπαύω] ἀποπαύω ΩΩ₂. libri αὐτούς, quod videtur servandum esse (scil. τοὺς λίθους). jam alii compararunt Galli § 22: κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους eodemque modo ἐπιβάλλειν πληγὰς (ἱμάσθλην) dictum est. tamen quum πλείστους λίθους jam praecedat, speciose Cobetus V L. p. 223 αὐτοῖς scribi voluit probante Dindorfio. verba μὴ βάλλε — γὰρ loquitur Θρασυκλῆς in A, de aliorum codicum personis non constat, spatium est in a, nulla persona in bcde, sed recte ΒΛΕΨ. in flrnmo. γὰρ om O, ubi om persona ΤΙΜ.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

1. *ΔΙΟΓ.* *Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπει-*
329 *δὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, * ἀναβιῶ-*
ναι αὔριον) ἤν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα, (εὕροις δ'
ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον ἢ ἐν Λυκείῳ
τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα)
εἰπεῖν πρὸς αὐτόν· ὅτι σοί, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διο-
γένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν
ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν
ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν καὶ πολὺ τό, τίς γὰρ ὅλως
330 *οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ * βεβαίως*
γελῶν καθάπερ ἐγὼ νῦν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς
πλουσίους καὶ σατράπας καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς
καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγιγνωσκομένους, καὶ

I.

1. *ἐστιν* om 𝔄F. *οἶμαι* om ΨΩ$_2$. *ἀναβιῶναι* B A 𝔄 O Ψ Φ F, *τὸ ἀναβιῶναι* Ω$_2$ et (*τὸ* superscript.) Ω et v. *εὕροις δ' ἂν*] *εὑρήσεις δὲ* 𝔄. post *δ' ἂν αὐτὸν* statim pergit *ὅτι* septemdecim verbis omissis *O*. *Κράνειον*] *κράνιον* BA𝔄. post *κράνιον* add *ἡλιαζόμενον* 𝔄. *Λυκείῳ*] *λυκίῳ* BA𝔄. post *λυκείῳ* add *εἰληθεροῦντα* T. *πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων*] *φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους* Ψ. *εἰπεῖν*] *εἰπὲ* 𝔄. *ὅτι σοὶ* 𝔄ΨΦFΩ$_2$ et (in *σοὶ* rasur.) Ω et v, *ὅτι σὺ* BA, *ὅτι συ* *O* (ita *O*). *γῆς*] *γῆν* 𝔄. *ἐπιγελασόμενον*] *ἔτι γελασόμενον* Mehler (Mnemos. II p. 66) aliique male. *ἐκεῖ μὲν*] *μὲν* om Ψ. *σοι ἔτι*] *σοὶ ἔτι* A. *ἦν*] *ἐστὶν* 𝔄, *ἐστὶ* Ψ. *καὶ πολὺ τὸ* BAΨΦΩΩ$_2$ et v, *καὶ πολὺ* (om *τὸ*) 𝔄(V), ‚*τὸ* T observat in quibusdam codd. deesse', sed *καὶ πολὺ τὸ* om F solus. *ὅλως οἶδε*] *οἶδεν ὅλως* ΩΩ$_2$. *οὐ παύσῃ*] *οὐδὲ παύσῃ* 𝔄. *διαγιγνωσκομένους* Dindorfius. libri *διαγινωσκομένους*.

ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι μεμνημένοι τῶν ἄνω.
*ταῦτα λέγε αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον * τὴν* 331
πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ
τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον ἢ ᾠὸν ἐκ καθαρσίου
ἤ τι τοιοῦτον. 2. *ΠΟΛ. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ*
*Διόγενες. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς * ἐστι τὴν* 332
ὄψιν. ΔΙΟΓ. γέρων, φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύ-
θυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον καὶ ταῖς ἐπιπτυ-
χαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ καὶ τὰ πολλὰ
τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ.
ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟΓ. βούλει καὶ πρὸς
αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ.
λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟΓ. τὸ μὲν ὅλον
παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι καὶ περὶ τῶν ὅλων
ἐρίζουσι καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους
ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσιν. ΠΟΛ.

μεμνημένοι] *καὶ μεμνημένοι Ψ.* *λέγε αὐτῷ, καὶ προσέτι*] *λόγε αὐτοῦ καὶ πρὸς ἔτι O* (ita *O*). *ἐμπλησάμενον*] *ἐμπλησάμενος Ψ*, *ἐμπιπλάμενον* ΩΩ_2. *πήραν*] *πείραν O.* *θέρμων τε*] *τε* om 𝔄.

εἴ που] *εἴ ποι* 𝔄. *τῇ τριόδῳ*] *τῇ* om 𝔄. *ᾠὸν* B ut solet pro *ὠόν*. *τοιοῦτον* B A 𝔄 C *ΔΟΨΦΩ* F Ω_2, *τοιοῦτο* edd. vett.

2. *ἀπαγγελῶ*] *ἀπαγγέλω Φ.* *ὅπως δὲ εἰδῶ* B A *OΨΦΩ* et v, *ὅπως δὲ ἰδῶ* Ω_2, *εἰπὲ δὲ ὅπως εἰδῶ* F, sed *πῶς δ' εἰδῶ* 𝔄 cum Cobeto V. L. p. 108. (𝔄 *δ' εἰδῶ* habet diserte, *πῶς* si fides silentio). ego olim (servato *ὅπως*) *ποῖός τις* conjeceram. at voluerat *καὶ τοῦτο φράσον* addere, sed ab Diogene interpellatur. vulgatam tuetur B etiam in scholio (IV p. 65). *ὁποῖός τις*] *τις* om 𝔄. *ἀνεπεπταμένον* 𝔄. *ῥακίων*] *ἄκρων* 𝔄. *ποικίλον*] *ποικίλλον* ΨF. *δ' ἀεὶ*] *δὲ ἀεὶ* F. *τὰ πολλὰ τοὺς O* et pr m A, *ταπολλὰ τοὺς* v, *τοὺς* (om *ταπολλὰ*) 𝔄. *ἐκείνους* om *Ψ*. *ἐντείλωμαί*] *ἐντείλομαι* 𝔄, *ἐντέλλομαι Ψ.* *οὐ βαρὺ*] *οὐ* om *ΦΩ*Ω_2. *αὐτοῖς*] *αὐτοὺς* A *O* (ita *O*). *ληροῦσι*] *ληροῦσι γὰρ* F. *ποιοῦσι καὶ τοιαῦτα* om 𝔄. *τοιαῦτα* B*ΨΦΩ*Ω_2 et v, *τα τοιαῦτα* A (ita A), *τὰ τοιαῦτα O*, quod defendi potest. *ἐρωτᾶν*] *διερωτᾶν* M*Ω*Ω_2.

διδάσκουσι τὸν νοῦν. ΠΟΛ. ἀλλ' (*ἀλλὰ* B*OΨΩ*Ω_2) B*OΦΨΩ*Ω_2 et v et (ubi *ἀλλ'* sed *καὶ* sec m) F, sed *διδάσκουσι.* (cum puncto), et continuo pergit *κατηγοροῦντα* novem verbis omissis A, postremo *διδάσκουσιν. ἢν δὲ μὴ προσέχωσι τὸν νοῦν ἀλλ'* 𝔄, praeclare, si ante *ἢν* persona *ΠΟΛ.* inseritur. hinc Luciani manum restitui

ἢν δὲ μὴ προσέχωσι τὸν νοῦν, ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ
333 ἀπαίδευτον εἶναι φάσκωσι κατηγοροῦντα τῆς * σοφίας
αὐτῶν; ΔΙΟΓ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.
ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ. 3. ΔΙΟΓ.
τοῖς πλουσίοις δ', ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελλε
ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε;
τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους καὶ
τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν
ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα
πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟΓ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς τε καὶ
ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ καὶ Δαμοξένῳ
τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη οὔτε
334 τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα ἢ ἐρύθημα * ἐπὶ τοῦ
προσώπου ἔτι ἐστὶν ἢ νεῦρα εὔτονα ἢ ὦμοι καρτεροί,

---

scripsique: — διδάσκουσιν. ΠΟΛ. ἢν δὲ μὴ προσέχωσι τὸν νοῦν ἀλλ' —; nam pro vulgaribus τί δ' ἢν μὴ προσέχωσι —; vel ut est in Arist. Eccles. v. 799 sqq.: ἢν δὲ μὴ προσέχωσι, τί; haec quoque, quae illo τί caret, attica est syntaxis, velut in Aristoph. Avibus v. 371 sq. in vulgata διδάσκουσι τὸν νοῦν absurde scriptum esse multi viderunt. qui vellem illa τὸν νοῦν haudquaquam mutassent, sed ante haec verba signum posuissent lacunae: nunc nemo vidit aliquid hoc l. excidisse. illi vero ediderunt: διδάσκουσι τοὺς νέους. ΠΟΛ. ἀλλ', probata infelici conjectura Guyeti, qua ipse Hemsterhusius nihil putabat esse certius. καὶ ἀπαίδευτον] καὶ om Ψ.

φάσκωσι 𝔄, φάσκουσι ΒΟΨΦΩFΩ₂, φήσουσι edd. vett., quod servare coacti sunt, quibus Guyeti conjectura est probata. nulla persona inter αὐτῶν. et σὺ δὲ in A (ita A). σὺ δὲ] σύ γε 𝔄.

αὐτοῖς] αὐτοὺς ΑΟF. καὶ] καὶ ποῖ (sed ποῖ delet) F.

3. ΔΙΟΓ. τοῖς πλουσίοις] τοῖς πλουσίοις. ΔΙΟΓ. Ψ. τοῖς πλουσίοις] καὶ τοῖς πλουσίοις 𝔄. δ' ὦ ΒΑΟΦΩFΩ₂, γε ὦ 𝔄, ὦ Ψ, δὲ ὦ v. ἀπάγγελλε ΒΑΟΦΨΩΩ₂, ἀπάγγελε F et v. ταῦτα παρ' ἡμῶν] παραινῶν 𝔄. τί δὲ] τί δαὶ ΒΑ. τιμωρεῖσθαι Φ. ἑαυτοὺς] αὐτοὺς 𝔄 solus. καὶ τάλαντα — ἔχοντας] haec om Ω₂. μετ' ὀλίγον] μετολίγον Φ. καὶ ταῦτα πρὸς] καὶ ταῦτα καὶ πρὸς Ο. καὶ τοῖς καλοῖς] καὶ om Ψ, καὶ τοῖς om Ω₂. καλοῖς τε καὶ ΒΑΟ𝔄ΨΦΩFΩ₂, καλοῖς γε καὶ edd. vett. Μεγίλλῳ τε] Μεγίλλῳ δὲ Ψ, Μεγέλλῳ τε 𝔄. καὶ om Ψ. Δαμοξένῳ] Δειμοξένῳ Ψ, δαμαξένω F. huc spectat Tzetzes Chil. II, 602. ἢ μέλανα] pro ἢ T εἴσι (sic), quod Hemsterhusius bene refert ad inferius εἰσί pro φασί. ἐρύθημα] ἐρυθήματα 𝔄ΦF. ἔτι om 𝔄. πάντα] τὰ πάντα Δ. πάντα μία ἡμῖν κόνις

ἀλλὰ πάντα μία Μύκονος, φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. ΠΟΛ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς. 4. ΔΙΟΓ. καὶ τοῖς πένησιν,

---

ΒΑΟΨΦF et v, *πάντα ἡμῖν μία κόνις* $\Omega\Omega_2$, sed *πάντα μιᾶς εἰκόνος* 𝔄, quo nondum cognito *πάντα μία Μύκονος* Hemsterhusius restituit. et hoc ipsum in cod. archetypo adhuc legebatur, uti nunc ex 𝔄 liquet. nam correctores loco proverbii, quod ipsorum captum superabat, conjecturas codicibus obtruserunt duas easque diversas, ambas tamen (inprimis eam quae est in 𝔄) ductibus literarum archetypi tam similes, ut ipsum archetypum nunc facile agnoscas. haec igitur tam certa tamque luculenta Hemsterhusi emendatio tanquam exemplum nobis est proposita. variae autem sunt hujus proverbii formae, una *πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον* (Strabo X p. 487 et inde Steph. Byz. s. *Μύκονος* p. 461 et Eustathius ad Dionys. v. 525), alia *ἅπαντα εἰς Μύκονον μίαν* (Themistius XXI p. 305: *μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφύρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν*), tertia Luciani *πάντα μία Μύκονος* sive (v. *πάντα* brevitatis causa omisso) *μία Μύκονος* (Plutarch. Sympos. I p. 616 B, Clemens Strom. I p. 355 C et Zenobius V, 17). plerumque id (uti bene Strabo l. l.) de rebus dicitur plane diversis, quae promiscue eodem congeruntur. quumque originem proverbiorum veteres cupide rimentur, hoc dictum Strabo l. l. ab gigantibus derivat sub Mycono sepultis, Eustathius l. l. a condemnatione, Zenobius ab Apollinis oraculo: qui omnes de calvitio Myconiorum tacent. at Lucianus alia ratione proverbio eodem usus hoc potius vult: ‚unum noris, omnes noveris' (einer ist wie der andere, i. e. *πάντες φαλακροί*). nam ad calvitiem Myconiorum certo adludit, ut patet etiam e l. gemino D. Mort. 24, 2: *φαλακρὰ γὰρ ἄμφω (τὰ κρανία) καὶ γυμνά.* ita hujus dicti et formae variae et usus fuit varius. sed in origine ejusdem explicanda, quae variare non potuit, ab caeteris scriptoribus tam longe abhorreo, ut Luciano soli adsentiam. nam ii quoque, qui et res et homines omnes eodem loco habeant, dici possunt simili modo agere, ac si quis omnes mortales pro calvis et meris habeat Myconiis. ceterum dubito de fide Donati ad Ter. Hec. III, 4, 26: ‚unde etiam, inquit, proverbium graecum *Μυκόνιος φαλακρός*'. at hoc proverbium nusquam exstat. immo Donatus ita scribere debebat, ut l. l. Strabo verissime: *καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν* —. *φασί*] *εἰσὶ* UV, *φασίν, εἰσὶ* M, *εἰσὶ* (superscr. *φασί*) Ω. *οὐ χαλεπὸν — εἰπεῖν*] *οὐδὲ τοῦτο ὀκνήσω εἰπεῖν* 𝔄. *οὐ χαλεπὸν — ἰσχυρούς*] haec om Ω_2. *τοὺς καλούς*] *τούς καλούς τε* 𝔄, speciose.

4. *πένησιν, ὦ Λάκων*] *πένησι τῶν λακώνων* F. *Λάκων*] *λακον* (sic) 𝔄. *δ' εἰσὶ καί*] *δὲ εἰσὶν* (om *καί*) 𝔄. *μήτ' οἰμώ-*

ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν μήτ' οἰμώζειν διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν, καὶ ὅτι
335 *ὄψονται τοὺς ἐκεῖ * πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟΓ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκον παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.*

II.

336 ## * ΠΛΟΥΤΩΝ Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. *ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι μετάστησον ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν ἐς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥΤ. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙΣ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσὶ τοῦ χρυ-*

ζειν 𝔄 et v, *μήτε οἰμώζειν* ΒΑΟΨΦΩFΩ₂. *πλουσίους οὐδὲν*] *πλουσίους καὶ οὐδὲν Ο.* *αὐτῶν* A, *αὑτῶν* 𝔄ΨΦΩΩ₂ et v. *λέγε* om *Ω* sed superscr. (incertum hic, an supra post *ἀπορίαν*). *οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε*] haec om *Φ*, pro eis habet: *οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαί γε* 𝔄. *ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα*] *οὐδὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἃ ἔφησθα* 𝔄. *ἐπεί σοι*] *ἐπί σοι* A. *δὲ οἷς*] *δὲ ὡς* 𝔄.

ἀπένεγκον ΒΟCΨΦΩΜΩ₂(V), *ἀπένεγκον* (ε supra sec m) A, *ἀπένεγκε* 𝔄ΔDF, *ἀπένεγκαι* edd. vett.

II.

Πλούτων καὶ Μένιππος X, *Πλούτωνος καὶ Κροίσου* D, *Νεκρῶν Πλούτωνι κατὰ Μενίππου* ΦΜ, *Πλούτωνος Μενίππου, Μίδου, Σαρδαναπάλου* (?) *καὶ Κροίσου Δ.*

1. *ΚΡΟΙΣ.*] *Νεκροί* A. *τουτονὶ*] *τοῦτον* 𝔄. libri *κατάστησον*, sed recte Schaefer (Mel. Cr. p. 134): *μετάστησον*. Lehmannus confert Vit. Auct. 13. adde Convivium 15. *μετοικήσομεν* ΒΑΟD𝔄ΨΦΩ, *μετοικήσωμεν* edd. vett. *ἐς* ΒΑ*Ο*, *εἰς* 𝔄ΨΦΩ et v. *ὤν*] *ὧν* et mox *ἐπειδ' ἂν Ο.* *ΚΡΟΙΣ.*] *Νεκροί* A. *οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν* ΒΑC*Ο*𝔄ΦΩΜ, *οἰμώξωμεν* (omissis *καὶ στένωμεν*) Ψ, *οἰμώζομεν καὶ στένομεν* edd. vett. *ἐκείνων μεμνη-*

σίου, Σαρδανάπαλλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ
Κροῖσος τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ καὶ ἐξονειδίζει ἀνδρά-
ποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ
ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως λυπηρός
ἐστι. ΠΛΟΥΤ. τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ.
ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς καὶ
ὀλέθρους ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε * βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ 337
καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται καὶ περιέχονται τῶν
ἄνω· χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥΤ. ἀλλ'
οὐ χρή· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι. ΜΕΝ.
καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τού-
των στεναγμοῖς; ΠΛΟΥΤ. οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθέ-
λοιμι στασιάζειν ὑμᾶς. 2. ΜΕΝ. καὶ μήν, ὦ κάκιστοι
Λυδῶν καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γιγνώσκετε, ὡς
οὐδὲ παυσομένου μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω
ἀνιῶν καὶ κατᾴδων καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙΣ. ταῦτα

μένοι om 𝔄, ἐκείνων μεμνημένον habet Γ. μὲν] μὲν οὖν Φ. οὑτοσὶ] οὑτοσὸι A, οὗτος 𝔄ΦΩ. σαρδανάπαλλος BA𝔄ΨΦΩ, σαρδανάπαλος O et v. δὲ κροῖσος BACOΔDΨΦMΩ schol. Voss., δὲ ὁ Κροῖσος 𝔄, δὲ (om Κροῖσος) edd. vett. θησαυρῶν] θησαυρῶν μεμνημένοι 𝔄. ἐξονειδίζει] ὀνειδίζει 𝔄ΔΩ. καὶ ᾄδων] καὶ ἀδεὴς ὢν 𝔄. τὰς οἰμωγὰς (B)AO𝔄ΨΦΩ et v, τὰς συμφορὰς DC, τοὺς στεναγμοὺς Γ. ἐστι] ἐστιν Φ, ἡμῖν ἐστι 𝔄. ὦ Πλούτων] Πλούτων 𝔄. ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους (B)A𝔄ΨΦ et v, ἀγεννεῖς ὄντας καὶ ὀλεθρίους οἷς O, ὀλεθρίους καὶ ἀγεννεῖς ΩM, ὀλεθρίους (omissis ἀγεννεῖς καὶ) C. ὀλεθρίους tamen libri omnes, pro quo ὀλέθρους primus bene Coraës ad Heliodor. p. 174. ἀλλὰ καὶ] ἀλλ' οἳ καὶ C. ἀποθανόντες — ἄνω] ἀποθανόντες τῶν ἄνω περιέχονται 𝔄. περιέχονται etiam Φ, sed marg pr m ἀντέχονται, quod in V est scholium. τοιγαροῦν] οὖν 𝔄. οὐ μικρῶν] οὐκ ὀλίγων 𝔄. στερόμενοι Γ𝔄, στερούμενοι BAOΨΦΩ et v. ἐθέλοιμι BAO𝔄ΨΦΩ, ἐθελήσαιμι v. ὑμᾶς] ἡμᾶς Δ solus.

2. Ἀσσυρίων] ἀσυρίων O (ita O). Hemsterhusi conjecturae Σύρων quum res ipsa tum l. geminus Necyom. 18 repugnat. γιγνώσκετε Φ, γινώσκετε caeteri libri et v. οὐδὲ παυσομένου μου] οὐδὲν παυσομένου ἐμοῦ 𝔄. vide Quaestt. L. p. 115. ἂν ἴητε BA𝔄Ω et v, ἀνίητε O, ἴητε Φ, εἴητε (uterque om ἂν) Ψ.

καὶ κατᾴδων καὶ καταγελῶν] haec om 𝔄. κατᾴδων BAOΨΦΩ et v, κατεπᾴδων ΓM soli, de quo in Quaestt. L. p. 116 erravi. κατᾴδειν h. l. est ,occinere', ut in Philopseud. 31 med. et alibi.

οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες· τοιγαροῦν οἰμώξεσθε πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙΣ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡΔ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕΝ. εὖ γε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων ἐπᾴσομαι ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον.

III.

338 * ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

1. ΜΕΝ. Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε καὶ μάν-

---

ταῦτα] ταῦτ' 𝔄. οὐκ om Ψ, pro eo οὔ (vel οὐ) ΒΑΟΦΩa. ὑμεῖς ἐποιεῖτε] ἐποιεῖτε ὑμεῖς Ψ, ὑμεῖς ἐποιήσατε 𝔄. προσκυνεῖσθε O. τὸ παράπαν 𝔄Ω et v, παράπαν (om τὸ) ΒΑΟΨΦ, male, ut ad Demonact. 1 (II, 1 p. 190) ostendi. adde Timonem 16 et Hermot. 31. alia hujusmodi variant, ut ὡς ἐπίπαν, quod noster habet saepius, ἐπίπαν Aesch. Pers. v. 42, sed ὡς τὸ ἐπίπαν Herodot. VII, 50. dici autem τὸ παράπαν solet in negatione quum ab caeteris tum a Platone, veluti De Legibus III p. 694. itaque mireris haec Aenesidemi ap. Photium Bibl. cod. 212 p. 170: ἀνεπίληπτοι τὸ παράπαν διαμένουσι, qui ipse paullo ante p. 169 B recte dixerat: οὐδεὶς αὐτῶν τὸ παράπαν —. variant etiam poetica πάμπαν apud Homerum et Hesiodum et τὸ πάμπαν apud alios, sed haec quoque dicuntur praegressa plerumque negatione, ut in Pseudeurip. Rheso v. 847: οὐδ' ἀφιγμένον | τὸ πάμπαν ᾖσαν. οἰμώξεσθε ΒΑΟCΨΦΩΜ, οἰμώζετε 𝔄 (diserte) et v. ΚΡΟΙΣ. — ΜΕΝ.] signum personae in A quater h. l. et superius ante ταῦτα οὐχ ὕβρις; κτημάτων] χρημάτων 𝔄. ὅσου] ὅσον A. μὲν ἐγὼ χρυσοῦ] δὲ ἐγὼ χρυσίου 𝔄. δ' ἐγὼ τρυφῆς v, δὲ ἐγὼ τρυφῆς Α𝔄ΟΦΩ, δὲ τρυφῆς ἐγὼ Ψ. σαυτὸν — ὑμῖν] σεαυτὸν οὐ παύσομαι πολλάκις συνείρων ὑμῖν 𝔄, σεαυτόν pro σαυτόν fortassis recte. πρέποι] πρέπει Ψ.

III.

Μενίππου καὶ Τροφωνίου ΒΑΟ (ita O) DΦa. Trophonii res (non item Amphilochi) riserunt comici, qui hoc nomine ,Τροφώ-

τεις δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς
ὑπειλήφασιν εἶναι. *ΑΜΦΙΛ.* τί οὖν; ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ
ὑπ' ἀνοίας * ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; 339
ΜΕΝ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς
τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες καὶ
προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. *ΤΡΟΦ.* ὦ Μέ-
νιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὑτοσὶ ἂν εἰδείη, ὅ τι αὐτῷ
ἀποκριτέον ὑπὲρ αὑτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ καὶ μαντεύ-
ομαι, ἤν τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπι-
δεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ παράπαν· οὐ γὰρ ἂν ἠπίστεις
σὺ τούτοις. 2. *ΜΕΝ.* τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν

νιος' fabulas docuerant, Cratinus, Cephisodorus, Alexis, Menander. vide Meinekium ad Menand. p. 162 ed. I.

1. *σφὼ*] *ἐγὼ* (ut videtur) Ψ. *οἶδ' ὅπως*] *οἶδ' α ὅποις* A. *ΑΜΦΙΛ.* 𝔄Ψ (fortasse) cum Hemsterhusio, personae nota in BA (in utroque hic et saepe infra), *ΤΡΟΦ. ΟΦ* et v. *τί οὖν*] *τί γοῦν* Ψ. *τί οὖν;* cum Hemsterhusio distinxi. *ὑπ' ἀνοίας*] *ὑπὸ ἀνοίας* A𝔄O. *ζῶντες καὶ ὑμεῖς* BA𝔄OΨΦ et v, *καὶ ζῶντες ὑμεῖς* M solus. *προειδότες*] *εἰδότες* 𝔄. *προειπεῖν*] *εἰπεῖν* 𝔄. *ἐρομένοις*] *δεομένοις* 𝔄, *ἐρωμένοις* bc. *μὲν οὗτος* BA𝔄OΦ et v, *μὲν οὕτως* Ψ. hodie corrigo: *μὲν οὑτοσὶ* —. saepe enim interlocutorum nomini, ut scias adesse monstratos, *οὑτοσί* additur, ut in D. Mort. II. 1: *Μίδας μὲν οὑτοσί* —. non mala tamen est conjectura mea pristina: *μὲν αὐτός* ab nonnullis recepta in Quaestt. L. p. 72, ubi pluribus ostendi, *αὐτὸς ἂν εἰδείη* (‚ipse viderit') dictionem esse atticam. minime probandum est, graecum tamen: *μὲν οὑτοσὶ αὐτός*. at *μὲν οὗτος αὐτός*, quod Stallbaumio ad Plat. Phileb. p. 7 placuit, ne graece quidem dictum est. vide vel Cobetum V. L. p. 229. caeterum ibid. p. 72 attigi etiam illud *εἴσομαι τότε* in Jov. Trag. 12, D. D. IV, 5 al., quod paene in proverbium abiit (‚kommt Zeit, kommt Rath') et reddendum est Euripidi in Androm. v. 439, ubi corrige: *ὅταν τάδ' ᾖ, τότ' εἴσομαι.* denique in Aesch. Pers. v. 120 scribendum: *ἀντίδουπον εἴσεται*, comparato Promethei versu notissimo. *αὑτοῦ* 𝔄OΦ cum Hemsterhusio, *αὐτοῦ* BAΨ et v. *εἰμὶ καὶ*] *εἶναι καὶ* 𝔄. *ἤν τις κατέλθῃ* BA𝔄COΔDΦM, *ἤν τις κατέλθοι* edd. vett., *εἴ τις κατέλθοι* Ψ. *παρ' ἐμὲ*] *πρὸς ἐμὲ* 𝔄 solus.

δ' ἔοικας] *δὲ ἔοικας* A𝔄. *τὸ παράπαν* Jacobitius pro *τοπαράπαν*. *οὐ γὰρ ἂν* 𝔄 cum Matthiaeo, *οὐ γὰρ* caeteri libri et v. *ἠπίστεις σὺ*] *σὺ* om 𝔄.

2. *ἐς Λεβάδειαν*] *ἐν Λεβαδείᾳ* 𝔄. libri *γὰρ παρέλθω*, in quo vocis *γὰρ* non collocatione, quam in Quaestt. L. p. 100 defendi,

*παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοίως, μᾶζαν
340 ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω * διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν δυναίμην εἰδέναι, ὅτι νεκρὸς εἶ ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟΦ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν ποῖ σου τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟΦ. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.*

IV.

341 * ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

1. *ΕΡΜ. Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμεν περὶ αὐτῶν.*

---

sed usu, qui h. l. nullus est obfendor. itaque *γάρ* cum Voigtlaendero et Madvigio in Adversar. Cr. I p. 681 delevi. praeterea Matthiae pro *εἰ μή* conjiciebat *ἢν μή*, Madvigius autem l. l. (servato *εἰ μή*) *παρελθών* pro *παρέλθω*. *γελοίως* om 𝔄 solus. A post *γελοίως*, non ante interpungit, recte. *μᾶζαν* pro *μάζαν* Jacobitius. *ἐς τὸ σπήλαιον*] haec om 𝔄, sed *εἰς τὸ σπήλαιον* habet Ψ.

δυναίμην εἰδέναι ΔCM, *εἰδέναι δυναίμην* 𝔄, *ἐδυνάμην εἰδέναι* ΨΦ et v, *ἠδυνάμην εἰδέναι* BA*O*, pessime. *ἡμεῖς, μόνῃ*] *ἡμεῖς μόνοι* Φ. *τί δὲ ὁ* Φ et v, *τί δὲ ὦ* (superscr. *ο*) Ψ, *τί γε ὁ* 𝔄, *τί δαὶ ὁ* BA*O*C. *γὰρ* om a. *ἐξ ἀνθρώπου — νῦν οὖν*] *ἐξ ἀνθρώπου τι σύνθετον ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστι μήτε θεὸς καὶ συναμφότερον γάρ ἐστι. ΜΕ. νῦν οὖν* 𝔄. *ἐστι. νῦν*] *ἐστιν. νῦν* A. *ποῦ σου* BA𝔄*O*Ψ et v, *ποῦ σοι* ΔDCΦM. *ποῖ σου* ego in Quaestt. L. p. 111 restitui. minus recte *ποῖ σοι* scribebat Cobetus in V. L. p. 84 et p. 229. *τὸ θεῖον* 𝔄, *τὸ θεὸν* Φ, *τὸ θεῶν* BA*O*ΨΔDCM, *τὸ θεοῦ* edd. vett. quum scripturas *τὸ θεῖον* et *τὸ θεόν* nondum nossent sed unam *τὸ θεῶν*, tamen *τὸ θεῖον* conjectura ducti optime restituerunt Hemsterhusius (I p. 340), Jacobsius (in Porsoni Adversar. p. 288) et Cobetus (in V. L. p. 229), quos solus sequitur Dindorfius. *ὅ τι καὶ λέγεις*] *εἴ τι καὶ λέγεις* Φ, *ἃ καὶ λέγεις* 𝔄. *ὅλος*] *ὅλως* D. *εἶ νεκρὸς*] *νεκρὸς εἶ* 𝔄. *ὁρῶ*] *οἶδα* 𝔄.

IV.

Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ Thomas p. 3, 6 et p. 31, 1.

1. *προθμεῦ* (sed in indice *πορθμεῦ*) A. *ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν* BAΨΦ et v, *ἐρίζομέν τι περὶ αὐτῶν* *O*, *ἐρίσωμεν περὶ*

ΧΑΡ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὡρίσθαι τι
καὶ ἀπραγμονέστερον. *ΕΡΜ.* ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ
ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. *ΧΑΡ.* πολλοῦ λέγεις. *ΕΡΜ.*
νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα
δύο ὀβολῶν. *ΧΑΡ.* τίθει πέντε δραχμὰς καὶ ὀβολοὺς
δύο. *ΕΡΜ.* καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβο-
λοὺς * ἐγὼ κατέβαλον. *ΧΑΡ.* καὶ τούτους προστίθει. 342
ΕΡΜ. καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳ-
γότα, καὶ ἥλους δὲ καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν
ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. *ΧΑΡ.* εὖ γε, καὶ ἄξια
ταῦτα ὠνήσω. *ΕΡΜ.* ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς
διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν
φῄς; *ΧΑΡ.* νῦν μέν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον· ἢν δὲ λοι-
μός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινάς, ἐνέσται

αὐτῶν (om τι) 𝔄 diserte, confirmata emendatione mea in Epist. Cr. p. XLIV, ubi τι post ἐρίζωμεν delevi. idem viderat Matthiae praeterea nemo. confer Jov. Tragoed. § 52. ὡρίσαι abc ὁρίσαι d, ὡρίσθαι ΒΑΟ𝔄ΨCDΔΦMTUY(V). ego l. l. correxi ὡρίσθαι τι addito illo ipso τι, quod vulgo legitur post ἐρίζωμεν. id quoque praeterea solus viderat Matthiae. confer l. De Merc. Cond. § 19 bis. post ὡρίσθαι addunt περὶ αὐτῶν edd. vett., sed om ΒΑΟ𝔄ΨΦ(V), recte illi quidem, ut olim l. l. ostendi. πολλοῦ] πολὺ 𝔄, πολλοὺς Φ. Ἀϊδωνέα] ἀηδωνέα Ο. τῶν πέντε] τῶν om 𝔄. τροπωτῆρα] τροποτηρας 𝔄. δύο ὀβολῶν] δύο om A, δύο ὀβολοῖν habet M. δραχμὰς] δραχμᾶς Ο. ὑπὲρ τοῦ] ὑπὸ τοῦ Ο. ἐγὼ fortassis om V. ἐπιπλάσαι ΒΑΦΨ et v cum Thoma p. 31, 1, sed ἐπιπλάσαις 𝔄, ἐπιπλάσαιο M. ἥλους] ἧλος a. ἐποίησας] ἐποίησα ΒΑ soli. δραχμῶν] δραγμῶν Φ. εὖ γε, καὶ ἄξια 𝔄ΦΔCM, εὖγε, ἄξια edd. vett., καὶ ἄξια (om εὖ γε) ΒΑΟΨ, male. ὠνήσω codices omnes, ὀνήσω edd. vett. τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν] τι ἡμᾶς διέλαθεν (om ἄλλο) Φ, τι ἄλλο διέλαθεν ἡμᾶς 𝔄. ante πότε personae signum in A. δ' οὖν] οὖν 𝔄. ταῦτ'] ταῦτα ΒΑ𝔄ΨΦ. νῦν μὲν] μὲν om 𝔄. λοιμός τις] λιμός τις Ψ, λοιμὸς (om τις) 𝔄. καταπέμψῃ — ἐνέσται] ἀνθρώπους ἀποπέμψῃ ἐνέσται 𝔄. ante ἐνέσται personae signum in A. ἀποκερδᾶναι Jacobitius pro ἀποκερδάναι. ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον edd. vett., ἀποκερδάναι παραλογιζόμενον ἐν τῷ πλήθει 𝔄Φ, ἀποκερδάναι παραλογιζόμενον (om ἐν τῷ πλήθει) ΒΑΟΨ, recte. παραλογιζόμενον] παραλογισάμενον M. πορθμεῖα

τότε ἀποκερδᾶναι παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. 2. ΕΡΜ. νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολάβοιμι; ΧΑΡ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡΜ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ
343 μὲν παλαιοί, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίγνοντο, *
ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεῳ καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν ἢ ὑπὸ τῆς γυναικός, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα καὶ τὰ σκέλη, ὠχροὶ ἅπαντες καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲν ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. ΧΑΡ. πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. ΕΡΜ. οὔκουν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

(B)AO, πορθμία 𝔄ΨΦ et v. codices in L. magis commendant πορθμεῖα, sed analogia formam πόρθμια (sic). confer Valckenarium in Diatrib. p. 280, b.

2. καθεδοῦμαι] καθευδοῦμαι Ψ. ἂν om 𝔄. ἀπολάβοιμι ΔCMΨ, ἀπολάβοιμι; A𝔄O (ita O), λάβοιμι Φ, ἀπολαύοιμι v. οὐκ ἔστιν ἄλλως BAΨ et v, οὐκ ἔνεστιν ἄλλως 𝔄, οὐκ ἔστι γὰρ ἄλλως Φ, οὐκ ἔτι γὰρ ἄλλως M. δ' ὀλίγοι] δὲ ὀλίγοι BAO𝔄ΨΦ. ὡς — εἰρήνη] ἀφικνοῦνται ὡς ὁρᾷς, εἰρήνη (om ἡμῖν) 𝔄. εἰ καὶ ἡμῖν] εἰ καί μοι 𝔄, quod probo. vulgata nasci potuit e superiore: ἀφικνοῦνται ἡμῖν. ὑπὸ σοῦ] ἀπὸ σοῦ Ψ. ὄφλημα] ὀφείλημα D solus. ὦ Χάρων, οἶσθα] οἶσθα ὦ Χάρων 𝔄. οἷοι] οἷοι καὶ Ψ. παρεγίγνοντο BAOCΦ, παρεγίγνοιντο Ψ, παρεγίνοντο 𝔄 et v. ἅπαντες] πάντες 𝔄. ἀνάπλεῳ abc, ἀνάπλεω aliae edd. ante Lehmannum, ἀνάπλεοι BAO𝔄ΨΦTVYd. φαρμάκῳ τις] φαρμάκων, τίς A. ἐξῳδηκὼς] ἐξοιδηκὼς Φ. ὠχροὶ ἅπαντες καὶ ἀγεννεῖς BAOΨΦ, ὠχροὶ πάντες· ἀγεννεῖς 𝔄, ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες καὶ ἀγεννεῖς edd. vett. οὐδὲν ὅμοιοι 𝔄ΨΦ(V), οὐδὲ ὅμοιοι BAO et v. confer Hermotim. 25. erravi in Quaestt. L. p. 115. ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. (ἐοίκασιν. a) ΧΑΡ. πάνυ] ἀλλήλοις. ΧΑΡ. ἐοίκασι· πάνυ 𝔄 solus, quod vulgata non deterius est. vide mea ad D. Mort. X, 5. οὔκουν Bekker pro οὐκοῦν. οὐδ' BOΨ et v, οὐδὲ A𝔄Φ. ἂν om 𝔄. παρὰ σοῦ] ὑπὸ σοῦ 𝔄.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. *ΠΛΟΥΤ.* Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γε-
γηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, * ᾧ παῖδες 344
μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες πεντακισμύ-
ριοι; *ΕΡΜ.* ναί, τὸν Σικυώνιον φῄς. τί οὖν; *ΠΛΟΥΤ.*
ἐκεῖνον μέν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα
ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἰ δὲ
οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ Χα-
ρῖνον τὸν νέον καὶ Δάμωνα καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον
ἐφεξῆς ἅπαντας. *ΕΡΜ.* ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.
ΠΛΟΥΤ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖ-
νοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον ἢ τῶν χρη-
μάτων * ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάν- 345
των ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι
ὅμως θεραπεύουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ, καὶ νοσοῦντος ἃ
μὲν βουλεύονται πᾶσι πρόδηλα, θύσειν δὲ ὅμως ὑπι-
σχνοῦνται, ἢν ῥαΐσῃ, καὶ ὅλως ποικίλη τις ἡ κολακεία
τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος, οἱ δὲ
προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. 2. *ΕΡΜ.*

V.

Ἑρμοῦ καὶ Πλούτωνος Thomas p. 61, 11.

1. *οἶσθα,*] *οἶσθα;* ΑΟ. *λέγω* om 𝔄. *Εὐκράτην*] *Εὐκράτη* 𝔄. *ᾧ*] *ω̃* Α, *ὦ* *O*. *οἱ — θηρῶντες*] *οἱ κληροθηρωντες δὲ* 𝔄. *Σικυώνιον*] *σικυόνιον* *O* et qui *φῄς*; Α. *ἐνενήκοντα* ΒΑ𝔄ΨΦΩa, *ἐννενήκοντα* v. *ἄλλα*] *καὶ ἄλλα* 𝔄. *εἰ δὲ οἷόν τε* cum Voigtlaendero ego in Quaestt, L. p. 150, sed *εἴ γε οἷόν τε* ΒΑΟΨΦΩ et v, *εἰ οἷόν τε* 𝔄. *ἦν καὶ ἔτι πλείω* ΒΑΟΨ et v, *ἦν ἔτι πλείω* ΦΩ, *ἢ ἔτι πλείω* (om *ἦν καὶ*) 𝔄. *τοὺς δὲ κόλακας* ΒΑΟ𝔄ΨΦΩ, *τοὺς δέ γε κόλακας* v. *ἐφοξῆς* pro *ἐφεξῆς* Α. *οὐ μὲν οὖν*] *οὔμενουν* Α et v, *οὐμενοῦν* a. *ἐκεῖνοι παθόντες*] *παθόντες ἐκεῖνοι* 𝔄. *ὅτι καὶ*] *ἔτι καὶ* Φ. *τὰ τοιαῦτα* ΒΑΟ (ita *O*) 𝔄ΨΦΩ, *τοιαῦτα* edd. vett. *φανερῷ καὶ*] *φανερῷ ποιοῦντες καὶ* 𝔄. *ἃ μὲν βουλεύονται* libri recte. *ἃ μὲν βούλονται* cum Seagero Bekker et alii. at consilia inibant vel de hereditate dividenda vel de accelerenda Eucratis morte. *θύσειν*] *θύειν* 𝔄. *διὰ ταῦτα*] *διαταῦτα* ΑΦabc. *ἐπιχανόντες*] *επιχανωντες* (sic) 𝔄.

2. *πανοῦργοι*] *πανουργότατοι* 𝔄. *γελοῖα — ὄντες* Plutoni continuant et ante *πολλά* habent personae signum AV. quum nova

γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες, ... πολλά. κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, καὶ
346 *ὅλως, ἀεὶ θανόντι * ἐοικὼς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διῃρημένοι βόσκονται ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.* ΠΛΟΥΤ. *οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως,*

---

persona in codd. non solum rubro puncto sed etiam punctis tribus . . . signetur (ut in ipso A paullo ante IV, 1 ante *καὶ ἀκίστραν*), quae eadem puncta lacunam indicant: suspicio est ante *πολλά* signa olim exstitisse lacunae. ante *πολλά* distinguunt AV et v; reliquorum codd. distinctio latet. omnes libri *ὄντες πολλά* exhibent (de uno 𝔄 parum constat, utrum *ὄντες πολλά* an potius habeat *ὄντες. ἀλλά*). vitio hunc l. adfectum esse olim G. Hermannus perspexerat. postea Urbanus conjecit *ὄντες· ἀλλὰ κἀκεῖνος* —, et eodem modo Bekker, hic quidem recte dubitans neque confidens. ut enim *ἀλλά* ferri possit minus apte positum, *καί* prorsus ineptum est, quo deleto certe scribendum erat: *ὄντες· ἀλλ' ἐκεῖνος*. ego vero nihil mutavi sed ante *πολλά* signa posui lacunae. suppleo autem: *ὄντες, [μάτην ἀναλώσαντες] πολλά. κἀκεῖνος* — vel *ὄντες [μάτην δῶρα δόντες] πολλά. κἀκεῖνος* —, quae ad illud Plutonis *μάτην ἐπιχανόντες* refero. nam ut verba quae excidisse puto, sunt incerta, ita rem ipsam certo habemus compertam, de qua vide vel D. Mort. VI, 4 init., ibid. IX, 2 med. et Horat. Serm. II, 5, 10 sqq. *καὶ ἐλπίζει* BAO𝔄ΨΦΩ cum Thoma bis, p. 61, 12 et p. 156, 18, sed *καὶ ἐπελπίζει* edd. vett. et lemma scholii in V. Hemsterhusio dubitare licuit, num Thomas ipse male habitus fuerit a librariis. at nunc scimus vetustam lectionem esse *ἐλπίζει*. ergo Thomas vitioso codice occaecatus *ἐλπίζω* pro *ἐπελπίζω* poni posse somniavit.

θανόντι ΨΦΩ et v, *θανεοντι* 𝔄, *θανοῦντι* AO, *θανοῦντι* B (?) ubi *ουν* supra sec m. exploso vitio *θανοῦντι* (quod e D. Mort. VI, 4 vel De Merc. Cond. 31 nasci potuit) Schaefer ad Soph. Ajac. v. 468 *θανόντι* jure probavit. at quod Bekker senex *ἀειθανοῦντι* (pro *ἀεὶ θανόντι*) edidit, id ne graece quidem dictum est. *μᾶλλον*] *πλέον* 𝔄. *τὸν κλῆρον ἐν σφίσι* (*σφῖσι* A) *διῃρημένοι* libri omnes praeter 𝔄 qui: *διῃρημένοι τὸν κλῆρον ἐν σφίσι.* *βόσκωνται* (ο supra) A. *μακαρίαν*] *μακάριον* 𝔄. nulla persona nova ante *οὐκοῦν* in A.

ὥσπερ Ἰόλεως edd. vett. et v, *ὥσπερ ὁ Ἰόλεως* 𝔄, vulgatam habet m sec A, sed pro *ἰόλεως* ante rasuram aliud quid fuit, fortassis *ὁ Ἰλέως* (ita A), *ὥσπερ διλέως* BΦ, *ὥσπερ Ὀΐλεως* ΨΩ, *ὥσπερ ὁ ἰλέως* O et *ἰλέως* etiam V. quae vitia etsi partim cum foedo er-

ἀνηβησάτω, οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὀνειροπολησθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡΜ. ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί. ΠΛΟΥΤ. κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὖθις πρωθήβης γενόμενος.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1. *ΤΕΡΨ. Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν * ἔτι; ΠΛΟΥΤ.* 347
δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων, σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡΨ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον ἀπελθεῖν τοῦ βίου παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛΟΥΤ. καινά, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. 2. *ΤΕΡΨ. οὐκοῦν ταύτας αἰτιῶμαι*

---

rore cohaerent scholiastae, tamen in universum ei favent scripturae quae est in 𝔄: *ὥσπερ ὁ Ἰόλεως.* *οἱ δ'*] *οἱ δὲ* Α𝔄ΨΦΩ. *γάρ σοι ἤδη*] *γὰρ ἤδη σοι* 𝔄. *εἰσὶ* (*εἰσὶν* Φ). *ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ* libri praeter 𝔄, qui: *εἰσι κατασπῶν· ὁ δὲ —.* *αὖθις*] *ἤδη* 𝔄. *πρωθήβης* ΑΨΦΩd et v, *προθήβης* Β*O* (ita *O*) abc, *προηβης* 𝔄.

VI.

1. *γεγονότα*] *γενόμενον* 𝔄. *ἐνενήκοντα* Β𝔄ΨΦΩa, *ἐννενήκοντα* v et *O* et qui addit: *ἔτη* Μ. *γέροντα* om Ψ. *Θούκριτον*] *Εὐκράτη* 𝔄, hic et infra (scil. e dialogo V). *δικαιότατον μὲν οὖν*] *οὖν* om Φ, sed pro his Ψ: *ὑπεργήρων ὄντα δικαιότατον μὲν οὖν.* *εἴ γε* om Ω. *ἐπεβούλευες*] *ἐπεβούλευσας* 𝔄. *καὶ μηκέτι*] *καὶ* om 𝔄. *χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον*] *αὐτὸν* om Φ, sed pro his 𝔄: *τῷ πλούτῳ χρῆσθαι πρὸς ἡδονὴν δυνάμενον.* *τοῦ βίου* om a. *τῷ πλούτῳ χρήσασθαι*] *χρήσασθαι τῷ πλούτῳ* Ω. *χρήσασθαι — ἡδονήν*] *δυνάμενον χρῆσθαι πρὸς ἡδονὴν* 𝔄. *τὸ δὲ*] *τῶ δὲ* Ψ.

2. *ταύτας* Belinus et Voigtlaender, ambo dubitanter; *ταῦτα* 𝔄, *ταύτης* ΒΟΔΨΦΜΩ(V), *ταύτην* edd. vett. *ἐχρῆν*] *χρῆν* Ψ.

τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἑξῆς πως γίγ-
νεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον
ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν, ἀναστρέφεσθαι δὲ
μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς
ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτταρσιν
ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς
ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα ἔμψυχόν
348 τινα τάφον, ὑπὸ τῶν * νέων καταγελώμενον, ἀπο-
θνήσκειν δὲ καλλίστους καὶ ἐρρωμενεστάτους νεανίσκους·
ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι
ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα
349 μὴ μάτην ἂν ἐνίους * ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς

ἑξῆς πως γίγνεσθαι 𝔄, ἑξῆς πως γίνεσθαι ΒΟΨΦΩ et v, ἑξῆς περιγίνεσθαι Δ. μετὰ τοῦτον] μετ' αὐτὸν 𝔄. ὅστις καὶ] ὅστις ἀεὶ Cobetus V. L. p. 229, male. cohaerent verba καὶ τῇ ἡλικίᾳ. ἀναστρέφεσθαι] ἀνεστράφθαι 𝔄. ἀντιστρέφεσθαι Cobetus V. L. p. 146, frustra. δὲ μηδ.] δὲ supra m sec in *O*. ζῆν μὲν τὸν] ζῆν τὸν μὲν Ψ. ὑπέργηρων] ὑπέργηρον *O*. ἔτι λοιποὺς] ἐπιλοίπους 𝔄, ἔτι λοιπὸν Δ. οἰκέταις] οἰκέταις γε ΒΟ, οἰκέταις τε 𝔄. τέτταρσιν ΒΟΔΑΨΦΩ, τέταρσιν V, τέτρασιν edd. vett. οὐδὲν ἔτι] οὐδὲν ὅτι Ψ. ἄνω γὰρ] γὰρ om 𝔄. εἰδέναι ἐχρῆν Β𝔄 et v, εἰδέναι γε ἐχρῆν *O* (ita *O*) ΨΩ, εἰδέναι γ' ἐχρῆν Φ. ἢ — γέ hic non minus aptum est quam in Rhet. Praec. 23. at h. l. γέ modo praecessit. hinc ille error. μάτην ἂν] ἂν delebat Cobetus Orat. p. 101 et V. L. p. 103, frustra. πολλάκις ἐλαύνει 𝔄 solus, πολλάκις ἐκφέρει ΒΟΨΦΩ (diserte) et v cum Macario IV, 33 p. 170 ed. L. Hemsterhusius quum ἐκφέρει ferendum esse recte negasset, verba πολλάκις ἐκφέρει deleta voluit: quam opinionem et ego olim et alii (in his Cobetus V. L. p. 295) comprobavimus. at hodie aliter sentio. nam v. πολλάκις neque ad proverbium ipsum (de quo vide Diogenianum III, 30 p. 219) pertinet et ejusmodi est, ut eo vel ob illud νῦν δέ, quod logicum est non temporale, nihil cogitari possit aptius. ergo quum πολλάκις deleri nequeat, sequitur h. l. omnino nihil deleri posse. immo et ἐλαύνει audacter et ἐκφέρει lenius conjectum est, utrumque ideo, ut inde accusativus τ. β. pendere posset. ut igitur in D. Mort. I, 3 pro genuinis μία Μυκονος similes literae μία ἡμῖν κόνις in eisdem codd. leguntur: ita hic quoque in vetusta scriptura conjectoris ἐκφέρει verbum latet ad apices et ductus persimile. hinc pro ἐκφέρει nunc ἐκβαίνει correxi, i. e. ‚illud quod in proverbio est saepe fit (eventum habet)‘. attici de somniis vel proverbiis, quae eveniunt nunc ἐκβαίνειν (ut

παροιμίας, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν, πολλάκις ἐκβαίνει. 3.
*ΠΛΟΥΤ. ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα
γίγνεται, ἤπερ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες
ἀλλοτρίοις ἐπιχειρεῖτε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων
ἐσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; * τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισ-* 350
*κάνετε πρὸ ἐκείνων κατορυττόμενοι, καὶ τὸ πρᾶγμα
τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίγνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους
ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν
ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοή-
κατε γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα εἰ
ἄτεκνοι εἶεν, οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι
πολλοὶ ἤδη τῶν * γερόντων συνέντες ὑμῶν τὴν πανουρ-* 351
*γίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν
αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα
ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυ-
φορήσαντες, ὁ δὲ παῖς καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,*

Alexis ap. Antiatticistam p. 96, 9) usurpant, nunc *ἀποβαίνειν* promiscue, quo Thucydides, Lucianus ipse, Artemidorus aliique utuntur, abstinent autem verbo *πληροῦσθαι* hellenistarum proprio, velut in N. T. Matth. 1, 22: *ἵνα πληρωθῇ* — formula solemni.

3. *ταῦτα μὲν*] *ταυτὶ μὲν οὖν* 𝔄. *γίγνεται*] libri *γίνεται* praeter 𝔄, qui: *γε ορισθαι* (sic). fortassis voluit: *ὥρισται*. *ἐπιχειρεῖτε* 𝔄, *ἐπιχαίρετε* ΒΟΨΦΩabc, *ἐπιχαίνετε* VTUd et v, conjectura byzantini infelice. nam praesens *χαίνω*, quod Lobeckius ap. Buttmannum Gr. Gr. II p. 324 e Galeno et Aeliano profert, neque atticum est neque Lucianeum. *ἐσποιεῖτε* ΒΟ, *ἐποιεῖτε* Ψ, *εἰσποιεῖτε* 𝔄ΦΩ et v. *φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν* ΨΦΩ(V) et v, *φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν* ΒΟabc, *αὐτοὺς οὐδὲν προσήκοντες τοιγαροῦν* (om. *φέροντες*) 𝔄. *πρὸ ἐκείνων* ΒΟΔΨΩΜ, *πρὸς ἐκείνων* 𝔄Φ et v. *γίγνεται*] libri *γίνεται*. *ὅσῳ*] *ὅσον* Ψ. *εὔχεσθε*] *εὔχεσθαι* Ο (ita Ο) abc. *τοσούτῳ*] *τοσοῦτον* Ψ. *ἅπασιν*] *πᾶσιν* Δ𝔄. *ἅπασιν — αὐτῶν*] *πᾶσιν ὑμᾶς ἡδὺ προαποθανεῖν ἐκείνων* 𝔄. *ταύτην τέχνην*] *ταύτην τὴν τέχνην* Φ. *ἤδη* om 𝔄. libri *τῶν ἐρωμένων* praeter unum 𝔄 qui: *τῶν ἐρρωμένων*. illud vitio creatum esse Hemsterhusius perspexit. ego recepi optimam Madvigi (in Advers. Cr. p. 681) emendationem: *τῶν γερόντων*. *συνέντες* ΒΟ𝔄ΨΩbcd, *συνιέντες* ΦVTX, *ἀνέντες* a. *δορυφορήσαντες*] *δορυφοροῦντες* Φ, *δωροφαγησαντες* 𝔄. *ἐστὶ δίκαιον*] *δίκαιόν ἐστι* 𝔄. *πάντων* om 𝔄. *καταγελασθέντες* VTU et pro scholio cod. Voss., *ἀπομυχθέντες* 𝔄 solus, *ἀποσμιγέντες* Ο, *ἀποσμυ-*

κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀπο-
852 σμυγέντες. 4. * ΤΕΡΨ. ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοῦ
853 γοῦν * Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι
854 * δοκῶν καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων καὶ μύχιόν τι
καθάπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ἔτι ὑποκρώζων, ὥστ'

γέντες ΒΨΦΩ et v. sensus certo hic est: ‚argento emuncti (decepti)'. itaque καταγελασθέντες glossema est malum, quocum compara Pollucem II, 78 ἀπομύττειν bene explicantem verbis τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν. neque Buttmanni judicium in Gr. Gr. I p 450 verbo damnantis vulgatam, neque Hemsterhusi conjectura ἐπιμυγέντες vel Lobeckiana ad Soph. Aj. p. 450 ed. sec. ὑποσμυγέντες vel aliae memoria dignae videntur praeter unam Kusteri ἀπομυγέντες. at quum antiquam lectionem nunc esse sciamus ἀποσμυγέντες, manet ea vere dicta esse, quae olim (De Luc. Lexiphane p. 3) his verbis scripsi: ‚conservandum esse quod libri tradiderunt idque non ab ἀποσμύχω formatum, sed ab ἀποσμύττω, quae forma a vulgari ἀπομύττω sensu non discrepat. jam vide mihi Hesychii glossas has: Σμυκτήρ· ὁ μυκτήρ. tum: Σμύσσεται· ἀπομύσσεται. denique: Ἐπισμυκτόν· ἐπιμυκτηρισμόν, ubi recte Albertius Ἐπισμυγμόν'. (in ultimo loco hodie malo: Ἐπισμυκτύν· quod literarum series aeque commendat.) ibidem ego post Koenium, qui ad Gregor. Cor. p. 553 rem verbo attigit, genus universum complexus sum, id quod post me fecit etiam Lobeckius in Pathol. El. p. 120 sqq. hoc Luciani loco praetermisso, quo p. 130 utendum erat. alia quae ab me dicta erant repetiit ut p. 121 id quod p. 2 de Lexiph. § 3 scripseram et plura a me omissa addidit. maluit tamen locos coacervare quam, sicut ego p. 3 coeperam rationes conligere. quae tum scripsi, adhuc teneo dialecti discrimina hic non multum valere. ut μικρός et σμικρός ambo sunt attica, ita formam σμυρίζω poetarum ut Archilochi ap. Athen. XV p. 688, c (sive p. 542 ed. Bergk.) Meinekius in Fragm. Com. V. II P. II p. 831 etiam atticis tribuit. immo σ̄ in certis tantum verbis, quae ego l. l. p. 2 partim conlegeram, praemittitur. tum p. 3 attuli Ver. Hist. I, 24 ἀπομύττονται et D. Meretr. VII, 3 ἀπεμύκτισας, cum quibus negavi pugnare ἀποσμυγέντες, quod dulcius suaviusque ad aures accidat quam ἀπομυγέντες. similiter Aristophanes in Pluto v. 1082 διεσπλεκωμένη scripsit, sed idem in Lysistr. v. 152 πλεκοῦν, ubi Dindorfi conjectura: κἀπιθυμοῖεν σπλεκοῦν sono refellitur asperrimo.

4. γοῦν 𝔄 et v, δ' οὖν ΒΟΦΜ, δοῦν ΨΩ. Θούκριτος] ὁ Εὐκράτης 𝔄. δοκῶν] προσδοκῶντος 𝔄. libri: ὑποστένων καὶ μύχιόν τι καθάπερ —. pro his corrigo: ὑποστένων μύχιόν τι καὶ καθάπερ — itaque correxi ad Gallum c. 10 (p. 120). ἀτελὴς

ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ ἐσέπεμπόν τε πολλά, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρίᾳ, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην ἀριθμῶν ἕκαστα καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία καὶ φροντίδες· ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν ἐφειστήκει θαπτομένῳ πρῴην ἐπιγελῶν. 5.
ΠΛΟΥΤ. εὖ γε, ὦ Θούκριτε, ζῴης ἐπὶ μήκιστον, πλουτῶν ἅμα καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κόλακας. *ΤΕΡΨ.* τοῦτο μέν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ καὶ Χαροιάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου.

---

plerique libri et v, sed *ἀτελὴς ἔτι* 𝔄 recte. confer D. D. IX, 2: *ἀτελὲς ἔτι — ἔμβρυον.* *ὑποκρώζων*] *ὑποκράζων* O. *ὥστ' ἔγωγε* Ψ et v, *ὥστε με* BO𝔄ΦM, *ὥστ' ἐμὲ* Ω. *οἰόμενος* Ψ et v, *οἰόμενον* BO𝔄ΦΩ. *ἐσέπεμπον* BΨ, *ἐσπέμπειν* 𝔄ΦΩM, *ἔπεμπον* O et v. *τε πολλὰ* 𝔄 et v, *τὰ πολλὰ* BOΨΦΩ. *ὡς μὴ*] *ὡς ἂν μὴ* 𝔄. *ὑπερβάλλοιντό με*] *ὑπερβάλοιντό με* Δ, *ὑπερβάλοιντό μοι* Ψ. libri *μεγαλοδωρεᾷ*. at recte Bekker: *μεγαλοδωρίᾳ*. idem vitium tolle ex Anach. 9. contra in Saturn. 4 libri formam habent atticam. *ἄγρυπνος*] *ἀγρύπνως* Ω. *ταῦτα γοῦν*] *ταῦτα οὖν* Φ, *καὶ ταῦτα γοῦν* Ψ. *γεγένηται*] *γεγένηνται* Φ, *ἐγένοντο* 𝔄.
ἀγρ. καὶ φρ.] *ἡ ἀγρ. καὶ αἱ φρ.* 𝔄. *μοι*] *μου* 𝔄. *καταπιὼν* om 𝔄.

5. *εὖ γε — καταγελῶν*] haec om 𝔄. *Θούκριτε*] *Θεόκριτε* Ψ. *ζῴης* Struvius (L. L. p. 235), *ζώης* abc, *ζώῃς* aliae edd. ante Lehmannum, *ζώιοις* B, *ζώοις* OΓ𝔄ΨΩM, sed *ζώῃς* et supra pr m *οις* Φ. et *ζώοις* nonnulli probarunt. *ἐπὶ μήκιστον* 𝔄 pro *ἐπιμήκιστον*.
πρότερόν γε σὺ] *πρότερον σύ γε* 𝔄, ut ego olim male conjeceram.
προπέμψας πάντας BOΨΦΩM cum Jensio, *πάντας προπέμψας* 𝔄, *προπέμψεις πάντας* edd. vett. *ἤδη*] *ἤδει* Ψ. *εἰ καὶ*] *εἴ γε καὶ* 𝔄, *καὶ* (om *εἰ*) Ψ. *Χαριάδης* Φ et v, *Χαροιαύδης* M, sed *Χαροιάδης* BO𝔄ΔΨΩ, quod Keilius in Anal. Epigr. p. 75 et in ed. Paris. Dindorfius jure probarunt. constat *Χαριάδης* quoque nomen graecum esse, quam formam poscit metrum in Sosipatro ap. Athen. IX, p. 377, f (v. 11), in Euphrone ap. Athen. IX p. 379, e (v. 7), in Eubulo ap. Eustath. ad Odyss. p. 1915, 20 (v. 2), neque ullum versum scio, in quo metri causa *Χαροιάδης* scribendum sit eadem prosodia qua *Χαρινάδης* (ap. Arist. Vesp. 232 et Pac. 1147). at *Χαροιάδης* certo legitur in inscriptione C. J. I n. 172 idemque critici reddiderunt Thucydidi III, 86 et c. 90 atque Diodoro XII,

ΠΛΟΥΤ. θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ καὶ Μέλανθος καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
355 ταῖς * αὐταῖς φροντίσιν. *ΤΕΡΨ.* ἐπαινῶ ταῦτα· ζῴης ἐπὶ μήκιστον, ὦ Θούκριτε.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

1. *ΖΗΝ.* Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. *ΚΑΛ.* παρῆν, ὦ Ζηνόφαντε· τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο. οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. *ΖΗΝ.* τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε

---

54. in Thucydide unus alterve codex *Χαριάδης*, quod ibidem legisse videtur Trogus Pompejus ap. Justinum IV, 3, ubi vide Jeepium p. 28. analogia quoque nomen *Χαροιάδης* commendari Keilius l. l. ostendit. *Θουκρίτου*] *Εὐκράτου* 𝔄. *Μέλανθος* ΒΟΨΦΩ cum Lehmanno, *Μέλανος* 𝔄, *Μέλαντος* edd. vett. *καὶ ὅλως*] *καὶ ὅλως τε* Ψ. *αὐταῖς*] *αὐτοῦ* pr m et supra rec *αὐταῖς* Ω. *φροντίσιν*] *γενόμενοι φροντίσιν* 𝔄. *ζῴης* Φ, *ζώης* abc, *ζώοις* ΟΨΩΜ, *σὺ δὲ ζώοις* 𝔄. *ἐπὶ μήκιστον* 𝔄a pro *ἐπιμήκιστον*. *Θούκριτε*] *Εὔκρατες* 𝔄.

VII.

Καλλιδημίδου] *καλλιδημόδου* ΒΟ. (de 𝔄 hic tacetur.)

1. *Σὺ δὲ*] *δὲ* om pr m Ψ. *Καλλιδημίδη* ΨΦΩ et v, *καλλιδημόδη* ΒΟ, sed *Καλλιμιδη* 𝔄 hic et infra. quo ad nomen *Καλλιμήδης* adluditur. ita *Καλλιδημίδου* falso scriptum est pro *Καλλιμήδου* ab ipso (ut videtur) Diogene Laert. II, 56. *Δεινίου*] *Δημίου* 𝔄. *πλέον*] *πλέων* Ο. *οἶσθα· παρῆς*] *οἶσθα. παρ' ῆς* Ο (ita Ο), *ἦσθα· παρῆς* Φ, quo commendatur Dindorfi conjectura: *οἶσθα· παρῆσθα.* *Ζηνόφαντε* ΒΟΔΨΦΩ, *Ζηνόφαντες* 𝔄 (diserte) et v. perrarae sunt formae *Διοφάντης* vel *Ξενοφάντης*, neque usquam legi *Δημοφάντης* pro *Δημόφαντος* (D. Meretr. VIII, 2 et 3).

τὸ δ' 𝔄 et v, *τὸ δὲ* ΒΟΨΦΩ. *που* om 𝔄. *Πτοιόδωρον* ΩΦ et v, *Πτυόδωρον* ΒΟ𝔄, *τὸν πτυόδωρον* Ψ vitio non inaudito. ita in lexico Photius p. 470, 25 *Πτυόδωρος· ὄνομα κύριον.* *τὸν γέροντα. ΖΗ. τ. ἄ. τ. πλ.*] *τὸν γέροντα, τ. ἄ. τ. πλούσιον. ΖΗ.* Τ, *τὸν γέροντα τὸν ἄτεκνον. ΖΗΝ. τ. πλ.* Ω, sed *ΖΗΝ. ναί· τὸν γέροντα τὸν ἄτεκνου τ. πλ.* 𝔄. *τὰ πολλὰ*] *ταπολλὰ* Φ. *ᾔδειν συνόντα*] *συνόντα ἑώρων* Δ. *ἐκεῖνον α. α. ἐθεράπευον*] *ἐκεῖνον*

τὰ πολλὰ ᾔδειν συνόντα. *ΚΑΛ.* *ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ*
ἐθεράπευον ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. * 356
ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἀπετείνετο καὶ ὑπὲρ
τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐξεῦρον. πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν
οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν
(πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον) ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἕτοι-
μον ἔχειν αὐτὸ καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιή-
σειεν, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. *ΖΗΝ.*
τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.
2. *ΚΑΛ.* *ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥκομεν, δύο δὴ ὁ*
μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων τὴν μὲν τῷ Πτοιο-
δώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί,
σφαλεὶς οὐκ οἶδ' * *ὅπως ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιο-* 357
δώρῳ δὲ τὴν ἀφάρμακτον ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν,

αὐτὸν ἐθεράπευον ἀεὶ Φ, ἐκεῖνον ἀεὶ θεραπεύων (om *αὐτὸν*) 𝔄. *ὑπισχνούμενον* ΒΟ𝔄ΨΦΩΔΤΜ(V), *ὑπισχνούμενος* edd. vett. *ἐπ' ἐμοὶ τεθν.*] *ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθν.* cd, *ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι κληρονόμον* (sic) 𝔄. *ἐπεὶ δὲ*] *ἐπεὶ δὴ* 𝔄. *ἐς μήκιστον*] *εἰς μήκιστον Φ, ἐπὶ μήκιστον* 𝔄. *ἐπεγίνετο* libri omnes ut videtur (*ΟΦ* diserte): solus 𝔄 fortassis *ἐπετείνετο*, si fides est silentio. Hemsterhusius in ed. minore: ‚tentare libet *ἐπετείνετο*, vel *ἀπετείνετο*'. ego non *ἐπετείνετο* ut alii sed *ἀπετείνετο* hodie probo. hoc enim et *παρατείνειν* (D. Mort. 4, 2, Icaromenipp. c. 29) ita dici solet. postea idem Hemsterhusius: ‚nunc tamen, inquit, nihil movere satius puto'. at loci partim ab ipso partim ab me (Qu. L. p. 116) collati non satis quadrant. *ἐπὶ τὸν κλῆρον* ΒΟ𝔄ΦΩ et v, *ἐπὶ τῶν κλήρων Ψ, τῶν κλήρων* M. *ἐξεῦρον*] *ἐξηῦρον ΟΦ*, probante Dindorfio. *Πτοιόδωρος ΦΩ* et v, *Πτυόδωρος* ΒΟ𝔄Ψ.

αἰτήσῃ] *αἰτήσει Δ.* *πίνει δ' Φ* et v, *πίνει δὲ* ΒΟ (ita *Ο*) *ΨΩ*, sed *πίνει δ'* om 𝔄. *ἐπιεικῶς*] *πάνυ* superscr. in *Ω*, quod scholium est in V. *πίνει — ζωρότερον*] de verbis ordinandis recte judicavi in Qu. L. p. 117. *ἐς κύλικα*] *εἰς κύλικα ΦΩ, εἰς τὴν κύλικα* 𝔄. *αὐτὸ καὶ*] haec om 𝔄. *εἰ δὲ*] *ἐπεὶ δὲ* 𝔄. *ποιήσειεν* Dindorfius, *ποιήσει* 𝔄ΟΨΦ et v, *ποιήσῃ* B (de *Ω* non constat). *ἐπωμοσ.*] *ἀπωμοσάμην Ψ.* *ἀφήσειν*] *ἀφεῖναι* 𝔄. *τί οὖν*] *τί γοῦν Ψ.* *γάρ τι*] *τι* om *Φ*.

2. *δύο δὴ* ΒΟΨΦΩ, *δύο ἤδη* 𝔄 et v. *ἑτοίμους* om 𝔄. *Πτοιοδώρῳ ΦΩ* et v, *Πτυοδώρῳ* ΒΟ𝔄Ψ. *τὴν δ'* 𝔄 et v, *τὴν δὲ* ΒΟΨΦΩ. *Πτοιοδώρῳ ΦΩ* et v, *Πτυοδώρῳ* ΒΟ𝔄Ψ. *τὴν*

ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντε; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. ΖΗΝ. ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά με ὁ οἰνοχόος εἴργασται. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον.

358 * VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, ὁ νε-

ἀφάρμακτον Bekker. libri τὸ ἀφάρμακτον praeter Φ, qui τὸ ἀφάρμακον. eandem vim habent ἀφάρμακος, ἀφάρμακτος, ἀφαρμάκευτος. ἔδωκεν ΒΟΔΨΦ, ἀνέδωκεν 𝔄, ἐπέδωκεν Ω et v. ἔπινεν] ἔπιεν Ω. αὐτίκα μάλα om Ω. γελᾷς] ἐγέλασας 𝔄. Ζηνόφαντε ΒΟΔΨΦΩ, Ζηνόφαντες 𝔄 et v. ἔδει γε] ηδει 𝔄. Καλλιδημίδη ΨΦΩ et v, καλλιδημόδη ΒΟ, Καλλιμιδη 𝔄 ut supra. ὑπεταράχθη] ἐταράχθη 𝔄. πρὸς τὸ] πρὸς τὸν Ο. ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. Ζην. πλὴν — libri praeter V, qui personam Ζην. ponit ante οἷα et ante πλὴν — omittit. ostendi ad Conviv. 35 p. 114 in talibus οἷός γε (addito γέ) Luciani tempore dici per se potuisse. at hoc loco non γέ sed pronomen ipsa poscit sententia. e duabus conjecturis, quas ideo in Qu. L. p. 118 posui, altera ferri nequit, altera haec est: ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά με ὁ. οἰν. εἴργασται. Ζην. πλὴν —, cui voces πλὴν ἀλλά non repugnant, ut patet vel e D. Mort. IX, 4. et hanc quidem (i. e. με pro γε) et Bekkero et Dindorfio probatam recepi. video tamen alii quoque conjecturae locum relictum esse, ut cum Graevii codice persona Ζην. ante οἷα ponatur ac tum γέ in σέ mutetur: ἐγέλα καὶ αὐτός. Ζην. οἷά σε ὁ οἰνοχόος εἴργασται· πλὴν ἀλλὰ —. ita in Fugitiv. 22 Philosophiae oratione finita haec sequuntur: Ζεύς. οἷα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία —. eligat lector acutus. τραπέσθαι] τρέπεσθαι ΦΩ. ἀσφαλέστερον] ἀσφαλέστερον ὁ κλῆρος 𝔄. εἰ om sed superscr. Ω. καὶ ὀλίγῳ ΒΟ𝔄ΨΦΩ et v, ὀλίγῳ (om καὶ) ΔV. βραδύτερον Δ cum Hemsterhusio, βραδύτερος ἦν ΒΟ𝔄ΦΩ(V) et v, sed βραδύτερος (om ἦν) Ψ.

VIII.

Χνήμωνος καὶ Δαμνίδου Φ, qui tamen mox ὦ Κνήμων servat, sed ΔΑΒΙΜΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΩΝΟΣ 𝔄 levi vitio pro ΔΑΒΙ-

βρὸς τὸν λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗΜ. ὅ τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τἀμὰ παραλιπών. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ, κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θερα-

---

ΜΑΝΤΟΥ. hinc sequi videtur fuisse, qui pro Damnippo Adimantum et pro Cnemone Dorionis personam supponerent ideoque mox ὦ Δωρίων pro ὦ Κνήμων nimis callide scriberent. nam Ἀδείμαντος quidam exstat in Navig. c. 1 et Δωρίων quoque nomen est dignum Luciano utpote e comoedia petitum. notus est Δωρίων tibicen et heluo e Mnesimacho ap. Athen. VIIII p. 338, b, qui de eodem alia narrat p. 337, b sqq., notissimus Δωρίων leno e Terentio (scil. ex Apollodoro) in Phorm. III, 2, 1 v. 485. at illud ὦ Κνήμων haudquaquam mutandum erat. etenim Κνήμων, nomen non tritum e comoedia ipsum quoque profluxit. Κνήμων quidam fuerat apud Menandrum teste Choerobosco in Bekk. Anecd. p. 1290 sive grammatico in Crameri Anecd. Ox. IV p. 351.

1. τὸ τῆς] τὸ om Φ. ΔΑΜ. τί — Κνήμων;] haec om 𝔄. ΚΝΗΜ. πυνθάνῃ ὅ τι ἀγανακτῶ; ΒΟΦΩ et v, πυνθάνῃ τί ἀγανακτῶ; (sine persona ΚΝΗΜ.) 𝔄, ΚΝΗΜ. πυνθάνῃ ὅ τι καὶ ἀγανακτῶ; Ψ. sed πυνθάνῃ, quod in libris est omnibus, ab Mehlero in Mnemos. II p. 72 et a Cobeto in V. L. p. 110 summo jure deletum est probante Dindorfio, quorum nullus tanti vitii originem aperuit. nos cum codice 𝔄, qui hic verba ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα πυνθάνῃ (mediis plane omissis) continuat, eum conferamus, qui ab hoc Luciani loco unice pendet, Apostolium Paroem. XII, 83a p. 564 ed. L.: Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα πυνθάνεται· ἐπὶ τῶν ἐναντίως γινομένων. itaque πυνθάνῃ ortum est e supplemento inepto πυνθάνεται, quod superioribus illis ὁ ν. τ. λέοντα primo adscriptum erat. nam Apostolius in suo Luciani codice adhuc legerat: ὁ ν. τ. λέοντα πυνθάνεται, quibus verba ὅ τι ἀγανακτῶ in nonnullis codd. continuo subjecta erant. hic tum alius corrector, quem lectio πυνθάνεται offendisset, πυνθάνῃ pro eo scripsit idque junxit inferioribus (plane ut est in 𝔄): ὁ ν. τ. λέοντα. πυνθάνῃ ὅ τι ἀγανακτῶ; ductus ille (si latine fuit doctior) fortassis etiam illo: ‚rogas?' quod bene latinum est. ἀκούσιος bcd et v, ἀκουσίως U, ἀκούσιον ΒΟ𝔄ΔΨΦΩ(V)a. ἀθλίως ΦΩVU, ἄθλιος ΒΟ, sed ὁ ἄθλιος 𝔄Ψ et v, quod hic ubi ἀκούσιος antecedit, probo. ἂν μάλιστα σχεῖν] μάλιστα ἔχειν (om ἂν) 𝔄, μάλιστα σχεῖν ἂν Ψ. παραλιπών] μὴ καταλιπὼν 𝔄. τοῦτ' ἐγένετο] τοῦτο ἐγένετο ΒΟ𝔄ΨΦΩ. ἄτεκνον ὄντα om Ψ. καὶ σοφὸν] καὶ om 𝔄 solus. τοῦτ'

*πεῖαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι,
θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέ-
λοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε καὶ τὰ αὐτὰ
359 πράξειεν. ΔΑΜ. τί * οὖν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗΜ. ὅ τι
μὲν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα·
ἐγὼ δ' οὖν ἄφνω ἀπέθανον τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος.
καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμὰ ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ
ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον,
ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυ-
τοῦ συντέθεικας. ΚΝΗΜ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.*

IX.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

1. *ΣΙΜ. Ἥκεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ'
ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιω-
κώς; ΠΟΛ. ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα, ὦ Σιμύλε.
360 ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως * τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος ἀπέθανον.
ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει.
ΣΙΜ. παράδοξον,. εἰ γέρων τε καὶ ἀσθενὴς ἄτεκνός τε
προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.* 2. *ΠΟΛ.*

εἶναι] *τοῦτο εἶναι* BO (ita *O*) 𝔄ΨΦΩ. *ἐς τὸ φανερὸν*] *ἐτὸ φανερὸν O*, *εἰς τοφανερὸν Φ*. *καταλέλοιπα*] *καταλελοίπειν* 𝔄. *ζηλώσειε* 𝔄ΨΦΩ et v, *ζηλώσειεν* BO. *καὶ τὰ αὐτὰ*] *κἆτα τὰ αὐτὰ* 𝔄. *πράξειε OΨΦΩ* et v, *πράξῃ* 𝔄, sed *πράξειεν* B, recte. *δὴ*] om sed superscr. *Ω*, pro eo *καὶ* habet 𝔄. *ὅ τι μὲν* BO𝔄ΨΦΩ, *ὅ τι μὲν οὖν* edd. vett. *αὐτὸς* om pr m *Ω*. *ἐνέγραψε*] *ἀνέγραψε O*. *ἑαυτοῦ*] *αὐτοῦ* 𝔄. *δ' οὖν* Bekker. libri *γοῦν*. *τέγους*] *στέγους Ω*. *ἄγκιστρον* BO𝔄ΨΦΩ(V), *ἄγκυστρον* edd. vett. *σόφισμα* BOΨΩ et v, *τὸ σόφισμα* 𝔄Φ. vulgatam in Qu. L. p. 158 probavi. *σαυτοῦ*] *σεαυτοῦ* 𝔄.

IX.

1. *Ἥκεις — καὶ σὺ*] *Ἥκεις καὶ σὺ ὦ πολύστρατε ποτὲ* 𝔄Φ. *ἀποδέοντα*] *ἀπᾴδοντα* 𝔄. *ἐνενήκοντα* BO𝔄ΨΦΩa, *ἐννενήκοντα* edd. vett. praeter a. *Σιμύλε* pro *Σίμυλε* Jacobitius hic et infra § 3. *πῶς δὲ O*𝔄ΨΦΩ et v, *πῶς δαὶ* B solus. *μετ' ἐμὲ ταῦτ'*] *μετ' ἐμὲ ταῦτα* BOΨΦΩ, *μετὰ ταῦτα* 𝔄. *ὄντος* om a. *ἄτεκνός τε προσέτι* 𝔄ΦΩ et v, *ἄτεκνός τε πρὸς, ἔτι* M, *ἄτεκνός*

*τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι
ἦσαν πολλοὶ καὶ γυναῖκες ἁβρόταται καὶ μύρα καὶ οἶνος
ἀνθοσμίας καὶ τράπεζα ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ.
καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην.
ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά·
καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί,
μετὰ δὲ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν τῆς
γῆς τὰ κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε,
μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὔκ, ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.
ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέτ-
ταρας * ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν* 361
*ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς,
ὄντα καὶ λημῶντα προσέτι καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο
θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅντινα ἂν καὶ
μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σύ [τινα,] ὥσπερ
ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά*

τε καὶ προσέτι (*πρὸς ἔτι.* B) ΒΟΨ. *ἐδύνασο*] *ἔτι ἐδύνασο* 𝔄.
2. *ἅπαντα* om 𝔄. *ἐδυνάμην· ἔτι*] *ἐδυνάμην ἔτι·* 𝔄. *ὡραῖοι ἦσαν*] *ἦσαν ὡραῖοι* Ω. *ἀβρέταται* O. *μοῖρα* BO, *μῦρα* edd. vett. et fortassis Φ, sed *μύρα* 𝔄ΨΩ. *τράπεζαι* v et fortasse Φ, sed *τράπεζα* ΒΟΓ𝔄ΨΩΜ, quod unice verum esse olim docui (De Daetal. Aristoph. p. 84). adde Schaeferum in adnot. ad Demosth. II p. 606. *γάρ σε*] *γὰρ ἐς* Ψ. *ἐπέρρει* ΒΟ𝔄ΨΦΩVU cum Hemsterhusio, *ὑπέρρει* edd. vett. *παρ' ἄλλων τἀγαθὰ* 𝔄Ω et v, *παρὰ ἄλλων τἀγαθὰ* B, *παρὰ ἄλλων τὰ ἀγαθὰ* O (ita O) Φ, *παρὰ τῶν ἄλλων τὰ ἀγαθὰ* Ψ. *μετὰ δὲ παντοῖα*] *μεγάλα δὲ καὶ παντοῖα* 𝔄. *ἁπανταχόθεν*] *πανταχόθεν* 𝔄. *τὰ κάλλιστα* Γ𝔄ΦΩΜ, *κάλλιστα* ΒΟΨ et v. *ΠΟΛ. — μυρίους*] haec om O. *ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον*] *ἀλλὰ ἐραστὰς ἔσχον* 𝔄Μ, *ἀλλ' ἐραστὰς ἔχων* ΨΦ. *ΣΙΜ. ἐγέλασα·*] *ἐγέλασας; ΣΙΜ.* 𝔄. *γε* om 𝔄Φ, pro eo *τε* habet M. *τῶν ἐν τῇ πόλει*] *τῶν πολιτῶν* 𝔄. vide quae dixi ad Necyom. 2 init. (V. II P. I p. 163). *ὄντα*] *ἤδη ὄντα* 𝔄. pro his: *αὐτῶν ὅντινα ἂν* malim: *ὅντινα ἂν αὐτῶν*. *προσέβλεψα*] *προσεβλεψάμην* 𝔄. *μῶν* om 𝔄. *καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ* (*ὁ* om O) *Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου* ΒΟΨΦΩ et v, *καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων ἐκ Χίου τὴν Ἀφροδίτην* 𝔄. non cujusvis vectoris sed dei est, navicularium senem in juvenem transformare. ergo haec quae Abreschius in Dilucc. Thuc. p. 613 defendere audebat, mendosa sunt. atque ego quidem in Quaestt. L. p. 17, ubi *Ἀφροδίτην τινά* ‚Venerem alteram' designare ostendi, *τήν*

σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν περιπόθητος ἦν. ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις. 3. ΠΟΛ. καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὑτοσὶ πολὺς ὢν ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτάρ, ὦ Σιμύλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις καὶ ἀπέκλειον
362 *αὐτῶν * τινας ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον, ὁ δ' ἐπίστευέ τε καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἔχων, ἐκείνας κατέλιπον οἰμώζειν ἅπασι φράσας. 4. ΣΙΜ.*

---

articulum expunxi eamque emendationem, quam verisimilem esse nemo negabit, et Bekkero probavi et Dindorfio. at Hemsterhusius aut pro *τινα* scribi voluit *θεῶν τινα*, quod vehementer languet, aut *τινα* deleri, quod sane e praegresso *ὅντινα* oriri facile potuit. itaque ne iniquius egisse viderer, nunc mea conjectura posthabita cum Hemsterhusio *τινα* ut suspectum uncis inclusi. ceterum hanc ipsam de Phaone fabulam simili modo atque h. l. Lucianus tractaverat Plato comicus in ‚Phaone', id quod e fragmento ap. Athen. X p. 441, f colligere licet. et hoc quidem Hemsterhusius ad h. l. (I p. 361) primus optime perspexit, quem Meinekius in Hist. Cr. Com. p. 186 tacite secutus est. *ἐξ ὑπαρχῆς*] *ἐξυπαρχῆς Φ.* *αἰνίγματα*] *αἴνιγμα* 𝔄.

3. *ὁ ἔρως οὑτοσὶ*] *ὁ ἔρως οὑτωσὶ Ω, οὗτος ὁ ἔρως* 𝔄. *ὁ περὶ*] *ὁ* om *Ψ.* *τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε*] *θαυμάσιε, τὸ κάλλος* (om *ὦ*) 𝔄. *παρὰ τῆς*] *περὶ τῆς* V, *ἐκ τῆς* 𝔄. *δὲ πολλάκις*] *καὶ πολλάκις Ω.* *αὐτῶν τινας*] *τινας αὐτῶν Ψ,* fortasse. *ἐνίοτε* om 𝔄. *ὑπερεβάλλοντο*] *ὑπερέβαλλον* 𝔄, *ὑπερβάλλοντο* (vel *ὑπεβάλλοντο*) *O.* *δ' οὖν*] *γοῦν* 𝔄. *κτημάτων*] *χρημάτων* 𝔄. *εἰς τὸ φανερὸν* 𝔄, *εἰς τοφανερὸν Φ.* *ἔφασκον*] *ἐφ' ἕκαστον Ψ.* *ὁ δ'*] *ὅδ'* abc. *ἐπίστευέ τε* BO𝔄Ψ et v, *ἐπίστευέ τε ἂν ΦΩΜ.*

κολακευτικώτερον] *κολακικώτερον* 𝔄. utramque formam habet Lucianus. *ἑαυτὸν* B𝔄 et v, *αὑτὸν Φ, αὐτὸν OΨΩ.* *ἀληθεῖς* om *Ψ.* *ἐκείνας διαθήκας ἔχων* 𝔄, *διαθήκας ἐκείνας ἔχων* BOΨΦ et v, sed *διαθήκας ἔχων* (vel *ἔχων,*) *ἐκείνας ΜΩ,* recte.

τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἤ πού τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος ἦν κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτὸν οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου, καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον καὶ βαρβαρίζων,
*Κόδρου δὲ εὐγενέστερος * καὶ Νιρέως καλλίων καὶ* 363
Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. οὔ μοι

Abreschius (Lect. Aristaen. p. 218) etsi verba bene ordinavit, tamen hyperbaton causatus vulgatam defendit. *οἰμώζειν ἅπασι*] *πᾶσιν οἰμώζειν* 𝔄.

4. *δ' αἱ*] *δὲ αἱ* ΒΟ𝔄ΨΦΩ. *ἔσχον*;] *εἶχον*; 𝔄. *Δί'* ΟΦ et v, *Δία* Β𝔄ΨΩ. *τῶν μειρακίων* om 𝔄. *Φρύγα*] *Φρύγα ἢ Λυδὸν ὃς πάντα μοι ἐχαρίζετο καὶ συνῆν παρ' ὅλην τὴν νύκτα ποικίλως τερπνότατος ὢν* 𝔄. i nunc et nega codicem 𝔄 saepe interpolatum esse. *ἔτη ὦ*] *ὦ* (om *ἔτη*) *Ψ*, *ἔτη ὢν ὦ* habet 𝔄. *σχεδὸν* om ΩΜ. *ἀμφὶ τὰ* om 𝔄. *εἴκοσι*] *εἴκοσιν ΨΩ*. *εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη*] *εἴκοσι* (*εἴκοσιν Ω*) *ἤδη. ΣΙΜ.* ΩΜ. *ἐκείνων*] *ἐκεῖνος Ψ*. *ἀξιώτερος κληρονομεῖν* ΒΟΨΦΩ et v, sed *ἀξιώτερος ἦν κληρονομεῖν* 𝔄, quod vel conjectura restitutum oportebat. facile autem *ἦν* intercidere potuit, hic praesertim ubi idem *ἦν* mox subsequitur. i nunc et nega codicem 𝔄 saepe sequendum esse. *ὃν*
ὃν
ἤδη] *ὧν ἤδη Φ*, unde patet origo vitii *αὐτῶν* pro *αὐτόν*. *καὶ αὐτοὶ* v, *καὶ αὐτῶν* ΒΟΨΦΤV, sed *καὶ αὐτὸν* 𝔄Ω, ut ego in Quaestt. L. p. 122 conjeceram. supra § 2 legimus, proceres (*τοὺς ἀρίστους*) Polystratum coluisse. hi proceres nunc heredem i p s u m q u o q u e colere dicuntur. miror editores vulgatam *καὶ αὐτοί* ferre potuisse.

θεραπεύουσιν] *θεραπεύσουσιν* 𝔄. *ἐκεῖνος — μου*] haec om 𝔄. *ἀριθμεῖται*] *ἤδη ἀριθμεῖται* 𝔄, *ἀριθμῆται* a, *καταριθμεῖται* Μ. *ὑπεξυρημένος μὲν*] *μὲν* om *Ω*, sed *ἐξυρημένος μὲν* habet *Φ*.

Κόδρου δὲ] *δὲ* om 𝔄. *λεγόμενος εἶναι*] *εἶναι λεγόμενος* 𝔄.

μοι μέλει] *μέλει μοι* 𝔄. *κ. στρ. τ. Ἑ.*] Graecia adhuc libera Athenis *ἡ ἡγεμονία τῆς Ἑλλάδος* i. e. ‚principatus' jactari in concionibus solebat, sed *στρατηγός* pertinet ad Philippum Amyntae f., de qua re vide Justinum IX, 4, 2 et Diodorum S. XVI, 91 init. idem mox contigit Alexandro, de quo vide Diodorum XVII, 4 fin.,

μέλει· καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεῖνοι δὲ μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

1. *ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσα-
θρόν ἐστι καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ
θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα
ἥκετε πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μετὰ τού-*
364 *των ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταvοήσητε· * καὶ μά-
λιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. ΝΕΚΡΟΣ. πῶς
οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑΡ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω.*

Lucianum D. Mort. XII, 4 Arrianum Anabas. II, 3. *εἰ δοκεῖ* om 𝔄. *μὴ κληρονομείτωσαν Φ* et v et ubi *μή* superscr. *Ω*, sed *μὴ κληρονομήτωσαν* 𝔄, *κληρονομείτωσαν* (om *μὴ*) BΨ, *κληρονομή-τωσαν* (om *μὴ*) *O*. *μόνον*] *μόνοι* 𝔄. ceterum aliquot codices (ut *ΨΩ*, qui decimo carent) nonum dialogum et undecimum ordine ponunt continuo: quam rationem ipsi placuisse Luciano suspicor. omnes enim dialogi a quinto ad finem undecimi in heredipetarum artibus occupati sunt, excepto decimo, qui in aliis rebus versatur ac potius cum dialogo ‚*Κατάπλους ἢ τύραννος*‘ comparari solet.

X.

In Cataplo inde a c. 24: *στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς* adluditur sane ad nobilem Platonis locum in Gorgia p. 525, a (p. 269 Hdf.), quem alii quoque imitati sunt apud Koenium ad Gregor. Cor. p. 492 et Wyttenbachium ad Plutarch. De S. N. V. p. 110. at totum argumentum et Catapli et dialogi nostri non, ut Hemsterhusio placuit, ex illo Platonis loco concepisse sed ipse Lucianus videtur excogitasse. *ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ* V𝔄MΨΩ, om BOΦF edd. vett., sed *Χάρων. Ἑρμῆς. Νεκροί.* A (ter).

1. *ΧΑΡ.*] *Ἑρμῆς* D. personae signum in A. *ἔχει ἡμῖν* ADΦΩF, *ἔχει ὑμῖν* BOΓ𝔄M(*Ψ*) edd. vett. *μὲν ἡμῖν* ACΦ, *μὲν* (om *ἡμῖν*) 𝔄, *μὲν ὑμῖν* BOΓΨΩMF edd. vett. *ὡς ὁρᾶτε*] *ὁρᾶται* (om *ὡς*) *Ψ*. *τὰ π.*] *ταπολλὰ* AΦF et mox *ἐπιθάτερα* a. *τοσοῦτοι ἅμα* BOΨΦΩ et v, *τοσοῦτοι* (om *ἅμα*) 𝔄, *ἅμα τοσοῦτοι* AF. *μετανοήσητε* BOΓ𝔄ACΔΨΦΩMF, *μετανοήσετε* edd. vett.

ἐπίστασθαι (ε superscr., *ε* sec m) F. *ΕΡΜ.* D, *ΝΕΚ.* (id est *Νεκρός*) cae-

*γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠόνος καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ἥκῃ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς διαγίγνωσκε αὐτοὺς καὶ ἀναλάμβανε γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. 2. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕΝ. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ * Ἑρμῆ,* 365
καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων· τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα εὖ ποιῶν. ΕΡΜ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. 3. ὁ καλὸς δ' οὗτος τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς ὁ ἐπέραστος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡΜ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος καὶ τὰ χείλη αὐ-

---

teri et v, recte. *εὐπλοήσωμεν* D et pr m F. *πάντα — καταλιπόντας*] *καταλιπόντας ἐπὶ τῆς ἠϊόνου* (om *πάντα*) 𝔄. *ἠόνος* Bekker, *ηίονος* A (ita A), *ἠϊόνου* 𝔄, *ἠϊόνος* caeteri et v. *ἂν* om 𝔄. *καὶ* (post *ἂν*) om Δ solus. et *μόλις γὰρ ἂν οὕτω* exstat De Merc. Cond. 12, Hermot. 45, De Domo 32. *οὕτω*] *οὕτως* BOFΩ (ita FO), *οὗτος* Φ. *δέξαιτο* Ω et v, *δέξοιτο* BOA (ita OA) ΨΦDF, *δέξεται* 𝔄. *ὑμᾶς*] *ἡμᾶς* a. *μελήσει τοαποτούτου* ΦF, *μελήσει ἀπὸ τοῦδε* 𝔄, *μελήσειτο ἀπο τοῦ δὲ* Ψ. *ψιλὸς ἥκῃ* 𝔄 recte, sed *ψιλὸς ᾖ καὶ* caeteri et v non sine inepta particula. *ἀποβάθραν*] *ἐπιβάθραν* AFUX. *διαγίγνωσκε* Dindorfius pro *διαγίνωσκε*.

2. *ποιήσωμεν*] *ποιήσομεν* ΑΨΦΩ, *ποιήσω* 𝔄. *οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτος* libri omnes. usitatius est: *ὁ πρῶτος οὑτοσὶ τίς —;* *ἐστι*] *ἐστιν* 𝔄. *πήρα* bcd, *πεῖρα* a. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* Α𝔄ΩΦF. *ἀπερρίφθων* BOACVDTΨXY, *ἀπερρίφθω* 𝔄ΦΩF, *ἀπορρίφθων* edd. ante Hemsterhusium. *οὐδ' ἐκόμισα* ΟΦ et v, *οὐδὲ ἐκόμισα* BAΓ𝔄ΨΩF, *οὐ διεκόμισα* M. *ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην* BO𝔄ΨΦΩ et v, *παρὰ τὸν κυβερνήτην ἔχε* A solus. *ἐφ'*] *ἀφ'* 𝔄. *ἐπισκοπεῖς* 𝔄. *ἅπαντας*] *ἅπαντα* M.

3. *δ' οὗτος*] *οὗτος δὲ* 𝔄. *ἐστι;*] *ἐστιν* A, *εἰ* 𝔄. *ὁ ἐπέραστος* 𝔄ΑΩMF cum Hemsterhusio, *ἐπέραστος* BOΨΦ et v. *Χαρμόλεως — ἦν*] haec possunt ab comico sumta esse ex anapaestis dimetris: *υυ Χαρμόλεως, | οὗ τὸ φίλημ' ἦν διτάλαντον.* *βαθεῖαν*] *βαρεῖαν* 𝔄. *ἐπὶ*] *περὶ* Ψ. *καὶ τὸ δέρμα*] *τὸ* om Φ. *ἔχει καλῶς*] *Χαρμολ. ἔχει καλῶς. Ἑρμ.* F, nova persona et ante *ἔχει*

τοῖς φιλήμασι καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὔζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη. 4. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός, τίς ὢν τυγχάνεις;
366 * ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῴων τύραννος. ΕΡΜ. εἶτα, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜΠ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡΜ. τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜΠ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡΜ. καὶ τὸν τῦφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜΠ. οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡΜ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜΠ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφεῖκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. καὶ τὴν ὠμότητα καὶ τὴν ἄνοιαν καὶ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜΠ. ἰδού σοι ψιλός εἰμι. 5. ΕΡΜ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡΜ. ναὶ ἔοικας· οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί

κ. et post καλῶς etiam in A (ita A). ἐπίβαινε ἤδη] ἐπίβαιν ἤδη et in mg δὴ O (ita O).

4. οὑτοσὶ] οὗτος 𝔄. βλοσυρὸς BAΨΩF, βροσυρὸς O, βλοσσυρὸς 𝔄Φ edd. vett., ἁλουργὸς VΔU. ΛΑΜΠ.] personam om pr m F. Γελῴων B pro Γελώων. εἶτα, ὦ] ita correxi. libri τί οὖν, ὦ (A pr m τι οὖν ὦ), scil. ex inferiore loco. vide Catapl. 14 init. σάμπιχε pr m A. τί οὖν ἐχρῆν A et v, τί οὖν. ἐχρῆν F. τί οὖν; ἐχρῆν —; 𝔄 recte. minus bene Bekker hoc loco τί οὖν mutabat. vide D. Mort. XXII, 2. τύραννον ἄνδρα] τύραννον ὄντα 𝔄, τύραννον ἄνδρα ὄντα AF. μάλα om 𝔄. ταῦτα] αὐτὰ 𝔄. τῦφον B𝔄, τύφον AF et v, πλοῦτον D. ἀπόρριψον] ἀπόθου 𝔄. συνεμπεσόντα BOΨΦΩ et v, συμπεσόντα 𝔄AF. οὐκοῦν] οὐκ οὖν ΓM. vide Catapl. 11, D. Mort. XX, 2. με ἔχειν] ἔχειν με 𝔄. τί ἔτι;] τί ἐστι Ψ. πάντα] πᾶν ΓΔΨ. ἀφεῖκα Bekker. libri ἀφῆκα. τὴν ὀργὴν] τὴν om BO (ita O).

5. τίς εἶ; BO𝔄 et v, τίς εἶς; Ψ, om haec ΔΦΩ, pro eis habent τίς ὢν τυγχάνεις (τυγχάνει A pr m) ACF, scil. ex § 4 init. Δαμασίας] vide quae de hoc viro ad Lexiph. 11 diximus. ναί. ἔοικας A. ταῖς παλαίστραις] τῇ παλαίστρᾳ 𝔄. καταδύσεις τὸ]

με γυμνὸν ὄντα. ΕΡΜ. *οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, το-*
σαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς,
ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς
*μόνον· ἀλλὰ * καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον* 367
καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. *ἰδού σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς,*
ἀληθῶς εἰμι καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. 6.
ΕΡΜ. *οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. καὶ*
σὺ . . . . . τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ
τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ
ἐντάφια κόμιζε μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα, κατά-
λιπε δὲ καὶ γένος καὶ δόξαν καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις
ἀνεκήρυξε καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ
ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ
ταῦτα μνημονευόμενα. ΚΡΑΤ. *οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀπορ-*
ρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; 7. ΕΡΜ. *βαβαί· σὺ*
δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. *ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα*
καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡΜ. *ἄφες ὑπὲρ γῆς τὸ*
τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει.
8. *ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος καὶ βρενθυ-*
*όμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ * ἐπὶ τῶν φροντίδων* 368

καταδύσεις γε τὸ 𝔄, *καταδύσειν τὸ Φ.* *τούτους ἀπόρριψον*] haec om *O*. *τὰ κηρύγματα*] *τὸ κήρυγμα* 𝔄. *σοι* om 𝔄. *ὁρᾷς* om 𝔄. *ἀληθῶς* om D. *ἰσοστάσιος*] *ἴσος* 𝔄.

6. *ἀβαρῆ*] *ἀμαθῆ* 𝔄. *ὥστε* om 𝔄. *καὶ σὺ* BO𝔄ΨΩ, *καὶ σὺ δὲ* AΦF et v. post *καὶ σὺ* signa posui lacunae. excidit autem is quo opus est imperativus *πάριθι* (sive ut est in gemino loco Catapl. 5: *πάριθι ἤδη*). Lucianus scripserat: *καὶ σὺ πάριθι τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος —*. *ἀποθέμενος*] *ἀπόθου* 𝔄 solus, quod est grammatici. *δὲ πρὸς ἔτι* BO, *προσέτι* (om *δὲ*) 𝔄. *κατάλιπε δὲ*] hic quoque *δὲ* om 𝔄. *ἀνεκήρυξε* 𝔄ΓΑCΩMF et Φ, sed Φ in marg. habet scholium: *ὡς εὐεργέτην δηλονότι* et scholium *εὐεργέτην δηλονότι* etiam in X, sed *ἀνεκήρυξεν* (*ἐνεκήρυξεν* BO) *εὐεργέτην δηλονότι* (*δῆλον ὅτι* B) BOΨ et v. *τί γὰρ ἂν*] *γὰρ* om a.

7. *βαβαί* om D. *τοῦτο*] *τουτὶ* 𝔄 solus fortassis recte. signa personae in BA, *Νεκρός* VTF, *ΚΡΑΤ.* ab, sed bene *ΣΡΑΤ.* cd, hoc est *στρατιώτης*. *ἐνίκησα — ἠρίστευσα*] *ἠρίστευσα ὦ Ἑρμῆ καὶ ἐνίκησα* 𝔄. *ἐτίμησε*] *ἐτίμησεν* Γ. *ὑπὲρ γῆς* BO𝔄ACΨΦΩTMF, *ὑπὸ γῆς* Δ, *ἐν γῇ* edd. vett. *δεήσει*] *δεήσῃ* BO.

τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; ΜΕΝ. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ σκεπόμενα. ΕΡΜ. ἀπόθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον, εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,
369 * ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν καὶ ἔριν καὶ κενοδοξίαν καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους καὶ λόγους ἀκανθώδεις καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν, καὶ νὴ Δία χρυσίον γε τουτὶ
370 καὶ ἡδυπάθειαν καὶ * ἀναισχυντίαν καὶ ὀργὴν καὶ τρυφὴν καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου καὶ τὸν

---

8. βρενθ.] in Hesychio: Βρενός· πυθμὴν, τύμβος. καὶ ὄρνεον, ὃ καὶ βρένθον Hemsterhusius ad h. l. favente literarum ordine conjecit: Βρενθὺς, improbante (qui confert Bekk. Anecd. p. 223, 14) Schmidtio ad Hesych. p. 397. at tantum recte Batavus: ,fuerit etiam lectum, inquit, alicubi ἡ βρενθὺς —', uti nunc docet Philodemus Περὶ Κακιῶν lib. X p. 30 ed. Saupp: καὶ βρενθύεσθαι δὲ καὶ βρενθυόμενον ὠνόμαζον καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζουσιν, εἴτ' ἀπὸ τοῦ παραδεδομένου θυμιάματος ἢ μύρου τῶν θεῶν βρενθύος, ὡς καθ' ἡμᾶς καὶ μίνθωνας ἀπὸ τῆς μίνθης, εἴτ' ἀφ' ὁτουδήποτε —: ita enim μύρου τῶν θεῶν β. Sauppius edidit, jure miratus ,unguentum deorum'. at papyrus sic: μυρουτων. εων βρενθυοσ. ocius corrige: μύρου τῶν Λυδῶν βρενθύος et confer Pollucem VI, 104. ὁ ἐπὶ] καὶ ἐπὶ Ω, ὁ καὶ ἐπὶ M. καθείμενος a, κεθειμένος A. ΜΕΝ.] Charoni dat F. τις om 𝔄. γόης] σοφιστὴς γόης 𝔄. σκεπόμενα ΒΓ𝔄ΦΑCΟΔΨΩMF, κρυπτόμενα edd. vett. ἀπόθου 𝔄ΨACF, κατάθου ΩΦΟ et v. ταυτὶ] ταῦτα 𝔄. ἀλαζονείαν codices, ἀλαζονίαν abcd. κενοδ.] καινοδοξίαν DΨ. μάλα πολλὴν] μάλα om 𝔄. libri καὶ μικρολογίαν, νὴ Δία (AF interpungunt post νὴ Δία) καὶ χρυσίον γε, sed D om γε, 𝔄 autem sic: καὶ μικρολογίαν, νὴ Δία γε καὶ χρυσίον. correxi jam olim, uti sententia et usus postulat: καὶ μικρολογίαν καὶ νὴ Δία χρυσίον γε. (possis tamen conlato 𝔄 sic: καὶ μικρολογίαν καὶ νὴ Δία γε χρυσίον, ut est in D. Mort. X, 12 fin.). vide meas Quaestt. L. p. 156. καὶ ἡδυπάθειαν] καὶ ἡ εὐπάθειαν O. ἡδυπάθειαν 𝔄Ω, ἡδυπάθειαν δὲ plerique libri et v. καὶ ὀργὴν καὶ τρυφὴν] καὶ ἀργίαν καὶ τρυφὴν 𝔄, καὶ τρυφὴν καὶ ὀργήν Ω. λέληθε] λέληθας D solus frustra probante Hemsterhusio. δὲ ἀπόθου om

τῦφον καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς
εἴ γε ταῦτα πάντα ἔχων ἐμβαίης, ποία πεντηκόντορος
δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτά, ἐπείπερ
οὕτω κελεύεις. 9. * ΜΕΝ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα 371
τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα καὶ λάσιον,
ὡς ὁρᾷς· πέντε μναῖ τριχῶν εἰσι τοὐλάχιστον. ΕΡΜ.
εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀπο-
κείρων ἔσται; ΕΡΜ. Μένιππος οὑτοσὶ λαβὼν πέλεκυν
τῶν ναυπηγικῶν ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῳ τῇ ἀποβάθρᾳ
χρησάμενος. ΜΕΝ. οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ * πρίονά 372
μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡΜ. ὁ πέλεκυς
ἱκανός. εὖ γε. ἀνθρωπινώτερος [γὰρ] νῦν ἀναπέφηνας,
ἀποθέμενος σαυτοῦ τὴν κινάβραν. ΜΕΝ. βούλει μι-
κρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; ΕΡΜ. μάλιστα· ὑπὲρ
τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα,
καὶ πρὸς τὸν θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' οὖν.

M. *τῦφον* B𝔄, *τύφον* v. *ἀμείνων* BΓ𝔄AΔΨΦΩMF, *ἀμείνω* edd. vett. *ταῦτα πάντα* B𝔄ACΔΨΦΩMOF, *πάντα ταῦτα* edd. vett. *ἐμβαίης* BΓ𝔄ACDΔΨΦΩOMF, *ἐμβαίνῃς* a, *ἐμβαίνοις* bcd. *ἀποτίθεμαι*] *ἀποτέθειμαι* 𝔄.

9. *ΜΕΝ.*] Charoni dat F (ut supra § 8). *ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ*] *ὦ Ἑρμῆ ἀποθέσθω* 𝔄. *βαρύν*] *βαθύν* M. *μναῖ τριχῶν εἰσι* BO𝔄ΨΩ et (qui *μναὶ*) Φ, *μναῖ τρίχες εἰσὶ* V, *μνῶν τριχῶν εἰσι* Da, *μνῶν τρίχες εἰσὶ* AF et v, *μναῖ εἰσι τρίχες* TUX, denique *μναῖ εἰσι τριχῶν* ΓM, ut Hemsterhusius conjecerat. *ἀποκείρων*] *ἀποκερῶν* Ψ. *οὑτοσὶ*] *οὗτος* 𝔄. *λαβὼν π.*] *πέλεκυς λαβὼν* 𝔄. *ἀποκόψει*] *ἐπικόψει* ΔVU. *ἐπικόπῳ*] *ἐπὶ κόπω* O, *ἐπικωπῃ* 𝔄, *ἐπικόπτῳ* TV et (ubi add. ‚*ἐπικώπῳ* forsan') Y. *ἀποβάθρᾳ* BOΓ𝔄ΨΦΩM, *ἐπιβάθρᾳ* AF, *ἀναβάθρᾳ* edd. vett. *τοῦτο*] *τοῦτό γε* Schwidopius Obs. L. III p. 18. *ΕΡΜ.* — *ἱκανός*] *ΕΡ. πέλεκυς γὰρ οὐχ ἱκανός*; 𝔄. ante *εὖ γε* nulla persona est in a, probante Hemsterhusio, sed ibidem nota personae est in BA, *ΧΑΡ. εὖ γε* 𝔄, *ΜΕΝ. εὖ γε* F et v. *ἀνθρωπινώτερος* BO𝔄Δ(V)AΦΩF, *ἀνθρωπικώτερος* Ψ, *ἀνθρωπινώτερον* M et v.

γὰρ νῦν BOΨΦΩ et v, sed *γὰρ* om 𝔄AF, recte. *ἀναπέφηνας*] *πέφηνας* 𝔄. *σαυτοῦ* ΨAF, *ἑαυτοῦ* 𝔄, *αὐτοῦ* Ω, *αὑτοῦ* v.

ΜΕΝ. βούλει 𝔄T, personae signum habet etiam A, sed personam om F et v. *ἀφέλωμαι*] *ὑφέλωμαι* 𝔄. *ἐπῆρκεν*] *ὑπῆρκεν* D. *οἶδ'*] *οἶδα* BO𝔄AΨΦΩF. *ὅτῳ*] *ᾧ* 𝔄 solus. *ἀνατείνειν*

ΜΕΝ. ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. *ΕΡΜ.*
373 τί, ὦ * Μένιππε; *ΜΕΝ.* κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ
ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. *ΦΙΛ.* οὐκοῦν καὶ σύ,
ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν καὶ
τὸ ἄλυπον καὶ τὸ γενναῖον καὶ τὸν γέλωτα· μόνος γοῦν
τῶν ἄλλων γελᾷς. *ΕΡΜ.* μηδαμῶς· ἀλλ' ἔχε ταῦτα·
κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὔφορα πάντα καὶ πρὸς τὸν κατά-
πλουν χρήσιμα. 10. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ ἀπόθου τῶν
ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν καὶ ἀντιθέσεις
374 καὶ * παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμοὺς καὶ
τὰ ἄλλα βάρη τῶν λόγων. *ΡΗΤ.* ἢν ἰδού, ἀποτίθεμαι.
ΕΡΜ. εὖ ἔχει· ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν
ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον,

D. ante *τί τοῦτο;* et ante *ἔμβηθι* signum personae in A.
τί — δακρύεις] *τί καὶ δακρύεις* 𝔄. *πρὸς τὸν θάνατον* 𝔄, *πρὸς θάνατον* AF et v. infra § 11 fin. recte plerique libri *ἐπὶ τὸν θ.*, ubi item variatur *ἐπὶ θ.* *ὑπὸ μάλης*] *ὑπομάλης Φ.* *κολακείαν* B𝔄ADΨΦΩF, *κολακίαν O* (diserte) et edd. vett. *ἐν τῷ βίῳ χρησιμ. αὐτῷ* BO𝔄ΨΦΩ et v, *χρησιμ. αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ* AF soli.
ΦΙΛ. οὐκοῦν] *ΕΡΜ. οὐκοῦν* 𝔄. *παρρησίαν*] *τὴν παρρησίαν* 𝔄.
ἀλλ' ἔχε 𝔄F, *ἀλλὰ ἔχε* A, *ἀλλὰ καὶ ἔχε ΨΦΟΩ* et v, male.
κοῦφα πάνυ καὶ εὔφορα (om *γὰρ* et *ὄντα*) 𝔄, *κοῦφά γε καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα* D, *κοῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα* BOΨACΔΜΦΩF et edd. vett. pro *εὔφορα Γ εὔφοραι* et *Δ εὔφρονα.* vitio perspecto Hemsterhusius aut *κοῦφά γε* cum cod. Oxon. scribebat (idque recepit) aut ipse conjectura tum quidem ductus *ὄντα* delebat, quorum neutrum probare licet. immo et antiqua lectio *κοῦφα γάρ* recte habet, neque *ὄντα* temere delendum sed ut supra posui pro eo *πάντα* corrigendum est. neque enim unam rem philosophus nominarat, sed multas: quae leves erant ‚ad unam omnes',

10. *τῶν ῥημάτων τὴν τοσ. ἀπ.*] *τὴν τῶν ῥημάτων ἀπεραντολογίαν* (om *τοσαύτην*) ΩΜ. *παρισώσεις*] *περιπτώσεις* 𝔄.
τὰ ἄλλα B𝔄AΨΦΩF, *τἄλλα* bc, *τἄλλα* a et v. *ἢν ἰδού*] *ἦν. ἰδοὺ* A, *ἣν ἰδοὺ O, ἤνιδε* T, *ἰδοὺ* (om *ἢν*) *Ψ, ΜΕΝ. ἰδοὺ* 𝔄. *ἀποτίθεμαι*] *ἀποτίθεμαι ταῦτα Ψ, ἀποτίθεται καὶ οὗτος* 𝔄. *λύε τὰ*] *λύεται τὰ* 𝔄A. *ἀποβάθραν*] *ἀπὸ βάθραν O, ἐπιβάθραν* 𝔄ACF.
ἀνελώμεθα] *ἑλώμεθα* D. *πέτασον*] *ἐμπέτασον* 𝔄. *εὖ πάθωμεν* BOΨΦΩ et v, sed *εὐπλοῶμεν* 𝔄CF et (ubi tum ante tum post *εὐπλοῶμεν* nova persona) A, confirmata emendatione Valckenari in Diatrib. p. 281, b, qui literas *ΛΟ* et *ΛΘ* hic quoque confusas esse perspexit. quod et editores omnes, etiam Schmieder T.

εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὐπλοῶμεν. 11. *τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδῃωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡΜ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν ἅπαντας λανθάνων τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα, καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ γάρ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον καλέσαντος μηδενός;* * 12. *ἀλλὰ μεταξὺ λόγων,* 375
οὐ κραυγή τις ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡΜ. ναί, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἑνός γε χωρίου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς

I p. XLVIII secuti sunt, et qui Schmiedero injuriam fecit Schaefer ad Dion. De C. V. p. 73, et Cobetus in V. L. p. 2. res ipsa loquitur.

11. *ὁ ἀρτίως*] *ὁ ἄρτι* 𝔄, *ἀρτίως* (om *ὁ*) B*O*. *ὅτι*] *τί ὅτι* *Ψ* (?). *ὦ Ἑρμῆ ἀθάνατον ᾤμην*] *ὦ Ἑρμῆ ᾤμην ἀθάνατον Ω*, *ᾤμην ὦ Ἑρμῆ ἀθάνατον* 𝔄. *ἄλλα γὰρ*] *ἄλλα* (om *γὰρ*) 𝔄, *ἀλλὰ γὰρ* p m F. *δειπνήσει*] *δειπνήσῃ* 𝔄, *δειπνήσειε* M. *νύκτωρ*] *νύκταρ Φ*. *τὴν κεφαλὴν*] *καὶ τὴν κεφαλὴν* M. *καθειλήσας περίεισιν Ψ*, *κατειλήσει περιιὼν* 𝔄, *κατειλήσας περίησιν* (V). *χαμαιτυπεῖα*] *χαμαιτυπία* B*O*. *ἕωθεν*] *ἔξωθεν* a. *ΦΙΛ.*] *ἑρμ.* (persona supra sec m) F. *σὺ γὰρ Γ*𝔄A*ΨΦΩ*MF, *σὺ δ' Δ*, *σὺ δὲ* edd. vett., *σὺ* B*O*. *ἐπὶ τὸν θάνατον*] *ἐπὶ θάνατον O* (ita *O*).

12. *ἀπὸ γῆς* A*Ψ*F et v, *ὑπὸ γῆς* B*OΓΦ*, *ὑπὲρ γῆς* 𝔄*Ω*M. *χωρίου* 𝔄AC*Ω*MF, *χώρου* (B)*OΨΦ* et v. *ἀλλ' οἱ μὲν*] *ἄλλοι μὲν* M et (qui post *συνελθόντες* interpungit) *Γ*. *ἐς*] *εἰς* 𝔄A*ΨΩ*MF. *συνελθόντες*] *ἐλθόντες Ω*. *ἅσμενοι*] *ἀσμένως* 𝔄. *ὁμοίως κἀκεῖνα*] *κἀκεῖνα ὁμοίως Φ*. *ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται*] *βάλλεται ὑπὸ τῶν παιδίων* 𝔄. *Διόφαντον τὸν ῥήτορα* A*ΦΩ*F et v, *διοτιφατμον τὸν ῥήτορα* 𝔄, *Διόφαντον ῥήτορα* (om *τὸν*) B*OΨ*. correxi: *Διοφάνην τὸν ῥήτορα*. de Diophanto ut rhetore nihil traditum est. certum virum eumque nobilissimum adferre noster voluit neque in ea re quum ipse rhetor esset, potuit errare. dicitur autem Diophanes Mytilenaeus (*Διοφάνης ὁ ῥήτωρ*), de quo vide Tullium in Bruto c. 27, Plutarchum in Tiberio Graccho

λίθοις· ἄλλοι δὲ Διοφάνην τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τουτῳΐ. καὶ νὴ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. 13. *ΜΕΝ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπόταν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡΜ. γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν [ἡμεῖς,] ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικα-*
376 *στήριον * εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα. ΜΕΝ. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς καὶ λίθους καὶ γῦπας· δειχθήσεται δὲ ἀκριβῶς ὁ ἑκάστου βίος.*

---

c. 8 et c. 20, Strabonem XIII p. 617. homines, quorum nomina ab Luciano non ficta sunt, minime ipsius fuerunt aequales, sed plerique ante eum vixerant. tales in hoc dialogo praeter Menippum et Diophanem sunt et Crato Sicyonius et is, de quo ad Lexiphan. c. 11 exposui, Damasias. *τουτῳΐ* Cobetus V. L. p. 229. libri *τούτῳ*, male. vide nos ad D. Mort. III, 1. *σὺν γυναιξὶν* plerique libri et v, *σὺν ταῖς γυναιξὶν* Y, sed *ταῖς γυναιξὶν* (om *σὺν*) c. atticismus poscit articulum, praepositionem respuit. itaque ex Aldina secunda *ταῖς γυναιξὶν* bene repositum est ab Lehmanno, Matthiaeo, Bekkero. *ἐπὶ τῷ*] *ἐπὶ τῶν* A. *Δαμασίᾳ*] *δαμασιω* (sec m fecit *ᾳ* i. e. *δαμασίᾳ*) A, *δαμασίω* (superscr. *α*) (utrumque et *ω* et *α* pr m) F, *δαμασιῷ* (ita Belinus) M, *δαμασιωι* Ω. *οὐδείς, ὦ Μένιππε* (B)Ο𝔄ΦΩ et v, *ὦ Μένιππε, οὐδεὶς* ΑΨF.

13. *μετ' ὀλίγον* ΒΟ𝔄ΨΩ et v, *μετολίγον* F, *μετ' ὀλίγων* abcd, sed *μετ' ὀλίγον* om Φ. *ὠρυωμένων* Da. *ὁπόταν* ΒΟ𝔄ACΔΨΦΩ, *ὁπότ' ἂν* F et v. *θάπτωσί με*] *με* om Ω pr m. *ἡμεῖς* (ante *ὑμεῖς*) om 𝔄c, recte ut videtur. *πρὸς*] *ἐπὶ* M. *προϊόντες*] *προσιόντες* 𝔄. *μεθελευσόμεθα* abc. *καὶ ἡμεῖς*] *καὶ* om 𝔄. *μέλλετε*] *μέλετε* 𝔄. *πάντως* habent 𝔄AFVTX, om ΒΟΓΔΨΦΩM et edd. vett. *φασὶν*] *φησὶν* O. *τὰς — βαρείας*] *τὰς δίκας εἶναί φασι βαρείας* 𝔄. *καὶ λίθους καὶ γύπας* (*γύπους* O) ΒΟ𝔄ΑΨΩF, *καὶ γύπας καὶ λίθους* Φ et v. *γῦπας* pro *γύπας* 𝔄a recte. *δὲ*] *γοῦν* 𝔄. *ἀκριβῶς ὁ ἑκάστου βίος* 𝔄, *ὁ ἑκάστου βίος ἀκριβῶς* ACF, *ὁ ἑκάστου βίος.* (om *ἀκριβῶς*) caeteri libri et v.

LUCIANUS

SAMOSATENSIS.

FRANCISCUS FRITZSCHIUS

RECENSUIT.

VOLUMINIS III PARS II.

ROSTOCHII

IMPENSIS GUILELMI WERTHER

MDCCCLXXXII.

Typis academicis Adlerianis.

THEODORO FRITZSCHIO

PHILOLOGO GUSTROVIENSI

FILIO

Ἀντίδωρον.

Praefatio.

Prolegomenis dissertationes aliquot Lucianeae continentur, quas ut in lucem ederem, amici me saepius adhortati sunt. Adhuc pleraque desunt, quae spectant ad dialogos subditicios et quae in atticismo scriptoris versantur desunt omnia, quorum utrumque genus uti spero volumini proximo inseri poterit. Excludam tamen commentationes Academicas numero plurimas, quae ad Lucianum omnino nihil adtinent easque fortassis alio loco nescio quo divulgandas curabo. Quod autem ad fontes horum dialogorum pertinet, quaecunque de codicibus ‚Charonis‘, dialogi haud magnopere mendosi dici possunt, lectoribus meis jam cognita esse video. Namque ‚Charonem‘ etiam Vindobonensis no. 123 (B) exhibet, ex quo complures loci certo restitui possunt, tametsi in ‚Charone‘ non ubique ita eminet ut in brevi dialogo *Προμηθεὺς ἢ Καύκασος*. Tum de ‚dialogis mortuorum‘ et de codicibus qui eos habent omnibus in praefat. ad V. III P. I p. VII satis dictum est. In his corrigendis nunc quoque ab Vindobonensi B et Vaticano 𝔄 profectus sum. Multis autem hi dialogi vitiis

laborant, id quod valet potissimum de partibus eorum extremis: ubi ut Vindobonensis sexcenties conferatur, saepe tamen eadem in menda cubare qua codices reliqui invenietur. Restat ‚Cataplus', in quo nunc Vindobonensis B omnino non legitur. Illorum autem codicum qui ‚Cataplum' vere exhibent, infra p. 120 et uberius p. 157 nomina adtuli, usum demonstravi, vitia eorum non reticui. Sed libro meo jam finito praeter omnem exspectationem contigit alius codicis qui nunc demum comparatus est, lectionibus potiri. Itaque ego a calce subito revocatus has quoque scripturas loco postremo p. 160 sqq. putavi adnectendas esse. Mutinensis est, codex Lucianeus ex antiquissimis, quem ego in Praefat. ad V. I P. I p. X verbo tetigi, Sommerbrodtius autem ab se excussum in Museo Rhen. a. 1882 Fascic. II p. 299 sqq. optime descripsit. Multa tamen in hoc codice qui partem Luciani habet non exiguam, hodie legi et intellegi nequeunt. Nisi spatium vacuum iterum mihi explendum esset, hic finem facerem praefandi: nunc autem nonnihil addam de codicibus Lucianeis in universum. Neque enim verum est, quod nonnulli credunt, ambo Vaticanos no. 90 (*Γ*) et 87 (𝔄) totos mihi conlatos esse. Immo codicis 𝔄 lectiones tantum magna ex parte, prioris autem *Γ* paucissimas habeo cognitas. Ergo J. Sommerbrodtius vel E. Rohdius vel H. Herwerdenus si integrum librum *Γ* excutere voluerint, profecto operae facient pretium. De alio codice Lucianeo (Urbinatem dico) jam olim Lipsiae primum nuntium acceperam, cujus tum lectiones acquirere, quum valde cuperem, non potui. Nam

paulo ante cod. Florentini Φ conlationem magno emeram ideoque, ut est apud Plautum ,argentum ᾤχετο'. Proximis annis alii codices, qui vel ab me ipso vel meo nomine ab aliis excussi sunt, ut Gorlicensis, Guelferbytani duo, cod. Vindobonensis et omnes Parisini tantam apud me vim habuerunt, ut Urbinatem prae his contemnerem. Attamen etiam de Urbinate me vera audisse multo post docuit C. L. Kayser ad Philostratum p. 336 ed. maj., qui duo codices addit, primum ,Urbinatem' 118 bombycinum saec. XIII (qui ut ait Kayser, ,in caeteris Lucianeis praeter ,Neronem' magni aestimandus est'), deinde Palatinum 174 nitidissime scriptum in charta serica saec. XV. In utroque codice insunt etiam ,Philostrati Vitae Sophistarum'. Sed de Lucianeis nondum ne litera quidem conlata est uno excepto ,Nerone' opusculo Pseudolucianeo, ad quem Kayser Urbinatis varietatem a Th. Heysio accepit. Quantum igitur in Luciano Urbinati tribuendum sit, postea fortasse videro. Illud vero jam nunc confirmare licet, nullum unquam Luciani codicem repertum iri, qui cum Isocratis Urbinate (Γ) recte comparari possit. Plurimis enim locis J. Bekker primus ex hoc ipso libro Γ Isocrati pristinum splendorem certo reddidit atque hoc ipso de Isocrate praeclare meritus est. Contra in Luciano antiquos codd. et bonos consulere omnes, meliores crebro sequi, interdum etiam deteriores praeferre et in difficili loco omnia ponderare momenta cogimur. Ita Lucianum restituere neque hominis est unius neque aetatis, sed opus est labore conjuncto multorum. Sano enim

judicio lector valeat oportet, neque ubi ad mendas ventum est, ingenii quadam vi prorsus careat et mediocri divinatione. Quo magis gaudeo, quod nunc juvenes critici complures cum insigni fructu Lucianum tractare coeperunt. Hos omnes ego benevole invito, ut in egregiis studiis suis pergant fortissime neque ulla se vel difficultate vel molestia ab Luciano abduci patiantur. Ac ne numeros quidem, qui ionice *ῥυσμοὶ* dicuntur, tales philologi omnino negligent explodentque et Goerenzium rhythmicum multa temere fabulantem de ‚sono Tulliano' et Ramshornium grammaticum, qui in ‚grammatica latina' Ciceronis locum de Legg. I, 4: ‚Roscius in senectute numeros in cantu ceciderat' (sic) ita ad verbum interpretatus est: ‚Roscius war im Alter hinsichtlich des Tones gefallen!' Restat ut tabula librorum secundum vulgarem et nostrum ordinem addatur.

	vulgo	nunc
ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ	X	27
ΧΑΡΩΝ	XII	28
ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ	XVI	29.

Scribebam Rostochii a. d. IX Cal. Maj.
a. CIƆIƆCCCLXXXII.

PROLEGOMENA.

Librum ,Δημώνακτος Βίος' J. Bernaysius (in l. ,Lucian und die Kyniker' p. 105) duce J. Bekkero Luciani esse negavit. Cui viro E. Ziegeler (in Nov. Annal. Philol. editore A. Fleckeisen Vol. CXXIII, Fasc. V^{to} Lips. a. 1881) ita se opposuit, ut l. l. p. 329 Bernaysii argumentis optime refutatis illum librum Luciano ipsi egregie vindicaret atque mecum (in edit. Luciani Vol. II P. I p. 189) plane consentiret. Deinceps l. l. p. 330 sqq. E. Ziegeler opiniones A. Schwarzii (,über Lucians Demonax', Viennae a. 1878) bene redarguit. Nam ego de hac Schwarzii commentatione parum intellecta non habebam neque quid scriberem nec quomodo scriberem nec quid omnino non scriberem. Quem ego quum vidissem libellum ,Δημώνακτος Βίος' ob idoneas causas Luciano tribuere, sicut ego judicaram, virum merito coepi laudare. At mox obstupui quum legissem, quid de ipso Demonacte Schwarzio placeat: placet autem Schwarzio soli ,Demonactem philosophum nunquam vixisse'. Quo magis necessarium est Demonactis fragmenta, quae Rostochii a. 1866 primum edita sunt, ab me iterum in lucem proferri: quae si quis legerit, is Schwarzium fatebitur errorem ingentem commisisse ac paene incredibilem. Sed quae offensio librum Δημ. Βίος legenti objicitur, ea nunc demum tota videtur sublata esse. Etenim haec fragmenta id est breves gnomae, quarum pars aetatem tulit, ex ipsius Demonactis schedis paulo post mortem ab alio philosopho

videntur divulgatae esse. Ab philosopho, inquam, editore: cui singula quaeque adcurate excutienda erant videndumque, ne quid aut male deperiret aut pessime abundaret, hoc est ne Demonactea nunc falso traderentur vel prorsus deessent nunc alienis gnomis intrusis fide carerent. Contra Lucianus, cui haec quoque ἀποφθέγματα partim non poterant non notissima esse, tali editioni impar futurus erat. Quid igitur faceret, quum ipsi quoque philosophi diu amicissimi et summi viri laudatio scribenda esset gnomaeque laudatissimae tum ab philosopho optime ederentur? Fecit ille quod potuit: gnomis severis philosopho relictis alia quae edere non erat philosophi ipse supplevit, dicta jocosa et vere dicacia, jussitque nos, quo melius veram ac totam Demonactis memoriam teneremus, in hanc quoque partem Demonacteae vitae tanquam in speculum inspicere. Denique quaenam Samosatensem inter et cynicos aequales ratio intercesserit, ex hac ‚Demonactis vita' elucet clarissime. Quibus de rebus J. Bernaysius, cynicorum istorum patronus et accusator Luciani in libello quem supra dixi longe aliter sensisset, si Luciani dialogos et illorum temporum historiam probe cognitam habuisset. Nam Lucianus, qui veteres illos heroas Antisthenem, Diogenem, Cratetem, Menippum summo honore prosequi solebat, idem plerosque suae aetatis cynicos acerbe oderat, quos vidisset seditiosos cives esse et praeter alios etiam imperatori maledicere, ipsos autem spurcam vitam agere et flagitiosam. Contra Demonax cynicus, egregius vir et plane singularis Luciano videbatur cum veteribus quos dixi illius sectae philosophis comparandus esse. Ergo cum aequalibus cynicis ita in gratiam rediturus erat, si ipsi quoque tandem auderent sapere, Demonactem sequi potius quam Peregrinum et ad meliorem frugem reverti. Postremo ipsum quoque Marcum Antoninum, benignum imperatorem et philosophum Stoicum in eadem sententia perstitisse quum alia testimonio sunt tum illud maxime,

quod Theagenem cynicum domo evocatum Romae jussit scholas aperire. Ceterum dissertationem nostram de reliquiis Demonactis qualis Rostochii a. 1866 primum edita est, talem infra posui verbotenus repetitam.

Caput I.

De fragmentis Demonactis philosophi.

Gnomas, quae ad vitam bene beateque agendam pertinerent, non solum versibus poetae ediderunt gnomici, inprimis Theognis et Phocylides, verum etiam alias alii multi sermone scriptas pedestri. Quarum aliae (ut gnomae septem virorum sapientium) diu per ora tantum traditae sunt, aliae ut philosophorum et rhetorum etiam literis consignatae. At quum satis constet, quantopere vel ipse Theognis interpolatus sit: quid tandem his philosophorum sententiis accidisse putabimus? Nam hae quidem et genere toto breves exstiterunt et soluta fere oratione scriptae et in argumento eodem omnes versatae ideoque aliae aliis simillimae fuerunt. Itaque non sane mirandum est, quod easdem gnomas tam saepe non uni sed pluribus philosophis tribui videmus. Sed in eorum philosophorum numero, quorum gnomae in lucem editae sunt, etiam Demonax genere Cyprius, civitate Atheniensis ducendus est. Ac Lucianus quidem in Vita Demonactis c. 12—62 fin. haud pauca hujus philosophi acute dicta protulit, quae ut multum habent urbanitatis, ita philosophiam ipsam raro adtingunt. Sed praeterea aliae quaedam ejusdem Demonactis sententiae exstant philosopho et eo Epicteti, Demetrii, Timocratis alumno digniores, de quo altero dictorum genere nunc paucis exponam. Quorum nonnulla J. C. Orellius (in Opusculis Graec. veter. sentent. et moral. T. II p. 144 sqq.) ex Antonio sumta ne haec quidem omnia composuit, reliqua complecti, ut in Praefat. II p. VIII ipse professus est, neque voluit nec

sane potuit: critica vero arte prorsus abstinuit, qua in fragmentis vel maxime opus esse fugere potest neminem. Lucianus autem, qui Demonactis verba partim ipse audierit partim ab iis acceperit qui ipsi audissent, summam hic fidem meretur: praeter quem uni fere Stobaeo satis tuto credere licet, non item caeteris scriptoribus Florilegiorum. Horum enim alius dictum aliquod Demonacti tribuit. alius idem illud Epicteto rursum alius Clitarcho: ut in his tenebris difficile sit pedem non offendere. Qui ubi et inter se omnes consentiunt et Stobaeo repugnant, videndum est ne Stobaei hodierni lemma aliquid viti contraxerit. Certe S. Maximi (Confessoris) gnomologio (vol. II ed. Combefisi, Parisiis a. 1675, quam editionem nunc respicere non licet) olim me non sine fructu usum esse memini ad Stobaei lemmata hic illic emendanda. Itaque si quis gnomas quae Demonacti in his Florilegiis tribuuntur universas comprehenderit, de quarum parte diu ac multum dubitare licet: hoc saltem manebit, Demonactem sententias quasdam Antisthenis et ipsius Socratis gravitate dignas elocutum esse. Quo magis nostrum est, ab ipso exordiri Stobaeo et tunc demum caeterorum locos bonos malos, certos incertos quasi per saturam adponere. Tenendum est autem seriores (inprimis monachos) profanorum scriptorum flosculos. e Stobaeo potissimum delibasse, interdum etiam aliis velut Orionis anthologio in consilium adhibitis.

I.

Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεούς.

Stob. Flor. *Περὶ ὑπεροψίας* tit. 22, 16: *Δημώνακτος. ‚θνητοὶ — θεούς'.* Idem versus est in Menandri monostichis 243: *θνητὸς πεφυκὼς μὴ φρονῆς ὑπέρθεα* (sic), ubi Stobaei lectionem Brunckius restituit.

II.

Κόλαζε κρίνων, ἀλλὰ μὴ θυμούμενος.

Anecd. Boiss. I p. 118: *Δημώνακτος· ‚κόλαζε — θυμούμενος'.* Ita enim Boissonadi codex. Apud Antonium

Serm. 77 *Περὶ θυμοῦ καὶ ὀργῆς* p. 133, 51 (ed. Genevensis) idem versus legitur sine nomine auctoris, sed proximus locus esse dicitur ‚Democriti vel secundum alios Demonactis'. Hic quoque versus est in Menandri gnomis monostichis 576. Orellius (I p. 120) versum nostrum infeliciter tribuit Democrito. Hinc Demonax pro comico male habitus est, quem potius tragicum poetam fuisse videri Meinekius in Hist. Com. p. 525, Nauckius in Trag. Gr. Fr. p. 643 et ego ipse ad Luc. Demonact. c. 1 judicavimus. At hodie ne tragicum quidem hoc nomine exstitisse censeo, sed hos duo senarios, quum gnomae eis contineantur, philosopho Demonacti tribuere vix dubito. Sane prior versus: ‚*θνητοὶ — θεούς*' ab antiquo tragico sumtus videtur, ut ab Euripide. Sed Demonacti licuit versibus uti etiam alienis, quippe qui plurimos poetas memoria teneret Luciano judice in Demonacte c. 4 init.: *ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο.*

III.

Δημῶναξ ἐρωτηθεὶς πότε ἤρξατο φιλοσοφεῖν· ὅτε καταγιγνώσκειν, ἔφη, ἐμαυτοῦ ἠρξάμην.

Stob. Flor. *Περὶ τοῦ γνῶθι σαυτόν* tit. 21, 8: *Δημώνακτος.* ‚*Δημ. — ἠρξάμην*', ubi pro *πότε* codex A habet *ἡνίκα.* Et hic quidem Demonactis locus quum praeclarus est, tum nihil habere videtur dubitationis.

IV.

Ἐξεταζόντων τινῶν εἰ ὁ κόσμος ἔμψυχος, καὶ αὖθις εἰ σφαιροειδής· ὑμεῖς, ἔφη, περὶ μὲν τοῦ κόσμου πολυπραγμονεῖτε, περὶ δὲ τῆς ἑαυτῶν ἀκοσμίας οὐ φροντίζετε.

Stob. Ecl. Phys. et Eth. II, 1, 11, ubi in Canteri editione p. 156 lemma *Δημώνακτος* plane deest, quod nunc bene receptum est e marg. cod. Escurialensis, qui in textu habet *δημῶναξ.* Nam Demonacti haec etiam Antonius adjudicat Serm. 37 p. 55, 17, qui hic quoque Stobaeum exscripsit itaque legit: "*Ἄλλων ἐξεταζόντων*

εἰ — ὑμεῖς, εἶπε, περὶ — οὐ φροντίζετε. Nempe cynicis, quos saepe Demonax sequebatur placuit, ut recte Diogenes L. VI, 103, cum dialecticis etiam physiceu tollendam et in solo virtutis studio elaborandum esse. Alio modo physicum philosophum Demonax noster ridet ap. Lucianum Vit. Demon. § 22. Itaque ne hic quidem locus habet dubitationem.

V.

Εἰσί τινες, οἳ τὸν παρόντα μὲν βίον οὐ ζῶσιν, ἀλλὰ παρασκευάζονται πολλῇ σπουδῇ, ὡς ἕτερόν τινα βίον βιωσόμενοι, οὐ τὸν παρόντα· καὶ ἐν τούτῳ παραλειπόμενος ὁ χρόνος οἴχεται.

Stob. Flor. *Περὶ φειδωλίας* tit. 16, 19: *'Αντιφῶντος. εἰσί — οἴχεται.* E Stobaeo haec Sauppius (Antiph. Fr. p. 150) inter Antiphonis fragmenta quasi in re certa recepit. At nonnihil scrupuli injicit optimus codex A, qui h. l. haec omnia: *'Αντιφῶντος. εἰσί* usque ad *βιωσόμενοι* omittat, paulo post autem 16, 29 cum caeteris libris ipse quoque hoc lemma *'Αντιφῶντος* tueatur. Hinc enim suspicio est, verba ipsa: *εἰσί τινες — βιωσόμενοι* ex alio codice recte suppleta, lemma autem *'Αντιφῶντος* ex inferiore illo loco 16, 29, qui simillime incipit: *"Εστι δέ τις λόγος, ὡς* — temere arreptum esse. Enimvero hic ipse Antiphonis locus (*Εἰσί τινες κ. τ. λ.*) ab Antonio palam ‚Demonacti' adsignatur in Serm. 140: *Περὶ πλούτου κ. τ. λ.* p. 222, 48, ubi ille ita legit: *Εἰσί τινες, οἳ τὸν μὲν παρόντα βίον* (sic) — *ὡς ἕτερον βίον* (sic) — *οὐ τὸν παρόντα* (nihil amplius, ultimis verbis septem omissis). Adparet autem unum eundemque unius scriptoris locum utrobique servatum esse, qui locus si Demonactis fuerit, ne potuerit quidem idem esse Antiphonis. Quare si deteriores libros Joannis Stobaei sequi placuerit, uni Antiphoni haec tribuenda sunt: sin Antonii in Melissa levitatem, uni nimirum Demonacti. De qua re mihi quidem non liquet: quanquam ad l. haud absimilem Luciani De Merc. Cond. § 30 fin. Antiphoni haec adtribui. Ceterum in Stobaeo,

qualis quidem nunc est, plures loci Demonactis non leguntur. Sed fortassis idem Stobaeus plenus adhuc et integer Demonactem nostrum etiam alibi nominarat. Certe Photius in Bibl. cod. 167 (p. 114 ed. B.) inter philosophos ab Stobaeo adlatos diserte etiam ‚Demonactem' reposuit.

VI.

Οἱ ἀπαίδευτοι καθάπερ οἱ ἁλιευόμενοι ἰχθύες ἑλκόμενοι σιγῶσι.

J. Damascenus Parallel. p. 153b ed. Sart: *Δημώνακτος. οἱ ἀπ. — σιγῶσι*· ubi *ἰχθῦς* legitur: at *ἰχθύες* in eodem Damasceni loco apud Gaisfordum pone Stobaeum T. IV p. 66. Demonacti haec tribuit etiam Antonius Serm. 134: *Περὶ παιδείας καὶ φιλοσοφίας* p. 209, 42, qui pro *ἰχθῦς* item legit *ἰχθύες*.

VII.

Τὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι κοσμεῖν δεῖ.

J. Damascenus Parellel. p. 146b ed. S: *Δημόνακτος* (sic) *Ὑψαίου καὶ Σωκράτους. τὰς μὲν — κοσμεῖν δεῖ,* sive pone Stobaeum Gaisfordi T. IV p. 39, ubi *Δημώνακτος* scribitur. Verum Antonius Serm. 134 p. 207, 41, primum in fine legit *δεῖ κοσμεῖν* (hoc ordine), tum gnomen ipsam sumtam dicit e Democrito, vel secundum alios e Democrate, Isocrate et Epicteto. Nomina *Δημῶναξ, Δημοκράτης, Δημόκριτος, Δημόφιλος* saepius confusa sunt. Ut potior auctoritas sit J. Damasceni, qui Demonactem nominasse videtur, tamen sic quoque hoc dictum permultos habebit competitores. Habet hoc ipsum dictum etiam Maximus p. 207, 41, quem nunc inspicere non licet. Orellius (I p. 30) ex Jamblichi Adhort. ad Philos. C. II p. 15 ed. K. ita edidit: *κοσμητέον ἱερὸν μὲν ἀναθήμασι, τὴν δὲ ψυχὴν μαθήμασιν.*

VIII.

Ἡ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη τοὺς μὲν φίλους δοκιμάζει, τοὺς δὲ ἐχθροὺς ἐλέγχει.

Arsenius ed. Gott. 12, 87[b]: Ἡ γὰρ περιστάσεων (sic) — ἐλέγχει. Δημώνακτος. Sed Apostolius 8, 71[d]: Ἡ τῶν περιστάσεων — ἐλέγχει. Ἰσοκράτους. Tum Antonius Serm. 135 Περὶ φίλων p. 214, 55 hanc gnomen sic adfert, ut dicto ex eis quae antecedunt paenultimo hoc lemma addat: ‚ex dictis et sententiis Epicteti, Isocratis et Democratis', quasi indidem omnia fluxerint dicta proxima sex. At saepe in Florilegiis perspexi (ut apud hunc ipsum Antonium), lemma ‚τοῦ αὐτοῦ' exiguam ac paene nullam fidem habere et quo quisque recentior sit, eo minorem: velut auctor Lipsiaci Florilegii hoc lemmate impudenter abuti solet. Hoc tamen Antonii loco ut illo lemmate non unum sed e sex locis tres minimum ordine primos contineri statuam, superius illud Apostolii me movet, qui tertium dictum adsignat ‚Isocrati'. Nam singulare gnomologium exstitisse videtur e dictis Isocratis, Epicteti et Democratis (vel Democriti), quantum ex hoc lemmate apud Antonium et Marcum frequenti colligo. Contra unico Antoni loco Serm. 134 p. 210, 11, ubi est: ‚Ex Demonacte, Isocrate et Epicteto' scribendum videtur: ‚Ex Democrate', — vel potius ‚Ex Democrito'. ‚Demonacti' enim nostro nihil hic loci relictum esse patebit conferenti Schweighaeuserum Ad Epicteti Fragmenta p. 179. Deinde Georgides in Boissonadi Anecd. I p. 42 hoc dictum ἡ — ἐλέγχει sine nomine adfert auctoris et in eisdem Anecd. III p. 470 idem illud inest sed bis flagitiose corruptum. Denique similem ac paene eandem gnomen ita contractam: ‚Περιστάσεις δοκιμάζουσι φίλους' Boissonadius (Anecd. I p. 132) in cod. Coislin. reperit sub nomine ‚Clitarchi'. Ita hanc ipsam gnomen: Ἡ — ἐλέγχει Arsenius tribuit Demonacti, Apostolius Isocrati, Antonius in Melissa fortasse sive Isocrati sive Epicteto sive Democrati, anonymus fortasse Clitarcho. Quo magis miror Uptonum aliosque hoc fragmentum uni adjudicasse Epicteto (fr. 154 ed. Schweigh.) praeter Boissonadium, qui in Anecd. I p. 132 recte observavit

superius illud Antonii lemma valde esse ambiguum. Atqui Uptonus hoc unico Antonii lemmate adeo abusus est, ut eo fretus Epictetum non una verum sex sententiis locupletare studeret atque etiam suspecto isti lemmati τοῦ αὐτοῦ fidem haberet immodicam. At e vocabulo περίστασις hanc gnomen sequitur Isocratis nullo modo esse posse, Epicteti necessario esse minime sequitur. Nam περίστασις non soli Stoici, ut ait Phrynichus in Epit. p. 376, de ‚calamitate' ponunt, sed omnino recentiores, ut Lucianus De Mort. Peregr. § 18 aliique apud Lobeckium l. l. Ceterum Demonax teste Luciano in Vit. Demon. § 10 amicitiae longe plurimum tribuere solebat. Vide infra fr. XVIII—XXI fin. [‚Democratem' philosophum haud ignobilem fuisse aut gnomas ullas unquam scriptas edidisse nego ac pernego. Nam ‚Democratem' Cobetus in Varr. Lect. p. 13 summo jure risit ut novum scriptorem, de quo nullus veterum vel fando inaudiverit. Et Cobetus quidem de uno loquitur Appendice Florentino, quo Johannis Damasceni gnomae continentur optimeque judicat confidenter ex hoc appendice ‚Democratem' istum ‚passim' expellendum esse. Alios tamen qui in eundem errorem inciderunt, ut Maximum et Antonium tum forte Cobetus nihil moratus est. Critici enim hoc tantummodo opus est, demonstrare quod aliud nomen sive unum sive plura sub falso isto ‚Democrate' lateat. Quae igitur ‚Democrati' vulgo dantur, ea omnia fere esse magni illius viri ‚Democriti' Burchardo duce statuit Mullachius (in ‚Democriti Fragm.' p. 164), post quem Cobetus in V. L. p. 13 eodem modo judicavit atque ‚Democratem passim expulit, ut Democritus tandem sua recuperet'. Neque dubitari potest, quin pro Δημοκράτης saepe Δημόκριτος corrigendum sit, cujusmodi locum paullo ante (no. VII) ipse adtuli. Attamen in hoc uno non insunt omnia. Immo alia nihil olent e Democriteis, alia Democrito dare ne per dialectum quidem licet. Haec igitur partim ‚Demonacti' nostro tribuere audeo. Nomi-

num enim ‚Democrates' et ‚Demonax' casus obliqui literis scripti nunc graecis nunc latinis perfacile confundi poterant. Sic Antonius supra sub II diserte: ‚Democriti, inquit, vel secundum alios Demonactis' et iterum sub num. XXIII ‚Democriti al. Demonactis'. Jam supra dixi nomina *Δημοκράτης*, *Δημόκριτος* et *Δημῶναξ* in codd. saepe confusa esse. Addere possum etiam *Δημοκράτης* et *Τιμοκράτης* confundi, quae res huc minus videtur pertinere. Nam Timocrates philosophus Heracleota isque Demonactis nostri magister gnomas nullas ediderat, nisi egregie fallor. Ex Addendis.]

IX.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ σώματος μὴ γενέσθω τῆς ψυχῆς ἀσθένεια· ἰσχὺν δὲ ψυχῆς φρόνησιν νόμιζε.

Antonius S. 37 *Περὶ φρονήσεως καὶ βουλῆς* p. 38, 58: *Ἡ — νόμιζε* cum lemmate ‚*Δημόνακτος* (sic)'. At eandem gnomen ‚Clitarcho' tribuunt Maximus 2, 14, Arsenius ed. Gott. 8, 42[u], Florilegium Lipsiense p. 15 ed. Westerm. et tres codices Boissonadi in Anecd. I p. 132. Ita prope certum est, hanc gnomen Clitarchi esse, non esse Demonactis.

X.

Ἐν ἀλλοτρίοις παραδείγμασι παίδευε σεαυτὸν καὶ ἀπαθὴς τῶν κακῶν ἔσῃ.

Antonius S. 37 p. 39, 1: *ἐν — ἔσῃ* (post alium locum ‚Demonactis'). Demonactis est haec gnome etiam apud Maximum 2, 15 et in Arsenio ed. Gott. 7, 16[g]. Sed in Florilegio Lipsiensi p. 15 ed. Westerm. eadem non huic philosopho data est sed ‚Clitarcho', ubi est illud *τοῦ αὐτοῦ*. Quod qui primum scripsit, superiorem glossam *Ἡ ἰσχὺς — νόμιζε* non Clitarcho dederat sed Demonacti. Quare haec gnome omnium fere consensu esse videtur Demonactis. Simile dictum Terenti est (i. e. Menandri) in Heautont. II, 1, 9.

XI.

Αἱ μὲν χελιδόνες εὐδίαν ἡμῖν προσημαίνουσιν, οἱ δὲ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι ἀλυπίαν.

Antonius S. 170 *Περὶ διδαχῆς κ. τ. λ.* p. 278, 10: *αἱ μὲν — ἀλυπίαν* cum hoc lemmate: ‚Moschionis al: Demonactis'. Sed Arsenius ed. Gott. I, 60^c: *αἱ μὲν — ἀλυπίαν. Δημώνακτος.* At ‚Demophilo' post alios tribuit Orellius I p. 8 Sent. 40 male legens: — *σημαίνουσιν ἡμῖν, οἱ δὲ φιλοσοφίας λόγοι τὴν ἀλυπίαν.*

XII.

Τοσοῦτον εἰς ἀρετὴν προσθήσεις, ὅσον ἂν ὑφέλῃς τῶν ἡδονῶν.

Antonius S. 1 *Περὶ βίου ἀρετῆς καὶ κακίας* p. 6, 19: *τοσοῦτον — ἡδονῶν* cum hoc lemmate: ‚Demonactis'. Eodem modo Florilegium Lips. p. 12 ed. West: *Δημώνακτος. τοσοῦτον — ἡδονῶν.*

XIII.

Αἰσχρὸν ἐν μὲν ἄλλοις ἀποδέχεσθαι τὰς ἀρετάς, ἐν ἑαυτοῖς δὲ ἔχειν τὰς κακίας.

Antonius S. 1 p. 6, 21: *αἰσχρὸν μὲν ἐν ἄλλοις* (sic) — *κακίας* post alium locum ‚Demonactis'. Florilegium Lips. p. 12: *τοῦ αὐτοῦ* (praecedit *Δημώνακτος*). *αἰσχρὸν μὲν ἐν ἄλλοις* (sic) — *κακίας.*

XIV.

Τοὺς τῶν σωμάτων ἐπιμελουμένους, ἑαυτῶν δὲ ἀμελοῦντας ὠνείδιζεν ὡς τῶν μὲν οἴκων ἐπιμελουμένους, τῶν δὲ ἐνοίκων ἀμελοῦντας.

Antonius S. 1 p. 6, 23: *τοὺς τῶν — ἀμελοῦντας* post duo locos ‚Demonactis'. Florilegium Lips. p. 12: *τοῦ αὐτοῦ* (praecedit *Δημώνακτος*). *τοὺς τῶν — ἀμελοῦντας.* Demonacti haec tribuunt etiam Maximus Confessor I, 49 et Arsenius p. 191 ed. Walz.

XV.

Δείκνυσιν ἡ μὲν τροπὴ τὸν κατ' ἀλήθειαν ἀνδρεῖον, ἡ δὲ ἀτυχία τὸν φρόνιμον.

Antonius S. 148 *Περὶ εὐτυχίας καὶ δυστυχίας* p. 238, 24: *δείκνυσιν — κατὰ ἀλήθειαν — φρόνιμον* cum hoc lemmate: ‚Demonactis'. [Continuo praecedit locus ambiguus, quem nescias, utrum Moschioni datus sit an Demonacti, hunc locum dico p. 238, 22: *Οὔτε οἱ*

ἄμουσοι τοῖς ὀργάνοις, οὔτε οἱ ἀπαίδευτοι ταῖς τύχαις δύνανται συναρμόσασθαι, quem ‚Socrati' dedit Orellius I p. 16 scribens *ταῖς ἀτυχίαις.*]

XVI.

Σοφιστοῦ τινος αἰτιωμένου αὐτὸν καὶ λέγοντος· διὰ τί με κακῶς λέγεις; ὅτι μὴ καταφρονεῖς, ἔφη, τοῦ κακῶς λέγοντος.

Antonius S. 53 *Περὶ ψόγου καὶ διαβολῆς* p. 79, 19: *Τινὸς σοφιστοῦ — τὸν κακῶς λέγοντα* (sic) cum lemmate ‚Demonax', cui favet etiam error librarii, qui lineae proximae pro *αὐτῷ* verba *‚τῷ Δημώνακτι'* intrusit. Genetivum *τοῦ κακῶς λέγοντος* Orellius II p. 146 recte substituit. In Luciani Demonacte cum sophistis saepe Demonax rixatur, ut § 12 sq. cum Favorino, § 14 cum Maximo Tyrio, cum cynico § 19, cum Peregrino § 21, alibi vel cum Apollonio vel Herode Attico.

XVII.

Τοῖς ὠσὶ πλέον ἢ τῇ γλώττῃ χρῶ.

Antonius S. 95 *Περὶ γλωσσαλγίας* p. 156, 54: *τοῖς — χρῶ* cum lemmate ‚Demonactis'. Confer Lucianum in Vit. Demon. § 51: — *ἐρομένῳ, πῶς ἂν ἄριστα ἄρξαι; ἀόργητος, ἔφη* (sc. *Δημῶναξ*), *καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.*

XVIII.

Ἐλάσσω κακὰ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ ὑπὸ τῶν φίλων· τοὺς μὲν γὰρ ἐχθροὺς δεδιότες φυλάσσονται, τοῖς δὲ φίλοις ἀνεῳγμένοι εἰσὶ καὶ γίγνονται σφαλεροὶ καὶ εὐεπιβούλευτοι.

Antonius S. 137 *Περὶ φίλων μοχθηρῶν* p. 217, 19: *ἐλάσσω — γίνονται — εὐεπιβούλευτοι* cum lemmate ‚Demonactis'. Consentit Arsenius ed. Gotting. 7, 7ᵃ: *ἐλάσσω — γίνονται — εὐεπιβούλευτοι. Δημώνακτος.* Similia sunt dicta Aristophanis in Avibus v. 375 et Catonis in Ciceronis Laelio c. 24 § 90.

XIX.

Μυστήριον ἐν φιλίᾳ ἀκούσας, ὕστερον ἐχθρὸς γενό-

μενος μὴ ἐκφήνῃς· ἀδικεῖς γὰρ οὐ τὸν ἐχθρὸν ἀλλὰ τὴν φιλίαν.

Antonius S. 137 p. 217, 24: *μυστήριον — μὴ ἐκφάνῃς* (sic) — *φιλίαν* post alium locum ‚Demonactis'. Tum Excerpta Vindobonensia in Stobaeo IV p. 293 ed. Meinek: *Μυστήριον — μὴ ἐκφήνῃς — φιλίαν.* In his Excerptis unus locus praecedit Sexti philosophi: *Σέξτου. Μὴ — δεδωκώς,* tum undecim loci sequuntur sine nomine auctoris, quorum locorum noster ordine primus est. Nempe undecim loci sine auctoribus adlati sunt.

XX.

Μὴ κτῆσαι φίλον, ᾧ μὴ πάντα πιστεύεις.

Antonius S. 137 p. 217, 27: *μὴ — πιστεύεις* post duo locos ‚Demonactis'. Hinc Orellius II p. 146 inter Demonactis fragmenta hunc quoque locum recepit. At ipse Antonius paullo ante S. 135 *Περὶ φίλων κ. τ. λ.* p. 215, 7 post alium locum ‚Sexti' ita pergit: *Μὴ κτήσει* (sic) *φίλον, ᾧ μὴ πάντα πιστεύεις.* Ita liquet ab eodem Antonio locum eundem nunc Demonacti datum esse nunc Sexto. Et Sexto dedit idem Orellius I p. 244. Verus hujus sententiae parens, ut atticismus poscit, futuro usus erat: *Μὴ κτῆσαι φίλον, ᾧ μὴ πάντα πιστεύσεις.*

XXI.

Αἰτιωμένου τινὸς τῶν ἑταίρων αὐτὸν καὶ φήσαντος· οὐκ ἐχρῆν σε τῷ ἐχθρῷ μου φίλον εἶναι· σὲ μὲν οὖν, ἔφη, οὐκ ἐχρῆν τῷ φίλῳ μου ἐχθρὸν εἶναι.

Florilegium Lipsiense cap. VI *Περὶ φίλων καὶ φιλαδελφίας,* 15. *Δημώνακτος. αἰτιωμένου — ἐχθρὸν εἶναι.* Primum haec edidit A. Westermannus De Floril. Lips. p. 4 recteque post *οὐκ ἐχρῆν* pronomen *σε* ipse inseruit. Demonacte haec sententia eo dignior est, quo plus ille amicitiae tribuebat, de qua re supra ad Fr. VIII fin. dictum est.

XXII.

Ὁ λόγος ὥσπερ πλάστης ἀγαθὸς τῆς ψυχῆς περιτίθησι σχῆμα.

Antonius S. 170 *Περὶ διδαχῆς καὶ λόγων καὶ ὁμιλίας* p. 278, 19: *ὁ λόγος — σχῆμα* cum hoc lemmate ‚Demonactis'. At hunc ipsum locum ‚Socrati' dat Stobaeus Floril. LXXXI, 13, ubi verissimo scriptum est: *ὁ λόγος ὥσπερ πλάστης ἀγαθὸς καλὸν τῇ ψυχῇ περιτίθησι σχῆμα.* Denique Orellius I p. 4 hoc dictum male adsignat ‚Demophilo'.

XXIII.

Πλοῦτος· ἀπὸ κακῆς ἐργασίας ἐπιγενόμενος ἐπιφανέστερον ὄνειδος κέκτηται.

Antonius S. 41 *Περὶ πλεονεξίας κ. τ. λ.* p. 64, 19: *πλοῦτος — κέκτηται* cum lemmate: ‚Democriti al. Demonactis'. At paulo post idem Antonius eadem verba tribuit ‚Chiloni' scribens — *περιγινόμενος* et *τὸ ὄνειδος.* Recte vero Stobaeus Flor. X, 37 et ‚Democrito' dat et bene scribit: *‚πλοῦτος ἀπὸ κακῆς ἐργασίης περιγενόμενος ἐπιφανέστερον τὸ ὄνειδος κέκτηται'.* Iterat haec Stobaeus tit. 92, 15 emendante Burchhardo.

XXIV.

Χρήματα πορίζειν μὲν οὐκ ἀχρεῖον, ἐξ ἀδικίας δὲ πάντων κάκιον.

Antonius S. 41 p. 64, 21: *χρήματα — κάκιον* post illud ipsum lemma, quod modo diximus. At hic ‚Democriti' locus est, uti recte Stobaeus Flor. LXXXXV, 25, ubi exstat: *‚χρήματα πορίζειν μὲν οὐκ ἀχρεῖον, ἐξ ἀδικίης δὲ πάντως κάκιον'.* Scribe *ἀχρήιον* cum Meinekio. Male *πάντων κάκιον* habet etiam cod. Palatinus ap. Orellium I p. 501. Immo scribe; *πάντων κάκιστον.* Nam *πάντων* cum superlativo jungi solet ut *πάντων μάλιστα* ap. Plat. Conviv. p. 189, C.

Quodsi Marcum, qui Demonactis locos habet perpaucos, iterum evolvere licuisset, fortasse de uno alterove e superioribus locis attulissem paullo certiora. Non puto tamen multa me fugere potuisse, sed quemadmodum supra dixi, de compluribus locis anceps judicium est, sintne Clitarchi verba (ut hoc utar) an Sexti anne Demonactis. Haec igitur quae e Stobaei aliorumque

Florilegiis paullo ante attuli Demonactis acute dicta quum in Luciani recensione (Vit. Demon. § 12—63) ad unum omnia desint, ex alio prorsus fonte repetita esse liquet. Quae unde potissimum fluxerint inquirenti illud in oculos incurret, haec quoque apophthegmata non ore tradita sed consignata literis aetatem tulisse. Quamobrem paulo post mortem Demonactis alius philosophus et haec Demonactea et sine dubio alia generis ejusdem in lucem edidisse censendus est. Solebant enim illo ipso tempore philosophi hujus quoque argumenti libros edere, velut ille, cujus in Anthologiis mentio fit, Sextus, si is est Chaeronensis ille Stoicus, abs quo Marcus Antoninus (*Τῶν εἰς ἑαυτόν* I, 9) didicisse se fatetur etiam ,*τὸ καταληπτικῶς καὶ ὁδῷ ἐξευρετικόν τε καὶ τακτικὸν τῶν εἰς τὸν βίον ἀναγκαίων δογμάτων*‘. Inscriptio libri haec fere esse potuit: *Δημώνακτος διατριβαὶ* sive *διαλέξεις* sive *ὁμιλίαι*, sive (ut est apud Marcum Antoninum I, 7 fin.) *ὑπομνήματα*, quae eadem Epicteti librorum fuerat, unde tot sententiae nobis conservatae sunt. Verum ab his gnomis, quae in Florilegiis leguntur toto caelo distant ejusdem Demonactis eae sententiolae, quae ab Luciano in Vit. Demonact. § 12—62 fin. conlectae sunt. Nam apud Lucianum merae exstant facetiae, saepe illae scurra aliquo digniores quam philosopho: quibus enumerandis nihil aliud Lucianus nisi hoc unum ostendit, scivisse Demonactem etiam jocos movere et risum excitare, qui est vel tenuissimus ingeni fructus. Nec vero aut Lucianum Demonactis familiarem (ut ipse testatur § 1: *τῷ Δημώνακτι καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην*) severae hujus philosophi gnomae latere potuerunt, aut eum qui de philosophi vita scripturum professus esset, silentio tantam rem transire decuit, praesertim quum maximam libri sui partem sententiolis longe aliis opplevisset. Ita necessario sequeretur, Lucianum de Demonacte philosopho judicare omnino nescivisse, nisi ego in edit. mea Vol. II P. I p. 195 certo demonstrassem in Vita Demonactis § 11 fin. post v. *ἐκαλλιερήσατε*

magnam quandam lacunam permulta Luciani verba et ad extremum hanc ipsam sententiam hausisse: [multa vero et praeclara Demonactis fuerunt ἀποφθέγματα, alia severa et tanto philosopho digna, de quibus hic non est locus dicendi, alia jocosa et amoena.] βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων κ. τ. ἑ. Ceterum et Lucianus qui veros philosophos magni aestimaret Demonactis consuetudine libenter usus est, neque Demonax (licet nimia philosophorum irrisione offendi posset) ab Luciano abhorruit: solebat enim Demonax ipse quoque (ut est in Vit. Demon. § 48) „μάλιστα πολεμεῖν τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν“. Denique ut facetias amborum hic omittam, ipsa religio videtur Demonactis et Luciani quasi quaedam copula fuisse: quorum utrique commune fuit superstitionis odium acerrimum, ut vix statui posset, uter eorum liberius de rebus sentiret divinis.

Lucianus quum dialogos scribere coepisset, tamen et genus dicendi forense atque speciem judiciorum nonnunquam servavit, ut in Judicio Vocalium, in Piscatore, in Bis Accusato, et argumenta rhetorica partim repetiit sicut in libello *Κατάπλους ἢ τύραννος*, quam dicere licet ‚tyranni accusationem‘ tametsi in formam dialogi redacta est. Nam superstites exercitationes, *Τυραννοκτόνος* et *Φάλαρις α΄. β΄* (sive *ὑπὲρ Φαλάριδος*, ut ait Photius in Biblioth. cod. no. 128 init.) rhetor multo ante ediderat. Quae ex hoc genere scriptiones genuinae ad nos pervenerunt, numero perpaucae sunt et omnes brevissimae. Atqui in Bis Accus. c. 32 ipse testatur, se jam quadraginta fere annos natum rhetoricae tandem valedixisse. Ex quo sequitur, complures *μελέτας*, quas juvenis ediderat, nunc interisse. Illud pro certo adfirmamus, libellum Luciani rhetoricum perisse, quo scripserat ‚*ἀριστέων ἐπαίνους*‘, sicut in Bis Accus. c. 32 ipse memoriae prodidit. De aliis Lucianeis, quae postmodo scripta item perierint, plus divinare licet quam scire, uno libro excepto *Σωστράτου βίος*, in quo verissima historia inerat sine ullo mendacio. Etsi in librorum editionem adeo ille pruriebat, ut ne mendaciis quidem monstruosis abstineret, quemadmodum gloriatur in Ver. Hist. I, 4: *ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον), ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην*. Nimirum idem scriptor et Demonactis et paulo ante Sostrati vitam enarravit, id quod e Demonact. c. 1 sq. certo elucet. Ergo quum *Δημώνακτος βίος* liber

sit Luciani genuinus necesse est idem cadere in *Σωστράτου βίον* librum hodie deperditum. Tamen utrumque librum J. Bekker ab Luciano pessime abjudicavit decepitque J. Bernaysium (in l. Lucian und die Kyniker p. 104), cujus viri errores praetereo praesertim jam ab E. Ziegelero bene refutatos. Ceterum dissertatio mea de Luciani Sostrato primum Rostochii a. 1865 edita est. Hanc nunc infra posui verbotenus repetitam.

Caput II.

De Luciani Sostrato.

Ipso Demonactis initio Lucianus se Sostrati cujusdam Boeotii memoriam et res gestas literis mandasse easque in alio libro sigillatim persecutum esse demonstravit: qui liber non minus quam Demonactis Vita Luciani fuerat Samosatensis. Ceterum hic de Sostrato liber aetatem non tulit, sed totus usque eo obliteratus est, ut praeter pauca quaedam in Demonacte c. 1 verba ne fragmenta quidem ejus e Luciano ulla supersint. Verum enim Hemsterhusius in Praefat. ad Pollucem p. 29 praeclare vidit hunc Luciani Sostratum eundem fuisse, qui ab Philostrato in Vit. Soph. II, 1 c. 7 Agathio dictus est. Hemsterhusio autem omnes fere adsensi sunt, leviter dubitante solo Oleario ad Philostr. p. 552, cujus inscitiam Solanus ad Demon. 1 jure miratur. Quamobrem operae me pretium spero facturum esse, si Luciani et Philostrati locis inter se conlatis de libro illo Luciani hodie deperdito accuratius disserere instituam. Omittam tamen omnia ex genere historico, quae certo sciri nunc non possunt: quando (uti bene Solanus ad Demon. c. 1) quibus historia illorum temporum illustrari posset, in eo libro haud dubie multa fuerant, ut vel propterea haec jactura non exigua videatur. Ac primum quidem nomen viri de quo dicturi sumus *Σώστρατος* duobus tantum locis in Demon. 1 legitur, in quorum

altero omnes libri cum ipso Gorlicensi *περὶ μὲν οὖν Σωστράτου* scribunt, in priore autem idem Gorlicensis non ut vulgo *τὸν Βοιώτιον Σώστρατον* sed *τὸν βοιώτιον σώσαςρον* exhibet, in quo vitio etsi aliud nomen (ut *Σώπατρον*, vel *Σώσανδρον*, vel *Σώσαρχον*) latere videri potest, nemo tamen hac una de causa vulgatas *Σώστρατον* et *Σωστράτου* mutare audebit. Enimvero hic Sostratus Boeotius, cujus opera Lucianus latrones sua aetate caesos esse testatur, ante Solanum (ad Lucian. D. Mort. XXX, 1) cum Sostrato latrone, qui est apud Lucianum D. Mort. XXX et in Alexandro 4, pessime confusus erat: quem latronem alii post Solanum eum ipsum Sostratum latronem fuisse animadverterunt, qui teste Philippi epistola apud Demosthenem p. 162 ed. Reisk. ab Philippo olim Halonneso expulsus est. Boeotii autem Sostrati vitam Lucianus et Athenis scripsit, quo eum plerique a. P. C. N. 165 pervenisse existimant, et post obitum hujus Sostrati, qui non ante a. 177 mortem obiisse videtur, et paullo ante scripsit, quam Demonactis vitam ederet, quam antea dixi circa a. 180 conscriptam esse. Deinde elogium etsi cum libro ipso amissum est, vix tamen aptior inscriptio quam *ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ ΒΙΟΣ* invenietur. Neque vero hunc dialogum fuisse opinor sed narrationem continuam praemisso (si forte) epistolio, sicut Alexandrum quasi epistolam Celso missam videmus, Cronio Peregrinum. Sed ad ipsa testimonia primum Luciani, tum etiam Philostrati transeundum est. Lucianea igitur a principio Demonactis partim conjecturae ope hunc in modum correxi: „*Ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφανεῖν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν καὶ ᾤοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα, θατέρῳ δὲ τῷ Δημώνακτι καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ*

μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ καὶ ἰσχύος ὑπερβολὴ καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασῷ εὐνὴ καὶ ἡ ἐπίπονος δίαιτα καὶ τροφαὶ ὄρειοι καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τοῦ ὀνόματος καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς ἀναιρῶν ἔπραξεν ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. περὶ δὲ Δημώνακτος' κ. τ. ἑ.*) 'Ex his efficitur, Sostrati Vitam minime satyrici generis, sed severam fuisse narrationem. Lucianus enim si quis alius noverat quum omnia tum quae ipse vidisset tanquam ob oculos posita luculentissime suavissimeque describere. Idem autem seriis miscere consuevit jocosa, quemadmodum Demonactis vitae urbanbs

---

*) Adnotatio critica nostra ad Demonactem § 1 haec est. τοπαντάπασιν ΦFabc. τοπαράπαν A. ἐκφανεῖν Cobetus V. L. p. 100, libri ἐκφαίνειν. Σώστρατον] σώσπστρον A. οἱ Ἕλληνες] οἱ om F. ἐπὶ μήκιστον A et v, ἐπιμήκιστον BΦFabc. ὑπαιθρας libri, ὑπαίθριος Belinus, quod atticis usitatius est et ipsi Luciano, qui idem certo etiam ὕπαιθρας usurpavit. vide mea De Atticism. Luc. I p. 15 et adde Lobeckium ad Phryn. p. 252 atque Blomfieldum ad Aesch. Prometh. v. 113 in Glossario. παρνασῷ A, παρνασσῷ ΦF et v. εὐνὴ καὶ ἡ ἐπίπονας δίαιτα] ita transposui, libri δίαιτα καὶ ἡ ἐπίπονας εὐνή. sic et δίαιτα καὶ τροφαί apte junguntur et illud ἡ ἐπίπονος δίαιτα quum per se recte dictum est, tum huic Sostrato venatori acerrimo plane convenit. deinde ὕπαιθρος εὐνή quod ego substitui etiam alibi exstat ut in Necyomant. 7 et ap. Hippocratem De Rat. Vict. In Morb. Ac. p. 391 ed. Foes. nempe ob similitudinem verborum καὶ ἡ ὕπαιθρος exciderant ante v. δίαιτα haec verba εὐνὴ καὶ ἡ ἐπίπονος et deinceps non ante sed post v. δίαιτα revocata sunt et malo quidem ordine: καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνή. in librorum scriptura non ἡ ὕπαιθρος δίαιτα in offensu sunt, quae etiam in Abdicat. § 28 et alibi junguntur, sed ferri nequit ἡ ἐπίπονος εὐνή, dictio ne poetis quidem condonanda. hinc critici quum transpositione abstinuissent, plurimas frustra conjecturas excogitarunt, in his Jensius et Gesner: καὶ ἡ ἐπὶ πόας εὐνή, nuper autem Cobetus V. L. p. 149 et Dindorfius: καὶ ἡ ἐπ' ἠόνος εὐνή. λῃστὰς αἱρῶν AΦF et v, λῃστὰς αἴρων B et codex Parisinus, frustra probante Jacobitio. nihilo melior conjectura videtur Cobeti V. L. p. 149: λῃστὰς καθαίρων. equidem dudum scripsi: λῃστὰς ἀναιρῶν, conlato Appiano De Bello Mithrid. c. 96 fin.: λῃσταὶ δ' ἀνῃρέθησαν ἐν ταῖς μάχαις ἀμφὶ τοὺς μυρίους.

sales multosque lepores hujus philosophi inspersit. In universum tamen tantum abest, ut ludere in Sostrati Vita voluerit, ut Sostrati exemplo proposito id quod ipse dicit ostendere studuerit, ne sua quidem tam molli aetate viros memoria dignos defuisse et magna laude cumulatos. Viderat enim hunc virum neque solum corporis magnitudinem, robur ingens, victum durum et agrestem, cubile in Parnasso, verum etiam opera ne Herculi quidem infitianda admiratus erat, quum eum sciret nunc latrones sustulisse nunc locis inviis vias munivisse nunc pontes in saxis struxisse praeruptis. Sobrie tamen Lucianus judicavit, quippe qui verbis: *καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον* Demonactem Sostrato anteposuerit. Non minus recte Tullius in Catone Maj. c. 10 de Milone Crotoniata judicat, qui bovem vivum humeris sustinuisse dicebatur: mavult autem Pythagorae sibi vires ingeni quam has corporis dari, ideo quod Milo non ex se unquam sit nobilitatus sed ex lateribus et lacertis suis. Sed de nomine *Ἡρακλῆς*, quod huic Sostrato datum scimus, ita habendum est. Qui se pro Hercule gerebant, non solum ignavi omnes derisi sunt, ut Callias in Aristoph. Ran. v. 431, sed etiam paullo fortiores, velut athletarum unus alterve (ut Hercules quidam pugil ap. Photium in Biblioth. p. 151 ed. Bekk., qui victus est) et universa gens Cynicorum. Ita Themiso cognomine ‚Hercules' Antiochi regis deliciae, de quo vide Athenaeum VII p. 289, f. et X p. 438, d cum Aeliano V. H. 2, 41, conlato Polybio 5, 79 et 5, 82, haud dubie multis vel odio fuit vel irrisui, quum praesertim etiam sacra sibi vulgo fieri jussisset. Ita Nicostratus Argivus, cujus virtutem Diodorus XVI, 44 laudat, tamen ludibrio fuit, quod quum comitiali morbo (*τῇ Ἡρακλείᾳ νόσῳ*) laborasset, vestitum sumsit Herculis, ridente Ephippo comico ap. Athen. VII p. 289, b: *Νικόστρατος δ' ἀργεῖος ἕτερος Ἡρακλῆς;* Quorum hominum vanitas per totas adeo comoedias exagitata est et a Pherecrate, qui in *Ψευδη*-

ϱακλεῖ fortasse certum hominem traduxerat, et qui genus eorum universum castigarat in cognomine fabula, ab Menandro. Et Menandrei quidem habitum Plutarchus descripsit in Moral. p. 59, e: ἐν κωμῳδίᾳ Μενάνδρου Ψευδηρακλῆς πρόεισι ῥόπαλον κομίζων οὐ στιβαρὸν οὐδ' ἰσχυρὸν, ἀλλὰ ‚χαῦνόν τι, πλάσμα καὶ διάκενον,' quae postrema verba Meinekius in edit. min. p. 966 recte ipsi Menandro tribuit, praemisso hoc versu ejusdem fabulae ap. Stobaeum Flor. XVI, 10: ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος. Aliud Menandri fragmentum ap. schol. Odyss. β', 10: καὶ ὁ Μένανδρος· ‚ἐλεύθερόν τι τόλμης εἶ, πονεῖν θήραν λέγοντας, ὅπλα βαστάζειν' quum Buttmannus editor p. 49 sic emendasset:

ἐλεύθερόν τι τολμήσει πονεῖν,
θηρᾶν λέοντας, ὅπλα βαστάζειν,

M. Hauptius (in Praefat. Ind. Lectt. in Univers. Berol. hième 1855/56 p. 6) non solum emendationem optime perfecit hoc modo:

ἐλεύθερόν τι τολμήσει πονεῖν,
θηρᾶν λέοντας, ῥόπαλα βαστάζειν,

verum etiam hoc fragmentum docuit ad Menandri fabulam Ψευδηρακλῆς referendum esse. Jam de Commodo imperatore Ael. Lampridius in Commodo c. 8 haec scripsit: ‚appellatus est etiam Romanus Hercules, quod feras Lanuvii in amphitheatro occidisset'.*) Ceterum hic quoque falsus fuit Hercules, quem ideo Xiphilinus e Dione 52, 15 diris devovit, Herodianus autem 1, 14 magnopere derisit. Caracalla etiam si non parem, at similem virtutem jactavit, qui ut est ap. Ael. Spartianum in Caracallo c. 5 quum contra leonem stetisset,

*) Unus alterve Romanorum propter fortitudinem etiam ‚Achilles' cognominatus est teste Valerio Max. III, 2, 21. Prae caeteris vero unius virtutem graeci latinique scriptores certatim praedicarunt, L. Siccii (vel ‚Sicinii') Dentati, quem praeter Festum A. Gellius II, 11 dicit ob ingentem fortitudinem appellatum esse Achillem Romanum. Et de hoc quidem viro Niebuhrius in Hist. Rom. II p. 390 sq. disputavit.

missis ad amicos literis ad Herculis se virtutem accessisse gloriatus est. Ante hos Nero perfossionem Isthmi auspicatus, ut ait Pseudolucianus in Nerone c. 3, Herculem sibi superasse visus est. Praeterea suspicio est pro Hercule quodam haberi voluisse et eum, qui a Plinio N. H. VII, 26 § 95 cum Hercule aequatur, et in cujus aede Herculis statua fuit (ita Vitruvius III, 3, 5 et Plinius N. H. XXXIV, 8 § 57) Pompejum, qui ante pugnam Pharsalicam partibus suis tesseram dederit Ἡρακλέα ἀνίκητον auctore Appiano B. Civ. II, 76, et Augustum, quem Horatius non temere cum Hercule toties comparavit (Od. III, 3, 9—12. III, 14. 1. IV, 5, 36), et Caligulam, quem (ut ait Suetonius c. 8) Gaetulicus per adulationem mentitus erat Tiburi genitum esse, scilicet in urbe Herculi sacra. Sed fuit inter reges quum ab Heraclidis oriundus, tum ipse germanissimus Hercules, unus ille quo viro fortiorem natum arbitror neminem, Alexander Macedo, qui cum Hercule exaequatus est (ut ab Menandro rhetore in Rhetorr. Gr. IX p. 246 Walz.) atque ipse Herculem aemulari solitus (de quo Arrianus Anab. III, 3, 2 et IV, 28, 4 cum Curtio IX, 2, 29 consentit) usque eo, ut Herculis res gestas etiam superare studeret (v. Justinum XII, 7, 13). E Romanorum autem imperatoribus scio, qui hunc honorem partim vere consecutus sit, Maximinum, de quo haec habet J. Capitolinus in Maximinis c. 6: ‚alii denique eum Crotoniatem Milonem, alii Herculem, Antaeum alii vocarunt‘. Praeterea Spanhemius De Praest. et Usu Num. T. II p. 493 sqq. demonstravit ‚Herculis‘ cognomen datum esse etiam Dominitiano, Severo, Aemiliano et inprimis Maximiano ‚Herculio‘ (sive ‚Herculi‘ ap. Claudianum De Bell. Gild. v. 418 aliosque) atque hoc ‚Herculis‘ cognomen etiam diutius mansisse, ita ut Constantius quoque et Constantinus ‚Herculii‘ dicerentur. Hanc vero insolentiam quum alii scriptores christiani, tum gravissime castigavit Lactantius De Mort. Persec. c. 52: ‚ubi sunt, inquit, modo, magnifica illa et clara

per gentes Joviorum et Herculiorum cognomina, quae primum a Dioclete ac Maximiano insolenter assumta ac postmodum ad successores eorum translata viguerunt? Nempe delevit ea dominus et erasit de terra‘. Ceterum quem honorem tot imperatores frustra expetiverunt, is honos omnium consensione ultro contigit filio bubulci, Sostrato, Boeotio, de quo l. l. ita Lucianus scripsit: *ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν καὶ ᾤοντο εἶναι.* Quum tamen alii imperatores hunc vel similem honorem sibi in medio positum contemserint uti Vespasianus (ap. Suetonium c. 12), Trajanus et qui Veneris se radice quam Herculis genitum maluit C. Julius, et Hadrianus ‚Olympius‘ et Diocletianus ‚Jovius‘: cavendum est ne huic nomini plus justo tribuatur. Certe Lucianus, magnus superstitionum osor tum id quoque egerat, ut virum quem dixi vero nomine Sostratum, genere Boeotium minime semideum sed hominem fuisse demonstraret. Neminem autem fugit, omnes magnarum virium, qui fecissent fortiter, Herculis nomine vocatos esse, id quod e Varrone et aliis Servius ad Verg. Aen. VIII, 203 et ad v. 564 tradidit, atque adeo (ut Taciti verbis in Germania c. 34 utar) quidquid ubique magnificum esset, ad Herculis claritatem relatum esse. Quare Lucianus Sostratum quoque quasi quendam Herculem fortiter fecisse ostenderat et laude dignum fuisse atque admiratione, ut hominem scilicet. Itaque ne Lucianus quidem impedimento fuit, quin de Sostrato tritum illud ‚*ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς*‘ vulgo Graeci usurparent: quod proverbium quam vim habuerit, Plutarchus in Theseo c. 29 unus optime declaravit. Nam de illo id dici solebat, qui ‚hominum juvandorum causa solus ac sine ullo socio magnos labores exantlasset‘. Quod nisi hoc dictum in homines sat multos conveniret, fieri non potuisset, ut res in tam pervagatum abiret proverbium. Unum omnino scio heroa, de quo id (teste praeter alios Plutarcho l. l.) dictum sit, Theseum; caeteros enim homines fuisse satis constabat. Sed Lucianus, ut opinor,

Sostratum suum et ab herois virtute et longius etiam ab eorum hominum humilitate dixerat abfuisse, qui ut Nicostratus cum irrisione ἕτερος Ἡρακλῆς dicti erant. Denique Sostratum suum vel cum Milone Crotoniata compararat, vel simillimum fuisse dixerat non minus antiquo viro, Titormo Aetolo, pastori vel athletae, a quo Aelianus in Varr. Hist. XII, 22 et ex eo schol. Luciani p. 127 Jacob. proverbium illud dicunt fluxisse. Ejusdem viri ab Herodoto VI, 127, Athenaeo X p. 412 f et Luciano De Hist. Conscr. c. 34 fin. mentio injecta est, ex quibus Herodotus Titormum scribit vitam egisse solitariam, quae res partim etiam in Sostratum nostrum cadere videtur. De Athenaei autem loco Meinekius in Anal. Alex. p. 249 verissime judiçavit. Adde Maximum Tyrium Diss. VII p. 110 Reisk., qui in Titormo longitudinem corporis admiratur. De ipso hoc proverbio Leutschius ad Diogenianum p. 190 plura conlegit, omisso qui proverbium aliter explicavit, Pausania X, 13, 4. Sed qualem Herculem Graeci hunc Sostratum et dixerint et vere esse putarint, operae pretium est quaerere. Nam de ‚Hercule rustico' ita scripsit Lampridius in Commodo c. 10 fin.: ‚Habuit (Commodus) et hominem pene prominente ultra modum animalium, quem ὄνον appellabat, sibi carissimum, quem et ditavit et sacerdotio Herculis rustici praeposuit'. *) Ubi Herculem rusticum, in quem nulla cadit theocrasia, Salmasius frustra conjecit ‚Herculem Silvanum' fuisse, deum ex duobus concretum, quasi dicas Πανηρακλῆς, uti Tullius

*) Alibi Herculis sacerdos vir est honestus, interdum etiam magna dignitate praeditus, veluti Marsyas historicus et idem Herculis sacerdos ap. Athen. XI p. 467, c. Nam quod Herculis sacerdos ap. Plutarchum Quaestt. Gr. 58 apud Coos festo tempore pallam et mitram gestasse dicitur, id etiam cum aliis viris idem festum celebrantibus Nicomachus ap. Lydum De Mensibus p. 81 Bekk. communicat. Omninoque ea res ad religiones videtur pertinuisse. Confer O. Müllerum in l. Die Dorier I p. 452 et Lobeckium in Aglaoph. p. 177.

[illegible]

[illegible] Pinium [illegible] Hercules [illegible] § 83. qui hominis eximiis viribus enumerans haec addit: M. Varro [illegible] Herculis appellatum [illegible] Fusius. Alter Luciani in Jove Trag. § 32. ubi Juppiter Herculem viribus abusurum his verbis castigat: *Ἡρακλεις, ὦ Ἡρακλεις, ἄγροικον τοῦτ' εἴρηκας καὶ δεινῶς Βοιώτιον* —. Etsi autem Romae plures in ipsa urbe Hercules dedicati erant, nullius tamen rustici Herculis qui ruri dedicatus erat. Herculem musicum Statii Silv. III. 1. 51 sive Herculem Musarum Plinii N. H. XXXV. 8 § 66 oppositum fuisse. Quumque Hercules rusticus Graecis *Ἡρακλῆς ἄγροικος* et rusticellus *Ἡρακλῆς ἀγροικότερος* (*sive ἐπάγροικος*) fuisse videatur: Sostratum nostrum ab Graecis *Ἡρακλέα ἄγροικον* dictum esse colligitur. Restat Philostrati memoria in Vit. Soph. II. 1 c. 7, cujus scriptoris Agathionem ab Sostrato Luciani nihil differre Hemsterhusius (Praef. ad Poll. p. 29) non demonstravit sed indicavit verbo ut in re manifesta. Nam et aetas utriusque et Herculis nomen et Boeotia patria et Parnassi cubile et vires ingentes plane conveniunt et omnia uno excepto nomine *Σώστρατος*, quod habet Lucianus, Philostratus non habet: ceterum hujus quoque nominis ab Philostrato omissi causa ratioque reddi certissima potest. Etenim Philostratus paullo ante c. 6 sermonem Herodis attici tum senis cum Ctesidemo Atheniensi et eo juvene habitum et ab ipso Ctesidemo

acceptum enarravit: in quo colloquio extremo ab Herode (ut mea olim conjectura fuit) Herculis (i. e. Sostrati) mentio facta erat, quae verba nunc ab libris absunt omnibus. Sed quae deinceps c. 7 de Agathione tradita sunt, ea omnia Philostratus ex Herodis epistola ad Julianum data repetiit, ut ipse c. 7 init. his verbis fatetur: *διαγράφει δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρώδης ἐν μιᾷ τῶν πρὸς τὸν Ἰουλιανὸν ἐπιστολῶν.* Luciani autem librum „*Σωστράτου Βίος*" Philostratus non viderat, assiduus caeteroquin Luciani lector, quem eundem homo superstitiosus odio occaecatus omnino nusquam nominavit. Quis Julianus ille fuerit, vir haud dubie nobilis ad quem Herodis literae datae erant, propterea definiri nequit, quod plures tum Juliani floruerunt, ut Salvius Julianus, qui ab Commodo occisus est (testibus quum aliis tum Lampridio in Commodo c. 3 et c. 4), Salvius Julianus, qui paullo post Commodum (a. 193) imperavit, Claudius Julianus Naucellius (ap. Frontonem p. 281. et p. 291 sq. ed. Rom.), Sextus Calpurnius Julianus (ap. eundem Frontonem p. 262 ed. Rom.) et alii Juliani: neque Sostrati rerum interest, quis ex tot Julianis epistolam potissimum acceperit, decerni. Veruntamen corpus epistolarum Herodis jam editum erat Philostrati aetate, qui in V. S. p. 537 et p. 539 Herodis epistolas ad Varum consulem datas commemorat. Easdem Herodis epistolas legerat etiam et de iis in universum judicavit is Philostratus, qui epistolam ad Aspasium scripsit p. 916 ed. Olear. (sive p. 364 Kayser). Sed apud Philostratum Herodes senex cum Ctesidemo colloquens dolet, quod sibi non licuerit viri opus quasi quoddam monumentum posteritati relinquere et inprimis perfossionem Isthmi, quam pariter atque ante eum Nero animo agitarat. Tum ita Herodes pergit: *ἡ δὲ τοῦ Ἰσθμοῦ τομὴ ἔργον ἀθάνατον καὶ ἀπιστούμενον τῇ φύσει· δοκεῖ γάρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος δεῖσθαι ἢ ἀνδρός, ὃν ἐκάλουν οἱ πολλοὶ Ἡρώδου Ἡρακλέα.* Continuo ipse Philostratus pergit: *νεανίας* [*οὗτος*]

ἦν ἐν ὑπήνῃ πρώτῃ —. Ut supra posui, non solum edd. Kayseriana priores sed ipsi codices (CE) interpungunt. Quam distinctionem Kayser ita mutavit, ut Herodis oratio desinat in verba *Ποσειδῶνος δεῖσθαι τ̃ ἀνδρός*, ac tum Philostratus pergat: *Ὃν* (*ὃν δὲ* Kayser conjecit) *ἐκάλουν οἱ πολλοὶ Ἡρώδου Ἡρακλέα, νεανίας οὗτος ἦν ἐν ὑπήνῃ πρώτῃ*. Et vulgatam quidem distinctionem nimis absurdam esse apparet etiam caeco, quam ne Kayser quidem omnino persanavit duplici vitio vel illato vel relicto. Mirabile est enim, quod Agathio non infans sed adolescens primae lanuginis et jam natus esse et tota vita permansisse dicitur: quod utrumque in Kayseri editione Philostratus sane dicit isque historicus, non jam narrator portenti. Immo vero Agathionem Philostratus dicere debet adolescentem primae lanuginis fuisse aetate Herodis, hoc est eo ipso anno, quo Herodes in epistola ad Julianum data hunc Agathionem descripserat. Alterum autem vitium idque omnibus edd. commune in verbis *Ἡρώδου Ἡρακλέα* cernitur. Neque enim fieri potest, ut Agathio ‚Herodis Hercules' dicatur, licet hoc ipsum Solanus defenderit ad Luc. Demon. 1: ‚Herodis Herculem, inquit, teste Philostrato vocabant: quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat'. At hic Agathio nominis gloriam acquisierat suis ipsius factis, quae nemo tum ignorabat, non sane Herodis epistola, quam non noverant nisi paucissimi. Quid, quod ipse Philostratus paullo post eum bis dicit *Ἡρακλέα* simpliciter appellatum esse p. 553: *γενέσθαι δὲ τὸν Ἡρακλέα τοῦτον οἱ μὲν γηγενῆ φασιν* et mox iterum: *ἤρετό τε τὸν Ἡρακλέα τοῦτον ὁ Ἡρώδης* —, quam rem certo Lucianus confirmat in Demon. 1: *τὸν Βοιώτιον Σώστρατον —, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν καὶ ᾤοντο εἶναι*. Equidem et interductu Kayseri et conjectura *ὃν δὲ* pro v. *ὃν* probata ipse pro istis *Ἡρώδου Ἡρακλέα* scribendum esse *Ἡρακλέα, ἐφ' Ἡρώδου* censeo: *Ὃν δ' ἐκάλουν οἱ πολλοὶ Ἡρακλέα, ἐφ' Ἡρώδου νεανίας ἦν ἐν ὑπήνῃ πρώτῃ* —.

Scripsi autem dubitanter cum edd. ante Olearium νεανίας ἦν, non ut codices exhibent: νεανίας οὗτος ἦν. Sin quis pronomen defendet, hac transpositione uti debebit: Ὃν δ' ἐκάλουν οἱ πολλοὶ Ἡρακλέα, οὗτος ἐφ' Ἡρώδου νεανίας ἦν —. Dudum tamen vereor, ne hic locus sit etiam mutilus verbis aliquot inter ἢ ἀνδρὸς et ὃν temere omissis. Neque enim Kayser codicum scripturam ἢ ἀνδρός negare debuit sollicitandam fuisse, quippe quae spectet superiora, 15: διανοίας δηλούσης ἄνδρα, quibus verbis supplementum nostrum minime repugnat. Primum enim quod Kayser Herodis orationem hisce verbis concludi jussit: Ποσειδῶνος δεῖσθαι ἢ ἀνδρός, id vel per se non rhetoricum est sed frigidum: ita enim certo exspectes contrarium: ἀνδρὸς δεῖσθαι ἢ Ποσειδῶνος. Tum Philostratus ex his ipsis verbis adhuc integris: ἢ ἀνδρὸς [οἵου τοῦ Ἡρακλέους] didicit Agathioni cognomen ‚Herculis‘ fuisse: quod cognomen in Herodis epistola nondum legi poterat, Ctesidemo autem, a quo solo id Philostratus acceperat, minime erat ignotum. Deinde Philostratus, qui in Herodis vita brevitati studet, tot rebus multo gravioribus vel plane omissis vel (ut Demostrati controversia) leviter perstrictis Agathionem hic vix apte memorare potuisset, nisi eum praegressa in Herodis verbis mentio ‚Herculis cujusdam‘ coegisset de hoc Hercule lectores reddere certiores. Denique ipsa sententia prava est saneque perversa. ‚Isthmi perfossio, inquit, opus est immortale et naturae prope negatum humanae: videtur enim mihi Isthmi perfossio Neptuno indigere *aut viro*.‘ Quo tandem viro? Immo neque alio viro, neque Herode, qui se huic ipsi operi sufficere modo negarat: neque enim viro, quantumvis sit fortis et plane vir, datum est opera edere divina. Nempe pro verbis ἢ ἀνδρὸς mentione opus est Agathionis, cui ab ipso Herode in literis illis mox p. 554 δαιμονία φύσις tribuitur. Minime igitur hoc dicere Herodes potest, perfossionem Neptunum exposcere *aut virum*, sed *aut talem virum, qualis hic sit Hercules.*

Etenim hoc viro, in quem Lucianus quoque in Demon. 1 ‚facta ab Herculis nomine non absona' contulit, plane opus fuit ad Isthmum perforandum. Similiter viri et herois notiones Plinius conjunxit in N. H. XXXV, 10 § 74: ‚pinxit (Timanthes) et heroa absolutissimi operis, artem ipsam complexus viros (ita recte codd. optimi; alii vires) pingendi —.' Ex quibus omnibus hunc l. sequitur mutilatum esse. Scripserat autem Philostratus: *Ποσειδῶνος δεῖσθαι ἢ ἀνδρὸς* [*οἷον τοῦ Ἡρακλέους.*]' *Ὃν* —. Et lenis correctio est et locutio attica, qua quum alii tum Xenophon in Memorabil. II, 9, 3: *χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρί* et Lucianus in Alexandro 20: *τὸ μηχάνημα τοῦτο ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοί, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ πρόδηλον* usi sunt. Sed aliquando finem. Nam universum hunc locum ita scribendum esse contendo: *δοκεῖ γάρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος δεῖσθαι ἢ ἀνδρὸς οἷον τοῦ Ἡρακλέους.*' *Ὃν δ' ἐκάλουν οἱ πολλοὶ Ἡρακλέα, οὗτος ἐφ' Ἡρώδου νεανίας ἦν ἐν ὑπήνῃ πρώτῃ* —. Ceterum Herodis ad Julianum epistola multo prius scripta erat, quam idem Herodes jam senex factus cum Ctesidemo colloqueretur. Quae temporum rationes ipsae quoque supplemento nostro *οἷον τοῦ Ἡρακλέους* optime congruunt. Nam in epistola ad Julianum Agathio noster nondum est vir (*ἀνήρ*), sed primae dubiaeque lanuginis adolescens. Quodsi recte habet supplementum meum *οἷον τοῦ Ἡρακλέους*, Sostratus noster vir fuit sene jam Herode h. e. a. 170. Sed ejusdem Sostrati vitam ut recens mortui Lucianus ante Demonactis vitam i. e. a. 179 ediderat. Atque etsi mortis genus nemo tradidit, tamen non mirum est, Sostratum, qui tot vitae periculis quotidie expositus esset et jam adolescentulus Philostrato auctore cum feris belluis depugnaret exceptasque corpore cicatrices ostenderet, senectutem, quam ipse sperarat longissimam, omnino non adeptum esse. Quaecunque autem apud Philostratum c. VII ex Herodis literis depromta legimus, ea tantum abest ut exspecta-

tionem nostram expleant, ut Lucianei libri augeant desiderium. Herodes enim de Sostrato scripserat ut de miro adolescentulo, Lucianus vero omnem Sostrati vitam ac potissimum res ab eodem jam viro gestas erat complexus. Herodes quasi de heroë quodam quum alia scripserat tum c. VII init.: *Κελτῷ μεγάλῳ ἴσος καὶ ἐς ὀκτὼ πόδας τὸ μέγεθος*, Lucianus autem qui in Demon. 1 habet: *δεδήλωται μέγεθος αὐτοῦ* ubique de eodem ut homine non ut de heroë erat locutus. Ceterum de longitudine veri Herculis O. Müller (Die Dorier Parte II p. 449) bene disseruit. Tamen quae c. VII init. ex Herode Philostratus de corpore Sostrati et de habitu atque vestitu scripsit, ea aliis verbis etiam ab Luciano videntur scripta fuisse, haec dico: *κομᾶν τε ξυμμέτρως καὶ τῶν ὀφρύων λασίως ἔχειν, ἃς καὶ ξυμβάλλειν ἀλλήλαις οἷον μίαν, χαροπήν τε ἀκτῖνα ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐκδίδοσθαι παρεχομένην τι ὁρμῆς ἦθος, καὶ γρυπὸν εἶναι καὶ εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος· τουτὶ δὲ ἐκ πόνων ἥκειν αὐτῷ μᾶλλον ἢ σίτου. εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ στέρνα εὐπαγῆ καὶ ξὺν ὥρᾳ κατεσκληκότα, καὶ κνήμην μικρὸν ἐς τὰ ἔξω κυρτουμένην καὶ παρέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβηκέναι. ἐνῆφθαι δὲ αὐτὸν καὶ δορὰς λύκων, ῥαπτὸν ἔσθημα, ἄθλους τε ποιεῖσθαι τοὺς ἀγρίους τῶν συῶν καὶ τοὺς θῶας καὶ τοὺς λύκους καὶ τῶν ταύρων τοὺς ὑβρίζοντας· καὶ ὠτειλὰς δὲ δεικνύναι τούτων τῶν ἀγώνων.* In proximis verbis primum pro vulgata *ἐν τῷ Βοιωτίῳ δήμῳ* Kayser e codd. *ἐν τῷ Βοιωτίῳ Δηλίῳ* optime restituit. Postea libri omnes *γυνὴ βουκόλος* legere videntur, quod ob verba inferiora *οὕτω τι ἐπερρωμένη, ὡς βουκολεῖν* ferri nequit. Equidem corrigo: *γυνὴ βουκόλου* ,uxor bubulci', non obstante huic sententiae patre Marathone. Sic Alcmena Amphitruonis uxor non e marito sed ex Jove Herculem peperit. Ita igitur Philostratus ex Herodis epistola pergit: *γενέσθαι δὲ τὸν Ἡρακλέα τοῦτον οἱ μὲν γηγενῆ φασιν ἐν τῷ Βοιωτίῳ Δηλίῳ, Ἡρώδης δὲ ἀκοῦσαι λέγοντός φησιν, ὡς μήτηρ μὲν αὐτῷ γένοιτο γυνὴ βουκόλου*

(*βουκόλος* libri), *οὕτω τι ἐπερρωμένη ὡς βουκολεῖν, πατὴρ δὲ Μαραθὼν, οὗ τὸ ἐν Μαραθῶνι ἄγαλμα· ἔστι δὲ ἥρως γεωργός. ἤρετό τε τὸν Ἡρακλέα τοῦτον ὁ Ἡρώδης, εἰ καὶ ἀθάνατος εἴη, ὁ δὲ ‚θνητοῦ' ἔφη ‚μακροημερώτερος'. ἤρετο αὐτὸν καὶ ὅ τι σιτοῖτο, ὁ δὲ ‚γαλακτοφαγῶ' ἔφη ‚τὸν πλείω τοῦ χρόνου καί με βόσκουσιν αἶγές τε καὶ ποιμένες τῶν τε βοῶν καὶ τῶν ἵππων αἱ τοκάδες· ἐκδίδοται δέ τι καὶ θηλῆς ὄνων γάλα εὔποτόν τε καὶ κοῦφον. ἐπειδὰν δὲ ἀλφίτοις προσβάλλω, δέκα σιτοῦμαι χοίνικας, καὶ ξυμφέρουσί μοι τὸν ἔρανον τοῦτον γεωργοὶ Μαραθώνιοί τε καὶ Βοιώτιοι, οἵ με καὶ Ἀγαθίωνα ἐπονομάζουσιν, ἐπειδὴ καὶ εὐξύμβολος αὐτοῖς φαίνομαι.'* Herodes de adolescentulo, de quo recens fama necdum inveterata percrebuerat, Julianum fecerat paullo certiorem, quum ipse ne ea quidem, quae per aetatem illius jam tunc sciri possent, omnia probe cognita haberet. Ita Herodes etiamtum nescivit, nomen huic adolescenti esse *Σώστρατος*. Adeo nomen *Σώστρατος* in Philostrato alienam epistolam delibante non magis exstare potuit, quam in ipsa Herodis epistola exstiterat. Illud vero Herodes quum ex ipso adolescente audisset, non ignoravit, cognomen Sostrato ab agricolis *Ἀγαθίων* inditum esse. Quumque Sostratum Lucianus in Demon. 1 diserte *‚Βοιώτιον'* dixerit, cum eis prorsus consentio, qui virum mirabilem ad Delium oppidum in Boeotia natum voluerant. Iidem eum *γηγενῆ* appellarant non ut ‚indigenam', sed quemadmodum oppositio Marathonis patris edocet, ut ‚terrae filium', h. e. patre natum incerto. Lucianus tamen verum patris nomen, si modo erui potuisset, sine dubio addiderat, nempe ut falsum patrem Marathona heroem e medio tolleret. Quin etiam ipse Sostratus, si recte supra conjeci, Herodi narraverat, matrem sibi esse mulierem sane robustam et eam ‚uxorem bubulci', ita ut Luciano armenti locique vestigia persequenti nomen quoque hujus bubulci fortassis invenire liceret. Postremo illa aetate diis gentilium ex parte jam aboleri coeptis multi in eo elaborarunt, ut

pro se quisque ‚semideus‘ esse conseretur, ridente hanc vanitatem Luciano in Morte Peregrini § 41. Quo magis adolescentulo ignoscendum est, si labe saeculi correptus Marathonem heroa patrem ediderat. Quae autem continuo subsequuntur: *Τὴν δὲ δὴ γλῶτταν — ἡ γλῶττα τὴν ἄκραν Ἀτθίδα ἀποψάλλει,* ea ab Philostrato tam inepte narrata sunt, ut Sostratum hominem literarum rudem paene in atticistam Phrynicho similem mutaverit. Ipse vero Herodes elegantiam linguae miratus quaesisse e Sostrato videtur, an attice loqui didicisset sub magistro. Quod quum Sostratus factum negasset, Herodes Juliano fortasse scripserat, in locis, quos Sostratus frequentarit, Atticae mediterraneis, quod ibi barbari sint nulli, plerosque magis attice loqui quam ipsis Athenis. Talis enim observatio in Herodem cadit sophistam perelegantem, cadit etiam in Philostratum, qui in his ipsis Vitis p. 624 init. de Aeliano scripsit: *ἠττίκιζεν, ὥσπερ οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀθηναῖοι,* non cadit in Sostratum bubulci filium et Herculem rusticum. Deinceps Herodi interroganti Agathio respondet, semel se ludis Pythicis interfuisse, non tamen ut turbae se immisceret, verum e Parnasso spectaret tragoedias. Crederes hinc Sostratum, qui etiam ibid. p. 554 fin. Herodi a quo invitatus erat quam primum se subduxerit, conventus hominum fugere solitum esse. Eodemque loco verba: *ὅτε Παμμένης ἐπὶ τραγῳδίᾳ ἐθαυμάσθη* Kayser Indice p. XVII recte de Pammene accepit tragoediae actore, Nauckio in Trag. Gr. Fr. p. 734 dubitanter hunc Pammenem in poetis tragicis enumerante, quum immemor eorum esset, quae ab Lobeckio in Aglaoph. p. 975 sq. scripta sunt verissime. Ceterum tragoedia non magnopere hominem juvit rusticum, quod Pelopidarum et Labdacidarum improba facta homines ad mala facinora allicere posse diceret. Nihilo magis ludis Graecorum gymnicis incultus ille adolescens delectatus est, quos ultro irrisit, quum ipse potius censeret cursu equum vel cervum vincendum esse atque etiam cum

tauro vel urso depugnandum: quod ego (inquit) facio quotidie (*ὃ ἐγὼ ὁσημέραι πράττω*). Denique ad coenam in Canobi sacellum invitatus ab Herode Agathio postridie se una futurum promisit, si lac ejusmodi sibi apponeretur, ‚quod non femina ulla mulsisset‘. Quumque tempori venisset, lacte ad nares admoto caussatus olere lac feminae manum abiit incoenatus. Tum haec addit Philostratus: *ἐπιστήσας οὖν ὁ Ἡρώδης τῷ περὶ τῆς γυναικὸς λόγῳ ἔπεμψεν ἐς τὰ ἐπαύλια τοὺς ἐπισκεψομένους τἀληθὲς, καὶ μαθὼν αὐτὸ οὕτως ἔχον ξυνῆκεν, ὡς δαιμονία φύσις εἴη περὶ τὸν ἄνδρα.* Ego vero magis sentio cum Wielandio (Lucian's — Werke P. III p. 265), qui e tam acri olfactu non tam heroa eum exstitisse conclusit, quam naris fuisse haud sane obesae feminasque sagaciter odoratum esse. Sed quum antea p. 553 init. Agathio Marathonem sibi patrem esse narrasset, jure ex eo Herodes (quasi admirans), an immortalis esset quaesivit, id quod ne ipse quidem Agathio prorsus confirmare ausus est. Quo magis miror, quod Philostratus p. 554 fin. Herodem in eadem epistola ait ob tantillam causam ‚*δαιμονίαν φύσιν*‘ in Agathionem contulisse. Attamen si vera Philostratus tradidit, neque suam ipsius superstitionem male contribuit Herodi: Herodes ad extremum ipse Agathionem crediderat patre natum esse Marathone heroe. Ceterum per totam Herodis ad Julianum epistolam Agathio ab Herode ‚Herculis‘ nomine non magis unquam appellatus erat quam ‚Sostrati‘: ex quo elucet adolescentem primae lanuginis ad ‚Herculis‘ dignitatem nondum evectum fuisse, sed postea demum tanto honore dignum existimatum. Quae res novo argumento est, nos p. 552 post verba *ἡ ἀνδρός* jure meritoque illa *οἷον τοῦ Ἡρακλέους* supplevisse, quo probato Philostratum apparet ‚Herculis‘ cognomen ab solo postea Ctesidemo audivisse. Nam alioqui Philostratus cognomen ‚Herculis‘ non magis nosse potuerat, quam nomen ipsum unquam novit ‚Sostrati‘. Nimirum Herculis cognomen Sostratus vir demum factus primo

accepit, quum (ut est apud Lucianum in Demonacte 1) jam res Hercule non indignas gessisset: ὅσα, inquit, ἢ λῃστὰς ἀναιρῶν ἔπραξεν ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Itaque de his omnibus, quae Lucianus de latronibus, de viis ac pontibus verbo commemorat, in Herodis literis non magis quam in Philostrato una legebatur litera, neque ulla legi poterat, ideo quod haec omnia multo post gesta sunt, quam illa ab Herode ad Julianum epistola scripta esset. Ceterum de praedonibus, qui tum in Graecia fuissent, Lucianus in Sostrato haud dubie multa perscripserat. Et in nonnullis quidem regionibus, ut in vicinia Cithaeronis jam olim ab heroum usque aetate latronum quaedam fuerant speluncae, sicut Hemsterhusius ad Luc. D. Mort. XXVII, 2 bene observavit. Sed quum multis bellis Romanorum et maxime civilibus Graecia devastata esset, latronum factiones adeo creverunt, ut plurimis locis vastis jam atque desertis nihil usquam tutum esse diceres, sed omnia latrociniis infesta. Hinc ab Heliodoro, Xenophonte Ephesio, Apulejo (in Metamorph. IV, 6 init., ubi vide interpretes) latronum speluncae tam saepe descriptae sunt; hinc tam acriter latrones militum excursione conquisiti sunt (Apulei. ibid. VII, 7 fin.); hinc fortissimorum latronum multa adeo nomina servata sunt, ut Tillorobi (Luc. Alexand. c. 2), Bullae (Xiphilin. e Dione 76, 10) Thrasyleontis (Apulei. Metam. IV, 15). Ad Graeciam autem et ad Luciani aetatem praeter hunc Thrasyleontem etiam eae latronum descriptiones referendae sunt, quae in Pseudoluciani Asino c. 16 sqq. et eaedem multo uberiores in Apuleji Metam. III c. 28 sqq. leguntur. De his igitur latronibus locus vere classicus, qui in Sostrato Luciani certissime exstiterat, nobis deperiit: quo amisso ne hoc quidem scimus, utrum Sostratus, quum tot latronibus de medio sublatis pro ‚Hercule' haberi soleret, postremo latronum manu ipse confectus sit, an perpetuus quidam latronum victor alio genere mortis occubuerit. Et quanquam haec vota sunt, tamen

profecto vellem alia quaedam Herodis epistola de eodem Agathione jam viro scripta esset et adhuc sive ipsa exstaret sive epitome ejus apud Philostratum. Credibile est enim, Herodem Sostrato postea magis etiam favisse, cum ille spem de se conceptam cumulatissime explevisset. Adde, quod inter se similes et in dispari genere non dispares hi fuerunt duumviri: similes autem cum similibus facile congregantur. Etenim hi duumviri ambo de Graecia eximie meriti sunt, neque tamen quum alius alia via tantam laudem assecutus esset, ullo modo inter se obtrectare potuerunt. Sed ut unde huc digressa est ad Luciani librum ‚*Σωστράτου Βίος*' oratio redeat, probabile est in eo Herodem atticum saepius honoris causa memoratum fuisse. Namque Herodis ad Julianum epistolam aut Lucianus, si jam tum edita erat, ipse quoque legerat aut certe res quae in hac epistola inerant ab Herode aliisve acceperat. Ita Lucianus nullo modo nescivit, et Herodem cum Sostrato adolescentulo diu collocutum esse et Sostratum Herodi ad coenam promisisse: quorum illud in Luciani libro non videtur omissum fuisse. Nempe quae Philostratus II, 1, 6 et inprimis c. 7 de Agathione et de Herode scripsit, eadem Lucianus suo more modoque tradiderat, ut tum quoque ab anili superstitione procul abhorreret. Restat ut quaeramus, quaenam ratio Herodem inter et Lucianum intercesserit: de quo certiora afferre liceret, si hic ipse de quo jamdiu disputo Luciani de vita Sostrati liber servatus esset. Et vivus quidem Herodes ab eo nusquam verbo reprehensus, sed magna et justa laude celebratus est. Nam in l. De Morte Peregr. § 19 sq. ‚virum doctrina et dignitate excellentem' (Herodem dicit) eximie laudat, quod quum alia ab eo in Graeciam beneficia collata sint, tum ejusdem opera aqua Olympiam sit deducta. Eodemque loco Herodes etiam a Peregrini cynici conviciis, quae eadem Philostratus V. S. II, 1 c. 13 memoria digna habuit, studiose defenditur. Tum declamationes Herodis post mortem

ipsius dilaudat in Demonacte 33: τὰ τοιαῦτα μελετᾶν. Fuit enim Herodes sophista auctore Philostrato V. S. II, 1, 14 p. 564 fin. tanta eloquentia, ut Graeciae universae judicio εἷς τῶν ι' νεωτέρων esse putaretur, de quibus sophistis ad l. De Saltat. § 69 plura dicentur. Tum alia quoque praeter eloquentiam his duumviris communia fuerunt. Nam et Herodes ab Stoicis abhorruit, ut ex A. Gellio 19, 12 aliisque indiciis conligitur, et Lucianus qui eos sibi odio esse in Hermotim. 85 negavit, tamen eosdem videtur odisse: cur enim hos potissimum tam saepe et tam acerbe insectatus est? Sed extremis annis ab sene Herode Luciani voluntas magis videtur abalienata fuisse. Certe in Demon. 1 duo tantum sua aetate viros memoria dignos ait exstitisse, Sostratum et Demonactem: Herodem vero, qui vir utroque sine controversia praestantior fuit, alto praetermisit silentio. Etenim duae tunc Athenis factiones fuerunt, quarum altera ab Herodis partibus staret, altera Herodi soleret adversari. Quanta autem acerbitate hae inter utramque factionem contentiones agitatae sint, quum e Philostrato II, 1 et II, 2, tum e Frontone p. 63—67 et p. 166 (sive p. 194) ed. Rom. satis superque apparet. Quin etiam nonnulli qui ab Herode starent poena affecti sunt, uti Marcus imperator in literis ad Herodem datis ap. Philostratum II, 1 c. 12 ipse testatur. Nempe Herodes tum tyrannidis affectatae accusatus erat: qui quamvis ipse absolveretur, tamen in amicis eligendis, quorum pars poenas dedit, senex parum caute videtur versatus esse. Hinc Lucianus, qui imperatori ex animo deditus fuit atque semper in ea re sibi constitit, non potuit non ab Herode tum quidem dissidere. Sic Lucianus acerrime Peregrinum (De Morte Peregr. § 19) castigavit, quod ‚τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις', quam rem interpretes non viderunt regnante etiam tum Antonino Pio accidisse. Auctor mihi est Capitolinus in Antonino Pio c. 5 fin.: ‚in Achaja etiam atque Aegypto rebelliones repressit'. Alium Luciani locum,

qui est in Demon. § 9, ad eandem seditionem jam supra retuli. Ceterum duo libri, Sostrati et Demonactis vitae ambae paullo post mortem Herodis ab Luciano editae sunt. Et sicut in Demonacte modo laudatur Herodes modo reprehenditur, ita etiam in Sostrati vitam tam reprehensio Herodis cadere potuit quam laudatio. Fortassis enim, ut de vanitate et iracundia ejusdem viri taceam, superstitio Herodis vituperata est, qui Sostratum adolescentulum, priusquam res majores ab eo gestae essent, jum tunc pro semideo quodam habuisset. Quanquam Herodem mortuum Lucianus certe in Demonacte § 24, § 25 et § 33 leniter tantummodo et unica de causa perstrinxit. Nam quum Herodes uxorem, alterum e filiis, filias duas, libertos etiam carissimos morte amisisset, luctu perditus his recens mortuis eundem quem vivis honorem tribuit, quam insaniam luctus ll. ll. Demonax risit non immerito ille quidem, minus tamen urbane quam Lucius philosophus ap. Philostratum II, 1 c. 9 p. 557, qui quum raphanos Herodi ad coenam parari vidisset, negavit fas esse albis raphanis lugentem vesci in aedibus atris pullisque. Non male tamen ipse Herodes ap. A. Gellium 16, 12 alii philosopho, cui dolorem parum sapienter ferre visus esset, ita respondit, ut in tali luctu dolorem animi naturae bene convenientem esse ostenderet. Ceterum Fronto ad amicum, qui morte filium vel filiam amisisset, sermone (quod raro fecit) non latino sed graeco epistolam misit et consolationem P. II p. 420 sqq. ed. Mediol. (sive p. 30 sqq. ed. Rom., sive p. 227 sq. ed. Niebuhr.). Has literas Niebuhrius conjecit ad Herodem atticum missas fuisse, qui unum e liberis suis tum maxime lugeret probavitque Majo hanc conjecturam sane pluribus de causis verisimilem. Denique in Luciani ipsius libello, cui nomen est *ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ* lamentatio potissimum lugubris, planctus parentum in luctu filii, caerimoniae sepulcrorum ridentur, ita tamen ut ad Herodem atticum aut ad hujus viri luctum immoderatum nullo modo adludi videatur.

Caput III.

De Luciani Necyomantia. *)

Qui multi nuper varia Odysseae carmina distinguere coeperunt, eorum nullus ita ut rei magnitudo exigebat Necyian pertractavit. Fuerunt tamen, qui etiam hanc partem inchoarent, G. G. Nitzschius, A. Herrmannus, F. Lauer, H. Brausewetter, novissime autem A. Köchlyus (De Odysseae Carmin. III p. 19 sqq.) et ita inchoarent, ut sic quoque operae pretium fecisse videantur. Nam plerique eorum id studuerunt, primum ut Necyian, quae gravius quam multi alii Odysseae loci interpolata est, hisce interpolationibus liberarent vulgataeque Necyian genuinam opponerent, quae ambitu multo breviore fuerat, tum ut omnem istam Necyian e reliquae Odysseae compage prorsus tollendam esse docerent, quorum hoc et ipsum multis facile probabitur. Nam (id quod e scholio Plautino et e scriptore graeco ap. Cramerum Anecd. Paris. I p. 12 didicimus) sparsam prius Homeri poesin Hipparchi jussu quatuor poetae coagmentarunt, unus nomine incerto, praeterea Zopyrus Heracleota, Orpheus Crotoniata et Onomacritus Atheniensis. Quorum duo priores ipsi quoque poetae Orphici fuerant, Onomacritus vero, de quo homine multi multa (ut Lobeckius in Aglaoph. p. 331 sqq.) dixerunt, non solum Orphica scripserat et diffinxerat, verum etiam Homerum (velut in hac ipsa Necyia Od. λ, 602—604 versus tres, non

*) Primum haec edita sunt Rostochii a. 1864.

unum v. 604) et Musaeum certo interpolarat, idemque Dionyso orgia condiderat (judice Lobeckio in Agl. p. 692 sqq.), denique hoc inprimis egerat, ut Graecorum animos cultu deorum fanatico et dira superstitione impleret. Quumque certissimum sit totas adeo aliorum epicorum, non Homeri rhapsodias ab his quatuorviris et in Iliadem et Odysseam non sine fraude illatas esse: nihil prius nihil antiquius quum caeteri tum quo erat vel furore vel furoris simulatione Onomacritus habuisse videtur, quam ut magica Circae pocula et Ulixis evocationem manium ad Homerum auctorem transferret summaque Homeri auctoritate magiae et psychomantiae ritus sanciret. Et profecto haec nefaria fraus Onomacrito e voto sententiaque cessit usque eo, ut Graeci Necyian ab ipso Homero scriptam esse rati quos dixi ritus suscipere non dubitarent. Ceterum Iliadem magorum artibus carere, Odysseam autem eisdem abundare jam veteres praeclare mirati sunt apud Plinium N. H. XXX, 1 § 2, qui Circae inprimis et inferum evocationi Iliadis silentium recte opposuit. Sed magicae vanitates quum omnino in Persis ortae sunt a Zoroastre, ut Plinio l. l. teste inter auctores convenit, tum necyomantian quoque a Persis primum allatam esse certissimi scriptores testantur, Varro ap. Augustinum De Civ. Dei VII, 35, Strabo XVI, 2 p. 1106, A, Lucianus in Necyom. c. 6, ubi hunc magum et Zoroastris *διάδοχον* fuisse dixit et nomen magi addidit Persicum. Huc Aeschylum adice, in cujus tragici Persis v. 631 sqq. a Persarum senum choro Darii umbra evocata est. Magiam igitur, quae proprie dicitur, ad Graecos antiquitus a Persis allatam esse certo constat neque id quidem Lobeckius (in Aglaoph. p. 752) negavit. Mireris fuisse, qui de Persarum magis aliter sentirent, uti patet e Diogene Laert. Prooemio § 8: *τὴν δὲ γοητικὴν μαγείαν οὐδ' ἔγνωσαν* (sc. *οἱ μάγοι*), *φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ καὶ Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν.* Quanquam certas magiae partes non adeo antiquas

fuisse concedendum est. Ita Favorinus ap. A. Gellium N. A. XIV, 1. Chaldaeorum disciplinam tantae vetustatis esse negat, quantae eam ipsi videri velint, quae recte dicta esse Lobeckius (Agl. p. 426) judicavit. Sed quod ad necyomantian pertinet, haec quidem et Graecis jam paulo ante Onomacritum cognita erat et omnium fere consensione a Persis erat profecta. Neque unam magices factionem Plinius ibidem (XXX, 1 § 2 fin.) fuisse docet, sed plures, Persicam, Judaicam, Cypriam, quae res similiter in necyomantian transferri recte potest. Non quo magni referat, utrum mortuorum manes, ut plerumque accidit, in has terras evocentur, an magus ut in Luciani Necyomantia vivus ad inferos descendat et inde salvus revertatur. Sed tamen ut in re nugatoria, quum mendacium mendacio, glaucomate glaucoma tegi oporteret, ritus et caerimoniae magnopere diversa fuerunt. Nam Ulixi in Od. λ', 32 sqq. sanguine victimarum ita opus fuit, ut tamen oves mactaret, quarum cruorem umbra hauriret Tiresiae. At alii barbara et immani consuetudine retenta in hoc divinandi genere tam foedi fuerunt tamque sanguinolenti, ut pueros occiderent, quorum extis ad sacra sua abuterentur. Vide exempli causa Ciceronem in P. Vatinium c. 6: ‚quum inferorum animas elicere, quum puerorum extis deos manes mactare soleas‘. Et Plinius quidem (N. H. XXX, 1 § 3) DCLVII demum anno urbis senatus consultum dicit factum esse, ne homo immolaretur palamque in illud tempus sacram fuisse prodigiosam celebrationem. Sed ne postea quidem magi isti puerorum vitae semper pepercerunt, ut ex Horatio, Juvenali, Lucano, Heliodoro, Ammiano Marcellino aliisque intelligi potest. Nam humana sacrificia per legem Hadriani abolita Didius Julianus imperator magiae causa revocavit teste praeter Dionem Spartiano in Juliano c. 7. Jam Pythagorae liber gravi philosopho dignus *Κατάβασις εἰς ᾅδου* (de quo vide Lobeckium in Aglaoph. p. 944), in quo libro Homeri et Hesiodi animas cruciari viderat ‚ἀνθ᾽ ὧν

εἶπον περὶ θεῶν‘ speciose ab criticis Hieronymo Rhodio tributus est. Tum de Orphei libro *Κατάβασις εἰς ᾅδου* omnino varia traduntur. Clemens enim Alex. Strom. I p. 333 ed. Sylb. hunc librum ab aliis Prodico Samio et ab Epigene Cercopi Pythagoreo adsignatum esse tradit, (et de Cercope antea Cicero De Nat. D. I, 38 idem fere prodidit) Suidas autem s. *Ὀρφεύς* ab aliis Herodico (Prodico) Perinthio, ab aliis Orpheo Camarinaeo. In hac dissensione certe cautum est, ne quis ab hoc Cercope ad antiquum illum epicum, Cercopem Milesium aberret atque huic vel Orphei librum *Κατάβασις* vel adeo Homeri Necyian tributam fuisse fingat. Et quamvis Orphicus Cercops Pythagoreus fuisse dicatur, tamen ne hoc quidem fieri posse videtur, ut huic Cercopi Pythagorae *Κατάβασις*, qui liber nihil habuerat generis Orphici, imputetur. Nam alioqui Pythagoras postea non minus quam mythicus iste Orpheus in praestigiatorem atque in magum transformatus est, de qua re et Lucianus in Alex. c. 4 dixit et Lobeckius in Aglaoph. p. 235 sqq. pluribus exposuit. Hinc nonnulli auctore Varrone ap. Augustin. De Civ. Dei VII, 35 necromantia Pythagoran usum fuisse commemorant, hinc unus alterve psychomantis in Pythagoreorum numero habetur. Quodsi de isto Orphei libro *Κατάβασις* hariolari necesse est, commode saltem finxeris, per Orpheum ibi (sicut ap. Ovidium in Metam. X, 51 sqq.) Eurydicen uxorem ab inferis paene reductam fuisse. Itaque neuter neque Pythagoras neque Orpheus in suo ‚Descensu‘ ab Homerica Necyia suspensi fuisse videntur, ad quam eandem se more suo partim Vergilius adcommodavit (Aeneid. VI, 237 sqq.), ubi Aeneas Sibyllae monitu descendit ad inferos Anchisemque patrem consulit. Tragici autem, dum jocum incolumi gravitate tentant, interdum ad eam rem descensu ad inferos rebusque magicis usi sunt, siquidem et Aeschyli *Κίρκη* ejusdemque *Σίσυφος δραπέτης* et Sophoclis *Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ* dramata fuerunt satyrica. Quid, quod Aristophanes ipsam Homeri

Necyian ridere videtur in Avibus v. 1553 sqq. loco difficili, quem ad Arist. Thesmoph. p. 315 expedire conatus sum. Contra *Ψυχαγωγοὶ* Aeschyli, in quibus Homeri Necyian secutus erat, haud dubie tragoedia fuerat, sicut ad Arist. Ran. v. 1266 p. 381 demonstravi. Sciebam jam tum fuisse, qui *Ψυχαγωγούς* ob unicum hunc versum (ap. schol. ad Odyss. λ', 134): ‚*ὄρθῳ σε πλήξει νηδύος χλώμασιν*' temere pro dramate haberet satyrico. At quum in hoc genere choros semper fere ipsi satyri canerent, in Psychagogis chorus e lacus Averni accolis, qui *ψυχομάντεις* erant, constiterat. Res ex eo versu intelligitur, quem chorus ipse cecinerat Mercurium infernum (*τὸν ψυχαγωγόν*) quasi proavum suum venerans, ap. Arist. Ran. v. 1266: ‚*Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν*', cum quo l. conferre licet Aeschyleum Pers. v. 628—682, in quo et ipso chorus psychomantia utitur. In Psychagogis primum (uti Valckenarius in Diatrib. p. 286, c vidit) Tiresias Ulixi mortis genus ab Telegono filio imminentis praedicebat. Deinde (ut jam olim l. l. p. 381 judicavi) Psychagogos veri simile est horribilem quandam Aeschyli tragoediam fuisse Acheronta moventis nec valde absimilem eis quae exstant Eumenidibus. Sed ut haec tragoedia Athenis data erat, ita plurimis annis post regnante jam Ptolemaeo Lagi f. id est non ante a. 306 (Ol. 118, 3) Nicias pictor patriae suae Athenis (heu nimium piis!) nobilem tabulam donavit, necyomantean Homeri, de qua pictura vide Plinium N. H. XXXV cap. XI § 132, Antipatrum Anthol. IX, 702 et Plutarchum Non Posse s. v. s. Epic. c. 11 collato Silligio Catal. Artif. p. 297. Tamen non ita multo post necyomantiae non tam usus intermissus quam auctoritas et dignitas imminuta est. Quum enim ab cultu deorum ad quaestum et lucellum, ab sanctitate vatum ad magorum fraudulentiam res redisset: psychomantia sensim inrisui et ludibrio esse coepit. Adde quod post annum urbis 657 propter illud quod supra dixi senatus consultum

ne magi quidem puerorum extis amplius uti et sibi constare potuerunt, sed a pueris immolandis ad sacra Necyiae Homericae redire coacti sunt, id quod in Luciani Necyomantia factum videmus. Quam arcte autem illo tempore cum magorum artibus necromantia conjuncta fuerit, inprimis imperatorum exempla ostendunt, uti Neronis, qui umbrarum inferorumque colloquiis mire deditus erat teste praeter alios Plinio N. H. XXX, 2 § 14, ut postea Caracallae, qui circa annum 216 p. C. n. insano necyiae studio mortem sibi adceleravit, ut est apud Herodianum Hist. IV, 12 et Xiphilinum ex Dione C. 77, 15. Sed jam ultimis reip. temporibus plures viri magicae dediti memorantur, qui in psychomantia ne puerorum quidem sanguini pepercerint, ut is quem supra dixi Vatinius, ut P. Nigidius, prae caeteris autem Appius is, de quo vide Ciceronem in Quaestt. Tusc. I, 16 § 37 et De Divinat. I, 58 § 132, in quo Appio magna quaedam fuit pietas et major etiam Appietas. Venio nunc ad eos, qui necromantiam reprehenderunt, id quod a patribus christianis luculentissime gravissimeque factum videmus, ut ab Lactantio Instit. Divin. II, 16 init.: ‚necromantia et ars magica et quidquid praeterea malorum exercent homines vel palam vel occulte‘. Quod ad gentiles adtinet, C. Plinius H. N. XXX, 1 init. magorum artes ad unam omnes exsecratus est. Ab necromantia vero maxima pars hominum tunc ita longe abhorruit, ut vel ei qui alia divinandi genera probassent, psychomantian nominatim exciperent. Ita apud Marcum fratrem (De Divinat. I, 58 § 132) Quintus Cicero, cupidus ille divinationis patronus tamen non se psychomantian agnoscere palam testatus est. Ac de Luciani aetate idem valere vel ideo credibile est, quod Marcus Antoninus magorum artes et incantamenta valde oderat, quam rem ipse Diogneto refert acceptam (De Rebus Suis I, 6 init.): imperatoris autem sui tam boni praesertim studia cives vulgo sequuntur. Quis eadem fere aetate magis superstitiosus fuit Artemidoro? Hic tamen necyomantian

diserte totam improbavit Oneir. II, 69 p. 161 ed. Hercher: ὅσα γὰρ ἂν λέγωσι — νεκυομάντεις, ψευδῆ πάντα καὶ ἀνυπόστατα χρὴ νομίζειν· καὶ γὰρ αἱ τέχναι αὐτῶν εἰσι τοιαῦται καὶ αὐτῆς μὲν μαντικῆς οὐδὲ βραχὺ ἴσασι, γοητεύοντες δὲ καὶ ἀπατῶντες ἀποδιδύσκουσι τοὺς ἐντυγχάνοντας. Quis sub ipso Marco philosophum Artemidoro similem, L. Apulejum, cujus se defendentis liber ‚de magia' adhuc superest, magiae publice accusatum esse nescit? Eodemque tempore Celsus κατὰ μάγων libros scripserat praeclaros, qui et ab Luciano in Alexandro c. 21 valde laudati sunt et ab S. Hippolyto in Refut. Omn. Haer. IV, 34 init. partim excerpti. Ceterum quod ad magicas artes in his ad psychomantian attinet, apud gentiles magia et saepe vetita est et eadem semper retenta. Quo minus mirari licet, necyomantian inrisam esse ab scriptoribus etiam satyricis, de quibus nunc dicetur. Primum Sopatri, qui parodus fuit, Νέκυιαν Suidas s. Σώπατρος κωμικός attulit ex Athenaeo versuum ipsorum memori IV p. 160, c.: ‚Ἴθακος Ὀδυσσεύς, τοὐπὶ τῇ φακῇ μύρον, | πάρεστι· θάρσει, θυμέ', o quibus verbis recte Casaubonus conclusit, Sopatri Necyian in eodem quo Homericam argumento versatam esse. Etenim νέκυια apud Sopatrum et Menippum ut vulgo ‚Homeri necyomantiam' significat, etsi hanc vocem seriores scriptores ponunt etiam plane pro quavis necyomantia (non solum Homerica), ut Herodianus Hist. VI, 12: μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντι νεκυίᾳ τε χρησαμένῳ —. Tum Menippi cynici Νέκυια ab Diogene L. VI, 8 § 101 memoratur, quem librum Lucianus in nostro dialogo ‚Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία' judice Casaubono (De Satyr. Poes. p. 206 ed. Ramb.) imitatus est. Certe et hic ab Luciano praeter alios philosophi quoque ridentur et ab Menippo philosophi perpetuo rideri solebant, uti non solum Diogenes l. l. paulo ante tradidit, sed imitatio Varronis e ‚Saturis Menippeis' clare demonstrat. Ac ne hoc quidem fieri potest, quod Hemsterhusio ad Lucian. D. Mort. I, 1 minus recte placuit, ut

Menippi *Νέκυια* Luciano Dialogos Mortuorum scribenti exemplo fuerit: in quorum nullo neque in eis quidem qui Menippi cynici personam habent, psychomantiam invenias.

Aliquot saeculis post Menippum Lucianus eo dialogo cui *Μένιππος ἢ Νεκυομαντεία* nomen est psychomantian facetissime perstrinxit. Hunc librum ab Luciano scriptum esse vel ipsa dictio certissime ostendit, qua Lucianus et is solus neque praeter eum ullus alius scriptor usus est: quam rem eis certe quicunque elocutionis Lucianeae usum callent, in oculos incurrere debuisse crederes. Tum quod ad ipsum libri argumentum pertinet, omnes sententiae, joca omnia et dicta Luciani ingenium planissime referunt. Quodsi alius libellus qui vulgo inter Lucianeos fertur ‚*Περὶ τῆς ἀστρολογίης*' vel ideo Luciani esse nequit, quod in eo astrologia strenue defensa est: sequitur Necyomantian etiam propterea Luciano dignam esse, primum quod e genere est satyrico et secundum Casaubonum ex ipso ducta Menippo, tum quod magorum artes traducuntur, quas ipsas quum alibi saepe tum maxime in Philopseude Lucianus inrisit, denique quod forma quoque hujus saturae Luciani ingenio unice respondet. Nam praeterquam quod primaria in hoc dialogo sicut in aliis Lucianeis persona est Menippi, qui ut vivus vidensque solebat hic philosophos quoque castigat: Menippus ut in suis ipsius saturis hic primum versibus utitur ex Euripide et Homero detortis. Neque illud omittendum est, Necyomantian ab his ipsis parodiis exordiri, uti prorsus aliae Luciani saturae, ‚Piscator' et ‚Jupiter Tragoedus' exordiuntur. Jam quo anno Necyomantian Lucianus ediderit, ex c. 10 perspicuum est, ubi de recens mortuorum umbris haec exstant: *τραυματίαι δὲ πάντες ἐπιπλέον — ἔκ τινος πολέμου παρόντες*. Bellum enim dicit Parthicum, quod quum per quadriennium a. 162 165 gestum sit: sequitur Necyomantian anno 163 vel 164 P. C. N. scriptam esse. Et hoc quidem Solanus infitiari ausus non est, qui: ‚si,

inquit, Lucianeus sit hic dialogus, scriptum oportuit anno C. 163'. Nempe paulo ante hos duo dialogos: *Εἰκόνες* et *Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων*, paullo post autem hunc librum sane egregium: *Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν* Lucianus noster edidit. Qui quum in dialogo *Εἰκόνες* ab Vero imperatore gratiam inire frustra studuisset, mox Necyomantia edita in potentes (c. 17 collato c. 13) acerbe invectus est. Nunc aliud idque prope certum temporis indicium ipse exponam. Psychomantis magus in Necyomantia utpote aequalis (vivis autem nominatim inludere per leges non licebat), falso nomine et eo Persico ille quidem ‚*Μιθροβαρζάνης*' dicitur (ut alius magus falso nomine se *Βόμβον* dixit, de qua re ego ad Philopseud. c. 13, T. I P. II p. 114 exposui), sed idem describitur clarissime. Atqui eum magum, qui in Philopseude non magis nominatur sed describitur tantum, scholiastes ad Philops. c. 12 init. praeclare vidit dictum esse Julianum: quem majorem fuisse Julianum patrem minoris item magi post Lobeckium in Aglaoph. p. 100 ego ad Philops. c. 12 p. 113 et inprimis c. 16 p. 118 certo demonstravi. Hic igitur Julianus pater in Philopseude et ‚Babylonius' dicitur et ‚Chaldaeus' c. 11: *ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων* — *ἧκεν ὁ Βαβυλώνιος* et partim ibidem c. 12 fin. Nempe ut filius cognomen habuit *ὁ θεουργός*, ita pater Julianus cognomine dictus est *ὁ Χαλδαῖος*, de qua re confer Suidan s. *Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος φιλόσοφος* et quae alia ad Philops. c. 16 p. 118 ego collegi. Nunc vide mihi et cum Philopseude compara haec Necyomantiae c. 6: *ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων* — *ᾔειν εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίγνομαί τινι τῶν Χαλδαίων* —, quo l. minime (ut Hemsterhusio visum est) magi Persae et chaldaei Assyrii male confusi sunt. Immo etiam in Necyomantia Julianus pater, qui magus cognomen habuit *ὁ Χαλδαῖος* sive *ὁ Βαβυλώνιος*, unice describitur. Hic Julianus pater jam tum senex fuit, ut e Necyomant. c. 6: *πολιῷ μὲν τὴν κόμην*

apparet. Atqui Julianus pater eo ipso anno 163, quo Necyomantia scripta est,*) certissime senex fuit, siquidem Suidas s. Ἰουλιανός Julianum prioris filium sub Marco Antonino vixisse perspicue tradidit. Ceterum idem cognomen est ὁ Χαλδαῖος et ὁ Βαβυλώνιος. Nam ‚Babylonii' (qui vulgo astrologi et genethliaci dicuntur velut ab Cic. De Divinat. I, 19 § 36) plerumque eidem ‚Chaldaei' adpellantur, ut ab Lucretio De Rer. Nat. V, 727 (de Beroso): ‚Babylonica Chaldaeum doctrina' (nam ut recte Plinius H. N. V, 26 fin.: ‚Babylon quondam Chaldaeae caput'), raro utrique magi, Babylonii et Chaldaei paullum inter se differre traduntur ut ab Hippolyto Refut. Omn. Haer. X, p. 494 ed. Schneidew. Quodsi in Necyomantia Juliano majori (c. 6: σοφῷ ἀνδρὶ καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην) inlusum est, sequitur Necyomantian Dialogis Moruorum valde esse dissimilem: in quorum dialogorum nullo aut Julianus ridetur aut alius Juliano duce ad inferos descendit. Quod superest, neque in scholiis vulgatis neque in codd., qui exstant plurimi, litera ulla invenitur, ex qua de Luciano Necyomantiae scriptore dubitatum esse conicias. Primus autem (ad Necyom. c. 1) nescio quid odiosi scrupuli Solanus injecit, qui ‚ob multa critico illo naso non satis digna' ita addubitavit, ut hoc opusculum, si genuinum sit, ab juniore Luciano compositum vellet. Ita idem Solanus id Luciani esse nunc negat nunc parum constanter adfirmat: quod si modo constat ipsius esse Luciani, quanta laude dignum sit, novae curae est quaerere et ab nostro proposito alienae. At Solanus

*) [In utroque libro, ut supra dixi, ridetur Julianus pater tum senex. De temporibus utriusque nunc ita sentio. Necyomantia, id quod e c. 10 patet bello Parthico saeviente edita est, quod bellum gestum est per quadriennium a. 162—165. Cum hac Philopseudes arcte cohaeret, ita ut initium saturae sit Necyomantia, Philopseudes autem continuatio Illa minus accurate scripta, hic vero dialogus summa cura elaboratus est. Quae quum ita sint, Necyomantia a. 163, Philopseudes autem a. 164 in lucem prodiit. Ex Addendis.]

dum laudabilia reprehendit, Lucianum non sensit negligentiam suam ipsum fateri c. 19: *πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου.* Contra in eo, quod hic unice agendum erat, ut hunc librum ab Luciano abjudicandum esse doceret, ubique Solanus dormitavit et halucinatus est, Luciani ille *Νεκυομαντείαν* in ipsius Menippi *Νεκυιαν* ausus transformare: quasi ut Lucianus Menippi, ita etiam Menippus Luciani esse imitator potuerit. Sed Solanum quum Hemsterhusius optime ille quidem Lucianum agnoscens erroris convicerit: miror fuisse, qui erranti Solano quam Hemsterhusio errorem refutanti adsentiri mallent, velut Belinus et Schmieder, cujus verba haec sunt: ‚non immerito dubitarunt, utrum hic liber genuinus sit necne'. Nam Wielandius qui (Vol. II. p. 357 sqq.) et ipse dubitavit, et qui Luciano Necyomantian ereptam voluit Lehmannus ut opiniones suas defendisse viderentur, aliquid tamen ipsi adjecerunt. Quanquam Lehmanni ipsius additamenta, quae vel scriptura falsa vel mala explicatio vel alius error progenuit, non modo refutatione sed ne mentione quidem digna esse censeo. Nam quod Lehmannus contendit, scriptorem idem paene eadem via in hac Necyomantia et in Icaromenippo secutum esse et utriusque hujus libelli eandem prorsus esse naturam, eandem faciem: id et ab Wielandio adsumptum et ne vere quidem judicatum est. Immo per totum Icaromenippum soli ridentur philosophi: at in Necyomantia (ut de ipsa psychomantia taceam) primo loco divites et potentes et secundum hos demum philosophi traducuntur. Deinde cum Wielandio Lehmannus Tiresiam vatem c. 21 utile praeceptum dedisse, non praedixisse futura miratur, oblitus uterque vel Horati Sermon. II, 5, 2 sqq. Wielandius autem, qui (II. p. 358) Luciani ingenium in Necyomantia non ille quidem ubique sed tamen saepenumero desideravit, nimium male (ibidem p. 360) opinatus est psychomantian in hoc libello dilaudari, quae potius hic lepidissime derisa est. Sed Wielandius ratiunculis suis

ipse merito diffisus Necyomantian, utrum Lucianea sit necne, ad extremum in medio reliquit. Enimvero Solanus, Wielandius et Lehmannus hanc saturam in potentes divitesque potissimum scriptam esse usque eo obliti sunt, ut potentium insectatione (c. 17) offenderentur et Philippum e rege sutorem veteramentarium indigne ferrent. Quanto melius Hemsterhusius judicavit se compertum non habere, an Philippo tam vile opificium certa quadam ratione tribuatur, scholiastae tamen conjecturam non ineptam esse neque abhorrentem. Equidem jam in adnotatione ad h. l. demonstravi, quae c. 17 insunt ea ipsius Luciani ingenio esse dignissima. Tum Hemsterhusius ad c. 14 Solano de frigore orationis nescio quo querenti optime se opposuit: frigide enim aut languide in Necyomantia nihil omnino dictum esse scito. Quum igitur Necyomantia certo sit Luciani, tempus est quaerere, ecquaenam res mirificam istam dubitationem de vero Necyomantiae scriptore pepererit. Nempe Lucianus omnino semet ipse exscribit suaque nimis crebro repetit et eadem fere ubique inculcat. Quae repetitio quum in M. Tullio Cicerone ad scribendi genus pertineat, ad argumentum in Q. Horati Flacci odis, perpetuis quibusdam querelis de rerum humanarum vanitate: eadem in Luciano multo patet latius. Qui in tot saturis nunc in philosophos nunc in rhetoras nunc in divites potentesque nunc in deos gentilium scriptis easdem ubique rationes iterat, eodem dicendi genere utitur, easdem metaphoras, comparationes, imagines, postremo saepe etiam eadem verba de eadem re semel et iterum non dubitat repetere. Hoc adeo partim negligentia quadam accidit, quod Lucianus quum diu scribendo victum quaerere coactus esset, tam multa scripsit ediditque (γεγραπται αὐτῷ ἄπειρα, Suidas s. Λουκιανός), partim minore eruditionis doctrinaeque copia, quod vir natione Syrus primum vitae potius prodesse quam literis voluit atque ex IC^to et causidico aliquamdiu rhetor, e rhetore rursum exstitit satyricus neque semper

operam literis graecis navare potuit. Has igitur repetitiones, praeclarum quoddam certae emendationis instrumentum omnes fere editores neglexerunt, Solanus tamen in sola fere Necyomantia re fortuita admonitus non neglexit. Nam in editionibus (in codicibus partim non item) Mortuorum Dialogi et Necyomantia, in quibus partim eadem repetita esse haud sane mirum est, continuo ordine se excipiunt. Hinc ita scripsit Solanus ad Necyom. 1: ‚Ut demus non fugisse eum in Dialogis Mortuorum jam saepius dicta repetere‘, errans ille hic etiam in eo, quod Dialogos Mortuorum post Necyomantiam demum ab Luciano scriptos esse non vidit. Ex his sequitur, repetitiones illas in omnes omnino Luciani saturas cadere, ita ut ob hanc quidem causam aut plerique etiam alii libri aut ne Necyomantia quidem ab Luciano abjudicari debeat. Atqui hoc ipso argumento ab repetitionibus ducto Solanus et Lehmannus si non solo, at uno omnium maxime nituntur eodemque mire abuti videas etiam Wielandium, cui uni tamen (II p. 357 et p. 360) repetitiones illae partim in mentem redierunt. At hoc quidem argumentum non dico nullum esse, hoc dico vim habere plane contrariam. Quum enim Lucianus hisce repetitionibus ubique utatur, certe Necyomantiam ipsius Luciani esse etiam ex eo sequitur, quod ab Necyomantia perpetuae illae repetitiones non absunt. Hoc unus ac praeter caeteros Hemsterhusius eximie vidit, qui ita scripserit ad c. 2 fin.: ‚similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13‘ et ut Solani opinionem de scriptore Necyomantiae ignoto refutaret, plures etiam repetitiones memoravit, ut ad c. 3 init.: ‚iisdem paene verbis leguntur in Charon. c. 2‘. Quae quum ita sint, nihil certius esse potest, quam Necyomantiam ab ipso profectam esse Luciano. Quem librum qui aliis tribuere ausi sunt Solanus, Wielandius et Lehmannus non modo non id quod ipsi voluerant, sed contrarium vel inviti demonstrarunt et hoc unum exemplo suo docuerunt, quae via in tali tamque im-

pedita quaestione omnibus longe fugienda sit. Sciens autem alios quosdam omitto, qui ab Solano decepti de Necyomantiae scriptore et ipsi verbo dubitarunt, veluti G. Wetzlarum (De aetate et vita Luc. p. 26). Non possum tamen, quin de Fr. Jacobsio, viro egregio, corollarii loco aliquid adiciam. Qui (in Append. ad Porson. Advers. p. 288 a. 1814) et dialogum mortuorum XXum Necyomantiae argumento ut putat similem Luciano minime dignum esse ait sed ex ejus laciniis ab imitatore compositum, neque dialogos mortuorum XXVI. XXVII. XXVIII hujus scriptoris esse, non magis ac Necyomantiam. Quodsi sola repetitione offensus est, debuit aut sicuti Solanus fecit unam Necyomantiam aut unum dialogum mort. XX ab Luciano abjudicare, non utrumque: quo facto ille Luciano ne ea quidem quae semel diceret reliquit. Tum de imitatoribus Luciani ne Dindorfius quidem nuper (ad Lucian. vol. I p. IX) satis recte statuit. Primus autem Solanus (ad Necyom. c. 1) multo ante Wielandium (T. II p. 331) et ante Lehmannum (ad Nec. c. 1 init.) ‚imitatorem' nescio quem Luciani exstitisse finxit, qui eis Necyomantiam conscripsisse videtur. Postea is qui Wielandium diserte nominat, C. B. Hasius (in Notices et Extraits vol. 9 p. 128 a. 1813) ab imitatoribus Luciani opera adulterina dicit profecta esse, ut ‚Halcyonem'. At tantum abest, ut opera ista imitatoribus deberi possint, ut Lucianeis sint dissimillima, velut ille ipse Ἀλκυών, in quo dialogo res Luciano invisa, metamorphoses defensae sunt. Uno anno post imitator iste Luciani ab Solano procreatus, eductus ab Hasio jam conjectore Jacobsio adeo se virum praestitit, ut ipse et Necyomantiam et quatuor alios dialogos procreare posset. Nuper vero ‚Toxaris' eodem modo natus est, nempe ab ‚imitatore' Luciani, si modo Js. Guttentagium (‚De subdito — Toxaride' p. 35 sqq.) solum audias. At enim veros Luciani imitatores novimus potissimum Byzantinos, qui ad hanc causam minime pertinent. Quis enim potest

esse tam aversus a vero tamque praeceps, ut Necyomantiam saeculo XII vel XIV demum scriptam esse opinetur? Ac de Byzantinis Necyomantiae ipsius imitatoribus, qui partim adhuc exstant, Hasius ipse disseruit (l. l. p. 131—246), quorum unus saec. XII dialogum nomine ‚Τιμαρίων' scripsit, quem dialogum Hasius integrum edidit, alius (Mazarius?) saec. XV dialogum barbarum, cujus argumentum Hasius exposuit: ‚Διάλογος νεκρικός· ἐπιδημία Μάζαρι (sic) ἐν ᾅδου' et sic porro, de alio prorsus tacere praestat. Attamen alia Hasius addere et ea meliora potuit, velut Theodori Prodromi ‚Βίων Πρᾶσιν', qui dialogus e Lucianeo ejusdem nominis dialogo expressus erat, ut ad Vit. Auct. c. 1 diximus. Itaque Theodorum Prodromum aliosque Byzantinos sane adparet Lucianum naviter imitatos esse. Et ab eisdem viris scholiorum Lucianeorum partem meliorem profectam esse confirmo: quam rem neque alii neque Cobetus (in Varr. Lect. p. 212) animadverterunt. Quodsi cui tam longa disputatione operam perdidisse videbor, is continuo ordine ‚Necyomantian' perlegat et ‚Philopseuden', adnotatione mea in consilium adhibita. Tum profecto intelliget unius scriptoris opus esse utrumque. Ergo qui ‚Necyomantian' genuinum esse dialogum negaverit, is eadem opera negabit Luciani esse posse ‚Philopseuden': quo errore nihil turpius cogitari potest, nihil absurdius. Denique qui imitatoribus Luciani paulo post ipsius aetatem locum fuisse finxerunt, obliti erant, satyricum eumque talem, qui ipsos deos gentilium riserat, imitando exprimere nihil tum quidem aliud futurum fuisse nisi temere praesens capitis periculum adire. Quanquam isti imitationum aucupes alios scriptores, quos paulo post Lucianum scimus floruisse, usque ad Libanium et Eunapium prorsus neglexerunt. Tantum enim abest, ut hi gentilium religionis patroni imitando nostrum usquam expresserint, ut de Luciano ubique taceant eumque odio persequi soleant internecivo.

Caput IV.

De libris Pseudolucianeis.*)

J. Bekkerum virum sane doctum et acutum nemo nescit plurimos codices diligenter contulisse, in critica arte prudentiam adhibuisse neque incondite vociferari solitum esse sed clauso labello recte cogitare. Memoriam et encomium viri M. Hauptius scripsit (in Opusc. III p. 239 sqq.), quem saepe ducem sequi licet, minime tamen quae scripsit omnia dilaudare. Recte Hauptius p. 245 Bekkerum editorem dixit graecorum maxime scriptorum volumina centum fere solum explevisse. Adeo Beckker quem prosae scriptorem non edidit? in quo edendo viam non ipse praeire voluit? cui priorum editorum debitam gratiam persolvit? quem denique aliis prius edendum reliquit? Enimvero de multis optime meritus est veluti de oratoribus atticis ferme omnibus si tamen Lysiam exceperis. Sed quum tot tamque spissa volumina ab eo edita sint, inepti sit credere in omnibus eum permultum efficere potuisse et nimis amici hominis, ea quoque quae carpenda sunt praedicare: in literis enim non auctoritas valet, valent argumenta. Tamen de Luciano Bekkeri adhuc tacui reverenter, postea quoque taciturus, ni hic ipse locus de dialogis suppositis nunc vocem me emittere cogeret vel invitum. Edendi igitur consilium ideo cepisse

*) Primum haec edita sunt Rostochii a. 1880.

videtur, ut C. Jacobitium refutaret. Omnino enim Bekker ab Jacobiti editione a. 1836, quam ubique consuluisse videtur, saepissime maximeque recessit, quod ita recte judicasset, Jacobitium virum alioqui de Luciano perbene meritum tamen non eum esse, qui hunc scriptorem probe sciat recensere. Ipse Bekker leve quoddam πάρεργον pollicitus diserte edixit, non recensitum ab se edi Lucianum sed tantummodo ‚recognitum'. Omni autem hac opera quam primum defungi voluit sensitque ab aliis consiliis ad tantas res sese transiliisse omnibus fere rebus (praefiscine) imparatum. Nam neque codices nisi aliorum ope comparatos adferre ullos poterat, neque Lucianum ipsum antea tractaverat, neque omnino ‚festivissimo scriptori' tristities Bekkeri conveniebat praesertim jam senis: annos enim tum habebat octo et sexaginta. Hinc tantopere festinavit, ut nullum (nisi forte bis terve) editorem ac ne Hemsterhusium quidem adiret, nullam denique editionem praeter duas inspiceret, Jacobiti eam quam supra diximus et Schmiederi. Etenim typothetis describendam tradiderat editionem habilem admodum et parvo parabilem ‚Schmiederianam', quam ipse hic illic correxit, sed nimis saepe retinuit integram. Nolo hic repetere, quae olim scripsi in Epist. Crit. ad Fried. p. XXIII sq., ubi de Schmiederi editione judicium tuli aequissimum. Sed quum Schmieder nimis a Belino pendere solitus esset, accidit, ut etiam Bekker inscius haud dubie et invitus Belini vestigia saepe legat: atqui Belinus homo fuit extremi ingenii. Contra ea idem Schmieder, ut ego l. l. p. XXIV recte judicavi, primus ingentem vim locorum e codd. Parisinis praeclare emendavit. Haec igitur laus uni Schmiedero reddenda est, non transferenda in Bekkerum, qui nihil aliud quam a Schmiedero bene inventa repetiit. Ceterum Bekkeri festinatio Schmiederum saepius tam caeco impetu secuta est, ut partim vera partim falsa eodem in loco ab Schmiedero sumere non dubitaret, cujus generis loci graviores infra proferentur. Alia esse

fateor leviora, veluti quod p. 394 (Timone c. 14 fin.) Bekkeriana a Schmiedero bene mutuatur ἄδικα ταῦτά σου (addito σου), male autem ἐναντία pro τὰ ἐναντία, ne plura hujusmodi adiciam. Altera editio, quam gnaviter ille versarat, est Jacobiti, qui multa parum graece dicta planeque barbara e codd. receperat. Injuriam facerem Bekkero, si negarem haec vitia omnia tanti viri manu nutuque e Luciano rursum ejecta esse. His in locis Bekker Schmiederi lectionem sequi consuevit bene graecam et atticam, id quod in apertis scribarum vitiis nemo non laudabit. At vero est etiam, ubi Jacobitius in manifesto errore tamen ab vero longe propius absit quam ipse Bekkerus. Saepenumero enim Jacobitius bene viderat, Schmiederi lectionem utpote interpolatam et recentem probari nullo modo posse, ideoque bonorum codicum (in his omnium vetustissimi Vindobonensis B) mendas suffecerat. Contra Bekkerus, qui interpolationes ex aliis scriptoribus tollere solebat, tamen in Luciano sive quod parceret tempori sive laborem fugeret, plerumque ad falsam scripturam Schmiederi maluit confugere. Atqui talis tantusque criticus minime ignorabat, in archetypi mendis creberrime ipsius manum scriptoris latere eamque e tenebris omni ope eruendam esse. Quamobrem ego in mea editione aut, ubicunque id mihi contigisset, ex antiquorum librorum vestigiis scriptorem ipsum restitui, aut si in eo frustra laborassem, saltem in adnotatione hoc diserte addidi, veram scripturam in antiquis codd. adhuc delitescere. Quae quum ita sint, Bekkeriana ex duabus editionibus, maxime quidem Schmiederi, tum etiam Jacobiti mire conflata atque permixta est. At, inquit, Bekkeri Lucianum emendationes haud paucae ornant ipsius Bekkeri et eae tanto viro minime indignae. Nempe sic praecipua laus hujus editionis plerumque ad conjecturas rediit ipsius Bekkeri, quae in unum omnes locum conjunctae plagulas implebunt paucissimas. Quod unum vix ac ne vix quidem satis causae esse debebat, quamobrem

Bekker Lucianum ederet universum. Grave judicium, non nego, sed (sicut Umbricius optime) ‚mentiri nescio, librum, ni bonus est, nequeo laudare‘. Haec eis dicta sunt, qui inepte toti pendent ab Luciano Bekkeri quum alii tum J. Bernaysius multis locis libelli haud contemnendi ‚Lucian und die Kyniker‘. Vixdum Lucianus editoris Berolinensis exierat, quum amicus juvenis elatus gaudio ita ad me scripsit verbotenus: ‚man kann sich auf Bekkers Ausgabe verlassen‘ et mirari coepit, quod ei mox alia omnia rescripsi. In universum tamen hujus critici editio fata habuit tristia aliorumque criticorum acerbitatem experta est. Ipse G. Dindorfius, Bekkeri et amicus et vero imitator ante hos XX annos in nova Luciani editione haud multum tribuit Bekkero, Cobeti autem emendationes luculentas propagavit. Nam quum Bekkeri editio modo exiisset, paucis mensibus post C. G. Cobetus, criticus eximius neque ipsi impar Bekkero ‚Varias Lectiones‘ edidit, quo libro prope toto Lucianum Bekkeri aggressus est. Tum vero id Cobeto accidit, quod fieri in re nova solet, ‚laudatur ab his, culpatur ab illis‘. Ego diu adduci nulla ratione potui, ut de talibus criticis publice judex sederem et nunc demum, quum prorsus necesse sit, non dubitabo quod res est dicere. Profecto enim multos Bekkeri errores in illa editione commissos Cobetus in Variarum Lectionum libro recte denudavit. Neque tamen de vera laude Bekkeri nostri quidquam detractum volo neque Cobeto etiam in eo adsentiri possum, quod in Varr. Lectt. Praefat. p. XX Bekkerum contendit divinandi facultate ‚minus valuisse‘. Sane ille quidem vanis conjectandi lusibus, quum facile posset, uti noluit, ratus id ab divae Critices persona longe abhorrere. Verum enimvero millenae Bekkeri conjecturae aut summe probabiles sunt, aut certo certiores. Hoc enim omnes spero mihi credituros esse multosque scio in hac sententia constanter permansisse, velut Hauptium virum sagacissimum l. l. p. 246 sq. Et Lucianeas quidem emen-

dationes Bekker partim senex demum reperit, partim earum, si quando Lucianus necessario conferendus esset, margini jam prius adscripserat annis melioribus. Attamen demonstrasse videor, operam in Luciano positam vix satis dignam fuisse, quae Bekkero totius scriptoris esse videretur ‚recognitio'. Longius etiam progressus in Varr. Lect. Praef. p. XX Cobetus Bekkeri Lucianum auguratur ‚cito periturum esse'.

Sed quum criticae artis genus sit duplex, inferioris de quo supra dictum est et superioris, de genere altiore Bekkerum paullo melius promeritum esse censemus vel idcirco quod justum dialogorum ordinem haudquaquam neglexit. Nam Lehmannus meus, ut ait in Praefat. p. XIV, etsi novum instituere ordinem voluerat, quo ordine singuli libri ab Luciano ipso viderentur editi esse: tamen temporum nota vel obscura vel etiam nulla deterritus abjecto hoc consilio ad vulgarem rediit ordinem et consuetum. At genuini libri et spurii vulgo sine ulla ratione confunduntur usque eo ut hi illos nonnunquam alternis excipiant. Itaque ego ante hos LIII annos laudato Lehmanni consilio tantum certe intellexi, adulterinos libros seorsim poni debere et in finem reici ideoque una cum ‚Quaestionibus' libros septem ipsius Luciani edendos curavi spuriis omnibus plane exclusis. Quam rem etiam multo post in omnium operum editione collocatione vulgari saepe mutata constanter adhuc tuitus sum atque defendi. Sed ordinem Lucianeorum idoneum, quem ego quidem probarem, satis habui, ubicunque res ferret, in adnotatione clare indicasse, quod ipse eum sequi inopia codicum saepe prohibitus eram. Simulatque enim codicum collationes meo aere emtas accepissem, hos potissimum libros correxi correctosque evulgavi, necdum editor justum ubique ordinem servare potui, qui vel animo designatus vel reapse ab me iniri coeptus erat. Quo magis hic repetam id quod alio loco dixi, verum ordinem e chronologico et eo qui argumentis rerum nitatur, mixtum

esse debere et temperatum, ut olim vidit C. F. Rankius meus in egregia commentatione: ‚Pollux et Lucianus‘ p. 24. Bekkerus autem, qui illud more suo tacet se hic Rankii vestigiis insistere, vulgarem ordinem ausus est mutare eoque laudem meretur, vituperationem autem eo, quod modum in hac re longe excessit viderique potest summa miscuisse imis. Nam etsi singuli libri non eodem ordine sed alio in aliis codd. passim leguntur, tamen cum editione principe (Florentina anni 1496), ex quo fonte vulgaris ratio ducta est optimi quique codices, ut Vindobonensis B, Gorlicensis A, Vaticanus Γ aliique saepe consentiunt. Quae apparet sua sede relinquenda fuisse nec loco temere movenda, nisi praesens urgeret necessitas. Quin etiam ipse Bekkerus quatuor saltem librorum paria, primum ‚*Βίων πρᾶσις*‘ et ‚*Ἁλιεύς*‘, deinde ‚*Εἰκόνες*‘ et ‚*Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων*‘, tum ‚*Ζεὺς ἐλεγχόμενος*‘ et ‚*Ζεὺς τραγῳδός*‘, postremo ‚*Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν*‘ et ‚*Ἀληθὴς ἱστορία*‘ suo in loco relinquere coactus est. Verum recte vulgo continui sunt duo alii libri (loquitur enim et clamat ipsa historia) alter ‚*Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*‘ qui a Bekkero XXXXVIII numeratur et ‚*Δραπέται*‘, qui Bekkero est no. XXIX, iidemque etiam in codice quem Vindobonae ipse inspexi, in vestuto illo B fuerant continui, id quod nunc quoque certo intelligas priore libro ut constat dudum exciso. Dixi de hac continuandi necessitate et simul ostendi ‚*Δραπέται*‘ dialogum vere Lucianeum esse in edit. mea Vol. II, P. II p. 236 aliosque adsentientes habui ut Bernaysium in l. ‚Lucian und die Kyniker‘ p. 106. Non minus recte vulgo continuantur dialogi ‚*Προμηθεὺς ἢ Καύκασος*‘ et ‚*Θεῶν διάλογοι*‘ brevique intervallo scripti esse ambo videntur. Quorum priori multae insunt Aeschyli imitationes, alteri I, 1 ab his verbis incipiunt Promethei: ‚*Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ —*‘, ita ut argumenta eorum arctissime cohaereant. Ambo enim e duabus Aeschyli tragoediis expressi sunt, una superstite ‚*Προμηθεὺς δεσμώτης*‘ deperdita altera

,Προμηθεὺς λυόμενος', quae ambae ejusdem partes fuerant trilogiae. At Bekker quos dixi dialogos XVIII et XX numerari jussit, quum in medio interposuisset infersissetque ,dialogos marinos' (no. XIX). Quod facinus qua de causa admiserit, nos latet latuitque ipsum fortasse Bekkerum. De aliis rebus, quae ad justum ordinem dialogorum spectant, infra dicetur: nunc quidem plura ejusmodi addere piget. Nam Bekker has res saepe ne potuit quidem intelligere atque ideo neque constitit sibi in proposito neque omnino quod voluerat adsecutus est. Inprimis vero in rebus historicis saepe erravit, quippe qui Luciani vitam literariam, varia ejus fata et multa alia quae ad illius aetatis spectant historiam, parum cognita haberet. Qui etsi chronologicum ordinem nimis neglexit, tamen ad argumenta librorum paulo magis attendisse videtur. Quum autem tot libros Luciano primus ereptum ivisset, rhetorica, historica, philosopha, satirica opera conjungere omnino non potuit, nedum ordine justo disponere. Itaque Bekker exemplo suo docuit, quanto facilius sit falsa vituperare quam ipsum invenire meliora. Attamen in continuatione librorum quid potissimum secutus sit, ipse partim declarat in Praefatiuncula, quae (sicut Bekkeri pleraeque omnes) tam eleganter scripta est, ut F. A. Wolfii disciplinam facile agnoscas. Hic igitur primum Bekkerus queritur Luciani opuscula commoda quadam aut perspicua ratione nusquam distribui atque eo nomine ,temeritatem' editorum graviter accusat. Tum ita pergit verbotenus: ,postquam animum ad edendum appuli, inquit, nihil habui antiquius quam ut eam investigarem continuationem seriemque libellorum, qua alius ex alio nexus et omnes inter se apti colligatique viderentur'. Adparet summam rei verbis contineri postremis, illis quidem elegantissimis, quippe quae ipsius sint Tullii De nat. deor. I, 4 § 9 fin., ubi haec leguntur: ,omnes ejus (Cicero dicit philosophiam) partes atque omnia membra tum facillime noscuntur,

quum totae quaestiones scribendo explicantur: est enim admirabilis quaedam continuatio seriesque rerum, ut alia ex alia nexa et omnes inter se aptae colligataeque videantur'. Ac Tullium quidem nemo reprehendet verissima professum, quum omnes partes phiiosophiae admirabili quadam ratione inter se connexae sint. At vero de satiricis scriptoribus profecto non idem quod de philosophis tenendum est, sed prorsus valet contrarium. Certe singulae partes uniuscujusque libelli apte inter se cohaereant necesse est: neque enim satirici delirabant sed mente praediti erant sanissima. Enimvero Bekker non de uno Luciani libello nescio quo sed de omnium serie loquitur atque in omnibus inter se conjunctis admirabilem quandam continuationem sibi videtur investigasse. Quo uno fundamento locato Lucianum prope totum a sedibus audet invertere. At Bekkero satirici scriptores repugnant ad unum omnes, Horatius, Persius, Petronius. Adde etiam Juvenalem, qui primo libro I, 85 sq. scribit diserte: ‚quidquid agunt homines, votum timor ira voluptas, | gaudia discursus nostri farrago libelli est'. Quamobrem nemo mirabitur, quod Bekkero, qui ab tam falsis initiis profectus erat, nulla fere ex parte in Luciano contigit verum et certum libellorum ordinem restituere.

Haec omnia nobis praemittenda erant, ut via ad eas res muniretur, de quibus disserere hoc tempore proposuimus id est de libris qui inter Lucianeos sunt pseudepigraphis. Omnino hoc criticae genus tam difficile est tamque ambiguum, ut non modo summi viri crebro inter se dissentiant, verum etiam eidem interdum addito tempore ab semet ipsis deficiant atque desciscant. Enimvero in Luciano haec obscuritas eo augetur, quod etsi complures libellos constat spurios esse, nonnullorum tamen fides ejusmodi est, ut aliis criticis genuini aliis suspecti aliis denique adulterini esse videantur. Duae tamen res dubitationem nostram nunc valde minuunt nunc tollunt penitus, altera quod libri certo Lucianei

numero permulti aetatem tulerunt, altera quod dictio et atticismus Luciani tantopere sibi constat, ut ex eo ipso de opusculis suspectis certius paullo ferri judicium queat. Sic quoque ego et juvenis et jam vir factus has quaestiones studui defugere neque eas nisi necessitate coactus unquam adtingere ausus sum. Nunc demum senex meam de tantis rebus sententiam explicare conabor nulla sane perficiendi spe sed experiendi voluntate.

Ac primum quidem ii critici rem acu tetigisse putandi sunt, qui nuper rationibus optimis adlatis singulos quosdam libellos ab Luciano abjudicarunt, sicut eum qui ‚Μακρόβιοι‘ inscribitur, ob causas plurimas Rankius l. l. p. 16 sqq., deinde post alios criticos ‚Δημοσθένους ἐγκώμιον‘ Grauertus in l. Histor. u. philol. Analekten p. 289 sq. adnot. 80, qui argumento potissimum libri ducitur, postremo spurcum dialogum ‚Ἔρωτες‘ Cobetus in Varr. Lect. p. 117 et p. 257 vel ob dicendi genus minime Lucianeum. Contra ea Bekker tristi tantum nota (p. 153) praefixa ΑΛΛΩΝ ΤΙΝΩΝ spurios (ut ipse putabat) libellos tacito de Luciani corpore avellere maluit. Nihil enim e praefatione ejus discitur, in qua narrat sua opera et nova librorum transpositione exploratum esse ‚quid dignum Luciano quid indignum esset‘. Quasi vero non omnes libros, quos genuinos esse negamus eo scriptore cui tribui solent dicamus indignos esse. At forsitan Bekker propterea jure suo tacuerit, quod eos tantum libros qui jam a plurimis inter spurios relati erant, ἄλλων τινῶν fuisse judicaret. Ergo id quoque, cujusmodi sit et quam late pateat, nunc videamus. Principio F. Jacobsius, qui criticus diu et multum in Luciano versatus est, quum alibi unum alterumve libellum (duo inquam, non plures) in suspicionem adduxit, tum in Appendice ad Porsoni Adversar. ed. Lips. p. 288, p. 290, p. 297 et p. 304 omnino quinque opuscula vel eorum partes ab Luciano abjudicavit, in quibus

ipsis tria minimum insunt certo genuina, Necyomantia, Icaromenippus et Deorum concilium, similisque aliorum modestia criticorum reperitur. Hinc et Groddeckius in Hist. Graec. Lit. II p. 155 totam rem quasi leviorem paucis tetigit (,de aliorum librorum fide, inquit, dubitatur ut de libello De dea Syria') ac tum quem supra dixi Jacobsi locum addidit, et vero Schoellius (in l. Geschichte der Griech. Literatur II p. 477 sqq. ed. Pind.) sex tantum libellos Luciani esse negavit, quatuor certa sententia dialogum ,'Ἀλκυών' (p. 477), ,Λούκιος' (p. 486), ,Δημοσθένους ἐγκώμιον' (p. 492) et ,Φιλόπατρις' (p. 493 sq.), duo autem non sine dubitatione ,Νεκυομαντεία' (p. 479) denique ,Ἔρωτες' (p. 485). Omnium longissime (Bekkerum hic semper excipio) progressus Dindorfius in praefat. ad Lucianum p. IX sq. duodecim libros ab Luciano scriptos esse negat additque, si omnis haec quaestio accuratius pertractata fuerit, posse fieri ut unum alterumque praeterea libellum Luciano suppositum esse appareat. Quae quum ita sint, sequitur quatuordecim summum opuscula pro spuriis vel saltem dubiis habita esse. Verum enimvero J. Bekker quum ipsi Luciano LIII tantum libros reliquisset, ἄλλων τινῶν fuisse opuscula XXVIII narravit vol. II p. 153—450, narravit autem ut omnia, tacito. Atqui jam inde ab renatis literis hic mos legis instar obtinuit semperque valuit, si quis graecum aliquem librum vel latinum esse spurium judicasset, ut is cogeretur rationem reddere et argumentis opinionem suam defendere. Quae quidem lex si violetur neque mordicus ab omnibus retineatur, non modo de dignitate sed de salute literarum nostrarum desperandum est. Bekkero ut liceat e Luciano ipsum tollere Lucianum? ut ille solus solo nutu et supercilio octo et viginti libros impune ejicere possit atque proscribere? Neque enim verbis sed verberibus studuit omnem hanc litem dirimere: si tamen lis est, ubi Bekkerus pulsat, Lucianus vapulat tantum. Et quanquam aliquid eum patet hic quoque secutum esse, nemo

tamen ne suspicione quidem ipsas rationes potest adsequi: quae rationes ut haud minumi preti fuerint, cur tandem inter labra atque dentes latuerunt? Quapropter libro vixdum edito ego ira percitus Bekkero de Luciano non bene mutilato volui rescribere. Hoc dum ago, illud Cobeti volumen ‚Variarum Lectionum' ad me perlatum est. Tum vero mihi rescripturo magnopere verendum erat, postquam ‚recognitio' Bekkeri Cobeto ludibrium debuerat, ne ἀθετήσεις quoque et obeli novi novorumque decuriae aliis inrisui forent. Hinc subito consilium mutavi, naturae meae reddidi debitum, ad indulgentiam pristinam et in erroribus aliorum ferendis lentitudinem reverti, memor fui dicti illius: ‚opinionum commenta delet dies', idque tanto magis tenui, quo plus olim ipse adolescens ex optimis illis Bekkeri libris in re critica didiceram. Quin etiam ipse Bekkerus de obelorum suorum salute videtur pertimuisse. Dixerat enim praeter alios Dindorfius in Praef. ad Lucian. p. X, plures quam XII scriptiones in dubium certos homines vocasse, ceterum eos, quam gravibus causis in tali quaestione opus sit, usque eo nescivisse, ‚ut argumenta adtulerint partim nulla': quibus verbis Bekker solus petitus erat. Quibus lectis Bekker, quoniam ipsum vox plerumque deficiebat, callidum consilium iniit, ut tuendi sui causa voce uteretur aliorum. Ecce enim paucis mensibus post edita est Isidori Guttentag haec commentatio: ‚De subdito qui inter Lucianeos legi solet dialogo Toxaride'. Dicata est illa quidem A. Boeckhio et M. Hauptio, verum quaestio ipsa non ab his duumviris proposita erat sed ab uno Bekkero, id quod prima libelli verba testantur: ‚Toxarim dialogum — Bekkerus in subditicios retulit, et consensu philosophorum ordinis proposuit, ut investigaretur, primum aut abs quo aut certe tamen quando scriptus esset, deinde —'. Ac nemo aut Boeckhio aut Hauptio, quorum neuter Lucianum antea ipse tractarat, vitio vertere potest, quod cum editore Luciani consenserunt. Hi enim duumviri quum

ipsi nullum librum evulgarunt nisi post diuturnam praemeditationem non aequalibus solum verum etiam posteris consulturi, tum eidem sciebant Bekkeri quoque libros olim fuisse optimos, postremo Lucianum e Samosatensi Berolinensem senile opus e prioribus Bekkeri operibus metiebantur. Contra Bekker non videtur reputasse, quanto cum periculo suo hanc quaestionem proposuerit. Quid enim futurum erat, si quis juvenis doctus docte ostendisset, Toxarim dialogum haud dubie genuinum esse, Bekkerum autem procul ab vero aberrasse? Neque enim fieri potuit, ut juvenis tali dissertatione tradita et ob doctrinae copias praemium acciperet et idem per causam arrogantiae ferret repulsam. Attamen eventus ad Bekkeri spem tam feliciter respondit, ut J. Guttentagius non dubitaret pro uno saltem ex tot Bekkeri obelis propugnare. Tametsi autem Guttentagii opera ad summam rei prorsus nihil arbitror profectum esse, tamen ejus libellum, qui neque disserendi subtilitate neque modicae doctrinae adparatu nec pura caret elocutione, praemio quodam haud indignum fuisse censeo.

Sed nunc, ut ait Flaccus, ‚amoto quaeramus seria ludo‘. Nam J. Bekker olim, quod equidem adhuc potuerim observare, spuriis quoque recte notandis optimo cuique criticorum obsecutus velut in editione sua Platonis magnam quandam moderationem atque prudentiam exhibuit. Quid igitur Lucianus commiserat, ut subito in hunc unum tanta crudelitate inciperet saevire? Quanquam unius et item alterius obeli excusatio quaedam in eo posita est, quod eum critico Jacobiti adparatu oportuit esse contentum. Hinc enim multa vitia Luciano sane indigna, quae in aliis codd. emendata leguntur, omnium librorum communia et ipsius scriptoris propria esse opinatus non potuit non opusculum ipsum quasi spurium foras proicere. Equidem quo certius ab genuinis spuria distinguerem, potissimum haec firmiter tenere consuevi. Primum

adolescens in Photii Bibl. c. 128 p. 96 ed. B. de numeris Luciani melle dulcioribus haec legeram: *συνθήκη αὐτῷ οὕτως ἥρμοσται, ὥστε δοκεῖν τὸν ἀναγινώσκοντα μὴ λόγους λέγειν ἀλλὰ μέλος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανοῦς ᾠδῆς τοῖς ὠσὶν ἐναποστάζειν τῶν ἀκροατῶν.* Paulo post ubi Philostrati ‚Vitas Sophistarum' coepi evolvere, nullius temere vitam ab eo vidi expositam, quin de eorum numeris (*τοῖς ῥυθμοῖς*) judicium ferret laudaretque alios, alios reprehenderet. Ita quod nondum ex ipso dispicere potueram, Photius primum me docuit, Luciani orationem esse numerosam, quam rem ex eo tempore nunquam neglexi sed esse putavi gravissimam. Ignorarunt autem totam hanc rem editores Luciani ad unum omnes in his J. Bekker, ignoravit ipse Valckenarius, qui ad Eur. Hippolyt. v. 415 et alibi numeros orationis quasi veri scilicet poematis in poetae comici versus transformabat. Enimvero Lucianei numeri plane sunt admirabiles et vel Isocrati numerorum post Thrasymachum parenti haud dubie anteponendi, hoc est eis vitiis immunes, qui nunc in Isocrate latent neminem. Et quo quisque dialogus maturiori aetate confectus est, eo numeros exhibet meliores. Sciunt omnes duo dialogos, ut his utamur, alterum *Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρυών* alterum nomine *Κατάπλους* eximios esse, ex quibus Cataplus mea sententia editus est, quum Lucianus annos natus esset circiter quinquaginta id est a. CLXX p. Chr. n. paullo post mortem Theagenis Patrensis philosophi Cynici. Utrique autem dialogo numeri insunt excellentissimi. Haec qui diligenter consideraverit, profecto concedat necesse est, eos dialogos quorum oratio numerosa sit et qui numeros habeant Lucianeis ubique simillimos, vel propter ab Luciano abjudicari nullo modo posse. Deinde Lucianus initio syriace locutus erat neque parentum diligentia inde a puero erat doctus et eruditus, neque graecarum literarum initia tanquam cum lacte suxerat nutricis. Quum enim adolescens demum ad graecos rhetoras (Smyrnam ut

opinor) deductus graecismo atticismoque dare operam coepisset, mox rhetoricam profiteri, fictas causas declamitare et hujus generis scriptiones edere ausus est. At non ita multo post vidit, se in rhetorica, quae ars tum sane fuit fructuosa, vix operae pretium esse facturum. Quare ab rhetorica ad dialogos scribendos se contulit et eos maxime satyricos. Quumque diutissime vixerit, habemus et juvenis et viri et vero senis opuscula: scripsit enim ad extremam usque senectutem. Ita in ejus libris variae aetates ipsius vitae, varia etiam genera scripturae probe discernenda sunt. Facilitas enim sermonis, quae eum postea ornabat, in juvene adhuc desideratur, necdum numeri ejus satis exculti sunt. Omnes tamen recte consentiunt, declamationes *Φάλαρις α'* et *β'* similesque ab ipso profectas esse, id quod auctoritate constat Photii in cod. 128 init. p. 96. Quocirca ego si quem librum primo pro suspecto habuissem, postea autem ipsi tribuissem Luciano, nonnunquam usurpavi illum versum Flacci: ‚quo teneam voltus mutantem Protea nodo?' Ergo si quis de Luciani libris partim genuinis partim subditis judicare voluerit, ei (ut optime Rankius l. l. p. 23) summa opus est diligentia et cautione. Atqui quod ad Bekkerum pertinet, nullus locus vel cautioni relictus erat in festinatione adeo praecipiti vel diligentiae in sene editore centum voluminum graecorum. Tum nihil opus est, qui Platonem et Aristotelem edat, magnum esse philosophum, qui historicos, ipsum quoque esse historicum, aut archaeologum, qui (ut Bekker indignante C. G. Siebelisio priori editore) Pausaniam edere audeat, aut qui Lucianum evulget, eum satyricum esse Liscovio haud inferiorem. Non, inquam, opus est, neque unus potest omnia, neque id requirimus. Illud potius requiritur, ut qui spuria ab genuinis discernere velit, eum nota certa ne deficiat, unde ratio sumatur judicandi. Ita nihil ille antiquius habebit, quam ut in ipsius scriptoris ingenium, tanquam in aliquod sacrarium

studeat penetrare. Atqui id Bekkero quum in nullo contigit scriptore, tum minime omnium in Luciano. Omnino enim Bekker quoscunque edidit, eos ad codicum normam regulamque revocavit, criticum et grammaticum egit vel in minutiis ut in usu vocularum μὲν vel ἂν vel similium, denique semper in graecismum intentus verba sola respexit, res ipsas parum curavit. Atqui talis criticus spuria ab genuinis et a falsis vera vix ullo pacto potuit internoscere. Porro cum ipso Luciano comparandi erant potissimum Plutarchus, Dio Chrysostomus, Aelius Aristides, Maximus Tyrius, Artemidorus, cum spuriis autem libellis Aristaenetus et Alciphro, quos ille non videtur lectitasse, si tamen legere nihil est aliud quam edere. Nam horum plurimos non edidit sed alios supparis illos quidem aetatis sed in nostra causa leviores, Appianum, Sextum Empiricum et Herodianum historicum. Denique Luciani atticismus finibus circumscribitur perangustis, certas ille notiones verbis certis et plerumque iisdem eloquitur et res quoque easdem saepe verbotenus iterat vel repetit etiam saepius. Hinc multas ex meis emendationibus, quas aliis jure probavi et quibus ego haud ita multum tribuo, ex ipso petii scriptore, cujus magnam partem teneo memoria comprehensam. At eximia quadam laude duo criticos mihi videor prosequi posse, Hemsterhusium atque Cobetum, qui quum non tantum temporis huic impendere satyrico potuissent, tamen plurimos locos ex ipso Luciano praeclare correxerunt. Contra ea Bekkerus nonnisi eos locos bene correxit, quorum graecismum ex aliis mutuari scriptoribus atticis potuisset, neque in tota Bekkeri editione ulla conjectura exstat, quam Bekker ex usu unius petierit Luciani. Quo magis licet mirari, unde hic criticus sibi visus sit exploratum habere, quid dignum Luciano esset quidve indignum. At, dixerit quispiam, J. Bekker criticus fuit graecae linguae longe peritissimus. Audio, idque concedo pertinere ad miserum dialogum ‚Φιλόπατρις‘, qui octo saeculis post

Lucianum scriptus est, nego autem et pernego ad caeteros id spectare libros spurios, qui paulo post Lucianum compositi sunt. Quare non dubito adfirmare quod sentio et quod res est, Bekkerum neque quid dignum aut indignum Luciano sit scivisse, neque omnino de tantis rebus, quantae hic dijudicatione operum spuriorum continentur, recte potuisse judicare. Quodsi literarum honos id mihi poscere visus esset, eadem omnia vivo adhuc scripsissem Bekkero, cui exedendum esset quod sibi ipse intriverat. Nam hoc unum largior, alio modo istos Bekkeri errores haud inutiles fuisse. Praeterquam enim quod ipsa refutatio literis nostris proderit, eo saltem nomine Bekker laudandus est, quod pulchri venustique aliquem sensum habuit et intelligentiam. Complures enim libelli, quos ab Luciano scriptos esse pessime negavit, ab Luciano adhuc juvene compositi sunt. Ad quam rem demonstrandam exemplo utar luculento. Nam de parente libri ‚Νιγρῖνος' ego ad Lucian. Vol. II P. II p. 50 haec scripseram tantummodo: ‚hunc dialogum ab ipso Luciano et eo juvene scriptum esse inter caeteros recte convenit: sed C. F. Rankius *) (Pollux et Luc. p. 23) itemque J. Bekker Nigrinum alius esse scriptoris opus inepte suspicati sunt'. Dolebam, quod Rankius in tantum errorem incidisset. Quanquam in illa ipsa commentatione hoc vitium magnis compensavit virtutibus. Nunc etsi taedet pluribus dicere de re aperta, tamen quoniam mihi cum Bekkero res est, vincam animum proferamque rationes. Namque ‚Nigrinum' et librum certo Lucianeum ‚Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων' ab eodem scriptore confectos esse vel argumenti docet et tractationis similitudo. Idem utrobique est odium urbis Romae, quam valde inridet et exsecratur, par Graeculorum contemtio, qui

*) Verba Rankii haec sunt: ‚adeo Nigrinum sive de moribus philosophi alius esse scriptoris opus suspicor.' Rationes ille nullas adtulit.

divitibus Romae serviant, gemina honestae paupertatis laudatio, quae Croesi thesauris praefertur, denique similia sunt omnia. Quare Lucianus aut neutrum aut libellum scripsit utrumque. *) Prorsus eandem rem alio modo etiam Juvenalis et in quinta satura et in tertia bis tractavit, quas ambas ab eodem poëta profectas esse necesse est. Sin autem quis dixerit, alteram Juvenali vindicandam esse alteram alio transferendam verbi causa in Turnum, is in eodem luto haerebit et ab Juvenali ipso refelletur. Quodsi Bekkerus nosset Lucianum, facile animadvertisset in Nigrino ubique dictionem esse prorsus Lucianeam, id quod vel egregius ille Hemsterhusi docebit commentarius. Quanquam magni Batavi copias multimodis licet augere ut primis statim totius libri verbis: ‚Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν‘ bene interpretandis. Nimirum et Nigrinus et etiamtum Lucianus erant Platonici, quorum usitatum ac prope constans salutandi genus fuit εὖ πράττειν. Quod quidem quum aliunde tum ex ipso Luciano Vol. III p. 325 et inprimis Vol. I p. 728 ed. Reitz. clare intelligi potest. Et hoc quidem non fugit Bernaysium (in l. Lucian und die Kyniker p. 88 sq.), qui vellem p. 89 Bekkeri nugis plane abstinuisset. Neque enim sano homini dubitare licet, quin ‚Nigrinus‘ dialogus ab Luciano ipso compositus sit. Ceterum fuerunt, qui hunc librum plus justo conlaudarent et admirarentur, quos male sequitur Groddeckius in Hist. graec. liter. II p. 155, ubi: ‚plurima Luciani scripta, inquit, aetatem tulere, in quibus praecipua sunt Somnium, Nigrinus —‘. At juvenis viri opus non debuit tanta laude impertiri. Immo et dialogi compositio in Nigrino adhuc satis est aspera et vero numeri nondum bene perpoliti

*) Quae similitudinis translatio est in Nigrino c. 38, eadem iisdem verbis in Philopseude c. 40 reperitur nec praeterea in ullo alio scriptore. Ita si ‚Nigrinus‘ non est genuinus, nihilo magis Luciani esse potuit ‚Philopseudes‘.

sunt, id quod Bekkerus quoque partim videtur sensisse. Et hoc illud est quod paulo ante dixi in dijudicando Bekkerum sensu quodam venusti non caruisse. Sequitur, ut ad libros vere spurios transgrediamur et seorsim de unoquoque disseramus: quam rem hic omittendam esse video et in aliud tempus differendam.

Fieri potest, ut quae ante libelli nostri editionem tractanda erant, ea partim omnino non legisse videamur, non fastidio neque fastu, a quo procul abhorreo sed vitio senectutis, quam esse constat obliviosam. Saepe tamen censores ea male omissa queruntur, quae ne potuerunt quidem adferri, utpote non ante editionem sed postea demum evulgata. Accidit hoc ipsum professoribus eloquentiae fere omnibus, ut G. Hermanno, A. Boeckhio, F. Passovio, F. Naekio, M. Hauptio aliisque. Crebro enim nobis commentationes, quas statim edere subito jussi sumus, intra dies perpaucos in lucem emittendae sunt: quod perficere nemini liceret, nisi jam antea scriptae fuissent. Similia de se et de prooemiis suis tradit Tullius in Ep. ad Atticum XVI, 6 extrem: ‚habeo, inquit, volumen prooemiorum. Ex eo eligere soleo, quum aliquod σύγγραμμα institui.' Ego quam ‚de numeris' dissertationem nuper edidi, de ea censuram humanitatis plenam in ‚Philologo' (Philolog. Anzeiger Bd. VII p. 359 sqq.) egit A. Weidner, cui viro Juvenalis explicationem laudabilem debemus. Tamen hic quoque censor plus semel commisit, ut nos inique vituperaret. Miratur autem ac paene indignatur, quod ego neque F. Blassii libro: ‚Die attische Beredtsamkeit', Lips. a. 1868 (dicere videtur p. 246 sqq.) neque R. Volkmanni: *) ‚Die Rhetorik der Griechen', Lips. a. 1874 (dicit p. 442 sqq.) usus fuisse deprehendar. Is vero et

*) [Verissima sunt quae de numeris pedestribus apud utriusque linguae scriptores dixit R. Volkmann in l. ‚Die Rhetorik der Gr. und Römer p. 451: ‚Bis jetzt, inquit, fehlt es für den Nachweis der rhythmischen Regeln in der alten Prosa, dessen sorgfältige Beachtung sicherlich auch für die Texteskritik nicht ganz ohne Belang sein dürfte, noch so gut wie ganz an Vorarbeiten'. Atqui hoc ipsum, in quo totius rei cardo vertitur, nescio quo modo censorem meum penitus videtur latuisse. Ex Addendis.]

Blassii et Volkmanni ab nobis mentionem factam reperiet in commentatione altera. Prior enim quam adhuc solam edidi sane a. 1875 demum lucem vidit, sed multo prius scripta est, quam duo illi libri Blassi et Volkmanni innotescerent. Nam quum adolescens e Photio in Biblioth. cod. 128 didicissem numeris Lucianum dulcibus usum esse: in hisce numeris inveniendis summopere coepi elaborare. Cupiebam enim e rhythmis quoque tum genuinos dialogos melius agnoscere tum certior fieri de Lucianea electione verborum et de vera collocatione. Tum aliquot annis interjectis simulatque haec studia maturitatem suam habere visa sunt, chartis mandavi omnia edendi causa, sed multo post id est a. 1875 tandem paucis vel additis vel etiam mutatis primum in lucem emisi. Ita qualiacunque demum ista sunt, mea certe unius sunt omnia, neque ullam literam aliis possum acceptam referre. Bipartitam autem operam meam esse volui, ita ut priore loco rationem Luciani unius haberem et de numeris pedestribus veterum scriptorum praeceptu complecterer. Contra in altera parte, quam animo designatam necdum literis perscriptam habeo, volueram de numeris Platonis, Demosthenis maximeque de Isocrateis disserere et si quid interim de hoc numerorum genere ab aliis bene expositum fuisset, id quoque cumuli loco adicere. Ergo prior de numeris commentatio jam olim scripta est, quam his de causis diu multumque cunctatus sum in lucem proferre. Nimirum a. 1827 Lipsiae Demosthenem explicaram in scholis Academicis ita ut saepe etiam de numerorum natura dissererem, sive lectio aliqua recipienda videretur sive reprobanda. Quod quum amicis meis doctissimis viris forte narrassem, graviter ab eis increpitus sum, quorum talis fere tum oratio fuit. ‚Quantum laudis, inquiebant, rhythmis accedet, tantundem de metrorum doctrina, cui tu ipse deditus es, tibi decesserit. Aut si rhythmi quoque pervestigandi sunt, tu vero saltem eos in solis quaere poetis. Quodsi ne

de Pindaricis*) quidem numeris et poetarum scenicorum ubique satis constat: quomodo tandem fieri poterit, ut unquam numeri inveniantur orationis solutae? Noli, quaeso, ista quaerere, sed operae et tempori parce, ne laureolam quaesisse videaris in mustaceo.‘ His ego vocibus ab edendi consilio tum deterritus sum, ne communi paene philologorum invidia tanquam aliquo incendio conflagrarem, et satis habui me solum scire, quod etiamtum solus sciebam. Postremo tamen in hac literarum nostrarum luce non diutius tacendum esse duxi sed speravi edendi audaciam me impune laturum esse. Quin etiam at juvenes philologos ad haec studia capessenda adhortarer, a. 1875 e fasciculo dissertationum mearum elegi veterrimam h. e. illam ipsam ‚de numeris orationis solutae‘. Nam jussus eram philologos Germaniae Rostochii congregatos benevola scriptione salutare illorumque virorum societati ipse praeesse. Haec mihi videbantur praefanda esse.

Caput V.

De numeris orationis solutae dissertatio prima.

Quod ad numeros orationis solutae pertinet, horum primus auctor Thrasymachus fuit Calchedonius, uti Tullius in Oratore c. 13 et c. 52 diserte testatus est, quocum Aristoteles in Rhetor. III, 8 consentire videtur. Ita enim Tullius errorem suum bene correxit, qui antea non semel (De Orat. III, 44 et in Brut. 8) quasi principem inveniendi male nominasset Isocratem. Ita-

*) Legi ego his ipsis diebus duas alias alius viri de libellis Pindaricis censuras, quibus censuris novi rhythmi, graecismi novi, novae depravationes, nova denique omnia continentur. Cujus impudentia censoris nihil propius factum est, quam ut iste Pindarum τὸν φεύγοντα Βοιωτίαν ὗν Circaeo quodam poculo in monstrum converteret. Difficile est, saturam non scribere.

que primus ante Isocratem Thrasymachus intellexit, solutam quoque orationem numeris quibusdam oportere adstringi. De hoc igitur numerorum genere nunc breviter dicam, multis de industria relictis, quae fortasse mox alii uberius exsequentur. Nam et jucunda et eadem sane gravis res est eoque gravior, quod non solum ad graecam linguam refertur verum etiam ad latinam. Proficiscar autem nunc a Graecis, a quibus haec res tota primum profecta est, id est a Thrasymacho. Cum Aristotele in Sophist. Elench. XXXIV, 5: *Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον κ. τ. ἑ.* de hujus viri aetate inter omnes convenit, non item de anno natali, qui definiri non potest. Quum enim Lysias natus esse vulgo dicatur Ol. LXXX, 2 (459), Thrasymachus paulo ante Lysiam in lucem editus Theophrasto ap. Dionys. De Lysia c. 6, paulo post autem ipsi ibidem Dionysio videbatur neutro dubitante quin ambo fuerint aequales. Ergo, ut bene Cicero in Oratore c. 52, Isocratem Thrasymachus profecto integra aetate praecurrit. Nam in laudabili et docto Suidae s. *Θρασύμαχος* loco, qui nunc unus discrepat, in his verbis: — *εἰσηγήσατο· μαθητὴς Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος* manifesta lacuna nondum videtur animadversa esse. Supple: *εἰσηγήσατο· μαθητὴς [Γοργίου, διδάσκαλος δὲ] Πλάτωνος τ. φ. κ. Ἰ. τ. ῥ.* Nam et Plato et Isocrates vix ac ne vix quidem numerum oratorium ab alio discere nisi a Thrasymacho poterant, qui hunc ipsum numerum modo primus invenerat. Obtrectatio autem discipulorum neque nova est et in Platone acri sophistarum inimico vel ideo excusatior, quod non tam rhetorem magistrum oderat quam eundem sophistam. Nam quae de vitiis Thrasymachi Arrianus, Themistius, Philostratus declamarunt, non ex Aristotele, qui partim tantum consentit, sed ex uno omnia fluxerunt Platone, ut J. Geelius in Hist. Soph. p. 203 intellexit. Solus

igitur Plato tanta petulantia tamque asperis moribus Thrasymachum fuisse dixit, ut pro quodam sycophanta haberi non immerito posset. Hoc igitur in medio relinquere licet: neque enim mores viri nunc nobis rimandi sunt. *) Quid, quod Philostratus in Vitis Soph. p. 497 (§ 14·p. 210 ed. K.) Platonem ipsum male interpretatus sophistam fuisse Thrasymachum et in epidictico genere versatum esse temere negavit. Contrario errore Dionysius Hal. De Isaeo c. 20 (p. 628 R.) de arte modo scripsisse Thrasymachum contendit et totum fuisse in epidicticis, nullam autem reliquisse orationem deliberativam et ne forensem quidem eloquentiam exercuisse. At Dionysium, qui hac in re sibi ipse iterum iterumque adversatur, Geelius l. l. p. 204 bene refutavit. Haec perpendenti mihi et tenuissima Thrasymachi fragmenta spectanti in mentem venit vereri, ne pleraque opera Thrasymachi, cui Isocrates obstitisse videtur, admodum mature interciderint. Partem operum legerat adhuc Hadriani tempore Julius Vestinus, qui e Thucydide, Isaeo, Isocrate et e Thrasymacho aliisque rhetoribus eclogas composuerat auctore Suida s. Οὐη-στῖνος (II p. 1207 ed. B.). At in IX voll. Rhetorum, qui ab Walzio editi sunt, ne nomen quidem Thrasymachi exstat. Quo magis H. Sauppio in Fragm. Orat. Att. p. 164 adsentior, qui Quintilianum III, 3, 1 Aristotelis verbis male intellectis errasse de Thrasymacho censuit, quem scriptorem Quintilianus ipse omnino non legisse videtur. Reliquiae autem librorum Thrasymachi ab Geelio l. l. p. 206 sqq. et doctius ab Sauppio l. l. p. 162—164 pertractatae sunt. Ingenio quidem hic

*) De ejus morte Juvenalis Sat. VII, 203 haec habet: ‚paenituit multos vanae sterilisque cathedrae, | sicut Thrasymachi probat exitus‘, ubi scholiasta vetus: ‚rhetoris apud Athenas, qui suspendio periit‘. Clades Atheniensium sub finem belli Peloponnesii et paulo post multis interitum adtulit, quorum in numero fuisse suspicor Thrasymachum. Certe Thrasymachus Lysandri aetate et Nicerati adhuc superstes erat teste Aristotele in Rhetor. III, 11.

scriptor fuit admirabili summaque doctrinae copia et rhetoricen praeclaris auxit inventis. De qua arte unus multo melius videtur meritus esse quam rhetores caeteri praeter Coracem et Tisian primos artis repertores. Nam Gorgias quae optime invenerat, ea ipse adeo depravavit, ut aliis mox irrisui essent, Thrasymachus autem evicit, ut oratores graeci serioresque sophistae ipsius inventis per annos uterentur fere octingentos. Sed quonam dicendi genere hic rhetor et sophista usus fuerit, deinceps videndum est. Quum igitur et ipse et Gorgias primum arte quadam verba vinciret, Thrasymachus in scribendo et concisus erat et rotundus, neque ut Isocrates mox facere instituit, sententias verbis solebat dilatare. Hoc in Oratore c. 13 ab Tullio traditum est constanti Isocratis laudatore. At Dionysius Hal. (De Isocrate c. 12) hoc ipso nomine Isocratem bene reprehendit, quod sententia dictioni ejusque numero soleat servire. Eidem alio loco (De Lysia c. 6) jure visa est haec ipsa dicendi virtus plane admirabilis: ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα λέξις. Qua facultate Lysiam inprimis excelluisse dicit neque in eo fallitur. Sed de primo auctore suam quandam opinionem proponit: ἧς (ἀρετῆς) Θεόφραστος μὲν φησιν ἄρξαι Θρασύμαχον, ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι Λυσίαν — οὐ μέντοι διαβεβαιοῦμαί γε, ὁπότερος ἦρξε τῆς ἀρετῆς ταύτης —. Ceterum Lysias non diu rhetor fuit, Thrasymachus autem rhetoricam perpetuo, ut videtur, professus est. Jure igitur Cicero in Oratore c. 13 et solos rhetoras nominat Lysia omisso et concisae rotundaeque dictionis laudem ut inventori uni tribuit Thrasymacho. Qui si forte etiam aliis orationes scripsit vel ipse causas actitavit, apte ei conveniet virtus in judiciis admodum necessaria. Illud non miror, quod Dionysius (De Lysia c. 6) praeter Thrasymachum hujus laudis participes esse voluit et Lysiam et Demosthenem, qui duumviri ob diversum dicendi genus plerumque sibi invicem opponuntur. Nam ut multa unius propria sunt Lysiae

et unius Demosthenis, ita non pauca magnorum oratorum scimus communia esse. Alium vero de dictione Thrasymachea locum Dionysii Hal. (De Vi Demosth. c. 3) adparet multo esse graviorem. Primum ille (ibid. c. 1) genus dicendi describit a communi sermone alienum et artificio plenum rhetorico, cujus generis quasi normam quandam et regulam proponit Thucydidem. Huic deinceps (c. 2) simplex dicendi genus opponit et communi locutioni simile, quod ab Lysia judicat perfectum esse. Postremo (c. 3) medium genus et ex his duobus compositum docet hoc habuisse, ut nunc percelleret mentem nunc demulceret, ut et vehementes motus excitare posset et lenes affectus animo insinuare. De cujus primo inventore ita loquitur: *ἣν ὁ μὲν πρῶτος ἁρμοσάμενος καὶ καταστήσας εἰς τὸν νῦν ὑπάρχοντα κόσμον, εἴτε Θρασύμαχος ὁ Καλχηδόνιος ἦν, ὡς οἴεται Θεόφραστος, εἴτε ἄλλος τις, οὐκ ἔχω λέγειν* —, non sine absona dubitatione. Nam Dionysius ne poterat quidem hanc rem scire, Theophrastum autem tanto ante eadem latere vix poterat. Illud tamen optime Dionysius addit, medium genus ab Isocrate et Platone susceptum et praeclare excultum, ab Demosthene autem plane absolutum esse et perfectum, denique ad ipsius usque Dionysii tempora traditum esse et semper propagatum. Ita repertorem alii postea ut Plato ut Demosthenes haud dubie superarunt: nihil autem uno tempore et inventum est et perfectum. Ceterum Thrasymachus longe optimum dicendi genus non solum abhibuit, sed ipse omnium primus invenit caeterisque, qui se ducem sequerentur, viam monstravit. Sed Dionysius, ut consuevit, hic quoque aliquem speciminis causa locum verbotenus affert sumtum illum quidem e Thrasymachi concionibus. Quem etsi saepe mendosum et subinde mutilum esse dolemus, tamen Reiskii et (in Fragm. Orat. att. p. 163) Sauppii acumine ita saltem vel correctus est vel suppletus, ut bene legi possit et certo intellegi. Quumque idem paulo longior sit, totus ejus-

modi est, ut orationis Thrasymacheae si non expressam imaginem at simulacrum adumbratum adhuc videamus. Ac de numeris quidem, qui non tam ab universa sententia quam a verbis singulis pendent, hujus fragmenti ope judicari non potest. Hoc tamen adseverare licet, nusquam hic oratorem *γοργιάζειν*, i. e. Gorgiae figuras putide imitari. Illud quoque, quod Dionysius ex hoc saepius collegit, dicere ausim, orationem ‚*τῆς ὄντως μεσότητος*‘ laude dignam videri, hoc est tam apte temperatam esse ut ex utroque genere utilia decerperet. Sed quae huic fragmento Dionysius praemisit, diligentius placet excutere. Primum igitur in verbis: *ἡ μὲν οὖν Θρασυμάχου λέξις ἡ λοιπὴ* — nullum vitium puto inesse. Verto autem sic: ‚Thrasymachi elocutio, quae quidem adhuc exstet‘: quo significatur non ita multas illo tempore Thrasymachi orationes superfuisse. Deinceps et laus et reprehensio loco continetur vitioso: *κέκραται γὰρ εὖ* (ita Sylburgius pro *εἶ* et mox *βουλήσει* pro *βουλεσει*) *πως καὶ αὐτὸ τὸ χρήσιμον εἴληφεν ἑκατέρας δυνάμεως· ὡς δ' οὐκ ἴσῃ βουλήσει κέχρηται, παράδειγμα ἐξ ἑνὸς [παραθήσω] τῶν δημηγορικῶν λόγων τόδε.* In fine ego non *θήσω* ut alii supplevi sed *παραθήσω*, quod vocis *παράδειγμα* similitudine videtur haustum esse. Caetera vero Sauppius (l. l. p. 162) sanavit emendatione palmari: *κ. γ. ε. π. καὶ αὐτὸ τὸ χρήσιμον εἴληφεν ἑκατέρας· δυνάμει δ' ὡς οὐκ ἴσῃ τῇ βουλήσει κέχρηται, παράδειγμα* —. Nam *δύναμις* est ‚vis eloquentiae‘, ut in locis Schaeferi ad ipsum Dionys. D. C. V. p. 410. Negat igitur tantum potuisse Thrasymachum, quantum ipse voluerit, quippe cui vis orationis deesset. Grave judicium, quis negat? de eo praesertim, quem neque Lysiae simplicitas neque vigor quidam orationis defecerit, quem denique videamus Gorgia longe superiorem fuisse. Vix tamen ab Dionysio dissentiet, qui ipsum locum Thrasymachi adtente perlegerit. Queritur ille bellum tum maxime saevire, rempublicam indignatur perturbatam esse, postremo tantas

res tractat tamque atroces, ut eum mirere non multo magis animo incaluisse. Ubi est celebrata illa Demosthenis δεινότης, ubi sunt Periclis fulmina? Ut nunc est, non multo altius Thrasymachus adsurgit, quam ubique solet Isocrates, in quem transferas C. Caesaris de P. Terentio versum hunc: ‚lenibus atque utinam scriptis adjuncta foret vis —'. Sane certatim docent Plato in Phaedro p. 267, c et Aristoteles in Rhet. III, 1 egregie Thrasymachum docuisse, quomodo vel misericordia vel ira in animis hominum commovenda sit. At hoc rhetoris est meri, non magni oratoris.

Sequitur ut quaeramus, laudandusne sit horum numerorum inventor necne, et si laudandus, utrum orationi decus attulerit jucundum tantummodo, an plane necessarium. Confirmo autem hanc non tenuem inventiunculam fuisse sed ingentem quandam inventionem, qua tamen non nego etiam carere Graecos potuisse ut non prorsus necessaria. Ac de magnitudine quidem hujus rei testis est historia et tot memoria saeculorum, quibus inventum Thrasymachi integrum permansit. Carent tamen hac laude et aequo animo carent aliae gentes, quarum scriptores ad veterum Graecorum laudem proxime accedunt. Quin etiam Germania nostra hoc numerorum genere propemodum caret, quibus tamen aliquot oratores sacros, veluti Tschirnerum, feliciter usos esse videmus.*) Quid, quod ex ipsa Graecia Thrasymacho opponere licet quum in historia Herodotum, qui hisce numeris nisi quando fortuito et casu omnino abstinuit tum ex oratoribus virum laude nostra majorem, Lysiam. Hic enim ut Gorgiae figuras, quibus sane utitur, haudquaquam frequentat, ita numeros ipsos tam

---

*) Non habeo, quem in sublimi genere Tzschirnero nostro anteponam. Sed in molli ac prope delicato orationis genere Salomonis Gesneri idyllia excellunt. Nam etsi prosa oratione scripta sunt, tamen non solum imaginibus abundant poëticis, verum etiam membris (κώλοις) et numeris (ῥυθμοῖς) constant, quae ad metrorum similitudinem proxime accedunt.

raros inseruit tamque latentes, ut nisi qui eorum doctrinae peritissimus fuerit, pateant nemini. Et quum Thrasymachus inventor aurium maxime voluptatem sectatus sit, nihil neque dulcius Herodoto cogitari potest neque Lysia venustius. Manet igitur Thrasymachi inventum in suo genere fuisse maximum, necessarium non fuisse. Porro dubitanti, quales hi numeri et utrum sint poëtici an ex alio genere quodam, Cicero in Oratore c. 56 respondet poëticos esse: neque enim numerum extra poëticos alium ullum exstare. Enimvero tenendum est, numeros plerosque omnes, id quod de Thrasymacho infra demonstrabo, in orationem e lyrica potissimum poësi primum translatos esse. Nec dubito, quin et novitas rei et (uti tum videbatur) magna perversitas multorum animos offenderit. Graecos tamen hujus offensionis auctores adhuc desidero: de latinis enim Ciceronem in Oratore c. 54 loqui arbitror. Sed Thrasymachi defensores etiam cupide disputasse videntur neque falsis ineptisque argumentis abstinuisse, si tamen quidam jam tum dixerunt, lyricorum carmina partim solutae orationi esse simillima. Ita enim est apud Dionysium Hal. De Comp. Verb. c. 26 p. 430 ed. Sch. itemque ap. Ciceronem in Oratore c. 55, Ciceronis sui vestigia (ut puto) legente Quintiliano IX, 4, 53 in verbis corruptis, quae Halmius meus (P. II p. 180) in aliam prorsus sententiam detorquet. At mirum est, quod quum Herodotus et caeteri vinctam orationem solvissent, Thrasymachus vixdum solvi coeptam rursum ausus est vincire. Ecce autem alia eaque gravior offensio: neque enim si poëtae orator finitimus est, idcirco vel Pindari dithyrambo vestiendus est vel Anacreontis poësi amatoria. Sed ne sic quidem inventor laude fraudandus est. Viderat enim prosae orationis leges etiamtum ignotas e poesis legibus jam notis repetendas esse, praesertim quum etiam in oratione (ut bene Cicero in Oratore c. 55) numerum quendam esse sensus ipse indicet. Nimirum docebat non rudem inscitamque pue-

rorum turbam, sed adolescentes ad novam doctrinam apte praeparatos. Hi enim quo melius jam lyricos rhythmos tum ex ipsis lyricis tum e melicis tragoediae cognitos habebant, hoc facilius eos poterant duce praesertim tali magistro ad orationem traducere. Et in omni hac re mox patebit sapienter egisse Thrasymachum neque quidquam magis cavisse, quam ne orationem cum poësi turpiter confunderet. Sed antequam numeros ipsos tractemus, pauca quaedam attingenda sunt, quae quum ad alias rhetoricae partes proprie referantur, tamen etiam cum numeris vinculo quodam cohaerent laxiore. Incipiam autem a Suida s. *Θρασύμαχος: Καλχηδόνιος σοφιστὴς τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Καλχηδόνος, ὃς πρῶτος περίοδον καὶ κῶλον* [adde hic: *καὶ κόμμα*] *κατέδειξε καὶ τὸν νῦν τῆς ῥητορικῆς τρόπον εἰσηγήσατο* —. Quod justam constantemque rhetoricae formam primus instituisse dicitur, id ad numeros (de quibus apud Suidan tacetur) pertinere nequit, sed et ad has ipsas enuntiati conformationes et ad dicendi genus videtur revocandum esse. Nam hic rhetor quo magis orationem emendaret, enuntiationes in ambitus justos, in membra et incisa primus divisit. Tum haud dubie docuerat, quemadmodum tribus hisce partibus utendum esset. Qui ut de membris incisisque doctrinam paene absolverit, at primarium locum de periodis ipsis perficere totum non potuit. Immo hic Isocrati demum palma data est in genere saltem epidictico, ubi Ciceroni in Oratore c. 61 placet omnia dici Isocrateo Theopompeoque more, hoc est illo ambitu, ut tanquam in orbe inclusa currat oratio. Similia habet Dionysius De Isocrate c. 2, qui alio loco (De admir. vi Demosth. c. 4 fin.) orbis Isocratei non solum virtutes sed etiam vitia bene exsequitur. Verum enimvero haec nomina: *περίοδος, κῶλον, κόμμα* eorumque significationes Thrasymachus e lyrica poësi mutuatus est. In qua quid sit *κῶλον* quidve *κόμμα* sicut nemo ignorat, ita *περίοδος* quid sibi velit, viri docti (Christium in l. Metrik p. 108 haud

excipio) nondum satis scire videntur. Res ita se habet. Περίοδος et σύστημα significatione omnino nihil differunt. Ceterum περίοδος atticum vocabulum est, σύστημα hellenisticum, quod primus fortassis metricorum Hephaestio usurpat, etsi non abstinet altero. Quum enim rhetores, qui mature principatum quendam obtinebant, περίοδος nomen ,de ambitu solutae orationis' sibi soli vindicassent: rhythmica periodus, ut res tamen intelligi posset, alio nomine dici coepta est, σύστημα. Quod verissime ab nobis dictum esse quum caeteri loci argumento sint, in quibus v. περίοδος vim habet rhythmicam, tum plane liquet ex ea dictione, quae de rhythmis duplici modo componendis solemnis est: κατὰ στίχον ἢ κατὰ περίοδον. Nam de re prorsus eadem seriores ut Hephaestio ita potius loqui solent: κατὰ στίχον ἢ κατὰ σύστημα. Dico autem hic vulgarem periodum sive majorem, non alteram (minorem illam), pro qua tamen ipsa quoque alibi nomen ponitur σύστημα. Aliter visum est ,homini rei metricae male perito' (ut Hermannus in El. D. M. p. 577) Dionysio Hal., qui στροφήν potius idem quod περίοδον significasse credidit De Admir. Vi Demosth. c. 50: εἴτε κατὰ στίχον εἴτε κατὰ περίοδον, ἣν καλοῦσιν οἱ μουσικοὶ στροφήν, et mox iterum: ἐπὶ τῶν αὐτῶν στίχων ἢ περιόδων, ἃς ἀντιστρόφους ὀνομάζουσι. At quum strophae et ipsae κατὰ στίχον saepe componantur, sequitur hanc quae Dionysio in mentem venit: κατὰ στίχον ἢ κατὰ στροφήν oppositionem esse absurdam. Adde quod stropha systematica non unum sed plura systemata continentur. Quum igitur Thrasymachei circuitus breviores fuerint quam Isocratei: efficitur strophas tam longas fuisse, ut hoc nomine omnino uti non liceret. Contra systematum vel longiorum brevitas praeclare convenit periodo Thrasymachi, sive anapaestorum dimetrorum, sive aliorum apud Dindorfium in ,Metris scenicis' p. 14, p. 88, p. 163, p. 258, ut dochmiacorum et dactylicorum. Nempe qui σύστημα et

στροφή inter se differant, Hermannus in El. D. M. p. 666 bene demonstravit, etsi ab eodem quum ubique tum etiam illo loco περίοδοι male omissae sunt. Sed postquam rhythmorum notitia jam paene abolita ad pedes mere metricos res rediit, tum vero (ut bene Cicero in Oratore c. 66) dicebatur plena comprehensio (h. e. Isocratea demum) ex eo constare, quod quatuor instar sit hexametrorum. Atqui plurimae strophae aut aeque longae sunt aut etiam longiores. Ceterum fieri potuit, ut prima forma periodi ab lyricis peteretur: recte enim Aristoteles in Rhetor. III, 9 periodum similem esse judicat lyricorum antistrophis. Porro musici graeci saepe adhibebant ‚tempora inania‘ compluribus modis, ut e nominibus λεῖμμα, πρόσθεσις, σιωπή, χρόνοι σιωπῆς, χρόνοι κενοί adparet, quae a Boeckhio De Metris Pindari p. 74—77, Hermanno in Epit. D. M. p. 18 et p. 255 ed. sec., Christio in l. Metrik p. 36 aliisque explicata sunt. Hac quoque re, quae cum commate, colo et periodo necessario cohaeret, Thrasymachus usus esse videtur ad sententias earumque partes recte interpungendas. Quare non unum librari interductum sed plures notas certorum temporum introduxit. Nam ut olim ab lyricis poëtis, ita etiam a primis jam (ut videtur) rhetoribus aliud silentium unius temporis, aliud duorum, quaternorum aliud esse censebatur. Vide exempli causa ea, quae Nicanor aliique grammatici non jam ab ipsis poëtis sed ab rhetoribus demum acceperant, scholium Veneti prioris ad Jl. β', 132 de subdistinctione: — θετέον τὴν ἄνω δευτέραν στιγμήν, ἥτις ἕνα χρόνον δύναται σιωπῆς, ad Jl. β', 52: ἐπὶ τὸ ‚κήρυσσον‘ ἄνω πρώτη στιγμή, ἥτις δύο δύναται χρόνους σιωπῆς, ad Jl. β', 23: τελεία στιγμὴ κατὰ τὸ τέλος —. τέσσαρας δ' αὕτη χρόνους σιωπῆς δύναται. Accedo ad Gorgiae delicias, ad paria paribus adjuncta, extrema pari sono terminata et item contrariis relata contraria: quae quodammodo pro aliqua parte numerorum ipsorum haberi possunt. Nam multis saepe locis

Tullius recte judicat haec sua sponte, etiamsi id non agatur, cadere plerumque numerose. Tum in Oratore c. 52 bene scribit Gorgiam haec primum invenisse: loquitur enim et clamat historia. Sed ibidem c. 12 melioris soni causa nomina transposuit, quod in re adeo nota facere licitum erat. ‚Haec tractasse, inquit, Thrasymachum Calchedonium primum et Leontinum ferunt Gorgiam —.‘ Et haec quidem Gorgias omnia fere e poëtis, nec tamen e solis lyricis, verum etiam ex aliis (epicis puta et tragicis) repetierat. Sed loco postremo (c. 12) Thrasymachus quoque haec omnia tractasse dicitur. Quodsi ipsius Thrasymachi ex hoc genere locus nullus exstaret, contentos esse nos oporteret Tullii (ibid. c. 12) de Thrasymacho, Gorgia, Theodoro verbis his: ‚quorum satis arguta multa, sed ut modo primumque nascentia, minuta et versiculorum similia quaedam nimiumque depicta.‘ Ac profecto in loco longiore ap. Dionysium De admir. vi Demosth. c. 3, ut supra dictum est, nusquam Thrasymachum videmus *γοργιάζειν*. Ex quo sequitur non semper eum his festivitatibus usum esse, quibus alii, ut ipse Gorgias ut Agatho poëta paratragoedus nusquam poterant abstinere. Quis enim animi causa non legit Agathonis in Convivio Platonico inde a p. 194, E orationem, quae tota omnibus his ineptiis adeo referta est, ut in ea Gorgiam ipsissimum vivere dicas et spirare? Hic enim Agathonem juvat quum ubique doctas posuisse figuras, quae ad unam omnes numerosae sint, tum antithetis non vulgaribus sed eis solis uti, quae a Persio I, 85 ‚rasa‘ dicuntur. Cujus generis pleraque sunt etiam Isocratis, non omnia tamen, sicut hoc in Panegyr. p. 8, 4: *ὥσθ' οἷόν τ' εἶναι — τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν* hirsutum antitheton est minimeque ‚rasum‘. Vide vel Longinum De Sublim. 38 p. 60 ed. Jahn. Atque etiam in Aristophanis versu ap. Bekkerum (Anecd. p. 410, 15): *καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον*

ἐξευρημένον O. Jahnius ἐξυρημένον optime correxit. Alia multa Agathonis antitheta bene rasa ego ad Arist. Thesmoph. p. 591 collegi. Sed Thrasymachus alumnos non solum praeceptis instruere verum etiam exemplis adjuvare debebat. Itaque numerorum inventor ne has quidem figuras plane poterat negligere, quas plerumque sciret cadere numerose. Et in Thrasymachi oratione ap. Platonem De Republ. I p. 343, B quum reliqua alius generis sint, unus tamen inest locus, in quo mire γοργιάζει p. 344, A haec verba dico: πάντων δὲ ῥᾷστα μαθήσει, ἐὰν ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν ἔλθῃς, ἣ τὸν μὲν ἀδικήσαντα εὐδαιμονέστατον ποιεῖ, τοὺς δὲ ἀδικηθέντας καὶ ἀδικῆσαι οὐκ ἂν ἐθέλοντας ἀθλιωτάτους. ἔστι δὲ τοῦτο τυραννίς, ἣ οὐ κατὰ σμικρὸν τἀλλότρια καὶ λάθρᾳ καὶ βίᾳ ἀφαιρεῖται καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ ἴδια καὶ δημόσια, ἀλλὰ ξυλλήβδην. Quamobrem sic censeo et hac in oratione Thrasymachi in adhibendis figuris moderationem et in Convivio Agathonis luxuriam a Platone pari felicitate expressam esse. Ipsis vero numeris ab se primum inventis, quibuscum Gorgiae inventio non confundenda est, idem est usus intemperantius, si tamen Cicero in Oratore c. 52 recte judicat 'Thrasymachi omnia nimis etiam exstare scripta numerose'. Ac primo ut sciamus, utrum ille inventor in oratione meris rhythmis an metris quibusdam usus sit, videndum est, quam vim habeat 'rhythmus poëticus': nam de 'metri' notione nulla controversia est. Rejectis igitur aliis opinionibus, quae in Bacchio p. 23 multae exstant, illam potius quae ibidem et alibi allata est Aristoxeni finitionem: ῥυθμός ἐστι τάξις χρόνων plurimi recte comprobarunt. Quum igitur multo latius pateat 'rhythmus' nec solum (ut metra) in verbis et in poësi sed etiam in arte musica in corporis motu aliisque insit: ideo 'metra' partes 'rhythmorum' Aristoteles in Poët. IV, 7, in Rhetor. III, 8, Aristides Quintil. D. M. p. 49 et alii complures esse voluerunt. Quodsi rhythmi meri primum adhibiti sunt, sic quoque verendum erat,

ne rhythmus in metrum oratio in poësin verba in versum pessime abirent. Itaque ei rhythmi quibus justum metrum contineretur longe fugiendi, nec nisi eae partes rhythmorum seligendae erant, quibus aut nullum metrum aut non plenum neque integrum effici posset. Adeo natura rei tulit, ut quum metra omnia tum rhythmos metro pares aut nimium similes inventor effugeret et certa tantum rhythmorum genera sectari posset. Quo facto et quae quaesita erat aurium voluptatem invenerat nec temere in ullius reprehensionem incurrebat. Quare rem sic putabat invertendam esse, ut jam in oratione rhythmi exiguae quaedam partes fierent metrorum. Ac profecto hanc ab illo viam initam esse Cicero in Oratore c. 12 docet, ubi Thrasymachum narrat ‚minuta et versiculorum similia quaedam' habuisse et mox clarius c. 13, ubi eum ait concisum fuisse ‚numeris minutis'. Tales tamque minutos numeros per se fundunt, ut his utamur, quaevis penthemimere, veluti praeter dochmiaca etiam iambica et dactylica. Ita quaecunque in numerorum expositione Dionysius Hal., Tullius et Quintilianus de metricis pedibus (quos ipsi solos probant) saepenumero afferunt, ea ad tempora pertinent seriora: contra sicubi eidem sine metro numeros eorumque tempora et intervalla explicant, antiquos auctores secuti ea tradunt, quae in Thrasymachi aetatem belle conveniant. Veluti dochmius huc referendus erit, quem Tullius in Oratore c. 64, dum semel ponatur, quovis loco aptum esse censet, Quintilianus autem IX, 4, 97 in clausulis ut stabilem et severum. Eodem spectat illud Aristotelis in Rhethor. III, 8 init.: *ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή· ποίημα γὰρ ἔσται. ῥυθμὸν δὲ μὴ ἀκριβῶς· τοῦτο δὲ ἔσται, ἐὰν μέχρι του ᾖ.* Deinceps Aristoteles (a quo totus pendet Quintilianus IX, 4, 87) paeona, quod versum aut metrum nusquam faciat, probat maxime eumque a Thrasymacho dicit inventum esse. Quum autem hunc rhythmum

sciamus in lyrica maxime poësi fuisse frequentem: Aristoteles quodammodo testatur inventorem id egisse, ut ab lyricis sumta genera numerorum in orationem traduceret. Itaque Thrasymacho vix usquam accidisse videtur, ut in versum poëticum quasi in caecam foveam incideret. Et Tullius quidem (l. l. c. 52) in rhythmis neminem scientius versatum esse dicit Isocrate suo, cujus numeros inventore fuisse ‚molliores' (ibid. c. 13). Sciebat tamen (uti postea c. 56 ipse narrat) Hieronymum Rhodium ex Isocrati libris triginta versus elegisse: et aliquanto plures colligi ex Isocrate facili opera poterant. Recte enim Dionysius H. (De Isocrate c. 2): *περιόδῳ τε καὶ κύκλῳ περιλαμβάνειν τὰ νοήματα πειρᾶται ῥυθμοειδεῖ πάνυ καὶ οὐ πολὺ ἀπέχοντι τοῦ ποιητικοῦ μέτρου.* Hinc semper existimavi ab Aristotele in Rhetor. III, 8, ubi usum numeri oratorii arctis finibus circumscribit, multo minus Thrasymachum quam eum esse petitum, cui ubique infensus est, Isocratem. Postquam enim dixit rhythmos heroicum, iambicum, trochaicum pedestri orationi parum convenire, de iisdem ita perrexit: *οἱ μὲν οὖν ἄλλοι διά τε τὰ εἰρημένα ἀφετέοι, καὶ διότι μετρικοί* tumque alia addidit in eandem sententiam. Cadit autem hoc crimen in Isocratem orbis praelongi venatorem, cui invito versus iambici aliique toties exciderunt: in Thrasymachum vero vix cadere videtur. Hic enim quum cola ponebat crebra et rariores ambitus, tum e lyricis non metra sed numeros adsumebat, ut hos:

–́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –
et ⏑ –́ ⏑ – ⏒
et –́ ⏑ – ⏑ –.

Adeo oratorii numeri inventor cum Sophrone mimorum poëta comparari potest, qui et ipse prosam orationem colis inclusit rhythmicis, ut bene G. Hermannus ad Aristot. De Poët. p. 93 et O. Jahnius Praef. ad Persium p. LX. Quae quum ita sint, Isocrati correctori, cujus

ego numeris parum delector, Platonem et Demosthenem, qui in hac re sequi Thrasymachum solebant, longe censeo anteponendos esse. Nam ex horum oratione quamlibet numerosa si quis XXX versus eruere conetur, frustra sat scio laborabit. Optime enim Demosthenem cavisse, ne numeri ejus ad metra temere aberrarent, Dionysius Hal. quum alibi tum De admir. vi Demosth. c. 50 observavit. Sed nondum ab Aristotele in Rhetor. III, 8 discedere possum. Quo in loco haec verba: *λείπεται δὲ παιάν, ᾧ ἐχρῶντο μὲν ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξάμενοι, οὐκ εἶχον δὲ λέγειν τίς ἦν* non carent vitio. Nam scholium ultimis *οὐκ — τίς ἦν* primo additum, moxque post *μέν* male insertum ita ut codd. quidam exhibent: *ἐχρῶντο μὲν ὡς ἐν ἀπορρήτῳ ἀπὸ* —, hoc igitur scholium (id quod saepe accidit) post *μέν* falso vocem expulit genuinam. Aristoteles enim quemadmodum sententia aperte poscit, ita potius scripserat: *λ. δ. π., ᾧ ἐχρῶντο μὲν πάντες ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξάμενοι* —. Ac ne quis dubitet, Cicero in Aristotelis codice quo tum utebatur hic *ᾧ ἐχρῶντο μὲν πάντες* adhuc legerat ut animadvertisse mihi videor ex Oratore c. 57 § 193: ‚Ita paeana probat (Aristoteles) eoque ait uti omnes, sed —'. Sic in Aesch. Agam. v. 110 glossema *δίκας*, ut est in codd. omnibus, duo verba ipsius Aeschyli expulit: *καὶ χερὶ* (servata illa ab Arist. in Ran. v. 1289): et ita sexcenties. De numero autem paeonico sic habendum est. Ad hoc genus praeter paeones et creticos etiam palimbacchium – ⏑́ ⏑ (in prosa sola usitatum, ut bene Rufinus in Rhet. Minor. p. 580 ed. H.), bacchium ⏑ ⏑́ – et dochmium ⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ – veteres referebant. Haec tamen dissensio, quae inter Thrasymachi sectatores et Aristotelem fuit, ad unum pedem spectat creticum. Hunc Aristoteles a paeone utroque pluribus de causis omnino vult segregatum. Principio enim, ut ego olim ad Arist. Thesmoph. p. 628 recte observavi, bini ictus pedi cretico, paeonibus autem veris singuli ubique imponuntur:

–́ ⏑ –́ | –́ ⏑ –́ ‖ –́ ⏑ –́ | –́ ⏑ –

et contra

–́ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑

vel

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ –.

Tum optime Aristoteles l. l. metri genus esse paeonem negat nec quidquam aliud esse defendit nisi certum quendam numerum. Contra cretici non pro mero numero sed metri loco habendi sunt. Nam pes creticus, etsi in dipodiam trochaicam catalecticam postea abiit, primitus tamen ab hac ipsa dipodia omnino nihil differebat, sed trochaicus dimeter quam vim habet:

–́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑

prorsus eandem nascens habuerat dimeter creticus

–́ ⏑ –́, –́ ⏑ –́,

cum brevis syllabae post creticum silentio. Quod nuper nos docuit Heliodorus ap. schol. ad Hephaest. p. 77 Gaisf. ed. sec: *Ἡλιόδωρος φησὶ κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομήν, ὅπως ἡ ἀνάπαυσις διδοῦσα χρόνον ἑξασήμους τὰς βάσεις ποιῇ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας· οἷον ‚Οὐδὲ τῷ Κνακάλῳ οὐδὲ τῷ Νυρσύλα‘* (Alcmanis versus est, ut bene Bergkius in Lyr. Gr. P. III p. 840 ed. tert.). Quo factum est, ut cretici initio caesuram haberent post pedes singulos, quemadmodum (sicut optime Seidler De VV. Dochm. p. XX et p. 137) bacchii singuli plerumque una cum verbo terminantur. Quum igitur Aristoteles illo ipso loco trochaeum ut nimis volubilem similemque cordaci in oratione exploserit, non poterat quin ab cretico i. e. a pede item trochaico procul abhorreret. Videtur autem ille quoque, uti Cicero in Oratore c. 64, Quintilianus IX, 4 § 79 et alii creticum etiam ideo quod postea tres tantum syllabas habebat, justi metri, et paeonem quod plures habebat, numeri loco non metrici pedis duxisse. Denique Aristoteli ea favent, quae ego ad Arist. Ran. v. 849 de hyporchematis exposui. Haec enim testibus Athenaeo V p. 181, b et Sosibio ap. schol. Pindar. ad

Pyth. II, 127 invenerant Cretenses, et uti idem apud scholiastam, Thaletas Cretensis versibus utens creticis. Illo primum tempore cretici in justos numeros mutati non sine saltatione etiam canebantur. Itaque antiquiora *ὑπορχήματα* fuerunt quam *παιᾶνες* et priores etiam cretici pedes quam veri paeones, qui immutata numeri natura ex illis demum enati sunt. Confer Hom. Hymn. Apoll. v. 518. Sed saltatio ista et ipsa carmina cujusmodi fuerint, vel ex eo patet, quod *ῥυθμοὶ ὑπορχηματικοί* in oratione reprehendi solebant (Dionys. H. De admir. vi Dem. c. 43) et multo certius ex Athenaeo XIV p. 630, e: *ἡ δ' ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται, ἥτις καλεῖται κόρδαξ.* Ut enim trochaici tetrametri primum nascentis et adhuc ludibundae tragoediae (Aristot. De A. Poët. IV, 17) ab eodem in Rhet. III, 8 *κορδακικώτεροι* jure dicuntur: ita etiam hyporchemata cum cordacis simili saltatione erant conjuncta. Ergo ut duo carminum genera, *ὑπορχήματα* et *παιᾶνες* toto coelo distare videntur, ita creticos numeros a paeonibus credas longe secernendos esse. Quae omnia tametsi multum valent, tamen sunt etiam, quibus non Aristotelis sententia sed Thrasymachi defendi possit. Quum enim in Rhetor. III, 8 haec legantur: *οὐκ εἶχον δὲ λέγειν, τίς ἦν* (sc. *ὁ παιάν*), Thrasymachum in oratione liquet non tantum paeonicos pedes sed etiam vere creticos agnovisse. Hi autem temporis decursu sensim plus dignitatis consecuti sunt. Nam in tragoedia quoque et apud ipsum Aeschylum carmina e creticis composita non semel leguntur. In quibus pro cretico vulgari –́ ⏑ –́ etiam solutiones reperiuntur, nusquam tamen paeones –́ ⏑ ⏑ ⏑ vel ⏑ ⏑ ⏑ –́ sed tantum cretici soluti ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ vel ⏑́ ⏑ ⏑ –́. Omnino autem in oratione numeri et pedes metrici non ut Aristoteles hic agit quadam aurificis statera sed uti Thrasymachus, populari trutina ponderandi sunt. Neque enim orator si creticos pedes libenter adscivit, ideo putandus est saltasse cordacem. Quod autem ad usum paeonis

utriusque attinet, Thrasymachus et caeteri primo paeone ab initio sententiae uti solebant probante ipso Aristotele. Cujus rei quum multa adferri exempla possint, rhetores (ut Dionysius De Comp. V. p. 242 et iterum p. 396 ed. Sch., ut Quintilianus IX, 4 § 63) certatim utuntur Demosthenico Pro Ctesiphonte init.: *τοῖς θεοῖς* | *εὔχομαι* | *πᾶσι καὶ* | *πάσαις*. Cf. Aeschyl. Suppl. 403 sqq. At in fine sententiae quartum paeonem ⏑ ⏑ ⏑ –́ philosophus conlocari jubet neque id negat ab se primo excogitatum esse. Et qui hacce clausula usus sit, oratorem atticum reperire nullum potui. Sed in lyricorum paeanibus eam necesse est haud infrequentem fuisse. Atque ipse, ne nihil dicas Aristotelem secutum esse, unum hujus generis versum lyricum protulit. Tum in tragoediae melicis non est ille quidem invisitatus, perraro tamen legitur ut in Eumenidibus. Probe autem teneamus Aristotelem de ipso paeone quarto ⏑ ⏑ ⏑ –́ loqui apertissime. Abs quo justi cretici solutio haec ⏑́ ⏑ ⏑ –́ longe abhorret, quam in fine trimetri et tragici et comici ejusque tum graeci tum latini usitatam esse constat. Ac de hoc graecorum poëtarum usu Seidler (De VV. Dochm. p. 380 sqq.) praeclare disseruit. Eadem latini senarii ratio est, ut quaevis Plauti comoedia docet itemque Terenti, ut in Andr. Prol. v. 6, ibid. v. 25, et I, 1, 17; I, 1, 30; I, 1 v. 90, v. 96, v. 113, II, 6, 6, Eunuch. II, 3, 49, Hecyr. Prol. II, 26 caet. Qui poëtarum usus tam constans est, ut inde sequatur Aristophanem Byz. ejusque pedisequos grammaticos latinos de accentu errasse, quem ultra tertiam a fine syllabam rejici vetuerant. At Graeci non aliter nisi sic pronuntiabant: *ἄναμενει, βάσιλεων, ἄπολεσας, δίολεσω, κάταβαλειν, κάταγελαν, πάρακαλεις, πέριβολαι* et sic porro. Nec vero Romani, de quibus jam Hermannus in El. D. M. p. 64 recte judicavit, alio nisi hoc uno modo: múlieres, témeritas, rédiero, tétigeris, céciderit caet. Haec hactenus de Rhetor. III, 8 loco gravissimo, qui multos ipsumque in El. D. M. p. 193 sq. Hermannum in errores induxit,

alios autem ut Christium in l. Metrik p. 81, p. 114, p. 423 sqq. mirifice vexavit. Ceterum Hermannus metricae artis restitutor semper paeonicos versus a creticis optime discrevit: recentes autem rhythmici hic quoque id agunt, ut utrisque rursum confusis omnia misceantur. Sed quum Thrasymachus paeonicum numerum ab se inventum mox plurimis et ipsi partim Aristoteli probasset: rhetorum animos hoc paeone adeo implevit, ut eum quasi necessarium in oratione et paene sacrosanctum adorare viderentur. Ita (Demetrius) homo caeteroqui prudens neque indoctus de paeonis tamen usu multa scripsit inficeto (De Elocut. c. 38—41 fin.). Contra Aristoteles etsi nullum in oratione nisi paeonicum numerum probavit: tamen ne in hujus quidem numeri laudem effusus est, quem orienti tantum et cadenti sententiae aptum esse judicat (Rhetor. III, 8). Falsum est igitur, quod Cicero in Oratore c. 64 scribit: ‚est quidem, ut inter omnes constat antiquos, Aristotelem Theophrastum Theodectem Ephorum (paean) unus aptissumus orationi vel orienti vel mediae; putant illi etiam cadenti —‘ nec solum de Aristotele falsum additamentum est ‚vel mediae‘, sed etiam de Theophrasto et Theodecte. Et hoc quidem ex ipso Cicerone l. l. c. 57 § 194 intellexisse videor: ‚atque haec, inquit, quae sunt apud Aristotelem, eadem a Theophrasto Theodecteque de paeane dicuntur‘. Reliquum est, ut aut Tullius memoriae errore illud ‚vel mediae‘ falso addiderit, aut ex uno id sumserit Ephoro, qui sane (ut paulo ante c. 57 § 191 dictum est) ‚paeana secutus est aut dactylum‘. Denique fuerunt, qui paeonicum numerum omnino reprobarent eumque prae iambico et aliis contemnerent indignante Tullio c. 57 § 192: ‚qui paeana, inquit, praetereunt, non vident mollissumum a sese numerum eundemque amplissumum praeteriri‘. Deinde in clausulis et graeci oratores magno studio elaborare solebant et latini multo etiam majore. Et hae quidem tanquam domo ex omnibus fere poëtis

repeti solebant. Vix enim ullum est metri antiqui genus, in quo non plurimum valeat catalexis. Hic tamen (quod ad rhetoras attinet) Thrasymachi mentio nulla usquam injecta est. Itaque quae de clausulis orationum dici possunt, omnia in aliud tempus malo differre. Ceterum de clausulis haud pauca quum aliunde tum ex Platone collegi, cujus ego numeros in certis potissimum dialogis (velut in Convivio et in Menexeno) omnino admiror. Est in Convivio p. 180, D locus egregius, in quo Taurus apud Gellium XVII, 20 orationem brevibus et rotundis numeris devinctam praedicat, quem locum A. Gellius ibidem scite modulateque composuit ore latino. Deinde aptos numeros non solum in Demosthene et caeteris oratoribus, sed etiam in ipsorum poëtarum locis indagare studui. Sic mihi quidem numerosa esse videntur pleraque, quae in comoediis graecis quasi soluta plane oratio metro carent, inprimis Arist. Avv. 1040 (quae Brunckius et ipse Bentlejus pro versibus male habuerunt) et ejusdem verba personae ibid. v. 1050, tum sacerdotis preces et in Avv. 865—887 et in Thesmoph. v. 295—311. Quanquam nonnulla in his locis manifesto vel defecta sunt vel corrupta. Ut enim nunc est, rhythmis fortasse carent verba novae personae in Avv. 1046: καλοῦμαι — μιῆνα. Porro quod ad tempora pertinet, Cicero in Oratore c. 51 tradit in Graecis quidem jam annos prope quadringentos esse, cum numerus oratorius probetur; Romanos autem nuper demum agnovisse. Quot ille ab inventore ad suam aetatem dinumerat, totidem annos fac addas a Cicerone usque ad Libanium. Habebis annos octingentos, ut supra diximus, quibus numeri a Thrasymacho reperti apud Graecos floruerint. Neque intra tam longum spatium numerorum cura unquam intermissa est, etsi alium alias et eum saepe minus prosperum habuit successum. Prae caeteris explosi sunt, partim tamen etiam laudati rhetores Asiani. Hi ditrochaeo terminare clausulas solebant, in

quo si modum tenuissent, non essent deridendi. At isti numerorum causa verba inculcabant prorsus inania. Recte Thoon in Progymnasm. (I p. 169 ed. Walz.) fugiendam esse docet τὴν ἔμμετρον καὶ ἔνρυθμον λέξιν, ὡς τὰ πολλὰ τῶν Ἡγησίου —. Ita Hegesias oppositus erat Thrasymacho, cui similis videri poterat infringendis concidendisque numeris et toto genere versiculorum simillimo (Cic. in Oratore c. 69). Sed intolerabiles fuisse numeros Hegesiae Dionysius De Comp. Verb. p. 250 ed. Sch. exemplo ostendit luculento. Tum pronuntiatio quoque Asiaticorum cum pravo eorum numero cohaeret. Canere enim et inclinata voce ululantique canere solebant, quam perversitatem Tullius in Oratore c. 8, Quintilianus XI, 3, 57 et omnium lepidissime Lucianus in Rhet. Praec. c. 19 exagitarunt. Quanquam natura, ut recte Cicero alicubi, inest in oratione res per se non reprehendenda, cantus quidam obscurior. Hinc Philostratus in Vit. Soph. p. 589 in Adriano sophista laudavit τοὺς πεζῇ τε καὶ ξὺν ᾠδῇ ῥυθμούς. At Hegesias non minus sententiis peccabat quam verbis, ut eum Cicero in Oratore c. 67 summo jure appellaverit ineptum. Quod ad eos rhetoras sive sophistas attinet, qui sub imperatoribus viguerunt, ex tanto eorum numero dolemus hodie tam paucos superesse. Ceterum ab iis quoque qui interciderunt, numerorum rationem videre adhuc possumus minime neglectam fuisse. Ita Philostratus in Vitis Sophistarum p. 589 Adriani rhythmos fuisse tradit admirabiles, itemque p. 573 tum Alexandri tum Herodis Attici numeros eximie praedicat, Apollonii autem p. 601 sq. plerosque reprehendit tanquam ἐμμέτρους τε καὶ ἀκολάστους, paucos laudare ausus utpote ῥυθμοὺς σωφρονεστέρους. Et numeri eorum quoque, qui aetatem tulerunt, simili modo inter se videntur differre. Velut Maximi Tyrii rhythmos mediocres tantum esse judico, praeclaros vero Dionis Chrysostomi. Neque ita multo post sub Marco Antonino nobile par sophistarum floruit, Aelius Aristides,

de quo alius nobis erit dicendi locus et Lucianus Samosatensis. Et hujus quidem numeros Photius in Bibliotheca cod. 128 magnis laudibus extulit, qui atticismo Luciani egregie commendato ita pergit: *συνθήκη τε αὐτῷ οὕτως ἥρμοσται, ὥστε δοκεῖν τὸν ἀναγινώσκοντα μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέλος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανοῦς ᾠδῆς τοῖς ὠσὶν ἐναποστάζειν τῶν ἀκροατῶν.* *) Cur autem de hoc argumento in universum nunc scriberemus, haec nobis causa fuit vel praecipua, quod vehementer optandum est, ut numeri orationis solutae melius quam adhuc contigit et multo certius indagentur. Nam ut omnes ordine editores oculis perlustrentur, de plurimorum numeris oratorum apud eos altum silentium est. De ipso vero Isocrate, cui tandem bono est nihil fere aliud nisi hoc scire hiatuum osorem ingentem fuisse et numeri cujuslibet amatorem mirificum? Ante omnia autem de numeris oratorum seorsim nec sine magna cura disserendum est, ut de Demosthenis numeris alius libellus, alius de Platonicis, de Isocrateis rursum alius, de singulis denique singuli quam primum componantur. Quis enim neget doctas et subtiles hujusmodi scriptiones magno usui futuras esse? Has ipsas vero in edendo Luciano, ubi ad rem dubiam ventum esset, saepe desideravi, qui scirem scriptores atticos mutuo sibi invicem esse auxilio. Quin etiam in critica arte numeri magnum faciunt momentum, praesertim si de collocatione verborum dubitatur. Etenim ut lex logica et usus scriptoris plurimum valent, ita numerorum quoque quum in aliis tum in Luciano ratio semper ducenda est. Nunc quoniam de graecis scriptoribus satis dictum videtur, de latinis quoque nonnihil addendum est. Incipiam autem ab re gravissima, quae et latinos omnes, qui quidem numerose scripserint et graecorum auctorum partem aliquam com-

---

*) [Quo melius haec intelligi possint, exempli causa ‚Cataplum' dialogum infra sum additurus. Ex Addendis.]

plectitur. Quod supra dixi numerorum inventum $\overline{\text{DCCC}}$ circiter annis permansisse, brevitati serviendum erat: res enim ita se habet. Rhythmorum notitia ipsorum, quos Thrasymachus videtur solos adhibuisse, duobus aut tribus post inventorem saeculis obscurata cito evanuit: quorum in locum metrici pedes succedere coeperunt. Sed quoniam numeri et metra in unum plerumque locum conveniunt: illi quoque oratores, qui metra tantum non item numeros tenebant, recte censeri possunt alio quodam modo in rem suam Thrasymachi inventum convertisse. In hunc censum jam graeci aliquot rhetores veniunt ut Dionysius Halicarnasseus, qui ubicunque Demosthenis et aliorum numeros solvere conatur, ipse constanter in metra dissolvit idque data opera ab se fieri profitetur De Compos. Verb. p. 218 Sch.: *πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα — ἐν ῥυθμῷ τινι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν.* Latini vero scriptores, ut Cicero, ut Quintilianus quamvis crebro sicut Graeci *ῥυθμούς* ita ipsi ‚numeros' commemorent et eo nomine se soleant jactare: nihil tamen aliud dicunt nisi pedes metricos.*) Quorum mensura quum longe certior sit quam numerorum: necesse est sic quoque orationem manere numerosam. Nam (ut bene Cicero l. l. c. 53) aures naturalem quandam in se continent vocum omnium mensionem. Quod ad fontes graecos pertinet, Ciceroni in ‚Oratore', ut Quintilianus IX, 4, 79 testatus est, ‚eminentissimi Graecorum', et ut O. Jahnius (Proleg. p. 22 ed. tert.) conjecit, cum Aristotele Theophrastus duces fuerunt praecipui. Tum Quintilianus, qui Ciceronis duces certo noverat, etsi accedit in plerisque Ciceroni, tamen non tantum sub-

*) Graeci vocem *ἀριθμός* et de veris rhythmis ponunt ut Aristoteles in Rhetor. III, 9: *ἀριθμὸν ἔχει ἡ ἐν περιόδοις λέξις,* et de metris, ut idem ibidem paulo post: *ἀριθμὸν ἔχει τὰ μέτρα, ᾧ μετρεῖται.* At latina vox ‚numerus' ad metricos tantum pedes refertur tam poëtarum (ut quum Plauti ‚numeros innumeros' dici videmus) tum etiam oratorum.

inde dissentit, sed etiam de ipsis numeris multa addit ab Tullio omissa. Hinc efficeret alios Quintiliano fuisse auctores; at si tamen Theophrastum Cicero inprimis expressit, ipse potius vel Theodectem vel Ephorum vel Naucratem sit secutus. Tantum tamen abest ut illi verbum de verbo reddiderint, ut suo uterque judicio utatur multaque ipse adjiciat et maxime Tullius, qui c. 67: plura, inquit, de numerosa oratione diximus quam quisquam ante nos. Nunc primum de vitiis Ciceronis ejusque pedisequi exponere placet, deinde de utriusque virtutibus. Unum modo errorem, sed eum maximum O. Jahnius in Proleg. p. 23 Ciceroni imputat, quod natura rhythmi, unde proficiscendum fuerit, parum sit inlustrata. Nec sane quae c. 53 sqq. ea de re leguntur, possunt satisfacere culpa etiam librariorum. Etenim c. 56 quum caeteros tum Jahnium gravis menda in his effugit: quodsi et angusta quaedam atque concisa et alia est dilatata et fusa oratio, necesse est id non literarum accidere natura, sed intervallorum longorum et brevium varietate: quibus implicata atque permixta oratio quoniam tum stabilis est tum volubilis, necesse est ejusmodi naturam numeris contineri'. Tu fac suppleas corrigasque in hunc modum: necesse est ejusmodi [varietatem] natura numeri contineri. Adhuc enim illo loco Tullius versatur in explicanda numeri natura. At sic quoque ego me haud diffiteor, quidnam sit ‚natura numeri' non ex hoc potius Ciceronis loco quam ab G. Hermanno metricorum principe primum recte didicisse. Equidem alia vitia adferam, in quae scriptores ab Graecia nimium suspensi facile poterant incidere. Primum enim et Cicero et Quintilianus ubique sic agunt, quasi ea praecepta, quae solis Graecis Graeci dederant, omnia fere data fuerint etiam Romanis. At quum in numeris et in metris brevitas syllabarum et longitudo momentum faciant, ab altera lingua alteram plurimum videmus distare, graecam brevibus abundare syllabis, longis

autem latinam. Ut exemplo utar, unum numerum in Graecia florentem, Latio tamen ob tot syllabas breves tam raro concessum, paeonicum dico multo melius mihi videntur omissuri fuisse. Nunc illi toties commemorant atque adeo laudant hunc ipsum numerum, ut credidisse videantur Aristotelem quasi vatem paeones Romanis quoque commendatos voluisse. Deinde id quod apud Aristotelem in Rhetor. III, 8 luce clarius est, antiqui rhetores in oratione solos fere curabant numeros, contra Tullius et Fabius metricos tantum pedes metiebantur. Ita Theophrastus sive alius, cujus verba Cicero in Oratore c. 57 fecit latina, Ephorum jure castigat, quod syllabis metiendos pedes quasi metricos parum constanter existimarit, non utpote numeros temporibus et intervallis distinguendos esse. Ergo quod Cicero ibidem censet ,omnes in oratione esse quasi permixtos et confusos pedes' hoc dicit (quod per se verum est), vix ullam orationem esse, in qua non omne genus pedum metricorum reperiatur. At ille hanc ipsam rem iis, quibus profecto idem visum erat, Aristoteli, Theophrasto Theodectique nimium male opponit. Hi singulos fere in oratione numeros probaverant, Aristoteles paeonicum, quidam iambicum et alii alium, Ephorus autem binos, cum paeane dactylicum. Quos Cicero si tamen refutare voluit, non potuit quin hoc diceret, numeros omnes una in oratione permiscendos esse et confundendos: quo nihil est absurdius. Quis enim non omnibus sibilis oratorem explodat, qui sublimes numeros Pindari cum levibus dramatis satyrici et hilares Aristophanis cum severis Aeschyli copulare coeperit? Quae quum ita sint, Quintiliani inscitia IX, 4, 87 non ferenda est, qui Thrasymachum, Aristotelem, Theophrastum, Theodectem et Ephorum miratur in hac opinione fuisse, ut in oratione alios pedes metricos eligerent aliosque damnarent. Quos enim pedes isti temere damnarunt, hi ,irrumpent, inquit, etiam ad invitos, nec semper illis

[illegible] Quintilianus IX. 4. 1 [illegible] de compositione. Scripsit autem haec tam subtiliter namque accurate quam lectorum gratia rei ipsius magnitudine adductus, tum etiam sui defendendi causa ab Calvo, Bruto ipso et aliis lacessitus. Hi enim Tullium solutum et enervem, item fractum atque elumbem esse loquebantur, semet ipsos vero atticos et uni Lysiae similes dici haberique cupiebant. Iidem vero adversarii, ut est apud Tullium l. l. c. 54, numeris in oratione utendum esse omnino negabant. Nempe isti non Tullio bellum indixerant, sed periodum Tullianam, insigne decus eloquentiae latinae evertere conabantur. De qua re ne quis dubitet, numerus oratorius cum periodo tam arcte cohaeret, ut ab altero alterum divelli nisi cum utriusque pernicie non possit. Nam ambo et uno tempore ab Graecis primum inventa, et sicut Aristoteles in Rhetor. III. 9 demonstravit, naturali inter se vinculo juncta planeque concreta, et ab eodem Isocrate una ambo perfecta sunt. Hic autem, ut bene Tullius l. l. c. 61, ea circumscriptione utitur, ut tanquam in orbe inclusa currat oratio, quoad in singulis sententiis absolutis insistat. Post Ciceronem vero labente paullatim eloquentia latina primo numeri vis depravari coepta est, deinde ars periodi magis magisque corrupta, postremo periodo una cum numero sublata ambo funditus interierunt. Tum vero omnes ad nascentis orationis rude initium revoluti erant. Quorum alii eique saniores (Aristotelis in Rhetor. III, 9 fortasse memores) ad Herodoteum dicendi genus refugiebant, quo Graeci quoque primum omnes usi fuerant: alii ut apud Graecos Asiani

atticae linguae corruptores, sic isti incisim membratimque loquebantur. Quo facto hi meliore se loco quam illos sperabant futuros esse, quorum sermo saepe tam incertus vagabatur, ut ne finem quidem invenire posset. Hinc neque interspiratione in mediis sententiis abstinebant, neque in ipso fine debiles voculas, ut ‚ei, eam, eum, eas, eos' ponere dubitabant, id quod in Plinio majore, in Justino et interdum Suetonio animadvertere licet. Longe aliter vero Aristoteli in Rhetor. III, 8 et Ciceroni in Oratore c. 68 visum erat, quibus plane adsentior. Numerum enim in periodi compositione adhibere necesse est, non solum quod multo majorem habent apta vim quam soluta, verum etiam ne infinite feratur ut flumen oratio, quae non aut spiritu aut interpunctione sed sententia et numero coacta insistere debet.

Epimetrum.

His scriptis forte *) incidi in C. F. Hermanni ‚disputationem de Thrasymacho sophista‘ (Gottingae, a. 1848), quam unam carus ille amicus ad me mittere oblitus est, quum caeteras vel Marburgi vel Gottingae ab se editas semper misisset. Ita quum lectorum commodo tum ipsius viri memoriae hoc deberi arbitror, ut de Hermanni mei conjecturis velut corollarii loco aliquid adjiciam. Ostendit igitur (p. 3 et 4) de inventore nostro neminem iniquius judicasse Platone in primo maxime libro de republica, in quo Thrasymachus cum doctrina solis sophistis digna juris contemtionem, morum asperitatem, petulantiam, contumaciam, denique impudentiam conjunxisse dicitur hisce in locis: p. 336, B (bis), p. 337, A, p. 337, D, p. 338, A, p. 343, A, p. 344, D, p. 350, D, p. 350, E, p. 352, B, p. 354, A; confer V p. 450, B. Tum (p. 13 sqq.) quaerit, quomodo fieri potuerit, ut unus fere Plato virum sempiterna laude florentem tam indigno modo describeret eique infamiae notam quasi improbo sophistae inustam vellet. Respondet autem de moribus Thrasymachi nihil fere praeterea constare ideoque fieri saltem potuisse, ut ‚ob insignem quandam morum foeditatem‘ infamia flagraret.

*) [Quod me ‚forte‘ dixi incidisse, A. Weidner censor meus miratur, sed ut e praefatione mea ipse intelliget, miratur inepte. Ex Addendis.]

Illud vero non male addit, omnes sophistas in Platonis odium ob pravam morum doctrinam et verae philosophiae inscitiam incurrisse, neque alium tummaxime sophistam Athenis praesto fuisse, cui talis morum perversitas nisi inepte tribui potuerit. Deinceps Thrasymachum in illis apud Platonem placitis communi saeculi morbo dicit laborasse, quod Graeci tum juris ignari non suum cuique tribuere sed suo quisque lucro prospicere soliti sint. Jam Thrasymachum Platonicum conjicit adhuc juvenem necdum rhetorem sed merum fuisse sophistam eumque virum factum potuisse resipiscere. Deinde et hic p. 14 Hermannus et antea in l. ‚Gesch. d. platon. Philos. T. I p. 537 sqq.‘ subtili judicio censet primum de republica librum longo ante reliquos tempore separatim conscriptum et seorsim primo editum esse favente A. Gellio N. A. XIV, 3, qui ‚duo fere libros de republica primos in vulgus exiisse‘ liquido testatus est. Ex quo id certe sequitur, spissum Platonis de republica opus primo non totum simul evulgatum esse. Quae tametsi bene disputata sunt eoque melius, quod Platonem Thrasymachi adversarium a praeconcepta opinione partiumque studio liberum fuisse negavit: primariam tamen rem ab Hermanno plane videmus neglectam esse, personam dico Socratis. Hoc enim patet, non Hermanno nos potius quam Gellio adsentiri, quod cum primo etiam secundus liber vel ob Glauconis orationem una edendus erat. Socrati vero nihil plus Athenis nocuit, quam quod pariter atque sophistae magnam dialecticis operam impendit eoque ab vulgo veritatis ignaro ipse quoque in numero habitus est sophistarum. Verum Platonicus Socrates cum Aristophaneo in Nubibus componi debebat, qui illi contrarius et similis est Thrasymacho, suppar denique Protagorae. Nam apud Aristophanem id agit Socrates rhetor, ut infirmior causa fiat potior (v. 114 sqq. et v. 882), injustitiam usque eo laudat, ut in secundis Nubibus *Ἄδικος Λόγος* in scenam progressus populo se vendat

(v. 890 sqq.), juvenes corrumpit (v. 185) ideoque gravi poena adficitur domo incensa (v. 1498 sqq.) tanquam impius sophista, similiter atque antea Protagorae libri Athenis in foro publice combusti erant (Diog. Laert. IX, 52). Neque alia de causa secundas Nubes poeta paene jam perfectas non docuit, nisi quod haec crimina ne cadere quidem in Socratem tandem vidisset. Omnino in Nubibus Socrates pessime confusus est cum Protagora, de quo vide praeter alios Aristotelem Rhetor. II, 24 fin., Eudoxum ap. Stephan. Byz. p. 6 ed. Mein., Gellium V, 3. Comicus enim quum Nubes scriberet retractaretque, vulgi Atheniensium errore captus tenebatur, qui animis adeo infixus haerebat, ut unius Protagorae professio: *τὸ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν* vel in capitis causa Socrati male objiceretur. Quare comoedia illa historiae fidem ita demum haberet, si quis pro Socrate plerumque nomen sufficeret Protagorae. Enimvero Platoni, ut hunc vulgi errorem deleret, ad veri Socratis personam in dialogis tuendam via munienda erat et aliquis sophista in scenam obtorto collo protrahendus ut Socrati infestus. Hinc in primis de republica libris Socratem docet non sophistam fuisse sed eorum adversarium neque impie evertisse justitiam sed acriter defendisse. Ibidem vero Socrati Thrasymachum sophistam opponit, quem partes agere jubet contrarias. Quare nisi Plato atrocius in Thrasymachum inveheretur, facile credo futurum fuisse, ut pro Thrasymachi nomine ubique eum, qui tum forte Athenis aberat, Protagoram ponere ubique posset. Etenim Plato (ut Glauconem initio libri secundi omittam) primo in libro cum Socrate Protagoram altercantem eodem jure facere poterat, quo nunc Thrasymachus altercatur. Quae omnia si quis vere ab nobis dicta esse concedet, is et foedas quasdam maculas e vita eluerit Thrasymachi, et Platonem Socratis alumnum turpi impietatis crimine absolverit. Nam ut tota antiquitas de hoc magistri nomine taceat, tamen etiam Thrasymachum magistrum

Platoni fuisse, eximii illi Platonis rhythmi loquuntur et clamant. Nunc ad Hermannum revertor. Est apud Galenum in praefat. lexici Hippocr. p. 404 sqq. ed. Fr. locus Daetalensium Aristophanis, ubi senex pater alterum filium nova vocabula usurpantem deridet. Qui postquam *ὑποτεκμαίρομαι* et *καλοκἀγαθία* novavit, tum senex: *οἶμαι, ὦ Θρασύμαχε, | τίς τούτων τῶν ξυνηγόρων τηρεύεται;* Pro *οἶμαι* recte Cornarius *οἴμοι* (*οἴμ'*), itemque *τοῦτο* Brunckius pro *τούτων*. Denique *τηρεύεται* edd. quaedam Galeni, *τερεύεται* ed. Ald., *τερύεται* Basileensis et p. 406 Franziana, quo auctore ,vulgo' erat *σερύεται*. Dobreo, Lehrsio (de Aristarch. p. 43), Cobeto (de arte interpr. p. 153) et Hermanno p. 5 *τερατεύεται* in mentem venit, quo rejecto ego (de Daetal. p. 54) ,si *τερύεται* idonea auctoritate stabilitum sit, nihil verius judicavi Brunckii emendatione *γηρύεται*', quae jam Elmslejo, Seidlero Dindorfioque probata erat. Ita scribendum est: *οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, | τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων γηρύεται;* Hic igitur quum unus Suevernius (über ,Ar. Wolken' p. 28) Calchedonium sophistam tecte adsignificari voluisset: Hermannus p. 5 comicum *οἴμ' ὡς* tragice interpretatus solum hic sophistam dici contendit eumque compellari quamvis absentem. At infelicem de sophista opinionem ego l. l. p. 53 satis refutaram: certa enim interlocutoribus nomina data esse, nec si filius *Θρασύμαχος* vocetur, propter sophistam sed ob ipsius ingenium adolescentis hoc fieri, cui soli poeta id nominis imposuerit. Et (mirum dictu) idem ibidem Suevernius haec verba recte explicarat ratus filium male moratum, quod ferocius patri quasi in pugna insultasset, tanquam hominem ad vim paratum isto nomine adpellari. Conferre alius filii nomen licet quod in Vespis est: *Βδελυκλέων*. Hic tamen omnes aliquo modo erravimus, Suevernius unum locum non uno sed duplici modo accipere ausus, ego l. l. p. 54 alterum senis filium, qui erat probus ita dici opinatus, Bergkius (Aristoph. fragm. p. 1036) *καλοκἀγαθεῖν* conjectans, quod

inde dissentit, sed etiam de ipsis numeris multa addit ab Tullio omissa. Hinc elucet alios Quintiliano fuisse auctores: ut (si tamen Theophrastum Cicero inprimis expressit) ipse potius vel Theodectem vel Ephorum vel Naucratem sit secutus. Tantum tamen abest, ut illi verbum de verbo reddiderint, ut suo uterque judicio utatur multaque ipse adjiciat et maxime Tullius, qui c. 67: ‚plura, inquit, de numerosa oratione diximus quam quisquam ante nos‘. Nunc primum de vitiis Ciceronis ejusque pedisequi exponere placet, deinde de utriusque virtutibus. Unum modo errorem, sed eum maximum O. Jahnius in Proleg. p. 23 Ciceroni imputat, quod natura rhythmi, unde proficiscendum fuerit, parum sit inlustrata. Nec sane quae c. 53 sqq. ea de re leguntur, possunt satisfacere culpa etiam librariorum. Etenim c. 56 quum caeteros tum Jahnium gravis menda in his effugit: ‚quodsi et angusta quaedam atque concisa et alia est dilatata et fusa oratio, necesse est id non literarum accidere natura, sed intervallorum longorum et brevium varietate: quibus implicata atque permixta oratio quoniam tum stabilis est tum volubilis, necesse est ejusmodi naturam numeris contineri‘. Tu fac suppleas corrigasque in hunc modum: necesse est ejusmodi [varietatem] natura numeri contineri. Adhuc enim illo loco Tullius versatur in explicanda numeri natura. At sic quoque ego me haud diffiteor, quidnam sit ‚natura numeri‘ non ex hoc potius Ciceronis loco quam ab G. Hermanno metricorum principe primum recte didicisse. Equidem alia vitia adferam, in quae scriptores ab Graecia nimium suspensi facile poterant incidere. Primum enim et Cicero et Quintilianus ubique sic agunt, quasi ea praecepta, quae solis Graecis Graeci dederant, omnia fere data fuerint etiam Romanis. At quum in numeris et in metris brevitas syllabarum et longitudo momentum faciant, ab altera lingua alteram plurimum videmus distare, graecam brevibus abundare syllabis, longis

autem latinam. Ut exemplo utar, unum numerum in Graecia florentem, Latio tamen ob tot syllabas breves tam raro concessum, paeonicum dico multo melius mihi videntur omissuri fuisse. Nunc illi toties commemorant atque adeo laudant hunc ipsum numerum, ut credidisse videantur Aristotelem quasi vatem paeones Romanis quoque commendatos voluisse. Deinde id quod apud Aristotelem in Rhetor. III, 8 luce clarius est, antiqui rhetores in oratione solos fere curabant numeros, contra Tullius et Fabius metricos tantum pedes metiebantur. Ita Theophrastus sive alius, cujus verba Cicero in Oratore c. 57 fecit latina, Ephorum jure castigat, quod syllabis metiendos pedes quasi metricos parum constanter existimarit, non utpote numeros temporibus et intervallis distinguendos esse. Ergo quod Cicero ibidem censet ‚omnes in oratione esse quasi permixtos et confusos pedes' hoc dicit (quod per se verum est), vix ullam orationem esse, in qua non omne genus pedum metricorum reperiatur. At ille hanc ipsam rem iis, quibus profecto idem visum erat, Aristoteli, Theophrasto Theodectique nimium male opponit. Hi singulos fere in oratione numeros probaverant, Aristoteles paeonicum, quidam iambicum et alii alium, Ephorus autem binos, cum paeane dactylicum. Quos Cicero si tamen refutare voluit, non potuit quin hoc diceret, numeros omnes una in oratione permiscendos esse et confundendos: quo nihil est absurdius. Quis enim non omnibus sibilis oratorem explodat, qui sublimes numeros Pindari cum levibus dramatis satyrici et hilares Aristophanis cum severis Aeschyli copulare coeperit? Quae quum ita sint, Quintiliani inscitia IX, 4, 87 non ferenda est, qui Thrasymachum, Aristotelem, Theophrastum, Theodectem et Ephorum miratur in hac opinione fuisse, ut in oratione alios pedes metricos eligerent aliosque damnarent. Quos enim pedes isti temere damnarunt, hi ‚irrumpent, inquit, etiam ad invitos, nec semper illis

heroo aut paeane suo uti licebit'. Ceterum hi latinorum scriptorum errores e communi fonte auctorum manarunt graecorum, qui ita potius legi voluerant, ut judicium cognitioni ne praecurreret. Sed ut ad libri aurei, cui nomen est ,Orator' magnas virtutes transeam, neque ullus illorum errorum ad linguam refertur latinam, neque (ut recte Quintilianus IX, 4, 1) ullum opus Ciceroni magis elaboratum est hoc ipso ,Oratoris' loco de compositione. Scripsit autem haec tam subtiliter tamque adcurate quum lectorum gratia rei ipsius magnitudine adductus, tum etiam sui defendendi causa ab Calvo, Bruto ipso et aliis lacessitus. Hi enim Tullium solutum et enervem, item fractum atque elumbem esse loquebantur, semet ipsos vero atticos et uni Lysiae similes dici haberique cupiebant. Iidem vero adversarii, ut est apud Tullium l. l. c. 54, numeris in oratione utendum esse omnino negabant. Nempe isti non Tullio bellum indixerant, sed periodum Tullianam, insigne decus eloquentiae latinae evertere conabantur. De qua re ne quis dubitet, numerus oratorius cum periodo tam arcte cohaeret, ut ab altero alterum divelli nisi cum utriusque pernicie non possit. Nam ambo et uno tempore ab Graecis primum inventa, et sicut Aristoteles in Rhetor. III, 9 demonstravit, naturali inter se vinculo juncta planeque concreta, et ab eodem Isocrate una ambo perfecta sunt. Hic autem, ut bene Tullius l. l. c. 61, ea circumscriptione utitur, ut tanquam in orbe inclusa currat oratio, quoad in singulis sententiis absolutis insistat. Post Ciceronem vero labente paullatim eloquentia latina primo numeri vis depravari coepta est, deinde ars periodi magis magisque corrupta, postremo periodo una cum numero sublata ambo funditus interierunt. Tum vero omnes ad nascentis orationis rude initium revoluti erant. Quorum alii eique saniores (Aristotelis in Rhetor. III, 9 fortasse memores) ad Herodoteum dicendi genus refugiebant, quo Graeci quoque primum omnes usi fuerant: alii ut apud Graecos Asiani

atticae linguae corruptores, sic isti incisim membratimque loquebantur. Quo facto hi meliore se loco quam illos sperabant futuros esse, quorum sermo saepe tam incertus vagabatur, ut ne finem quidem invenire posset. Hinc neque interspiratione in mediis sententiis abstinebant, neque in ipso fine debiles voculas, ut ‚ei, eam, eum, eas, eos' ponere dubitabant, id quod in Plinio majore, in Justino et interdum Suetonio animadvertere licet. Longe aliter vero Aristoteli in Rhetor. III, 8 et Ciceroni in Oratore c. 68 visum erat, quibus plane adsentior. Numerum enim in periodi compositione adhibere necesse est, non solum quod multo majorem habent apta vim quam soluta, verum etiam ne infinite feratur ut flumen oratio, quae non aut spiritu aut interpunctione sed sententia et numero coacta insistere debet.

Epimetrum.

His scriptis forte *) incidi in C. F. Hermanni ‚disputationem de Thrasymacho sophista‘ (Gottingae, a. 1848), quam unam carus ille amicus ad me mittere oblitus est, quum caeteras vel Marburgi vel Gottingae ab se editas semper misisset. Ita quum lectorum commodo tum ipsius viri memoriae hoc deberi arbitror, ut de Hermanni mei conjecturis velut corollarii loco aliquid adjiciam. Ostendit igitur (p. 3 et 4) de inventore nostro neminem iniquius judicasse Platone in primo maxime libro de republica, in quo Thrasymachus cum doctrina solis sophistis digna juris contemtionem, morum asperitatem, petulantiam, contumaciam, denique impudentiam conjunxisse dicitur hisce in locis: p. 336, B (bis), p. 337, A, p. 337, D, p. 338, A, p. 343, A, p. 344, D, p. 350, D, p. 350, E, p. 352, B, p. 354, A; confer V p. 450, B. Tum (p. 13 sqq.) quaerit, quomodo fieri potuerit, ut unus fere Plato virum sempiterna laude florentem tam indigno modo describeret eique infamiae notam quasi improbo sophistae inustam vellet. Respondet autem de moribus Thrasymachi nihil fere praeterea constare ideoque fieri saltem potuisse, ut ‚ob insignem quandam morum foeditatem‘ infamia flagraret.

*) [Quod me ‚forte‘ dixi incidisse, A. Weidner censor meus miratur, sed ut e praefatione mea ipse intelliget, miratur inepte. **Ex Addendis.**]

Illud vero non male addit, omnes sophistas in Platonis odium ob pravam morum doctrinam et verae philosophiae inscitiam incurrisse, neque alium tummaxime sophistam Athenis praesto fuisse, cui talis morum perversitas nisi inepte tribui potuerit. Deinceps Thrasymachum in illis apud Platonem placitis communi saeculi morbo dicit laborasse, quod Graeci tum juris ignari non suum cuique tribuere sed suo quisque lucro prospicere soliti sint. Jam Thrasymachum Platonicum conjicit adhuc juvenem necdum rhetorem sed merum fuisse sophistam eumque virum factum potuisse resipiscere. Deinde et hic p. 14 Hermannus et antea in l. ‚Gesch. d. platon. Philos. T. I p. 537 sqq.‘ subtili judicio censet primum de republica librum longo ante reliquos tempore separatim conscriptum et seorsim primo editum esse favente A. Gellio N. A. XIV, 3, qui ‚duo fere libros de republica primos in vulgus exiisse‘ liquido testatus est. Ex quo id certe sequitur, spissum Platonis de republica opus primo non totum simul evulgatum esse. Quae tametsi bene disputata sunt eoque melius, quod Platonem Thrasymachi adversarium a praeconcepta opinione partiumque studio liberum fuisse negavit: primariam tamen rem ab Hermanno plane videmus neglectam esse, personam dico Socratis. Hoc enim patet, non Hermanno nos potius quam Gellio adsentiri, quod cum primo etiam secundus liber vel ob Glauconis orationem una edendus erat. Socrati vero nihil plus Athenis nocuit, quam quod pariter atque sophistae magnam dialecticis operam impendit eoque ab vulgo veritatis ignaro ipse quoque in numero habitus est sophistarum. Verum Platonicus Socrates cum Aristophaneo in Nubibus componi debebat, qui illi contrarius et similis est Thrasymacho, suppar denique Protagorae. Nam apud Aristophanem id agit Socrates rhetor, ut infirmior causa fiat potior (v. 114 sqq. et v. 882), injustitiam usque eo laudat, ut in secundis Nubibus *Ἄδικος Λόγος* in scenam progressus populo se vendat

(v. 890 sqq.), juvenes corrumpit (v. 185) ideoque gravi poena adficitur domo incensa (v. 1498 sqq.) tanquam impius sophista, similiter atque antea Protagorae libri Athenis in foro publice combusti erant (Diog. Laert. IX, 52). Neque alia de causa secundas Nubes poeta paene jam perfectas non docuit, nisi quod haec crimina ne cadere quidem in Socratem tandem vidisset. Omnino in Nubibus Socrates pessime confusus est cum Protagora, de quo vide praeter alios Aristotelem Rhetor. II, 24 fin., Eudoxum ap. Stephan. Byz. p. 6 ed. Mein., Gellium V, 3. Comicus enim quum Nubes scriberet retractaretque, vulgi Atheniensium errore captus tenebatur, qui animis adeo infixus haerebat, ut unius Protagorae professio: τὸ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν vel in capitis causa Socrati male objiceretur. Quare comoedia illa historiae fidem ita demum haberet, si quis pro Socrate plerumque nomen sufficeret Protagorae. Enimvero Platoni, ut hunc vulgi errorem deleret, ad veri Socratis personam in dialogis tuendam via munienda erat et aliquis sophista in scenam obtorto collo protrahendus ut Socrati infestus. Hinc in primis de republica libris Socratem docet non sophistam fuisse sed eorum adversarium neque impie evertisse justitiam sed acriter defendisse. Ibidem vero Socrati Thrasymachum sophistam opponit, quem partes agere jubet contrarias. Quare nisi Plato atrocius in Thrasymachum inveheretur, facile credo futurum fuisse, ut pro Thrasymachi nomine ubique eum, qui tum forte Athenis aberat, Protagoram ponere ubique posset. Etenim Plato (ut Glauconem initio libri secundi omittam) primo in libro cum Socrate Protagoram altercantem eodem jure facere poterat, quo nunc Thrasymachus altercatur. Quae omnia si quis vere ab nobis dicta esse concedet, is et foedas quasdam maculas e vita eluerit Thrasymachi, et Platonem Socratis alumnum turpi impietatis crimine absolverit. Nam ut tota antiquitas de hoc magistri nomine taceat, tamen etiam Thrasymachum magistrum

Platoni fuisse, eximii illi Platonis rhythmi loquuntur et clamant. Nunc ad Hermannum revertor. Est apud Galenum in praefat. lexici Hippocr. p. 404 sqq. ed. Fr. locus Daetalensium Aristophanis, ubi senex pater alterum filium nova vocabula usurpantem deridet. Qui postquam *ὑποτεχμαίρομαι* et *καλοκἀγαθία* novavit, tum senex: *οἶμαι, ὦ Θρασύμαχε, | τίς τούτων τῶν ξυνηγόρων τηρεύεται;* Pro *οἶμαι* recte Cornarius *οἴμοι* (*οἴμ'*), itemque *τοῦτο* Brunckius pro *τούτων*. Denique *τηρεύεται* edd. quaedam Galeni, *τερεύεται* ed. Ald., *τερύεται* Basileensis et p. 406 Franziana, quo auctore ,vulgo' erat *σερύεται*. Dobreo, Lehrsio (de Aristarch. p. 43), Cobeto (de arte interpr. p. 153) et Hermanno p. 5 *τερατεύεται* in mentem venit, quo rejecto ego (de Daetal. p. 54) ,si *τερύεται* idonea auctoritate stabilitum sit, nihil verius judicavi Brunckii emendatione *γηρύεται*', quae jam Elmslejo, Seidlero Dindorfioque probata erat. Ita scribendum est: *οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, | τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων γηρύεται;* Hic igitur quum unus Suevernius (über ,Ar. Wolken' p. 28) Calchedonium sophistam tecte adsignificari voluisset: Hermannus p. 5 comicum *οἴμ' ὡς* tragice interpretatus solum hic sophistam dici contendit eumque compellari quamvis absentem. At infelicem de sophista opinionem ego l. l. p. 53 satis refutaram: certa enim interlocutoribus nomina data esse, nec si filius *Θρασύμαχος* vocetur, propter sophistam sed ob ipsius ingenium adolescentis hoc fieri, cui soli poeta id nominis imposuerit. Et (mirum dictu) idem ibidem Suevernius haec verba recte explicarat ratus filium male moratum, quod ferocius patri quasi in pugna insultasset, tanquam hominem ad vim paratum isto nomine adpellari. Conferre alius filii nomen licet quod in Vespis est: *Βδελυκλέων*. Hic tamen omnes aliquo modo erravimus, Suevernius unum locum non uno sed duplici modo accipere ausus, ego l. l. p. 54 alterum senis filium, qui erat probus ita dici opinatus, Bergkius (Aristoph. fragm. p. 1036) *καλοκἀγαθεῖν* conjectans, quod

ne graecum quidem est sed prorsus barbarum. Hoc tamen Bergkius me duce recte observavit Calchedonium sophistam ad Aristophanis versus nullo modo pertinere. Nimirum Thrasymachi nomine, quod non est admodum frequens, tamen praeter sophistam nostrum alii quoque adpellati sunt, primum hic ipse in Daetalensibus interlocutor, qui adolescens erat improbus ac plane *θρασύμαχος*, deinde multo post philosophus quidam Corintho oriundus ap. Diogenem Laërt. II, 113 et haud dubie plures. Sed alius versus in quo idem nomen legitur est Theopompi comici in fabula ‚*Στρατιώτιδες*‘ ap. Priscianum Inst. Gr. XVIII p. 206 ed. Kr.: *Θεόπομπος Στρατιώτῃ γυνὴ Θρασυμάχου ὑμῶν γυνὴ καλῶς ἐπιστατήσει.* Ita vulgo, ceterum codex Monac. plane confirmat optimam emendationem Porsoni (Praef. Hecub. p. XLV): *Θεόπομπος Στρατιώτισιν· ‚Ἡ Θρασυμάχου δ' ὑμῶν γυνὴ καλῶς ἐπιστατήσει‘.* Haec vero Hermannus p. 5 ad Calchedonium nostrum referenda esse negat, quod Calchedonem hujus comoediae scena vix possit transferri. Sciebat tamen sophistam nostrum et Theopompi aequalem fuisse et diu vixisse Athenis. Neque hoc nesciebat, comici versum, in quo de muliere sermo est, e ‚militantibus mulieribus‘ depromtum esse, re vel per se ridicula, quae nobis haudquaquam negligenda est. Contra et Bergkius (De reliq. com. antiq. p. 82) et Meinekius (Fragm. com. V. II. P. II. p. 813) vel nutu vel verbo indicant nullum alium Thrasymachum hic sibi dictum esse videri nisi Calchedonium: quibus ego duumviris plane adsentior. Nam vis hujusce versus comica ita tantum constabit, si quid salis insit vel etiam acuminis. Jam Calchedonius sophista nomen et omen habebat, de quo Herodicus ap. Aristotelem in Rhetor. II, 23: ‚*Ἡρόδικος* (*Πρόδικος* L. Spengel) *Θρασύμαχον* (*ἐκάλει*) ‚*ἀεὶ θρασύμαχος εἶ*‘ poteratque idem in comoedia certe ob solum nominis lusum vel *θρασὺς στρατηλάτης* (Eurip. Phoeniss. v. 600) adpellari. Haec virtus comice ad uxorem transfertur

tali marito dignam, quae et fortis bellatrix futura sit et bona imperatrix. Neque ideo hanc mulierem necesse est viraginem quandam fuisse: cave enim ad vivum joca reseces comica. Quanquam si uxor vel Bithyna fuit (ut ipse) aut certe barbara, vel statura ingenti: jocus aptior et omnino erit melior. Quae si recte disputavi, Thrasymachus Calchedonius uxorem habuit. Sed ad Ephippi comici versus transeo ap. Athen. XI p. 509, C: *ἔπειτ' ἀναστὰς* (ita bene Jacobsius pro *ἐπεὶ καταστὰς*) *εὔστοχος νεανίας | τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις ὑπὸ Πλάτωνα καὶ | Βρύσωνα* (ita recte Grotius pro *βρύσων ὁ*), *θρασυμαχειοληψικερμάτων | πληγεὶς ἀνάγκῃ* —. Hic Meineki (in Fragm. Com. III p. 332) conjecturam: *Βρυσωνοθρασυμαχειοληψικερμάτων* Hermanno p. 8 probatam qui Ephippum intellexerit certo explodet. Nam et *καί* v. 2, quod tum explicari nequit, et hoc ipsum *Βρυσωνο* — aeque inepta sunt, quia haec res nihil adtinet ad Brysonem. At nunc in verbis *ὑπὸ Πλάτωνα καὶ | Βρύσωνα* recte habent et *καί* in fine trimetri locatum et *Βρύσωνα* accusativus. Tu verte: ‚Academicus qui erat a Platone et — quis credat? — a Brysone'. Ephippus minime (ut Meinekius opinabatur) hoc dicit, Brysonem scholas in Academia habuisse, sed Theopompo Chio ap. Athen. XI p. 508, C adsentiens Platonem tam multos Brysoni dialogos suffuratum esse, ut qui Platonis discipulus sit, idem sit Brysonis. Iste igitur Academicus ictus videtur et quasi percussus necessitate lucri, quod eodem modo facturus sit, quo olim Thrasymachus. Haec autem ad Calchedonium nostrum unice spectant, qui etiam in Plat. De rep. I p. 337, E, mercedem exigit. Exigebant autem sophistae ad unum omnes, nullus fortasse acrius et acerbius Protagora. At Ephippus ne loquitur quidem de mercede, cui verba *πληγεὶς ἀνάγκῃ* repugnant. Immo sic corrigo: *θρασυμαχειολειψικερμάτων*, h. e. ‚ictus necessitate numulorum, qui eum ut Thrasymachum deficiebant'. Nam ut Thrasymachum postremo inopem viderunt

Athenae (teste Juvenali VII, 205): ita hunc Academicum, qui in Ephippi ,Naufrago' loquebatur puto fortunarum suarum naufragium fecisse. De finali illo *καί* vide mea ad Arist. Thesm. v. 384 et Nauckium ad Sophocl. Oedip. R. v. 267. Tum Hermannus p. 6 Lysiae natales attigit, quem non, ut Pseudoplutarchus (Vit. X orat. p. 835, c) cum Dionysio (De Lysia c. 1) diserte ait Ol. LXXX, 2 (459 a. Ch.) sed pluribus demum annis post natum esse multi viderunt. Vatero autem bene refutato, qui circa Ol. LXXXVI in lucem voluit editum, ipse annum Lysiae natalem posuit Ol. LXXXIV, 1 conjectura admodum incerta. Deinceps de Thrasymachi natalibus p. 6 sq. paulo majore studio quam ego supra disseruit. Ac Dionysius quidem, qui (De Lysia c. 6) Thrasymachum Lysia paulo juniorem fecit, haud dubie vulgari fama deceptus Lysiae natales posuerat Ol. LXXX, 2, id est Thrasymachum non ita multo post Ol. LXXX, 2 natum esse conjecerat. At Lysiam potius Thrasymacho juniorem fuisse e Platone De Republ. Lib. I (ut bene Hermannus) elucet, ubi quum Lysiae ob puerilem paene aetatem muta persona sit, Thrasymachus utpote juvenis et jam viro propior magnas agit partes. Jam ut supra dixi Cicerone in Orat. c. 13 et c. 52 auctore Isocratem, qui certe Ol. LXXXVI, 1 (436 a. Ch.) natus est, Thrasymachus tota aetate praecessit. Non video tamen, qui factum sit, ut Hermannus p. 7 Dionysium (De Lysia c. 6) duplicis erroris reum et bene refelleret et eidem non dubitaret obsequi. Fingit enim Hermannus uno duce Dionysio paulo post Ol. LXXX, 2 circa Ol. LXXX, 4 natum esse Thrasymachum. In Platone vero De Republ. I totus habitus conloquii talis est, non ut vir cum juvene sed ut aequalis pugnet cum aequali. Ita quum Socratem Ol. LXXVII, 4 (469 a. Chr.) natum esse constet: nullus dubito, quin eodem fere anno Thrasymachus aut non longe secus in lucem sit editus. Quam rem unus L. Spengelius (Art. script. p. 95) egregie perspexit

Thrasymachum ratus Antiphonti aequalem aut non multo inferiorem fuisse. Antiphontem haud dubie ut Ruhnkenius Ol. LXXV, 2 natum esse voluerat. Tum H. p. 6 sq. de reipublicae Platonicae temporibus disputavit, qui locus admodum lubricus est. Multa quae in his libris relata legimus, brevi ante quam ederentur facta esse Bergkius (Reliq. Com. Ant. p. 82—87) recte docuit. Nos vero hic eum annum unice quaerimus quo conloquium illud de optima civitatis specie in libro I habitum esse fingatur. Omisso igitur Cephali tempore mortis ut nimis incerto haec res a natalibus quum Lysiae tum Thrasymachi tota fere suspensa est. Nam et illum adhuc adolescentulum Plato nobis proposuit et hunc jam juvenem virum et eum sophistam. Ergo quod alii hunc sermonem ad Ol. XC, alii ad Ol. XCII referre conati sunt, utrumvis temporum rationi omnino adversatur. Quodnisi unus locus (I p. 329 C) obstaret, Bergkio (l. l. p. 81) aliisque hoc conloquium facile crederem ad Ol. LXXXIII, 4 revocandum esse. Nunc reliquum est, ut Hermanno adsentiar, qui hujusce sermonis tempus a Platone circiter Ol. LXXXVII, 3 fictum esse conjecit. Tunc enim Lysias utpote (sicut ego opinor) Ol. LXXXIII, 1 natus annorum fuit septemdecim, Thrasymachus autem paulo post Socratem circa Ol. LXXIX, 1 editus annorum triginta et quod excurrit. Illud quoque Hermannus scite observavit, Thrasymachum ne potuisse quidem rhetoricae docendae prius facere initium, quam Ol. LXXXVIII Gorgias Tisiasque Athenas venissent (quo tempore noster annorum fuisse videtur prope XL). At quivis videt, ut bene Hermannus p. 7, hoc tempore, quo in Platone de justitia cum Socrate rixantem videmus, minime eum ut rhetorem introductum esse sed tantummodo ut sophistam, qui sophistarum artes jam alios doceret ut Clitophontem et in Platone De Rep. et in novitio dialogo cognomini p. 406, A. Contra rhetorem Thrasymachum in Phaedro p. 267, C Plato magna quadam laude pro-

sequitur. Quumque e Platone tantum, a quo Maximus Tyrius, Ael. Aristides et Themistius pendent, illiusque in Lib. I De Rep. testimonio constet Thrasymachum sophistam fuisse: Hermannus p. 8 conjicit eum plane ut Gorgiam sophistae nomine offensum potius rhetorem se dici et haberi voluisse. Haec habui, quae ex Hermanni disputatione putarem adferenda et partim comprobanda esse. Quodsi Hermannus aliis hoc in loco non plane satisfecerit: cogitent velim illius dissertationem a. 1848 scriptam esse, id est anno vel maxime turbulento.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

1. ΚΡΑΤ. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίγνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας,

---

Luciani ab me recensiti recensendique adhuc partes quinque in lucem exierunt, quarum ultima sive tertii voluminis pars prior ,mortuorum dialogis' I—X finita est. nunc autem spatio interposito tandem mihi contigit, ut in proposito opere pergam transeamque ad eos hujus generis dialogos, qui adhuc residui sunt. quam vellem hoc aliquanto prius facere potuissem. paucis tamen editoribus fortuna dedit, ut ad studia libere eligenda planeque perficienda omne tempus haberent vacuum. at nos ipsis muneris nostri rationibus ad alias ab aliis literis avocati multisque simul districti negotiis crebro dubitamus, quidnam potissimum nunc nobis agendum sit, quidve in crastinum liceat differre. quamobrem magna animi firmitudine opus est, ne quae studia intermittere coactus fueris, ea prorsus omissa videaris deposuisse. ego quidem et ad Aristophanem veteres amores meos quam saepissime revertor, et idem caveo, ne Lucianus de manibus meis penitus excutiatur, quem olim puero meus mihi Lehmannus interpretari coepit. nunc igitur redeo ad Lucianum.

XI.

lectiones codicis Ω in hoc dialogo supplevit Herwerden in l. ,Plutarchea et Lucianea' p. 57.

Κράτης Διογένης A hic et in indice sed in subscriptione: Κράτης καὶ Διογένης.

1. ἐγίγνωσκες Dindorfius pro ἐγίνωσκες. πάνυ πλούσιον] πάνυ γέροντα 𝔄. ἔχοντα om 𝔄, speciose. ὧν (B)OΩ𝔄ΨΦ et v, om ὧν AF soli. ὃς addunt ACΔF cum Solano, sed om

πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, ὅς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει
377 ἐπιλέγειν, ἤ μ'. * ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ. ΔΙΟΓ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης; ΚΡΑΤ. ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος ἡλικιῶται ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο, οἱ δ' ἐθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ καὶ οἱ μάντεις, οἵ τε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον οἵ τε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, οἵ τε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς ἄρτι μὲν Ἀριστέᾳ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ, καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον

ὅς ΒΟ𝔄ΨΦ et edd. vett. εἰώθει] εἰώθεν 𝔄. ἐπιλέγειν] λέγειν Φ solus cum Lehmanno, frustra. ἤ — σέ] Jl. Ψ, 724, ubi pro ἤ ἐμ' vel ἢ 'μ' bene Bekker, ut est apud Lucianum: ἤ μ' conferens Jl. Φ, 226. ἀνάειρ'] ἄειρ' 𝔄. ἐγὼ σὲ Β𝔄F, ἐγώ σε A et v. τίνος ἕνεκα] τίνος ἕνεκεν Φ. Κράτης; ΚΡΑΤ. ἐθεράπευον ἀλλήλους ΒΟ (ita O) ACΨ cum Hemsterhusio, sed Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑΤ. 𝔄ΦF et v. ἐς τὸ φανερὸν] εἰς τὸ φανερὸν ΩΔΦF, ἐν τῷ φανερῷ 𝔄. Ἀριστέαν] ἀρισταίαν Φ: schol. Voss. genetivo utitur, τοῦ Ἀρισταίου, sed 𝔄 sic: Ἀριστέα μὲν Μοίριχος. δεσπότην ἀφιεὶς] κληρονόμον ἀφεὶς 𝔄. δὲ ὁ Ἀριστέας ΒΟΨ et v, δὲ ὁ ἀρισταίας Φ, δὲ ἀριστέας 𝔄AF et pr m Ω προαπέλθοι] προαπίοι 𝔄, προαποθάνοι Δ. inter αὐτοῦ et ταῦτα nescio quid erasum in A. ἐγγέγραπτο a. οἱ δ' ΨCM, οἱ δὲ ΒΟ𝔄ΑΦF et v. ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους ΒΟ𝔄ACΨΦMF ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι edd. vett.

οἵ τε ἀπὸ — οἵ τε ἀπὸ 𝔄 cum Hemsterhusio et priore loco οἵ τε cd οἵτε Y, sed εἴτε ἀπὸ — εἴτε ἀπὸ ΒΟΑΨΦFΩ et v. ἄστρων] ἀστέρων F. ὥς γε Χαλδαίων ΒΟΑΨΦFΩ et v, sed οἵ τε λεγόμενοι Χαλδαίων 𝔄 favens Hemsterhusi conjecturae: οἵ τε Χαλδαίων. etsi per se non deterius est id quod ego in Qu. L. p. 122 conlato Hermotim. 6 malueram: ὅσοι τε Χαλδαίων.

Ἀριστέα ΒΟ𝔄ACΨVΔFU ἀρισταία Φ, sed Ἀριστεῖ edd. vett. probante (quod mirere) Hemsterhusio. παρεῖχε libri omnes praeter 𝔄, qui παρεῖχον ut Lehmannus non bene conjecerat. ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον νῦν δ' (νῦν δὲ ΒΟ) ἐπ' ἐκεῖνον ΒΟΦΩ edd. vett. ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον ποτὲ δ' (ποτὲ δὲ Ψ) ἐπ' ἐκεῖνον 𝔄ΨΜ, sed ποτὲ μὲν ἐπ' ἐκεῖνον, νῦν δ' ἐπὶ τοῦτον AF, quod non erat probandum.

ἔρρεπεν ΑΦa, ἔρρεπε caeteri libri et v.

ἔρρεπεν. 2. ΔΙΟΓ. τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑΤ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω * συγγενεῖς ὄντας οὐδὲ πώποτε προμαν- 378
τευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι ἀνετράπησαν. 3. ΔΙΟΓ. εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε ἐγώ ποτε ηὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ· (εἶχε δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε οἶμαι σὺ ὁ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα καὶ τὸν πίθον

---

2. ἐς] εἰς Α𝔄ΨΦ et Ω, qui mox εἰς Κίρραν. Εὐνόμιον ΒΟΨΦFΩ et v, εὐνόμοιον Α, εὐόνιμον Μ, sed Εὔνομον 𝔄 antiquō nomine, quod dignum est Luciano. καὶ Περικλέα sed in marg. pr m γρ. θρασυκλέα F. περιῆλθοι] μετῆλθον Ψ. οὐδὲ πώποτε] οὐδέπω 𝔄ACF. προμαντευομένους] προμαντευσαμένους 𝔄. sex verba οὐδὲ πώποτε — ταῦτα hinc adfert Thomas p. 66, 4, ubi aliquot edd. προμαντευόμενος et οὕτως. γενέσθαι libri cum Thoma l. l., qui ob hoc ipsum loco utitur; γενήσεσθαι Hemsterhusius juvenis probante Cobeto V. L. p. 229, frustra. unus tamen 𝔄 h. l. habet γενήσεσθαι, si fides est silentio. ἐς] εἰς 𝔄Φ et lemma scholii. Κίρραν] Καρίαν 𝔄, σκίρραν (V).

3. εὖ ἐποίησαν plerique libri ipsius ut videtur Luciani incuria. unus 𝔄: εὖ γε ἐποίησαν. at in tali l. vere atticum est: εὖ γε ποιήσαντες (sc. ἀνετράπησαν). ὁπότε] ὅταν Μ, ὁπόταν Ω. ἐνενοοῦμεν] ἐνοοῦμεν 𝔄. οὔτε ἐγώ ποτε 𝔄ACF cum Schaefero ad Bosii Ellips. p. 724, sed οὔτε πώποτε ΒΟΨΦΩ et v. ηὐξάμην ΒΟ𝔄ΨACF, εὐξάμην Φ et v. Ἀντ. ἀποθανεῖν] ἀποθανεῖν Ἀντ. 𝔄. quinque verba ὡς — αὐτοῦ hinc adfert Thomas p. 217, 2. κληρονομήσαιμι] κληρονομῆσαι με Α, κληρονομίσαιμι Ψ, κληρονομήσαιμι καὶ unus liber Thomae. εἶχε codices omnes, εἶχεν edd. vett. καρτερὰν] κρατερὰν 𝔄ΟΔ. οἶμαι om Ψ. σὺ ὦ Κράτης ΑΨΦΟ et v, sed σὺ ὁ Κράτης Β𝔄F. confer D. Mort. XII, 1: σὺ — ὁ Λίβυς. ἐπεθύμεις — ἐμοῦ] ἀποθανόντος ἐμοῦ ἐπεθύμεις κληρονομεῖν 𝔄. ἐπεθύμεις] ἐπεθύμεις οἶμαι Ψ, ἐπεθύμησας ΦΜ et pr m Ω ubi μεις sup. rec. quinque verba κληρονομεῖν — κτήματα hinc adfert Thomas p. 217, 4. τὰ κτήματα] τὰ βάκτρα 𝔄 solus, invito etiam Thoma. καὶ τὸν

καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑΤ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟΓ. τίνα ταῦτα φής; ΚΡΑΤ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟΓ. νὴ
379 Δία, μέμνημαι τοῦτον * διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. 4. ΚΡΑΤ. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟΓ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν ἢ παρρησίαν ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑΤ.

πίθον libri omnes recte. ,non appetebas, inquit, opes meas (quibus carebam), neque dolium et peram' (quibus non carebam). καὶ delebat Struvius L. L. p. 236. ἀλλ' — ἐχρῆν] ἀλλ' ἅ γε ὦ Διόγενες ἐχρῆν 𝔄. οὐδὲ σοί] οὐδὲ σὺ ΨΔ. ἐκληρονόμησας] κληρονομήσας Ψ. ἐγὼ] ἔγωγε 𝔄. πολλῷ] πολὺ 𝔄. ἀλήθειαν om M. ἀλήθειαν — μέμνημαι] ἀλήθειαν νὴ Δία μέμνημαι. Ψ. νὴ Δία μέμνημαι] μέμνημαι, νὴ Δία M. τοῦτον BΨΦΩ et v (de O parum constat), καὶ τοῦτον 𝔄ACF. διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον] δεξάμενος τὸν πλοῦτον F, τὸν πλοῦτον διαδεξάμενος 𝔄. παρ'] παρὰ BO𝔄AΨΦF. πλείω] πλείονα 𝔄.

4. ἀλλὰ οἱ ἄλλοι 𝔄, ἀλλ' ἄλλοι (om οἱ) AF. ἐς δὲ] εἰς, δὲ 𝔄ΦΩ. ἔνθα δέξαιντο BQΨΦΩ et v, ἔνθ' ἂν δέξαιντο 𝔄 ἔνθα ἂν δέξαιντο ACF. τὰ τοιαῦτα] ταῦτα 𝔄. σαθρὰ BOΨ et v, σαπρὰ 𝔄ACF et Ω ubi rec. sup. σαθρά. βαλλαντίων 𝔄ΦF, βαλαντίων caeteri et v. ἐμβάλοι O𝔄AΨΦF, ἐμβάλλοι caeteri et v. ἐς] εἰς 𝔄. ἢ σοφίαν] ἢ om 𝔄F, recte opinor.

Δαναοῦ] δαρείου Ψ. αὗται παρθένοι om Ψ. ἐς] εἰς 𝔄ΨΦAF. τετρυπημένον BO𝔄Ω et v, τετρημένον ΨΦAF, quod esse potest atticistae. ἀπαντλοῦσαι Ψ. τὸ δὲ χρυσίον — ἐφύλαττον e Luciano adfert Apostolius XVI, 85 p. 683. ὄνυξι καὶ πάσῃ] ὄνυξι πάσῃ O (ita O). πάσῃ μηχανῇ] πάσαις μηχα-

οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἕξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

XII.

* ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ 380
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

1. *ΑΛΕΞ.* Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. *ΑΝ.* οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ. *ΑΛΕΞ.* οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. *ΜΙΝ.* τίνες δ' ἐστέ; *ΑΛΕΞ.* οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. *ΜΙΝ.* νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις;
ΑΛΕΞ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων * 381
γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. *ΜΙΝ.* οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω· σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. 2. *ΑΝ.* ἓν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἂν οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες

ναῖς Ψ. nulla persona ante οὐκοῦν in AF. ἡμεῖς μὲν] μὲν om Ψ' et Ω, ubi sup. rec. μέν. οἱ δὲ] εἰ μηδὲ Ψ.

XII.

Ἀλεξάνδρου καὶ (καὶ om O) Ἀννίβου (caetera om) BO et Ω, ubi reliqua add. rec., sed Ἀλέξανδρος. Ἀννίβας. Σκηπίων. Μίνως (bis, sed in subscriptione: καὶ Μίνως) A, Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀννίβου καὶ Σκηπίωνος F.

1. Ἐμὲ] μὲ Ψ' (cum spatio opinor ante μ). προκεκρίσθαι codices (B𝔄AF diserte), προκεκρῖσθαι edd. vett. σου om F. Λίβυ] Λίβυς 𝔄. οὐμενουν AΦF et v. τίνες δ'] τίνες (om δ') Φ, τίνες δὲ BO𝔄AΨΩF. νὴ Δία] νὴ Δί' 𝔄. ἔνδοξοί γε] γε om 𝔄Ψ. ὥσπερ] ὅπερ Ω, ubi ὡς sup. rec. ἅπαντες] πάντες 𝔄. πάντων — ἐμοῦ] καὶ πάντων τῶν πρὸ ἡμῶν σχεδὸν 𝔄. τὰ πολέμια] τὰ πολεμικὰ 𝔄 solus. ὁ Λίβυς] ὁ λίβους A.

2. ἐξέμαθον] ἐξεμάθομεν Ψ. πλέον ἂν 𝔄 (diserte) cum Bekkero, πλέον (om ἂν) caeteri et v. οὗτος om O solus. μου] μοι B. φημὶ δὲ] φημὶ δ' οὖν 𝔄. ἐπαίνου] ἐπαίνους 𝔄.

ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν δι' αὐτῶν δύναμίν τε
περιβαλόμενοι καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ'
ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος
ὢν τἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην ἄριστος κριθείς· καὶ
τούς τε Κελτίβηρας εἷλον καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν
382 ἑσπερίων καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ * περὶ τὸν
Ἠριδανὸν ἅπαντα κατέδραμον καὶ ἀναστάτους ἐποίησα
τοσαύτας πόλεις καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην
καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προὐχούσης πόλεως
ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε
τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι καὶ τοὺς
ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα
οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος οὔτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιών, ἀλλ'
ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτά-
383 τοις ἀντεξεταζόμενος καὶ στρατιώταις τοῖς * μαχιμωτά-
τοις συμπλεκόμενος, οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους κατα-
γωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ καὶ τῷ

ὅσοι] ὁπόσοι 𝔄. τὸ μηδὲν] τὸμηδὲν Φ, το μὴ δὲ F (ita F). ἐξ ἀρχῆς F (ita F) et v, ἐξαρχῆς ΑΦ. δι' αὐτῶν BACΨΦΩΔ (V)FM, δι' αὐτῶν O et v, δι' αὐτῶν τῶν ἔργων 𝔄. περιβαλόμενοι B𝔄(ΨΩ), περιβαλλόμενοι ΑΦF et v. ἐγὼ γοῦν] ἔγωγ' οὖν AF. μετ' ὀλίγων] μετ' ὀλίγον BOΨ soli. ἐς τὴν Ἰβηρίαν BO et v, εἰς τὴν Ἰβηρίαν Φ𝔄ΑΨF, εἰς Ἰβηρίαν (om τὴν) Ω. τοπρῶτον ΦΑ (ita A, non F) abc. τἀδελφῷ 𝔄Ψ, τῷ ἀδελφῷ caeteri et v. sic in Lysia XII, 12, ubi libri: ἐς τά τοῦ ἀδελφοῦ, bene critici: ἐς τἀδελφοῦ. sed ibid. § 17, ubi libri partim τὸ ἐπ' ἐκείνων partim τὸ ὑπ' ἐκείνων, corrigere debebant: τοὐπ' ἐκείνων. his adde Cobetum in V. L. p. 140. τούς τε fortassis 𝔄ΨΩ cum Matthiaeo, τούς γε BOAΦF et edd. vett. Ἠριδανὸν] Ὠκέανον 𝔄. ἅπαντα BO𝔄ΑΨΦΩFM, ἅπαντας edd. vett., τοὺς — ἅπαντας Y. κατέδραμον] καταδεδράμηκα 𝔄. πεδινὴν Ἰταλίαν] Ἰταλίαν πᾶσαν 𝔄. προὐχούσης B𝔄ΨΩΦ et v, προεχούσης AO (ita O) F. τούς δακτ.] καὶ τοὺς δακτ. 𝔄. ἀπομετρῆσαι] ἀναμετρῆσαι 𝔄Ω soli. τοὺς ποτ.] τοὺς om 𝔄. νεκροῖς] τοῖς νεκροῖς 𝔄. προσποιούμενος] νομιζόμενος 𝔄. ἀλλ'] ἀλλὰ 𝔄. στρατηγοῖς — στρατιώταις] στρατηγῶν et mox στρατιώτων 𝔄. Ἀρμενίους] ἀρμενίους F. καταγωνιζόμενος habent AVbcd, omittunt BO𝔄ΨΦΩFa, pro eo νικήσας Δ. εὐθὺς BOACΦΨΩΔF, εὐθὺ 𝔄 et v. νίκην] κώμην Ψ.

τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺς τὴν νίκην. 3. Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε καὶ παρὰ πολὺ ἐξέτεινε χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν καὶ ἐμιαιφόνει * ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς 384
φίλους καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπ' ἴσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῇ Λιβύῃ, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὅμηρον ὥσπερ οὗτος ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ * χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ 385
Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὑτοσί, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακε-

---

3. παρὰ πολὺ BA, παραπολὺ ΦF et v, ἐπὶ πολὺ 𝔄. ἐπεὶ δ' οὖν BF, ἐπεί δ' οὖν A edd. vett., ἐπεὶ οὖν Φ. ἐνίκησέ τε BOΛΨΩ et v, ἐνίκησε (om τε) 𝔄Φ. καὶ τὸν] ἐς τὸν d. ὄλεθρον] ὀλέθριον 𝔄ΩM et Ω, ubi sup. rec. θρον. ἐν Ἰσσῷ] ἐν Ἰσῳ (sic) 𝔄, ἐνισσῶ A pr m, Ἰσσῷ (om ἐν) Φ. Ἀρβήλοις] ἀρβύλοις OΦ. τῶν πατρῴων libri omnes, τῶν πατρίων Graevius ad Soloecist. § 5 et Cobetus V. L. p. 229. at rhetorice ludi videtur in verbis πατρῴαν ἀρχήν et τῶν πατρῴων i. e. moris paterni, quem Philippus in D. Mort. XIV, 4 ipse describit. libri omnes καὶ δίαιταν. plerisque in his Hemsterhusio conjectura H. Stephani καὶ ἐς δίαιταν probata est. at διαιτᾶν δίαιταν accusativo attico non audeo mutare, sed libros sequor cum Bekkero et confero structuram μεταδιδάσκειν τινά τι. ἐγώ δὲ] ἐγὼ δὲ καὶ 𝔄. ἐπ' ἴσης B, ἐπίσης plerique (etiam O) et v. μετεπέμπετο] ᾐσθόμην 𝔄. τῇ Λιβύῃ BOACΨΦΩΔF cum Hemsterhusio, τῆς Λιβύης edd. vett., ἐπιπλευσάντων ταχέως (om τῇ Λιβύῃ) 𝔄. ταῦτα ἔπραξα B𝔄AΨΦΩF, ταῦτ' ἔπραξα v. τῆς Ἑλλην.] τῆς om Ψ. οὔτε Ὅμηρον] οὔτε λει ὅμηρον O, scilicet e scholio hoc: ἰλιάδα ὁμήρου, quod exstat in cod. Vossiano. ῥαψῳδῶν 𝔄 (ut videtur) cum Benedicto et Hemsterhusio, sed ἐρραψῴδουν plerique libri (diserte BOACΔΨΦΩMF) ἐραψῴδουν abcd, denique Lehmannus: ἐπιρραψῳδῶν. οὔτε ὑπ'] οὔθ' ὑπ' 𝔄. ταῦτά

δόσει μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά, οὐ μὴν διὰ τοῦτο ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρός, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου. ΜΙΝ. *ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον οὐδὲ ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὑτοῦ· σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φής;*

4. ΑΛΕΞ. *ἐχρῆν μέν, ὦ Μίνως, μηδ' ἀποκρίνασθαι*
386 *πρὸς * ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷος δὲ οὗτος λῃστὴς ἐγένετο. ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα, ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καὶ καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν*

ἐστιν] *ταῦτ' ἐστὶν* 𝔄. *Ἀλεξάνδρου ἀμείνων*] *ἀμείνων Ἀλεξάνδρου* 𝔄. *εἰ δ'* 𝔄Φ et v, *εἰ δὲ* BAF (ΨΩ). *οὑτοσὶ διότι*] *οὗτος ἢ διότι* ΦF, *οὗτος ἢ νὴ Δία* 𝔄 (in Ω *οὑτοσὶ* sed *οσὶ* in ras. m. rec.) *διεδέδετο*] *ἐδέδετο* ΩM. *διὰ τοῦτο* ACΨΩF, *διατοῦτο* BΦ, *διὰ τοῦτό γε* 𝔄, *διὰ τοῦτ'* v. *στρατηγικοῦ*] *στρατιωτικοῦ* 𝔄. *ἤπερ*] *ἢ* 𝔄. *οὐδὲ ὡς* BO𝔄ACΨΦΩF, *οὐδ' ὡς* edd. vett. *ὑπὲρ*] *περὶ* Ψ. *αὑτοῦ* A(V), *αὐτοῦ* B edd. vett. *πρὸς ταῦτα*] *προσταῦτα* a.

4. libri omnes: *μηδὲν πρὸς,* sed tribus verbis post (loco plane inepto) aliquot codices addunt: *ἀποκρίνασθαι.* hinc olim emendavi: *μηδὲ ἀποκρίνασθαι πρός* confisus loco D. Mort. XVI, 3 med., in quo omnia fere sunt paria. quam rem unus praeter me intellexit Schwidopius in Obs. L. III, 19: Luciani enim sermo sibi constat. *θρασὺν* BO𝔄ΨΦΩ et v, sed *θρασὺν ἀποκρίνασθαι* ACF. *φήμη*] *φωνὴ* 𝔄. *μὲν* om 𝔄. *οἷος δὲ*] *ἢ οἷος* 𝔄. *ὅμως — διήνεγκα*] haec om 𝔄. *ὃς*] *ὡς* Ω sup. *ὃς* m. pr. *νέος ὢν ἔτι*] *νεωστὶ* 𝔄. *τὴν ἀρχὴν*] *τὴν* om 𝔄. *κατέσχον*] *ἔσχον* 𝔄. *καταφοβήσας* OAΨΦΩF et v, *κᾶτα φοβήσας* B, *εἶτα φοβήσας* 𝔄, *καὶ φοβήσας* Δ (Δ ap. Boissonad. An. Nov. p. 112). et *κᾶτα* quidem quod hic absurdum est antiquo conjectori imputo *καί* copulam desideranti, quae sane necessaria est ut in polysyndeto. quumque e scripturis *κᾶτα* et *εἶτα* pateat *καταφοβήσας* antiquitus lectum fuisse: sequitur *καὶ καταφοβήσας* recte conjecisse Solanum, Lehmannum et Schwidopium Obs. L. V. p. 20, quod hic ad sententiam aptius est quam *καὶ φοβήσας.* *στρατηγὸς*] *στρατηγός τε* AF soli. *οὐκ ἠξίωσα*] *καὶ οὐκ ἠξίωσα* Vd. *καί* margini primo adscriptum non hic sed ante *καταφοβήσας* inseri

ἄρχων ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπι-
νοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων
κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ
ἐπί τε Γρανίκῳ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ καὶ τὴν Λυδίαν
λαβὼν καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν
ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε
μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. 5. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς
ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρ-
κέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας * πηξαμέ- 387
νους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα
ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν.
καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις
διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρι Ἰνδῶν ἦλθον καὶ τὸν
Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς καὶ τοὺς ἐλέφαντας
αὐτῶν εἷλον καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ
οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν
ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ, καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα

---

debebat, ut bene Lehmannus. *ἀγαπᾶν ἄρχειν* BO𝔄AΨF et v, sed *ἀγαπᾶν ἄρχων* *ΦΩ* (in *Ω* *ει* sup. rec.) et schol. Vossianus, qui exponat: *κατέχων* (ita codex) *ἀρκεῖσθαι*. optime. vide vel D. D. XXII, 4. at *ἀγαπῶ ἄρχειν* omnino non graecum est. *ὁ πατὴρ κατέλιπεν*] *κατέλιπεν* (β) *ὁ πατὴρ* (α) (p m) F. *ἁπάντων*] *πάντων* 𝔄. *ἐσέβαλον*] *εἰσέβαλον* 𝔄AΩF. *ἐς*] *εἰς* 𝔄AΦΩF. *ἐπί τε*] *ἐπὶ τῷ* *Ω*. *γρανίκω* AF (de aliis codd. parum constat), *γρανικῷ* v. *Ἰσσὸν*] *Ισον* 𝔄, *ἴστρον* *Ω* ubi *Ἴσσον* sup. rec. *ὑπέμεινε*] *ὑπέμενε* C*Ω*. *μυριάδας — ἄγων*] *πολλὰς στρατοῦ μυριάδας ἔχων* 𝔄.

5. *τὸ ἀπὸ τούτου*] *τοαποτούτου* *Φ*. *ὦ Μίνως, ὑμεῖς*] haec om 𝔄. *ὑμῖν*] *ἡμῖν* 𝔄. *τότε*] om 𝔄. *πηξαμένους* 𝔄, sicut in Quaestt. L. p. 14 conjeceram, *διαπηξαμένους* caeteri et v. *πολλοὺς*] *πλείστους* 𝔄. *αὐτῶν*] *αυ* (sic) *Ψ*. *καὶ ταῦτα διέπραττον* AC, *καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον* BOΦΨΩ et v, sed *καὶ ταῦτα ἔπραττον* 𝔄, recte. vide superiora § 3: *καὶ ταῦτα ἔπραξα*.

μὴ τὰ] *τὰ μη* 𝔄. *μηδὲ τὰ ἐν*] *μηδὲ ἐν* 𝔄Ω. *Ἀρβήλοις*] *ἀρβήλλοις* *Φ* *διηγήσωμαι* B𝔄ACΔMF(T)ΨΩ, *διηγήσομαι* *ΦO* (ita *O*) et v. *μέχρι* BOAΨΩ, *μέχρις* 𝔄ΦF et v. *Ἰνδῶν*] *ἰδὼν* A pr m. *τὸν Ὠκ.*] *τῶν Ὠκ.* A. *ὅρον ἐποιησάμην*] *ἐποιησάμην ὅρον* 𝔄. *εἷλον*] *εἶχον* BOΨΦ et schol. *μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ*] *μεγάλην ἱππομαχίαν* 𝔄. *καὶ τοὺς*] *τούς τε* 𝔄. *Σκύθας* sup.

καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ. 6. τὸ δ' οὖν τελευταῖον ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύι, ἀλλὰ πονηρίᾳ καὶ ἀπιστίᾳ καὶ δόλοις, νόμιμον δὲ ἢ προφανὲς οὐδὲν ἦν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφήν, 388 ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα * ἐποίει ἐν Καπύῃ ἑταίραις συνὼν καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξας ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν καὶ Λιβύην καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δίκαζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. 7. ΣΚΗΠ. μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν

τοὺς rec. Ω. πρὸς τὸ ΒΟ𝔄ΑVUΦΨΩF, παρὰ τὸ edd. vett. καὶ τοιοῦτόν τι] καὶ τοιοῦτο τι AF, τοιοῦτον τι (om καί) 𝔄.

6. τὸ δ' οὖν τελ.] τοῦτο γοῦν τὸ τελ. 𝔄, τὸ δὲ τελ. Ω. τῷ Βιθυνῷ] τῇ Βιθυνῶν Ψ. ἄξιον ἦν] ἦν ἄξιον 𝔄. ὡς γὰρ] ᾧ γὰρ 𝔄. δὴ ἐκράτησε] διεκράτησε 𝔄M, ἐκράτησε (om δή) Ω. τῶν Ἰταλῶν — καὶ δόλοις] τῶν Ἰταλῶν οὐ σύνεσις ἦν ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία καὶ δόλοι 𝔄. ἀπιστίᾳ καὶ δόλοις] ἀπιστίᾳ δόλοις O (ita O). libri οὐδέν. ego jam olim supplevi: οὐδὲν ἦν. ac videri potest in vetusto codice hoc ipsum οὐδὲν ἦν libri 𝔄 scriba invenisse, in cujus interpolatione verbum ἦν etiam ad nostrum οὐδέν refertur. utut est, non aliter scribere Lucianus potuit. τρυφήν] τροφήν F. ἑταίραις] ἑτέραις AO (ita O) bcd. τοὺς τ. π. καιροὺς] τὸν τ. π. καιρὸν Ω. εἰ μὴ] μὴ om Ψ. ἕω] ἔφαν 𝔄. Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ] Ἰταλίαν δὲ ἀναιμωτὶ Φ. ὑπαγαγόμενος Bekker, libri ὑπαγόμενος. ὁμολογοῦντα] καλοῦντα AF. ὦ Μίνως, δίκαζε] δίκαζε ὦ Μίνως 𝔄, speciose. ταῦτα] αὐταὶ 𝔄.

7. ἢν μὴ] εἰ μὴ Ψ, πρὶν ἂν 𝔄. vide meas Quaest. L. p. 92. καὶ om Ω, ἐμοῦ om Ψ. τίς γὰρ εἶ ὦ] τί γὰρ καὶ

ἐρεῖς; ΣΚΗΠ. *Ἰταλιώτης Σκηπίων στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.* ΜΙΝ. *τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;* ΣΚΗΠ. *Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δὲ Ἀννίβου ἀμείνων, ὃς ἐδίωξα νικήσας * αὐτὸν καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως.* 389
πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς ἐμαυτὸν παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙΝ. *νὴ Δί' εὐγνώμονα φῄς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ σὺ, εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.*

σὺ ὦ 𝔄. *ὢν* om 𝔄a. *Σκηπίων*] *Σκιπίων* ΒΟ𝔄ΨΦ hic et bis infra. *Λιβύων*] *Λιβύης* 𝔄. *ἐρεῖς*] *φῄς* 𝔄. *δὲ Ἀννίβου* Β𝔄ΑΨΦΩF *δ' Ἀννίβου* v. *ὃς ἐδίωξα*] *ὅς γε ἐδίωξα* 𝔄. *καταναγκάσας* ΒΟΨΦ et v, *ἀναγκάσας* 𝔄, *κατηνάγκασα* ΑΩ,
a as
κατηνάγκασα (omnia pr m) F. *ἀτίμως* om Ψ, *ἀτίμως οὕτως* habet 𝔄. *ὃς*] *εἰ* 𝔄. *ἁμιλλᾶται*] *διαμιλλᾶται* 𝔄 solus. *Σκιπίων* etiam d, sed illa quidem hoc uno loco. *νενικηκὼς ἐμαυτὸν παραβάλλεσθαι* ΒΟΑΤΦΩ, *νενικηκὼς αὐτὸν παραβάλλεσθαι* Ψ' et v, *νικήσας αὐτὸν παραβάλλεσθαι* 𝔄, *νενικηκὼς παραβάλλεσθαι* F. antiqua scriptura versu Aristophanis Eqq. 182 satis defendi mihi videtur. *Δί'*] *Δία* 𝔄Ψ. *Ἀλέξανδρος*] *ὁ Ἀλέξανδρος* Ψ. *οὐδὲ — ὤν*] *οὐδὲ γὰρ οὗτος εὐκαταφρόνητος* (om *ὤν*) 𝔄. proximis dialogis duobus Alexander acerbe irrisus est. at hic noster ne est quidem satyricus sed totus prope rhetoricus. rhetores enim (ut e Luc. Verr. Hist. II, 9 conligitur) fingebant judices non Hannibali de principatu contendenti sed Alexandro palmam dedisse. huc accessit fabulosa narratio quum aliorum (ut Plutarchi et Appiani) tum ‚e graecis Acilianis libris' Livii XXXV, 14, Scipionem majorem (inter legatos scilicet) Ephesi cum Hannibale conlocutum esse, quum quidem Hannibal Alexandrum maximum fuisse diceret imperatorem. hinc jam non duo sed tres duces, Alexander, Hannibal et Scipio major Hannibalis victor de principatu contendunt. de hac igitur narratione Lucianus inaudiverat, sed (ut T. II p. 566 ad verba § 7: *ὁ καθελὼν Καρχηδόνα* primus docuit Lehmannus) in hoc dialogo T. Cornelium Scipionem majorem cum T. Cornelio Scipione Aemiliano minore turpiter confudit, quod vitium etiam alibi (velut in Horati Carm. IV, 8, 15—19 loco interpolato) admissum est.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

1. *ΔΙΟΓ.* Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ
390 τέθνηκας, ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; * *ΑΛΕΞ.* ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. *ΔΙΟΓ.* οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι, σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; *ΑΛΕΞ.* Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. *ΔΙΟΓ.* καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγετο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ, εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι, τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. *ΑΛΕΞ.* κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. *ΔΙΟΓ.* ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστον, ὦ

XIII.

Ἀλεξάνδρου καὶ Διογένους B.

1. *καὶ σὺ τ.*] *τέθνηκας καὶ σὺ Δ* solus. *ὥσπερ ἡμεῖς* BΨΩ edd. vett. (de *O* parum constat), *ὥσπερ καὶ ἡμεῖς* 𝔄ΦD, quod ipsum quoque atticum est (vide Heindorf. ad Plat. Phaedonem § 23 p. 36) et Lucianeum (Charon. 1, Ver. Hist. I, 12). *ἅπαντες* om 𝔄*O*. *σε εἶναι* B*O*𝔄Ψ*Δ* *σε εἶναι υἱὸν ΦΩ* et v. *ἄρα* B*O*𝔄Ψ, *ἆρα* v. *ἄρα ἦσθα*; ΑΛΕΞ. *Φιλίππου*] haec om *ΦΩ*, continuantes: *σὺ δὲ Φιλίππου δηλαδή.* *Ἄμμωνος ὤν*] *Ἄμμωνός γε ὤν* 𝔄 solus, ut voluit Schwidopius in O. L. III p. 19 conferens D. Mort. XIV, 1. *καὶ μὴν καὶ*] *καὶ μὴν* (om *καὶ*) 𝔄ΦΩ. *ὅμοια* om 𝔄ΩΦ soli. *ἐλέγετο* 𝔄ΨΦΩ et ‚codex' ap. Jacobitium p. IX ed. sec., *ἐλέγοντο* v. *ὁμιλεῖν* de coitu dici Piersonus ad Moer. p. 277 ostendit. est tamen honesta locutio velut in D. D. V, 1, Aelian. Nat. Anim. XII, 39 pariterque *ὁμιλία* De Sacrific. 6 init. et Plutarch. Vit. Alex. c. 2. *βλέπεσθαι*] *φαίνεσθαι* 𝔄, *κλέπτεσθαι* D. vulgatam Hemsterhusius et alii frustra mutabant, nam de eadem re habet *ὤφθη* Plutarchus in Alexandro c. 2 et ‚visus est' de simili re Livius XXVI, 19 et A. Gellius N. A. VI, 1, 2 ibidemque iterum § 4. *οὕτω*] *οὕτως* 𝔄ΨΩ. *ἐξηπατῆσθαι* B*O*𝔄ΨΦΩD, *ἐξαπατῆσθαι* edd. vett. *πατέρα σου εἶναι* B*O*𝔄ΨΦΩ et v, *παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι* D solus. *ταῦτα*] *τοῦτο* 𝔄. *ὅτι*] *ὅτ'* Ψ. *τῶν Ἀμμωνίων*] *τοῦ Ἄμμωνος* 𝔄ΩM. *τὸ ψεῦδος*] *τό γε ψεῦδος* 𝔄ΦΩ. *οὐκ ἄχρηστον*] *οὐκ εὔλογον* *O*. *ὦ Ἀλέξανδρε* B*O*𝔄Ψ, *σοι, ὦ Ἀλέξανδρε ΩΦ* et v. tu

*'Αλέξανδρε, πρὸς τὰ * πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ* 391
ὑπέπτησσον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. 2. *ἀτὰρ εἰπέ*
μοι τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛΕΞ.
οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι
περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ
τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες;
ΔΙΟΓ. τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ
'Ελλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες
καὶ προστάτην αἱρούμενοι καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρ-
βάρους, ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες
καὶ οἰκοδομοῦντές σοι νεὼς καὶ θύοντες ὡς δράκοντος
υἱῷ. * 3. *ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;* 392
ΑΛΕΞ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν·
ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἤν ποτε
ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς
Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν

---

vide D. Mort. XIV, 1 init. *πολλοὶ γὰρ*] *οἱ πολλοὶ γάρ* 𝔄, *πολλοὶ δ'* D. *θεὸν εἶναί σε*] *σε θεὸν εἶναι* 𝔄.

2. *ἐπισκῆψαί τι*] *σκηψόμενος τι* 𝔄, *ἐπισκῆψαί τινι* D. *ἐπέδωκα*] *δωκα* D. *πλὴν* om 𝔄. *τί γὰρ ἄλλο* BOΨ et v, *τί δὲ ἄλλο* 𝔄ΩM, *τί δ' ἄλλο* Φ. utrumque habet noster, sed in geminis locis *τί δ' ἄλλο* magis frequentat, ut ad D. D. VI, 1 p. 14 od. pr. observavi. *ἢ*] *ἡ* B. *προστάτην*] *πρὸς ταύτην* a. *καὶ οἰκοδομοῦντές σοι νεὼς* BO (ita *O*) D, *καὶ νεὼς οἰκοδομοῦντές σοι* 𝔄, *οἰκοδομοῦντές σοι νεὼς* (om *καὶ*) Ψ, *καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι* Φ et v. et fortassis Ω. *ὡς*] *ὡς ἂν* 𝔄.

3. *σε οἱ*] *σοι* Ψ. *τρίτην ταύτην ἡμέραν* BO𝔄Ψ et v, *τρίτην ἡμέραν ταύτην* ΦΩM. quum Alexander ad trigesimum diem insepultus jacuerit (auctore Aeliano V. H. XII, 64): Solanus pro *τρίτην* omnium librorum lectione *τριακοστὴν* scribi maluit et id ipsum longe plurimis probavit uno tacente hoc est improbante Hemsterhusio. et Solani conjecturae initium hujus dialogi parum convenit, prorsus autem repugnant § 6 verba: *Κλεῖτον — ὁρμῶντας*, unde patet Alexandrum recentem advenam modo tum ad inferos descendisse. immo hujus dialogi virtus in eo consistit, quod teste Diogene L. VI, 79 aliisque uno die ambo mortui sunt. atqui Diogenes § 2 tollit cachinnos, Alexander autem § 4 lacrimas profundit. quid, quod Hemsterhusius (in Addendis) Solanum tecte refutat: „Alexander et Diogenes, inquit, apud inferos novitii colloquuntur.' ergo illud *τρίτην* sanissimum est. *ἐπισχνεῖται* O. *ἐς* BOΨ et v, *εἰς* 𝔄ΦΩ. *ἀπαγαγὼν* BO𝔄Ψ, *ἀπαγαγὼν*

Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟΓ. *μὴ γελάσω οὖν, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν ἢ Ὄσιριν γενήσεσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην καὶ ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.* 4. *ἐκεῖνο δέ γε ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπόταν ἐννοήσῃς, ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπασπιστὰς καὶ σατράπας καὶ χρυσὸν τοσοῦτον καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα καὶ Βαβυλῶνα*
393 *καὶ Βάκτρα καὶ τὰ μεγάλα * θηρία καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐξελαύνοντα διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλήν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ τοῦτό σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;* 5. ΑΛΕΞ. *σοφὸς ἐκεῖνος, ἁπάντων κολάκων ἐπιρριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ᾔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ*

με ΦΩ et v. *γελάσω οὖν* BO𝔄VΔΨΩ, *γελάσω* (om *οὖν*) *Φ* et v. *ὁρῶν καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε* BODΨa, *ὁρῶν καὶ ἐν ᾅδου ἔτι μωραίνοντά σε* 𝔄, *ὁρῶν σε καὶ ἐν ᾅδου ἔτι μωραίνοντα ΦΩ*, *ὁρῶν ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα* v. *Ἄνουβιν* (*Ἄννουβιν Ψ* edd. vett.) *ἢ Ὄσιριν* (*Ὄσειριν* BO) BOΨD et v, *Ὄσιριν ἢ Ἄνουβιν* (*ἄννουβιν ΩΦ*M) 𝔄ΦΩM. *γενήσεσθαι* BDΨΦ, *γενέσθαι* AOΩ et v. septem verba *καὶ ἐς — παρελθόντων* om 𝔄. *ἐς τὸ εἴσω* BOΨDTVYd, *εἰς τὸ εἴσω ΦΩ*, *ἐς τὸν εἴσω* abc. *οὐδ'*] *οὐδὲ* 𝔄Φ.

4. *ἐκεῖνο ΦΩ*M cum Hemsterhusio, *ἐκεῖνα* BO𝔄Ψ et v. *δέ γε* 𝔄ΦΩM, *δὲ* (om *γε*) BOΨ et v. *ὁπότ' ἂν* edd. vett., sed *ὁπόταν* codices (BOΦ diserte). *ἐννοήσῃς*] *ἐνθυμηθῇς* 𝔄. *ὅσην*] *ὁπόσην* 𝔄, *πόσην ΦΩ*M. *ἀφῖξαι*] *ἄφιξαι* BO (ita O). *ὑπασπιστὰς καὶ σατράπας*] *σατράπας καὶ ὑπασπιστὰς Ω*. *ἐξελαύνοντα* BO𝔄ΨΩM, *ἐλαύνοντα Φ* et v. *λευκῇ τὴν κεφαλήν*] haec om O. *ὑπὸ*] *ὑπὲρ Φ*V. *οὐδὲ ταῦτά σε* libri, *οὐδὲ τοῦτό σε* ego in Quaestt. L. p. 126 probante Bekkero. *τὰ παρὰ*] *τὰ περὶ* 𝔄Ψ.

5. *ὁ σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος* BOVD, *ὁ σοφὸς ἁπάντων* (om *ἐκεῖνος Ψ*), *σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος* edd. vett., sed *σοφὸς ἐκεῖνος*

κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἀγαθὸν ἡγεῖτο εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων· γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ

ἁπάντων 𝔄ΦΩ recte. et ita prorsus ego (ad D. D. VII, 1 p. 18 ed. pr.) conjeceram Jacobsi (ad Porsoni Advers. p. 288 ed. L.) hac conjectura: σοφὸς ἐκεῖνος ὁ πάντων partim probata: alteram conjecturam ab me l. l. propositam: ἐκεῖνος σοφὸς ἁπάντων — codices nunc destituunt atque explodunt. et ἐκεῖνος pronomen in hypophora hic illic etiam postponitur, ut in D. D. IX, 1: ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; et Arist. Nub. v. 1360: σοφώτατόν γ' ἐκεῖνον;

personam ΑΛΕΞ. non post τῆς τύχης sed ante ἐμὲ μόνον ponit 𝔄. τὰ 'Αριστοτέλους] τὰς ἀριστοτέλους Φ. ἐμὲ μόνον — εἰδέναι] moribus Alexandri jam depravatis hujus de Aristotele judicii atrocitatem ab talis discipuli persona non jam abhorruisse Hemsterhusio adsentior, non item (uti jam ad D. D. XXII, 4 p. 74 ed. nov. dixi) illud, haec verba corrupta esse, nedum (ut Hirschigio et ipsi Coboto in V. L. p. 295 videbantur) interpolata. nam quod illi mirantur tot conviciorum asperitati harum vocum magnam (ut putant) lenitatem adversari: in praetermissionis figura plus quam prima specie videtur, solet intelligi. quasi vel ipse non audeat omnia eloqui vel Aristoteles propudium fuerit et nefandissimum caput. deme figurae rhetoricae involucrum, sententiam habebis vel acerbissimam: ‚taedet me et dispudet plura dicere de Aristotele'. οἷα δὲ] ὅσα δὲ 𝔄. ἐπέστελλεν] ἐπέστελεν Ο, ἐπέστειλεν 𝔄. κατεχρῆτό] κατεχρήσατο 𝔄. ἐπαινῶν — τὸν πλοῦτον hinc adfert verbis ὡς — τἀγαθοῦ omissis Thomas p. 44, 14. ἐς τὸ κάλλος ΦΩ Thomas et v. εἰς κάλλος 𝔄, πρὸς τὸ κάλλος BOΨD, pessime. vide Hemsterhusium ad h. l. et Cobetum V. L. p. 272. ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν (ὢν B, ὧν O) τἀγαθοῦ BO𝔄Ψ et v, ὡς καὶ τούτου μέρους ὄντος ἀγαθοῦ ΦΩ (in Ω vulg. sup. rec.). δ' ἐς τὰς| δ' ἐπὶ τὰς D, δὲ ἐς τὰς B(O)Ψ, δὲ εἰς τὰς 𝔄, δὲ τὰς ΦΩ. in Thoma δ' ἐς τάς, δὲ ἐς τάς δὲ εἰς τάς variatur. τοῦτο BO𝔄ΨΦΩM, τοῦτ' edd. vett. Bekker conjiciebat: τοῦτον (sc. τὸν πλοῦτον), quo non opus est. τοῦτο dicit sc. τὸ πλουτεῖν. ἡγεῖτο BO𝔄ΨΦΩM, ἡγεῖτ' edd. vett. ὡς — λαμβάνων hinc adfert Thomas p. 409, 16. αἰσχύνοιτο καὶ BΨΩ et v cum Thoma, αἰσχύναιτο καὶ Φ, αἰσχύνοιτο εἰ καὶ O, αἰσχύνοιτο αἰτούμενος καὶ 𝔄. αὐτὸς om 𝔄. ἄνθρωπος] Quaestt. L. p. 78. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] πλὴν μάλα τοῦτό γε 𝔄, ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε D. αὐτοῦ τῆς σοφίας BOΨ et v, τῆς σοφίας

394 τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ * μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ κατηριθμήσω μικρὸν ἔμπροσθεν. 6. ΔΙΟΓ. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι. ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε καὶ αὖθις πίε καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ καὶ Καλλισθένην καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο καὶ ἀμύναιντό σε ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

XIV.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

1. ΦΙΛ. Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος
395 γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς * εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις Ἄμμωνός γε ὤν. ΑΛΕΞ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ

αὐτοῦ 𝔄ΦΩ. μεγίστοις] τοῖς μεγίστοις 𝔄. ἀγαθοῖς BO edd. vett., sed recte ἀγαθοῖς ἐκείνοις 𝔄ΨΩA, verum ἀγαθοῖς αὐτοῖς ἐκείνοις Φ solus. interpolator voluerat ἀγαθοῖς αὐτοῦ ἐκείνοις adductus verbis § 6: ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς. μικρὸν ἔμπροσθεν 𝔄, μικρῷ γε ἔμπροσθεν caeteri et v. et γε quidem absurdum est. ergo corrige aut μικρὸν ἔμπροσθεν, aut μικρῷ ἔμπροσθεν, quorum utrumque est Lucianeum.

6. οἶσθα — ἐπεὶ] haec omnia om Ψ. δράσεις; libri omnes. δρᾶσον Kuster probante Cobeto V. L. p. 101. vide nos ad Hermotim. 63 p. 204 et Schwidopium in Obs. L. V. p. 23. γάρ σοι τῆς λύπης] γάρ σοί τι τῆς λύπης Φ, γάρ τί σοι τῆς λύπης Ω, γάρ τί σοι λύπης 𝔄. ὑποθήσομαι] προθήσομαι 𝔄. γε om Φ𝔄Ψ. ἐλλέβορος] ἐλέβορος 𝔄, ἐλλήβορος Φ. φύεται] φαίνεται 𝔄. σὺ δὲ κἂν] σὺ δὲ (om κἂν) 𝔄, κἂν (om σὺ δὲ) Ψ. χανδὸν] σὺ χανδόν Ψ. πίε om Ω. οὕτω] οὕτως BOΨ. γὰρ παύσῃ BOΨ, γὰρ ἂν παύσαιο 𝔄ΦΩM, γὰρ ἂν παύσῃ edd. vett. ἐπὶ τοῖς Ἀρισι.] τοῖς ἐπὶ Ἀριστ. 𝔄. καὶ γὰρ BO𝔄Ψ et lemma scholii, καὶ γὰρ καὶ ΦΩ et v. Καλλισθένην BO (ita O) 𝔄ΨΦΩ et schol. (in expositione), Καλλισθένη edd. vett. ἄλλους πολλοὺς] πολλοὺς om Φ. ὁρμῶντας] ὁρῶντας 𝔄d, quod vitium nunc discimus Francini aetate antiquius esse. διασπάσαιντο — σε] διασπάσαιντό σε καὶ ἀμύναιντο Ω, διασπάσαιντο καὶ ἀμύνοιντό σε 𝔄. αὐτοὺς] εἰς αὐτοὺς Ω. σὺ ταύτην] ταύτην σὺ Ω solus. πῖνε] πίνε BO (ita O).

πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα [ὡς] χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. τί λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προ-

---

XIV.

quum Lucianeae recensionis meae primam partem edere auderem amplo codicum adparatu, re vel maxime necessaria munitus eram. majorem editionem, si tota perfecta esset, mox subsequi posse videbatur editio minor, parvo illa parabilis. et in hac quidem primum conjecturas quasdam addi volueram, si quid interim vel ab aliis vel ab me ipso melius correctum esset, deinde Vaticanorum 87 et 90 varietatem adponere integram: sunt autem hi codices vero Vaticani, non ut in bibliothecis Vaticanis alii aut Palatini, qualis est Lucianeus 73 aut Urbinates. inprimis vero in minore edit. hoc propositum erat, ut lectiones ad compendia breviora redactas uno omnes in conspectu ponerem satisque haberem utriusque codicum familiae libros adtulisse praecipuos, aliis plane omissis, quorum scripturae jam editione majore continentur. etsi vitae meae summa jam brevis, spes longa est. quid igitur, inquit, tam multa de altera hic fabularis, quum ne prior quidem editio adhuc plane absoluta sit? quia certissime in reliquis qui etiamnunc supersunt dialogis magno mihi adjumento erit perspicax sollertia C. G. Cobeti, J. Sommerbrodti et criticorum aliorum, qui multa soli verissime correxerunt optimeque de Luciano meriti sunt. ergo aut de utraque perficienda aut de majore saltem Luciani mei editione spem nondum abjecimus. quo minus dubito nunc iterum ad Samosatensem reverti et quo in loco substiteram, ibidem continuo pergere. ceterum ex hisce ‚mortuorum dialogis' pars postrema inde ab vicesimo criticis valde arridet floretque laete quasi arbor niveis uberrima pomis, non item XVtus et proximi: hic enim ager non pomum, non dulces educat uvas. non ideo tamen licet summa miscere imis, sed justum dialogorum ordinem decet servare.

Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου D𝔄ΨΩ, *Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου* v. habent hunc dialogum ΔM, non item Parisini caeteri teste Duebnero p. 59.

1. *μὴ οὐκ*] *μὴ οὐχὶ* 𝔄, ut in D. D. V, med. et Conviv. 32 fin. *ἐμὸς*] *ἐμοῦ* 𝔄. *υἱὸς εἶναι*] *υἱὸς* om Ψ, *εἶναι* om ΩΦ. *ἐτεθνήκεις*] *τεθνήκεις* ΩΦc. *οὐδ' — εἰμι*] haec om Ω solus. *πάτερ*] *πᾶτερ* B, ut semper. *ὡς χρήσιμον* BOΨ et v, sed *χρήσιμον* (om *ὡς*) 𝔄ΩΦ cum Hemsterhusio et recte quidem. *ἐς*] *εἰς* 𝔄ΩΦ. *οἰόμενος εἶναι*] *εἶναι οἰόμενος* ΩΦM. *τί λέγεις;* BO (ita O) ΨΔ, *πῶς λέγεις;* 𝔄ΩΦ et v. *παρέχειν*]

φητῶν; ΑΛΕΞ. οὐ τοῦτο, ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγησάν με καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο οἰόμενοι θεῷ
μάχεσθαι· ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν. 2. ΦΙΛ. τίνων
δὲ ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ
ξυνηνέχθης τοξάρια καὶ πελτάρια καὶ γέρρα οἰσύϊνα
προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν
καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν
καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς
καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν ἢ Θρᾷκας ἢ Ἰλλυριοὺς
ἢ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ καὶ
396 Περσῶν καὶ Χαλδαίων, * χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ
ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου
ἀνελθόντες ἐκράτησαν οὐδ' ἐς χεῖρας ὑπομεινάντων
ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόν-

παρασχεῖν ΩΜ. οὐ τοῦτο] haec om Ω. κατεπλάγησάν με] με κατεπλάγησαν ΩΦ. ἐκράτουν] ἐκρότουν Ψ.

2. τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξ. v, τίνων γε ἐκράτησας ἀξ. 𝔄, τίνων γε ἐκράτησας σὺ ἀξ. Φ et fortassis Ω, τίνων γε ἐκράτησας σύ γε ἀξ. BOΨ, unde Jacobitius τίνων δὲ ἐκράτησας σύ γε ἀξ. conjecit probante Bekkero. possis: τίνων σύ γε ἐκράτησας ἀξ. sed alterum praestat. ὃς om 𝔄. ξυνηνέχθης BOΔΨ, συνηνέχθης 𝔄Ω et v, συνέζης Φ. πελτάρια] πελτίδια 𝔄ΩΦ et scholiasta. οἰσύϊνα] νοσινα 𝔄. quod hic in B scholium exstat bene longum idque nunc mutilum: οἰσύα γένος τι ἰτέας — φερομένων. βελῶν (T. IV p. 72), id supplendum est ex illo loco, qui verbotenus consentit in Etymol. M. sub Οἰσύϊνα p. 561 ed. Lips. et olim Hemsterhusius alibi (I p. 372) ab Etymologo nostrum scholiastam saepe exscribi, non contra, judicavit: quae res in nostrum l. cadit manifesto. vide etiam E Rhodium in Mus. Rhen. vol. XXV a. 1870 p. 548 sqq. at de novitiis scholiis (Galaeanis maxime) Cobetus in V. L. p. 212 jure queritur, quae ex Etymologo vel Suida sane descripta sunt. Φωκέων] φοινέων O (ita O). Θετταλὴν BOΨ et v, θετταλικὴν 𝔄ΩΦMTUV. Μαντινέων] Μαντινιων 𝔄. ἰλλυρίους B. ἢ Παίονας BO (ita O) ΨΔ𝔄 καὶ Παίονας ΩΦ, ἢ καὶ Παίονας v. καὶ Περσῶν om Ψ. καὶ Χαλδαίων om 𝔄. χρυσοφόρων Ψ𝔄ΩΦ cum Hemsterhusio, καὶ χρυσοφόρων BO et v. πρὸ σοῦ] πρὸς σοῦ O. ἐς χεῖρας BOΨΔ, εἰς χεῖρας 𝔄ΩΦ et v. τὸ τόξευμα BO (ita O) ΨΔM, sed τόξευμα 𝔄ΩΦ et v, quod Cobetus in V. L. p. 230 jure probavit. notae sunt enim formulae ἐντὸς et ἔξω τοξεύματος. adde Herodotum IV, 139: ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται. et in nostri Zeuxide c. 10: πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖ-

των; 3. ΑΛΕΞ. ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. 4. σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν κάνδυν, ὥς φασι, μετενέδυς καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ *Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν 397
ἠξίους· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας· καὶ γάμους το-

σθαι ab duobus codd. articulus abest. φυγόντων BO𝔄Ψ et v, φευγόντων ΔΜΦΩ.

3. ἀλλ' οἱ Σκύθαι] ἀλλὰ σκύθαι BOΨΔ, ἀλλ' οὐ σκύθαι 𝔄ΩΦΜ. καὶ οἱ Ἰνδῶν] οὐδὲ οἱ ἰνδῶν 𝔄, οὐδὲ ἰνδῶν ΩΜ. ἐλέφαντοι O. οὐκ om 𝔄ΦΩ. τι ἔργον ΩΦ et v, τὸ ἔργον BOΨ, ἔργον 𝔄Δ. διαστήσας BOΨ et v, διασπάσας 𝔄ΦVT et Ω pr m et lemma scholii. νίκας] δίκας O. ἐπιώρκησα πώποτε ἢ] ἐναρκησα ποτε οὐδ' 𝔄. ἔπραξά τι] ἔπραττόν τι Φ. Ἕλληνας] ἄλλους ΦΜ et pr m Ω soli. δὲ om Ψ. ἴσως om Ψ. ὅπως] πῶς 𝔄Φ et pr m Ω. ταῦτα πάντα] πάντα ταῦτα Φ. ἀπήγγειλέ μοι] ἀπήγγειλεν 𝔄. δορατίῳ] δόρατι Ψ. διελάσας] ἐλάσας 𝔄. ἐφόνευσας] ἀπέκτεινας 𝔄.

4. καὶ τὴν] καὶ om Ω. κάνδυν] κάνδυ O (ita O). καὶ κάνδυν 𝔄. scholium codicis B (IV p. 73 J.) Cobetus (V. L. p. 278) itemque A. Eberhardus (Philogelos p. 72) bene expediverunt. μετενέδυς] μετειδὺς 𝔄. ὑπ' ἐλευθέρων BOΨΦ et v, ἐλευθέρων 𝔄Ω cum Solano, quem Cobetus in V. L. p. 230 minus bene sequitur nec satis perpendit Lucianum fuisse rhetorem. nam in anaphora rhetorica praepositio jure repetitur, ut in Quaestt. L. p. 127 certorum locorum fide ostendi. contra in mera appositione nullum locum esse repetitioni satis constat. τὰ τῶν] τὰ om Ψ. πεπαιδευμένους ἄνδρας] πεπεδημένους ἀνθρώπους 𝔄. γάμους τοιούτους γαμῶν edd. vett. et (?) B, γάμους τοιούτους (sic) γαμῶν O, γάμους τοιούτων γαμῶν Ψ, τοιούτους γαμῶν γάμους M, sed τοσούτους γαμῶν γάμους Φ, τοσούτους γάμους γαμῶν Ω, γάμους

σούτους γαμῶν καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. 5. ΑΛΕΞ. τὸ φιλοκίνδυνον δέ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθαλέσθαι ἐς τὸ ἐντὸς τείχους καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν οἴομαι εἶναι καὶ τιτρώσκεσθαί ποτε τὸν βασιλέα καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τὸ τοιοῦτον ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης καὶ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα
398 ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα * γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι, καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λιποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν

τοσούτους γαμῶν 𝔄T(V), ut ego olim scripsi contulique Jov. Confut. 16. multas Alexander simul habuisse uxores dicitur. ἓν ἐπήνεσα] ὃ δὲ ἐπήνεσα 𝔄. ἀκούσας om Ψ. τοῦ Δαρείου] τοῦ om 𝔄ΩΦ. ταῦτα] ταῦτά γε corrigit Schwidopius in Obs. L. III p. 19, uti Lucianus solet.

5. καθαλέσθαι BΨ, καθελέσθαι O𝔄, καθάλλεσθαι ΩΦ, καθαλέσεσθαι (suprascripto καθαλέξεσθαι) ΔV, καθάλλασθαι M, καθάλασθαι edd. vett. vide Buttmannum in Gr. Gr. II p. 108 et mea ad Luc. I. II. p. 74. fallitur Cobetus in V. L. p. 206 et p. 234. ἐντὸς BOΨ, sed ἐς τὸ ἐντὸς 𝔄, εἰς τὸ ἐντὸς ΦΩ et v. cf. D. Mort. XIII, 3 fin. οὐχ ὅτι μὴ καλὸν] οὐχ ὃ μὴ (καὶ) καλὸν Φ. οἴομαι εἶναι καὶ BODM, οἶμαι εἶναι καὶ 𝔄Φ, εἶναι οἶμαι καὶ Ω et vulgo, εἶναι καὶ (om οἴομαι) Ψ. τὸ τοιοῦτον BOΔ𝔄Ψ, τὸ τοιοῦτο DΩΦ, τοιοῦτο edd. vett. τρωθείης καὶ] τρωθεί τις καὶ O (ita O). βλέποιεν BODVΨ𝔄ΩΦ, βλέπειεν edd. vett. φοράδην τοῦ πολέμου] φοράδην ἐκ τοῦ πολέμου 𝔄, φοράδην (om τοῦ πολέμου) Ω. αἵματι ῥεόμενον οἰμώζοντα] haec om 𝔄. ὁρῶσι καὶ 𝔄ΩΦ et v, ὁρῶσιν ἢ καὶ OΨ, ὁρῶσιν, ἢ καὶ B absurde. error ἢ vel ἤ nasci potuit e dittographia: γέλως τοῖς ὁρῶσιν ἦν, cf. Jov. Trag. 29 fin. ὁ Ἄμμον] Ἄμμων 𝔄Ψ, ὁ μάντις M et qui marg. pr m Ἄμμων Ω. ἐγέλασεν] ἐγέλασε 𝔄. λιποψυχοῦντα Bekker. libri λειποψυχοῦντα praeter MΩ qui: ἀποψυχοῦντα. δεόμενον] καὶ δεόμενον 𝔄. τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν;] τῶν ἰατρῶν; (om βοηθεῖν) 𝔄, τὸν ἰατρὸν βοηθεῖν BO, βοηθεῖν τὸν

γάρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ τοῦτο ὃ χρήσιμον ἔφης, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολὺ τῆς δόξης ἀφῄρει τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίγνεσθαι δοκοῦν. 6. ΑΛΕΞ. οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν Ἄορνον ἐκείνην, οὐδετέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διο-

---

ἰατρὸν Δ. *νῦν — τέθνηκας*] *νῦν γὰρ ὅτι ἤδη γε τέθνηκας* 𝔄. *προσποίησιν*] *προσκύνησιν* M solus. *τὸν νεκρὸν*] *τὸν υἱὸν* 𝔄, errore e superioribus. *ἐξῳδηκότα*] *ἐξενδηκότα* O (ita O). *σωμάτων ἁπάντων*] *ἁπάντων τῶν σωμάτων* ΩΦM. *ἄλλως* (*ἄλλω* O) *τε καὶ τοῦτο, ὃ* (*ὦ* D) *χρήσιμον ἔφης* BOΔDΨ, *ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφητ* ΩΦ et v, sed 𝔄 sic: *ἄλλως τε ὦ Ἀλέξανδρε καὶ τὸ χρήσιμον ὃ ἔφης διὰ* (transponit *ὦ Ἀλέξανδρε* et omittit *τὸ* ante *διὰ*, caetera ut vulgo). quod ex optimis codd. restitutum est, id Solanus conjecerat, sed Lehmanni conjectura: *ἄλλως τε καὶ τοῦτο τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης* — videtur improbanda esse. *ὦ Ἀλέξανδρε* BOΨΩ et qui transponit 𝔄, *Ἀλέξανδρε* v et fortasse Φ. *διὰ τοῦτο*] *διατοῦτο* B. *πολὺ τῆς δόξης ἀφῄρει* BOΨ, *πολὺ τῆς δόξης ἀφηροιτο* (sic) 𝔄, *πολύ σε τῆς δόξης ἀφήρητο* ΩΦ, *πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο* edd. vett. *πᾶν γὰρ*] *ἅπαν γὰρ* 𝔄ΦMΩ. *ἐδόκει ἐνδεὲς*] *ἐνδεὲς ἐδόκει* M, *ἐνδεὲς* (om *ἐδόκει*) Ω, ubi marg. m. ant. *ἐδόκει*. *γίγνεσθαι* BOΨΩ, *γενέσθαι* 𝔄, *γίνεσθαι* Φ et v.

6. *ἀλλ'* O et v, *ἀλλὰ* BΨ𝔄ΩΦ. *Ἄορνον* BΨΩΦ et v, *Ἄορνιν* (*Αορνιν* 𝔄) TUV𝔄, *ἄορον* O. *οὐδετέρου* 𝔄Φ cum Lehmanno, *οὐδὲ ἑτέρου* Ω, *οὐθετέρου* Ψ, *οὐθ' ἑτέρου* v (de BO tacetur). *ἐκείνων* om 𝔄 solus. *μόνος*] *μόνον* Δ. *υἱὸς Ἄμμωνος*] *Ἄμμωνος υἱὸς* 𝔄ΩΦ soli. *ὃς*] *ὅτι* 𝔄 (errore e superioribus). *παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ* Φ et v, *παραβάλλεις ἑαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ* BOΨ, *παραβάλλεις σεαυτὸν οὐκ αἰσχύνῃ* 𝔄Ω (ambo diserte om *καί*). ambo confirmant emendationem meam, quam nunc recepi: *παραβάλλειν σεαυτὸν οὐκ αἰσχύνῃ —*. *οὐδὲ τὸν τῦφον* B𝔄, *οὐδὲ τὸν τύφον* v. at cum emendatione, quam dixi, necessario cohaeret supplementum meum: *οὐδὲ νῦν τὸν τῦφον* —; tu vide gemina in D. Mort. 28, 3 (item

νύσῳ παραβάλλειν σεαυτὸν οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε; οὐδὲ [νῦν] τὸν τῦφον ἀπομαθήσῃ καὶ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ συνήσεις ἤδη νεκρὸς ὤν;

XV.

399 ## * ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΑΧΙΛΛΕΩΣ.

1. ΑΝΤ. Οἷα πρῴην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου; ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἠκροώμην γάρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα Φρύγα καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν, τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς
400 ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, * ἑκὼν προείλου

---

in fine dialogi): ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; — ἀπομαθήσῃ] ἀποθήσῃ 𝔄. γνώσῃ σεαυτὸν] γνώσεις ἑαυτόν B. καὶ συνήσεις 𝔄Ψ (diserte) cum Lehmanno, καὶ συνίεις Φ, καὶ συνῆς (rasura in η) Ω, καὶ συνῆς (vel συνῇς) cdd. vett. et fortasse (?) BO. frustra Cobetus in V. L. p. 107 συνεὶς (deleto καὶ) conjiciebat dissentiens ab Hemsterhusio. ἤδη om 𝔄 solus.

XV.

libri Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

1. ἀχιλεῦ Φa, ὦ Ἀχιλλεῦ 𝔄. ὁπότε] ὅτ' 𝔄. βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν] βούλεσθαι Ψ, βούλεσθαι ἐπ' ἄρουραν ὢν 𝔄. τινὶ τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴην., τινι ἀκλήρῳ (caeteris omissis) 𝔄, τισι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίος τινὶ πολὺς εἴη BOΦ et pr Ω et fortasse M, τισι τῶν ἀκλήρων ἐπάρουρος ὢν ᾧ μη βίοτος πολὺς τινι εἴη Ψ. vide Od. λ', 490. Φρύγα καὶ πέρα 𝔄 cum Cobeto (V. L. p. 296), Φρύγα δειλὸν καὶ πέρα caeteri. ἔχοντος] ἔχοντα τὸ 𝔄. ἡρώων] τῶν ἡρώων 𝔄. ἑαυτοῦ ΩM, αὐτοῦ caeteri, etiam 𝔄 qui transponit: οὕτω ταπεινὰ διανοεῖσθαι περὶ αὐτοῦ. ἀκλεῶς] ἀκλεῶς σοι 𝔄. ἐν τῇ Φθ. πολυχρόνιον βασ. BO et v, πολυχρόνιον om Ψ solus, sed ἐν τῇ Φθ. βασιλεύειν πολυχρόνιον 𝔄, πολυχρόνιον ἐν τῇ Φθ. βασ. ΩM.

τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. 2. ΑΧ. ὦ
παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα
ὢν καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν τὸ
δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου. νῦν δὲ
συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-
λιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία,
καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς
πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ
ὅμοιοι· καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε
οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν
θεραπεύουσιν, ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς καὶ νεκρὸς ὅμοιος
ἠ μὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ καὶ
ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. 3. ΑΝΤ. ὅμως τί
ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει,
πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας· ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ
νόμῳ καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. * ἄλλως τε 401
ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμεν ὧδε· μετὰ μικρὸν
δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παρα-
μυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος καὶ τὸ μὴ
μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν
Μελέαγρον καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν
οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε

---

2. ἄπειρος — καὶ τὸ] ἄπειρος ὢν τῶν ἐν ᾄδου καὶ τὸ 𝔄. ἐκείνων ὁπότερον] ἐκεῖνο πότερον 𝔄 ἤδη] τοῦτο ἤδη 𝔄. οἱ ἄνω] εἰ ἄνω Ψ. εἰ καὶ — ῥαψ.] εἰ καὶ οι αν (sic) ὅτι μάλιστα ῥαψ. 𝔄. ῥαψῳδήσουσι] ῥαψῳδήσασι Ψ. τὸ κάλλος ἐκεῖνο ὦ Ἀντ.] τὶ κάλλος ἐκεῖνο ἀντίλοχε Φ. ἡ ἰσχὺς] ἰσχὺς 𝔄. ἅπαντες] πάντες 𝔄. τῷ αὐτῷ] τῷ ἄλλῳ 𝔄. οἱ τ. Τ. νεκροὶ δεδίασι] τῶν Τρώων οἱ νεκροὶ φρίττουσί 𝔄. τῶν Ἀχαιῶν] Ἀχαιοὶ 𝔄.
ἰσηγορία] ἰσημοιρία Ψ solus. ἠμὲν κακὸς ἠδὲ] ἡ μὲν κακὸς ἡ δὲ O. vide Il. ι, 319. ζῶν. ΑΝΤ. ὅμως] ζῶν ὅμως. ΑΝΤ. 𝔄.

3. libri τί οὖν ἂν —. ego οὖν delevi. πάθοι] μάθοι Φ. ἅπαντας] πάντας 𝔄. νόμῳ] μοιριδίῳ 𝔄. τοῖς] ἐπὶ τοῖς 𝔄. ὁρᾷς] ὁρᾶν Ψ. τῶν ἑταίρων ὅσοι] ὅσοι τῶν ἑταίρων 𝔄. ὧδε BOΨV, οὐ 𝔄, οἵδε Ω, οἵδε Φ et v. μετὰ — πάντως] μετὰ μικρὸν καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πάντως ἀφίξεται 𝔄. καὶ ἡ] καὶ om 𝔄. αὐτὸν πεπ.] immo: αὐτὸ πεπονθέναι. οἶμαι δέξαιντο] οἶμαι δέξωνται 𝔄, δέξαιντο οἶμαι Ψ. αὐτοὺς

θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. 4. *ΑΧ.* ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις, ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ καθ᾽ ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. *ΑΝΤ.* οὔκ, ἀλλ᾽ ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν· σιωπᾶν οὖν καὶ φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν ὥσπερ σὺ τοιαῦτα εὐχόμενοι.

XVI.

402 ## * ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1. *ΔΙΟΓ.* Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ

ἀναπέμψειε] αὐτοὺς πέμπει 𝔄, ἤθελε αὐτοὺς ἀναπέμψειν Ψ. ἀβίοις] ὁμοίως Ψ. ἀνδράσιν] ἄνδρασι a.

4. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς] τί γὰρ ὄφελος 𝔄. σιωπᾶν γὰρ B*O* (ita *O*) ΨΩΦ et v, σιωπᾶν δὲ *Δ*, σιωπᾶν μὲν οὖν 𝔄. Hemsterhusius σιωπᾶν γοῦν conjecerat, ego nunc σιωπᾶν οὖν edidi, quum in Qu. L. p. 183 vulgatam tenuissem. δέδοκται B*O*V𝔄ΨΩΦ, δέδοται edd. vett. ὄφλωμεν] προσόφλωμεν 𝔄. ὥσπερ σὺ B*O*𝔄ΩΦ et v, ὥσπερ καὶ σὺ ΨM soli. τοιαῦτα] ταῦτα d. εὐχόμενοι] εὐχόμενος *O*. τοιαῦτα εὐχόμενοι] ποιῶν διηγούμενοι 𝔄.

XVI.

hoc dialogo non tam Homerus vero ridetur quam Onomacritus, qui Od. λ', 602—604 tres versus (non unum modo) interpolando primum addidit. vide inprimis Köchlyum De Odysseae Carmin. III p. 20, quem Bernhardyus (Gr. Lit. Gesch. II p. 68) sequitur. Lucianus tamen pariter atque Pausanias II, 18, 3 ipsi Homero hos versus tribuerunt, probante ad h. l. Hemsterhusio V. S., qui hodie aliter judicaret. sed Aristarchus, ut docent schol. Homeri l. l. et Pindari Ol. I, 97 non solum tres versus quos dixi sed v. 565—627 omnes ab Homero abjudicavit. et Aristarcho bene adsentiens Porsonus ad Eur. Or. v. 5 totum hunc locum poetae esse censet Homero recentioris, antiquioris tamen Onomacrito, cui Porsonus unicum versum 604 dare volebat. ac forsitan Onomacritus tres tantum versus 602—604 ipse addiderit caeteris ab alio poeta epico adsumtis. nuper tamen docuit nos grammaticus in Crameri Anecd. Paris. I p. 6 i. e. Tzetzes, in quatuorvirorum numero, qui Pisistrati jussu Homeri recensionem (διόρθωσιν) curarint, fuisse etiam hunc ipsum Onomacritum. ita quanquam nullo modo probabile est,

λεοντῇ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε
Διὸς υἱὸς ὤν; εἰπέ μοι, ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ
γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς
ἔθυες· αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ οὐρανῷ τοῖς
θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ
δ' εἴδωλόν εἰμι αὐτοῦ. ΔΙΟΓ. πῶς λέγεις; εἴδωλον
τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι,
τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος
τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ. * 2. ΔΙΟΓ. μαν- 403
θάνω. ἀντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ'
ἑαυτοῦ· καὶ σὺ τοίνυν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ.
τοιοῦτό τι. ΔΙΟΓ. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὁ Αἰακὸς ὢν οὐ
διέγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο Ἡρακλέα
ὑποβολιμαῖον ὄντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐῴκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟΓ.
ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς εἶναι. ὅρα
γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς,

---

potuit tamen fieri, ut v. 565—627 Onomacritus poeta ipse primum conscriberet. atque hos versus saepe Lucianus ridet, ubique tanquam Homericos, velut in proximo dialogo (XVII) Tantali poenam. i. e. Od. λ', 582 sqq., quem locum etiam Pausanias X, 31, 4 Homero ipsi tribuere non dubitat.

1. λεοντὴ Bbc λεοντῇ a. σοι] σε Ψ. θεῷ] θεὸν Ψ. ὡς θεῷ] haec om 𝔄. μὲν γὰρ] γὰρ om Ω. ἐν τῷ οὐρανῷ BΔΨΦ et Ω (?). ἐν οὐρανῷ 𝔄O (ita O) et v. καλλίσφηρον Ψ. καὶ — Ἥβην] Od. λ', 604. δ'] δὲ 𝔄Ω. εἴδωλόν εἰμι αὐτοῦ] εἴδωλον αὐτοῦ εἰμί. Φ, εἴδωλον τοῦ θεοῦ 𝔄. πῶς — θεοῦ] haec om 𝔄. octo verba καὶ δυν. — εἶναι om BOΨ, sed Φ habet sic: καὶ δυν. ἐξ ἡμ. μὲν θεὸν εἶναί τινα, τεθνᾶναι —. ἐκεῖνος — εἰκὼν] ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐγὼ τέθνηκα, ἡ εἰκὼν 𝔄. ἡ εἰκὼν] ἡ om. Ψ.

2. ἄντανδρόν] αὔτανδρόν Φ. τῷ πλούτωνι παραδέδωκεν Φ, πλούτωνι παρέδωκεν (om τῷ) Ψ, παρέδωκε (παρέδωκεν Ω) τῷ Πλούτωνι 𝔄Ω. ἑαυτοῦ] αὐτοῦ 𝔄. τοίνυν BOΨ, μὲν ΩM, νῦν 𝔄Φ et v. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι] haec om BO (ita O) Ψ𝔄Φ, habet Ω ut v. ΔΙΟΓ. om etiam a. ὁ Αἰακὸς ὢν BO (ita O) ΨΔΦ, ὢν ὁ Αἰακὸς 𝔄Ω et v. οὐ διέγνω BOΨΔΦ, οὐκ ἔγνω 𝔄 et (?) Ω et v. παρεδέξατο] ἐδέξατο ΩM. Ἡρακλέα ὑποβολιμαῖον ὄντα Ω, ὑποβολιμαῖον ὄντα Ἡρακλέα M, ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα BO𝔄ΨΦ et v. ἐῴκειν] ἐῴκει Ψ. αὐτὸς εἶναι BO𝔄Ψ, αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι ΦΩ et v. sex verba ὅρα — ἐστί hinc adfert Thomas p. 235, 17. καὶ σὺ μὲν Δ(V) cum

τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.
3. ΗΡΑ. θρασὺς εἶ καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ
σκώπτων εἰς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵου θεοῦ εἴδωλόν εἰμι.
ΔΙΟΓ. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ
τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε ἅπαξ τεθνηκώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι
πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς
αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν, ἢ εἷς μὲν ἦτε παρὰ τὸν
404 βίον, ἐπεὶ δὲ ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες * ὁ μὲν ἐς θεοὺς
ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου
πάρει; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς

Hemsterhusio, σὺ μὲν BO𝔄ΨΩΦ et v. εἶ om Ω. παρὰ] περὶ bc.

3. εἰς ἐμὲ 𝔄ΨΩ, ἐς ἐμὲ BOΦ et v. ΔΙΟΓ.] persona infra ante ἐγὼ δὲ in codice Bourdeloti. ξύλον DVΔΨ, sed τόξον BO𝔄ΩΦ et v. alluditur ad Od. λ', 607, ubi τόξον exstat. ἔτι om 𝔄. τεθνηκὼς BOΔDΓ, τεθνηκὼς 𝔄. τεθνεὼς ΩΦ et v. ἀτὰρ] ἀλλ' 𝔄, ἀλλὰ γὰρ ΩM. τοῦ σοῦ Ἡρακλέους] σοῦ om 𝔄 solus. nominativus est ὁ σὸς Ἡρακλῆς, de quo in Quaestt. L. p. 127 eo minus dubitare debebam, quo aptius contuleram (Luc.) Asin. 56: οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα. sic apud Apulejum, qui haec latina fecit, Lucius dicere solet ‚asinus meus' (Metam. VII p. 474, IX p. 619, XI p. 785), contra asinus dicit ‚meus Lucius' (ib. X p. 734, XI p. 755). plura hujusmodi collegit Pricaeus ad Metam. VII p. 474. adde vero Priscianum 17, 27 (T. II p. 103 Kr.) ita consentientem ut tamen in vocativo latino dici posse neget ‚o tue', graece autem posse affirmet ὦ σὲ (ἀπὸ τοῦ σός). sed Lehmanno, qui τοῦ σοῦ Ἡρ. ab ὁ σὺ Ἡρακλῆς derivabat, obstat quod accusativus tantum ita ponitur tum id perraro. Apollonius De pronom. p. 15 B. e Callimacho profert: νὰ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ et rursus τὸν σέ, e Menandro autem haec: νῦν δὲ κατὰ πόλιν | εὕρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί. alterum versum, cui se mederi posse Meinekius (Fr. C. IV p. 210) negavit, jam olim (De Acharn. p. 24 ad v. 111) vere correxi ν. δ. κ. π. εὕρηκε τὸν ἕτερον σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί. συνῆς 𝔄ΩΦ et v, συνεὶς (λὰσ) B, συνεῖς O, συνησ Ψ (sic), in quo latere potest συνῆσθα. ὤν] ὂν 𝔄. ἢ εἷς] ἥεις c. παρὰ τὸν βίον BOD𝔄ΨΦad, παρὰ τῷ βίῳ ΔΩ, περὶ τὸν βίον bc. ἐπεὶ δὲ B𝔄ΨΦ, ἐπεὶ δ' O et v, ἐπειδὴ δὲ ΔΩ. ἀπεθάνετε] ἀπέθανε 𝔄. ἐς θεοὺς ΨΩ et v, εἰς θεοὺς BO (ita O) 𝔄Φ. εἰς ᾅδου 𝔄ΩΦ et v, ἐς ᾅδου BOΨ. πάρει] παρῇ 𝔄. μηδ'] μηδὲ BΨΩΦ. ἀποκρίνασθαι] ἀποκρίνεσθαι ΩM soli. οὕτως BOΔDVTΨΦ, ἐξεπίτηδες

ἄνδρα οὕτως ἐρεσχηλοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτο ἄκουσον· ὁπόσον μὲν γὰρ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε καί εἰμι ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν, ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς. 4. *ΔΙΟΓ. σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γάρ, φής, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. ΗΡΑ. οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟΓ. οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε ἐς ἓν συμπεφυκότες ἄνθρωπος καὶ θεός. ΗΡΑ. οὐ γὰρ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυεῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλῦόν ἐστι, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν * ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;* 405
5. *ΔΙΟΓ. ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα, νῦν δὲ ἀσώματον*

𝔄Ω, *ἐπίτηδες* cdd. vett. frustra Hemsterhusius jungebat utrumque: *οὕτως ἐπίτηδες* (*ἐξεπίτηδες*). *ἐρεσχηλοῦντα* Ψ, *ἐρεσχελοῦντα* (ε ante λ in litura) B, *ἐρεσχελοῦντα* O𝔄ΩΦ et v. *τοῦτ' ἄκουσον* O et v, *τοῦτο ἄκουσον* BΨΩ𝔄Φ. *μὲν γὰρ* BO𝔄ΨΩΦM, *μὲν* cdd. vett. *ἐν τῷ Ἡρ. ἦν*] *ἦν ἐν τῷ Ἡρ.* 𝔄. *τέθνηκε*] *τέθνηκεν* 𝔄. *ἐκεῖνο πᾶν*] *ἐκείνου παρὼν* (ut videtur) Ψ. *τοῦ Διὸς ἐν*] *τοῦτο Διὸς ἐν* B, *τοῦ Διὸς, τοῦτο ἐν* O.

4. *σαφῶς*] *σοφῶς* Φ. *φής, ἔτεκεν*] *ἔτεκε, φὴς* 𝔄. *ἡ* om Ω. *ὑπ. Ἀμφ.*] *ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος* 𝔄, *ἐπ' Ἀμφιτρύωνι* D. *ὥστε ἐλελήθειτε*] *ὥστ' ἐλήθατε* 𝔄, *ὥστ' ἐλελήθειτε* Ω. *δίδυμοι*] *δύο* 𝔄. *ὁ γὰρ αὐτὸς*] *οὐ γὰρ αὐτοὶ* D, *οὐ γὰρ αὐτὸς* a. *ἄμφω* om 𝔄. *οὐκ ἔστι*] *οὐκέτι* O, *οὐκέτι* 𝔄Ω. *μαθεῖν τοῦτο* BOΨΦ et v, *τοῦτο μαθεῖν* 𝔄ΩM. *δύ'*] *δύο* BO𝔄ΨΩΦ. *εἰ μή τις* Ω. *τις ἦτε*] *τις* om 𝔄Ω. *εἰς ἓν* 𝔄ΩΦ et v, *ἐς ἓν* BOΔΨ. *συμπεφυκότες*] *πεφυκότες* 𝔄. *ἄνθρωπός τε καὶ* Ω. *γὰρ πάντες* Φ, ut vel sine codd. scribendum erat, *γὰρ καὶ πάντες* caeteri et v. *οὕτω*] *οὕτως* Ω. *δυεῖν* BOΨΩMabc, *δυοῖν* 𝔄Φ et v. *ψυχῆς* om O. *ψυχῆς καὶ σώματος*] *ψυχῆς τε καὶ σώματος* 𝔄ΦDMΩ. *τί τὸ κωλῦον ἐστι* Ψ et (qui *κωλύον*) BO et v. *τί κωλῦον ἐστὶ* 𝔄, *τί κωλύει* ΩM. *ἐν οὐρανῷ*] *ἐν τῷ οὐρανῷ* 𝔄. *ἥπερ*] *εἴπερ* O. *τὸ δὲ*] *τὸν δὲ* 𝔄. *παρὰ*] *περὶ* Ψ.

5. *ταῦτ'* O et v, *ταῦτα* B𝔄ΨΩΦ. *ἦσθα, νῦν*] *ἦς· τανῦν*

εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλοῦν; ΔΙΟΓ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῇ Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίγνεται. καὶ σκόπει, ὅντινα πατέρα τὸν τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. θρασὺς εἶ καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον· αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία

𝔄. τριπλοῦν] tribus hominem partibus, animo, corpore et umbra constare etiam Servius ad Aen. IV, 654 censet, quo uno l. hic utitur Hemsterhusius. ego praeter schol. ad Od. λ', 602: ὅτι εἰς τρία διαιρεῖ, εἰς εἴδωλον, σῶμα, ψυχήν, item unum addo, qui partes agit risoris, Cottam Academicum ap. Cic. De Nat. D. III, 16: ‚non video, quo pacto ille, cui in monte Oetaeo illatae lampades fuerint, ut ait Accius, in domum aetheriam (ita olim correxi; libri: aeternam) patris ex illo ardore pervenerit: quem tamen Homerus apud inferos conveniri facit ab Ulixe, sicut caeteros —'.

Ἡρακλέα] Ἡρακλῆν Ψ. εἰ γὰρ ὁ] εἰ μὲν γὰρ ὁ ΩΜ, ἔστι μὲν γὰρ ὁ 𝔄. τὸ εἴδωλον] τὸ om Ω. σῶμα ἐλύθη BOVDTMΨΦ, sed pro his σῶμα ἐν Οἴτῃ edd. vett., σῶμα ἐνοί τη (sic) Ω, denique 𝔄 sic: σῶμα ἐντὸς ἡ. h. l. 𝔄 antiquam mendam servavit ENTOCH id est ἐν τῇ Οἴτῃ, ut supra scripsi collato Hermot. 7. at quicunque libri horum loco ἐλύθη habent, veterem habent conjecturam eamque pravam. nam post caelum et inferorum sedem loci certi mentione opus est. Hemsterhusius primum dubitat, utrum ἐν Οἴτῃ probet an ἐλύθη, postremo conjicit utrumque jungendum esse: τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ, duplici lectione hic non melius confusa quam paullo ante § 3, ubi jungebat: οὕτως ἐπίτηδες. recte vero idem judicat de Eustathio ad Od. p. 1708 l. 18, qui et huc alludit et hic ἐν Οἴτῃ (vel ἐν τῇ Οἴτῃ) legisse videtur. Ω ap. Herwerdenum l. l. ἐν Οἴτῃ et in mrg. m. rec. ἐλύθη. γενόμενον] γεγεννημένον Ψ. δὴ ταῦτα Ψ et v, ταῦτα δὴ BO, ταῦτα (om δὴ) 𝔄, ταῦτα ἤδη ΩΦΜ. vim habet τρία, non ταῦτα, ut vulgata nihil sit verius. γίγνεταί BO (ita O) Φ, γίνεται Ψ et v, γέγονε 𝔄, γεγένηται ΩΜ. ὅντινα ΩΜ, ὅντινα ἤδη 𝔄, ὅντινα δὴ BOΨΦ et v. δὴ et ἤδη male iterata sunt e superioribus. πατέρα τὸν τρίτον BO (ita O) Ψ, τὸν τρίτον πατέρα ΩΜ, τρίτον πατέρα 𝔄, πατέρα τρίτον Φ et v. θρασὺς BO𝔄ΨΩΦ, θρασύς τις edd. vett. εἶ καὶ σοφιστής] καὶ σοφιστὴς εἶ Ω. vide D. Mort. 16, 3: θρασὺς εἶ καὶ λάλος, Jov. Conf. 19: θρασὺς γὰρ εἶ καὶ σοφιστής. τίς δὲ] τίς δαὶ BO. καὶ ὢν] ὢν καὶ D. οὐ μὰ Δία] οὐ μὰ Δί' B, ut olim videatur hic etiam μὰ

μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν ἀνδρῶν συνὼν Ὁμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶ.

XVII.

* *ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.* 406

1. *ΜΕΝ.* *Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ,*

Δί' οὐ lectum fuisse. *μετ'*] *μετὰ Ψ*. *ἀθανάτοισι θεοῖσιν*] *ἀθανάτοισιν* 𝔄. at Diogenes integrum versum Od. *λ'*, 602 recitat verbis *οὐ μὰ Δία* ludibrio insertis. *τοῖς βελτίστοις νεκρῶν ἀνδρῶν* BΨΦ, *τοῖς βελτίστοις νεκροῖς ἀνδρῶν O*, *τοῖς βελτίστοις ἀνδρῶν Δ*, *τοῖς βελτίστοις τῶν νεκρῶν* 𝔄ΩM, *τοῖς βελτίστοις νεκρῶν* edd. vett. *συνὼν* BODΨΦ, *σύνεστιν* 𝔄Ω, *σύνεστι* M, *σύνειμι* v. *Ὁμήρου* om *O*. *τοσαύτης*] *τοιαύτης* 𝔄. *ψυχρολογίας* B*O*𝔄ΨΩΦVDTXd, *ψευδολογίας* abc, quod glossema est, ut bene Hemsterhusius. *καταγελῶ* DΦ, *καταγελῶν* B*O*𝔄ΨΩ et v.

XVII.

vide quae paullo ante ad XVI, 1 diximus. at Tzetzes Onomacrito lenem Homeri emendationem (*διόρθωσιν*) tribuit. contra Aristarchus locum Od. *λ'*, 565—627 *διασκευαστῇ* Homeri dederat, ut clare patet e schol. ad Od. *λ'*, 584 et ibidem Eustathio. ita hoc unum reliquum est, ut cum Porsono ad Eur. Or. v. 5 hic locus poetae esse censeatur non illius quidem Homeri, sed antiquioris Onomacrito. certe quod Hemsterhusius ad h. l. versus illos de Tantalo siti fameque enecto ipsius Homeri esse volebat, posteriorum autem poetarum poenam imminentis saxi: id tacito l. l. refutavit Porsonus. nam poetae diasceuasta isto vetustiores, Archilochus, Alcaeus, Alcman saxum Tantali cervicibus impendere fecerant, quod antiquissimae poenae genus diasceuasta primus deseruit veritus opinor, ne semper saxa loqueretur, si ingens lapis Sisyphi (v. 594 sqq.) continuo terribilem sequeretur Tantali lapidem. ceterum Homericam de Tantalo fabellam satyrici, ubi ipsis ita quadrat, aut veram esse sancte credunt, ut noster in Charone 15 fin. et Timone 18 init., aut saltem concedunt esse utilissimam, ut Horatius in Serm. I, 1, 68.

1. *κλάεις*] *κλαίεις* 𝔄Ω. *ὀδύρῃ*] *οἰκτείρεις* 𝔄ΩM. *ἐπὶ τῇ λίμνῃ*] De Luctu c. 8 Tantalus stetisse dicitur *ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ*, sed De Dipsad. 6 *ἐν λίμνῃ*, ut est in Od. *λ'*, 583: *ἑσταότ' ἐν λίμνῃ*. *νὴ Δί'* 𝔄BΩ et v, *νὴ Δία*, *OΦ*, *νὴ Δία γε* ΨM.

ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρυὲν οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μοι. ΜΕΝ. τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε.
407 ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί δαὶ * καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο, σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι διψῴης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὖσαν. 2. ΜΕΝ. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φῂς κολάζεσθαι τῷ δίψει. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον ᾅδην μετὰ τοῦτον ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὀρθῶς μὲν λέγεις· καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία, ὅστις τοὐναντίον

ὄφελος] ὄφελες O. εἰ] ἂν 𝔄. αἴσθηταί με· ἢν δέ ποτε] αἴσθηται καὶ ἢν δέ ποτε 𝔄. καὶ ἀρύσωμαι] καὶ ἀρύσαιμι VTd, καὶ ἀρύσω Ω, ἀρύσωμαι (om καὶ) Ψ𝔄 (sed 𝔄 addit καὶ post αἴσθηται). ἄκρον om 𝔄. αὖθις om D. μοι BOΔΩΦM, μου 𝔄Ψ et v. τί δαὶ (δαι O) καὶ δέῃ BO, τί δὲ καὶ δέῃ 𝔄DΦ, καὶ τί δέει Ψ, τί γὰρ καὶ δέῃ Ω et v. τοῦ πιεῖν] τοῦ πίνειν 𝔄, om haec Ω (?). πεινῆν] πεινεῖν O. ἔτι διψφῆς BOΦ, ἢ διψῴης pr m Ω, ἢ διψωοις (om ἔτι) 𝔄, ἔτι ἢ διψῴης Ψ et v. πίνοις] πίοις BOΨ𝔄ΩΦ. τοῦτ'] τοῦτο 𝔄Ω. τὴν ψυχὴν BOΨΦM, μου τὴν ψυχὴν 𝔄 et qui μοῦ Ω et v.

2. οὕτω] οὕτως BΦ. πιστεύσομεν] πιστεύσωμεν O, πιστεύομεν 𝔄. κολάζεσθαι τῷ δίψει BOΨ𝔄Φ, τῷ δίψει κολάζεσθαι Ω et v. δ' οὖν] οὖν 𝔄. ἢ] ἢ B. ἀποθάνῃς] ἀποθάνεις Φ. ᾅδην μετὰ τοῦτον BOΨ𝔄ΩΦ, μετὰ τοῦτον ᾅδην v. ἐντεῦθεν] ἐνταῦθά που ΩM soli. εἰς ἕτερον Ω et v, ἢ ἕτερον BOΨ𝔄ΦVTDd. hinc pro ἐντεῦθεν ἢ scribo ἢ ἐντεῦθεν hoc modo: ἢ θάνατον ἢ ἐντεῦθεν ἕτερον τόπον, praesertim quum syntaxis θάνατος εἴς τινα τόπον plane sit inaudita. καταδίκης] ἐστὶ add. M solus. τὸ om 𝔄. ληρεῖς — Δία] haec adfert Apostolius XIV, 30ᵃ p. 614. γε ἐλλεβόρου] ἐλεβορου (om γε) 𝔄 et mox:

τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, * 408 γένοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ. καίτοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης διψῶσι τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

1. ΜΕΝ. Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο ἀπόβλεψον ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα Ὑάκινθός τέ ἐστι καὶ Νάρκισσος καὶ Νιρεὺς καὶ Ἀχιλλεὺς καὶ Τυρὼ καὶ Ἑλένη καὶ Λήδα, καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. ΜΕΝ. ὀστᾶ μόνα ὁρῶ καὶ κρανία τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ.

ελεβορον. λυττώντων] λυττόντων B. λυττώντων κυνῶν] κυνῶν λυττώντων Ω qui om τῶν. τὸν ἐλλέβορον] τὸ ἐλλέβορον O solus. Thomas p. 156, 14 hinc adfert οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον ἀναίνομαι πιεῖν, ut doceat ἐλλέβορος ἐπὶ ἀρσενικοῦ dicendum esse.

γένοιτό μοι μόνον 𝔄ΨΩ et v, γένοιτο μόνον ΒΟΦ. ὦ Τάνταλε] ὦ om 𝔄. ὡς] ὥστε Ψ. σὺ οὔτε] haec om Ω. πίεται] πίηται Ψ. διψῶσι] δρῶσι Ψ. τοῦ ὕδατος] καὶ τοῦ ὕδατος Φ. ὑπομένοντος] ὑποστέγοντος supra scriptum in ΜΩ.

XVIII.

Μένιππος καὶ Ἑρμῆς (bis, sed in Indice om καί) A, Ἑρμοῦ καὶ Μενίππου B.

1. ποῦ δὲ] ποῦ δαὶ BO. ὦ Ἑρμῆ ΒΟΨΦ et v, Ἑρμῆ 𝔄ΑΩF. ξενάγησον] ξενάγισον BO (ita O), ξεναγώγησον 𝔄. σχολή μοι DAF, σχολή μὲν ΒΟ𝔄ΨΩΦ et edd. vett. ἐκεῖνο ἀπόβλεψον 𝔄ΩAFDa, ἐκεῖνο αὐτὸ βλέψον ΒΟΔΨ et ubi sec m ἀπόβλεψον suprascr. Φ, ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον T et v. ἐπὶ ΒΟΨ et pr m Φ et (V), ὡς ἐπὶ 𝔄ΩAF et sec m Φ et v. Ὑάκινθος ΒΟΨ et pr m Φ et v, ὁ Ὑάκινθος 𝔄ΩAFΔM et sec m Φ. τέ ἐστι] κεῖται D. καὶ Νάρκισσος ΑΩF, καὶ ὁ Νάρκισσος (νάκρισσος O) ΒΟ𝔄ΨΦ et v. Νιρεὺς καὶ] ὁ Νιρεὺς καὶ 𝔄Δ, Νιρεύς τε καὶ Ψ. τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα ΒΟΦ et v, τὰ ἀρχαῖα πάντα κάλλη ΩAF, τὰ ἀρχαῖα ἅπαντα (om κάλλη) 𝔄, ταῦτα τὰ κάλλη πάντα Ψ. μόνα ΒΟΨΦ, μόνον 𝔄AFΩ et v. ὅμοια]

409 καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ * ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. ΜΕΝ. ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε. ΕΡΜ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν. 2. ΜΕΝ. εἶτα διὰ τοῦτο αἱ χίλιαι νῆες ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι „τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·" ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν, ἄμορφα δῆλον ὅτι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν. ΜΕΝ. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. ΕΡΜ. οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι. ὥστε

καὶ ὅμοια AF. ταπολλὰ BΦ. ἐκεῖνά] ἐκεῖνά γε 𝔄. τὰ ὀστᾶ] Quaestt. L. p. 88. ΜΕΝ. ὅμως — ΕΡΜ. τουτὶ] μεν επι κερβερ ὅμως — μενιππ. (marg.: ἑρμ.) τουτὶ (omnia pr m) F, quae varietas nulla est. τὴν Ἑλένην μοι] μοι τὴν Ἑλένην 𝔄. ἡ Ἑλένη] Ἑλένη 𝔄.

2. διὰ τοῦτο αἱ χ. νῆες 𝔄ΩAF, αἱ χ. νῆες διὰ τοῦτο (διατοῦτο B) BOΨΦ et v. illud διὰ τοῦτο ubi cum vi et pondere dicitur, ab initio ponendum est, sicut etiam in Arist. Nub. v. 1211. ἐπληρώθησαν] ἐπέπλευσαν Ψ. τῆς Ἑλλάδος] τῆς om Ω. Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι] Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων 𝔄. γεγόνασιν] ἐγεγόνεισαν Ψ. εἶδες] οἶδας 𝔄. ἔφης γὰρ ἂν] φῂς γὰρ (om ἂν) Ω. τοιῇδ'] τοίῃ 𝔄. Jl. γ', 157. τὰ ἄνθη] τἄνθη F, ἄνθη (om τὰ) AΩ. βαφὴν] φαβὴν O, μορφὴν 𝔄Ω, βαφὴν μορφὴν (utrumque pr m) F. ἄμορφα] ἄμορφον O. δῆλον ὅτι B, δῆλον (om ὅτι) 𝔄, δηλονότι AF et v. ἔχει] ἔχοι Ψ. χροιὰν libri omnes (puto etiam ΨΩ), nullus χρόαν. [at nunc Herwerden l. l. p. 58 docet in Ω legi χρόαν et sup. οι m. rec.] τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ] ὦ Ἑρμῆ τοῦτο Ω. εἰ μὴ ΨΩΦAF et v, ἐπειδὴ 𝔄, ἐπεὶ BOV. συνίεσαν] συνήεσαν Φ. περὶ πρ.] περὶ τοῦ πρ. F. σχολή μοι ὦ Μένιππε AΩF et v, σχολὴ (σχολῇ Φ) (caetera om) BOΨ𝔄Φ. συμφιλοσοφεῖν] φιλοσοφεῖν 𝔄. ὥστε BΦΨ cdd. vett., ὥστ' O (ita O), ὥστε μὲν 𝔄, ὥστε

σὺ μὲν ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν· ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

XIX.

* ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ 410
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

1. ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩΤ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀπέθανον ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπών, χήραν δὲ τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑΚ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩΤ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ᾤχετο ἁρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.
ΠΡΩΤ. ἄμεινον οὕτω· σὲ τοιγαροῦν, ὦ * Δύσπαρι, 411
οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἐκ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι. οἶσθα

σὺ μὲν ΑΩF et recte quidem. ἐθέλῃς] ἐθέλοις 𝔄F, θέλῃς ΨΩ. ἐγὼ δὲ] ἐγὼ δὲ καὶ Ω.

XIX.

ΠΑΡΙΔΟΣ] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ, Αἰακοῦ καὶ Πρωτεσιλάου (προτεσιλάου Ο) ΒΟΩ.

1. ἡμιτελῆ — δόμον] Il. β, 701. δόμον] δρόμον Ο, θάλαμον 𝔄. libri χήραν τε, sed Abreschius aliique: χήραν δὲ recte. syntaxi poetica μὲν — τε Lucianus abstinet. τὴν νεόγαμον Φ et v, νεόγαμον (om τὴν) ΒΟΔ𝔄Ψ, νεόγαμον τὴν ΩΜ.

Μενέλαον] Ἀγαμέμνονα Μ et pr Ω. ὅστις ὑμᾶς] ὃς σὲ μετ ἄλλων 𝔄. αἰτιατέον. — δικαιότερον] αἰτιατέον μοι ὦ βέλτιστε. ΜΕΝ. ἀλλὰ δικαιότατον 𝔄. σοῦ μόνου] σοῦ μόνον 𝔄. Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων] τε om Ψ, τε καὶ βαρβάρων om 𝔄. ἄμεινον om 𝔄. Δύσπαρι] δίσπαρι a. ποτὲ ἀπὸ plerique libri et v, ἀπὸ (om ποτὲ) 𝔄, sed ποτὲ ἐκ bene emendavit Cobetus (V. L. p. 278) falsus in eo, quod ἀπό et ἐκ putat confusa. immo hic ut alibi ποτέ et ἀπό confusa sunt, id

δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. 2. *ΠΡΩΤ.* εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. *ΑΙΑΚ.* ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σὲ αὐτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν ἐν τῇ ἀποβάσει πρῶτος ἀπέθανες. *ΠΡΩΤ.* οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. *ΑΙΑΚ.* ὀρθῶς· τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

XX.

412 ## * ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑἸΑΚΟΥ.

1. *ΜΕΝ.* Πρὸς Διονύσου τοῦ καταιβάτου, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. *ΑΙΑΚ.*

---

quod 𝔄 codex ostendit. ἡμᾶς] ἡμῶν pr m Ψ. ἔνθα ἂν] ἂν om Ω, sed ἂν sup. m ant. ἀδύνατόν ἐστιν] ἀδυνατοῦντας Ψ. ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.] ἐπί τι τάττεσθαι Ψ.

2. ἐνταῦθα λαβεῖν] λαβεῖν ἐνταῦθα 𝔄. περὶ τοῦ Ἔρ.] περὶ τούτου τοῦ Θεοῦ Ψ. ὑπὲρ τοῦ Ἔρ. Seager, probante Cobeto in V. L. p. 234, frustra. τὰ δίκαια] ταδίκαια Φ. τῷ Πάρ. — αἴτιος] αἴτιος Πάριδι γεγενῆσθαι ἴσως 𝔄. αἴτιος om Ψ. οὐδένα (om ἄλλον) D solus. nam οὐδένα ἄλλον ΒΟ𝔄ΨΩΦ et v. mallem igitur Schwidopius in Obs. L. III p. 21 conjectura abstinuisset. σὲ αὐτόν 𝔄 cum Schwidopio, σεαυτόν caeteri et v. ἐπεὶ] ἐπειδὴ 𝔄. Τρῳάδι] Τρῳάδι edd. vett. οὕτω Ω et v, οὕτως ΒΟΨ𝔄Φ. δι' ἣν] δι' ἧς Ψ. ἐν τῇ ἀποβάσει πρῶτος 𝔄, πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει caeteri et v. *ΠΡΩΤ*] personam om abc. οὐκοῦν καὶ] καὶ om 𝔄. ἀλλ' ἡ] ἀλλὰ ἡ ΒΦ. ὀρθῶς — τούτους] ὀρθῶς εἴρηκας· τί οὖν τοῦτον 𝔄.

XX.

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ] καὶ φιλοσόφων τινῶν addit Δ, Αἰακοῦ καὶ Μενίππου ΒΟ ut solent. hic dialogus, quem ut Luciano ‚minime dignum' Jacobsius ad Porsoni Advers. p. 288 malo imitatori

οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην

---

tribuebat, genuinus est: ubique enim Luciani refert ingenium. sic quoque, ut recte Lehmannus, nonnulla ab Luciano vel melius expolita vel diligentius composita velis vel accuratius expensa.

1. *πρὸς τοῦ Πλούτωνος* 𝔄Ω edd. vett., *πρὸς Πλούτωνος* schol. Graev. et margo (sec. m.) Φ, uterque pro varia lectione (schol. *ἐν ἄλλῳ*, margo *ἐν ἄλλοις τῶν ἀντιγράφων*), sed *πρὸς τοῦ Διονύσου* X et lemma schol. Graev. *πρὸς τοῦ* (*τοῦ* om V) *διονύσου κωλοάτου, κατωβάτου* VΔN et marg. M, *πρὸς διονύσου κωλοάτου* (*κωλιατοῦ* Φ) *οὐ κωτοβάτου* BOΨΦ. vulgatum *πρὸς τοῦ Πλούτωνος* malis correctoribus deberi nunc satis docent codices et Luciani manum ex octo codicum mendis eruendam esse. G Hermannus (ap. Voigtlaenderum p. 252) Schmiedori conjectura *Κωλονάτου* pro *κωλοάτου* explosa praefatus se literas *κωλοάτου* sanare non posse in librorum corruptelis trimetrum alicuius comici quaerendum esse putat, quem criticum Dübner p. 43 secutus dubitare ipse cogitur de fide talis versiculi: *πρὸς τοῦ Διονύσου κωλοάτου κατωβάτου.* sane e codd. nullum signum enotatur praeter hoc unum in cod. Ψ ap. Sommerbrodtium p. 9: *πρὸς Διονύσου κωλοάν*[υ] *οὐκωτοβάτου* (sic). at in codd. plures formae exstant. *κατωβάτου* et aliae barbarae *κωτοβάτου*, denique huic ductibus literarum simile monstrum *κωλοάτου* vel *κωλιατοῦ*. ergo *κωλοάτου* (i. e. mera dittographia formae *κωτοβάτου*) plane delendum est. cujus rei signum in archetypo fuerant sive minuti unci ,*κωλοάτου*‘ sive puncta supra vocem *κω̇λ̇ȯάτου* (de utroque Bastius ad Greg. C. p. 937) sive puncta inferiora *κω̣λ̣ọάτου* (de qua re ego supra ad 18, 1) sive lineola transversa *κωλ̶οάτου*, ut saepe, sive, ut toties, dittographia exstitit altero supra scripto: *κωτοβάτου / κωλοάτου.* deleto igitur portento *κωλοάτου* haec erit lectio vetusta: *πρὸς Διονύσου οὐ κωτοβάτου* (vel *κατωβάτου*). hinc correxi: *πρὸς Διονύσου τοῦ καταιβάτου*, forma attica, quanquam vulgaris *κατωβάτου* servari potest. dicitur autem ita *ὁ χθόνιος Διόνυσος* quum alibi tum in Orphicis hymn. 53, 1 et v. 8. aliud nomen ejusdem dei fuit *Ζαγρεὺς Διόνυσος*, de quo Lobeckius in Aglaoph. p. 547 et Preller in l. Gr. Myth. p. 538. et de hoc ipso Zagrio Dionyso Luciani tempore isti, quos saepe (ut in Philopseude) risit, Neoplatonici multa solebant fabulari. vide sis Lobeckium in Aglaoph. p. 550 sqq. quod Menippo hic tribui jus jurandum confer cum Menippeo: *πρὸς τῆς Στυγός* infra XXI, 1. *περιηγήσασθαι*] *διη-*

καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας εἰσιών. ΜΕΝ.
413 οἶδα ταῦτα καὶ * σέ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ τὸν βασιλέα εἶδον καὶ τὰς Ἐρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον καὶ μάλιστα τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, οὗτος δὲ Ὀδυσσεύς, εἶτα Αἴας καὶ Διομήδης καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. 2. ΜΕΝ. βαβαί, ὦ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ΑΙΑΚ. οὗτος δέ, ὦ Μένιππε, Κῦρός ἐστιν, οὗτος δὲ Κροῖσος ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν Σαρδανάπαλλος, ὁ δ' ὑπὲρ τούτους Μίδας, ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἶτα σέ, ὦ κάθαρμα,
414 ἡ * Ἑλλὰς ἔφριττε ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον,

γησαι D. μοι] με 𝔄. ut verbi περιηγεῖσθαι vim declarent, verba περιήγησαί — ἴδον adferunt Eustathius ad Dionys. p. 110, qui ea ‚rhetori' tribuit et Doxopater in Rhet. Gr. II p. 512 ed. Walz. qui Menippo substituit Micyllum: ὁ Λουκιανός, inquit, εἰσάγει τὸν Μίκυλλον —. οὑτοσί] οὗτος Ω. ὅτι Κέρβ. ἐστιν] ὁ Κέρβερος· 𝔄. καὶ τὸν πορθμέα ὅσε διεπέρασε (sic, om τοῦτον) marg sec m O. διεπέρασε] διεκόμισε 𝔄. εἰσιὼν 𝔄ΨΩ, ἐσιὼν ΒΟΦ et v. οἶδα ταῦτα] οἶδα πάντα 𝔄. Ἐρινῦς Β𝔄ΨΩ, Ἐριννῦς v. τοὺς δ'] τοὺς δὲ Β𝔄ΨΦΩ. τ. π. δεῖξον] τοὺς παλαιοὺς δεῖξον 𝔄, δεῖξον τοὺς πάλαι O. ἐνδόξους TDΔXΒΟΨΦ, ἐπισήμους 𝔄Ω et v. οὗτος δὲ Ἀχιλλεὺς ΒΟΨΦΩ, Ἀχιλλεὺς δ' οὑτοσὶ 𝔄, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς (Ἀχιλεὺς a) v. δὲ Ἰδομ.] δὲ om 𝔄. οὗτος δὲ Ὀδυσσεὺς ΒΟ, ἔπειτα Ὀδυσσεὺς ΨΦ et v, εἶτα Ὀδυσσεὺς 𝔄Ω.

2. ὦ Ὅμηρε ΒΜΨΩ, ὦ ὅρηρε O (ita O), ὅμηρε 𝔄Φ et v. ἔριπται Ω. λῆρος πολὺς] λῆρος σαφὴς Ψ. ἀμενηνὰ κάρηνα Od. κ', 521. post κάρηνα continuo: οὗτος δέ, ὦ Αἰακέ, τίς ἐστι; edd. vett. et fortasse ΨΩ, sed haec om ΒΟ𝔄Φ. delevi. ΑΙΑΚ. οὗτος δὲ ὦ μένιππε κῦρός (κύρος Φ) ἐστὶν ΒΟ𝔄Φ, ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν ΨΩ edd. vett. post κῦρός ἐστίν add.: οὗτος ξέρξης ΒΟΦ, om 𝔄ΨΩ et v. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν Β𝔄ΦDd et qui ὁ δὲ O, ὁ δὲ παρ' αὐτῷ Ψ, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ΩΜ, καὶ παρ' αὐτῷ edd. vett. Σαρδανάπαλλος ΒΟΨΦ, Σαρδανάπαλος v et Ω hic atque infra c. 6. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους] ὁ δ' ὑπὲρ τοῦτον 𝔄, ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτὸν (αὐτῶν Δ) TNΔ. ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἶτα σὲ Ω et v, καὶ Ξέρξης. ΜΕΝ. σὲ 𝔄, ΜΕΝ. εἶτα σὲ Ψ, ΜΕΝ. σὲ (caetera om) ΒΟΦ. ὦ κάθαρμα] ὦ om Ω. ζευγνῦντα edd.

διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ
Κροῖσός ἐστι. τὸν Σαρδανάπαλλον δέ, ὦ Αἰακέ, πατάξαι
μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον.' ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· δια-
θρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ.
οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύσομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.
3. ΑΙΑΚ. βούλει σοι ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς;
ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος οὗτός σοι ὁ
Πυθαγόρας ἐστί. ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ * Εὔφορβε ἢ 415
Ἄπολλον ἢ ὅ τι ἂν ἐθέλῃς. ΠΥΘ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ
Μένιππε. ΜΕΝ. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;
ΠΥΘ. οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρ' ἴδω εἴ τί σοι ἐδώδιμον ἡ
πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὤγαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό
σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς
δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ
κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. * 4. ΑΙΑΚ. οὗτος δὲ Σόλων 416
ὁ Ἐξηκεστίδου καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ παρ' αὐτοὺς Πιτ-
τακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς.
ΜΕΝ. ἄλυποι, ὦ Αἰακέ, οὗτοι μόνοι καὶ φαιδροὶ

---

vett. πλεῖν] πλεῦσαι 𝔄. τὸν Σαρδανάπαλλον δὲ ΒΟΦ et Ω (?), τὸν δὲ Σαρδανάπαλλον 𝔄, τὸν Σαρδανάπαλον δὲ Ψ et v. κατὰ κόρης Ψ, κατακόρρης a. μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ 𝔄 et v, μηδαμῶς· διαθρύπτεις γὰρ ΒΟΨΦ, μηδαμῶς διατρύπτης Ω pr. ἀλλὰ om Ω et cum lacuna Ψ. προσπτύξομαι edd. vett., sed προσπτῦσαί 𝔄, προσπτύσομαί ΒΟΨΦΩ ut Hemsterhusius optime divinarat. πάντως ΒΟΦ et v, πάντως αὐτῷ 𝔄ΨΩ. ἀνδρογύνῳ ὄντι 𝔄Ω et v, ἀνδρογύνῳ γε ὄντι ΒΟΨΦ.

3. καὶ τοὺς ΨΩ et v, τοὺς (καὶ om) ΒΟ𝔄Φ. νὴ Δία γε libri omnes. πρῶτος οὗτός ΨΦΩ et v, οὗτός om ΒΟ𝔄, ὁ om Ω. χαῖρε] χαίρετε ΩΜ. ἐθέλῃς 𝔄 et v, ἐθέλεις D, ἐθέλοις ΩΜ, θέλῃς ΒΟΨΦ. νὴ] νὴ δία Ο (ita Ο, sed solus). σύ γε] γε om 𝔄Ω. ἐστί om Ω. φέρ' ἴδω εἴ Ψ, φέρε ἴδω εἰ caeteri praeter 𝔄, qui: φαίην ἂν (sic). ἐδώδ. ἡ πήρα] ἡ πήρα ἐδώδιμον 𝔄. οὐ τοῦτο] οὔτι ΩΜ, οὔτοι (c. ras. in τοι) Ψ. ἄλλα] ἀλλὰ Β. ἴσον] εἰσι D. κύαμοι] κάμοὶ (c. ras. in κά) Ψ.

4. Σόλων — Θαλῆς] ὁ Σόλων — Θαλλῆς Ω. παρ' αὐτοῖς 𝔄ΩΜ, παρ' αὐτοὺς ΒΟΨΦ et v, possis: ὑπὲρ αὐτούς. ἄλλοι — πάντες] ἄλλοι πάντες· ἑπτὰ δὲ 𝔄. ἑπτὰ] ἔπειτα Φ. ὦ Αἰακέ, οὗτοι] ΒΟ𝔄ΨΦΩΜ, οὗτοι, ὦ Αἰακὲ edd. vett. μόνοι καὶ φαιδροὶ libri omnes, nullus: καὶ φαιδροὶ μόνοι. πλέως ΒΟΦ

τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος,
ὁ τὰς φλυκταίνας ἐξηνθηκὼς τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμ-
πεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών.
ΜΕΝ. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς
κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε.
ΜΕΝ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ κενοδοξία καὶ τῦφος καὶ
πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπῖσιν
417 * οὐκ ἀνάξιον ὄντα· πλὴν οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ
Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστίν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος
καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως
ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴ που ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ.
ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν·
ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν
σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. καὶ τοῦτο ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ
ἅπαντες. 5. ΣΩΚ. ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ.
καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

---

et v, ἀνάπλεως ΨΩΜ, ἔμπλεως 𝔄. ὥσπερ] καθάπερ 𝔄Ω. ἐγκρυφίας] εγκραφεας 𝔄. ὁ τὰς φλυκταίνας BOV, ὁ τὰς φλυκταίνας ὅλως Φ, (τὰς φλυκταίνας etiam TDY), ὁ ταῖς φλυκταναις (om ὅλος) 𝔄, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος (ὅλως Ψ) ΨΩ et v. σαυτὸν] σεαυτὸν 𝔄Ω. ἐς τοὺς BO et v, εἰς τοὺς 𝔄ΨΦΩ. μὰ δί' BOΔ𝔄Φ, μαδία a, μὰ δία ΨΩ et v. καινοδοξία Ψ. τῦφος — κρηπῖσιν B𝔄ΨΩ, τύφος — κρηπίσιν OΦ et v. οὐκ ἀνάξιον 𝔄ΩVTUYd, οὐκ ^ἀν^ ἄξιον (sic) Φ, οὐκ ἄξιον BOΨabc. πλὴν BO𝔄ΨΦ, πλὴν ἀλλ' Ω et v. τ. σ. ὤ.] ὤνησε τὸ σόφισμα ΩΜ, ὤνησε τὰ σοφίσματα 𝔄. ποῦ ποτε ἄρα ἐστιν BO𝔄Ω et qui ἐστίν· (abraso ν) Φ, ποῦ ποτ' ἐστὶν ἄρα Ψ, ποῦ ποτε ἆρα ἐστίν edd. vett. ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος — ἐνθάδε ἐστὶν] haec om BO soli. τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Φ. μετὰ — Παλαμήδους — ληρεῖ] et haec et Necyom. 18 et Verr. H. II, 17 fluxerunt e Platonis Apologia p. 41, A, quacum confer Pseudo-xenoph. Apolog. p. 411. ἐβουλόμην] ἠβουλόμην Ψ. αὐτὸν om 𝔄. ἐνθάδε] ἐνθάδ' Ψ. εἴη τοῦτο γνώρισμα Ψ𝔄, τοῦτο εἴη γνώρισμα Ω, εἴη τὸ γνώρισμα (om τοῦτο) BOΦ, εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα edd. vett. τοῦτο BO𝔄ΨΦΩ, τοῦθ' edd. vett. ἅπαντες] πάντες 𝔄.

5. τί τὰ] πῶς τὰ 𝔄. τά γε] τὰ 𝔄, τά τε d. σχήματα 𝔄 et pr Ω, σχήματα αὐτὰ caeteri et v. possis etiam σχήματα

ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων * φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ 418
τά γε σχήματα καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις,
ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα . . . . .
ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἧκε παρὰ σὲ Ἀρί-
στιππος καὶ Πλάτων αὐτός, ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου,
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών.
ΣΩΚ. περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; *ΜΕΝ.* εὐδαίμων,
ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τά γε τοιαῦτα· πάντες γοῦν
σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι καὶ πάντα
ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα * (δεῖ γάρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν) 419

αὐτῶν cum Hemsterhusio, certe αὐτά mendosum est. θεάσαιτο] θεάσοιτο ΒΟΦ. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί· (φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. abc) τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας 𝔄ΦΩabc in Ω μάλα πολλοὶ punctis cinxit rec. sed ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί, σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. με. ἀλλ' ἑώρακας V, ἄκροι φιλόσοφοι. σω. μάλα (πάλα D) πολλοὺς ἑώρακα. με. ἀλλὰ ἑώρακας (ἑώρας *T*) ΒΟΨDTd. Hemsterhusius, quem Lehmannus et in adnot. p. 46 Duebner secuti sunt non plane assecuti, primum vidit verba absurda σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα delenda esse, sive eis lacuna male expleta est, sive per errorem eadem vocabula bis scripta sunt, tum vero ille perspexit, post τὰ δ' ἄλλα aliquid deesse, sententiam puta prioribus oppositam. male tamen vir summus lacunam sic constitui jussit: μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα . . . . . ἑώρακας οἶμαι. immo sic ut supra posui, debebat: μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα . . . . . *ΜΕΝ.* ἀλλὰ ἑώρακας οἶμαι —. hanc enim rationem codices flagitant, quorum alii ultima ante lacunam τὰ δ' ἄλλα alii prima post lacunam με. ἀλλὰ servarunt. nimirum oculus librarii aberrarat ab τὰ δ' ἄλλα ad ἀλλά, qui uberrimus fons esse solet lacunarum. in iis autem quae desunt certo fuerat εἰσίν, quod verbum L. diligenter addit, ut modo § 4 dixit: ἅπαντες φαλακροί εἰσιν neque usquam omittit nisi ob causam rhetoricam, ut infra XXI, 2 med. caetera hoc similive modo suppleas: τὰ δ' ἄλλα [πίθηκοί εἰσιν οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφοῦσιν. *ΣΩ.* παράδοξα λέγεις.] *ΜΕΝ.* ἀλλὰ ἑώρακας —. confer Piscat. 32 init. et Pro Merc. Cond. 6 init. ἧκε] ἥκει 𝔄. παρὰ σὲ 𝔄 cum Hemsterhusio, παρὰ σοὶ caeteri et v. καὶ Πλάτων αὐτὸς] ἢ Πλ. αὐτὸς Ω, ἢ Πλάτων οὗτος 𝔄, καὶ Πλάτων ἐπὶ τούτῳ Ψ. μύρου] μύρων M solus, fortassis e Vitar. Auct. 12. ἐμοῦ δὲ] δὲ ἐμοῦ Ω. φρονοῦσιν;] λέγουσιν; 𝔄. γοῦν Ο𝔄ΩΜ, οὖν (Β)ΨΦ et
καὶ
v. ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα 𝔄Ω cum Solano, ἐγνωκέναι ταῦτα (καὶ m sec) Φ, ἐγνωκέναι ταῦτα ΒΟΨ et v. δεῖ γὰρ οἶμαι]

*οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς
αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.*
6. *MEN. τίνες δέ εἰσιν οὗτοι οἱ περί σε; ΣΩΚ.
Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου.
MEN. εὖ γε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν
σαυτοῦ τέχνην καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ.
τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν
κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἐπεὶ παρὰ τὸν*
420 *Κροῖσον καὶ τὸν Σαρδανάπαλλον ἄπειμι * πλησίον
οἰκήσων αὐτῶν· ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι
οἰμωζόντων ἀκούων. AIAK. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ
καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ λοιπὰ δ'*

οἶμαι γὰρ Ω. *τἀληθῆ* ΒΟΔΨΦΩ, *τὸ ἀληθὲς* 𝔄, *τἀληθὲς* edd. vett. *ταῦτα*] *τοῦτο* 𝔄, non male. *ᾤοντο τὸ πρᾶγμα*] *τὸ πρᾶγμα ᾤοντο Ω.* *εὐδαίμων — εἶναι.*] haec scripta sunt verissime. nunquam enim Socrates majorem hominum admirationem excitavit quam aetate Luciani, id quod mihi in oculos incurrit collectis qui de Socrate agunt locis M. Antonini, Maximi Tyrii, Aristidis, Apuleji, Gellii, Frontonis. nam etsi tum imperatore Stoico Stoicorum secta vel maxime florebat, summum tamen Socratis nomen etiam Zenonis Cleanthisque luminibus obstruxit, quum praesertim ille injustum supplicium tam fortiter pertulisset.

6. *εἰσιν οὗτοι* ΒΨΦ, *οὗτοί εἰσιν* 𝔄Ω et v, de *O* parum constat. *περί σε Φ*, *περὶ σὲ* v. *ὦ Μένιππε*] *ὦ* om 𝔄. *μέτει τὴν σαυτοῦ* (*σεαυτοῦ* M) *τέχνην* ΨΩM et v, *μέτει τὴν τέχνην* (om *σαυτοῦ*) 𝔄, *μεγίστην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην* ΒΟΦDY. nempe ex genuino *METEITHN* primo natum est *ΜΕΓΙΣΤΗΝ*, deinde ne verbum male deficeret, ex margine intrusa est glossa *ἀσκεῖς*. ita recte Hemsterhusius probante Cobeto V. L. p. 298. *οὐκ ὀλ. τῶν καλῶν*] adluditur ad Plat. Sympos. p. 204, D. confer Abreschium Lect. Arist. p. 112. *γὰρ ἂν*] *ἂν* om *Ω.* *ἄλλο
ἥδιον*
ἥδιον ΦΩ et v, *ἄλλο Ψ* (sic), *ἥδιον* (om *ἄλλο*) 𝔄, *ἄλλο* (om *ἥδιον*) Β*O*. et *ἥδιον* Bekker non male delevit. *μὰ Δί'*] *μὰ Δία* 𝔄.

ἐπεὶ παρὰ τὸν Κροῖσον καὶ τὸν (*τὸν* om 𝔄) *Σαρδανάπαλλον* (*σαρδαναπάλλων Φ*) *ἄπειμι* ΒΟ𝔄ΨΦ, *ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ ἄπειμι καὶ Σαρδανάπαλλον* ΩM, *ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι* edd. vett. *οἰκήσων αὐτῶν*] *αὐτῶν οἰκήσων* 𝔄. *ἔοικα γοῦν*] *ΣΩΚΡ. ἔοικας οὖν* 𝔄. *γελάσασθαι Ω.* *οἰμωζόντων ἀκούων* ΒΟΦΩ et v, *οἰμωζόντων αὐτῶν ἀκούων* 𝔄, *οἰμωζόντων ἐκείνων* (om *ἀκούων*) *Ψ* solus quod Sommerbrodtius probabat conferens D. Mort. 22, 3: *μόνος ᾄδων οἰμωζόντων ἐκείνων.* *νεκρῶν*]

ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

1. ΜΕΝ. Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει παρ' ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνως φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μέν, ὦ
Μένιππε, * ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ καιιέναι καὶ 421
προσίεσθαι τὸν θάνατον ἑκὼν καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς

νεκρῶν ων (sic) Ψ, νεκρὸς 𝔄Ω. λάθῃ] λάθοι Ψ. διαφυγών] (δια) φυγὼν (δια sec m) Ψ. τὰ πολλὰ libri omnes, certe BO𝔄Φ, puto etiam ΨΩ, quod mendosum est. τὰ λοιπὰ ego correxi in Quaest. L. p. 128 comparatis geminis in Gallo 33, Jov. Trag. 4, Pseudosoph. 12 idque multis probavi, sed τἄλλα scripsit Courierius ad Asinum p. 234 et docuit etiam ἄλλα et πολλά in codd. saepe confusa esse. δ' ἐσαῦθις] δὲ ἐς αὖθις B, δὲ εἰσαῦθις Φ, δ' εἰσαῦθις 𝔄Ω. ΜΕΝ. ἄπιθι 𝔄ΨΩ et v, ἄπιθι om BO, ΜΕΝ. ἄπιθι om Φ. ταυτὶ] ταῦτα 𝔄.

XXI.

Μένιππος Κέρβερος A.

1. ὁ Σωκράτης om Ψ. ὁπότε] ὅτε 𝔄. παρ' ὑμᾶς AΨΩM, (γρ. παρ) πρὸς ὑμᾶς F (p m), πρὸς ἡμᾶς Φ, πρὸς ὑμᾶς BO𝔄 et v. ἀνθρωπίνως AFΩM, ἀνθρωπικῶς BOΨ𝔄Φ et v, fortassis recte. ὁπότ' ἐθέλοις BOΨΔΦ et v, ὁπότε θέλοις 𝔄, ὁπότε ἐθέλοις F, ὁπότε θέλεις Ω. ὦ Μένιππε, ἐδόκει BODX𝔄Ψ et pr m Φ et schol. Graev., ὦ Μένιππε. παντάπασιν ἐδόκει AFΩ et sec m Φ et v. ἀτρέπτῳ] ἀτρέστῳ T solus. τῷ προσώπῳ BO𝔄ΩΦDAFXa et schol. Graev., τῷ φρονήματι Ψ, προσώπῳ (om τῷ) edd. vett. praeter a. προσώπῳ προσιέναι καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον AFΩ schol. Graev. (in γρ.) et edd. vett., προσώπῳ προσιέναι οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον (om καὶ) 𝔄, sed προσώπῳ προσίεσθαι τὸν θάνατον (omissis verbis καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι) BODU(V)ΨΦ et eodem modo sed καὶ addito: προσώπῳ καὶ προσίεσθαι τὸν θάνατον Δ. vetusta scriptura προσίεσθαι τὸν θ. Hemsterhusio aliisque bene probata est, quod nondum sufficit: neque enim ne sic quidem haec intelligi possunt, itaque vulgata

ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο

προσιέναι καὶ ita usus sum, ut ipse κατιέναι καὶ conicerem: προσώπῳ κατιέναι καὶ προσίεσθαι τὸν θάνατον —. nam προσιέναι ferri nequit praesertim ante verba καὶ προσίεσθαι, sed opus est verbo κατιέναι, quod et supra § 1: ὁπότε κατήει legitur et infra § 2: κατεληλυθέναι. (prope ab vero abest Schmiederi conjectura: προσώπῳ προσιέναι καὶ προσίεσθαι τὸν θάνατον). τὸν θάνατον δοκῶν libri omnes, absurda sed vetere eorum conjectura, qui pro vero προσίεσθαι glossam οὐ πάνυ δεδιέναι legerant. J. F. Gronovius et T. Hemsterhusius v. δοκῶν judicarunt delendum esse. at non videtur fieri posse, ut istuc δοκῶν omnibus codd. temere illatum sit. immo medii aevi conjectores pariter atque hodierni literarum et ductuum similitudinem sequi consuerant. ergo pro ΔΟΚΩΝ aliud quid indagandum est, quod primo ad literas simile sit, tum vero ita comparatum, ut eo restituto librorum scripturam ἐθέλων servare liceat. id vero duumviris illis non contigit, qui verbo δοκῶν temere expulso etiam ἐθέλων vel in ἐθέλειν vel in ἤθελεν pari temeritate mutare coacti sunt. denique Bekker probante Dindorfio conjecit: ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσίεσθαι τὸν θάνατον ἑκὼν —, quae hoc modo conjungi non posse certum est, nisi (ut supra ostendi) post προσώπῳ verba κατιέναι καὶ inserta fuerint. quo facto egregia et palmaris est Bekkeri emendatio ΕΚΩΝ pro ΔΟΚΩΝ, praesertim quum sic ἐθέλων optime habeat nec temere mutandum sit. ego vero Bekkeri illud ἑκὼν eo magis probo, quo saepius alibi exstat: ἑκὼν τι προσίεται. vide sis vel D. Mort. 8 med.: οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. cf. etiam infra § 2: οὐκ ἄκων —. τοῦτ' 𝔄ΨΟΩ et v; τοῦτο ΒΦΑΕ. ἑστῶσιν ἐθέλων] ἑστῶσι θέλων 𝔄. ἐπεὶ δὲ] ἐπειδὴ δὲ 𝔄, ἐπειδὴ F. κἀγὼ] καὶ ἐγὼ 𝔄. αὐτὸν om 𝔄. τῷ κωνείῳ] τῷ κωνίῳ ΒΟ, του[ω] κωνειου[ω] Ω. δακὼν τῷ κωνείῳ] haec verba cohaerent. Cerberus (sive ut in Demon. 45 Charon) mordere dicitur moribundos i. e. mori cogere. ergo Socratem cicuta mortuum non dente (ut alios) momordit sed cicuta. talis verborum lusus frequens est Aristophani, quod Dübnerum p. 16 non fugit. τοῦ ποδὸς] τοὺς[τοῦ] πόδας[ὀς] Φ (omnia pr m). ὥσπερ] ὁ δ' ὥσπερ Δ solus, pulchro anacolutho, quod olim et Lehmannus et ego probavimus, Bekker etiam recepit. frustra: nam ‚aves non addicunt'. ἐκώκυε] ἐκώκυεν Φ. ἐγίγνετο Dindorfius, ἐγίνετο 𝔄ΨΩΑF, ἐγένετο ΒΟΦ et v.

καὶ παντοῖος ἐγίγνετο. 2. *ΜΕΝ. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡΒ. οὔκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ καὶ ἀνδρεῖοι, τὰ δ' ἔνδοθεν ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡΒ. μόνος, ὦ * Μένιππε, ἀξίως τοῦ* 422
γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῄειτε μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

---

2. *ἀναγκαῖον αὐτὸ*] *αὐτὸ ἀναγκαῖον* 𝔄. *ὡς δῆθεν*] *δῆθεν ὡς* 𝔄. *οὐκ ἄκων*] *οὐ κακὸν* Φ. *θαυμάσονται οἱ θεαταὶ* B*O*a, *θαυμασομένων τῶν θεατῶν* 𝔄, *θαυμάσωνται οἱ θεαταὶ* ΨΦΩAF et v. *πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν* (*εἰδεῖν* a) *ἂν* edd. vett., *πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν* (om *ἄν*) B*O* (ita *O*) Ψ, *πάντων τούτων εἰπεῖν ἂν* (om *γε*) Ω, *πάντων καὶ τούτων εἰπεῖν ἂν* (sic) Φ, *πάντων γε τούτων εἰπεῖν ἂν* AF, *πάντων εἰπεῖν τοῦτ' ἂν* 𝔄. nihil temere novandum puto: suppleo autem tacite e superioribus *σοφιστῶν*. *τάδ'* edd. vett., *τὰ δὲ* B*O*Ψ𝔄ΩΦ, *τὸ δὲ* AFΩ. *μόνος*] *μόνον* 𝔄. *ἐσῄειτε* B*O*ΨΦΩ et v, *εἰσίητε* 𝔄, *εἰσῄειτε* AF. *μηδ' ὠθούμενοι* om 𝔄 solus, *μὴ δὲ ὠθούμενοι* habent AF. *ἀλλ' ἐθελ.*] *ἀλλὰ ἐθελούσιοι* BΦ, *ἀλλ' ἑκούσιοι* 𝔄. *ἅπασιν* om Ψ. Socratis morientis fortitudini, quam noster cum aliis quibusdam putat fictam fuisse, longe anteponit robur Diogenis et Menippi, quorum mors fuerit voluntaria. nam etsi plerique philosophi, ut Pythagoras (ap. Cic. De Senectute c. 20), ut ipse Socrates injussu dei emori suos vetuerunt: ii tamen quos Stoici mox imitati sunt, Cynici jam inde ab ipso Antistheno (de quo vide Athenaeum IV p. 157, b) hoc genus mortis non erubuerunt defendere. hinc multi cynici mortem sibi consciverunt, veluti Metrocles (Diog. L. VI, 6, 95) et Proteus, qui Olympiae se combussit laudatus ideo ab Theagene Cynico ap. Luc. De M. Peregr. 4, sed ab Luciano parum constanter reprehensus (ibid. c. 21 sqq.) mavult enim L. inconstans videri quam Socrati non insultare nec solum honeste viventi, sed etiam intrepide morienti. denique fieri potest, ut ipse Menippus *περὶ ἐξαγωγῆς* saturam conscripserit. certe in Varronis Menippea *περὶ ἐξαγωγῆς* (p. 194 sqq. ed. R.) mors voluntaria manifesto defensa erat.

XXII.

423 ## * ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. *ΧΑΡ.* Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα. *ΜΕΝ.* βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἥδιον. *ΧΑΡ.* ἀπόδος φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσαμεν. *ΜΕΝ.* οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. *ΧΑΡ.* ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; *ΜΕΝ.* εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω. *ΧΑΡ.* καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρέ, ἢν μὴ ἀποδῷς. *ΜΕΝ.*
424 κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας * διαλύσω τὸ κρανίον. *ΧΑΡ.* μάτην οὖν ἔσομαι πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν; *ΜΕΝ.* ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. 2. *ΕΡΜ.* νὴ Δί' ὠνάμην γε, εἰ μέλλω καὶ

XXII.

Πορθμέως καὶ Μενίππου ΓFM, *Χάρωνος* (in fine et in indice: *Χάρων*). *Μένιππος. καὶ Ἑρμῆς* A, *Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ* T.

1. *ἀπόδος*] *ἀπέδου* pr, *ἀπόδου* sec Ψ. *ὦ κατάρατε*] *ω κάκιστε* Ψ. *τὰ πορθμεῖα ὦ κατάρατε* (hoc ordine) O. *πορθ-*
ï α
μεῖα ΓOD3a, *πορθμεῖα* B, *πορθμῖα* F (ita F), *πορθμια* 𝔄ΨΩΩ2, *πορθμία* A, (ita A) Φ et v. *τοῦτό σοι* (*τοῦτοι* Ψ), *ὦ Χάρων, ἥδιον* BO𝔄ΨΦΩΩ2ΔAFM, *τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων* edd. vett. *ΧΑΡ.* personam om Φ. *φημί, ἀνθ' ὧν σε*] *οὐ γὰρ οὕτω σε* Ψ. *διεπορθμεύσαμεν* BΨΦ, *διεπορθμευσάμην* O𝔄AFΩΩ2 et v. *λάβοις*] *λάβοι* A. *παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος*] *παρ' ἐμοῦ ὀβολὸν οὐδένα* Ψ. *ἐγὼ δ'* AΨΩΩ2, *ἐγὼ δὲ* BO𝔄Φ et v. *καὶ μὴν ἄγξω*] *ἄγξω* (om *καὶ μὴν*) F, *κἀγὼ* sup. rec., sed pr m *καὶ μὴν* in Ω. *κἀγὼ* BOΨ(ΩΩ2) et v, *καὶ μὴν* Γ𝔄ΦAF. *σου*] *σε* ΔVU soli. *πατάξας* (*ἐνπατάξας* Δ) *διαλύσω τὸ κρανίον* BOΔΨΦ et v, *διαλύσω τὸ κρανίον πατάξας* 𝔄, *πατάξας τὸ κρανίον*
δια
(*κράνιον* A) *παραλύσω* ΓAF et qui *παραλύσω* (*δια* sec m) MΩΩ2. *ἔσομαι πεπλευκὼς τοσ. πλ.* Guyetus probante nullo, *ἔσῃ πεπλευκὼς τοσ. πλ.* AFΩΩ2 et v, *εἴην τοσ. πλ. πεπλευκὼς* 𝔄, *πεπλευκὼς τοσ. πλ.* (om *ἔσῃ*) Ψ, *πέπλευκας τοσ. πλ.* (om *ἔσῃ*) BOΦ. *ὑπὲρ ἐμοῦ* AF et pr m ΩΩ2, *σοι ὑπὲρ ἐμοῦ* 𝔄, *ὑπὲρ ἐμοῦ σοι* BOΨΦ et sec ΩΩ2.

2. *νὴ δί' ὠνάμην γε* BOΔΨΦ, *νὴ Δί' ὠναίμην* 𝔄, *νὴ Δία ὀναίμην* AF et Ω, sed marg. m ant. *γρ. ὠνάμην* et v. (*ὠνάμην*

*ὑπερεκτείνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα καὶ νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ᾔδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ᾔδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα καὶ τῆς κώπης συνεπελαβόμην καὶ οὐκ ἔκλαον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα * πρὸς τὸν πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε* 425
δεῖ· οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι. 3. *ΜΕΝ. οὐκοῦν ἄπαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. ΜΕΝ. μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑΡ. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ*

---

etiam Y, *ὠναίμην* etiam D3, *ἐοναίμην* TU, *ἐονάμην* V.) *εἰ μέλλω καὶ* ΒΟΔΨΦ, *εἰ μέλλω γε καὶ* 𝔄AFΩΩ2 et v. *ΜΕΝ.* personam om 𝔄. *ἕνεκα* ΒΟ𝔄ΨΦ et v, sed *ἕνεκα καὶ* AFΩΩ2 recte. vide gemina in D. Deor. V, 4 init., ibid. XXIII, 2 Prometh. 16. *νεωλκήσας*] *νεολκήσας* ΒΟΨ. *νεωλκήσας—πλὴν*] *νεολκήσω γὰρ τὸ πορθμεῖον καὶ παραμενεῖ πλοῖον. ΜΕΝ. πλὴν* 𝔄.
πλὴν—πῶς] *πλὴν ἄλλο γε μὴ ἔχω. πῶς Γ, πλὴν ἄλλο γε μὴ ἔχων πῶς* M. *πῶς ἂν*] *οὐκ ἂν* 𝔄. *ὡς* om *Γ*𝔄*ΦΩ*. *κομίζειν* ΒΟΦ𝔄ΩΩ2 et v, *κομίζεσθαι* (*Δ*)AF. *ὡς κ. δέον*] *διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν Ψ*. *διὰ τοῦτο*] *διατοῦτο* ΒΦFabc, ut solent.
μόνος οὖν] *μόνος, οὖν* A, *μόνος* (om *οὖν*) *O*. *προῖκα*] *ἄπροικα* et statim *οὐκ ἄπροικα Ψ*. *συνεπελαβόμην* 𝔄ΔD2AFΩΩ2, *ἐπελαβόμην* ΒΟΨΦ et v. *ἔκλαον* ΒΟΔ𝔄ΦΨ, *ἔκλαιον* AF et pr m *ΩΩ2* et v. *μόνος τῶν ἄλλων* ΒΟ𝔄ΨΦA et v, *ἐγὼ μόνος τῶν ἄλλων* F, *τῶν ἄλλων ἐγὼ μόνος ΔΩΩ2*. *ἐπιβατῶν*] *ὀδυρομένων* add *Δ*AFD2ΩΩ2 et tres Parisini ap. Lossium. *πρὸς τὸν πορθμέα Ψ* cum Hemsterhusio, *πρὸς πορθμέα* ΒΟΔVTFD3*Φ*, *πρὸς τὰ πορθμεῖα ΓΩ2*, *πρὸς τὰ πορθμία* (*πορθμια* 𝔄, *πόρθμια Ω* (ubi *ῖ* in ras.) 𝔄ΒΩ et v. *σε δεῖ*] *σοι δεῖ Φ*. *οὐ θέμις* ΒΟ𝔄 et pr m *Φ*, *οὐ γὰρ θέμις* ÁFΨΩΩ2 et sec *Φ* et v.

3. *ἄπαγέ με* ΒΟΓΨΦAF, *ἀπάγαγέ με* 𝔄ΩΩ2 et v. *ἐς*] *εἰς* 𝔄MΩ. *χάριεν* ΒAΦF, *χάριν Ψ*, *χαρίεν* v, *χαρίεν γε Γ*MΩΩ2.

ἐπὶ τούτῳ] *ἐπὶ τοῦτο* (sic) *Ψ*, *ἐν τούτῳ* 𝔄. *παρὰ τοῦ Αἰακοῦ* om *Γ*𝔄 et *Ω* pr, pro eis *παρὰ τῷ Αἰακῷ* M et m rec. in *Ω*. *προσλάβω*] *παραλάβω* D2. *οὖν*] *με* add *Φ*, *τὸν μηδ'*

ἔχεις. ΜΕΝ. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ᾄδων οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡΜ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅντινα ἄνδρα διεπόρθμευσας, ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ. ΜΕΝ. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

426

* XXIII.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1. *ΠΡΩΤ. Ὦ δέσποτα καὶ βασιλεῦ καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥΤ. σὺ δὲ τίνων δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡΩΤ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλεως ὁ Ἰφίκλου Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀπέθανον τῶν ἐπ' Ἰλίῳ, δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον*

ὁτιοῦν κεκτημένον μάτην addit D2. *θέρμους, εἰ θέλεις*] adfert Thomas p. 183, 9. *τὸ δεῖπνον*] *τὸν δεῖπνον* Ψ. *τοῦτον— ἤγαγες*] *ἡμῖν ὦ Ἑρμῆ τὸν κύνα τοῦτον ἤγαγες* 𝔄. *καὶ ἐλάλει*] *ἐλάλει καὶ* 𝔄. post *ἐλάλει* habet *καταγελῶν* et om post *ἁπάντων* F. *τῶν*] *τῶν δ'* O. *τῶν ἐπιβ. ἀπ.*] *πάντων τῶν ἐπιβατῶν* 𝔄. *ἐπισκώπτων*] *ἐπισκόπτων* Ψ. *καὶ μόνος—ἐκείνων*] haec om 𝔄, *ὅντινα* ΓΨAFMΩΩ2, *οἷον* 𝔄, *ὁποῖον* BOΦ et v. *ἄνδρα* om 𝔄Ω2. *κοὐδενὸς*] *οὐδενὸς* AFΩΩ2. *κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει*] haec om BO𝔄ΨΦ. *λάβω ποτέ. ΜΕΝ.*] *λάβω.* (nova persona:) *πότε* A, *λάβω. ΜΕΝ. πότε* (*πότε*; a) ΩΩ2Fa. idem F marg. pr m: *γρ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ὦ βέλτιστε.* *λάβῃς*] *λάβοις* Ψ et (?) C. *οὐκ ἂν*] *ἂν* om c. *λάβοις*] *λάβῃς* 𝔄.

XXIII.

Πρωτεσίλεως. Πλούτων A (ter), *Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης* Δ, *Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου* FΩ et v.

1. hunc dialogum spectasse videtur Tzetzes Chil. II, 783. *ΠΡΩΤ.*] *Πλούτων* a. *Δήμητρος*] *Δημητρα* (sic) 𝔄. *θύγατερ*] *θυγάτηρ* A. *τίνων* BO𝔄ΦAF, *τίνος* edd. vett. *Πρωτεσίλεως* A, *Πρωτεσίλαος* caeteri et v. *Φυλάκιος*] *Φινάκιος* D, *Φυλακήσιος* Y, quae fuit conjectura. *Ἀχαιῶν*] *Ἀτρειδῶν* 𝔄. *ἀπέθανον* 𝔄, *ἀποθανὼν* caeteri et v, syntaxi non toleranda. *ἐπ'*]

ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛΟΥΤ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα,
ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι, πλὴν οὐδεὶς ἂν
αὐτῶν τύχοι. ΠΡΩΤ. ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ,
ἐρῶ ἔγωγε, * τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ 427
θαλάμῳ καταλιπὼν ᾠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακο-
δαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.
ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ
δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ
καταβῆναι πάλιν. 2. ΠΛΟΥΤ. οὐκ ἔπιες, ὦ Πρω-
τεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡΩΤ. καὶ μάλα, ὦ
δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛΟΥΤ.
οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ κἀκείνη ποτὲ καὶ οὐδέν
σε ἀνελθεῖν δεήσει. ΠΡΩΤ. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν δια-
τριβήν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη καὶ
οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛΟΥΤ. εἶτα τί σε ὀνήσει
μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρού-
μενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν * 428
παρ' ὑμᾶς, ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ'
ὀλίγον. ΠΛΟΥΤ. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα οὐδὲ
ἐγένετο πώποτε. 3. ΠΡΩΤ. ἀναμνήσω σε, ὦ Πλού-

ἐν 𝔄 ὦ προτεσίλαε A. οὐδεὶς ἂν] ἂν om 𝔄. αὐτῶν τύχοι BO𝔄ΦAFCDΔ(V), αὐτῶν τύχῃ edd. vett. probo tamen Hemsterhusi conjecturam a Bekkero receptam: αὐτοῦ τύχοι. notas et compendia pro ου et ων (οῦ et ῶν) longe simillima esse constat. cum plurali Lehmannus comparabat D. D. II, 2 fin., qui addere poterat Asinum c. 5. τοῦ ζῆν] τὸ ζῆν F. ἀιδονεῦ a, ὦ Ἀϊδωνεῦ 𝔄. ἔτι] οὖσαν ἔτι 𝔄. ἀπολιπὼν Ω rec. sup. κατα. ὁ οὖν] ὁ δ' οὖν 𝔄.

2. ὕδωρ] πῶμα M. ὑπέρογκον] ὑπέρποτον 𝔄. Hemsterhusius quum de significatione v. ὑπέρογκος optime judicavit, tum Heliodori locis ostendit seriores hac voce mire abuti. vere atticum tali in re fuisset: τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς ἦν. περίμεινον] παράμεινον D. ἀφ. γὰρ] γὰρ om Φ. κἀκείνη BO𝔄DAF, κἀκείνων Φ, ἐκείνη edd. vett. οὐδέν σε v, οὐδέν σε 𝔄, οὐδὲ σε BOΦFA (ita A). δεήσει] δεήσῃ BF. οἷον] οἷόν τι 𝔄. ὀδυρούμενον Φ et v, ὀδυρόμενον BO (ita O) 𝔄ΔAF. ἀκολουθεῖν] ἀκολουθεῖν μοι 𝔄. λήψῃ] λήψει D solus. μετολίγον Φ ut solet. ἐγένετο v, γέγονε A solus, γίνεται B𝔄Φ, γίγνεται OF. πώποτε] ποτε 𝔄.

3. Ὀρφεῖ—Εὐρυδ.] Ὀρφεῖ τε γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν

των· Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛΟΥΤ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὢν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου [ἐκείνῃ] νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη προσήσεταί σε οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΦΕΡΣ. οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον τῇ ῥάβδῳ νεανίαν αὖθις καλὸν
429 ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ * τοῦ παστοῦ. ΠΛΟΥΤ. ἐπεὶ Φερσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον· σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

Εὐρυδ. 𝔄, non male, si articulus τὴν Εὐρυδ. servatur. ὁμογενῆ μου] ὁμογενῆ (om μου) F, ὁμοεθνῆ μοι 𝔄, ut possis: ὁμογενῆ μοι. Ἄλκηστιν] ἄλκϋστιν F. παρεπέμψατε] ἀνεπέμψατε 𝔄. θελήσεις] θέλεις ΔM, δέξῃ 𝔄. οὕτω] οὕτως BO. δὲ — ἄμορφον] δὲ τοιοῦτος ὢν κρανίον γυμνὸν καὶ ἄμορφον 𝔄. ὢν] ὂν MF. ἐκείνῃ om 𝔄 et deleri potest ut natum ex inferiore κἀκείνη. φανῆναι] παρεῖναι 𝔄. φανῆναι; inter et πῶς δέ nova persona in A. κἀκείνη] καὶ ἐκείνη 𝔄. προσήσεταί BO𝔄ΦAFDTVU, προσόψεταί edd. vett. οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη BOΦΩΨ et v, οὐ διαγνῶναι δυναμένη 𝔄, οὐδὲ δυναμένη διαγνῶναι AF, male. φοβήσεται] φοβηθήσεται 𝔄. φεύξεται] φρίξεται 𝔄. τοσαύτην] ταύτην 𝔄. τοῦτ'] τοῦτο BO𝔄ΦAF. τὸν Ἑρμῆν κέλευσον ἀπεργάσασθαι — παστοῦ adfert mediis verbis omissis Thomas p. 66, 9. ἤδη ὁ] haec om 𝔄. καθικόμενον τῇ 𝔄MΩ, καθικόμενον ἐν τῇ BOΦAF et v nempe ἐν ortum est e superioribus: ἐν τῷ φωτί. libri νεανίαν εὐθύς. corrigendum esse νεανίαν αὖθις cum Voigtlaendero in Qu. L. p. 151 observavi idque probavi aliis, ut Bekkero (in adnot.) et qui recepit Dübnero. παστοῦ] παστοῦ ἀποπλέων 𝔄, (scil. ex § 1: ἐν τῷ θαλάμῳ — ἀποπλέων). ἐπεὶ] pro hac una voce 𝔄: οὕτω ποίει ὦ Ἑρμῆ ἐπεὶ καὶ τῇ —. Φερσεφόνῃ 𝔄O (ita O), φερσεφόνει (ει in lit.) B, Περσεφόνῃ ΦAF et v. hinc paullo supra (ante οὐκοῦν) personae nomen pro ΠΕΡΣ. item scripsi ΦΕΡΣ. sicut ibi dat schol. B: οὐκοῦν: τῆς κόρης ἤτοι τῆς Φερσεφόνης ὁ λόγος —. sed pro verbis ἐπεὶ Φερσεφόνῃ praestat ex 𝔄 rescribere: ἐπεὶ καὶ τῇ Φερσεφόνῃ — eadem syntaxi quae est in D. Deor. XX, 2 med. et Jov. Trag. 5 med. at sic quoque vitium latet.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

1. *ΔΙΟΓ.* *Ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;* *ΜΑΥΣ.* *καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μέν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου προέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ * μέγας* 480 *καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;* 2. *ΔΙΟΓ.* *ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;* *ΜΑΥΣ.* *νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις.* *ΔΙΟΓ.* *ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐκείνη ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα*

---

deest enim, ex quo liqueat Mercurium praesentem huic sermoni interesse. itaque toto libri 𝔄 supplemento ut vere Lucianeo utendum esse arbitror et scribendum: *ΠΛΟΥΤ.* *οὕτω ποίει, ὦ Ἑρμῆ· ἐπεὶ καὶ τῇ Φερσεφόνῃ συνδ.*

XXIV.

1. *καὶ ἐπὶ τῇ*] *καὶ* om 𝔄. *καὶ Λυδῶν*] *καὶ* om 𝔄. *προέβην*] ita correxi. libri: *ἐπέβην*, quod jam Hemsterhusio visum est mendo laborare. *καταστρεφόμενος*] *καταστρεψάμενος* 𝔄. *καὶ καλὸς ἦν* BOΦ et v, *καὶ καλός γε ἦν* 𝔄. ego malim cum Hemsterhusio: *καὶ ὅτι καλὸς ἦν.* *τὸ δὲ μέγιστον*] *καὶ τὸ μέγιστον* 𝔄. *ἀλικαρνασῷ* et § 2: *ἀλικαρνασεῦσι* a, sed § 3: *ἀλικαρνασσῷ.* *παμμέγεθες*] *παμμεγεθὲς* (sic) 𝔄. *ἐς κάλλος*] haec om 𝔄. *τοῦ καλλίστου, οἷον*] *τοῦ καλλίστου οἷον* (sic; ω suprascr.) Φ. *εὕροι* BO (V), *ἴδοι* 𝔄, *εὕρῃ* Φ et v. *δικαίως ἐπὶ τούτοις*] *ἐπὶ τούτοις δικαίως* 𝔄, non male.

2. *νὴ Δί'*] *νὴ Δία* 𝔄. *ἐκείνη ἔτι σοι* BO, *σοι ἔτι ἐκείνη* 𝔄, *ἔτι σοι ἐκείνη* Φ et v. *εἰ*] *ἢ* 𝔄. *οὐκ ἔχω εἰπεῖν* BO𝔄Φ et v, *οὐκ ἂν ἔχω εἰπεῖν* M. *ἕνεκα*] *ἕνεκεν* 𝔄. *προτιμηθείη*]

τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω καὶ γυμνὰ καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως . . . . . εἶεν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι· σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. 3. ΜΑΥΣ. ἀνόητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης; ΔΙΟΓ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε, οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο, Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ αὑτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δέ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν·

προτιμήσειεν 𝔄. ῥῖνας 𝔄, ῥίνας v. ἀποσεσιμώμεθα O. ἴσως εἶεν BOΦ et v, ἴσως (om εἶεν) 𝔄, ἴσως εἶεν καὶ (V). sententia, ut ex opposito patet, haec fuit: ‚lapides illi Halicarnassensibus forsitan in pretio sint, ut eos ostentent.‘ quare nec vulgata, in qua Hemsterhusius acquiescebat, ferri potest, nec vero satis est ἂν addidisse cum Bekkero (qui ἴσως εἶεν ἄν) et (qui locabat ἴσως ἂν εἶεν) Dindorfio. immo praeter istuc ἂν etiam adjectivum excidit. neque tamen hodie probo supplementum meum: ἴσως [ἐπιτήδειοι ἂν] εἶεν, quocum contuleram Navig. c. 37 et Arist. Eccles. v. 79, sed nunc ita potius suppleo: ἴσως [ἄξιοι ἂν] εἶεν —. sic demum sententia prorsus est idonea. atque etiam structura est attica: vide Arist. Achar. 201 et locum gemellum Luc. Anachars. c. 9 med. ὡς δή] πρὸς δή 𝔄. ἀπολαύεις] ἀπολαύσεις 𝔄.

3. ἀνόητα οὖν μοι] ἀνόητ' οὖν ἐμοὶ 𝔄. ἐκεῖνα πάντα] πάντα om 𝔄. Μαύσωλος καὶ Διογένης] haec frustra mutabat Cobetus in V. L. p. 115. οὐκ ἰσότ. — οἰμώξ.] οὐκ ἰσότιμος μὲν ὦ βέλτιστε ἀλλὰ Μαύσωλος μὲν οἰμώξ. 𝔄. τῶν — εὐδαιμ.] ὧν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμ. 𝔄. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν BOΦ et v, καὶ τάφον μὲν τὸν ἐν 𝔄. ego malim: καὶ ὁ μὲν τάφον ἐν —. ἐρεῖ ἑαυτοῦ BOΦ et v, ἐρεῖ αὑτῷ 𝔄, unde reposui: ἐρεῖ αὑτῷ. neque enim intelligo, qua de causa ἐρεῖ in ἔχει mutarit Cobetus V. L. p. 234. κατεσκευασμένον BO𝔄Φ, κατασκευασμένον abc.

ὁ Διογένης] Διογένης 𝔄. εἰ καὶ — οἶδεν] οὐκ οἶδα εἴ τινα

οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς, ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

ΝΙΡΕΩΣ ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. ΝΙΡ. Ἰδοὺ δή, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε, * οὐ 432
καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. τίνες δὲ καὶ ἔστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡΣ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν ἁπάντων εὐμορφότατον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνὸς οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ.

καὶ τάφον ἔχει 𝔄. οὐδὲ γὰρ] οὐδὲν γὰρ Lehmannus olim et postea Cobetus V. L. p. 234 et Dindorfius. at sapientor Lehmannus in ed. sec. p. 76: ‚conjecturam οὐδὲν — nunc facile retracto.'
ἔμελεν] ἔμελλεν a. περὶ αὐτοῦ 𝔄 (V), περὶ αὐτοῦ Φ et v, περὶ τούτου BO. ἀνδραποδωδέστατε] ἀνδραπωδέστατε B.

XXV.

Θερσίτου] καὶ Θερσίτου Ba, Νιρεύς. Θερσίτης. Μένιππος A.
1. οὑτοσι] οὗτος 𝔄. εὐμορφότερος BO𝔄DAΦ, εὐμορφώτερος F et edd. vett. ἐστίν. εἰπὲ] ἐστιν. ΘΕΡΣ. εἰπὲ 𝔄.
ἔστε] ἔστων 𝔄. πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] πρότερον γὰρ οἶμαι χρὴ 𝔄, solus cum Solano, non male. sed vulgatam in Qu. L. p. 100 defendi, vide tamen quae dixi ad Charonem c. 11.
τοῦτο] τοῦτ' 𝔄. ΝΙΡ. nulla persona in A (ita A).
οὖν ὁ Νιρεὺς BODAΦF, οὖν Νιρεὺς 𝔄, ὁ Νιρεὺς et infra οὖν ὁ Θερσίτης edd. vett. μὲν ἤδη] μὲν δὴ Ω.
τοῦτ' ἔχω] τοῦτο ἔχω B𝔄AΦFΩ. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς] ὁ τυφλὸς ἐκεῖνος (om Ὅμηρος) 𝔄. ἁπάντων εὐμορφότερον (εὐμορφώτερον M) BAΦFM, sed εὐμορφότατον ἁπάντων O (ita O), εὐμορφότατον (om ἁπάντων) A, ἁπάντων εὐμορφώτατον edd. vett. superlativum revocavi. vide Il. β, 673. ψεδνὸς] ὁ ψεδνὸς 𝔄. ὥρα δὲ σύ, ὦ Μένιππε BOΦ, ὥρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε VTU, sed ὥρα δέ σοι, ὦ Μένιππε edd. vett., ὥρα δὲ καὶ σοί, ὦ Μένιππε A et qui ὥρα (o supra item pr m) F, denique ὥρα δέ σοι

ὅρα δὲ σὺ ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χαρόπου, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. 2. MEN. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἂν διακρίνοιτ' ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP. καὶ μὴν ἐροῦ Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ . . . . . ἃ βλέπω καὶ ἃ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ

ὦ Μένιππε εἰπεῖν 𝔄. quae non sunt nisi duae lectiones, genuina in BOΦ et interpolata in 𝔄, caetera ad alterutrum genus alludunt. compara D. Deor. 6, 2, Hermotim. 65, Gallum § 1. εὐμορφότερον BOD𝔄ΦAF, εὐμορφώτερον edd. vett. ἐμέ γε] ἐμέ δήπου 𝔄. τὸν Ἀγλ.] τὸν τῆς Ἀγλ. 𝔄. Χαρόπου Duker ad Thucyd. II, 80, Χαρώπου 𝔄, Χάροπος caeteri et v, quod Hemsterhusius servabat. at Lucianus continuo adfert Jl. β', 673 et mox § 2 ἀλαπαδνόν e v. 675 mutuatur, hoc est totum illum Homeri locum diligenter contulit, in quo Χαρόποιο (sive Χαρόπου) exstat. non magis credibile est, Hyginum quum in Fab. 97 (p. 92 Schm.) recte scripsisset: ‚Nireus Charopi — filius' eundem in Fab. 270 (p. 145) scribere potuisse: ‚Nireus Charopis filius' ubi ‚Charopi' primus Scheffer restituit.

2. οὐχὶ] οὐ 𝔄. κάλλιστος] εὐμορφότερος 𝔄. τὸ δὲ κρανίον] τὸ κρανίον δὲ 𝔄. ἄρα διακρίνοιτο BOΦAF et v. διακρίνοιτο (om ἄρα) 𝔄Ψ. itaque correxi: ἂν διακρίνοιτο. Bekker conjecit: ἄρα διακρίνοιτ' ἄν. at ἄρα h. l. nihil significat. τοῦ Θερσίτου] τοῦ τοῦ Θερσίτου 𝔄. ἀλαπαδνὸν] ἀλαπαδνῶδες 𝔄. ἐροῦ A𝔄, ἔρου ΦF et v. καὶ μὴν ἐροῦ Ὅ.] Arist. Aves v. 66: καὶ μὴν ἐροῦ τὰ πρὸς ποδῶν. ὁπότε] ὅτε 𝔄. Ἀχαιοῖς] Ἕλλησιν 𝔄. ἐγὼ δὲ ἃ καὶ νῦν βλέπω ἔχεις A, ἐγὼ δὲ βλέπω, ἃ καὶ νῦν ἔχεις F cum Schmiedero, sed ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις BOΦΩΨ et edd. vett., ἐγὼ ἃ βλέπω καὶ ἃ νῦν ἔχεις 𝔄. quum Schmiederi conjecturam liber Guelferbytanus exhibuerit, multi eam, in his ego quoque in Epist. Cr. p. XXIII temere probavimus. at ista hoc habet viti, quod Lehmannum et in V. L. p. 235 Cobetum non latuit, dico vitiosum καί. nihilo melius est, quod placet Cobeto: ἐγὼ δὲ βλέπω ἃ νῦν ἔχεις. nam vocem καί libri omnes tuentur. immo (praesertim libris BOΦ et ex altera parte libro 𝔄 in universum consentientibus) proficisci oportet ab lectione antiqua: ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω καὶ (ἃ) νῦν ἔχεις. ita hoc unum relinquitur, quod Hemsterhusius juvenis divinarat, postea autem

τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. *οὔκουν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε;* ΜΕΝ. *οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.* ΘΕΡΣ. *ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1. ΜΕΝ. *Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν.* ΧΕΙΡ. *ἀληθῆ ταῦτα ἤκουσας,*

---

rejecit, ut una vel altera vox hinc perierit. equidem non post *ἔχεις* sed post · *ἐγὼ δὲ* (ubi 𝔄 *δέ* omittit) sigma posui lacunae. suppleo autem sive *μόνα σκοπῶ* sive quid simile hoc modo: *ἐγὼ δὲ [μόνα σκοπῶ] ἃ βλέπω καὶ ἃ νῦν ἔχεις.* vide inprimis Prometh. II § 14 fin. *οὔκουν* 𝔄AFVbc, *οὐκοῦν* v. *εὐμορφότερος* B𝔄ΦAF, *εὐμορφώτερος* v. *ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι*] *ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα εὐμορφότερος* (om *εἰμι*) 𝔄. *ὦ Μένιππε*] *ὦ Μένιππε τούτου* 𝔄. et *τούτου* etiam in cod. Parisino Belinus reperisse videtur. *οὔτε ἄλλος εὔμ.*] *οὔτ' ἄλλος τι εὔμ.* 𝔄. *ἐν ᾅδου*] *ἐν τῷ ᾅδῃ* AF. *ὅμοιοι*] *ὅμοια* A. *ἅπαντες*] *πάντες* 𝔄. *ἐμοὶ μὲν*] *ἐμοὶ μὲν οὖν* D solus. *κ. τ. ἱκ.*] confer Adv. Indoct. 28 et Navig. 46. in fine dialogi addit A: *Νεκρικοὶ Διάλογοι Δέκα ἕξ—.*

XXVI.

Adnotatio nostra ad mortuorum dialogos triginta plane absoluta erat, quum sero accepimus lectiones duorum Venetorum, codicis *Ω* (no. 434) et qui melior est *Ψ* (no. 436). quae unice ad ultimos horum dialogorum pertinent: insunt enim dialogi mortuorum XXIII—XXX. contulit J. Sommerbrodtius suamque collationem inseruit Museo Rhenano Nr. XXIV p. 601—606. necesse est autem codicum scripturis judicandis literas omnes earumque apices rimari. quo magis lectores meos rogo, ut illos Musei locos ipsi evolvant. ita demum scripturas omnes omnium codicum, qui adhuc excussi sunt, in conspectu positas poterunt videre. pertinet enim ad historiam textus graeci cavere, ne quid in hoc genere unquam temere negligatur. novae tamen lectiones, quae quidem recipiendae sint, propemodum nullae inveniuntur. sic quoque nonnulla insunt memoratu haud indigna, de quibus nunc pauca dicturus sum. quo facto in dialogis nuper edi coeptis sic pergemus, ut dialogus XXVItus primo loco collocetur. quum enim ad finem dialogi XXV. perventum esset atque ipse rerum ordo proxima quaeque continuari juberet: hos potissimum locos sumsi ego, non elegi. attamen brevi spatio tot tamque turpiter corrupti loci documento

ὦ Μένιππε, καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν,

---

erunt, totius Luciani in integrum restituendi quanta difficultas sit, quanta haud raro obscuritas. illuc redeo. XXIII, 3 οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη (hoc ordine) etiam ΩΨ. ibidem ἐν post καθικόμενον om Ω. XXV, 2 ἄρα (post μόνον) om etiam Ψ. ibidem ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω ΩΨ. in dialogo XXVI lectiones libri Ω unus Herwerden in l. ‚Plutarchea et Luc.' p. 59 contulit, quae nunc a me suo loco suppletae sunt. XXVII, 1 verba οὐδὲν δέον habet Ω, sed om Ψ. ibidem παγγέλοια ἐρεῖν Ψ, ἑωρακέναι παγγέλοια Ω. c. 2 οἱ μὲν ἄλλοι Ψ, καὶ ἄλλοι μὲν Ω. paulo post ἐς Ἐλευσῖνα Ψ, Ἐλευσῖνάδε Ω. ibidem pro πολέμων ΩΨ: πολεμίων inepte. c. 3 ὑπεξορμήσας Ψ, προεξορμήσας Ω. ibidem τοῦ Ἀρσάκου τὸν κοντὸν etiam Ψ. c. 4 κοντὸν προβεβλημένος (hoc ordine) ΩΨ. ibidem ὁ Θρᾷξ δὲ ἐπὶ Ψ et idem προβολὴν et mox ἐπειδὴ παρῆλθεν, tum idem ἐκ τοῦ βορβόρου. ibid. ὑπὸ τὴν πυγὴν servant ΩΨ. ibid. τῶν ἄλλων Ψ, τοῖς ἄλλοις Ω. c. 5 ὁ ἰδιώτης om Ω, at servat Ψ. c. 6 κἀγὼ δὲ ὅτε Ψ, ἐγὼ δὲ ὁπότε Ω. ibid. προσδραμὼν Ω, sed lacuna in Ψ. c. 7 ὁ δανειστικὸς ὁ ἐκ πίσης Ω, sed ὁ δῶρι tum lacuna et πειραιῶς (pro πίσης) Ψ. ibid. εἰ τάλαντα Ω, ὅς τάλαντα Ψ. ibid. χίλια ὁμοῦ Ψ. ibid. ὅτι χρήματα Ψ, ὡς τὰ χρήματα Ω. ibid. οὐδὲν Ω, μηδὲν Ψ. ibid. ὑπονοῶν ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος Ψ. ibid. παρέσχοντο Ω, sed παρέσχον τότε Ψ. c. 8 δὲ om ΩΨ. ibid. πολλοί γε Ω, sed πολλοὶ δὲ Ψ. ibid. καὶ (ante πάντες) om Ψ. ibid. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον habere videntur ΩΨ. c. 9 οὖν om Ψ. ibid. βασιλεύς τις et mox σατράπης Ψ, sed βασιλεὺς et mox σατράπης τις Ω. ibid. εἶχον Ω, sed ἔχων Ψ. XXVIII, 1 ἡμῖν ὁμοίως Ψ, ὁμ . . . ἡμῖν (rasura) Ω. ibid. μόνον δὲ αἱ Ψ, μόναι (sic) Ω. ibid. τίς ὁ Φινεὺς ἦν ἢ τίς ὁ Λυγκεὺς etiam Ψ, non item Ω. ibid. μόνος ἀνὴρ Ψ, μόνος καὶ ἄρρην Ω. ibid. ἡδίονος ἐπειράθης Ω. ibid. ὁπότε Ψ, ὅτε Ω. ibid. octo verba ἀμείνων — γυναικεῖος om Ψ, quibus postea suppletis ortae sunt turbae personarum. ibid. γὰρ om et habet ἐπάλξεσιν Ω. c. 2 ποτε Ψ, sed ποτε ὦ Τειρεσία Ω, qui mox om τῷ βίῳ. ibid. δὲ ὅμως Ψ, δ' ὅμως Ω. ibid. ἐνεφράγη et mox ἀπετάθησαν Ψ, sed Ω om. quatuor verba καὶ — ἀπεσπάσθησαν. ibid. ἀνέφυ Ω, sed in Ψ pro verbis ἀνέφυ — ἐξήνεγκας est lacuna. ibid. ἀνεφάνης Ω, ἐφάνης Ψ. ibid. ταῦθ' Ω, τοῦθ' Ψ. c. 3 σὺ οὖν Ψ, sed σὺ δὲ Ω. ibid. τί ἔχεις habet et om τοῦτο Ω. XXIX, 1 σαυτὸν Ψ, σεαυτὸν Ω. ibid. ἐμέλλησας Ω, ἐμέλησας Ψ. ibid. μεγάλα Ω, μέγα Ψ. ibid. γὰρ Ψ, γοῦν Ω. ibid. τοῖς Ψ, ἐπὶ τοῖς Ω. ibid. ἠξίους Ω, ἠξίωσας Ψ. ibid. πολὺ om Ω, πολλοὶ habet Ψ. ibid. μοι Ψ, μοι τῶν ἄθλων Ω. c. 2 τῶν ὅπλων παραδοῦναι Ω, τῶν

ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ἔζων ἀεὶ καὶ

ὅπλων παραδιδόναι Ψ. ibid. *κινδύνους ὑπέμενεν* Ω, *κινδυνεύειν ὑπομένει* Ψ. ibid. *ἐπὶ Τρωσὶ* ΩΨ. ibid. *ἡ* om ΩΨ. ibid. *τοῦτο ἐπιτάττοι* ΩΨ. XXX, 1 *οὗτος* ΩΨ. ibid. *ἀκούσω* Ω, *ἀκούω* Ψ. ibid. *εἰ δικαίως* Ψ, *εἰ καὶ δικαίως* Ω. ibid. *ὡς* Ω, *ὅπως* Ψ, qui mox *διακρίνομεν*. c. 2 octodecim verba *ὁπόσα* — *δηλαδὴ* om Ω. ibid. *ἐπικέκλωστο* Ψ, qui mox om altero loco *ὑπὸ τῆς Μοίρας*. ibid. *ἐδρῶμεν* Ω, *δρῶμεν* Ψ. ibid. *εἰ τοίνυν ἀναγκασθείς τις* Ψ, *εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς* Ω. ibid. *φονεύσειέ* Ψ, *φονεύσειέν* Ω. ibid. *βιαζομένῳ* Ψ, *βιαζόμενος* Ω. ibid. *ὑπηρετεῖ ὄργανον ὂν τοῦτο* Ψ, *ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν* Ω. ibid. *πρώιμῳ* Ω, *πρώτως* Ψ. ibid. *ἣν δέ τις* Ω, sed *ἣν δέ τινα.* Ψ, qui mox post *ἣ* om *τίνα*. nunc demum elucet qui factum sit, ut *τίνα* in aliquot codd. male omitteretur. ibid. *κομίδας* Ω, *πεμφθεὶς* Ψ. c. 3 *ὅπως ἄδικα* ΩΨ. ibid. *ἐκεῖνό γε*] *γε* om ΩΨ. ibid. *ἔχοι τις ἂν ὡς* ΩΨ (si fides silentio). ibid. *τὸ ἀντιλέγειν* Ψ, *ἀντιλέγειν* Ω. ibid. *γιγνόμενα* Ψ, *γινόμενα* Ω. ibid. *ἀπολαύσεις τῆς ἐρωτήσεως* ΩΨ et Ψ om *σύ*. ibid. *τις* om Ψ. ibidem *τὰ ὅμοια ἐρωτᾶν* Ψ, *ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια* Ω. — Haud sane mihi contigit horum librorum auxilio locos mendosos, ut in XXVIII, 2 verbum *ἀπεσπάσθησαν* emendare: propterea quod plerasque omnes scripturas quae supra positae sunt ex aliis codd. dudum consignatas habebam. at ne sic quidem sine ullo fructu codicum ΨΩ lectiones oculis perlustravi, nec plane despero fieri posse, ut alii cernant acutius et paulo plus quam ego inde lucri percipiant. Haec hactenus.

Non dixerim ex aliqua comoedia hunc dialogum petitum esse: hoc unum dico, omnia fere hic scripta esse numerose. quinquies enim senarius integer levi mutatione facta nascetur, *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος κᾆτ' ἀπέθανες*; et *ἔρως ἀνεράστου τοῖσι πολλοῖς χρήματος* et *οὐχ ἡδὺ δ' ἦν ζῶν καὶ βλέποντ' ὁρᾶν τὸ φῶς*; et *πάντων ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς*, denique *δημοτικὸν ὦ Ζεῦ πρᾶγμα τὴν ἰσοτιμίαν*.

1. *ἐπιθυμήσειας*] *ἐπιθύμησας* 𝔄 et pr m Ω. *ταῦτα* B𝔄ΨΦΩ, *ταῦτ'* v. et fortassis *O*. *τίς δέ σε*] *τίς δαί σε* B*O*, *τί δέ σε* Ψ (?). *ἔρως τοῦ θανάτου* B*O*ΦΨ et v, *τοῦ θανάτου ἔρως* 𝔄MΩ cum Thoma p. 42, 11. *οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν* B*O*ΨΦ et v, *οὐδέν τι ἡδὺ ἀπέλαυον* 𝔄MΩ. *ἔγωγε*] *ἔγω* (sic) 𝔄. *οὐχ ἁπλοῦν*] *οὐ ταὐτὸν* 𝔄Ω. *δὲ ζῶν ἀεὶ καὶ ἀπολαύων* B*O*𝔄Ψ et v, sed recte *δ' ἔζων* (*δὲ ἔζων* Φ) *ἀεὶ καὶ ἀπέλαυον* ΦMΩ.

ἀπέλαυον τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον ὥσπερ ἠκολούθουν θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην οὖν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ ἐν τῷ μετασχεῖν πολλῶν τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἥκεις; 2. ΧΕΙΡ. οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὔτε

ἡλίου om 𝔄. τροφῆς] τρυφῆς 𝔄. αἱ ὧραι] αἱ om 𝔄. αἱ (ante αὐταὶ) om pr Ω. ἅπαντα] ταῦτα 𝔄. ἕκαστον ὥσπερ] haec om 𝔄. ἀκολουθοῦντα edd. vett. et sic Ω, ἀκολουθοῦν ΒΟΨΦ, sed ἠκολούθουν 𝔄 recte, ut olim ego conjeceram. nam ὥσπερ et καθάπερ apud atticos saepe est ‚propemodo, quasi' et ad rem valet minuendam. θάτερον θατέρῳ Φ𝔄Ω et v, sed θάτερον om ΒΟΨ. γοῦν ΒΟΨΦ, sed recte οὖν 𝔄Ω cum Voigt-

ὖν

laendero. αὐτῶν] αὐτῷ Φ (omnia pr m). γὰρ] γὰρ superscr. οὖν Ψ (οὖν spectat ad priora, ubi οὖν pro γοῦν restitui.) ἐν τῷ ἀεὶ ΒΟΦ𝔄Ψ, sed ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ Ω et v recte. nam αὐτῷ male devoratum esse superiore αὐτῶν e codice Flor. elucet. cave igitur suppleas: ἐν τῷ ἀεὶ [ὁμοίῳ]. ἀλλὰ ἐν τῷ 𝔄 et qui ἀλλ' ἐν τῷ ΨΩ recte, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ΒΟ et fortasse Φ. at καί plane hic est absurdum. in Ω post ἀλλ' rec. sup. καί. libri μετασχεῖν ὅλως, mendose. at noli demutare μετασχεῖν, quod a plerisque criticis temere adtrectatum est. solus Wetstenius v. ὅλως corruptum esse vidit scribens ille: μετασχεῖν ἄλλων invita sententia. quare meam ego conjecturam: μετασχεῖν πολλῶν supra reposui. πῶς om Ψ.

εἰπὲ

φέρεις] ἐπιφέρεις (sic) Ψ. ἐπιφέρεις est πῶς φέρεις, glossa est εἰπέ.

2. δημοτικὴ ΒΟ𝔄ΦΨΜΩΨ, δημοτικόν edd. vett., quod unde petitum sit nescio, hoc scio retinendum esse. haud dubie enim ita scripserat Lucianus: — πάνυ δημοτικὸν πρᾶγμα καὶ οὐδὲν ἔχει —, quae emendatio non mihi sed uni Hemsterhusio tota debetur, licet vir summus δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα scripserit. sed utrum articulus, utrum ἂν vel γέ non bene deessent, an male abundarent, tum in haud magno poni solebat discrimine. Hemsterhusio mihique favent attici velut Philemon c. ap. Athen. XIII p. 569 d (v. 3): δημοτικὸν, ὦ Ζεῦ, πρᾶγμα —. οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον] οὐδὲν κακὸν ἔχει· τὸ δὲ διάφορον 𝔄. at bene Lehmannus: οὐδὲν ἔχει διάφορον, τὸ —. ἐν φωτὶ] ἐν τῷ φωτὶ 𝔄ΩΨ soli. ἢ ἐν

διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. ΜΕΝ. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπέσῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ. ΧΕΙΡ. πῶς τοῦτο φῄς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ τὰ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν σε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ, οἶμαι, φασὶ,

---

ΒΟ𝔄ΦΨ et v., *ἢ καὶ ἐν* M, sed *καὶ ἐν* Ω (*ἢ* sup. rec.), unde patet mendae origo. *ἐν σκότῳ*] *ἐν τῷ σκότῳ* 𝔄. *οὔτε διψῆν* ΒΟΩ, *οὐδὲ διψῆν* Φ et v., *οὐδὲ διψῶ* 𝔄 a, *οὔτε πεινῆν* Ψ. *πεινῆν δεῖ ἀλλ'*] *διψῆν δεῖ ἀλλὰ* Ψ, *πεινῶ νὴ Δία ἀλλ'* 𝔄. *ἀνεπιδεεῖς* ΒΟΦΨ et v., *ἀτελεῖς* 𝔄ΩΜ cum Thoma p. 39, 5. *τούτων ἁπάντων* ΒΟΦΨ et v., *πάντων* (om *τούτων*) 𝔄, *τούτων πάντων* Ω cum Thoma ibidem contra numeros. *ὅρα*] *ὅρα οὖν* 𝔄. *περιπίπτῃς* hic libri omnes praeter *O* qui *περιπίπτεις* (ita *O*) sed continuo pro *περιστῇ* optimi quique codd. exhibent *περιπέσῃ*, unde *περιπέσῃς* restitui loco nostro. margini enim archetypi videtur *γρ. περιπέσῃς* adscriptum fuisse eaque lectio non quo debebat ad *περιπίπτῃς* relata sed ad proximum *περιστῇ*, quae ipsa lectio hic *περιπέσῃς* poscit aoristum aoristus. contra *μὴ περιπίπτῃς καὶ περιστῇ* neque Lucianea syntaxis est neque omnino attica. aoristo favet etiam Herodotus I, 108. adde Eustathium ad Jl. p. 1066, 40. *σεαυτῷ*] *σαυτῷ* 𝔄Μ. *ἐς*] *εἰς* 𝔄. *τὸ αὐτὸ*] *ταὐτὸ* 𝔄. *περιστῇ* 𝔄ΨΩ et v. *περιπέσῃ* (*στῇ* sup.) (omnia pr m) Φ, *περιπέσῃ* BOVTUY. *φῄς;*] *ἔφης;* ΜΩ soli. *εἰ* om Ω. *ταὐτὸν*] *τὸ αὐτὸ* 𝔄Ω. *καὶ ἐνταῦθα* ΒΟΨ et v., sed recte *καὶ τὰ ἐνταῦθα* 𝔄, tum Φ (m. sec.), *καὶ τὰ ἐνταῦθα* (vel *ταντανθα*) Ω. primus emendavit Lehmannus. *ὅμοια* om Φ pr m (addit sec.) pro eo Ψ: *ὅμοιον.* *γένοιτο*] *γένοιντο* 𝔄. *δεήσει*] *δεήσῃ* ΒΟΨ. *σε* ΜΨΩΨ, *γε* ΒΟΦ et v. *καὶ ἐντεῦθεν*] *καὶ* om 𝔄 *ἐς*] *εἰς* ΩΨ. *ὅπερ οἶμαι — Μένιππε* om *O* (ita *O*), sed B habet ut vulgo. nolim igitur deleto isto *οἶμαι* scribere: *ὅπερ ἀδύνατον*, quamvis mirum sit intra octo voculas *ὅπερ οἶμαι* repeti potuisse. *οὖν ἂν*] *ἂν* om 𝔄Ω (in Ω *ἂν* sup. rec.), *οὖν* om Ψ. *Μένιππε — ἀρέσκεσθαι*] pro his 𝔄: *Μένιππε· ἐπέρομαι συνετὸν ὄντα. Μεν. πᾶσιν ἀρέσκεσθαι.* *οἶμαι φασὶ* ΒΟ (ita *O*) Ψ, *οἶμαι καὶ φασι* v., *οἶμαι φασὶ καὶ χρῆν* ΦΩ, *οἶμαι χρὴ* (omisso *φασι*) M, *οἶμαι καὶ χρὴ* (pro *καὶ φασὶ*) a. syntaxin in Quaestt. Luc. p. 164 explicavi. *ἀρέσκεσθαι* ΒΟΨ

συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

1. ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἷοί τέ εἰσι καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν ἡδὺ τὸ θέαμα γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας ἐς οὐδὲν

---

et pr m Φ, πᾶσιν ἀρέσκεσθαι M𝔄Ω et sec m Φ. αὐτῶν ἀφόρητον] ἀφόρητον αὐτῶν Ψ. οἴεσθαι] ἡγεῖσθαι 𝔄. ceterum hic dialogos in crucibus editorum ingenia cruciantibus enumerari solet neque contenderim menda omnia vel librorum auxilio vel mea ipsius opera nunc certo sublata esse. codex Graevianus (V) semel omnino et Parisinus (M) bis terve inspectus est: ab aliis codd. plane abest dialogus velut ab meis AF. habent totum optimeque collati sunt libri mei sex: BΟΦΨ𝔄Ω, veruntamen omnes scripti sunt admodum mendose: neque Vindobonensem quidem hic licet excipere.

XXVII.

. Ἀντισθένους καὶ κράτητος καὶ διογένους B, Διογένους καὶ Ἀντισθένους καὶ Κράτητος F. Διογένης. Ἀντισθένης. Κράτος (sed bis Κράτης) A.

1. ἄγομεν] ἄγωμεν abc. ἄπιμεν] ἄπειμεν, F. περιπατήσαντες AF (ita F), sed recte περιπατήσοντες caeteri etiam 𝔄. οἷοί τέ εἰσι BΟΔΦ, οἷοί τινές εἰσι AF et qui rec. sup. τε Ω, οἵτινές εἰσι 𝔄. Ἀντ.] κράτ. F. γὰρ ἂν BΟΦ et v., γὰρ (om ἂν) 𝔄AF. ἡδὺ τὸ θέαμα 𝔄MAF recte, τὸ θέαμα ἡδὺ BΟΦ et v. δὲ ἱκετεύοντας BΟΦ𝔄 et v., δὲ καὶ ἱκετεύοντας AF. καὶ ἐπὶ] καὶ om 𝔄Ω, unde patet origo scripturae καὶ ἱκετεύοντας. οὐδὲν δέον AFΩ et v., sed οὐδὲν δέον om BΟΦ𝔄Ψ. at quominus deleantur, omnino prohibent numeri. sed quum ambigue dictum sit οὐδὲν δέον, conjectura ductus rescripsi ἐς οὐδὲν δέον, quod attice est ‚nullo fructu', sicut ἐς δέον ‚non sine fructu'. nulla persona ante ἐγὼ in AF. ἐγὼ δὲ BΟΦ𝔄, ἔγωγ'

*δίον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ δὲ καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατῄειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ * Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν.* 438
2. *ΚΡΑΤ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δὲ ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν περὶ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε καὶ τὰ παιδία ἃ νεογνὰ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο καὶ*

οὖν AF, *ἐγὼ γοῦν* (*γ' οὖν* a) v. novem verba *ὑμῖν — διήγησαι* om B*O*, sed vulgatam quam supra posui habent 𝔄AF, partim etiam *Φ*, qui tamen om *ὑμῖν* et *ὁπότε κατῄειν*, denique pro *κατὰ* scribit *παρά*. *Διογ.*] *Ἀντ.* F. *παγγέλοια ἐρεῖν* B*OΦΨ* et v, *ἑωρακέναι παγγέλοια* 𝔄ACFMVΩ (*ἑωρακέναι* etiam TX), quae bene explosit Hemsterhusius et qui vulgatam ex ipso Luciano defendit Lehmannus.

2. *Κρατ.* om *O* (ita *O*) *Φ*. *οἱ μὲν ἄλλοι πολλοὶ* B*OΦΔΨ* et *καὶ* om etiam V, *καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ* 𝔄, *καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ* AFΩ et v. fortasse restituendum Lucianeum: *πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι*, quod ad Hermotimum 75 (V. II P. II p. 220) adtigi.

δὲ ἐπίσημοι B*Φ*AF, *τε ἐπίσημοι ἦσαν·* 𝔄, *δ' ἐπίσημοι* v. *μηνόδωρος* B*O*T(V) et qui *μενόδωρος Φ* et qui *ἦσαν· μηνόδωρος* 𝔄, sed *ἰσμηνόδωρος* AF et v, quo nihil sanius esse Hemsterhusius demonstravit. *Μηδίας*] *μηδείας* B*OΦ*F. *ὀρώδης* B*O*, *ὁ ῥύτιδης* (sic) *Φ*, *ἡρώδης* VRTUY, sed *Ὀροίτης* 𝔄AF et v. *ἀρμένιος* F. *οὖν* om B*O* (ita *O*) *Φ*, sed *μὲν οὖν* 𝔄AF et v. *Ἰσμηνόδωρος*] variatur uti paullo ante (*Φ* hic quoque *μενόδωρος* et 𝔄 hic *μηνόδωρος* non ut supra *ἦσαν· μηνόδωρος*). *γὰρ* om AF. *ληστῶν* B*OΦ*𝔄 et v, *τῶν ληστῶν* ACF. at Lucianus tali in l. constanter dicit *ὑπὸ ληστῶν*, ut in Catapl. 6, Alexand. 44, Toxar. 61. *περὶ* B*OΦΔ*ACF, *ὑπὸ* AM, *παρὰ* v. *ἐς* om 𝔄Ω. *ἔστενέ τε*] *ἔστενε δὲ* AF, *ἔστενε* (om *τε*) 𝔄. *τὸ τραῦμα*] *τὸ πρᾶγμα* et *ἔχειν* pro *εἶχε* 𝔄. *ταῖν* libri omnes, nullus *τοῖν*.

παιδία ἃ νεογνὰ 𝔄ACF, *παιδία τὰ νεογνὰ ἃ* B*OΦ* et v. *κατελελοίπει Φ* et v, *καταλελοίπει* B*O*Ω, *καταλέλοιπεν* CA (sic A), *καταλελείποι* (*ε* supra pr m) F (ita F), *ἔτι καταλελοίπει* 𝔄.

ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο B*O* et v, sed *Φ* in textu *ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλμης* et in marg sec. m. *καὶ αὐτὸν ᾐτιᾶτο τῆς τόλμης* et *αὐτὸν* (*ἑαυτὸν* 𝔄) *ᾐτιᾶτο* etiam 𝔄ACF et schol. V, quae glossa est ut bene

ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα
439 *ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων * διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπηγάγετο καὶ ταῦτα φιάλας πέντε χρυσᾶς καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. 3. ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὐπεξορμήσας,*

Hemsterhusius. ὅς] ὡς AFM. τὰς Ἐλευθερὰς] τὰς ἐλευθερὰς (supra m sec. τὴν … οἶνα hoc est τὴν ἐλευσῖνα) F (ita F). πολέμων] πολεμίων ΜΨΩ, λῃστῶν ACF. ceterum haec ὑπὸ τῶν πολέμων non intellecta sunt: bella dicuntur Romanorum civilia; quibus Graecia devastata erat. hinc Plutarchus: τὴν πολλὰ δὴ τλᾶσαν (sive ἀνατλᾶσαν) Ἑλλάδα plus semel, ut puta in vita Caesaris.
διοδεύων om 𝔄A (habet F). ἐπηγάγετο BOΦ𝔄, ἐπήγετο v, ὑπήγετο AF et liber Bourdeloti et qui in mg rc γρ. ἐπηγάγετο Ω.
φιάλας πέντε] φιάλας τε BO (ita O) 𝔄 et (qui τὲ) Φ. hoc est: φιάλας έ. τέσσαρα AF, sed τέτταρα BΦ𝔄 et v et qui transponit μεθ' ἑαυτοῦ τέτταρα O. ἔχων BOΦ et v, κομίζων 𝔄ACF.
3. δὲ ἀρσάκης BΦ, sed δ' ἀρσάκης O𝔄AFΩ et v. γὰρ ἤδη BOΦ et v, sed om γὰρ 𝔄AFΩ. post ἤδη addo: ἦν, quod mox bis excidit c. 4 fin. et c. 5 init. Δί'] Δία 𝔄. ἄσεμνος] ἄσμενος Δ. τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν male jungit A. ἐς] εἰς Φ et pr Ω. ceterum ἐς τὸ βαρβαρικὸν quod Seager mutabat prorsus est Lucianeum. vide Bis Accus. 6, ibid. c. 31, Philopseud. 6, Bacchum 4, Fugitiv. 27. αὐτῷ anonymus, αὑτῷ plerique libri et v, αὐτοῦ 𝔄. συντεθνήκει pr Ω. καὶ γὰρ BOΦ𝔄 et v, καὶ γὰρ καὶ ACF, male. Καππαδόκην] καππάδοκας B, καππαδόκα ΔO, καππάδοκα 𝔄. vulgatam servant ΦAF. προϋπεξορμήσας edd. vett., ὑπεξορμήσας Ψ, (supra προ) ὑπεξορμήσας Φ (sic m pr), ὑπεξορμήσας BOΔ, προεξορμήσας 𝔄AFMΩ, προσεξορμήσας C. post Hemsterhusium duo tantum (Schmieder et Lehmannus) bene restituerunt προὐπεξορμήσας, ceteri ad vitium προϋπεξορμήσας relapsi sunt, quasi ὑπὸ praeverbium inesset. ' inest vero

ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, * ἀποσείεται 440
τοῦ Ἀρσάκου τὸν κοντὸν, αὐτίκα δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον. 4. ΑΝΤ. πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾷστ', ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος, ὁ Θρᾷξ δὲ ἔπειτα τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ ἐπειδὴ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐκ τοῦ βουβῶνος

ἐπὶ cum crasi attica a verbo προεπεξορμᾶν. θρᾶξ BA, θρὰξ v. τοῦ ἀρσάκου τὸν κοντὸν BO (ita O) Φ𝔄Ψ, τὸν ἀρσάκου κοντὸν AF et v. αὐτίκα δὲ ὑποθεὶς] ita conjeci. αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς 𝔄V, οὗτος δὲ ὑποθεὶς BOΦ et edd. vett., ὑποθεὶς δὲ ACFM, quae mera est interpolatio. denique scripturae quam Hemsterhusius adscivit αὐτὸς δὲ sententia repugnat. σάρισαν BO hic et infra, σάρισσαν Φ𝔄AF et v. διαπείρῃ a. αὐτόν τε] τε om 𝔄.

4. partim similia narrat Justinus Hist. Philipp. IX, 3 § 2. τοῦτο] τουτὶ AC. ceterum eandem fere fabulam alius de se ipse praedicat in Navigio c. 37: ὁρᾷς, ὅπως ἐπελάσας μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα τὴν λόγχην ἀφεὶς; ῥᾷστ' AF, ῥᾷστα v. ἐπήλαυνεν] ἀπήλαυνεν C. κοντὸν προβεβλημένος BOΦ𝔄 et v, προβεβλημένος κοντὸν AF. θρᾶξ BA, Θρὰξ v. δὲ ἐπειδὴ τῇ AF et v, sed δὲ ἐπεὶ τῇ BΦ, δὲ ἐπὶ τῇ 𝔄O (ita O). ἐπειδὴ male irrepsit ex inferioribus. correxi ego: δὲ ἔπειτα τῇ —. sicut in Homero ita etiam apud atticos ἔπειτα saepe non est ‚multo post' sed ‚continuo' s. paululo post, i. q. αὐτίκ' πε ἔπειτα. πέλτῃ] πελτῇ B. ἀπεκρούσατο] ἀπεκρούσατο Φ (sic), παρακρούεται 𝔄, παρεκρούσατο F. προσβολὴν] προβολὴν 𝔄, uti Seager scribi jussit pessime. καὶ ἐπειδὴ παρῆλθεν 𝔄, ἐπειδὴ παρῆλθεν (om καὶ) BO, καὶ παρῆλθεν AF et v (sic etiam Φ, si fides sit silentio). ἐς γόνυ BOΦ𝔄 et v, ἐς τὸ γόνυ AF contra usum atticorum perpetuum. vide nubem locorum apud Schwidopium in Observv. Luc. III p. 23 sq. σαρίσῃ BO, σαρίσσῃ v, τῆς σαρίσσης τὴν ἐπέλευσιν 𝔄. ὑπὸ τὸ στέρνον om 𝔄. ὑπὸ θυμοῦ] ἀπὸ θυμοῦ Φ. σφοδρότητος] σφοδροδητον (sic) 𝔄, θερμότητος marg C. ἑαυτὸν διαπείραντα BOΦ𝔄 et v, διαπείραντα ἑαυτὸν AF. καὶ ὁ] καὶ om 𝔄. ἐκ τοῦ βου-

διαμπὰξ ἄχρι πρὸς τὴν πυγήν. ὁρᾷς, οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον ἦν. ἠγανάκτει δ' ὅμως ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀπηξίου ἰδιώτης κατιέναι. 5. ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἱππεὺς καὶ

βῶνος ΒΟΦ𝔄Δ, ἐς τὸν βουβῶνα AF et v. ἄχρις ὑπὸ] ἄχρις ὑπὲρ 𝔄. correxi supra: ἄχρι πρὸς, quod noster frequentat eoque quia ἐκ praecedit, sane opus est. hoc dicit: ‚ab inguine penitus usque ad nates.' unus antea Seager haeserat scribebatque ἄχρις ἐπὶ —. nova persona post τὴν πυγὴν et iterum τὸ ἔργον in A.

οὐ — ἔργον Antistheni dat M. et ante ἠγανάκτει inserit *ΚΡΑ.*, etiam *Ω* sic: *ΑΝΤ.* ὁρᾷς οἷόν τι —, *ΚΡΑΤ.* ἠγανάκτει —, quod minime erat probandum. ἔργον ἦν 𝔄 praeclare, ἔργον caeteri et v, ἦν vulgo excidit etiam continuo post ἁπαλὸς secundum ipsos codd. et ut meus animus est supra c. 3 init. post ἤδη. ἠγανάκτει] ἠγανακτήκει 𝔄. δ' ὅμως AF δὲ ὅμως vulgo et caeteri praeter 𝔄, qui δὲ (omisso ὅμως). τοῖς ἄλλοις Φ𝔄 et v, τῶν ἄλλων ΒΟΔ melius. libri omnes καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι, quae ad speciem incorrupta videntur. at ἱππεὺς statim post Ὀροίτης necessario requiritur, minime ἰδιώτης quod ibi nimis absurdum est, contra hic ante κατιέναι idem ἰδιώτης longe est aptissimum. itaque certum mihi deliberatumque est vocabulis ἱππεὺς et ἰδιώτης transpositis haec sic debere emendari: καὶ ἀπηξίου ἰδιώτης κατιέναι. ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἱππεὺς —. Arsaces autem tanquam homo privatus abire ad inferos ideo dedignabatur, quod Mediae fuerat praefectus (ὕπαρχος supra c. 2 init.). nam ὕπαρχος et ἰδιώτης ab historicis potissimum opponuntur et simillima alia, ut βασιλεὺς et ἰδιώτης in Charone c. 18 et Jcaromen. c. 16 init., ut ap. Xenoph. Anabas. I, 3, 11: οὔτε στρατηγοῦ οὔτε ἰδιώτου ὄφελος —. agnosco igitur manum antiquam interpolantis sana et cupide repetentis superiora, unde etiam ἠξίου pro genuino ἀπηξίου clam suffecit ex c. 3 init.: ἠγανάκτει π. β. καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι. quasi vero Lucianei saporis sit crambe repetita.

5. Ὀροίτης 𝔄AF et v, ὀρώδης B, ὁ ῥώδης *O* (ita *O*), ὀρύτης Φ, ἠρώδης VRU(TY). post hoc nomen add. ὁ ἰδιώτης ΒΟΦ et v, sed ὁ ἰδιώτης om 𝔄AF et pr m *Ω*. privatae homo conditionis fuisse jam supra dictus erat (c. 2 init.: Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος), ut id h. l. vel propterea iterari nequeat. minime vere istud ὁ ἰδιώτης, cui aliquid veri subesse debet, per optimos codd. licet expungere. nempe deletum est in 𝔄AF ab aliquo, qui falsam trajectionem Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης ab se jam inventam utpote vitiosam corrigere nesciebat. qui libros 𝔄AF temere secuti sunt, debebant saltem post Ὀροίτης signa ponere lacunae. nisi enim hic Ὀροίτης ὁ ἱππεὺς καὶ πάνυ — antecesserit, ea quae proxime subsequitur

πάνυ ἁπαλὸς ἦν τὼ πόδε καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαί, οὐχ
ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ * ἀτεχνῶς 441
Μῆδοι πάντες, ἐπὰν ἀποβῶσι τῶν ἵππων· ὥσπερ [γὰρ] ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν βαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· κἀγὼ ἐγέλων. 6. *ΑΝΤ.* ἐγὼ δὲ ὁπότε κατῄειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς προδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον προκατέλαβον χώραν ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων, ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς. 7. *ΔΙΟΓ.* σὺ μέν, ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε τῶν ξυνοδοιπόρων, ἐμοὶ δὲ

---

narratio ne intelligi quidem poterit. manet ergo semperque manebit ita plane Lucianum scripsisse, ut ego supra reposui. ἦν om edd. vett., add. ΒΟΦ𝔄ΔVACF. οὐδ'] οὐδὲ ΒΟΦ𝔄. δ' αὐτὸ] δὲ αὐτὸ ΒΦ𝔄. ἐπὰν AF, ἐπὴν ΒΟ et v, ἢν Φ𝔄. ὥσπερ οἱ ἐπὶ ΒΟΦ𝔄 et v, ὥσπερ ἐπὶ AF, ὥσπερ γὰρ ἐπὶ mea conjectura est. βαίνοντες Φ𝔄AF, ἐπιβαίνοντες v, participium om ΒΟ. ἀκροποδιτὶ et supra pr ἄκροις ποσὶ Ω. μόλις] μόνον 𝔄. βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ΒΟΦ et qui ἐπικαταβαλὼν 𝔄 et v, βαδίζουσι, καταβαλὼν F (ita F), βαδίζουσι. καταβαλὼν οὖν AC, βαδίζουσι. καὶ καταβαλὼν M. ὥστε ἐπεὶ om etiam Ω, sed supra καὶ rec. ἤθελεν] θέλων 𝔄. ὁ βέλτιστος ΒΟΦ et v, ὁ δὲ βέλτιστος 𝔄AFCMΩ. αὐτὸν] ἑαυτὸν 𝔄. ἐκόμισεν ἄχρι ΒΟΦ et v, ἐκόμισε μέχρις 𝔄, ἐκόμισε μέχρι ACF. ἐγὼ δὲ ἐγέλων. *ΑΝΤ.* κἀγὼ δὲ ΒΟΦF et v et qui tamen ἐγὼ δὲ habent pro κἀγὼ δὲ AC, sed ἐγὼ δὲ ἐγέλων. *ΑΝΤ.* ὁπότε (om κἀγὼ δὲ) 𝔄. κἀγὼ δὲ Antisthenes dicit absurde. neque ferri potest ἐγὼ δὲ repetitum. hinc conjeci ego: κἀγὼ ἐγέλων. *ΑΝΤ.* ἐγὼ δὲ —. ὅτε ΒΟ et v, sed ὁπότε Φ𝔄ACFM. οὐδ'] οὐδὲ Φ𝔄AF. προσδραμὼν ΒΟΦ𝔄 et v, sed προδραμὼν A recte, participium om F. προδραμὼν etiam Ω Herwerdeni p. 59. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ est vulgata, παρὰ τὸν πλοῦν δὴ ΒΟΦ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν (sine δὲ) 𝔄ACFM. τε καὶ] τε om 𝔄. ἐναντίων O. ἐπ' αὐτοῖς ACFM, ἐν αὐτοῖς ΒΟΦ𝔄 et v.

7. ἐτύχετε] ἐτυγχάνετον 𝔄. τῶν add. 𝔄ACF, om ΒΟΦ et v. συνοδοιπόρων AF, ὁδοιπόρων 𝔄. δανειστικὸς 𝔄ACFM, δανειστὴς ΒΦ et pr Ω et v et fortassis O. schol. in V: Βλεψίας

Βλεψίας τε ὁ δανειστικὸς ὁ ἐκ Πειραιῶς καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν ξεναγὸς ὢν καὶ Δᾶμις ὁ πλούσιος ὁ ἐκ Κορίνθου συγκατῄεσαν· ὁ μὲν Δᾶμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς
442 ἐκ φαρμάκων * ἀποθανών, ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν, ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς ἀνέκρινον, ὃν τρόπον ἀποθάνοιεν. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, · οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων χίλια ὁμοῦ καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνενηκοντούτης ὢν ὀκτωκαιδε-

---

τε ὁ δανειστὴς] γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικὸς —. ὁ ἐκ] ὁ om BΦ, ante ὁ ἐκ 𝔄 inserit: καὶ Λαμπρίας. Πειραιῶς 𝔄AF et v, Πίσης BΦVRTUY πίσσης O. scripturam Πειραιῶς plerique probarunt, etiam Duebner in ed. Paris. p. 68 ut commodissimam. hic quoque Hemsterhusius verum dispexerat, quo judice Πίσης dictum est ‚absurde': at Bekker Πίσης recipere non erubuit. origo tanti vitii incerta est. sed et h. l. lectio in 𝔄 καὶ Λαμπρίας ὁ ἐκ Πειραιῶς et paullo inferior in B κλεψίας indicant de v. Βλεψίας hic olim dubitatum fuisse. in scholio deperdito forsitan collatum fuerit Pindar. Ol. 8, 75 additumque ‚ὁ ἐκ Πίσης', quod e margine mox in textum transierit. certe Blepsiadae, quorum natalis erat Aegina, in ludis vicerant Olympicis. ceterum idem nomen Βλεψίας in Timone 58 personam agit adulatoris. Λάμπις] Λάμπιχος 𝔄. Ἀκαρνὰν] ἀκαρνὰς F. libri Δάμις. recte Dindorfius Δᾶμις. πλούσιος] πλουσίους Φ. ὁ ἐκ] ὁ add. BOΦ𝔄ACFM, om edd. vett. φαρμάκων] φαρμάκου Δ. ὁ δὲ Λάμπις] ὁ Λαμπρίας δέ 𝔄. ἑταίρας] ἑτέρας A (αι sec. m). ἀποσφᾶξας U (sic). λιμῷ] λοιμῷ a. ἄθλιος] ἀθλίως 𝔄, ὁ ἄθλιος Hemsterhusius conjectura frequenti (ut in Charone 17 med. al.) sed haud necessaria. libri ἀπεσκληκέναι et recte quidem. olim malueram ego: κατεσκληκέναι collato Hermanno ad Luc. De Hist. Conscr. c. 35 p. 222. ἐδήλου ὠχρὸς BOΦ𝔄 et v, ἐδήλου δὲ ὠχρὸς M, ἐδήλου δέ γε ὠχρὸς ACF. δὲ solum addas licet, δέ γε non licet. ἐς ὑπ.] εἰς ὑπ. 𝔄AF. ἐς τὸ] εἰς τὸ AF. φαινόμενος] ἀποφαινόμενος 𝔄. ἀποθάνοιεν BOΦ𝔄ΔACFMU et fortasse V, ἀποθάνοι edd. vett. τῷ μὲν] μὲν om 𝔄. ἔπαθες, ἔφην] ἔφην ἔπαθες 𝔄. ὃς BOΦ𝔄 et v, εἰ ΔACF, non male. χίλια ὁμοῦ BOΦ, ὁμοῦ χίλια v, sed 𝔄: ὃς τάλαντα ὁμοῦ μὲν ἔχων χίλια —. ὁμοῦ etiam postponitur idque jam ab Homero Odyss. δ', 723 et ο', 365. ἐνενηκοντούτης BOΦ𝔄,

καίτοι νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δέ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ), τί αἰτιᾷ τὸν Ἔρωτα, σεαυτὸν δέον; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδεπώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου καὶ δακρύων ἐπιπλάστων καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς αὑτοῦ * κατηγόρει φθάσας 443
πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὃς τὰ χρήματα ἐφύλαττε τοῖς οὐδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, ὑπονοῶν ἐς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος. πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στένοντες. 8. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ

ἐνενηκοντούτης A, ἐνενηκονταέτης Fa, ἐννενηκονταέτης v. ὀκτωκαιδεκαέτει] ὀκτωκαιδεκαετεῖ Φ et ut videtur B. τέτταρας] τέσσαρας 𝔄. Ἔρωτα Lehmannus pro ἔρωτα. σεαυτὸν B, σεαυτὸν O, σαυτὸν Φ𝔄AF et v. δέον B𝔄ACFM, δὲ οὔ OΦ et v. πολεμίους] πολέμους AF. οὐδεπώποτε Aa, οὐδὲ πώποτε v. ἑάλως] ἑάλως O. adsentior autem Hemsterhusio, cui verba ὃς τοὺς μὲν πολεμίους — ἑάλως expressa videntur e Μισουμένῳ Menandri ap. Arrian. Dissertt. Epict. III, 26: παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ' εὐτελές, | ὃν πώποτ' οὐδεὶς τῶν πολεμίων — ita ibi codex versu secundo, qui est mutilus. res ipsa poscit tale quid: ὃν πώποτ' [ἐπιονθ' ὑπομένων] τῶν πολεμίων | οὐδεὶς [κατεπροίξατ' —] —. κλεψίας BO (ita O), βλεψίας Φ𝔄 et v. αὐτοῦ BΦ𝔄, αὑτοῦ O, ἑαυτοῦ AF et v. τὴν ἄνοιαν] τινα ἄνοιαν 𝔄AF. ὃς τὰ χρήματα] ita conjeci. ὡς τὰ χρήματα 𝔄ACF, ὡς χρήματα M, ὅτι χρήματα BOΦ et v. οὐδὲν 𝔄ACF, μηδὲν BOΦ et v, quod fortasse revocandum est. vide Cobetum in Varr. Lectt. p. 316. ὑπονοῶν ἐς ἀεὶ βιώσεσθαι. μάταιος 𝔄, ὑπονοῶν ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος BOΦ (ὁ ματαῖος Φ), ἐς ἀεὶ (ita CF, ἐσαεὶ A, εἰσαεὶ a, εἰς ἀεὶ v) βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων ACF et v malui ἐς ἀεὶ quam ἀεὶ ut Lucianus solet veluti in Charone c. 20: οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. ἔμοιγε] ἐμοὶ 𝔄 solus.

παρέσχον τότε στένοντες BO (ita O) Φa, παρέσχοντό τε στένοντες reliquae vett., παρέσχοντο στένοντες ACM, παρείχοντο στένοντες F, παρέσχον στένοντες 𝔄. necessarium hic est τότε de tempore ~~priori~~, cui praesens tempus verbis ἀλλ' ἤδη continuo opponitur. ergo Graevius, Hemsterhusius aliique recte παρέσχον τότε scripserunt. at cui nuper placuit παρέσχοντο στένοντες collato Jcaromen. c. 16. non uno modo lapsus est.

8. μὲν] quum Schaefer in Mel. Crit. p. 75 sq. γὰρ pro μὲν scribi male jussisset, ego in Quaestt. Luc. p. 185 et in Praefat.

στομίῳ ἐσμέν, ἀποβλέπειν δὲ χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοὶ δὴ καὶ ποικίλοι, πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; 9. τοῦτον δ' οὖν τὸν ὑπέργηρων ἐρέσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεύς τις ἦσθα; ΠΤΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. ἀλλὰ σατράπης;

---

p. XXVI ἀλλ' ἤδη μέν, quod in libris omnibus est hic servandum et mox δὲ e codd. inserendum esse docui allatis locis plane gemellis D. Deor. XX, 11 et Lexiphan. c. 21 fin. ἀποβλέπειν δὲ χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν ACF et qui δὲ om 𝔄, ἀποβλέπειν δὲ καὶ ἀποσκοπεῖν χρὴ *O* (ita *O*), ἀποβλέπειν καὶ ἀποσκοπεῖν χρὴ B, ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν χρὴ Φ (χρὴ bis m pr), δὲ om etiam Ω. nova persona ante βαβαὶ item mox ante τί τοῦτο et post τοῦ βίου nova persona in A. πολλοὶ δὴ] ita correxi ex Φ, qui: πολλεὶ δ'ἡέ (omnia pr m), πολλοὶ δὲ B*O*, πολλοί γε 𝔄AF et v. πάντες B*O* (ita *O*), καὶ πάντες Φ𝔄AF et v. δακρύωντες A (ut videtur). γεγηρακότες B*O*Φ et v., γέροντες 𝔄ACFM. ὀδύρονται] δακρύετε; 𝔄. τί τοῦτο ἢ τίς ἄρα ὑμᾶς πόθος ἔχει 𝔄, τί τοῦτο. ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει caeteri libri (diserte *O*ΦAF) et v. ‚scribendum: τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει, sicut in Eurip. Herc. Fur. v. 1400 ed. Herm: ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἔσει;' haec olim dixi in Quaestt. Luc. p. 18 neque ullum habui qui me ducem sequeretur praeter Bekkerum. plerique vulgatam inepte servarunt exceptis Hemsterhusio et (ad Asinum p. 319) Courierio, quorum conjecturas l. l. p. 17 reprobavi: nihilo melior nunc est alia quaedam Dindorfiana.

9. τοῦτον τὸν B*O*Φ, τοῦτον οὖν τὸν AF et v. ego dubitanter scripsi: τοῦτον δ' οὖν τὸν —. pro verbis τοῦτον — βούλομαι 𝔄 sic: καὶ μᾶλλον ἔτι ὑπεργηρασαι βούλεσθε. ἐρέσθαι BA, ἔρεσθαι v. verba τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; om A (ita A). ἀφιγμένος] ἀφικνούμενος AF. ἦπου] ἤπου Φ. βασιλεύς τις B*O*Φ, βασιλεὺς 𝔄AFΩ et v. personam ante ἀλλὰ, tum post σατράπης et ante ἄρα οὖν om Φ, post σατράπης personam om etiam *O*. σατράπης B*O*Φ𝔄 et v, σατράπης τις ACFM. diu malui cum codd. deterioribus supra βασιλεὺς ἦσθα, hic autem σατράπης τις speciose, idque placuit Duebnero p. 69 Bekkeroque. οὐδὲ τοῦτο 𝔄AF et v., οὐ δῆτα B*O*Φ. et hic quidem οὐδὲ τοῦτο manifesto servandum est. altera scriptura

ΠΤΩ. οὐδὲ * τοῦτο. ΔΙΟΓ. ἆρα οὖν ἐπλούτεις, 444
εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα κατιέναι;
ΠΤΩ. οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
τὰ ἐνενήκοντα, βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ
ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὤν, ἄτεκνός τε
προσέτι καὶ χωλὸς καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟΓ. εἶτα
τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ
φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον. ΔΙΟΓ.

---

principio non huc pertinuisse videtur sed ad superius οὐδαμῶς, pro quo in margine archetypi scriptum fuerit γρ. οὐ δῆτα idque mox ad inferiora οὐδὲ τοῦτο male relatum. ἆρα οὖν] ἄρ' οὖν 𝔄, ἄρα οὖν Φ. ἀνιᾷ σε ΒΟΦ et v, σε ἀνιᾷ F, σε ἀνιᾷ A (ita A), σε λυπεῖ 𝔄M. ἀπολιπόντα τεθνάναι Β𝔄AF et v et qui hic atque infra τεθνᾶναι O, sed ἀπολιπόντα ἱέναι ΦX et in γρ. schol. V. qui sic: ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. ἀπολείποντα ἱέναι (additque novem verba proxima: οὐδὲν — ἐνενήκοντα). his indiciis ego correxi: ἀπολιπόντα κατιέναι. nam τεθνάναι huc ex inferioribus τὸ τεθνάναι male illatum est ab eo, qui senserat ἱέναι h. l. admodum dici absurde. at κατιέναι sane in hunc senem cadit, qui fuit inter τοὺς ἀφικνουμένους (c. 8 init.). saepe enim κατιέναι est ,in orcum descendere', velut in D. Mort. XXI, 1 et saepius in hoc ipso dialogo c. 4 fin. et c. 6 init., itemque (de commorientibus) συγκατιέναι supra c. 7 init. et συγκαταβαίνειν c. 2. ceterum scriptura ἱέναι quum caeteri editores frustra vexati sunt tum ipse Hemsterhusius, quo judice ἱέναι nihil aliud est nisi ,corrupti codicis varia lectio'. τοιοῦτον Φ𝔄AF et v, τοιοῦτο ΒΟ (ita O).
ἐνενήκοντα ΒΦ𝔄Fa etiam schol. V, ἐννενήκοντα 𝔄 et v. εἶχον Φ𝔄AF et v, sed ἔχων ΒΟ, unde Cobetus (in V. L. p. 235) ἔζων scripsit conjectura probabili. ἐς ὑπερβολὴν] εἰς ὑπερβολὴν AF. ἄτεκνός τε καὶ προσέτι vulgo et sic ΦAF, ἄτεκνός γε καὶ προσέτι ΒΟ (ita O), ἄτεκνος καὶ προσέτι 𝔄. correxi jam olim: ἄτεκνός τε προσέτι καὶ —. nam uni inopiae senis tria alius generis mala adnectuntur eaque arcte inter se conjuncta. ἦν τὸ] ἢ τὸ O (ita O). item O τεθνᾶναι ut supra. φευκτέον ΒΟ et in ras. m rec. Ω et v, φευκτὸν Φ itemque codex Paris. ap. Duebnerum (p. 69), ἄφυκτον et in marg γρ' ἄφευκτον A, ἄφυκτον etiam 𝔄F. lectioni φευκτὸν quae a Duebnero edita est, reclamat ipse numerus. ΔΙΟΓ. personam om Φ. παραπαίεις καὶ ΒΟ, παραπαίεις ὦ γέρον καὶ 𝔄F, παραπαίεις ὦ γέρων καὶ ΦA et v nempe pro isto ὦ γέρων primo scriptum fuerat ὢν γέρων glossa verborum ἡλικιώτης ὢν haud dubia. μειρακεύῃ 𝔄 et pr Ω.

παραπαίεις καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών, καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ἄν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν ἤδη, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἱλουμένους.

XXVIII.

445 * ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

1. *ΜΕΝ.* *Ὦ Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κεναὶ μόνον εἰσὶ χῶραι αὐτῶν, τὰ δ' ἄλλα*

χρεὼν] *χρεῶν* B. *τί οὖν ἄν τις λέγοι* BO (ita *O*), *τί οὖν ἄν τις ἔτι λέγοι* F et (quae *λέγει*) edd. vett., *τί οὖν ἔτι ἄν τις λέγοι* A, *τί ἄν τις ἔτι λέγοι* Φ𝔄. *ἐν γήρᾳ* Φ𝔄AF et pr *Ω*, sed *ἐν τῷ γήρᾳ* BO et v. *ἀπίωμεν μὴ* BO, sed *ἀπίωμεν ἤδη μὴ* Φ𝔄ACFM. *ἀποδράσειν* Φ𝔄ACFM et corr. rec. *Ω*, sed *ἀπόδρασιν* BO et v, quocum Lehmannus Charon. c. 21: *δρασμὸν βουλεύειν* apte comparavit. *εἱλουμένους* BΦ𝔄Fa, *εἰλουμένους* A (ita A) bc.

XXVIII.

1. *οὐκέτι*] *οὐκ ἔτι* Φc. *οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον*] *οὐκέτι διαπορῶ. γνῶναι δὲ οὐ ῥᾴδιον* 𝔄. *ἅπασι — αὐτῶν*] editores omnes vulgatam paene totam mordicus tenent quasi pisce saniorem: quae primum re ipsa tum etiam auctoritate meorum codicum refutatur. compararam olim Ovidi verba de Fame in Metam. VIII, 805: ‚ventris erat pro ventre locus' et de Hecuba Polymestorem excaecante versum ejusdem prorsus geminum in Metam. XIII, 564: ‚non lumen (neque enim superest), loca luminis haurit'. quasi graece sic dicas: *τὰ μὲν ὄμματα αὐτῷ οὐκέτ' ἐστὶ, μόναι δὲ λοιπαὶ αἱ χῶραι αὐτῶν.* nostri loci scripturae hae sunt: *ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὅμοια τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν* BOΔ et vulgo, tum plane eodem modo VTUY, praeterquam quod hi omnes pro *ὅμοια* exhibent *ὁμοίως*, quod Hemsterhusius et post eum alii jure probarunt, sed *ἅπασι γὰρ ὅμοια ἡμῖν τὰ ὄμματα· κεναὶ μόναι χῶραι αὐτῶν* ΩM, qui M (ut bene Lehmannus) idem est codex, unde Bourdelotius *κεναὶ μόναι χῶραι* adtulit, et cum M consentit Ω, denique *ἅπασι γὰρ ὁμοίως ἡμῖν τὰ ὄμματα μόναι χῶραι αὐτῶν* Φ, *ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὅμοια τὰ ὄμματα κενὰ, μόνον αἱ χῶραι αὐτῶν* 𝔄. quae si quis diligenter considerarit, videat necesse est *εἰσὶ* e literis

*οὐκέτ᾽ ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος καὶ ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἡδίονος ἐπειράθης τῶν βίων, ὅτε ἀνὴρ ἦσθα ἢ ὁ γυναικεῖος ἀμείνων ἦν; ΤΕΙΡ. παρὰ πολύ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς οὔτε παρ᾽ ἔπαλξιν ἑστάναι οὔτ᾽ ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι οὔτ᾽ ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι. 2. ΜΕΝ. οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ * εἰπέ μοι — ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας* 446

---

vulgatae *δὲ οἱ* eruendum itaque scribendum esse ut ego supra edidi: *ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κεναὶ μόνον εἰσὶ χῶραι αὐτῶν.*
τίς ὁ φινεὺς ἦν ἢ τίς ὁ λυγκεὺς BO et v, *τίς ὁ φινεύς, ἢ τίς ὁ λυγκεὺς ἦν* Φ, *ὅστις Φινεὺς ἢ ὅστις ὁ Λυγκεὺς ἦν* 𝔄, *τίς φινεὺς ἢ τίς ὁ λυγκεὺς* Ω. *μόνας ἀνὴρ καὶ* v et B (?), *μόνος καὶ ἀνὴρ καὶ* O (ita O), M recte, *μόνος καὶ ἄρρην καὶ* Φ𝔄 et pr Ω. *ὁποτέρου*] *ποτέρου* 𝔄. *ἡδίονος ἐπειράθης* Φ, *ἐπειράθης ἡδίονος* caeteri libri et v. *τῶν βίων*] *τοῦ βίου* 𝔄. *ὁπότε ἀνὴρ* BO et v, sed *ὅτε ἀνὴρ* Φ𝔄 et (qui pergit *οἶσθα*) M recte. vide Gallum c. 19: *πότερος ὁ βίος ἡδίων σοὶ ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπυεν;* *γυναικεῖος ἀμείνων ἦν; ΤΕΙΡ. παραπολὺ* OM et qui dividit *παρὰ πολὺ* B et qui post *γυναικεῖος* interpungant Da, et qui post *ἦν* personam om Φ, et qui hoc ipsum *ἦν* omittit et dividit *παρὰ πολὺ* 𝔄, sed *γυναικεῖος; Τειρ. ἀμείνων ἦν παραπολὺ* edd. vett. *ὦ Μένιππε ὁ*] *ὦ Μένιππε ὡ* O (ita O). *γὰρ* omittit jungitque *ὁ γυναικεῖος ἀπραγμονέστερος* Φ, *γὰρ* om etiam Ω. *πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς*] *πολέμου αὐταῖς ἀνάγκη* 𝔄. *παρ᾽ ἔπαλξιν*] *παρ᾽ ἐπάλξεσιν* Φ et pr Ω. *οὔτ᾽* vulgo, *οὔτε* BΦ𝔄. *ἐκκλησίᾳ*] *ἐκκλησίαις* Φ. *οὔτ᾽ ἐν* v, *οὔτε ἐν* B, *οὐδὲ ἐν* Φ, *οὐδ᾽ ἐν* 𝔄.

2. *τῆς Εὐριπίδου Μηδείας*] v. 251, qui locus paene totus adfertur in Gallo c. 19. *οἷα*] *οἷον* Φ et pr Ω. *τινα τὸν ἐκ*] *τινα ἐκ* Φ. *γάρ με*] *με* om 𝔄. *ποτέ, ὁπότε* BO et v, sed *ποτέ, ὦ τειρεσία, ὁπότε* ΦM, *ὦ Τειρεσία ὅτε* (om *ποτὲ* et habet *ὅτε* pro *ὁπότε*) 𝔄. jocus sic interrogantis: *ἔτεκες, ὦ Τειρεσία;* Luciani ingenio minime indignus est. itaque *ὦ Τειρεσία* recepi cum uno Schmiedero: nam Bekker Schmiederi pedisequus

ἰαμβεῖα — καὶ ἔτεκες τότε, ὦ Τειρεσία, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; ΤΕΙΡ. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; ΜΕΝ. οὐδὲν χαλεπόν, ὦ Τειρεσία· πλὴν ἀπόκριναι, εἴ σοι ῥᾴδιον. ΤΕΙΡ. οὐ στεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως. ΜΕΝ. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. ΤΕΙΡ. εἶχον δηλαδή. ΜΕΝ. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη καὶ οἱ μαστοὶ συνεσπάσθησαν καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνέφυ καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας, ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; ΤΕΙΡ. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ'. οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως

---

ducem suum hic sequi dubitavit. quod autem contra libros *τότε* scripsi pro *ποτέ*, feci id ipsius Luciani jussu, qui mox c. 8 pergit: *ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε —;* *ἦσθα*] *οἶσθα* O (ita *O*). *τῷ βίῳ*] haec om ΦΑ. *Τειρ.*] personam om Φ. *τοῦτο, ὦ Μένιππε* ΦΑΩ et v, *τοῦτο μένιππὲ* B*O*, quod minime probandum erat. quanquam hoc indicio *τοῦτο* potest in *τοῦτ'* mutari: *τοῦτ' ὦ Μένιππε.* *ἀπόκριναι*] *ἀπόκρινε* Δ et schol. *οὐ στεῖρα μὲν*] *οὐ μὴν στεῖρα μὲν* Φ. *δὲ ὅλως* B*O* (ita *O*), *δ' ὅλως* VTDU, sed *δ' ὅμως* ΑΩ et v, *δὲ ὅμως* Φ. frustra Hemsterhusius caverat, ne quis ad ineptum istud *ὅλως* aberraret. *ἱκανὸν*] *ἱκανὸν δὲ* Α. *εἰ γὰρ καὶ*] *εἴ γε καὶ* Δ. *μήτραν*] *μίτραν* B*O* (ita *O*). *εἰδέναι. Τειρ. εἶχον*] *εἰδέναι. καὶ εἶχον* Φ. *μήτρα*] *μίτρα* B*O*. *μόριον*] *χώριον* Φ, *χόριον* Α et pr Ω. *μαστοὶ* Φ, *μασθοὶ* caeteri libri et edd. ante Jacobitium. *ἀπεσπάσθησαν* BM, *ἀπεστάθησαν* Α, *ἀπεστάτησαν* Δ, *ἀπετάθησαν* DΦ*O* (ita *O*) et edd. vett. male nuper recepta est librorum BM lectio falsa, quae cum v. *χρόνῳ* aperte pugnat et pro hac voce potius *αὐτίκα* requireret. sed quum *ἀπε—* e superiori *ἀπεφράγη* possit natum esse: ego interim *συνεσπάσθησαν* („mamma, quasi uber distentius contracta est") supra posui. si tamen reliquorum codd. ratio ducenda est, forsitan *ἀνεστάλησαν* (h. e. „retro cesserunt") possit in mentem venire. Hemsterhusius Solanusque, cum Graevio *ἀπετάκησαν* scripserunt apte ad sententiam. ceterum hoc in l. mihi ipse nunquam satisfeci, nedum aliis nunc possim satisfacere. vulgatam cum Gesnero probabat Abreschius in Lect. Aristaen. p. 154. *ἀνέφυ* B*O*Α, *ἀνεφύη* ΦΩ et v. *ἀνεφάνης*] *ἐφάνης* Α solus non male. *τί σοι*] *ὅτι σοι* Α. *τὸ ἐρώτημα*] *τὰ ἐρωτήματα* Α. *δ' οὖν* B*O* et v, *γοῦν* ΦΑM, *γ' οὖν* Ω. *εἰ*] *ὡς οὐ* Α. *ταῦθ'* ΦΑ

ἐγένετο. *ΜΕΝ.* οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία,
τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ καθάπερ τινα * βλᾶκα μὴ ἐξε- 447
τάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μή, παραδέχεσθαι;
3. *ΤΕΙΡ.* σὺ δὴ οὐδὲ τἆλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι,
ὁπόταν ἀκούσῃς ὅτι ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες
ἢ δένδρα ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα ἢ τὴν Δάφνην ἢ τὴν
τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; *ΜΕΝ.* ἤν που κἀκείναις
ἐντύχω, εἴσομαι ὅ τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε,
ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ
ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; *ΤΕΙΡ.*
ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσά
τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με ὁ δὲ
Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. *ΜΕΝ.*
ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων· ἀλλὰ κατὰ τοὺς
μάντεις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

XXIX.

* ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙΑΝΤΟΣ. 448

1. *ΑΓΑΜ.* Εἰ σὺ μανείς, ὦ Αἶαν, σαυτὸν ἐφό-

---

et pr *Ω* et v, τοῦθ' B*O* non bene. nam de eadem re sequitur pluralis τοῖς τοιούτοις — δυνατά ἐστι. γὰρ] δὴ 𝔄. βλᾶκα Jacobitius, βλάκα libri. μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε] ἐξετάσαντα εἰ 𝔄. εἴτε καὶ μή] εἴτε μὴ *Φ* et om personam post παραδέχεσθαι;

3. σὺ οὖν B*O*𝔄 et v, σὺ δ' οὖν *Δ*, sed σὺ δὲ *Φ*M, unde σὺ δὴ reposui collato Aristophan. Ran. 841: σὺ δή με ταῦτα —; τἆλλα *O* et v, τὰ ἄλλα B*Φ*𝔄. ὁπόταν B*OΦ*, ὁπότ' ἂν v. ἀκούσῃς] ἀκοῆς 𝔄, ἀκούσας *O* (ita *O*). ὅτι ὄρνεα ἐκ γυναικῶν B*OΦ*𝔄M(V), ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι TX, ὄρνεα ἐκ γυναικῶν (om ὅτι) edd. vett. ἐγένοντό τινες] ἐγένετό τινα 𝔄. καὶ τὴν Δάφνην pr *Ω*. Δάφνην ἢ τὴν] Δάφνην τὴν 𝔄. ἤν που B*O* et v, εἴ που *Φ*𝔄. ἐντύχω B*O* et v, ἐντυχὼν *Φ*𝔄. ὅ τι καὶ B*O* et v, ὅ τι 𝔄, ὃ *Φ*. γυνὴ ἦσθα] γυνὴ οἶ ἦσθα *O*. ὁπότε] ὅτε 𝔄. ἅμα om *O*. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς] ὁρᾷς ὡς ἀγνοεῖς *ΦΩ*. ἔτι ἔχῃ] τί ἔχεις pr *Ω*, ἔτι ἔχεις *Φ*, ἔτι ἔχεις εἰπεῖν 𝔄.

XXIX.

Ἀγαμέμνονος καὶ Αἴαντος Φ, Ἀγαμέμνων. Αἴας A, *Ἀγαμέμνων καὶ Αἴας* ΩF, *Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος* v.

1. σαυτὸν B*O* (ita *O*) *Δ*N, σεαυτὸν *Φ*𝔄AF et v. ἐμέλλη-

νευσας, ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρῴην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἧκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. *εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.* ΑΓΑΜ. *ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων;*
449 * ΑΙΑΣ. *ναί, τά γε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.* 2. ΑΓΑΜ. *αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ δέον σοὶ τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδοῦναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.* ΑΙΑΣ. *οὐκ, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.* ΑΓΑΜ. *συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ὠρέχθη δόξης ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ*

σας BOΦVY, ἐμέλησας AFc, εμελησας 𝔄, ἐμέλισας Tbcd. τί αἰτιᾷ] τί om Φ. αὐτὸν, ὁπότε] αὐτῷ ὅτε 𝔄. βαίνων] διαβαίνων 𝔄. αὐτὸς γάρ μοι] οὗτος γάρ μοι 𝔄, αὐτὸς γοῦν μοι Φ, αὐτὸς γὰρ ἀνθαμιλληθεὶς (om μοι) F. participii proximi ἀντεξετασθεὶς glossa intrusa est. κατέστη] ἐγένετο 𝔄. ἐπὶ τοῖς ΦAF et v, τοῖς (om ἐπὶ) BO𝔄. ἠξίους Φ𝔄AF et v, ἠξίωσας BOΔN, falso. καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν] καὶ ἀκονητεὶ κρατεῖν B, καὶ ἀκον, τα κρατῶν O (ita O). ἁπάντων] πάντων 𝔄 contra numeros. ναὶ] μάλιστα 𝔄. at vide Xenoph. Memorabil. I, 2, 37: ναί, τά γε τοιαῦτα. οἰκεία] οἰκεῖα BF. μοι ἦν] ἦν μοι 𝔄, non male. γε οὖσα] τε οὖσα BO𝔄Δ. οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους] οἱ πολλοὶ ἀμείνους Φ, οἱ ἄλλοι ἀμείνους 𝔄. ἀπείπασθε] ἀπείπατε D. τῶν ἄθλων om BOΔN, servant haec verba Φ𝔄 et v, pro eis habent τῶν ὅπλων ACF, quae est glossa. ἀμείνων] μόνος ἀμείνων 𝔄. ἠξίου εἶναι] εἶναι om A.

2. ἣ δέον] ἢ δέον B. σοὶ 𝔄F, σοι v. τῶν ὅπλων παραδιδόναι BO et v, sed τῶν ὅπλων παραδοῦναι Φ𝔄F recte, παραδοῦναι τῶν ὅπλων A. γε om 𝔄. κατέθετο] κατέθηκεν 𝔄. ὠρέχθη] ἠράσθη 𝔄. κινδυνεύειν BOΦ𝔄Ω et v,

οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπέμενεν· ἔπειτα καὶ ἐκράτησέ σου καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ * δικασταῖς. 450
ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγώ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν δ' οὖν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτή μοι ἡ Ἀθηνᾶ τοῦτ' ἐπιτάττοι.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

1. ΜΙΝ. Ὁ μὲν λῃστὴς οὑτοσὶ Σώστρατος ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω, ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω, ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς ὑπὸ τῶν γυπῶν καὶ αὐτὸς κειρέσθω τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον καὶ τὰς μακάρων νήσους

κινδύνους AF, falso. ὑπομένει BO𝔄 et v, sed ὑπέμεινεν CMΩ, ὑπέμενεν ΦAF, recte. ἐπεὶ καὶ] ἐπεὶ δὲ a, εἶτα καὶ 𝔄. aut hoc verum est, aut ἔπειτα καὶ —. nam ἐπεὶ ab h. l. abhorret. καὶ ταῦτα om 𝔄. παρὰ Τρωσὶ BO et v, ἐπὶ Τρωσὶ Φ𝔄ACFM, unde Cobetus in Varr. Lectt. p. 282 ἐν Τρωσὶ scribi jussit, ‚quia, inquit, ἐπὶ δικαστοῦ saepe dicitur (inspice omnino Luc. Alexand. 57), ἐπὶ δικαστῇ nunquam'. sane in scriptura ἐπὶ Τρωσὶ nihil aliud latere nisi ἐν Τρωσὶ concedendum est. at sic poetae loqui solent, e quibus Valckenarius ad Eur. Hippol. v. 324 multa ejusmodi collegit, non item pedestres scriptores qui παρὰ Τρωσὶ praeferunt, velut Herodotus III, 160 init. παρὰ Δαρείῳ κριτῇ. itaque vetustam lectionem παρὰ Τρωσὶ cum Lehmanno restitui.
ἥτις μου] εἴ τις μου Φ. τῶν θεῶν] θεῶν 𝔄. δ' οὖν BOΔΦ𝔄, γοῦν AF et v. ἡ Ἀθηνᾶ 𝔄AF, ἀθηνᾶ BOΦΩ et v. τοῦτ' ἐπιτάττοι A solus, τοῦτο ἐπιτάττοι caeteri libri et v contra numeros. est enim finis hexametri, ut taceam de hiatu.

XXX.

Μίνωος καὶ Ἑρμοῦ καὶ Σωστράτου B, Μίνωος, Ἑρμοῦ καὶ Σωστράτου ΔCF, Μίνως. Ἑρμῆς. Σώστρατος A.
1. οὑτοσὶ Φ𝔄CAF, οὗτος BO (ita O) et v. ἐς τὸν] εἰς τὸν Φ𝔄A. ἐμβεβλήσθω] ἐμβληθήτω 𝔄. ὁ δὲ ἱερ. BΦ𝔄CAF, ὁδ' ἱερ. v. παρὰ τὸν] περὶ τὸν F. ἀποταθεὶς] ἀποσπασθεὶς 𝔄. καὶ αὐτὸς κειρέσθω BOΦ𝔄ACΔMNF, κειρέσθω καὶ αὐτὸς v. οἱ ἀγαθοὶ] ὦ ἀγαθοὶ AF. ἐς τὸ] εἰς τὸ Φ𝔄A.

κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.
ΣΩΣΤ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν.
ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ
451 Σώστρατε, * πονηρὸς ὢν καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς;
ΣΩΣΤ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι.
ΜΙΝ. καὶ πάνυ, εἴ γε ἀποτίνειν τὴν
ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣΤ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως·
βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. ΜΙΝ. λέγε, μὴ μακρὰ
μόνον, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη. 2. ΣΩΣΤ.
ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον ἢ
ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; ΜΙΝ. ὑπὸ τῆς
Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣΤ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ
ἅπαντες καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες,
ταῦτα ἐδρῶμεν; ΜΙΝ. ναὶ τῇ Κλωθοῖ, ἣ
ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣΤ. εἰ
τοίνυν ἀναγκασθείς τις ὑπ' ἄλλου φονεύσειέ τινα οὐ
δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον δήμιος ἢ
δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθείς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα
αἰτιάσῃ τοῦ φόνου; ΜΙΝ. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν ἢ
τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ

καὶ τὰς μ. ν. κατοικεῖτε] κατὰ τὰς μ. νήσους, καὶ κατοικεῖτε Φ. δίκαια] δίκας 𝔄. παρὰ] περὶ F. λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσω] λέγειν νῦν. ἀκούσω O et qui ἀκούω B, λέγειν. ΜΙΝ. ἀκούσω (om νῦν) 𝔄. ἐξελήλεγξαι] ἐξήλεγξαι F. καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς;] haec om 𝔄. εἰ δικαίως v et sic libri omnes praeter AC, qui: εἰ καὶ δικαίως. ἐρήσομαί σε] σε om AF. ὡς καὶ Φ𝔄CAMFTa, ὅπως καὶ BO et v.

2. ὁπόσα — δηλαδή add. m aut in marg in Ω. πότερα] πότερον 𝔄. ἐπικέκλωστο BO (ita O), ἐπέκλωστό Φ. ὑπὸ] ἐκ 𝔄. ὑπὸ τῆς Μοίρας (ante δηλαδή) om BO𝔄. ἅπαντες] πάντες 𝔄. ἡμεῖς] εἶναι ἡμεῖς 𝔄. ἐδρῶμεν ΦAF, ἐπράττομεν 𝔄, δρῶμεν Ω et caeteri et v. καὶ om 𝔄. Κλωθοῖ] Κλοθοῖ 𝔄. ἐπέταξε] ἐπέκλωσε 𝔄. personam ante εἰ om 𝔄. εἰ τοίνυν ἀναγκασθείς τις BOΔC, εἰ τοίνυν τις ἀναγκασθεὶς 𝔄, εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ΦAF et v. φονεύσειέ τινα Φ𝔄ΔCAF, φονεύσειέν τινα BO (ita O) et v. βιαζομένῳ BO (ita O) ΔF(V), τῷ βιαζομένῳ 𝔄, βιαζόμενος ΦA et v. ὑπηρετεῖ γὰρ ὄργανον ὂν τοῦτο ΦAFΔ et omisso γὰρ BO, ὑπηρετεῖται γὰρ τὸ ὄργανον τοῦτο 𝔄, ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν v. post τὸν θυμὸν add.: δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι (ἀναθεῖναι τὸ πᾶν V) TVΔ.

ὄργανον ὂν τοῦτο πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρώτῳ παρα-
σχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣΤ. εὖ γε, ὦ Μίνως, ὅτι * καὶ 452
ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἢν δέ * τις, ἀποστεί- 453
λαντος τοῦ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς * χρυσὸν ἢ ἄργυρον 454
κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀνα-
γραπτέον; ΜΙΝ. τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διά-
κονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν. 3. ΣΩΣΤ. οὐκοῦν ὁρᾷς,
ὅπως ἄδικα ποιεῖς εἰ κολάσεις ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους
ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμήσεις τοὺς
διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό
γε εἰπεῖν ἔχει τις, ὡς τὸ ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς

πρώτῳ BOΦ𝔄TVAF, πρώτως edd. vett. et Ω Herwerdeni p. 60. παρασχόντι] παρέχοντι 𝔄. ἐπιδαψιλεύει B, δαψιλεύει O (ita O). τοῦ δεσπότου] τοῦ om 𝔄. ἥκῃ] ἥκει Φ. χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων ΦAF et v, χρυσὸν καὶ ἄργυρον κομίζων BOΔ, κομίζων ἢ χρυσίον ἢ ἀργύριον 𝔄. ἰστέον] οἰστέον A, ἰοιστέον O (ita O). ἢ τίνα] τίνα om BO, verba quatuor ἢ — ἀναγραπτέον om 𝔄. τὸν πέμψαντα] τῷ πέμψαντι 𝔄, qui om ὦ. in σώστρατε et hic et supra pro στ sive ϛ prima manus nescio quid aliud scripserat in A. ὁ κομίσας ἦν ΦAF et v, ὁ κομίζων 𝔄, qui om ἦν, sed ὁ πεμφθεὶς ἦν BOΔ.

3. οὐκοῦν ὁρᾷς, ὅπως ἄδικα ποιεῖς BO, οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς ΩΦAF et v, et qui ποιήσεις (pro ποιεῖς) VΔ, οὐκοῦν ὅρα πῶς ἂν καὶ σὺ ποιήσῃς 𝔄, sed οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιῶν φανῇ codex Bourdeloti isque solus. in vulgata neque ἄδικα ποιεῖς temere mutandum erat, neque ὁρᾷς, πῶς inepte probandum. in talibus vere atticum est id potius quod J. Seager h. l. requirebat, ὡς ἄδικα, pro quo Lucianus etiam ὅπως ἄδικα dicere audet, ut loci docent gemini in Jov. Trag. c. 14 init. et duo alii in Charone c. 4 fin. et c. 17 init. ergo vetustam scripturam ὁρᾷς ὅπως hic recepi. continuo pergunt κολάζων ἡμᾶς BOΦ𝔄AF. et v, sed εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς idem codex Bourdeloti. in quo ut μὲν male additum est, ita εἰ κολάσεις (pro κολάζων) necessario rescribendum, ut e futuro proximo τιμήσεις perspicitur. γενομένους] γεγενημένους 𝔄. προσέταττεν 𝔄, προσέταξε Φ. καὶ τούτους τιμήσεις BOVΦF, καὶ τούτους τιμῶν A et v, ἢ τούτους τιμήσεις 𝔄, qui om τούς, sed τιμήσεις δὲ τούτους codex Bourdeloti, ubi δὲ (ut modo μὲν) vitiosum, τιμήσεις autem genuinum est. in Ω verbis καὶ τούτους τιμῶν m aut rubr litt. suprascr τιμήσεις δὲ τούτους. διακονησάμενους BOΦ. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν BOΦΩ et v, οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν 𝔄, sed οὐ γὰρ δὴ

μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. ΜΙΝ. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γιγνόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπέλαυσας τῆς ἐρωτήσεως, διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς τὰ ὅμοια ἐρωτᾶν διδάξῃς.

ἐκεῖνό γε εἰπεῖν CAF, recte. ἔχοι τις, ὡς BO𝔄AF, ἔχοι τις ἂν ὡς v, sed ἔχει[οι] τις, ὡς (omnia pr m) Φ, qui conjecturam meam, ἔχει τις, ὡς aperte confirmat. τὸ ἀντιλέγειν BO𝔄AC, ἀντιλέγειν ΩΦF et v. ἴδοις ἂν] ἂν ἴδοις 𝔄. γιγνόμενα BO (ita O), γινόμενα caeteri et v. ἐξετάζοις] ἐξετάζεις A. σὺ τοῦτο] σὺ om BOΨ. ἀπολαύσεις libri ad unum omnes, pro quo Hemsterhusius ἀπολαύεις perspecto magis vitio quam persanato. nam attici talibus in locis nunquam non aoristum ponunt verbi ironici ἀπολαύειν ideoque hic ἀπέλαυσας ab me repositum est. eodem modo ipse noster loquitur item in fine dialogi Philopseud. c. 40 init. et comici saepenumero, velut Aristophanes ap. Athen. IX p. 372, c.: ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, idemque in Avibus v. 1358, ubi edd. vett. ἀπέλαυσα γὰρ νὴ τὸν Δί', codices autem (RVΓ et Vaticanus diserte) ἀπέλαυσα γὰρ ἂν νὴ Δί' exhibent. ex his Elmslejus (ad Ach. v. 323) quum crasi τἄρα opus esse vidisset, male confecit: ἀπέλαυσα τἄρ' ἂν νὴ Δί', id quod omnes postea secuti sunt neque cogitarunt ἂν h. l. longe esse ineptissimum. immo Aristophanes ita scripserat: ἀπέλαυσα τἄρα νὴ Δί' ἐλθὼν ἐνθαδὶ —. ἐρωτήσεως BO (ita O) 𝔄A, ἐπερωτήσεως ΦF et v. τις om BOΨ. τὰ ὅμοια ἐρωτᾶν BO (ita O) 𝔄Ψ, ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια ΦAFΩ et v. διδάξῃς] διδάξεις Φ. — haec dum scribo, sero accepi lectiones duorum Venetorum, codicis Ω (no. 434) et qui melior est Ψ (no. 436). unice ad ultimos horum dialogorum pertinent: insunt enim dialogi mortuorum XXIII—XXX. contulit J. Sommerbrodtius suamque collationem inseruit Museo Rhenano Nr. XXIV p. 601—606. necesse est autem codicum scripturis judicandis literas omnes earumque apices rimari. quo magis lectores meos rogo, ut illos Musei locos ipsi evolvant. hoc tamen si qui facere nondum potuerint, interim sufficere debet nostra lectionum illarum descriptio. est autem illa quae cum Herwerdeno haud ubique convenit, haec:

Die Lucianischen Handschriften auf der St. Marcus-Bibliothek zu Venedig.

Dialogi mortuorum.

Ed. Teubn.	Cod. 434.	Cod. 436.
XXIII, c. 1. ἀφεθεὶς	"	ἀφεθῆναί με
ἐρωτᾷ	"	τρόπον
τῆς γυναικὸς	"	τὴν γυναῖκα
ἣν	"	τὴν
καταλιπὼν	ἀπολιπὼν	"
c. 2. καὶ οἶσθα	om καὶ	"
τί	"	τίς
μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι	"	om
λήψει	ληψηι (434 and 436)	
οὐ θέμις — πώποτε	om	"
γέγονε	"	γίνεται
c. 3. παρέδοτε	"	παρέδωτε
Ἄλκηστιν	"	Ἀλκίστην
θελήσεις	"	θέλεις
ὧν	"	ὃν
δυναμένη διαγνῶναι	διαγνῶναι δυναμένη (434 and 436)	
ἴασαι	ἴσαι suprasc. α	"
ἐν τῇ ῥ.	om ἐν	"
Φερσεφόνῃ	Περσεφονηι	"
συνδοκεῖ	δοκεῖ	"
τοῦτον	"	αὐτὸν
XXIV. c. 1. ὅτι ἐν Ἁλ.	om ὅτι	"
c. 2. ἐκείνη ἔτι σοι	ἔτι σοι ἐκείνη (434 and 436)	
λίθοι	"	om
c. 3. πάντα	"	ὄντα
τάφον	"	τάφρον
ἔμελεν	"	ἔμελλεν
αὐτοῦ	τούτου	"
XXV. c. 1. εὐμορφότερος	"	εὐμορφώτερος
πότερος οὖν	"	ὁπότερος οὖν
ἤδη τοῦτο	"	τοῦτο ἤδη
εὐμορφότερον	"	εὐμορφώτερον
c. 2. ὅμοια	"	ὅμοιος
ἆρα	"	om
συνεστράτευον	"	συνεστρατεύοντο
βλέπω ἃ	ἃ βλέπω (434 and 436)	

	Ed. Teubn.	Cod. 434.	Cod. 436.
	εὐμορφότερος	”	εὐμορφώτερος
	ὦ	”	om
	ὅμοιοι ἅπαντες	”	ὅμοιοί ἐσμεν πάντες
	ἐμοὶ μὲν οὖν	”	om
XXVII. c. 1.	περιπατήσαντες	περιπατήσοντες	”
	τέ	τινές	”
	ἂν	om	”
	ἡδὺ τὸ θέαμα	”	τὸ θέαμα ἡδὺ
	οὐδὲν δέον	”	om
	ἔγωγ' οὖν	”	ἐγὼ δὲ
	ὑμῖν — διήγησαι	”	om
	ἑωρακέναι	”	om
	παγγέλοια	”	παγγέλοια ἐρεῖν
c. 2.	καὶ ἄλλοι μὲν	”	οἱ μὲν ἄλλοι
	Ἰσμηνόδωρος	”	μινόδωρος
	Ὀροίτης	”	Ὀρώδης
	οὖν	γὰρ	om
	Ἰσμηνόδωρος	”	μινόδωρος
	γὰρ	om	”
	περὶ τ. Κ.	ὑπὸ τ. Κ.	”
	ἐς	om	”
	Ἐλευσῖνα	Ἐλευσῖναδε	”
	τε	om	”
	τὰ παιδία	”	τὰ παιδία τὰ νεογνὰ
	ἃ νεογνὰ	”	om νεογνὰ
	ἑαυτῷ	αὐτὸν	ἑαυτὸν
	ἐπεμέμφετο	ἠτιᾶτο	”
	ὃς	ὡς	”
	ὑπερβάλλων	”	ὑπεκδραμὼν
	πολέμων	πολεμίων	πολεμίων
	διοδεύων	om	”
	ἐπηγάγετο — τέτταρα	”	om
	ἐπηγάγετο	ὑπήγετο	”
	τέτταρα	τέσσαρα	”
	μεθ' ἑαυτοῦ	”	ἐφ' ἑαυτὸν
	ἔχων	κομίζων	”
c. 3.	γὰρ	om	”
	νὴ Δί' — ἄσεμνος	”	om lacuna
	ἐς τ.	εἰς τ.	εἰς τ.
	Ἀράξη	”	ἀρράξη
	προϋπεξορμήσας	προεξορμήσας	ὑπεξορμήσας

	Ed. Teubn.	Cod. 434.	Cod. 436.
	τοῦ Ἀρ.	τὸν Ἀρ.	”
	τὸν κοντόν	om τὸν	”
c. 4.	ἐπήλαυνεν	ἀπήλαυνεν	”
	προβεβλημένος κοντόν	κοντ. προβεβλ. (434 et 436)	
	ὁ Θρᾷξ δὲ	ὁ δὲ Θρᾷξ	”
	ἐπειδὴ	”	ἐπὶ
	ἀπεκρούσατο	παρεκρούσατο	”
	προσβολὴν	”	προβολὴν
	καὶ	”	ἐπειδὴ
	αὐτὸν	”	αὐτῷ
	διαπείραντα ἑαυτὸν	ἑαυτ. διαπειρ.	om ἑαυτὸν
	ἐκ τοῦ βουβῶνος	ἐς τὸν βουβῶνα	”
	ἄχρι	”	ἄχρις
	μᾶλλον τὸ ἔργον	τὸ ἔργον μᾶλλον	”
	δ' ὅμως	”	δὲ ὅμως
	τῶν ἄλλων	τοῖς ἄλλοις	”
c. 5.	γε Ὀροίτης	γ' Ὀροίτης	γε Ὀρώδης ὁ ἰδιώτης
	οὐδ' ἑστάναι	”	οὐδὲ ἑστάναι
	ἐπὰν	ἢν	”
	βαίνοντες	ἐπιβαίνοντες	om
	ἀκροποδητὶ	ἀκροποδιτὶ	”
	βαδίζουσιν	βαδίζουσι	”
	ὥστε ἐπεὶ	om	”
	αὐτὸν	αὐτὸς	ἑαυτὸν
	ἐκόμισεν	ἐκόμισε	”
	ἄχρι	μέχρι	”
c. 6.	Κἀγὼ	ἐγὼ	”
	ὁπότε	”	ὅτε
	οὐδ' ἀνεμ.	οὐδὲ ἀνεμ.	”
	ἀλλ' ἀφεὶς	”	ἀλλὰ ἀφεὶς
	προσδραμὼν	”	lacuna
	ἐπὶ	”	πρὸς
	πλεύσαιμι καὶ	πλεύσοιμι καὶ	lacuna
	πλοῦν	”	πλοῦν δὴ
	ἐπ' αὐτοῖς	”	ἐν αὐτοῖς
c. 7.	τῶν	”	om
	Βλ. τε	”	om τε
	δανειστ. — Πίσης	”	δωρι sq. lacuna
	Πίσης	”	Πειραιῶς
	ὁ ἄθλιος	om ὁ (434 et 436)	
	δέ γε	”	om

	Ed. Teubn.	Cod. 434.	Cod. 436.
	ἐς ὑπ.	εἰς ὑπ.	„
	ἐς τὸ	εἰς τὸ	„
	εἰ τάλαντα	„	ὃς τάλαντα
	ὁμοῦ χίλια	„	χίλ. ὁμοῦ
	ἐνενηκοντούτης	ἐνενηκονταέτης	„
	σεαυτὸν	σαυτὸν	„
	δέον	„	δὲ οὐ
	ὑπὸ	ἀπὸ	„
	ἑαυτοῦ	„	αὑτοῦ
	τὴν ἄνοιαν	τινα ἄνοιαν	„
	ὡς τὰ	„	ὅτι
	οὐδὲν	„	μηδὲν
	κληρονόμοις	„	κληρονόμοις ὑπονοῶν
	ἐς ἀεὶ	εἰς ἀεὶ	om ἐς
	νομίζων	„	om
	παρέσχον τότε	παρέσχοιτο	„
c. 8.	δὲ	om	
	χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν	„	καὶ ἀποσκοπεῖν χρὴ
	πολλοί γε	„	πολλοὶ δὲ
	καὶ πάντες	„	om καὶ
	γέροντες	„	γεγηρακότες
c. 9.	οὖν	„	om
	ἀφιγμένος	ἀφικνούμενος	„
	που	„	„
	τις	om	„
	σατράπης	σατ. τις	„
	οὐδὲ τοῦτο	„	οὐ δῆτα
	ἀνιᾷ σε	σε λυπεῖ	„
	τοιοῦτον	„	τοιοῦτο
	ἐγεγόνειν	„	ἐγενόμην
	ἀμφὶ	„	περὶ
	καὶ ὁρμιᾶς	„	lacuna
	εἶχον	„	ἔχων
	ἐς ὑπ.	εἰς ὑπ.	„
	καὶ προσέτι	„	lacuna
	εἶτα — ναὶ	„	lacuna
	ἦν	„	om
	ὦ γέρον	„	om
	μειρακιεύῃ	„	μειρακεύῃ
	οὖν	om	„
	ἔτι	„	om
	ἤδη	„	om
	ἀπόδρασιν	ἀποδράσειν	„

Ed. Teubn.	Cod. 434.	Cod. 436.
XXVIII. c. 1. οὐκέτι	" ras.	lacuna
ἡμῖν ὁμοίως	ὁμ . . . ἡμῖν	"
μόνον δὲ αἱ	μόναι	"
οὐκέτ' ἂν	οὐκέτι ἂν	"
τίς ὁ Φινεὺς ἦν	ὅστις Φινεὺς, om ὁ et ἦν	"
τίς	ὅστις	"
Λυγκεύς	Λυγκεὺς ἦν	"
καὶ ἀνὴρ	καὶ ἄρρην	ἀνήρ, om καὶ
ἐπειράθης ἡδίονος	ἡδ. ἐπειρ.	"
ὁπότε	ὅτε	"
ἀμείνων — γυναικεῖος	"	om
γὰρ	om	"
ἔπαλξιν	ἐπάλξεσιν	"
οὔτ' ἐν ἐκ.	οὔτε ἐν ἐκ.	
ἐκκλησίᾳ	ἐκκλησίαις	"
οὔτ' ἐν δ.	οὐδ' ἐν δ.	οὔτε ἐν δ.
c. 2. οἷα	οἷον	"
ὡς	om	"
τὸν	om	"
ποτε	ποτε ὦ Τειρεσία	"
τῷ βίῳ	om	"
δ' ὅλως	δ' ὅμως	δὲ ὅμως
ἱκανὸν	"	καλὸν
εἶχον	καὶ εἶχον	"
μόριον	χόριον	"
ἀπεφράγη	"	ἐνεφράγη
καὶ — ἀπεσπάσθησαν	om	"
ἀπεσπάσθησαν	"	ἀπετάθησαν
ἀνέφυ — ἐξήνεγκας	"	lacuna
ἀνεφάνης	"	ἐφάνης
σοι	"	om
δ' οὖν μοι	"	μοι δ' οὖν
τοῦθ'	ταῦθ'	"
c. 3. οὖν	δὲ	"
ἢν	ἢ	εἰ
ἐντύχω	ἐντυχὼν	"
τι καὶ	om	"
λέγουσι	"	λέγουσιν
ἔμαθες	"	ἐμάνθανες
θεῶν	"	ἀγαθῶν

Ed. Teubn.	Cod. 434.	Cod. 436.
ἔτι ἔχῃ	τί ἔχεις	"
τοῦτο	om	"
XXIX. c. 1. σαυτὸν	σεαυτὸν	"
ἐμέλλησας	"	ἐμέλησας
τί	om	"
ὁπότε ἧκε	"	ὅτε ἥκει
ὑπεροπτικῶς	ὑπεροπικῶς	"
μεγάλα	"	μέγα
γὰρ	γοῦν	"
ἐπὶ	"	om
ἠξίωσας	ἠξίους	"
πολὺ	om	πολλοὶ
μοι	μοι τῶν ἄθλων	"
c. 2. σοὶ	"	om
παραδοῦναι τῶν ὅπλων	τ. ὅπλ. παρ.	τῶν ὅπλων παραδιδόναι
κινδύνους ὑπέμενεν	"	κινδυνεύειν ὑπομένει
ἐγὼ	"	om
ἢ	om	
τοῦτ'	τοῦτο	
XXX. c. 1. οὑτοσὶ	οὗτος	
ὑμεῖς	"	ἡμεῖς
ἐς τὸ	εἰς τὸ	"
τὰς	"	om
παρὰ	"	περὶ
ἀκούσω	"	ἀκούω
καὶ δικαίως	"	om καὶ
ὡς	"	ὅπως
διακρίνωμεν	"	διακρίνομεν
c. 2. ὁπόσα — δηλαδὴ	om	"
ἐπεκέκλωστό	"	ἐπικέκλωστο
ὑπὸ τῆς Μοίρας	"	om
ἐδρῶμεν	"	δρῶμεν
τῇ Κλωθοῖ	"	ἡ Κλωθώ
τοίνυν	οὖν τις	"
φονεύσειέ	φονεύσειέν	"
βιαζομένῳ	βιαζόμενος	"
γὰρ	"	om
ὄργανον ὂν τοῦτο	τοῦτο ὄργανον ὂν	"
πρώτῳ	"	πρώτως
τις	"	τινα
ἥκῃ	"	ἥκει

	Ed. Teubn.	Cod. 434.	Cod. 436.
	τίνα	„	om
	κομίσας	„	πεμφθεὶς
c. 3.	ἐκεῖνό γε	om γε	om γε
	τὸ ἀντιλέγειν	om τὸ	„
	ἴδοις	„	ἴδῃς
	γιγνόμενα	γινόμενα	„
	σὺ	„	om
	τις	„	om
	τὰ ὅμοια ἐρωτᾶν	ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια	„

487 # ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ. *

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν ἡμετέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ ἢ τίνων στερόμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἅιδου καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος μίαν ἡμέραν λειπόνεως
488 γενέσθαι * ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς, καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι· ξεναγήσεις γάρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν καὶ δείξεις ἕκαστα ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διῒ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ
489 ὀξύθυμός ἐστι καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με * ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ, ἢ ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼν τοῦ

Ἑρμῆς καὶ Χάρων om codd. et edd. veteres.

1. δεῦρο ἀνελήλυθας ΑΩΩ2 et v, δεῦρο ἐλήλυθας B, δεῦρ' ἐλήλυθας 𝔄N. ἐς τὴν ἡμετέραν CMLΩ2 et qui εἰς (pro ἐς) ΑΩ, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν B𝔄 et v. πράγμασιν] πράγμασι. a. στερόμενοι Ω2, στερούμενοι BΑ𝔄Ω et v. πάντες, οἰμώζουσι A. ἡμᾶς] ὑμᾶς a. αὐτῶν om B𝔄. ὥσπερ ὁ BΑ𝔄ΩΩ2, ὥσπερ καὶ ὁ v. θετταλὸς BAabc, Θέτταλος v. λειπόνεως libri omnes etiam A, nullus λιπόνεως. ἐς τὸ] εἰς τὸ A. ἐς δέον] εἰς δέον ΑΩ. γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με] γὰρ οἶδ' ὅτι A. ἕκαστα] ἅπαντα L. ὡς ἂν εἰδὼς] ὡσὰν εἰδῶ A. γάρ τι] γάρ τοι A. τῷ ἄνω] τῶν ἄνω a. ὀξύθυμός ἐστι BΑΩΩ2, ὀξύθυμός τέ ἐστι 𝔄 et v. βραδύναντα] βραδύνοντα L. ὑμετέρον (hoc accentu) A. ῥίψῃ] ῥίψει A.

ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος καὶ σύμπλους καὶ συνδιάκτορος ὤν; * καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ Μαίας παῖ, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθείς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ· ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν τὴν δικωπίαν ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρός, ὦ φίλτατον Ἑρμάριον, μὴ καταλίπῃς με, περιήγησαι δὲ

τεταγὼν ACMLΩΩ2 et schol. cum Homero Jl. α', 591, sed τεταγὼς B et v, τεταγως 𝔄. τοῦ ποδὸς om A. ὑποσκάζων] ὑποσκάζοντα AC. παρέχοιμι καὶ αὐτὸς B𝔄ΩΩ2 et v, καὶ αὐτὸς παρέχοιμι A solus. σύμπλους BAΩΩ2, ξύμπλους 𝔄 et v. συνδιάκτορος v, ξυνδιάκτορος BACM𝔄ΩΩ2. ὦ μαίας παῖ BACML𝔄ΩΩ2, ὦ παῖ Μαίας edd. vett. σε ἢ ἀντλεῖν B𝔄 et v, σε ἀντλεῖν ΩΩ2, ἀντλεῖν (om σε ἢ) A. ῥέγκεις] ῥέγχεις A et mox ὤμους pro ὤμους. καρτεροὺς] κρατεροὺς 𝔄. τινα ἄλλον BA𝔄 et v, τιν' ἄλλον ΩΩ2. τινα λάλον egregie primum Brodaeus emendavit. εὕροις] εὕρῃς AC. διαλέγῃ] διελέγχῃ AC. δικωπίαν ἐρέττω BA𝔄Ω2, δικωπίαν ἕλκων ἐρέττω Ω et v. ἑρμάδιον BACMLNΩΩ2Y, ερμαδιον 𝔄 (ut solet in vocibus corruptis), Ἑρμήδιον edd. vett. Ἑρμάδιον formam lingua graeca non agnoscit. Aristophanes Ἑρμίδιον dixit in Pace v. 382 et v. 924. hinc Solani conjecturam ὦ φ. Ἑρμίδιον plerique comprobarunt in his Hemsterhusius. qui si tum scire potuisset, in codd. ad unum omnibus ἑρμάδιον legi: aliter videtur sensurus fuisse. scripsisset, ut ego olim correxi, ὦ φίλτατον Ἑρμάριον. neque vero haec forma ab dorico Ἑρμᾶς profluxit. immo graeci modo deminutiva κυνίδιον, λιθίδιον, κλινίδιον, ἱππίδιον modo κυνάριον, λιθάριον, κλινάριον, ἱππάριον usurparunt, observante Phrynicho in Ecloga p. 180, qui bene judicat deminutiones in —άριον saepe esse altera recentiores. nostrum quidem deminutivum Ἑρμάριον diserto grammatici testimonio in Etym. M. p. 147, 4 (p. 146, 56 ed. G.) confirmatur. ejusdem generis corruptela legitur in Anaxandride c. ap. Athen. III p. 105 f. v. 8: ψηττадίοις, ubi Lobeckius ad Phryn. p. 74 et in Prolegom. p. :53 ψηττарίοις bene correxit. totus autem Anaxandridis locus cum Aristophaneo ap. Aristotelem Rhetor. III, 2, 15 ostendit comicos in deminutivis non minus quam Samosatensem luxuriatos esse. praeterea in Suida adhuc haeret turpe vitium: Ἑρμάδιον. τὸ τοῦ Ἑρμοῦ. corrige ἑρμαῖον cum Lo-

*τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς
ἢν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ
491 γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται καὶ διολισθάνουσιν ἐν τῷ *
σκότῳ, οὕτω δὴ κἀγώ σοι ἔμπαλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ
φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιε, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ
τὴν χάριν.* 2. *ΕΡΜ. τοῦτο τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιόν
καταστήσεταί μοι· ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περι-
ηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον.
ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε
φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ'
ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ· πολλῶν
γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύτ-
τεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα, ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ
492 δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσω ἐνεργεῖν τὰ * τοῦ θανάτου ἔργα,
[ὡς] καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν μὴ νεκραγω-*

---

beckio ad Phryn. p. 555, qui *Ἑρμάδιον* sustulit e Zonara Lex. T. I p. 870 eademque opera etiam e Suida, quem Zonaras exscripsit. ergo *Ἑρμίδιον* atticos dixisse vel e recentiore forma *Ἑρμάριον* elucet. sed forsitan quis miretur, *Ἑρμίδιον* in utroque Pacis versu antepaenultimam producere, quae videtur corripienda fuisse. quanquam in nomine proprio omnes poëtae et latini et vero graeci inprimisque scenici interdum tali licentia utuntur. quin etiam in aliis ejusmodi deminutivis (velut in *κωβίδιον* ap. Meinekium Fragm. Com. T. III p. 173) antepaenultima modo longa modo brevis esse reperitur. errat igitur L. Dindorfius (in H. Steph. Thes. L. Gr. III p. 2048 ed. Par.), qui in Pace bis *Ἑρμή-διον* coniciebat secutus fratrem, qui hoc Luciani loco *Ἑρμήδιον* edidit. nam etsi *Ἑρμῆς, Ἑρμήδιον* videri possunt eodem vinculo quo *γῆ, γήδιον* cohaerere: tamen formae *Ἑρμήδιον* nullus usquam testis est ne apud Lucianum quidem, ubi editiones tantum habent *Ἑρμήδιον*, codices omnino non habent. *ἢν με*] *ἢν μὲν* A. *ἀφῇς*] *ἀφεὶς* M. *καθάπερ γὰρ*] *γὰρ* om AΩΩ2. *καὶ διολισθάνουσιν* B, *καὶ διολισθαίνουσιν* 𝔄Tcd, *διολισθαίνοντες* AΩΩ2 et v, *διολισθένοντες* a. *σκότῳ* B𝔄 et v, *σκότει* ACMLΩΩ2. *κἀγὼ*] *ἐγὼ* B solus. *ἔμπαλιν* 𝔄ANMLΩΩ2, *πάλιν* v et fortasse B. *ἀμβλυώττω* B𝔄 et v, *ἀμβλυώττων* 𝔄ΩΩ2. *μοι ἐς ἀεὶ* B𝔄 et v, *μοι* om A qui *ἐς ἀεὶ* et qui *εἰς ἀεὶ* ΩΩ2.

2. *τοῦτο* AΩΩ2, *τουτὶ* B𝔄 et v. *ἤδη τὸν μισθὸν*] *τὸν μισθὸν ἤδη* A. *πάθοι* BACNMLU𝔄ΩΩ2(V), *πάθῃ* edd. vett.

ὁπότε φίλος] *ὁπότε καὶ φίλος* ΩΩ2. *κωλύσω*] ita conjeci. libri *κωλύσει*. *ἔργα*] *πράγματα* 𝔄. post *ἔργα* libri pergunt

γοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· κἆτα ὁ τελώνης Αἰακὸς
ἀγανακτήσει μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια
τῶν γιγνομένων ἴδοις, τοῦτο ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ.
αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν
οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς ξένος ὤν. ΕΡΜ. τὸ μὲν ὅλον,
ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν δεῖ χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου
πάντα ἴδῃς· σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν
δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν
ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις, * εἰδώ- 493
λοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τῶν Διὸς,
ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν. 3. ΧΑΡ.
οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς,
ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν
πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ,
τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι
ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνέ-
οντι, ἐγὼ δέ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν·
αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὸ βέλτιον. κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ σὺ
πρᾶττε * ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις κυβερνήτης νῦν γε 494

καί, sed Jensius solus recte supplevit: ἔργα, ὡς καὶ —. κἆτα ACMLΩΩ2, καὶ B𝔄 et v. ὁ τελώνης Αἰακὸς A (ita A) 𝔄ΩΩ2 et v, ὁ τελώνης ὁ Αἰακὸς B solus. ἐμπολῶν] ἐμπωλῶν L. ἴδοις BACNMΩΩ2, ἴδῃς 𝔄 et v. τοῦτο ἤδη BA𝔄ΩΩ2, τοῦτ' ἤδη v. οὐδὲν] οὐδένα B. ἡμῖν om a. δεῖ ACNMΩΩ2, ἔδει B𝔄 et v. πάντα ἴδῃς] πάντ' ἴδῃς 𝔄, πάντα ἴδοις B, πάντ' ἴδοις v, πάντα κατίδῃς M, πάντα κατίδοις ACNΩΩ2.
σοὶ δὲ B𝔄ΩΩ2, σοὶ δὴ CML, σὺ δὲ A et edd. vett. ἐς τὸν] εἰς τὸν A. ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν B𝔄Ω2 et v, ἐλθεῖν δυνατὸν ἦν A, δυνατὸν ἦν ἀνελθεῖν Ω, δυνατὸν ἡμῖν ἀνελθεῖν L. ἐκάμνομεν ACMLΩΩ2, ἔκαμνον B𝔄 et v. ἂν ἀκριβῶς] ἀκριβῆς (supra ῆ rec. m ω) ἂν A. τῶν Διὸς B, τοῦ Διὸς caeteri libri et v. ὑψηλόν τι] τι om AΩ2, in Ω τι supra scriptum. περισκοπεῖν] ἐπισκοπεῖν AC.

3. καὶ τὸ κῦμα] καί τι κῦμα ΩΩ2. στεῖλαι] συστεῖλαι AC. ἢ ἐνδοῦναι] ἢ δοῦναι B. συνεκδραμεῖν] ὑπεκδραμεῖν Ω2. τῷ πνέοντι BX et lemma scholii in V, τῷ πνῖ (sic) Ω, τῷ πνεύματι A𝔄Ω2 et v. τὰ βελτίω B𝔄 et v, sed τὸ βέλτιον
α ω
ACΩ2, τὸ βέλτιον (sic) Ω. scripsisse nostrum more suo τὸ βέλτιον in Quaestt. L. p. 114 ostendi. κυβερνότης A m pr. πειθό-

ὤν. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. ὀρθῶς λέγεις· αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος ἢ ὁ Παρνασσὸς ἢ ὑψηλότερος ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ φαῦλον ὃ ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀτασθάλω γὰρ ἤστην, δίκας ἐτισάτην· νὼ δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ * κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν; 4. ΧΑΡ. καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. διὰ τί δ' οὐκ ἄν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα

μενος] πεισόμενος ML. ποιητέον (pro ποιητέον) Y. διὸ τί ποιητέον c, τί ποιητέον ΒΑΩΩ2 et v, sed τὸ ποιητέον 𝔄NVTd probante Lehmanno non male. vide me ad D. D. IV, 5 (III, I p. 14). κἀξευρήσω] καὶ ἐξευρήσω ΑΩΩ2. ὁ Καύκασος] ὁ om ΩΩ2. Παρνασσὸς] παρνασὸς ΑΜΩΩ2. post Παρνασσὸς libri omnes: ὑψηλότερος ἢ pergunt. recte vero C. E. Ch. Schneider ἢ ὑψηλότερος transposuit probante Burmeistero in Qu. crit. p. 39, ubi quum alia tum maxime Ovid. Met. II, 224 contulit. ἐκεινοσι] οὑτοσὶ MLΩ2. φαῦλον ὃ ACMLΩΩ2, φαῦλόν τι Β𝔄 et v. ἐς τὸν] εἰς τὸν A. δέ τι] τι om ΑΩ2, suprascriptum in Ω. Ὅμηρος] Od. λ' 315 sq. ἀλωέως A. ἐθελῆσαί ποτε] ποτε suprascriptum Ω. ἐκείνῳ et mox τῷ μειρακίῳ B.

μὲν οὖν] οὖν om A. ἤστην] ἤσθην a. δίκας ἐτισάτην in B m sec., at pr: δικάσαι τις ἄτην. νὼ δὲ] νῦν δὲ a. τῶν θεῶν] τῷ θεῶν a. τί οὐχὶ] τί οὐκ 𝔄 ἐπικυλινδοῦντες] malim cum Cobeto ἐπικυλίνδοντες uti postea c. 5 legitur. ἔχοιμεν] ἔχοι μὲν A (ita A).

4. δύ' ὄντες] δύο ὄντες Β𝔄. ἀγενεστέρους B. τινα

θεοὺς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥᾳδίως συνθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἷς ὢν φέρει ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δέ γε ἴσως καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ πέρι τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ * ἄχθους ὑπο- 496
θεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ. ΧΑΡ. ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι, σὺ ἄν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε. ΕΡΜ. ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργάσμεθα; φέρ' οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ ταῦτα ἱκανά,

---

τὴν] τὴν om 𝔄. ἀπίθανον libri omnes recte, quocum confer c. 5 init.: πέρα τοῦ πιθανοῦ. στίχοιν Abc, στιχοῖν edd. recentes ante Jacobitium. αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν BA𝔄Ω2 et v, ἡμῖν ἀμβατὸν (om αὐτίκα) Ω, ἀμβατὸν αὐτίκα ἡμῖν M. συνθεὶς BA et fortassis ΩΩ2, συντιθεὶς 𝔄 et v. δέ γε ACMLΩΩ2, δὲ B𝔄 et v. τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ πέρι B𝔄, τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι v, περὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ AΩΩ2. Ἡρακλέους 𝔄ACMLΩΩ2, Ἡρακλέος edd. vett. et fortasse B. διαδέξαιτό ACML𝔄ΩΩ2 et fortasse B, ut Hemsterhusius conjecerat, διαδέξοιτό edd. vett. libri omnes αὐτὸν ἐκεῖνον, sed optime Hemsterhusius, quem nemo audivit: αὐτὸς ἐκεῖνον. ἄχθους] ἔχθους (α supra m rec.) A. ἀληθῆ ἐστι B𝔄 et v, ἀληθῆ (om ἐστι) ACΩΩ2. εἰδείητε CMLΩΩ2, εἰδέητε A, εἰδῆτε 𝔄 et v. τίνος γὰρ] γὰρ om Ω. πρῶτον om 𝔄. ὑφηγεῖται A m pr (ita A). ὁ ἀρχιτέκτων ὅμηρος 𝔄ΩΩ2 et v, ὁ ἀρχιτέκτων ὁ ὅμηρος B, ὁ ἀρχιτέκτων (om ὅμηρος) A. αὐτὰρ] ἀτὰρ 𝔄. αὐτὰρ — εἰνοσίφυλλον ex Hom. Od. λ, 315 sq. ὁρᾷς πῶς; ῥᾳδίως B, ὁρᾷς πῶς ῥᾳδίως 𝔄, sed ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως AΩΩ2(CML) et v, quod Luciani esse supra ad D. Mort. XXX, 3 init. demonstravi. ἐξειργάσμεθα A, uti Solanus emendavit, ἐξειργασάμεθα B𝔄Y,

ἢ καὶ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. 5. παπαῖ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται, ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνον, κἀκεῖθεν ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς. μετακινητέα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν, εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύναντες πέρα τοῦ πιθανοῦ, εἶτα συγκαταρριφέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν ξυντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ. θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα. μετατίθει τὴν Οἴτην· ἐπικυλινδείσθω ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ δή, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ

---

quorum unum alterumve est etiam in ΩΩ2 ap. Sommerbr. p. 90 et contra p. 94, ἐξειργασόμεθα edd. vett. φέρ' οὖν ΒΑΩΩ2, φέρε οὖν 𝔄 et v. εἰ καὶ αὐτῇ ἔτι ἱκανὰ ML, sed εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ Β𝔄 et v, denique εἰ ταῦτα ἱκανὰ mea est conjectura, neque ego delevi καὶ voculam sed post ἢ transposui. ita enim scribi et sententia et libri ACΩΩ2ML jubent omnes. εἰ καὶ αὐτῷ ἐποικοδομεῖν δεήσει ΑΩ et qui αὐτῇ (pro αὐτῷ) Ω2, εἰ αὐτῷ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει C. in his libris (ACΩΩ2) verba ταῦτα ἱκανὰ ἢ omnino desunt.

5. παπαῖ 𝔄Ω2, παπαὶ v. ἔτι om A. ἐν ὑπωρείᾳ ΒΑΩΩ2, sed ἐν τῇ ὑπωρείᾳ 𝔄 et v. vide Rhet. Praec. 3 fin.: ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀνόδου. πλέον] πλέων Α (ita Α). τάδε om AC. μόνον ΒΑ𝔄ΩΩ2, μόνα v. ἡμῖν] ὑμῖν a. παρνασὸς ΑΜΩΩ2, παρνασσὸς Β𝔄 et v, utrique sic constanter. λεπτότερον] λεπτότατον AC. ἐξειργασώμεθα A. ἀπομηκύνοντες Α𝔄ΩΩ2 et v, sed ἀπομηκύναντες B verissime. πέρα] πέραν Ω. συγκαταρριφέντες ACM𝔄ΩΩ2, συγκαταρριφθέντες v. οἰκοδομητικῆς B et v, οἰκοδομικῆς 𝔄, οἰκοδομῆς ACMLΩΩ2 cum schol. Voss., ubi tamen in lemmate est vulgata. συντριβέντες idem scholiasta. ἀσφαλῶς γὰρ] γὰρ om A solus. ἐπικυλινδείσθω Α𝔄ΩΩ2 et v, sed ἐπικυλιδέσθω B, unde Cobetus (Varr. L. p. 134) optime ἐπικυλινδέσθω. ἐπικυλ. καὶ ὁ v, sed καὶ om ΒΑ𝔄ΩΩ2, recte. ἰδοὺ δὴ ΒΑ𝔄ΩΩ2CL, ἰδοὺ v. εὖ ἔχει] ὦ ἔχει A. in A personae signum inter ἤδη et καὶ σὺ ὄρεξον, tum ante οὐκ ἔτι δέ, dein ante εὖ γε. ἀνελήλυθας.

μικράν με ταύτην [τὴν] μηχανὴν ἀναβιβάζεις. *ΕΡΜ.*
. . . . ., εἴ γε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων. * ἅπαντα· 497
οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω καὶ ἀσφαλῆ καὶ φιλοθεάμονα εἶναι. ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν. εὖ γε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· ἐπείπερ δὲ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα· σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα. 6. *ΧΑΡ.* ὁρῶ γῆν πολλὴν καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν καὶ ὄρη καὶ ποταμοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. *ΕΡΜ.* πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. *ΧΑΡ.* οἶσθα οὖν, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ καὶ τὴν Οἴτην καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν; *ΕΡΜ.* ὅτι τί;

ταύτην μηχανὴν A𝔄ΩΩ2, ταύτην τὴν μηχανὴν v. post *ΕΡΜ.* ego signa posui lacunae: εἴ γε enim nunc non habet, unde possit suspensum esse. nempe post ἀναβιβάζεις exciderunt haec ipsa verba: [ὅμως ἀνάβαινε,] εἴ γε —. ita cum imperativo ὅμως jungitur in D. Deor. IX, 1 init., D. Mort. XXX, 1 fin., Jov. Trag. 51, item ab Arist. Avibus v. 83, ab Menandro in Bekkeri Anecd. p. 427, Timocle c. ap. Athen. VIII p. 339, e (v. 4) et aliis locis.

ἐθέλεις] ἐθέλοις ΩΩ2L. ἔχου μου] ἔχου μοι 𝔄. ἐπείπερ δὲ B, καὶ ἐπειδήπερ 𝔄, καὶ ἐπείπερ AΩΩ2 et v. ἀπολαβόμενος AC, ἀπολαβόμενοι ΩΩ2L, sed ἐπιλαβόμενοι B𝔄 et v. confer quae dixi ad Bis Accus. 9 (II. I p. 13). frustra Cobetus V. L. p. 316 accusativum ἄκραν vituperat, pro quo dixisse ‚veteres ἄκρας'. ego atticos ἐπιλαμβάνεσθαί τινος ita tantum video dixisse, ut id quidem sit: ‚rem manu prehendere'. sane mallem ita Cobetus judicasset, veteres atticos potius activo usuros fuisse ‚ἄκραν ἐπιλαβόντες', at seriores attici omnino ad Media Verborum propendent usque eo, ut infra c. 22 antiqua lectio ὀρυξάμενοι vel Homero invito fortasse probanda sit. καθεζώμεθα] καθεζόμεθα BA. ἤδη ἐν κύκλῳ] ἐν κύκλῳ ἤδη A.

6. περιρέουσαν A. τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος (πυριφλεγέθοντος a) μείζονας] μείους τοῦ Κωκυτοῦ καὶ τοῦ Πυριφλεγέθοντος A. at pro μείζονας scribere μείονας (μείους) vix ausim. potuit enim lacus ingentes sane pro magnis fluminibus habere. οὖν add. ACLΩΩ2, om B𝔄 et v. αὐτῇ] αὐτῶς L. verba αὐτῇ κασταλίᾳ om A. τὰ ἄλλα] τὰ om A. *ΕΡΜ.* ὅτι τί; (ὅτε τί A) *ΧΑΡ.* οὐδὲν] pro his 𝔄: ὅτι οὐδὲν —. ad

ΧΑΡ. οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐδεόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὸ μόνον ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ἃ πράττουσι καὶ οἷα λέγουσιν· ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα καὶ ἤρου γε, ὅ τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν. *ΕΡΜ.* τί δὲ τοῦτο ἦν; *ΧΑΡ.* ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα
498 οὖν οὐκ ἐπιτελέσαντος * τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι καὶ ἀκούοιμι. 7. *ΕΡΜ.* ἔχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. *ΧΑΡ.* λέγε μόνον.

οὐδὲν adscriptum *ὅτι* in Y. exstitit igitur pro solo *οὐδὲν* etiam haec scriptura: *ὅτι οὐδὲν —*. denique B sine persona *μετεκινήσαμεν· ὅτι τ' οὐδὲν —*. *ἔγωγε* B𝔄 et v, *ἐγὼ γοῦν* ACMLΩΩ2. *ἐδεόμην δὲ* BCMLΩΩ2, *ἐδεόμην* (om *δὲ*) A, *ἐβουλόμην δὲ* 𝔄 et v. *αὐτῶν μόνον* 𝔄, *αὐτὰ μόνον* vulgo, sed *αὐτὸ μόνον* BA(ΩΩ2), ut Jacobsius ad Achill. Tat. p. 697 praeclare conjecerat. fortasse tamen inter *μόνον* et *ὥσπερ* excidit *ἀμυδρῶς* (sive *ἀμαυρῶς*) ita ut jam cohaereant: *αὐτὸ μόνον ἀμυδρῶς — ὁρᾶν.* (in A sic interpunctum: *ὄρη, αὐτὸ μόνον ὥσπερ*). *οἷα*] *ἃ* A. *λέγουσιν* BA𝔄ΩΩ2abc, *λέγουσι* edd. multae ante Jacobitium, qui etiam *τὸ πρῶτον* divisit. *τοπρῶτον* A et v. *ὅτε* suprascriptum in Ω. *ἤρου γε* A𝔄, *εἴρου γε* B, *ἤρου με* ΩΩ2 et v. *ὅ τι* a, *ὅ. τι* A (ita A), *ὅτι* Bbc. *γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος* 𝔄 et v, *γελῴην· ἀκούσας γέ τινος* ΩΩ2, *γελῴην· ἀκούσας τινὸς* A, *γελῶν ἀκούσας τινὸς* B. *ἐς*] *εἰς* A solus. *τί δὲ τοῦτο* A𝔄Ω, sed pro his *τοῦτο δὲ* (om *τί*) Ω2, *τί δαὶ τοῦτο* B, *δαὶ* (pro *δὲ*) etiam a, *τί δὲ τοῦτ'* v. *κληθεὶς*] *κληθείς τις* L. *ἐς τὴν*] *εἰς τὴν* A, *ἐπιπεσοῦσα* B et v, sed *ἐμπεσοῦσα* 𝔄ACMLΩΩ2 recte. vide Aristoph. Plut. 180 atque Vesp. 203 et 204. *οὐκ οἶδ' ὅρου κινήσαντος* 𝔄 et v, *οὐκ οἶδ' ὅτι κινήσαντος* B, sed *οὐκ οἶδ' ὅπως τοῦ οἰκήματος* ACMLΩΩ2, quam interpolationem Lehmanno bene suspectam vel mala collocatio genetivi acguit. *μᾶλλον* om 𝔄.

7. *ἀτρέμας*] *ἀτρέμα* B𝔄LY. *ὁρᾶν*] *ὅρα* BVTUY.. *ἀχλὺν*

ΕΡΜ. ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς;

ΧΑΡ. ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προσδίδασκέ με καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; *ΕΡΜ.* καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος * ὤν; 499
ΧΑΡ. ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος παρακούσας ἐνίων ἔτι μέμνημαι· καίτοι

— ἄνδρα] Jl. ε', 127 sq. δ' αὖ τοι 𝔄 et v, δ' αὗτοι Ω 2, δ' αὖτ' Ω, αὖ τοι (δ' om) B, δ' αὖ τοι om A. ἕλον] ἔχον B. γινώσκῃς v, γινώσκοις ΩM et in textu V (in marg γινώσκῃς), γινώσκοις 𝔄Ω2 a et (qui ὄφρ' pro ὄφρ') A, γιγνώσκοις B. ex ipso Homero l. l. scribe γιγνώσκῃς, ubi item male variatur γιγνώσκοις. τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς Mercurio continuant BA𝔄ΩΩ2, ut Hemsterhusius recte voluerat, sed *ΧΑΡ.* τί ἐστιν; *ΕΡΜ.* ἤδη ὁρᾷς v. τοεπὶ τούτω A. προσδίδασκέ AVT𝔄ΩΩ2, προδίδασκε v. κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε B et v et qui ἔρομαι (pro ἔρωμαί) 𝔄, κἀγὼ (καὶ ἐγὼ Ω) κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐρήσομαί σε LΩΩ2, κἀγὼ τῶν Ὁμήρου ἐρήσομαί σε A. fallitur Cobetus in V. L. p. 112.
ἀμελέτητον AVTUY𝔄ΩΩ2d, ἀμελίτατον c, sed ἀμελῆ Bab.
τῶν Ὁμήρου; 𝔄, τῶν Ὁμήρου v, τῆς ὁμήρου A. πρόσκωπος] πρόκωπος a. ὁρᾷς; A, ὁρᾷς ΩΩ2, ὁρᾷς, v. de utroque vide Quaestt. L. p. 96 sq. h. l. ὁρᾷς, quod cave mutes, est admonentis, sicut in Soph. Electr. 628: ὁρᾷς, πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει —.
ἐς τὴν] εἰς τὴν AΩ. ὁποτε διεπόρθμευον] διαπορθμεύων B𝔄. πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας v, παραραψῳδοῦντος ἀκούσας ACML. hinc in Quaestt. L. p. 15 ita correxi: πολλὰ ῥαψῳδοῦντος παρακούσας, quod ipsum libri ΩΩ2 nunc confirmant. nam teste Sommerbrodtio p. 92 et p. 95 Ω et Ω2 in textu exhibent: παῤῥαψῳδοῦντος (sic) παρακούσας, in margine autem: πολλὰ ῥαψῳδοῦντος παρακούσας, quae lectio nihil aliud est quam conjectura mea. de verbo Lucianeo παρακούειν l. l. satis exposui. ceterum non est, quod verba πολλὰ ῥαψῳδοῦντος libris invitis transponantur. ἐνίων om B𝔄. κατέλαβεν B𝔄 et v, κατε-

χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν οὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε καὶ ἄλλα πολλά, κυκῶν τὴν θάλατταν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χαρύβδει καὶ Κύκλωπι. οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν. 8. *ΧΑΡ.* εἰπὲ γάρ μοι·

τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
* ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος

λάμβανεν ACLΩΩ2. ὁ Ποσειδῶν] ὁ om AΩΩ2. συνήγαγε] συνῆγε B. θυέλλας] θυέλας A. in ipso Homero (Od. ε', 292) libri tuentur ἀέλλας, pro quo solus Lucianus habet θυέλλας, memoriae ut videtur errore. ὠρόθυνεν Ω. θάλατταν BAM𝔄ΩΩ2, θάλασσαν v. ἡμῖν] ἡμῶν 𝔄. Σκύλλῃ] σκύλη Aa. verba Σκύλλῃ καὶ om 𝔄. Χαρύβδει] Χαρύβδι 𝔄. οὐ χαλεπόν Charoni continuant A𝔄ΩΩ2, ut ego olim volueram in Qu. L. p. 133, *ΕΡΜ.* οὐ χαλεπὸν v. οὖν om A. aut hoc ipsum οὖν aut mox γοῦν om 𝔄. ἐκ τοσούτου ἐμέτου] hic jocus non domi natus est Luciano, sed huc detortus e lepida tabula Galatonis ap. Aelianum V. H. XIII, 22. quae Aeliani verba, observante J. Clerico in schol. Voss. ad h. l. leguntur verbotenus.

8. nulla persona ante εἰπὲ in A𝔄ΩΩ2 recte, sed *ΧΑΡ.* εἰπὲ v. τίς ὧδ' A, τίς ὅδ' 𝔄Ω, τίς δ' ὅδ' L, τίς γὰρ ὅδ' B et v. at εἰπὲ γάρ μοι· τίς γὰρ — non est ferendum. hinc ex ipso Hom. Jl. γ', 226 τίς τ' ἄρ' ὅδ' restitui, quum praesertim c. 9 init. τίς τ' ἄρ' ὅδ' recte scriptum sit. πάχιστος] κάκιστος A, πα κάκιστος Ω2, Homerus l. l. τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, | ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν τε καὶ εὐρέας ὤμους; ubi ἠδ' vulgo, sed τε καὶ Aristophanes et Aristarchus optime. attamen e scholio Veneti A patet, etiam in Homeri aliquot codd. καὶ solum lectum fuisse et illos demum duumviros scripsisse κεφαλήν τε καὶ (οὕτως σὺν τῷ τέ). in Luciano autem κεφαλὴν καὶ libri tuentur omnes. ἐκ Κρότωνος] ἐν κρότωνος A m pr. οἱ Ἕλλ.]

φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. *καὶ πόσῳ δικαι-*
ότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν
Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκα-
φίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀναλωτοτάτου
τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου μηδὲ
ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κᾆτα οἰμώξεται ἡμῖν
δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων καὶ τοῦ
κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ
ταύρου φορᾷ. τί δ' οὖν οἰηθῶμεν; ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν
καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. *πόθεν ἐκεῖνος θανάτου*
νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; * ΧΑΡ. *ἔα* 501
τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπόταν
πλέῃ μηδ' ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνά-
μενος. 9. *σὺ δέ μοι κἀκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὅδ'*
ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ
γοῦν τῆς στολῆς. ΕΡΜ. *Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμ-*

οἱ om A. *φέρει*] *φέροι* Ω. *μέσου*] *μέσον* A. de *ἐπικροτοῦσι* bene judicat Sommerbrodtius, verborum lusum inesse in *Κρότων* et *κροτεῖν*. *πόσῳ*] *πόσον* L. *ἂν ἐμὲ*] *ἂν* (om *ἐμὲ*) 𝔄, *ἐμὲ ἂν* A, qui mox *μετολίγον* et *σκαφείδιον*. *ἀμαχωτάτου* 𝔄 et v, *ἀμαχοτάτου* A (de ΩΩ2 hic non constat), sed *ἀναλωτάτου* B solus, unde Dindorfius recte *ἀναλωτοτάτου*, ut ego dudum. sic in Abdicat. 18 legitur *δυσαλωτότατον*. *ἀνταγωνιστῶν*] *ἀγωνιστῶν* B. *μηδὲ ξυνεὶς* B𝔄 et v, *μὴ ξυνεὶς* AMΩΩ2. *τί δ' οὖν οἰηθῶμεν; ἆρα* BA𝔄ΩΩ2CL, *τί οὖν οἰηθῶμεν, ἆρα* abcd. at Lehmannus cum Hemsterhusio fere: *τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα* — minus recte. pro *τοσαύτῃ;* A *τοσαύτῃ* et om personam *Χαρ.* *ἑαυτὸν τὸν οὐκ* ACΩ2, sed *ἔα τοῦτον οὐκ* B𝔄Ω et v. uti Lucianus solet, velut in Philopseude c. 11: *ἔα τοῦτον* —. *ὁπόταν* A, *ὁπότ' ἂν* edd. ante Jacobitium et ibidem pro *γέλωτα ἡμῖν* Ω solus collocat *ἡμῖν γέλωτα*. *μηδ'* AΩΩ2, *μηδὲ* v, *οὐδὲ* 𝔄. *ἐμπίδα οὐχ ὅπως* B𝔄 et v optime, sed *ἐμπίδα ἡμῖν οὐχ ὅπως* ACMLΩΩ2, quod vitium natum est e superiore: *γέλωτα ἡμῖν*. *δυνάμενος*] *δυνάμενον* 𝔄.

9. ante *σὺ* nova persona in A. *σὺ δέ μοι* A𝔄ΩΩ2 et v, *σύ γέ μοι* B. *ἐκεῖνον* BM𝔄ΩΩ2, *ἐκεῖνο* A et v. equidem conjectura ductus id quo hic opus est *κἀκεῖνο* reposui. nam referuntur haec ad c. 8 init.: *εἰπὲ γάρ μοι* —. et paulo post pro *κἀκεῖνος* iterum male aliquot libri *ἐκεῖνος*. *τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος*] *τίς τ' ἄρ' ὁ ἄλλος* A. parum animadversa parodia Homerici Jl. *γ'*, 226: *τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνήρ* —. *κύρος* et mox

βύσσου, ὅς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων δ' ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ
502 τὸν Κροῖσον * αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον. βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ τι καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. πάνυ μὲν οὖν. 10. ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς θησαυροὺς καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας τῆς Ἀργόθεν. ΧΑΡ. φησὶν οὗτος τοὺς ἅμα

καμβύσσου et m pr περσων A. ἐχόντων] ἔχων C. δ' ἔναγχος ΑCΩΩ2, ἔναγχος B𝔄 et v. παρεστήσατο] περιεστήσατο 𝔄. vide Dukerum ad Thucyd. I, 114. ἐλασείοντι] λασείοντι B (ἐ eraso), ἐλάσοντι ΑΩΩ2. vitium historicum Hemsterhusius bene notavit. Sardes ab Cyro captae Ol. 58, 3, at Babylon postea Ol. 60, 3. vide Clintonem in Fast. Hell. ad annos 546 et 538 ante Chr. κροῖσσον A hic et infra. ἄρχοι ΒΩΩ2 et v, ἄρχη 𝔄, ἄρχειν AC. κἀκεῖνος B𝔄 et v, ἐκεῖνος ΑΩΩ2. τριπλοῦν τεῖχος] τριπλὸν (sic) τεῖχος ἔχουσαν A et qui τριπλοῦν C. Σ. — διαλεγόμενον.] hoc colloquium omnino nullum fuisse somniarunt quidam scriptores ap. Plutarchum in Solone c. 27 decepti rationibus chronologicis. vide Clintonem in Fast. Hell. p. 313 ed. Kr. ἀκούσωμεν] ἀκούσομεν 𝔄L. λέγουσι.] λέγουσιν a. πάνυ μὲν οὖν κροῖσσος. tum sequitur nova persona in A.

10. ἄσημος χρυσὸς] ἄσημος καὶ χρυσὸς 𝔄ΩΩ2L, unde nolim sic transponere: καὶ χρυσὸς ἄσημος ὅσος ἐστὶν —. ἁπάντων ACMLΩΩ2, πάντων B𝔄 et v. contra numeros. τί ἄρα Α𝔄, τί ἆρα v. Κλέοβιν] κλίοβιν A. γενέσθαι] εἶναι A, errore e superioribus orto. τῆς ἱερείας] τῆς om A. τῆς Ἀργόθεν. ΧΑΡ. φησὶν οὗτος τοὺς ΑCΩΩ2, ΧΑΡ. τῆς Ἀργόθεν φησὶν οὗτος τοὺς v. Soloni omnia continuant et 𝔄, qui: τῆς Ἀργόθεν τοὺς

πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλ-
κυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙΣ.
ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· * ὁ 503
δεύτερος δὲ τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος,
ὃς εὖ τε ἐβίω καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.
ΚΡΟΙΣ. ἐγὼ δέ, ὦ κάθαρμα, οὔ σοι δοκῶ εὐδαίμων
εἶναι; ΣΟΛ. οὐδέπω οἶδα, ὦ Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς
τὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς
ἔλεγχος τῶν τοιούτων καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαι-
μόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι
ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ
ἀξιοῖς γίγνεσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.
11. ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει ἢ τί ἐπὶ
τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. πλίνθους τῷ Πυθίῳ
χρυσᾶς ἀνατίθησι μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ
ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ὁ ἀνὴρ ἐκτό-
πως. ΧΑΡ. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσός, τὸ λαμπρὸν

(omissis ΧΑΡ. φησὶν οὗτος) et B, qui: τῆς ἀργόθεν φῃ αὐτῷ τοὺς —. male Solanus ΧΑΡ. ponebat post γενέσθαι. τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι B𝔄 et v, ἐκεῖνοι τὰ πρῶτα ACMLΩΩ2. ὁ δεύτερος δὲ τίς ἂν εἴη;] δεύτερος τίς ἂν (ὧν A) εἴη AC. Τέλλος] τέλος ad. εὖ τε] εὖ τ' ML, οὔτ' AC. ὦ κάθαρμα AC𝔄MLΩΩ2, κάθαρμα v (de B haud constat). οἶδα] οἶδας A, οἶσθα a. ὦ add. AC𝔄MLΩΩ2 et fortasse 𝔅, om edd. vett. libri ἢν μὴ πρὸς —. at ego malim: ἢν μὴ πρότερον πρὸς —. confer vel Jov. Trag. 51: ἢν πρότερον γελάσω —. καὶ τὸ ἄχρι libri omnes etiam A (ita A). male Hemsterhusins καὶ τοῦ ἄχρι conjecerat. ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ B𝔄 et v, sed ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ CMLΩΩ2 et (qui solus αὐτὸς vitioso pro αὐτὸ) A, id quod recepi. παρά τι de momento temporis ubique cum pronomine αὐτὸς jungitur veluti παρ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον. ita Charon interlocutor παρὰ τὸ πορθμεῖον αὐτό non minus attice dicit, quam παρ' αὐτὸ τὸ θανεῖν, ut alibi legitur, h. e. ‚in ipso mortis articulo'. ellipsis est in formula παρ' αὐτὰ in Aesch. Agam. v. 716 et Herodian. Hist. III, 11, 17 (i. e. ‚statim, continuo'), pro qua vix usquam plene scribitur παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα. γίγνεσθαι 𝔄, γίνεσθαι AΩΩ2, γενέσθαι v.

11. ἐκείνους] ἐκεῖνος AC. τί ἐπὶ BA𝔄ΩΩ2, τί καὶ ἐπὶ v. χρυσᾶς] χρυσοῦς AC. ὁ ἀνὴρ AC𝔄ΩΩ2, ἀνὴρ v.

504 ὃ ἀποστίλβει τὸ ὕπωχρον μετ' * ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον ἀκούων ἀεί. ΕΡΜ. ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον. ΧΑΡ. καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα ἓν τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο καὶ ἐπιβουλαὶ καὶ λῃστήρια καὶ ἐπιορκίαι καὶ φόνοι καὶ δεσμὰ καὶ πλοῦς μακρός, καὶ ἐμπορίαι καὶ δουλεῖαι; ΧΑΡ. διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκόν, ὀβολόν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν πλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. ΕΡΜ. ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς, ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν, τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος ὥσπερ ὁ μόλυβδος, καὶ τὰ ἄλλα. ΧΑΡ. δεινήν τινα

μετ'] μετὰ A. ἐρυθήματος] ἐρυθήματι 𝔄. εἰ μὴ ἄρα ἕν τι μόνον, ὅτι MΩ2, ἢ εἰ ἄρα ἕν τι μόνον, ὅτι C, ἢ εἰ ἄρα ἔντιμον, ὅτι A, ἢ (tum rasura) ἄρα ἕν τι μόνον, ὅτι Ω, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμόν τι a, sed εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι B𝔄 et v. Lehmannus unus vidit primum τι h. l., ubi ὅτι sequitur ferri non posse ideoque τοῦτο servavit, tum ex altera scriptura ἓν adsumsit scripsitque optime: εἰ μὴ ἄρα ἓν τοῦτο μόνον, ὅτι —. vide quae prorsus gemina sunt, pauca de multis, Pseudolog. 6 ἓν τοῦτο μόνον, Adv. Indoct. 4 ἐνὶ τούτῳ μόνῳ, Dionysium c. ap. Athen. IX p. 404. f (v. 5) ἂν μὲν γὰρ ἕν τις τοῦτ' ἐπιβλέψῃ μόνον, Menandrum Stobaei Flor. XXXV, 5 τοῖς ἀναιδέσιν βοηθεῖ γὰρ λόγοις τοῦθ' ἓν μόνον. in Philemone (Compar. Men. et Phil. p. 358) v. 2 καλὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἐπὶ τούτῳ μόνον ocius scribe: ἐνὶ τούτῳ μόνον. postremo in Arist. Pace v. 328, ubi ἓν μὲν οὖν absurde legitur, ita repone ἓν μόνον τουτί μ' ἔστιν ἑλκύσαι καὶ μηκέτι —. διατοῦτο Aabc hic et infra. καὶ φόνοι] καὶ φθόνοι AC, φθόνοι (om καὶ) ΩΩ2. πλοῦς μακρὸς libri omnes neque id erat mutandum. ἐμπορίαι] ἐμπορεῖαι B, ἐμπορείαι a. καταπλεόντων AΩΩ2 et v, sed πλεόντων B𝔄, quod recepi. sic idem Charon supra c. 3 init. ἐπειδὰν πλέωμεν et c. 8 fin. ὁπόταν πλέῃ. nostro loco καταπλεόντων lectio est laudabilis, ut glossa videlicet. ἀλλ' ὁ] ἀλλὰ ὁ AΩΩ2. τοῦτον] τοῦτο AC. ἀλλ' ἐκ] ἀλλὰ ἐκ ACΩΩ2. ἐκ τῆς γῆς B et v, ἐκ γῆς A𝔄ΩΩ2. μόλυβδος AC𝔄Ω2, μόλιβδος BΩ et v. τὰ ἄλλα A𝔄ΩΩ2, τἄλλα v. personam ante δεινὴν om A. τὴν om

λέγεις τῶν ἀνθρώπων * τὴν ἀβελτερίαν, οἳ τοσοῦτον 505
ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέος κτήματος. *ΕΡΜ.* ἀλλ'
οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται·
ὡς ὁρᾷς, καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροίσου καὶ τῆς μεγαλ-
αυχίας τοῦ βαρβάρου· καί μοι δοκεῖν ἐρέσθαι τι βού-
λεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν. 12. *ΣΟΛ.* εἰπέ
μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τού-
των τὸν Πύθιον; *ΚΡΟΙΣ.* νὴ Δία· οὐ γάρ ἐστιν
αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. *ΣΟΛ.*
οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφανεῖν, εἰ κτήσαιτο
ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; *ΚΡΟΙΣ.* πῶς
γὰρ οὔ; *ΣΟΛ.* πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν
ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον
δεήσει αὐτούς, ἤν ἐπιθυμήσωσι. *ΚΡΟΙΣ.* ποῦ γὰρ
τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος παρ' ἡμῖν; *ΣΟΛ.*
εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; * *ΚΡΟΙΣ.* 506
οὐ πάνυ τι. *ΣΟΛ.* τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεὴς ἔσῃ.
ΚΡΟΙΣ. πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσίου;
ΣΟΛ. ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.
ΚΡΟΙΣ. ἐρώτα, ὦ Σόλων. *ΣΟΛ.* πότεροι ἀμεί-
νους οἱ σῴζοντές τινας ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

Ω pr m (add. rec.). *ἀβελτερίαν* Lehmannus, *ἀβελτηρίαν* libri omnes. *οἳ*] pronomen loci gemini tuentur, uti Navig. c. 9 fin. malo ego olim scribebam *εἰ* itemque Cobetus V. L. p. 236.
βαρέος A (ita A), 𝔄ΩΩ2, *βάρεος* B, *βαρέως* v. *ἀλλ' οὐ*] *ἀλλὰ οὐ* ΑΩΩ2. *φαίνεται, ὃς ὡς ὁρᾷς καταγελᾷ τοῦ* ACMΩΩ2, aperta interpolatione, sed *φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γὰρ τοῦ* B𝔄 et v, quod in Quaestt. L. p. 100 defendi interductu sic mutato: *φαίνεται· ὡς ὁρᾷς, καταγελᾷ γὰρ τοῦ —.* audax enim videbatur haec transpositio: *φαίνεται· καταγελᾷ γάρ, ὡς ὁρᾷς τοῦ —.* tamen in D. Mort. XXV, 1 hodie probo: *πρότερον γὰρ οἶμαι χρὴ —.*
δοκεῖν BA et v, *δοκεῖ* 𝔄MΩΩ2Yd. *ἐρέσθαι* Jacobitius, libri *ἔρεσθαί.* *αὐτὸς*] *αὐτῷ* AC.
12. *γάρ τι*] *γάρ τοι* AC. *δία* A𝔄Ω2, *δι'* Ω et v. *ἀποφανεῖν* Dindorfius. libri *ἀποφαίνειν.* *ἐν τοῖς* B𝔄 et v, *σὺν τοῖς* ACLΩΩ2. *πάνυ τι*] *πάνυ* (om *τι*) B𝔄. *ἐνδεεῖς ἐστε* A𝔄ΩΩ2 et v, sed *ἐνδεὴς ἔσται* B, unde id quod res poscit restitui: *ἐνδεὴς ἔσῃ.* *τοῦ χρυσίου* MΩΩ2, *χρυσίου* B𝔄A et v. *πότεροι* B, *πότερον* A𝔄 et v (de ΩΩ2 non constat). *πρὸς αὐτῶν*]

ΚΡΟΙΣ. οἱ σώζοντες δηλαδή. *ΣΟΛ.* ἆρ᾽ οὖν, ἢν
Κῦρος, ὥς λογοποιοῦσί τινες, ἐπίῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς
μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος
τότε. *ΚΡΟΙΣ.* ὁ σίδηρος δῆλον ὅτι. *ΣΟΛ.* καὶ
εἴ γε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ
χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. *ΚΡΟΙΣ.* εὐφήμει,
ὦ ἄνθρωπε. *ΣΟΛ.* μὴ γένοιτο μὲν οὕτω ταῦτα·
507 φαίνῃ δ᾽ οὖν ἀμείνω * τοῦ χρυσοῦ τὸν σίδηρον ὁμο-
λογῶν. *ΚΡΟΙΣ.* οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς
πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις
ἀνακαλεῖν; *ΣΟΛ.* οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται·
ἀλλ᾽ ἤν τε χαλκὸν ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν
ποτε κτῆμα καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν ἢ
Βοιωτοῖς ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς ἤ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ, τῷ
δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν. *ΚΡΟΙΣ.*
ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς καὶ φθονεῖς.
13. *ΕΡΜ.* οὐ φέρει ὁ Λυδός, ὦ Χάρων, τὴν παρ-
ρησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ

παρ᾽ αὐτῶν L. *ἢν — ἐπίῃ* B𝔄ΩΩ2 et v, *εἰ — ἐπῄει* AC pessime. *ποιήσῃ*] *ποιήσῃς* A. *δῆλον ὅτι* B𝔄, *δηλονότι* A, *δῆλαδὴ* ΩΩ2 et v, vitio e superioribus orto. *μὴ τοῦτον* B𝔄 et v, *τοῦτον μὴ* AΩΩ2 male. *παρασκευάσαις* A. *ἐς Πέρσας*] *ἑσπέρας* A (ita A). *ὦ ἄνθρωπε* B𝔄 et v, *ἄνθρωπε* AΩΩ2. nulla persona ante *μὴ* in A. *μὲν οὕτω* B𝔄 et fortassis ΩΩ2, *μὲν οὖν* (om *οὕτω*) A, *μὲν οὖν οὕτω* v. *ἀμείνω τοῦ χρυσοῦ* B𝔄ACMDΩΩ2, *ἀμείνω* v, sed a: *ἀμείνω K.* *οὐκοῦν*] *οὔκουν* a. *κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους* B𝔄 et v, *κελεύεις* etiam ΩΩ2 (hoc ordine: *σιδηρᾶς πλίνθους κελεύεις*), *σιδηρᾶς πλίνθους θέλεις* AC. *δὲ* (ante *χρυσὸν*) om A. *αὖθις* supra scriptum in Ω.

ἀνακαλεῖν libri omnes, *ἀναλαβεῖν* Herwerden (Plut. et Luc. p. 80), frustra. pro bajulis auri adfertur aurum ipsum rhetorice.

ἐκεῖνός γε] *γε* om ΩΩ2. *μέν ποτε*] *ποτε* om A. *ἢ φωκεῦσιν* BΩ2, *φωκεῦσιν* 𝔄AΩ et v. *ἢ Βοιωτοῖς ἢ Δελφοῖς* B𝔄 et v. *ἢ δελφοῖς ἢ βοιωτοῖς* AΩΩ2. *αὐτοῖς*] *αὐτὸν* A. *τυράννῳ ἢ λῃστῇ* 𝔄AVTUYΩΩ2cd, *τυράννῳ λῃστῇ* Bab. *χρυσοποιῶν*] *χρυσοποιων* 𝔄. alii conlata voce latina ‚aurifex' vulgatam bene servant, alii conjecerunt *χρυσοχόων*, qui poterant etiam *χρυσοφόρων* comparato c. 11 init. *ἀεὶ*] *αἰεὶ* bc. *τῷ πλούτῳ*] *τὸν πλοῦτον* AC.

13. *παρρησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν* BA𝔄 et v, *ἀλήθειαν καὶ*

δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον * τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ 508
ἁλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν [ὑπὸ τοῦ Κύρου] ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγιγνωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος * βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα καὶ μυρία σφαλεὶς 509
ἔν τε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπίᾳ τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑΡ. ὢ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος; 14. ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπη-

---

τὴν παρρησίαν MLΩΩ2. ἁλόντα] ἄιδοντα B. ὑπὸ τοῦ κύρου 𝔄AΩΩ2 et v, τοῦ κύρου (om ὑπὸ) B. verba haec aut sic transponenda sunt: ἁλόντα ὑπὸ τοῦ Κύρου ἐ. τ. π. ἀ. aut potius omnino delenda utpote vetus glossa eaque sumta ex inferioribus:
ἀν
Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου. ἀναχθῆναι] ἀχθῆναι B, ἀχθῆναι L. πυρὰν] πυρκαϊὰν 𝔄. ἀναγιγνωσκούσης Dindorfius pro ἀναγινωσκούσης. ταῦτα BAΩΩ2, ταῦτ' 𝔄 et v. non male. Κῦρον] κύρον pr m A, κύρον a. ἐκεινησὶ B𝔄 et v, ἐκείνης AΩΩ2. μασαγέτιδος A. τούτου om B𝔄 et v, add. ACMLΩΩ2. Τόμυρις BA et fortassis ΩΩ2, Τώμυρις v et sine accentu 𝔄. γε om Ω2, supra scriptum est in Ω. ἐμβαλεῖ] ἐμβάλλει B. νεανίσκον pr m A et legit statim καμβύσης.
ἔν τε Λιβύῃ B𝔄 et v, ἐν τῇ Λιβύῃ ACM, ἔν τε τῇ Λιβύῃ L solus. Ἆπιν. Jacobitius pro Ἄπιν. ὢ A et v, ὦ abc. τίς ἂν αὐτοὺς B et v, τίς αὐτοὺς ἂν AΩΩ2, τὶς αὐτοὺς (om ἂν) 𝔄. οὗτος δὲ] αὐτὸς δὲ A. ἕξει] ἕξει A.
14. πορφυρᾶν Solanus, πορφυρὰν A et v. τὸν δακτύλιον]

μένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμών „νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ; * βασιλεὺς δέ τις εὔχεται εἶναι“. ΕΡΜ. εὖ γε παρῳδεῖς ἤδη, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ ἀνασκολοπισθήσεται ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. ἄγαμαι Κλωθοῦς, γεννικῶς καῖε αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς

τὸ δακτύλιον B, τὸν δάκτυλον 𝔄. ἀναδίδωσιν ἰχθὺν (om τὸν) AC. ἀμφιρύτῃ a et sic Hemsterhusius ex Od. α', 50, ἀμφιρρύτῃ v, ἀμφιρύτω A. παρῳδεῖς ἤδη B, παρῳδεῖς (om ἤδη) 𝔄ΑΩΩ2 et v. οἰόμενον B𝔄Ω2 et v, ἡγούμενον ACΩ. Μαιανδρίου] μεανδρίου A. Ὀροίτῃ] ὀρείτῃ A et sine accentu 𝔄. ἐν ἀκαρεῖ] ἐνακαρὶ B. ἐπήκουσα AΩΩ2 et v, ἤκουσα B𝔄 contra numeros. vitium fluxit ex c. 13 init., ubi de eadem re agitur: ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς —. ἄγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς· (γενικῆς A) καὶ αὐτοὺς B𝔄ACMLΩΩ2, εὖγε ὦ Κλωθοῖ γεννικῶς (γεννικῶς d) καὶ αὐτοὺς vulgo (id est abd), γενικὴ VT, γεννικὴ c. codicem qui εὖγε habeat unicum novimus V teste ipso Graevio qui sic: ‚MS. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ —‘. nimirum εὖγε interpolator petiit e superioribus his: εὖ γε παρῳδεῖς ἤδη, ὦ Χάρων geminisque locis ut Jov. Trag. 46: εὖ γε, ὦ Τιμόκλεως —. at quis ferat conjuncta fere ὦ Κλωθοῖ — ὦ βελτίστη, quae repetitio plane est inanis. tamen neque hoc vitio neque pessimo isto εὖ γε obfensus est censor meus Cobetus ad Orationem p. 63, qui postea in Varr. Lect. p. 142 ita legit: εὖγε, Κλωθοῖ, γεννικῶς καῖ' (sic!) αὐτούς, ὦ βελτίστη —. vulgatam γεννικῶς Hemsterhusius bene servavit. ipse enim olim demonstravi, ἄγαμαι Ὑπερβόλου vel Ξανθίου blandiendi causa semper dici sine ullo additamento, ut hic quoque scribendum sit ἄγαμαι Κλωθοῦς simpliciter. ita ἀνδρικῶς cum imperativo jungitur in Arist. Vesp. 153 et ἀνδρείως in Pace 490 (non plane eodem modo γεννικῶς in Lysistr. 1070). quomodo id latine reddendum sit, Horatius docet Carm. I, 14, 2. tum (ut incipiam a postremis) pro καὶ αὐτούς (ita enim libri omnes) Jacobsi et in L. L. p. 215 Struvi emendationem καῖε αὐτούς olim in Quaestt. L. p. 133 rejeceram ut contrariam historiae et ipsi Luciano supra c. 13 fin., ubi Croesus αἰχμάλωτος dicitur: nam hic rex ne est quidem combustus. nec tamen l. l. mihi hunc l. contigit emendare. postea diu credidi Lucianum scripsisse: γεννικῶς σύγκλειε αὐτούς —: ad unum enim haec Croesum pertinent, qui sane in

κεφαλὰς ἀπότεμνε καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ'

---

vincula conjectus erat regnoque privatus. et Jacobsi conjecturam alii quoque exploserunt veluti Lehmannus, plures tamen tacito secuti sunt. tandem vidi Jacobsi conjecturam καῖε αὐτοὺς certo probandam esse, quum relegissem Herodotum I, 91, ubi Pythia gloriatur, quod καιομένῳ αὐτῷ (Croeso) ἐπήρκεσε. nempe quod scribere Herodoto licuit, id licuit etiam imitatori Luciano, quum praesertim rogo jam incendi coepto nihil propius factum esset, quam ut vivus cremaretur. quae quum ita sint, hodie ita edidi, ut ipsi codices praescribunt: ἄγαμαι Κλωθοῦς, γεννικῶς καῖε αὐτούς, ὦ βελτίστη —. nam ἄγαμαι Κλωθοῦς Lucianus more suo e graecorum sumsit comoedia, quod quale sit, ii qui graece nesciunt e Plauto Terentioque discere poterunt. ‚Amabo te, inquit, Clotho, ure—‘: vide vel Plauti Menaechm. II. 3, 54: ‚jamjam, amabo, desine‘ et Terent. Eunuch. I, 2, 50, ibid. v. 70, ibid. III, 3, 28. denique hoc l. scripturam ἄγαμαι Κλωθοῦς olim ego probavi ad Arist. Thesmophor. v. 1213 p. 566 ipsumque hunc dicendi usum illustravi verissime. quo magis miror alios per se nugari maluisse quam ab me edoceri. tenendum est in ipso sono nominis, quod addere graeci solent, blanditias contineri, ut est etiam ap. Plautum in Mostellar. v. 260, ubi non mutandum erat: ‚euge, adplaudo Scaphae.‘ critici autem, velut Dawesius, Brunckius, Porsonus, Dobraeus quum non omnes hujus generis versus conlegissent sed in singulis singuli frustra laborarent: hosce locos in quibus ne literala quidem mutanda erat, certatim ita corruperunt, ut si quis in Charonte pro verbis ἄγαμαι Κλωθοῦς conicere velit: ἄγαμαι σοῦ, ὦ Κλωθοῖ —. quibus ego l. l. ita respondi, ut primum versus haud absimiles, Eurip. Iphig. A. 28 et Incert. Rhes. v. 245, tum vero ejusdem plane generis locos adtulerim, in his Arist. Acharn. 460—463: ἄγε νυν, ὦ τάλαινα καρδία ἄπελθε — χώρησον, ἄγαμαι καρδίας. deinceps addidi Cephisodori c. versus ap. Athen. XII p. 558 a (ubi legitur Ξανθία) sive XV p. 689 f (ubi est Ξανθίου): ἔπειτ' ἀλείφεσθαι τὸ σῶμά μοι πρίω | μύρον ἴρινον καὶ ῥόδινον, ἄγαμαι Ξανθία· | καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πρίω μοι βάκχαριν. ostendi autem Ξανθία non bene habitum esse pro vocativo, sed Ξανθίου communem et Ξανθία atticam formam esse genetivi. neque praeterii fragmentum Ἄγαμαι (ἄγαμ') Ὑπερβόλου apud Moerin p. 1, quod dixi e comico quopiam (velut Eupolide vel Platone) fluxisse, ubi interlocutor Hyperbolum ipsum erat adfatus. postremo adtigi grammaticum in Bekk. Anecd. 335, 32 Ἄγαμαι: ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμείων Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης, ubi ipse codex ap. Ruhnkenium κεραμείων, sed κεραμεῖ ap. Bekkerum Bachmannumque in Anecd. I p. 21, ita

ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ
511 σκαφιδίῳ, μήτε τὴν * πορφυρίδα μήτε τιάραν ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας. 15. *ΕΡΜ.* καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἕξει. τὴν δὲ πληθὺν ὁρᾷς, ὦ Χάρων, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; *ΧΑΡ.* ὁρῶ ποικίλην τινὰ τὴν τύρβην καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ, ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι καὶ φέρουσι τὸ ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετό-

---

autem tetigi, ut cum Ruhnkenio fere ἄγαμαι κεραμίων scriberem. hodie praefero ἄγαμαι κεραμέως duce Meinekio in Fragm. C. I p. 578. illud teneo, quod incertam putavi fidem scholiastae ad Eqq. 1305: κεραμεὺς δὲ ὁ Ὑπέρβολος. itaque non ex uno comoediae loco sed e duobus haec manarunt, ex uno ἄγαμ' Ὑπερβόλου, ex altero ἄγαμαι κεραμέως. denique alia olim sciens omisi, quum et corrupta esse vidissem et ipse de vera emendatione desperarem. maxime dico Phrynichum comicum Hesychii Σεσελλίσαι Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ· ἄγαμαι Διονύσου στόματος, ὡς σεσέλλισαι κεκομμένα πολλάκις. nunc ita judico, verba στόματος ὡς σεσέλλισαι transponenda et in fine collocanda et post κεκομμένα vocem κόμπῳ supplendam esse. corrige: ἄγαμαι Διονύσου, πολλάκις κεκομμένου | [κόμπῳ] στόματος [νῦν] ὡς σεσέλλισαι [πάλιν]. ‚amabo te, Bacche, inquit, saepe retunsi oris gloriatione quantopere nunc rursus te extulisti'. nota Bacchi magniloquentia leniter et blande reprehenditur. summorum criticorum hariolationes videsis ap. Meinekium Fr. C. I p. 584 et Kockium C. Fr. 1 p. 372. jam sit finis hujus loci. εἰδῶσιν] ἴδωσιν B. quatuor verba ὡς — ὄντες adfert Thomas p. 409, 14, ubi item variatur. δὲ] δ' 𝔄a. ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν] ἐπαιρέσθωσαν B. ἀλγεινότεροι ACML. γελάσομαι τότε] τότε γελάσομαι ΩΩ2. σκαφιδίῳ] σκαφειδίω A. μήτε τὴν BACMΩΩ2, μήποτε 𝔄, μήτε v. πορφυρίδα] πορφύραν A solus. κομίζοντας] κομίζοντα A et pr m Ω.

15. *ΕΡΜ.*] nulla persona in A. ὁρᾷς, ὦ Χάρων B𝔄ACMΩΩ2, ὦ Χάρων, ὁρᾷς v. τινα τὴν ACMLΩΩ2, τινα B𝔄 et v. τύρβην B𝔄 et v, διατριβὴν ACMLΩΩ2. scribendum esse τινα τὴν τύρβην Lehmannus vidit. τὸ ὑποδεέστερον B𝔄AΩΩ2, τὸν ὑποδεέστερον v. in A continuo sequitur nova persona. τ' ἀφα-

μενος αὐτοὺς ἐκ ταφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. *ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα καὶ ἄγνοιαι καὶ ἡδοναὶ καὶ φιλαργυρίαι * καὶ ὀργαὶ καὶ μίση καὶ τὰ* 512 *τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς καὶ ξυμπολιτεύεται καὶ νὴ Δία τὸ μῖσος καὶ ἡ ὀργὴ καὶ ζηλοτυπία καὶ ἀμαθία καὶ ἀπορία καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ αἱ ἐλπίδες ὑπεράνω πετόμενοι ὁ μὲν ἐκπλήττει ἐμπίπτων ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπόταν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.* 16. *ἢν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ τὰς Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ*

νοῦς a, sed *ταφανοῦς* A aliique libri recte. *καὶ δείγματα* a, *καὶ δείματα* v, quae absunt ab A et in *Ω* m sec. supra scripta. *ἄνοιαι* B𝔄ΩΩ2 et v, *ἄνοια* a, sed *ἄγνοιαι* AC, quo nihil verius esse docere poterant inferiora c. 21 (bis). *καὶ ὀργαὶ* om B𝔄. *ἡ ἄγνοια* libri omnes. (*ἡ ἄνοια* infelix conjectura est Lehmanni.) *ξυμπολιτεύεται, καὶ νὴ Δία* B𝔄ACMΩΩ2, *ξυμπολιτεύεταί γε νὴ Δία* edd. vett. post *νὴ Δία* libri omnes *καὶ τὸ μῖσος*, sed *καὶ* cur ego deleverim, tirones discent e meis Quaestt. L. p. 155 sq. *ἡ ὀργὴ* A et v, sed *ἡ* om B𝔄ΩΩ2. *καὶ ἐλπίδες* A𝔄 et v, sed *καὶ αἱ ἐλπίδες* BM et m sec. *Ω*, *καὶ οἱ ἐλπίδες* Ω2. *ἐμπίπτων ἐκπλήττει ἐνίοτε* B𝔄 et v, *ἐμπίπτων ἢ πλήττειν ἐνίοτε* A (ita A), *ἐκπλήττειν ἐνίοτε* hinc adfert Thomas p. 156, 3, qua menda magister misere deceptus est, sed in ipso Luciano *ἐκπλήττει ἐμπίπτων ἐνίοτε* ΩΩ2, id quod ego recepi. ita demum nihil jam opus est conjectura mea: *ἐμπίπτων ἐνίοτε ἐκπλήττει* —. *ὁπόταν* A, *ὁπότ' ἂν* v. *μάλιστα* om A. fallitur Schwidopius I p. 18. vide Arist. Aves v. 1116. *ἀναπτάμεναι* B𝔄
ανα
et v, *ἀποπτάμεναι Ω*, *ἀποπτάμεναι* ACL. *οἴχονται* B𝔄ΩΩ2 et
ὄ
v, *ᾤχοιτο* ACL. *ὅπερ* B𝔄 et v, *ὥσπερ* AΩ2 et a, *ὥσπερ Ω*. *κάτω* om A.

16. *δ' ἀτεν.* B𝔄 et v, *δὲ ἀτεν.* AΩΩ2. *ἀτενίσῃς*] *ἀτενίσας* L. *κατόψει* B𝔄A et edd. vett. praeter a, quae om *κατόψει*, pro quo est *ἐπόψει* in MLΩΩ2. *καὶ τὰς Μοίρας* B𝔄AΩΩ2, *καὶ Μοίρας* v. *ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν*] *ἠρτῆσθαι καὶ ξυμβέ-*

ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ᾽ ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκ-
των; ΧΑΡ. ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἕκαστον νῆμα ἐπιπε-
πλεγμένον γε τὰ πολλὰ τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ
ἄλλῳ. ΕΡΜ. εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἵμαρται γὰρ
ἐκείνῳ ὑπὸ τούτου φονευθῆναι, τούτῳ δὲ ὑπ᾽ ἄλλου,
καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ᾖ
μικρότερον τὸ νῆμα, ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ
τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ᾽ οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμα-
513 μένους ἅπαντας καὶ οὗτος μὲν * ἀνασπασθεὶς ἄνω
μετέωρός ἐστι καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορρα-
γέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος,
μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ
τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ.
παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ. 17. ΕΡΜ. καὶ μὴν οὐδ᾽
εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα,
ὦ Χάρων, καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν καὶ τὸ
μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι ἀναρπάστους γιγνομένους
ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ καὶ ὑπηρέται

βηκεν ΩΩ2. καὶ ἠρτῆσθαι καὶ ξυμβέβηκεν M. νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ] νημάτων ὁρᾶσθαι. καθάπερ A, ὁρᾶσθαι etiam L. καταβαίνοντα] συμβαίνειν τὰ A, συμβαίνοντα C. ἀπὸ τῶν] ἐπὶ τῶν A. ἑκάστῳ νῆμα B𝔄 et v, sed ἕκαστον νῆμα ACΩΩ2, quod unus Sommerbrodtius bene recepit. proxime antecedunt et ἕκαστον et ἑκάστῳ recte posita, hic autem dativus non est ferendus. ἐπιπεπλεγμένα B𝔄Td, ἐπιπεπλεγμένον vulgo, περιπεπλεγμένον AMLΩΩ2, quod Bekker non debebat probare. nam et sententia ipsa adversatur et paulo inferius illud ἐπιπλοκή. γε τὰ πολλὰ] τὲ ταπολλὰ A (ita A). ἐκείνῳ — ἄλλῳ] ἐκείνων — ἄλλων A. ἐκείνῳ B𝔄, ἐκείνῳ μὲν ΩΩ2 et v, ἐκεῖνον μὲν AC. τούτῳ B𝔄ΩΩ2, τοῦτον AC. ὑπ᾽ ἄλλου] ὑπὸ ἄλλου B. τὸ νῆμα] τὸ om B𝔄. γάρ τι] γάρ τοι AC. ἀνασπασθεὶς B𝔄 et v, ἀναπτὰς ACMLΩΩ2. A om καὶ ante μεταμικρὸν (sic) et μεταμικρὸν etiam abc. μηκέτι A. μόγις B𝔄 et v, μόλις ACΩΩ2.

17. αἱ ἄγαν σπουδαὶ AΩΩ2 et v, ἄγαν σπουδαῖα B, τὰ ἄγαν σπουδαῖα 𝔄VTYcd. γιγνομένους v, γινομένους B𝔄MLΩΩ2, pro eo in A est vacuum spatium novem literarum capax et in marg ⊹ a pr m. scriba neque γινομένους neque mox ληστήρια legere potuit. καὶ ὑπηρέται αὐτοῦ BAΩΩ2, αὐτοῦ καὶ ὑπηρέται A et v.

αὐτοῦ μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι καὶ πυρετοὶ καὶ
φθόαι καὶ περιπνευμονίαι καὶ ξίφη καὶ ληστήρια καὶ
κώνεια καὶ δικασταὶ καὶ τύραννοι. καὶ τούτων οὐδὲν
ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔστ' ἂν εὖ πράττωσιν, ὅταν δὲ
σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοττοτοῖ καὶ αἰαῖ καὶ οἴμοι. εἰ
δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ
καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν
ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε
ἂν σωφρονέστερον καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες.
νῦν δὲ ἐσαεὶ ἐλπίσαντες χρήσεσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπει-
δὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ καὶ ἀπάγῃ πεδήσας τῷ
πυρετῷ ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν * ἀγωγήν, 514
οὔποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ
τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ
οἰκοδομούμενος καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι,
ὅτι ἡ μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ, ὁ δὲ ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον
ἄπεισι τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς,
αὐτὸς δὲ οὐδὲ δειπνήσει ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν

περιπλευμονίαι B solus. καὶ ληστήρια] καὶ ςήρια et in marg + pr m A. κώνεια] κώνια B. ἰσέρχεται B. ἔστ' ἂν εὖ] ὅταν εὖ AC. ὀτοττοτοῖ] ὀτοτοτοῖ B, ὀττοτοῖ Ω2 et v, ὀττοτοὶ AΩ, οττοτοι 𝔄. καὶ αἲ αἲ καὶ οἴμοι BAΩ2, καὶ αἲ αἲ καὶ ὤμοι μοι 𝔄 et v, καὶ τὸ αἲ αἲ καὶ τὸ οἴμοι CLΩ. pro αἲ αἲ recto Jacobitius αἰαῖ. δ' εὐθὺς] δὲ εὐθὺς A solus. ἐννενόουν AC. τοῦτον om A. ἀπίασιν] ἀπιᾶσιν B. ἰσαεὶ 𝔄, ἐς ἀεὶ v, εἰσαεὶ AΩΩ2, ἴσασιν B. χρήσεσθαι ACMΩΩ2, χρῆσθαι B𝔄 et v, sed schol. Voss. χρῆσθαι] χρήσασθαι (sic). ἐπειδὰν δ' ἐπιστὰς B. ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης] ὁ ὑπηρέτης ἐπιστὰς 𝔄. ἀπάγῃ] ἀπάγει A. ἢ τῇ φθόῃ] ἢ om B. ἀγωγὴν] ἀναγωγὴν C. αὐτῶν] αὐτῷ A. προσδοκήσαντες] ἐλπίσαντες 𝔄. τί γὰρ οὐκ ἂν B𝔄AΩ2 et v, τι γὰρ ἂν οὐκ ἂν LΩ, quo inductus ego in Qu. L. p. 133 malueram: τί γὰρ ἂν ποιήσειεν. nollem hoc ab Sommerbrodtio receptum, quod ipse dudum retractavi ad Arist. Thesmoph. v. 528: ἀλλὰ πᾶν γένοιτ' ἂν ἤδη —, ubi p. 190 vulgatam multis locis firmavi. adde Lucianeum παντοῖος γίγνομαι et Juvenalem Sat. VI, 41. ἡ μὲν ἕξει] εἰ μὲν ἕξοι L. ἄπιοι B𝔄 et v, sed ἄπεισι ACMLΩΩ2. αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας AΩΩ2 et v, sed αὐτὸς δὲ οὐδὲ δειπνήσας B𝔄VTY, quod ita recepi, ut pro δειπνήσας meo periculo scripserim δειπνήσει.

*γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα τέτοκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ τοὺς φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν καὶ τοὔνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο, ὡς ἐπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκεῖ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος, τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷ οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσί, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν * ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον τῶν ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν.* 18. *ΧΑΡ.* *ὁρῶ ταῦτα πάντα, καὶ πρὸς ἐμαυτόν γε ἐννοῶ, ὅ τι τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερόμενοι ἀγανακτοῦσιν. ἢν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου ὡς φῂς καὶ ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ*

ὁ χαίρων B𝔄 et v, *ὢ χάρων* ACMΩ2 et qui in marg *ὁ χαίρων* Ω. *τέτοκεν* AΩΩ2, *ἔτεκεν* B𝔄 et v. *καὶ τοὺς φίλους* BACMΩΩ2, *καὶ φίλους* A et v. *ἐπτέτης* v, *ἐπταέτης* M, *ἐπταίτης* B𝔄A (ita A) L, *ἑπταίτης* ΩΩ2. *ἄρα ἄν*] *ἆρ' ἂν* 𝔄 bene. *δοκεῖ* BACΩΩ2a, *δοκῇ* 𝔄 et v. *χαίρειν* om A (ita A). *γεννωμένῳ* 𝔄ACMLΩ, *γενομένῳ* BΩ2 et v. *τὸν μὲν*] *τὸ μὲν* A (ita A). *ἐπὶ τῷ παιδὶ*] *ἐπὶ τὸ παιδίον* L. *τῶν ὅρων*] *τῶν ὀρῶν* A. *ὅσοι εἰσί*] *οἷοί εἰσι* B𝔄. *ξυναγ.* B𝔄 et v, *συναγ.* AΩΩ2. *εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων* 𝔄 et v, *ἐπιόντων ἀγγέλων* BΩΩ2 omisso *εἶπον*, quod tamen Ω habet in marg, tum *εἶπον τῶν ἀγγέλων* A optime. postremo schol. Voss. *ἀγγέλων*] *ἐπιόντων* et Graevianum: *ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων*, de quibus scholiis Hemsterhusius male judicavit. hodie codices arguunt *εἶπον τῶν* probandum et mendam *ἐπιόντων* delendam esse. *τε καὶ ὑπηρετῶν* B et v, *τε καὶ τῶν ὑπηρετῶν* A𝔄ΩΩ2.

18. *ταῦτα πάντα* BAΩΩ2, *πάντα ταῦτα* 𝔄 et v. *πρὸς ἐμαυτόν γε* ACMLΩΩ2, *πρὸς ἐμαυτὸν* B𝔄, *πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ* v. *ὅ τι* (*ὅτι* ad) *τὸ* ACMLΩΩ2ad, *τί τὸ* B𝔄 et v. *παρὰ*] *περὶ* AC. *στερόμενοι* B(ΩΩ2), *στερούμενοι* 𝔄A et v. *ἀγανακτοῦσιν. ἢν γοῦν* A𝔄, ut Hemsterhusius conjecerat, *ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. ἢν γοῦν* BΩΩ2 et v. *ἴδῃ τις αὐτῶν*] *αὐτῶν ἴδῃ τις* A. *ὡς φῂς καὶ* ego correxi, *καὶ ὥς φασι* U, *καὶ ὡς φῂς* B𝔄AΩΩ2 et v. vulgatam in qua bene haeserat Hemsterhusius

*ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους καὶ ταραχὰς
καὶ μίση καὶ ἐπιβουλὰς καὶ ὀργὰς καὶ κολακείας· τούτοις
γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη καὶ νόσους καὶ πάθη,
ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τού-
των πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν
εἴη.* 19. *ἐθέλω δ' οὖν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧτινι
ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ βίος ἅπας
αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ
κρουνῷ τινι καταράττοντι * ἀνισταμένας; τὰς φυσαλ-* 516
*λίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων
τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι
ἀπέσβησαν, αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι καὶ προσχω-
ρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται ὑπερφυσώμεναι ἐς
μέγιστον ὄγκον αἴρονται, εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως
ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι.
τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπου βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος
ἐμπεφυσημένοι οἱ μὲν μείζους, οἱ δὲ ἐλάττους· καὶ οἱ
μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ
δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο· πᾶσι δ' οὖν ἀπορρα-
γῆναι ἀναγκαῖον.* ΕΡΜ. *οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου*

---

justo mutavit audacius. *προσόντα* om A. *ὅπου* BΩΩ2 et v, *οὔπω* 𝔄AC. *ὅπου* si de causa ponitur, ‚weil sogar' denotat, quod latine ‚ubi' dicitur ut ab Horatio Carm. II, 13, 33. *ἂν εἴη*] *ἂν* om Ω. *εἴη. ἐθέλω* A𝔄, *εἴη. ΧΑΡ. ἐθέλω* ΩΩ2 et v.

19. *δ' οὖν* B, *οὖν* A, *γοῦν* 𝔄ΩΩ2 et v. *ἐοικέναι μοι*] *μοι ἐοικέναι* A. *ὑπὸ κρ. τινι*] *τινι* om A. *καταράττοντι* B𝔄Ω2a, *καταρράττοντι* AΩ et v. *ἀνισταμένας* om 𝔄. *φυσαλλίδας* 𝔄 et v, *φυσαλίδας* Ω, *φυσαλίδας* BAMLΩ2. *ἀφ' ὧν*] *ἐξ ὧν* 𝔄. *αἱ μέν τινες* B𝔄 et v, *τινὲς μὲν* AΩΩ2.

ἀπέσβησαν] *ἀπέσβεσαν* (η supra ε) A. *δ' ἐπὶ*] *δὲ ἐπὶ* 𝔄. *τῶν ἄλλων* libri omnes. malim tamen: *τινῶν ἄλλων*. *αὗται* om B𝔄. *ὑπερφυσσώμεναι* 𝔄A (𝔄 sine accentu), *ὑπερφυσόμεναι* cd. *ἐς*] *εἰς* A. *εἶτα*] *ἔπειτα* AΩΩ2. *ἐξερράγησαν*] frustra Cobetus V. L. p. 236: *διερράγησαν*, quum non adtendisset ad verba superiora: *αὐτίκα ἐκραγεῖσαι*. *οἷόν τε*] *οἷον* B𝔄. *ὁ* om A. *ἀνθρώπου* BACMLΩΩ2, *ἀνθρώπων* 𝔄 et v. *οἱ δὲ* BAΩΩ2, *οἱ δ'* 𝔄 et v, quod revocandum. *ἀπορραγῆναι* non ut exspectes *ἀποθανεῖν* ponitur ob comparationem hominum cum bullis. saepius enim tragici *ἀπορρηγνύναι βίον* de morte usurpant (violenta illa

εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.
20. *ΧΑΡ.* καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα
ποιοῦσι καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι
καὶ τιμῶν καὶ κτήσεων ἁμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα
καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν
παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν,
ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς ἀπέχεσθαι
μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ
ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε
περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ
βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν ἀΐδιόν ἐστιν,
517 οὐδ' ἂν ἀπάγοι * τις αὐτῶν τι ξὺν αὑτῷ ἀποθανών·
ἀλλ' ἀνάγκη, αὐτὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν
δὲ καὶ τὸν ἀγρὸν καὶ τὸ χρυσίον ἀεὶ ἄλλων εἶναι καὶ
μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μεγάλα
ὠφεληθῆναι τὸν βίον. καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι
παρὰ πολύ; 21. *ΕΡΜ.* ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως
αὐτοὺς ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδ'
ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ
κηρῷ ἔβυσαν αὐτά, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους

---

quidem). h. l. Cobetus V. L. p. 236 scribi jussit *διαρραγῆναι* probante Dindorfio. haud vidi magis. num omnes mortales ita solent emori, ut repente ‚disrumpantur' (zerplatzen)? *τὸ γένος αὐτῶν*] *τὸ γένος αὐτὸ* A.

20. *ποιοῦσι*] *ποιοῦσιν* a. *δεήσει*] *δεήσῃ* B. *ἐφ' ὑψ.*] *ἀφ' ὑψ.* B. *παραινέσω αὐτοῖς*] *παραινέσω ἂν αὐτοῖς* A. *λέγων* B𝔄 et v, *λέγω* ACMLΩΩ2. *περὶ ταῦτα*] *περὶ αὐτὰ* B. *ἐς ἀεὶ*] *ὡς ἀεὶ* L. *ἀΐδιον*] *ἀοίδιον* ab. *ἐστιν*] *ἐστι* a. *οὐδ' ἂν ἀπάγοι* v, *οὐδ' ἂν ἀπάγῃ* A, *οὐδ' ἂν ἀπαγάγοιέ* B, *οὐδ' ἂν ἀπαγάγῃ* 𝔄, *οὐδ' ἂν ἀπαγάγοι* ΩΩ2. at hic nihil loci est aoristo. *τις αὐτῶν τι* 𝔄ΩΩ2 et v, *τις αὐτὸν* B, *τίς αὐτὸ* A (BA om *τι*). *αὑτῷ* Matthiae pro *αὐτῷ*. *αὐτὸν μὲν* Sommerbrodtius, *τὸν μὲν* libri omnes. emendationi *αὐτὸν* favent etiam scripturae *αὐτὸν* in B et *αὐτὰ* in A pro *αὐτῶν*. *ἐμβοήσαιμι* BΩΩ2 et v, *βοήσαιμι* 𝔄A. *οἴει*] *οἴῃ* M. *μεγάλα* B𝔄AMΩΩ2, *μέγα* v. *ὀφεληθῆναι* bc. *παρὰ πολὺ* B, *παραπολύ* v.

21. *τὰ ὦτα;* interpungit A (ita A). *Ὀδυσσεὺς* B𝔄 et v,

ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῇς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίνοντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν. *ΧΑΡ.* οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσωμεν. *ΕΡΜ.* περιττὸν καὶ τοῦτο, λέγειν πρὸς αὐτοὺς ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου;
καὶ γὰρ καὶ μισοῦνται ἐλέγχοντες * αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. 518
ΧΑΡ. εὖ γε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσίν, ὦ Ἑρμῆ. *ΕΡΜ.* ἱκανοὶ καὶ οὗτοι. ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22. *ΧΑΡ.* ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι

ὁ Ὀδυσσεὺς ACΩΩ2. ἔδρασε] ἴδρασε pr m A. δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι 𝔄 et v, δυνηθεῖεν (om ἀκοῦσαι) B, ἀκοῦσαι δυνηθεῖεν ACΩΩ2. post ἀκοῦσαι continuo sequitur: ἣν καὶ σὺ (ita libri omnes), pro quo olim fortasse lectum erat: κἂν σύ, ut colligas e menda antiqua: ἀναρραγῇς. διαρραγῇς] ἀναρραγῇς B𝔄. ὅπερ γὰρ] ὅπερ καὶ AC. ἀλλ' εἰσὶν] ἀλλὰ εἰσὶν A. ἐς τὰ] εἰς τὰ A. ἀποκλίνοντες B𝔄ACMLΩΩ2, ἀποκλίναντες v. γοῦν B𝔄 et v, δ' οὖν AΩ, δ' αὖ Ω2. ἐμβοήσωμεν B𝔄ACMLΩΩ2 cum Solano, ἐμβοήσαιμεν v. post hoc verbum edd. vett. interrogant, A non item. περιττὸν καὶ τοῦτο BAΩΩ2, περιττὸν τοῦτο 𝔄 et v. ἀποσπάσαντες B𝔄VTcd, ἀποσπάσοντες Y, ἀποστάντες ACΩΩ2 et v, quae mera est glossa, alterum autem vel maxime Lucianeum, ut probe vidit Hemsterhusius. οὐδαμῇ] οὐδαμᾶ A (ita A). παρ' ὑμᾶς] παρ' ἡμᾶς A. καὶ γὰρ καὶ codd. omnes (etiam B𝔄AΩΩ2) et edd. vett. recteque sic Lehmannus, καὶ γὰρ ex ed. Parisina Hemsterhusius invitus. ἀμαθείας acd. γεννάδαι] γεννάδα B𝔄A et schol. Voss. in lemmate et expositione. ἀλλὰ κατίωμεν] ἀλλ' ἀπίωμεν B𝔄.

22. ἐπόθουν] ἐπίθουν A. εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ B𝔄 et v, ὦ Ἑρμῆ εἰδέναι 𝔄MΩΩ2. male Jacobsius mutavit εἰδέναι, male Bekker delevit, etsi vitium vulgatae animadvertit uterque. haudquaquam enim ἐπόθουν εἰδέναι — θεάσασθαι licet jungere. at εἰδέναι retinendum fuisse et retinendum hoc ordine: ἐπόθουν εἰδέναι gemini loci docebunt Jcaromen. 4 τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε

δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιημένος,
τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, δοὺς
θεάσασθαι. ΕΡΜ. ἠρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους καὶ
τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων
ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς καὶ τὰς στήλας καὶ πυραμίδας;
ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.
519 ΧΑΡ. τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι * τοὺς λίθους καὶ
χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν
χωμάτων καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες καίουσί τε ταυτὶ
τὰ πολυτελῆ δεῖπνα καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ
μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐκχέουσιν; ΕΡΜ. οὐκ
οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου· πεπι-
στεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν
δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνῖσαν καὶ
τὸν καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.
ΧΑΡ. ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
520 ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμι * σοὶ λέγων ταῦτα ὁση-
μέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι
ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι. ἐπεί τοι καὶ
παγγέλοι' ἄν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματα

ἦν ἄρα, ἐπόθουν εἰδέναι et Saturnal. 5 ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι, καί μοι ἢν εἴπῃς αὐτό, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκὼς —. πεποιημένος BACΩ2, ποιησάμενος MΩ, πεποιηκὼς 𝔄 et v. ' libri omnes: κατορύττουσι, θεάσασθαι. at Lucianus scripsisse videtur: κατορύττουσι, δοὺς θεάσασθαι, quod ausus sum recipere. ΕΡΜ.] nulla persona est in A. ἠρία] ἠρεῖα A. νεκροδοχεῖα] νεκρομάχια B. ἐστι B𝔄 et v, εἰσι ACΩΩ2. ἐκεῖνοι] ἐκείνους 𝔄. μύρῳ] μῦρον AC. ὀρύξαντες AΩΩ2 et v, sed ὀρυξάμενοι B𝔄. et Lucianus in medii formas verborum solet propendere. καίουσί τε B𝔄 et v, τε om AΩΩ2. εἰς τὰ BΩ et v, ἐς τὰ 𝔄AΩ2. ἐκχέουσιν 𝔄AΩΩ2, ἐγχέουσιν v. οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ] ὦ πορθμεῦ οὐκ οἶδα 𝔄. δ' οὖν 𝔄 et v, οὖν (post πεπιστεύκασιν) B, γοῦν ACMLΩΩ2. οἷόν τε ΩΩ2 et v, οἴονται B𝔄ACTUYd. περιπετομένας 𝔄AΩΩ2 et v, περιπεταμένας B, περιπεττομένας abc. κνῖσαν Jacobitius, κνίσαν B, κνίσσαν 𝔄A et v. ξηρότατα] ξηρότερα B. οἶσθ' οὖν B𝔄 et v, οἶσθα οὖν AΩΩ2. δύναιντ' ἂν] δύναιτ' ἂν A, δυναῖτ' ἂν Ω. παγγέλοι' ἂν BΩΩ2, παγγέλοια ἂν 𝔄 et v, παγγέλοια (om ἂν) A. ἔπασχον libri omnes, ἔπασχες Lehmannus et post

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀπάγειν πιομένους. ὦ τῆς ἀνοίας, οἱ μάταιοι οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων πράγματα καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι καὶ ὅτι

κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ ὅς τ' ἔλλαχε τύμβον,
ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ Ἶρος κρείων τ' Ἀγαμέμνων·
Θερσίτῃ δ' ἶσος Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο.
πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
* *γυμνοί τε ξηροί τε κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.* 521

---

eum alii speciosius quam verius. at nihil hic mutandum esse loci gemini docent inprimis D. Mort. XXII, 3: *MEN. οὐκοῦν ἄπαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡΩΝ. χάριεν λέγεις —.* *πράγματα ἔχων* B𝔄AΩΩ2, *πράγματ' ἔχων* v. *ἀπάγειν* B, *ἀνάγειν* caeteri libri et v. hoc vitio Lehmanni conjectura *ἔπασχες* maxime nititur. ac sane *ἀνάγειν* abhorrêt a persona Charonis. contra *αὖθις ἀπάγειν* mortuos Charon per jocum etiam in D. Mort. XXII, 3 jubetur. at Mercurius Protesilaum *ἀ ν α γ α γ ὼ ν αὖθις ἐποίησε νυμφίον* (D. Mort. XXIII, 3 fin.) *ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες* plerique libri et v, sed *Ω* om *τῆς ἀνοίας* in textu (in marg. addit idem). verba *μάταιοι οὐκ εἰδότες* in textu libri *Ω* optime cohaerent, quae divelli nequeunt verbis alienis. tum *ὦ μάταιοι* est adloquentis alios (ut supra c. 20 et De Merc. Cond. 17), ubi autem sicut h. l. persona opus est tertia, potius *οἱ μάταιοι* dicendum est ut in Catapl. c. 3 et c. 14 fin. duo igitur vitia jam olim (favente nunc codice *Ω*) ea quam recepi transpositione sanasse videor: *ὢ τῆς ἀνοίας, οἱ μάταιοι οὐκ εἰδότες —.* similiter paulo post c. 24: *ὢ τῆς ἀνοίας, οἵ γε οὐκ ἴσασιν —.* *διακέκριται*] *κέκριται Ω.* *τὰ ζώντων*] *τῶν ζώντων* 𝔄, *ζώντων* (om *τὰ*) a. *ὅ τ' ἄτυμβος*] *ὅστ' ἄτυμβος Ω.* *ἔλλαχε* anonymus, *ἔλαχε* libri omnes (diserte B𝔄A). *δὲ ἰῇ* AΩΩ2 cum Homero, *δ' ἰῇ* B𝔄 et v. *τιμῇ* om A. *Ἶρος* Jacobitius pro *Ἴρος.* *κρείττων τ' Ἀγαμέμνων* 𝔄, *κεῖτ' ἀγαμέμνονι* AC. *Θερσίτῃ δ' ἶσος*] *Θερσίτῃ δὲ ἴσος* AΩ, *Θερσίτης τ' ἠδ' ὁ* 𝔄. *παῖς* ego scripsi, ut Homerus solet observante Hermanno, libri *παῖς.* *νεκύων*] *νεκρῶν* A. tertium versum Lucianus ipse videtur fabricatus esse. duo versus ultimi sunt panni adsumti e variis locis Homeri, at v. 1 et v. 2 ex uno Jl. *ι'*, 319 sq., quos versus ut suo consilio adcommodaret, ipse invertit. legerat enim eos Lucianus quoque hoc ipso ordine, quo nunc leguntur: *ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός,* | *κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργος ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς.*

8*

23. *ΕΡΜ.* Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, ἐθέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ἐπὶ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν
ἐστιν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται
ἐν τῷ Ῥοιτείῳ. *ΧΑΡ.* οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι.
τὰς πόλεις δὲ τὰς ἐπισήμους δεῖξόν μοι ἤδη, ἃς κάτω
ἀκούομεν, τὴν Νίνον τὴν Σαρδαναπάλλου καὶ Βαβυ-
λῶνα καὶ Μυκήνας καὶ Κλεωνὰς καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν.
πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς
δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ νεωλκῆσαι μηδὲ διαψῦξαι τὸ
522 σκαφίδιον. *ΕΡΜ.* ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, * ἀπό-
λωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, οὐδ' ἂν
εἴποις ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν
ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ
αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ καὶ
Κλεωνὰς αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον.
ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ
τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν
εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνᾶσι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι
γάρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι, καὶ τὸ

---

23. *ἀνέμνησάς με* 𝔄 et v, *ἀνέμνησας* (*με* om) ACΩΩ2, *ἀνέμνησά σε* B. *ἐθέλω* ACΩΩ2, *θέλω* B𝔄 et v. *ἐπὶ θαλάττῃ* B𝔄, *ἐπὶ τῇ θαλάττῃ* AΩΩ2 et v. at sine articulo attici dicunt *τὸν ἐπὶ θαλάττῃ*, h. e. *τὸν ἐπιθαλάττιον*. *Σίγειον*] *σίγιον* B, *σιγειον* (sine accentu) pr m A. *μὲν ἐστιν ἐκεῖνο* B𝔄, *μὲν ἐκεῖνο* v, *μὲν ἐκεῖθεν ἐστι* A (ita A) ΩΩ2, *ἐστὶ* add. etiam CML. *Ῥοιτείῳ*] *ῥοιτίῳ* BA, *ῥητείῳ* a. *τὰς πόλεις δὲ* B𝔄ACΩΩ2, *δὲ* om v. *δεῖξόν μοι ἤδη* ACMLΩΩ2, *δεῖξόν μοι* (om *ἤδη*) 𝔄, *ἤδη δεῖξόν μοι* v. *Νίνον* BA, *Νῖνον* v. *Σαρδαναπάλλου* B𝔄Ω2, *Σαρδαναπάλου* AΩ et v. *καὶ* (ante *Κλεωνὰς*) om 𝔄. *μὴ νεωλκῆσαι* BCMLΩΩ2, *μὴ νεωλκύσαι* A, *μηδὲ νεωλκῆσαι* 𝔄 et v. *διαψῦξαι* Jacobitius, libri *διαψύξαι*. *Νίνος* B, *Νῖνος* v. *καὶ οὐδὲ ἴχνος* B𝔄CΩΩ2, *οὐδὲ ἴχνος* (om *καὶ*) A, *καὶ οὐδὲν ἴχνος* v. *εἴποις* ACMLΩΩ2, *εἴπῃς* B𝔄 et v. *ποτ' ἦν* 𝔄 et v, *ποτὲ ἦν* BA, *πότε ἦν* CML. *οὐ μετὰ πολὺ*] *οὐ μετ' οὐ πολὺ* 𝔄. *καὶ αὐτὴ*] *καὶ αὕτη* A. *Νίνος*] *Νῖνος* B, *Νῖνος* v. *τῶν ἐπῶν*] *τῶν λόγων* 𝔄. *νῦν δὲ*] *νῦν γὰρ* B. *τεθνᾶσι* BAMLΩΩ2, *τεθνήκασι*] *τεθνᾶσι* schol. Vost., *τεθνήκασι* 𝔄 et v. *καὶ αὗται*] *καὶ αὐταὶ* B𝔄. *παραδοξότατον*

παραδοξότατον, * καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου γοῦν οὐδὲ 523
τάφρος ἔτι ἐν Ἄργει καταλείπεται. ΧΑΡ. παπαῖ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιος ἱρὴ καὶ εὐρυάγυια καὶ ἐϋκτίμεναι Κλεωναί. 24. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες ἐκεῖνοι εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδαν, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὑτοῦ
αἵματι. ΧΑΡ. ὑπὲρ * τίνος δ' αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ 524
πόλεμος; ΕΡΜ. ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. ὢ τῆς ἀνοίας, οἵ γε οὐκ ἴσασιν, ὅτι κἂν ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν καθ' ἃ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ

B𝔄AMLΩΩ2, παραδοξότερον v. γοῦν B𝔄AΩΩ2, οὖν v. τάφρος T. Faber, τάφος libri omnes. ἔτι ἐν Ἄργει B(ΩΩ2), ἐν Ἄργει ἔτι 𝔄 et v, ἔτι οὐδὲ τάφος ἐν Ἄργει A (ita A). καταλείπεται] καταλέλειπται Ω. παπαῖ Jacobitius pro παπαί.
Ἴλιος CM, Ἴλιον B𝔄, om A et in textu Ω, ubi marg. add. Ἴλιος. ἱρὴ καὶ εὐρυάγυια ACMΩΩ2, ἱρὴν καὶ εὐρυάγυιαν B𝔄 et v. ἐϋκτίμεναι] ἐϋκτημέναι A, ευκτημεναι 𝔄.

24. idem narratur in Rhet. Praec. 18 et in Icaromen. item c. 18, ubi ridetur brevis ambitus loci, de qua re vide Clintonem Fast. Hell. p. 431 adn. ed. Kr. recte ego post alios in Icarom. 18 edidi Κυνουρίαν, ubi confer scholiasten. denique ex Herodoto I, 82 certo sequitur id accidisse paulo ante Ol. 58, 3 = 546 ante Chr. longe aliter Sommerbrodtius p. 41. λόγων] τῶν λόγων 𝔄. ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ πολεμοῦντες BA(ΩΩ2), εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες (om ἐκεῖνοι) 𝔄, εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι v. στρατηγὸν ὀθρυάδαν B𝔄, στρατηγὸν Ὀθρυάδην v, ὀθρυάδην στρατηγὸν AΩΩ2. τὸν ἐπιγρ.] τὸν om A. αὑτοῦ Reitzius pro αὐτοῦ. αἵματι MU, ὀνόματι edd. vett. et libri plerique (diserte B𝔄A). δ' αὐτοῖς AΩΩ2, δὲ αὐτοῖς B𝔄 et v. nulla persona post μάχονται in A. ὢ B𝔄A (ita A) ab, ὦ v. ἕκαστος αὐτῶν] αὐτοὶ 𝔄. κτήσωνται] κτήσηται B, quod probo. λάβοιεν] λάβῃ AC. ἀνασπάσαντες B𝔄 et v, ἀναστήσαντες ACLΩΩ2. ἔσται] ἔστω AC. καὶ

τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον νεκροστολῶν. ΧΑΡ. εὖ γε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης εἰς ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην γάρ τι διὰ σὲ τῆς

κατὰ] καὶ om ΑΩΩ2. καθ' ἃ Μ, καθὰ Α et v. δ' ἐπὶ v, δὲ ἐπὶ Β𝔄ΑΩΩ2. καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ΒΑCΩΩ2, μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς 𝔄 et v. ἐς ἀεὶ CM, εἰς ἀεὶ ΩΩ2, εἰσαεὶ Α, ἀεὶ Β𝔄 et v. ἀναγεγράψῃ] γεγράψῃ Α. ὠνάμην v, ὀναίμην Β, ὠναίμην 𝔄, ὠνησάμην ΑC. γάρ τι Β𝔄, δέ τι v, τι ΑΩΩ2.

βασιλεῖς (Β)ΑΩΩ2 et v, βασιλεῦσι 𝔄, βασιλέως mea est emendatio. πλίνθοι] πλίνθη Α. ubique autem, quasi haec tria sint inter se diversa sic interpungitur: βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι. quae quum absurde dicta sint, Hemsterhusius et post eum alii omnia haec verba ab Luciano abjudicarunt tanquam scholium: quo facto δὲ vocula post Χάρωνος ferri vix potest. ac ne sententia quidem haec deleri patitur, quum diserte addendum fuerit, qualia sint hominum negotia, non solum qualia non sint. sed quum hecatombae in hoc dialogo nusquam memoratae sint, Hemsterhusius voce ἑκατόμβαι, pro qua Solanus τύμβοι exspectarat, vel maxime offensus est. adeo nemo ac ne Hemsterhusius quidem cogitarat ἑκατόμβαι h. l. significare ἀναθήματα usu Herodoteo IV, 179 init. praeclare autem pro vulgari ἀναθήματα h. l. poni ἑκατόμβαι docebunt Croesi verba ap. Herod. I, 90: τὰ ἀναθήματα — ἐπὶ Πέρσας comparata cum noto regum instituto, velut Persei ap. T. Livium 42, 51, qui rex bellum auspicatus est „centum hostiis sacrificio regaliter Minervae facto". itaque genuina et salva hic sunt omnia praeter unum illud βασιλεῖς, cujus loco ego βασιλέως restitui. nam aliis verbis eadem fere de Croeso dicuntur supra c. 11 init.: πλίνθους — ὕστερον. quam ob causam Croesi lateres aurei h. l. nominantur pro auro in universum. quum igitur unica res non plures hic intelligendae sint, primarium totius dialogi argumentum verbis nostris continetur. hoc enim vult Charon, Croesi instar omnes mortales auro inhiare de morte securos.

post ἑκατόμβαι add. μάχαι vulgo et sic multi libri (diserte 𝔄ΩΩ2), sed μάχαι om Α idque delevi. Hemsterhusius quoque v. μάχαι expungi jussit, quum id sine ulla causa adhaereat et ex initio c. 24 videatur interpolatum esse. adde quod vox μάχαι rhythmos pessum dat. insunt autem huic l. numeri Luciano frequentes, exitus hexametri: nam βασιλέως ut apud Aeschylum (Pers. 24 et v. 58) et saepe in graeca poesi est trisyllabum, deinde ἑκατόμβαι claudit hexametrum quum in latina poesi (Juvenal. XII, 101) tum saepissime apud Homerum, ubi ipse pedum incessus par et aequalis esse solet loco nostro, velut in Il. Δ, 120, Ψ', 864

ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, βασιλέως πλίνθοι χρυσαῖ ἑκατόμβαι, Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος.

---

et Ψ', 146, ubi ἱρὴν pro ἱερὴν scribendum est. postremo de auro multa cecinerunt veteres ἀοιδοί, quum ὁ χρυσός (uti supra est c. 11) vere sit ἀοίδιμον ὄνομα. minime tamen haec verba: βασιλέως πλίνθοι χρυσαῖ ἑκατόμβαι ex epico vel alio poeta graeco fluxisse existimo. immo vero haec est oratio numerosa unius illa quidem propria Luciani. οὐδεὶς λόγος B𝔄 et v, οὐδὲ εἷς λόγος ACM, οὐδ' εἷς λόγος a (de ΩΩ2 haud constat). οὐδεὶς jure probarunt et Lehmannus conlato locó Fugitiv. 28 fin.: ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος et Sommerbrodtius, qui non immemor fuit dicti vernilis in Ranis Aristophanis: περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος. adde Luc. Catapl. c. 14 init.

---

1. *ΧΑΡ.* *Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται καὶ ὁ ἱστὸς ὤρθωται καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται καὶ τῶν κωπῶν*
621 *ἑκάστη * τετρόπωται, κωλύει τε οὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δὲ Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν οὖν ἐπιβατῶν, ὡς ὁρᾷς, ἔστι τὸ πορθμεῖον τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπε-*

ἢ τύραννος libri omnes, *καὶ τύραννος* lemma scholii. numeri insunt et frequentes neque ut aliis in dialogis dactylici sed iambici omnes, i. e. frusta trimetrorum, ut Theodorus filius meus observavit. quumque leni mutatione trimetri integri nascantur, suspicio est in Cataplo nonnulla ab comicis repetita esse. ceterum in Vindobonensi B Cataplus deest. quo plus tribuo meis libris Vaticano 87 (𝔄), Florentino 70 (Φ), Marciano 434 (Ω) et quos etiam Jacobitius habuit Gorlicensi (A) et Guelferbytano (F).

1. *ΧΑΡ.* om a. *Κλωθοῖ*] *Κλωθώ* lemma scholii. *εὐτρεπὲς*] *εὐπρεπὲς* A, *εὐπρεπὲς* F, qui mox *ὤρθωται*. *παρακέκρουσται* codices et edd. praeter d quae *παρακκέρουσται*. vulgatam quasi atticam scholiasta diserte tuetur itaque explicat: *τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν*. equidem ab Luciano scriptum esse arbitror: *παρεγκέκρουσται* (scil. *τῇ κεραίᾳ*), h. e. ‚antennae subnectere velum'. similiter atque *ἐγκρούειν* dixit *ἐγκροτεῖν* Philostratus Vit. Apollon. II, 20 p. 33 ed. K. *τετρόπωται* om Φ, pro eo *τετρώπωται* A. *κωλύει τε*] *κωλύει δὲ* F solus. *ἀνασπάσαντα* (sic) Φ. *ὁ δὲ* ΦΩACF, *ὁ δ'* 𝔄 et v. *κενὸν οὖν* Bekker, libri *κενὸν γοῦν*. *ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς ἐστὶ* ACMΩ, *ἐπιβατῶν ἐστὶν ὡς ὁρᾷς* ΦF, *ὡς ὁρᾷς ἐπιβατῶν* (om *ἐστί*) 𝔄, *ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς* (om *ἐστί*) v. *τρὶς*] *τρεῖς* F pr m. *οὐδέπω*

πλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν,
ἡμεῖς δὲ οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ
Πλούτων· εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπο-
λήψεται, καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ
καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἴ
τις ἄλλος ἄνω, τὸ τῆς Λήθης * ὕδωρ πεπωκὼς, ἀνα- 622
στρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ
τῶν ἐφήβων ἢ κιθαρίζει ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται
ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν αὑτοῦ, ἢ τάχα που καὶ

---

om A solus. οὐδ' 𝔄 et v, οὐδὲ ΔΦΩF. ὀβολὸν ἐμπεπω-λήκαμεν A. εὖ οἶδ' ὅτι 𝔄 et v, εὖ οἶδα ὅτι ΑCΦΜΩ, οἶδα (om εὖ et ὅτι) F. ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς 𝔄ΔΩ et v, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς τὸ τῆς ἄνω F, ὥσπερ τι καὶ αὐτὸς ἄνω ἄλλο τὸ τῆς Φ (ita Φ), denique εἴπερ τις (pro ὥσπερ τις) X itemque schol. G: ὥσπερ] γρ. ^αι^ εἴπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. quis non videt haec corrupta esse videruntque Hemsterhusius in Anecd. p. 55, Struvius L. L. p. 215, Goeller Act. Monac. I p. 220 alii, quorum omnium conjecturae inutiles sunt. haud multo melius ego in Qu. L. p. 146 scholiastae (in codice V) lectionem εἴπερ τις ἄλλος probavi probavitque Lehmannus, tametsi aliquid veri subesse concedo. at vero et ὥσπερ libri omnes tuentur et εἴπερ simile est conjecturae. hic non praetereo Theodorum meum, qui verbis audacter transpositis optime tamen vidit, primum aliqua hic opus esse transpositione, tum ὥσπερ mordicus tenendum esse et ita tenendum, ut cum participio πεπωκώς grammatice cohaereat. tandem certae emendationis viam codicis Φ monstravit scriptura docuitque Lucianum ὥσπερ καὶ αὐτὸς, εἴ τις ἄλλος scripsisse, idque postremo in vulgatam ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς degenerasse. itaque meam conjecturam: ὥσπερ καὶ αὐτὸς, εἴ τις ἄλλος supra reposui. quodsi forte haec locutio in proverbium abierat, dicebatur obliviosus ita omnia oblivisci, ‚ut si Lethes pocula bibisset'. est autem oratio numerosa, in qua trimetrorum partes facile quis agnoscat: ὥσπερ τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ | καὐτὸς πεπωκὼς ἐπιλέλησται — ⏑ —. denique illa εἴ τις ἄλλος ἄνω, praecipue ad Sisyphum refero, qui post mortem commeatu impetrato fidem Plutoni datam fefellerat ad inferos redire oblitus. quam fabulam ab Pherecyde ap. schol. ad Jl. ζ, 153 enarratam quum alii tractarunt tum Aeschylus in dramate satyrico: ‚Σίσυφος δραπέτης' apud Hermannum ad Aeschylum I p. 372. ita duo reges sunt δραπέται, Aeschylo Sisyphus, Luciano (c. 8) Aeschylum ut videtur imitanti Megapenthes. τὸν αὑτοῦ 𝔄 et v, τὸν αὐτοῦ ΦΔFΩ,

κλωπεύει ὁ γεννάδας παρεσελθών· μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν. 2. ΚΛΩΘ. τίς δὲ οἶδεν, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. ἀλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτόν, ἀπιέναι δέον, κατεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν: παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον καὶ χοαὶ καὶ πόπανα καὶ ἐναγίσματα, τὰ δ' ἄλλα ζόφος καὶ ὁμίχλη καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ φαιδρὰ πάντα καὶ ἥ τε ἀμβροσία πολλὴ καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε. καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ

αὐτοῦ (om τὸν) a. παρελθὼν ΦΑΩF et v, sed παρελθὼν om 𝔄D. corruptelam latere vidit etiam Cobetus (V. L. p. 145), cui non debebat περιελθὼν in mentem venire. immo de fure clam introeunte usitatum est παρεισέρχεσθαι. itaque meam conjecturam παρεσελθὼν recepi. prorsus idem vitium alibi ex ipsis codd. correximus, velut in Gallo c. 28 et D. Meretr. XII, 3. adtigit hoc genus confusionis Boissonadius ad Philostr. Epp. p. 149. μία γὰρ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν αὐτοῦ 𝔄, μία γὰρ αὐτῷ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν Φ. ὁ δ' οὖν] ὅδ' οὐκ A et οὐκ (pro οὖν) etiam C. ταῦτα om Ω.

2. τί δὲ οἶδας 𝔄AF et edd. omnes ante Lehmannum, τί δὲ οἶσθ' D, ποῖ δὲ οἶδας Φ (ita Φ). Struvius (L. L. p. 216) egoque (Qu. L. p. 298) jure dubitavimus, num οἶδας pro attico οἶσθα in ipso Luciano ferendum sit. et hic quidem ipsa librorum omnium interpunctio scribi jubet, ut olim proposui: τίς δὲ οἶδεν —; atque ipsum hoc: τίς δ' οἶδεν εἰ — legitur in nostri Vit. Auct. 27, Soph. Antig. 521, Eurip. Polyido apud me ad Arist. Ran. v. 1477 p. 448 et saepius. velut in Luc. Navig. 26 est: τίς γὰρ οἶδεν, εἰ —. cf. Horat. Carm. IV, 7, 17: ‚quis scit an adiciant —'? ἐπιπλέον A. ἀποχρήσασθαι] αὐτῷ ἀποχρήσασθαι 𝔄V. ἐστιν] ἐστὶ A (ita A). ὥστε 𝔄ΦΑΩF et v, οἷός τε D, οὕτως TV. μέτρου 𝔄ΦΑΩ et v, μετρίου F solus. vide quae dixi ad Dial. Deor. XVI, 1 p. 36 ed. prim. οὐδ' 𝔄 et v, οὐδὲ ΦACF. ποτὲ αὐτὸν] ποτὲ οὐδὲ αὐτὸν A, quasi voluisset: οὐδέποτε αὐτὸν —. ποτὲ ἀπιέναι δέον αὐτὸν F. ἀσφοδελὸς A. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ] ἐν δὲ τοῖς ἄνω Φ. ἀμβροσίως pr m A. ὥστε ἥδιον 𝔄ΦA, ὥστε μοι ἥδιον F(Ω) et v. ἔοικεν a. ἐπειδὰν

ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· * ἐπειδὰν δὲ καιρὸς 623
κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην μόγις ποτὲ κατέρχεται.
3. ΚΛΩΘ. μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων· πλησίον γὰρ αὐτὸς οὗτος ὡς ὁρᾷς, πολλούς τινας ἡμῖν ἄγων, μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς καὶ ἄλλον γελῶντα ὁρῶ, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεόμενον καὶ τὼ πόδε κεκονιμένον καὶ πνευστιῶντα; μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα. τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας. ΕΡΜ. τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράντα μεταδιώκων ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. τίς δ' ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν καὶ ὧν ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος,

---

δὲ] ἐπεὶ δὰν δὲ A (ita A). καιρὸς] conjunctivus omitti non solet. itaque malim: καιρὸς ᾖ —. μόγις 𝔄ΦF et v, μόλις A(Ω).

3. ἄλλον γελῶντα] ἄλλον, γελῶντας Φ. γελῶντα ὁρῶ AC, ὁρῶ om 𝔄ΦΩF et v. ἐξημμένον] ἐξηγμένον A. χειρὶ ἔχοντα ACΦΩF, χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα 𝔄, et v. (ergo ὁρῶ et hic et supra post γελῶντα om ΦΩF.) κεκονιαμένον a, κεκονισμένον D, κεκονι . . μένον (abrasa una litera) Φ. e regione fere verborum καὶ πνευστιῶντα p m in marg. habet duo puncta : in A (ita A). ἄσθματος] τοῦ ἄσθματος lemma scholii in V. τεταραγμένῳ 𝔄ΦF et v., τεταραγμένος A et fortassis Ω non male. [his scriptis memini tandem priscae emendationis meae, quam supra volo repositam: quum enim pluralis ἡμῖν ineptissimus sit, pro eo ἥκειν correxi hoc modo: τεταραγμένος γὰρ ἥκειν ἔοικας.] ἀποδράντα ΦACMFΩ, ἀποδράσαντα 𝔄 et v.. λειπόνεως hic quoque libri omnes. vide Cobetum (V. L. p. 85). ὑμῖν] ἡμῖν a. τίς δ' Φ𝔄ΩF, τί A, τίς δὲ v. ἢ τί] καὶ τί Cobetus (V. L. p. 238) sine causa. ἀπεδίδρασκεν; ΦΩa. μὲν om F.

βασιλεύς τις ἢ] τις βασιλεὺς ἢ Φ. λέγων 𝔄ΦΩF et v, λέγει ACM. ἐπιβιῶναι plane eodem modo usurpatum infra c. 9 (bis)

624 * *ἐπιλελοιπότος ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος;*

4. *ΕΡΜ.* *ἀπεδίδρασκε, λέγω σοι· εἰ δὲ μὴ ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι παρέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε καὶ ἀντέσπα, καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοὔδαφος οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δέ, ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ, καὶ ὁ Αἰακὸς*

---

recurrit. *ἔτι βιῶναι* malebat Cobetus V. L. p. 145. at hoc dici solere de moribundo ad Arist. Thesm. v. 926 ostendi. *ἐπικεκλωσμένου*] *κεκλωσμένου* F.

4. *λέγεις; εἰ γὰρ μὴ* 𝔄ΩF et v, *λέγεις εἰ μὴ* (om *γὰρ*) ΦA (ita A). graecum foret: *ἀπεδίδρασκε, φής;* non *λέγεις*, quae sic differunt ut ‚inquis' et ‚ais'. h. l. menda *λέγεις* cohaeret cum varietate superiore *λέγει* et *λέγων*. Schubartus partim recte: *ἀπεδίδρασκε, λέγω· εἰ γὰρ μὴ* — conjecit. at primum in tali re atticum est: *λέγω σοι* (‚ich versichere dir'), deinde quum *γὰρ* ab optimis codd. absit, id quoque delendum est. itaque sic correxi: *ἀπεδίδρασκε, λέγω σοι· εἰ δὲ μὴ* —. *ἐδείσαμεν* (η m sec.) F. sed A iterum in marg duo puncta p m: e regione verbi *ἐδήσαμεν*. *κἂν*] *οὐκ ἂν* D. *παρέδωκεν* 𝔄ΦΩAFDM, *παραδέδωκεν* v. *αὐτὸν ἡ* 𝔄ΦF et v, *ἡ* (om *αὐτὸν*) ACΩ. *ἀντέτεινε* libri omnes, *ἀντέβαινε* lexicographus in cod. Paris. 2562 fol. 209 (ap. Osannum ad Philem. p. 239): *ἀντιβαίνει τὸ ἀντιτείνει καὶ ἀντερείδει, ὡς καὶ παρὰ Λουκιανῷ· ὅδε κατὰ τὴν ὁδὸν πᾶσαν ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα.* at negligentem hominem memoria fefellit neque favent grammaticus Hermanni (De e. r. g. g.) p. 390 vel quem Jacobitius opponit alius in cod. Vat. 1410 in Bekk. Anecd. p. 1328, vel schol. Voss. ad h. l. *ἀντερείδων*] *ἀντεπερείδων* Φ. *τοὔδαφος* 𝔄Φ et v, *τὸ ἔδαφος* AFΩ. *ἀνίειν*] *ἀνίην* FΩM soli. *ἤδη τὸ* 𝔄Ψ et v, *δὴ τὸ* AFΩ. *ἀπαριθμοῦντος* (*ἐπαριθμοῦντος* A) *τῷ Αἰακῷ*] *τῷ Αἰακῷ ἀπαριθμοῦντος*

*ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, φησί,
χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἅλις * σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδιαί· τὰ* 625
*νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα. τέτ-
ταρας, ὡς ὁρᾷς, πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον
ἐγκεχαραγμένους, σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων, εἰ
μὴ τοῦτο φῄς, ὡς παραλελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ
δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν
κατὰ τὴν ὁδόν, κἀπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον
εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους
κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δὲ αὐθαίρετός
μοι ὁ βέλτιστος οὗτος, καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγγος
θέοντες, κατελαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ
τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.* 5. *ΚΛΩΘ. ἡμεῖς δέ, ὦ
Χάρων, ὀλιγωρίαν τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν. ΧΑΡ.
τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης
διατριβῆς; ΚΛΩΘ. εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ
δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον καὶ παρὰ τὴν ἀποβάθραν
καθεζομένη, * ὡς ἔθος ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν* 626
*διαγνώσομαι, τίς καὶ πόθεν καὶ ὅντινα τεθνεὼς τὸν
τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε καὶ συντίθει,*

𝔄. *ἐπὶ πάντων*] confer Menandri monostich. 59. *φησί*] *φησὶν* a. *δὲ ἀκριβῆ*] *δὲ ἀκριβῶς* ΦΩF. *δυνάμενα*] *δυνάμεθα* D. *ἔχει τὸ σύμβολον* (*τὸ συμβόλαιον* D) *ἐγκεχ.*] *τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους ἔχει* Φ. *σε*] *σοι* A, *σε* suprascr. *σοι* Ω, *παρελόγισέ σε* lemma scholii Voss. *ὑπεμνήσθην*] *ἀνεμνήσθην* F. *οὐδαμοῦ*] *οὐδαμῶς* Φ, *οὐδαμῆ* 𝔄. *συνεὶς τὴν ἀπόκρισιν* A, *τὴν ἀπόδρασιν συνεὶς* 𝔄. *εἵπετο δ'* 𝔄ΦF et v, *εἵπετο δὲ* AΩ, *εἵπετο δὲ καὶ* Φ. *ὕσπληγγος* 𝔄A et v, sed *ὕσπληγος* ΦΩF. *κατελαμβάνομεν* 𝔄ADΩ, *καταλαμβάνομεν* ΦF et v. *τενάρω* A pr m. *παρὰ*] *περὶ* F.

5. *ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ* v, *τοῦ ἑρμοῦ ἤδη* Φ, *τοῦ Ἑρμοῦ* (om *ἤδη*) 𝔄. hinc delevi *ἤδη* utpote natum e superioribus: *ἤδη ἐν Ταινάρῳ*. *κατεγιγν.* vulgo, *κατεγιν.* 𝔄Φ(Ω)DAFa. *ΧΑΡ.*] *ΕΡΜ.* *Ω*, sed in A ante personam *Χαρ.* et in textu et in marg. est crux + pr m. *διαμέλομεν* A. *γεγενημένης*] *γενομένης* F. *παρὰ* 𝔄ACΩF, *περὶ* Φ et v. *ἀποβάθραν*] *ἐπιβάθραν* 𝔄, *ὑποβάθραν* A. *τεθνεὼς τὸν τρόπον*] *τέθνηκε τὸν τρόπον* Φ, *τεθνεὼς τρόπον* D. *στοίβαζε*] *στίβαζε* A. *συντίθει ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ* 𝔄AΩ et v, *συντίθει ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ* ΦF (om *ὦ*). delevi *σὺ δὲ* ante *τὰ* quippe ortum e superioribus: *σὺ δὲ*

ὦ Ἑρμῆ [καὶ]. τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ. ἰδού σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων. ΧΑΡ. βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. ΕΡΜ. βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ. τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζουσαν; ΕΡΜ. οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν. ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες καὶ
627 πέπειροι * καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι. ΧΑΡ. νὴ

παραλαμβάνων et inserta καὶ vocula ante τὰ malum asyndeton sustuli. contra Fr. Jacobsius quum συντίθει ad Charonem retulisset, ita transponebat: συντίθει· σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ τὰ —, id quod nonnulli receperunt. at is qui mortuos secundum aetatem, sexum et genus mortis componit (συντίθησιν) infra quoque unus est Mercurius, non Charon, quem ab h. l. abhorrere caeteri interpretes ante Jacobsium bene judicarunt. ταυτὶ πρῶτα] ταῦτα habet et om πρῶτα A. non temere est quod πρῶτα omittit. nam hunc potius ordinem exspectes: [καὶ] πρῶτα τὰ νεογνὰ ταυτὶ ἐμβ.. ἰδού σοι 𝔄ΦΑΩFD, ἰδοὺ δή σοι v. οὗτοι οἱ τριακόσιοι 𝔄Φ et v, sed οὗτοι τριακόσιοι (om οἱ) ΑΩF, sicut ego in Qu. L. p. 79 conjeceram, ubi addere poteram Ver. Hist. I, 37. recepit conjecturam meam post alios Bekker, qui pessime interpunxit post τὸν ἀριθμόν. ἐκτιθεμένων 𝔄ΦΜΑΩ, sed ἐκτεθειμένων F et v. ΧΑΡ.] κλώ$^{\vartheta}$. F. ἡμῖν νεκροὺς] ἡμῖν τοὺς νεκροὺς Φ. ΕΡΜ. βούλει] Clothus personam habet A. ἐμβιβασώμεθα v, sed ἐμβιβασόμεθα 𝔄ΦΑΩF, non male. fallitur Cobetus in Varr. L. p. 238. ΚΛΩΘ. τοὺς] deest persona Clothus in A, sed adest vacuum spatium et in marg. + p m. δεῖ πράγματα] δεῖ νῦν πράγματα F. τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς (πως bc) νῦν ἐξετάζουσαν v, τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζουσαν νῦν F, sed τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζουσαν 𝔄ΦΑΩDa, quod Struvius vidit genuinum esse. οἱ ὑπὲρ sine nova persona v, ΧΑΡ. οἱ ὑπὲρ A, sed Ἑρμ. οἱ ὑπὲρ 𝔄ΩF recte. (de Φ hic parum constat.) ΕΡΜ. ἰδοὺ v, sed personam recte om 𝔄ΑΩF. δυεῖν δέοντες] δυοῖν δέοντες 𝔄ΦF, δύο δὲ ὄντες καὶ A, et καὶ ante τετρ. add. etiam CM. τετρακόσιοι] τετρακοσίων 𝔄. τετρυγημένοι. ΚΛΩΘ.

Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί. 6. *ΚΛΩΘ. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἴπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἥκετε· μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι. πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην. ΕΡΜ. πάρεισι. ΚΛΩΘ. δι' ἔρωτα αὑτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά, καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης διὰ τὴν*

𝔄ΦF, personam om A. vera persona post *τετρυγημένοι. ΧΑΡ.* Struvii sollertiae debetur. *νὴ Δί'* 𝔄 et v, *μὰ Δί'* ΦCFM et qui *μὰ δία σταφίδες* (om *ἐπεὶ* et *γε*) A. *ἤδη*] *οὗτοι* F. ceterum vide Hemsterhusium in Anecd. p, 56. *εἰσί*] *εἰσίν* Ω.

6. *εἰσί. τοὺς* (sine persona) 𝔄 et v, sed *εἰσί. ΚΛΩΘ. τοὺς* A recte. *παράγαγε* 𝔄A et v, *πάραγε* ΦΩF. *πρῶτον*] *πρῶτοι* A solus. *μηδίᾳ* 𝔄ΦΩ et v, *μηδεία* F, sed *μυσίᾳ* AC. *ὀγδοήκοντα*]. *π.* a et mox *ζ.* pro *ἑπτά.* ita supra c. 5 pro *τριακόσιοι* Φ habet *τ'.* (sic.) *ΕΡΜ. πάρεισι. ΚΛΩΘ. δι' ἔρωτα αὑτοὺς* ΦΩ et v, *ΕΡΜ. πάρεισι δὴ ἐρῶτα. ΚΛΩ. αὑτοὺς* 𝔄 et qui *αὑτοὺς* F, *ἑρμ. πάρεισι διερῶτα. κλω*ϑ. *αὑτοὺς* A et A pergit *ἀπέσφαξεν* habetque in marg. signum + p m. *ἑταίραν*] *ἑταῖραν* F. *Θεαγένης*] philosophus hoc nomine nobis unice quaerendus est neque aberrandum ad Olympionicen Thasium vel ad alium apud Alciphr. Epp. I, 38 § 8, qui non magis fuit philosophus. omnino unum modo Theagenem philosophum novimus, cynicum Patrensem, quem h. l. dici Solanus perspexit. nec vero repugnat Galenus vol. X p. 909 sqq. ed. Kühn., unde patet hunc Theagenem quum in morbum Romae incidisset, Attali inscitia perisse. nam Attalus aliique ejusdem sectae medici ut imperitiam suam obtegerent, falsos rumores de morte Theagenis spargere cogebantur, cujusmodi rumor vulgo creditus ab Luciano hic refertur. et absque Galeno foret, id potius quod apud Lucianum est, pro vero habendum esset. Romae enim falsos rumores credulitate ali solere L. Aemilius consul ap. T. Livium 44, 22 queritur. Theagenes autem sub Marco Antonino Romae mortuus est, ut ex ipso Galeno discimus multo ante Lucianum. qui quum Peregrini morte describenda vivum Theagenem lacerasset, h. l. ne sepulti quidem famae pepercit inimici inimicus. male igitur Bernaysius (Lucian und die Kyniker p. 90) Galeni verbis deceptus ab Solano dissensit et inepte prorsus Theagenem negavit in Cataplo dici cynicum Patrensem. immo ex hoc ipso l. sequitur Cataplum dialogum circa annum CLXX post Ch. n. paululo post mortem Theagenis Patrensis philo-

ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. οὑτοιΐ πλησίον.
ΚΛΩΘ. ποῦ δ' οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων
ἀποθανόντες; ΕΡΜ. παρεστᾶσιν. ΚΛΩΘ. ὁ δ'
ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ.
ἰδού σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα
παράγαγε, λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου καὶ τοὺς ἀνεσκο-
628 λοπισμένους. * οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα
ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. πάρεισιν οἵδε οἱ τραυ-
ματίαι, ὡς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παρα-
γάγω; ΚΛΩΘ. μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε
ἅμα· [ὁμοῦ] γὰρ τεθνᾶσι καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ
τοὺς ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ δέ, καὶ τούτους ἅμα, καὶ τὸν
ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. 7. ποῦ δ' ὁ φιλό-
σοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα
καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ᾠά, καὶ πρὸς τούτοις γε

---

sophi compositum esse. ποῦ δ' οἱ 𝔄A, ποῦ οἱ F, ποῦ δὲ οἱ Φ et v. παρεστᾶσι A. λέγω δὴ v, quae om A pro eis λέγω δὲ 𝔄Ω fortassis recte. τοὺς ἐκ] καὶ τοὺς ἐν A, τοὺς ἐκ δὲ D. τυμπάνου] τυμπάνων Φ, τυπάνου Ω. ὡς ὁρᾷς A solus recte, οὓς ὁρᾷς AΦΩF et v. ἅμα βούλει] βούλει ἅμα AΩ. παραγάγω] παράγω AF. καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι καὶ τὸν ΩF et v. eodemque modo 𝔄Φ, praeterquam quod hi duo δέ· habent (pro γε·), sed καὶ τοὺς ἀπὸ ναυσίων, οἵγε ἅμα τεθνᾶσι καὶ τὸν A, mera interpolatione. Schmiederi conjectura est haec: καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα· καὶ γὰρ τεθνᾶσι τὸν —, quam Struvius in L. L. p. 219, ego olim in Epist. crit. p. XXIV et nobiscum alii probarunt. simillime Madvigius in Advers. I p. 683: καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα· [ἅμα] γὰρ τεθνᾶσι καὶ τὸν —, id quod praestat. quanquam [ἅμα] γὰρ ineptum est. neque enim eodem tempore omnes naufragi pereunt sed eodem loco i. e. in mari. itaque ego post ἅμα· potius [ὁμοῦ] supplevi. ceterum optime Schmieder vidit κ. τ. ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα· conjungenda esse, sicut et h. l. subsequitur: καὶ τούτους ἅμα· et ut est in Piscat. 47: ἰδοὺ δὴ λαβέ, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα· ὡς πάντ' ἔχοις. τρόπον. καὶ τοὺς] καὶ om A. ἀπὸ πυρετοῦ v, sed ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ 𝔄ΦAΩFDM, recte. καὶ τούτους] ἑρμ. καὶ τούτους F. μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα] Ἀγαθοκλέα μετ' αὐτῶν M solus. credibile est hunc Agathoclem non fictam esse personam, sed medicum fuisse notae pessimae.

7. ποῦ δ' ὁ A, ποῦ δὲ ὁ 𝔄ΦF et v. Ἑκάτης] ἑκάστου

σηπίαν ὠμὴν ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα τοσοῦτον εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γάρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν, ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. ἔφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δεόμενος. 8. ΚΛΩΘ. φέρ' ἴδω τίς ἐστι. * 629
ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος. ΚΛΩΘ. ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ, ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόματος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. τί δ' ἔστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με ἔασον [ἄνω] μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρι ἄν τι ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν κατορωρυγμένον. ΚΛΩΘ. ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος;

A. σηπύαν abc. ΚΥΝ.] Φιλ F hic et paulo post ante μὰ Δί'. εἴασας] εἴας ADΩ. ἔφορον] εὔφορον F, ἔφερον A, ubi ο pro ε etiam marg. pr m. σε καὶ] γε καὶ A (ita A). εἶναι om F. ἁμαρτημάτων 𝔄AΦΩF et v, πραγμάτων VTRU. ἀλλ'] ἀλλὰ Ω. ἢν μὴ 𝔄ΩF et v, εἰ μὴ ΦA. ἐμβιβασώμεθα 𝔄AΩ et v, ἐμβιβασόμεθα ΦFD. παραπείσει F.

8. ἐστι] ἐστιν a. ΕΡΜ.] Κυν K, μεγ F. Λακυθου 𝔄, λακέδου F. Κλωθοῖ] Κλωθὼ 𝔄. σὺ] σὺ μεγαπένθη F. ἀνελθεῖν 𝔄Ω et v, ἀπελθεῖν ΦF, ἐλθεῖν A. αὐτόματος AC(Ω), αὐτόμολος 𝔄ΦF et v. τί δ'] τί δὲ AF. post χάριν excidit ἄνω. Μεγ. τὴν] personam add. m sec. F. ἐκτελέσαι μοι] μοι ἐκτελέσαι 𝔄. ἀλλ'] ἀλλὰ A. Μοῖρα] μοίρα A. libri ἔασον μεῖναι mendose, ut vidit Struvius. ego supplevi: ἔασον [ἄνω] μεῖναι ob superiora verba ejusdem: ἔασον ἀνελθεῖν. τήνδε] τήνδε τὴν F. ἄχρι pro ἄχρις Jacobitius. εἶχον θησαυρὸν] θησαυρὸν εἶχον ΦF. τύχοις] τύχῃς 𝔄. οὖν] γοῦν ΦF. χρυσὸς 𝔄ΦF

ΚΛΩΘ. οὐκ ἀπολεῖται. θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται. ΜΕΓ. ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. ἐκεῖνος αὐτός· καὶ
630 ἐπιβιώσεταί * σοι ἔτη τετταράκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας καὶ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών. ΜΕΓ. ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις διανέμουσα. ΚΛΩΘ. σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρείληφας ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως. 9. ΜΕΓ. ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἅ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. ἄν με ἀφῇς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνοῦμαι τήμερον. ΚΛΩΘ. ἔτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Λεώκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέ-
631 φθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. ἕλκετε * αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκών. ΜΕΓ. μαρτύρομαι

---

et v, ὁ χρυσὸς AC. ὑπὸ ῥαθυμίας 𝔄ΦΩF et v, ὑπὸ τῆς ῥαθυμίας A. οὐ προαπ.] οὐκ ἀπέκτεινα; Φ𝔄. σοι om F. τεσσαράκοντα 𝔄, μ̄ F. πρὸς] πρὸς τούτοις F. οὐχὶ] οὐ 𝔄. παρείληφας ΦF, παρειλήφεις 𝔄ΑΩ et v. τὰ παιδία] τὸν παῖδα D. ἐμπνέοντι] ἐμπνέοντ' F. ἤδη om 𝔄F. κτήσεως] κτίσεως pr m F.

9. μηδενὸς ἀκούοντος haec Cobetus (V. L. p. 112) quasi glossam delebat. εἰπεῖν] λέγειν 𝔄. ἀποδρᾶναι A𝔄, ἀποδράναι v. τήμερον AC, σήμερον 𝔄ΦF et v. χρυσὸν] χρυσίον DΦ. γελοῖε] λεγοῖε A. δύο δὲ 𝔄 et v, δύο γε ΦF, δύο A. εἰ βούλει 𝔄ΦΩF et v, βούλει AC. adeo nunc ipsi codd. docent Cobetum in V. L. p. 112 bene judicasse, non item Jacobsium ad Achill. Tat. p. 698 adnot. Κλεόκριτον v et (?) Ω, λεόκριτον CM et (ubi κ sec. m. in margine additum) A, Θεόκριτον 𝔄ΦFD. itaque aut Θεόκριτον scribendum est aut Λεώκριτον, quod praetuli post Bekkerum. ἕλκοντας] ἕλκοντα Φ. ἑκατὸν] ρ̄ F. ἕλκετε αὐτὸν om F male. immo ad superius ἕλκοντας facete adluditur. ἐμπεμβήσεσθαι a, sed ἐμβήσεσθαι

ὑμᾶς, ἀτελὲς μένειν τὸ τεῖχος καὶ τὰ νεώρια· ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιοὺς πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. τὸ ποῖον; ΜΕΓ. ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρι ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. οὗτος, οὐκέτι μίαν ἡμέραν ταύτῃ αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν. 10. ΜΕΓ. καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε

F, ἐπεμβήσεσθαι 𝔄ΦΑΩ et v, quod revocandum. μένει libri omnes, pro quo Struvius μενεῖ malebat altero vitio non sublato h. e. malo asyndeto. equidem μένειν olim emendavi. usitatius est participium, ut in Aristoph. Av. 1031, sed μαρτύρομαι et ἐπιμαρτύρομαι etiam infinitivum regunt velut ap. Thucyd. VI, 29. sine ulla suspicione μένει ex h. l. adtulit Jacobsius ad Achill. Tat. p. 922. ἂν om A. πέντε ΦΑΩF et v (. ε. a), δεκαπέντε 𝔄, πεντεκαίδεκα V et divisim πέντε καὶ δέκα TR. ἀμέλησον] ἀμέλει σοι F. εὔγνωμον] συγγνώμην F. αἰτῶ] αὐτῶ A. ἐς τοσ. 𝔄Φ et v, εἰς τοσ. ΑΩF et lemma scholii. μέχρι pro μέχρις Jacobitius. ὑπαγάγωμαι 𝔄 et v, ὑπάγωμαι ΦΩFD et lemma scholii, ἐπάγωμαι A. Πισίδας 𝔄Ω et v, Πέρσας ΦACFM.

ἐπιθῶ τοὺς φόρους] φόρους ἐπιθῶ Φ. ἑαυτῷ 𝔄ΑΩF et v, ἐμαυτῷ Φ solus recte fortassis. στρατηγικὰ] ἔργα add. F.

παρὰ] κατὰ VTd. μίαν ἡμέραν Φ et v, ταῦτα μίαν ἡμέραν ACF(Ω)D, sed μίαν ἡμέραν ταύτην 𝔄, unde ego μίαν ἡμέραν ταύτῃ correxi. prorsus idem valet ταύτῃ in Nigrin. 23 fin., D. Deor. XX, 5, Apolog. 9 fin. et Pro Imagin. 17. (‚fortasse scribendum ταύτῃ, quum ταύτῃ et ταῦτα saepius inter se permutentur' Jacobitius olim in ed. minore p. 24, quam conjecturam postea ne mentione quidem dignam habuit ad vitium ταῦτα relapsus.) εἴκοσιν] . κ. a (ut solet).

10. ὑμῖν ἕτοιμος 𝔄ΩF et v. ἕτοιμος (om ὑμῖν) Φ, εἰμὶ ἕτοιμος A. τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου] ‚satis diu particula καὶ ludificata lectores est, nunc tandem removeatur. non est vocula, quae facilius irrepat quam καὶ —'. ita Cobetus in V. L. p. 145, aliter ille judicaturus, si adnotationem legisset L. Bosii, qui Aristoph. Plut. v. 334 contulit optime. εἰ βούλεσθε δὲ] εἰ βούλεσθαι γὰρ A. ἄντανδρον] αὔτανδρον A et lemma scholii

δὲ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν
ἀγαπητόν. ΚΛΩΘ. ὦ μιαρὲ, ὃν ηὔχου πολλάκις
ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν; ΜΕΓ. πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην·
632 νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. ἥξει κἀκεῖνός * σοι
μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένος.
11. ΜΕΓ. οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ
Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. τὸ ποῖον; ΜΕΓ. εἰδέναι
βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὅντινα ἕξει τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ.
ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά
σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.
ΜΕΓ. ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ ἀφῆκα
ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. ἡ θυγάτηρ δέ σοι ταῖς παλλακίσι
τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεγήσεται· αἱ εἰκόνες δὲ

Voss. τὸν ἀγαπητὸν] plerumque graeci dicunt υἱὸς ἀγαπητός, ut Antiphanes ap. Stobaeum Flor. 83, 19 et scriptores sacri constanter, velut in Ev. Matthaei 3, 17. contra Lucianus vocem υἱὸς omittere ausus est Homerum hic quoque secutus Od. β', 365 μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός. e pedestribus unus huc pertinet Demosthenes in Midian p. 165, 2 B: οὐ μὴν Νικήρατός γε οὕτως ὁ τοῦ Νικίου ὁ ἀ γ α π η τ ὸ ς, ὁ ἄπαις, ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι. filia autem Megapenthis mox (c. 11) memoratur, non item filius alter. ergo etiam in Luciano sicut in Demosthenis loco ὁ ἀγαπητὸς dicitur ‚filius unicus eoque parentibus carior', sive ὁ μονογενὴς uti Pollux 3, 19, Hesychius, Suidas et grammaticus Bekkeri in Anecd. p. 209 et p. 324 bene interpretantur. quae quum ita sint, ne hic quidem ad biblia sacra adluditur, libros ne cognitos quidem Luciano. Κλωθ. om a. ταῦτ' ηὐχ. 𝔄 et v, ταῦτα ηὐχόμην ΦF, ταῦτα εὐχόμην A solus, qui ὃν ηὔχου servat. νυνὶ δ' v, νῦν δ' 𝔄, νυνὶ δὲ ΦACF. ταῦτ' ηὐχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον trimeter claudus observante Theodoro.

11. ἀντείποις F. τὰ μετ' ἐμὲ 𝔄F et v, τὴν μετ' ἐμὲ A, μετ' ἐμὲ ΩΦ, sed Φ in marg.: οἶμαι θέλει, καὶ τὸ τὰ (sic) κατ' ἐμέ. schol. Graevi in lemmate habet μετ' ἐμὲ similiter addens: οἶμαι θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμέ. ὅντιν' ἕξει τρόπον (om τὸν) Φ. γὰρ] δὲ 𝔄. γυναῖκά σοι 𝔄 (diserte) et v, γυναῖκα (om σοι) ΦAF(Ω) fortassis recte. πάλαι δὲ] δὲ om Φ pergens sine persona: αὐτὴν ἐμοίχευεν ὁ κατάρατος. ὃν —. δέ σοι ACFMΩ, δέ σου 𝔄Φ et v. ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ 𝔄ΩF et v et qui τοῦ νῦν A, ταῖς νῦν παλλακίσι τοῦ νυνὶ ΦD. ἐγκαταλεγήσεται 𝔄ΦΔFΩM, ἐγκαταλογήσεται lemma scholii Voss., ἐγκαταλεχθήσεται v. libri εἰκόνες, pro quo αἱ εἰκόνες in Qu. L. p. 149 emendavi.

καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. *εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;* ΚΛΩΘ. *τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας [δικαίας] γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαινοῦντες ἢ φόβῳ ἢ ἐλπίσι ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;* ΜΕΓ. *καὶ * μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις* 633
μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθά, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε, εἶναι· καὶ ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. *τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας ἀπέθανες· τὸ γάρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν ἐκεῖνο δεῦρό κατέπεμψέ σε.* ΜΕΓ. *ταῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ᾐσθόμην· τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;* ΚΛΩΘ. *πολλά με ἀνακρίνεις, ἐμβῆναι δέον.* 12. ΜΕΓ. *ἕν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, δι' ὅπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς*

σοι] *σε* F. *γέλωτα*] *γέλωτά που* A solus. *αἰτίας δικαίας* 𝔄F et v, *δικαίας αἰτίας* Φ, *αἰτίας* A, quod merito probavit Lehmannus. *καὶ πάντες οἱ* v, *πάντες οἱ καὶ* 𝔄ΑΩF, sed *πάντες οἱ* (om *καὶ*) Φ recte. *ταῦτ' ἔδρων* 𝔄 et v, *ταῦτα ἔδρων* ΦΩF, *ἐλπίσιν ἔδρων* (om *ταῦτ'*) A. *πρὸς τὸν καιρὸν*] *τὸν* om Φ. *σπένδοντες*] *σπεύδοντες* A. *ἕκαστος αὐτῶν*] *αὐτῶν ἕκαστος* A. post *αὐτῶν* excidisse videtur participium: *ἀναβοῶν*, quod alibi (De Hist. Conscr. 1) eodem modo usurpatur et in Arist. Ran. 878 infinitivum regit. *εἰ οἷόν τε καὶ* Φ solus, *εἰ οἷόν τε εἶναι καὶ* caeteri et v. comma post *οἷόν τε* posui cum Struvio L. L. p. 221. idem vitium *εἰ οἷόν τε εἶναι* recurrit in Parasito 1, quod olim (in Qu. L. p. 150) correxi. *ὅλως*] *ὅλος* Φ, *ὅλος* ACcd. *τὸ γὰρ*] *γὰρ* om A. *πιεῖν*] *ποιεῖν* A. *τοῦτ' ἄρα* 𝔄ΦF et v, sed *ταῦτ' ἄρα* A (ita A). docui olim in Gorlicensi *ταῦτ' ἄρα* profecto legi neque graecos *τοῦτ' ἄρα* unquam dixisse sed tantum *ταῦτ' ἄρα*, velut Aristophanem in Nub. 319, v. 335, v. 353, Pac. 618, Thesmoph. 168. *ταῦτ' ἔπρ.* 𝔄Φ et v, *ταῦτα ἔπρ.* AF. *πολλὰ — δέον*] eadem leguntur in Saturnal. 9.

12. *μάλιστα ὦ Κλωθοῖ*] *ὦ Κλωθοῖ μάλιστα* 𝔄. *δι' ὅπερ* AF, *διόπερ* Φ et v. *ἐπόθουν*] *ἐπεπόθουν* Φ. *καὶ πρὸς*

ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε
γάρ τι παμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς
οἰκέτης ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δείλην
ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς
οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν
παλλακίδα μου, (καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, ἐκεκοινωνήκει)
παραγαγὼν ἐπισπασάμενος τὴν θύραν ἐσπόδει καθάπερ
οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτ' ἐπειδὴ ἅλις εἶχε τῆς ἐπι-
684 θυμίας, ἀποβλέψας εἰς ἐμέ, * σὺ μέντοι, φησίν, ὦ
μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγάς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι
ἐνέτεινας· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων παρέτιλλέ τέ με καὶ
κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος καὶ
καταπτύσας μου καί, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι,
ἐπειπὼν ᾤχετο· ἐγὼ δὲ ἐνεπιμπράμην μέν, οὐκ εἶχον
δὲ ὅμως ὅ τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς
ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη ἐπεὶ ψόφου προσιόντων

ὀλίγον ἐς (εἰς ΩF) τὸ φῶς ΦΩF et v, καὶ πρὸς τὸ φῶς (om ὀλίγον ἐς) A, καὶ πρὸς τὸ φῶς ἐς ὀλίγον 𝔄. ego pro καὶ πρὸς ὀλ. corrigo: κἂν πρὸς ὀλ., ut est c. 14 fin.: καὶ (κἂν) πόρρωθεν.
τί δὲ] τί δαὶ Φ. παμμέγεθες] μέγα παμμέγεθες A, quod Burmeister in Qu. Cr. 42 explosit. ἐς τὸ 𝔄 et v, εἰς τὸ ΦAFΩ.
γὰρ οὐδὲ] γὰρ οὐκ AC. κεκοινωνήκει 𝔄 et v, κεκοινωνήκεσαν ΦACF(Ω). schol. Gr.: κεκοινωνήκει] γρ. κεκοινωνήκεσαν. augmentum in codd. deest. post κεκοινωνήκει continuo ἐπισπασάμενος cdd. ante Schmiederum, sed παραγαγὼν pro ἐπισπασάμενος DX, utrumque παραγαγὼν ἐπισπασάμενος habent 𝔄C et cum commate post παραγαγὼν FA et qui παραγωγήν, (sic) ἐπισπ. Φ. de h. l. aliter nunc sentio atque olim (De Aristoph. Babylon. p. 26). παραγαγὼν enim quod vulgo deficit recte suppletum est sed loco positum alieno. ipse vero L. ita scripserat: τὴν παλλακίδα μου παραγαγὼν (καὶ πάλαι δέ οἶμαι ἐκεκοινωνήκει) ἐπισπασάμενος —.
ἐπισπασάμενος] ἐπισπάσας est in Bachmanni Anecd. II p. 324, non minus attico. εἶτα 𝔄 et v, εἶτ' ΦACFΩ. ἐς 𝔄 et v, sed εἰς ΦAF(Ω). φησὶν ὦ μιαρὸν (μικρὸν A) ἀνθρώπιον ΦAΩF et v, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιόν φησι 𝔄. παρέτιλλέ τέ με 𝔄Φ et v. τε om AF. πλατὺ χρεμψάμενος 𝔄ΦF et v, παχὺ χρεμψάμενος Ω et qui χρεψάμενος A. servandum esse πλατὺ patet ex Arist. Pace v. 801. καὶ καταπτύσας] καὶ om ΩF. ἐς τὸν 𝔄Φ et v, εἰς τὸν AF. τῶν om ΩF. ἐπειπὼν] ἀπειπὼν D.
ἐνεπιμπράμην] ἐπιμπράμην 𝔄, ἐπεπιμπράμην DX. μὲν om A. δὲ ὅμως] δ' ὅμως 𝔄. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ] jam olim delevi

τινῶν ᾔσθετο, σιάλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς
δακρύουσα ἐπ᾽ ἐμοὶ, κωκύουσα καὶ τοὔνομα ἐπικαλου-
μένη ἀπηλλάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην 13. ΚΛΩΘ.
παῦσαι ἀπειλῶν, ἀλλ᾽ ἔμβηθι· καιρὸς ἤδη σοι ἀπαντᾶν
ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ. καὶ τίς ἀξιώσει κατ᾽ ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. κατὰ τυράννου μὲν
οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ὃν αὐτίκα
[μάλα] ὄψει δίκαιον καὶ κατ᾽ ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἑκάστῳ
τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν * ἔχον μὴ διάτριβε. ΜΕΓ. 635
κἂν ἰδιώτην με ποίησον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἕνα,
κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με
ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. ποῦ 'στιν ὁ τὸ ξύλον; καὶ σὺ
δὲ, ὦ Ἑρμῆ, σύρετ᾽ αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν
ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. ἕπου νῦν, δραπέτα· δέχου τοῦτον
σὺ, πορθμεῦ, καὶ τὸ δεῖνα, ὅπως ἀσφαλῶς ΧΑΡ.
ἀμέλει, πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεται. ΜΕΓ. καὶ μὴν ἐν

καὶ, quod hic absurdum est. σιέλῳ 𝔄ΦΑΩF et v, sed σιάλῳ U et Thomas p. 331, 16. hinc atticam formam et Luciano usitatam reposui. χρίσασα (χρίσας Thomas) τοὺς ὀφθαλμοὺς cum Thoma ΦΑΩF et v, sed τοὺς ὀφθαλμοὺς χρίσασα 𝔄. δακρύσουσα D, sed δακρύουσα 𝔄Φa, δακρύσασα ΑΩF et v, quod vitium natum est e superiore χρίσασα.

13. ἀλλ᾽ 𝔄Φ et v, ἀλλά AF. ἤδη σε ΦFΩ et v, ἤδη σοι 𝔄AC. αὐτίκα ὄψει Φ, αὐτίκα ὄψει μάλα 𝔄AF, αὐτίκα μάλα ὄψει v. ἐπιτιθέντα] ἐπιθέντα F. τὸ δὲ νῦν ΦADX, τὸ νῦν (τονῦν F) δὲ 𝔄ΩF et edd. vett. πενήτων ἕνα] ἕνα om A solus. ποῦ 'στιν ὁ A, ποῦ 'στι ὁ C, ποῦ ἐστιν ὁ 𝔄ΦΩFa, ποῦ ἐστι ὁ M, ποῦ δὲ ἐστὶν ὁ D, ποῦ δὲ ὁ v. ποῦ 'στι est Aristophaneum. σὺ δὲ ὦ ἑρμῆ] σὺ δὲ ἑρμῆ Φ, σὺ ὦ ἑρμῆ AF. ΕΡΜ.] ΚΛΩΘ. 𝔄. δέχου] καὶ δέχου F. πορθμεῦ] ὦ πορθμεῦ Φ solus.

καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως 𝔄 et v, sed καὶ τὸν δεῖνα ὅπως ΦAF(Ω) et schol. Voss. καὶ τὸ δεῖνα, ὅπως ego in Qu. Luc. p. 29 emendavi, quod Jacobiti (p. 31 ed. min.) suasu omnes receperunt. nam quod h. l. libri omnes τὸν δεῖνα servant, ab eis interpolatum est, qui δεῖνα inepte ad Cyniscum retulerunt atque ideo καὶ ante ὅπως inculcarant. in Rhet. Praec. c. 23 pars codicum τὸν δεῖνα eodem vitio, sed alia pars ibi recte τὸ δεῖνα. de formulae τὸ δεῖνα usu atticorum ego l. l. p. 30 disserui. ἀσφαλῶς ἀμέλει (sine persona) v, post ἀσφαλῶς spatium vacuum (personae indicium) in M, ἀσφαλῶς ΚΥΝ. ἀμέλει 𝔄 et (ubi Κυ) TV, sed ἀσφαλῶς ΧΑΡ. ἀμέλει ACF (de ΦΩ parum constat). δεδήσεται] δεθήσεται

τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. *ὅτι τί;* ΜΕΓ. *ὅτι νὴ Δία τύραννος ἦν καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.* ΚΥΝ. *εἶτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων οὑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν γοῦν τὴν τυραννίδα ἕξεις γευσάμενος τοῦ ξύλου.* ΜΕΓ. *τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα;* ΚΥΝ. *τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἱστῷ προσπεπατταλευμένος.*

636 14. * ΜΙΚ. *εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμί, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;* ΚΛΩΘ. *σὺ δὲ τίς εἶ;* ΜΙΚ. *ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.* ΚΛΩΘ. *εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.* ΜΙΚ. *ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεά, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὖτιν κατέδομαι. ἄν τε γοῦν*

A. *καθέζεσθαί*] *καθέξεσθαί* Φ. *ΚΛΩΘ.* 𝔄ΦF (ita F) et v, *Χαρ.* A, qui *ὅτι τί.* ego malim: *ΚΥΝ.* libri *ΚΛΩΘ.* (*Κ.* habet a), sed *ΚΥΝ.* Solanus verissime. *δικαίως*] *δίκαιος* C. *δ' οὖν* ΩF et v, *οὖν* 𝔄Φ, sed *γοῦν* A, uti Struvius bene. *ἐπανατείνασθαι*] *ἐπανατείνεσθαι* D solus. *προσεπατάλευσα* et *προσπεπαταλευμένος* A. *ΚΛΩΘ.* 𝔄ΦF et v (*Κ.* a), sed recte *ΚΥΝ.* A.

14. *ΜΙΚ.*] *Μεγ.* A. *οὐδεὶς*] *οὐδὲ εἷς* Φ. *σὺ δὲ* om A. *ὁ σκυτοτό μίκυλλος* A. Cataplus et dialogus cui nomen est *Ὄνειρος ἢ Ἀ.* duo sunt ingenii Lucianei specimina admodum matura et numerorum magna similitudine excellunt. huc accedit Micylli sutoris persona, quae eodem modo utrubique describitur, neque praeterea in Luciano usquam occurrit. quibus de causis suspicor hos duo dialogos eodem fere temporis spatio compositos esse. *ὁπόσα*] *πόσα* 𝔄. *βελτίστη*] *βέλτιστε* Φ. *Μοιρῶν*] *κλωθοῖ* Φ. *Κύκλωπος ἐκείνου* 𝔄VTU, *Κύκλωπος ἐκείνη* Φ et edd. vett., *Κύκλωπος* ACFM(Ω). at *ἐκείνου* servandum est. *τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι* ΦF et v, *ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι* AΩ, sed *ὅτι* (om *τὸ ὑπισχνεῖσθαι*) 𝔄 recte. glossam interpolator sumsit ex eis quae praecedunt: *ὑπισχνεῖται δώσειν.* et hanc sententiam: *δωρεά, ὅτι* conjunxit ipse Homerus Od. *ι*, v. 356, v. 365, v. 369. quo magis additamentum *τὸ ὑπισχνεῖσθαι* suspectum est. *Οὖτιν*]

πρῶτον, ἄν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες με περιμένουσιν. ἄλλως τε οὐδ' ὅμοια τἀμὰ τοῖς τῶν πλουσίων: ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μέν γε τύραννος εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερὸς [ὢν] ἅπασι καὶ περίβλεπτος ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον καὶ ἀργύριον καὶ ἐσθῆτα καὶ ἵππους καὶ δεῖπνα καὶ παῖδας ὡραίους καὶ γυναῖκας εὐμόρφους εἰκότως ἠνιᾶτο καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῷ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ καὶ οὐκ ἐθέλει
ἀπαλλάττεσθαι * ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετη- 637
κυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι συμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ανακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι, καὶ τἄλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἅιδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοὐπίσω, καὶ ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, κἂν πόῤῥωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καταλιπαρῶν. 15. ἐγὼ δέ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρόν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως

οὔτιν A. ὀδόντες περιμένουσιν (περιμενοῦσιν F) AΩF et v, sed ὀδόντες με περιμένουσιν 𝔄ΦD recte. οὐδ' ὁμοῖα v, οὐδ' (οὐδὲ ΦΩ) ὅμοια Φ𝔄AFΩ. ἡμῶν 𝔄Φ et v, sed ἡμῖν AFΩD, quod in Ep. Crit. p. XIX ut magis Lucianeum probavi. φασίν] φησὶν A. μὲν γὰρ v, μέντοι 𝔄, sed μέν γε ΦACFMΩ. libri φοβερὸς ἅπασι. ego Theodori mei emendationem: φοβερὸς ὢν ἅπασι recepi. ἀργύριον 𝔄AΩ et v, ἄργυρον ΦD et in textu F (qui in marg γρ. ἀργύριον). ἵππους] ὕπνους AC. οὐκ ἐθέλει] οὐκ ἐθέλεις A (ita A). συμβέβηκεν 𝔄ΦAFΩ, ξυμβέβηκεν v. τις αὐτοὺς 𝔄Φ et v, αὐτοὺς om AFΩ. βίας, ἀνακωκύουσι 𝔄Φ et v, βίας ἄνω, κωκύουσι FΩ, βίας κάτω, κωκύουσι AC. καὶ ἱκετεύουσι om bcd, habent 𝔄ΦACFΩDa. τἄλλα] τὰ ἄλλα AF. τὴν ἐπὶ τὸν ᾅδην φέρουσαν ὁδόν] τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὸν ᾅδην φέρουσαν 𝔄. quatuor verba ἐπιστρέφονται — ὀπίσω om F. ὥσπερ 𝔄Φ et v, sed καὶ ὥσπερ ACΩFM. κἂν πόρρωθεν ΦACFΩM, καὶ πόρρωθεν 𝔄 et v. τὰ ἐν] τὰ om F. ἐκεῖνος — ἀποδιδράσκων] ἐκεῖνος παρὰ τὴν ὁδὸν ἐποίει ἀποδιδράσκων 𝔄. κἀνταῦθά σε] κἀνταῦθα δὲ A.

15. ἔχων ἐνέχυρον] ἐνέχυρον ἔχων Φ, non male. ἐν τῷ

εὔζωνος ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι,
ἄσμενος ἀποῤῥίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρη-
πῖδα γάρ τινα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον, ἀναπηδήσας εὐθὺς
ἀνυπόδητος οὐδὲ τὴν μελαντηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπό-
μην, μᾶλλον δὲ ἡγούμην ἐς τὸ πρόσω ὁρμῶν. οὐδὲν
γάρ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε καὶ μετεκάλει. καὶ νὴ
638 Δί' ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάνθ' ὁρῶ. * τό τε γὰρ
ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι καὶ μηδένα τοῦ πλησίον δια-
φέρειν, ὑπερήδιστον ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ· τεκμαίρομαι δὲ
μηδ' ἀπαιτεῖσθαι τὰ χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα
μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν, τὸ δὲ μέγιστον μηδὲ ῥιγοῦν
τοῦ χειμῶνος μηδὲ νοσεῖν μηδ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων
ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσι καὶ πράγματα ἐς τοὔμπαλιν
ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν οἱ πένητες γελῶμεν, ἀνιῶνται

βίῳ om A solus. κρηπῖδα 𝔄AF, κρεπῖδα Φ, κρηπίδα v.
γάρ τινα 𝔄ΦACFMΩ, τινὰ v. εἶχον ΦACFMΩ, κατεῖχον 𝔄, ἔχων v. ἀνυπόδητος ΦAD, ἀνυπόδετος 𝔄FΩ et v. ἐς τὸ 𝔄F et v, εἰς τὸ ΦA(Ω) et schol. ὁρῶν libri omnes et schol. Voss. (in lemmate et in expositione). mendam subesse plures viderunt, Theodorus f. et qui rem demonstravit ipse Cobetus V. L. p. 145, cujus conjectura θέων pro ὁρῶν probari nequit. quod ego olim inventum nunc recepi ὁρμῶν, id simillimo l. commendatur Euripidis in Hippol. v. 824: ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ | πήδημ' ἐς Ἅιδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι. οὐδὲν γάρ με 𝔄ΦACFMΩ, οὐδὲν δέ με v. μετεκάλει] παρεκάλει 𝔄.
πάντα ὁρῶ Φ𝔄A et v, sed πάνθ' ὁρῶ FMΩ. qui numeros hujus dialogi excussit Theodorus f. recte observat h. l. interpositis verbis καὶ μετεκάλει et τὰ articulo cautum esse, ne duo trimetri eique continui nascerentur hi: οὐδὲν γὰρ [οὖν] με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφεν. | καὶ νὴ Δί' ἤδη καλὰ παρ' ὑμῖν πάνθ' ὁρῶ. omnino ῥυθμοὶ ἔμμετροι, vitiosum genus nunc codicum partim ope ab me correctum est. γοῦν ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ A, ἔμοι — γ' οὖν δοκεῖ Φ et v. ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ 𝔄F, ut in Qu. L. p. 161 volueram. χρέα 𝔄 et v, sed τὰ χρέα ΦAF(Ω). μηδὲ ῥιγοῦν] μὴ ῥιγοῦν D. attica forma ῥιγῶν Lucianus non utitur. μηδ' ὑπὸ D cum Solano, μήθ' ὑπὸ edd. vett. et sic 𝔄, sed μήτε ὑπὸ ΦAF(Ω). πᾶσι καὶ πράγματα ego scripsi, πᾶσι καὶ τὰ πράγματα 𝔄, πᾶσα καὶ πράγματα ΦAF, πᾶσα καὶ τὰ πράγματα v. εἰρήνη πᾶσα dici sane ita potest, ut πᾶσ' ἀνάγκη de ‚summa pace'. at h. l. dativum πᾶσι poscit alterum subjectum πράγματα.
ἐς] εἰς A. τοὔμπαλιν 𝔄 et v, τὸ ἔμπαλιν ΦAF et lemma schol.

δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι. 16. ΚΛΩΘ. πάλαι
οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε
μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη
μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων
τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός
τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν ἐμακά-
ριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος καὶ τὸν χρυσὸν
καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα καὶ τὰς κλίνας τὰς
ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνῖσα ἡ τῶν σκευαζομένων
ἐς τὸ δεῖπνον ἀπέκναιέ με· * ὥστε τρισόλβιός μοι 639
κατεφαίνετό καὶ μονονουχὶ ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ
[πάντων] καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλῳ πήχει βασιλικῷ·

Voss. ἀνεστραμμένα 𝔄Φ et v, ἀνατετραμμένα ACFM(Ω) perverse. Cobeti conjectura in V. L. p. 146 ἀντεστραμμένα ita demum opus esset, si deessent verba ἐς τοὔμπαλιν. ἡμεῖς μὲν 𝔄AF, καὶ ἡμεῖς μὲν Φ, ἡμεῖς μὲν γὰρ v.

16. πάλαι οὖν] πάλαι γοῦν ego Qu. L. p. 151, quo vix opus est. σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα] ὦ μίκυλλε γελῶντά σε Φ. τί δ' 𝔄Φ et v, τί δὲ AF. μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;] μᾶλλον πρὸς γέλωτα ἐκίνει; 𝔄. ἄνω τυράννῳ libri omnes. ἄνω τῷ τυράννῳ ego in Qu. L. p. 151 recte fortassis. γιγνόμενα A(Ω) et v, γινόμενα 𝔄ΦCFM. ὑπ' αὐτοῦ 𝔄Φ et v, παρ' αὐτοῦ CM, παρ' αὐτῷ AF. πορφύρας om A. καὶ τῶν] καὶ τὸν pr m F. ἔτι δὲ καὶ] καὶ om A. κνῖσα lemma scholii Voss., κνίσσα Φ, κνίσσα v. ἡ τῶν] ἡ om ΦAF. σκευαζομένων] κατασκευαζομένων Φ. ἐς] εἰς AF. ἀπέκναιέ] ἐπέκναιέ A. ὥστε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιός μοι (μοι om 𝔄 et v) κατεφαίνετο καὶ μονονουχὶ καλλίων Φ𝔄 et v, sed pro his: ὥσπερ ἂν θεῖός τις (τις om A), ἀνὴρ καὶ τρισόλβιός μοι κατεφαίνετο (κατεφαίνετό μοι C) καὶ μονονουχὶ καλλίων ACFMΩ. fugit criticos, non uno vitio haec laborare, primum eo quod μονονουχὶ vocem in neutra harum lectionum ullo pacto intelligere licet, quum verba μονονουχὶ ὑπεράνθρωπός cohaerere debeant manifesto. nempe scholio ὥσπερ ἄν, θεῖόν τις (id quod saepe accidit) ex margine in textum intruso h. l. etiam justus ordo ita turbatus est, ut quatuor verba genuina ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καί, quae in archetypo post μονονουχὶ demum posita erant, quatuor verbis ante (post ὥστε) scribae inculcarent. quamobrem ego ut res ipsa flagitat et ut supra vides haec transposui: ὥστε τρισόλβιός μοι κατεφαίνετο καὶ μονονουχὶ ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ [πάντων] καλλίων. alterum vitium, quod Hemsterhusio in Anecd.

ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ· καὶ σεμνῶς προβαίνων καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων. ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν, κἀμαυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων. 17. οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα καὶ μεταγιγνώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέθανε τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν καταλιπών, (οὗτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα,

p. 56 mihique in Qu. L. p. 151 recte perspectum sanare non contigit, in eo vertitur quod ante καλλίων falso deest genetivus. et Hemsterhusi quidem conjectura: κολοσσῶν ὑψηλότερος, quam l. l. conlaudavi eodem incommodo premitur, ac si quis Horati loco (Carm. III, 30, 2) abutens scribere velit: πυραμίδου ὑψηλότερος. etenim rex h. l. cum aliis hominibus comparandus est, non cum monumentis. immo hoc ipsum, quod uncis inclusum supra inserui ΠΑΝΤΩΝ ante καλλίων excidisse quovis pignore contenderim. sic quoque manet virum summum p. 56 de verbis μονονουχὶ καλλίων optime sic judicasse: in his vitium. hunc tamen h. l. reliqui critici audent adeo contemnere, ut mihi qui illum unus secutus vitium dixeram latere, nemo crediderit. postremo ante κατεφαίνετο multi codd. recte addunt μοι vulgo omissum, de quo vide inprimis Piscat. c. 32 med. τῇ τύχῃ] τῇ ψυχῇ ΦΑC. προβαίνων] προσβαίνων 𝔄ΦFΩ. καὶ ἑαυτὸν 𝔄ΩF et v, καὶ αὐτὸν A, καὶ (om ἑαυτὸν) Φ. post ἐκπλήττων in textum libri Φ intrusum est scholium Vossianum sic: ἀντιτείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅπερ ἐστὶ γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν, tum continuo sequuntur Luciani verba: ἐπειδὴ (sic) δὲ ἀπέθανεν. Vossiani verba: καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἅμα Φ omnino non habet, quae in fine ejusdem scholii in cod. Parisino leguntur ap. Bachmannum Anecd. II p. 324 sq. κνίσης Jacobitius, libri κνίσσης.

17. μεταγιγν. A, μεταγιν. 𝔄ΦΩF et v. ἀπέθανε] ἀπέθανεν a. οὐσίαν καταλιπὼν A, οὐσίαν αὐτοῦ ἀπολιπὼν 𝔄, οὐσίαν ἀπολιπὼν ΦF et v. ἐπὶ τὸν κλῆρον] haec om Φ. κατὰ τὸν νόμον 𝔄ΦFΩ et v, παρὰ τῶν νόμων AC. καταπαύσω libri omnes, ut saepe loquuntur seriores auctore Thucydide. vide

καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς ἀεὶ καὶ αὐχμηρὸς ἦν,
φροντίδος τὸ * μέτωπον ἀνάπλεως καὶ μόνοις τοῖς 640
δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο,
κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα
πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα
ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα
οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. *ΚΛΩΘ.* ἔμβαινε,
ἵνα καὶ ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον. 18. *ΧΑΡ.*
οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε
εἰς αὔριον· ἕωθέν σε διαπορθμεύσομεν. *ΜΙΚ.* ἀδικεῖς,
ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει
γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι
τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν, ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι.
καίτοι τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ
γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ ἤδη τεθνεώς·
ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχω τὰ πορθμεῖα * κατα- 641
βαλεῖν. *ΚΛΩΘ.* τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε·

---

inprimis Jacobsium ad Achill. Tat. p. 811 et p. 863 et Jacobitium ad h. l. p. 39 ed. min. alias tamen attice optativus ponitur ut in D. Deor. XVII, 1: οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο, nec Lucianum veri simile est tanta in re fluctuari. itaque h. l. scribendum videtur καταπαύσαιμι duce Cobeto in V. L. p. 105. ἐκχυθησόμενα 𝔄ΦACΩFDMRT, ἐκλυθησόμενα edd. vett. μακαρίου] μακαρίτου 𝔄D. οὐκ ἀπερχόμεθα] οὐ κατερχόμεθα D. γὰρ om DΦ. οἰμώζοντας] οἰμώξοοντας A. ἵνα καὶ ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς Φ et qui om καὶ D et v, ἵνα καὶ ὁ πορθμεὺς ἀνιμήσηται 𝔄, ἵνα ἀνιμήσηται καὶ ὁ πορθμεὺς AΩF. pro ἀνιμήσηται glossam ἀνασπάσῃ habet codex regius Bourdeloti (fortassis M).

οἷ

18. *ΧΑΡ.* personam om Φ. ποῖ] πῇ 𝔄F, πῇ Φ. ἐς αὔριον 𝔄 et v, sed εἰς αὔριον ΦAF. interpunctionem περίμενε· ἐς αὔριον ἕωθεν (ἕωθεν A) correxit cum Struvio (L. L. 223) Jacobitius. περιλελείψομαι 𝔄ΩF et v, παραλελείψομαι A, παρελελείψομαι (sic) Φ. καίτοι τί] τί om A. ἀπαγορεύσας] ἀτονήσας codex Parisinus (M ?) et sic schol. Voss. in expositione. ἔχω 𝔄ΦF(Ω) et qui ἔχω. A, sed ἔχων v. πορθμεῖα A et lemma scholii, πορθμία ΦF, πορθμια 𝔄 et c. ras. in ῖ Ω. Cobetus in V. L. p. 239 scribebat: τῷ πορθμεῖ, quod et ipsum graece dici posse tirones vel e Toxar. 31 intelligent. at nihil mutandum esse ex alio l. patet, ubi eadem verba de re eadem leguntur De Luctu 10: μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. καταβαλεῖν] δοῦναι

οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν. *ΜΙΚ.* καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. *ΚΛΩΘ.* μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες ἀναλάβωμεν αὐτὸν· καὶ σύ, ὦ Ἑρμῆ, συνανάσπασον. 19. *ΧΑΡ.* ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. *ΕΡΜ.* ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. *ΚΛΩΘ.* καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν. *ΧΑΡ.* ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. *ΚΥΝ.* ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πήρας, ὡς ὁρᾷς, καὶ τουτουὶ τοῦ ξύλου· τἄλλα δὲ ἀντλεῖν, ἢν ἐθέλῃς, ἕτοιμος καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἢν εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμὸν δῷς μόνον. *ΧΑΡ.* ἔρεττε· καὶ
642 τουτὶ γὰρ ἱκανόν μοι παρὰ σοῦ λαβεῖν. * *ΚΥΝ.* ἦ

A. *ΚΛΩΘ.* τί] *Χαρ.* τί F. *ΚΛΩΘ.* μηδαμῶς] *Χαρ.* μηδαμῶς 𝔄F. αὐτόν, καὶ σὺ] αὐτον *ΚΛΩΘ.* καὶ σὺ 𝔄. συνανάσπασον 𝔄ΦCF(Ω)MRTUV, συνανάπαυσον A, συνάρπασον D et edd. vett.

19. *ΧΑΡ.*] personam om 𝔄, ἑρμ.. F et in marg χ (plane ut supra c. 13. ita F). at personam Charonis servandam esse patet ex c. 18 init. *Ἑρμ.* ἐπὶ] *ΜΙΚ.* ἐπὶ 𝔄, perverse. *ΚΛΩΘ.* καλῶς] *Χαρ.* καλῶς A (ita A). ἐνενόησεν] Burmeisterum vide Qu. Cr. p. 43. nosque ad Luc. Gallum c. 27. actum egit Herwerden (Plut. et Luc. p. 81). personam ante ἀνάβαινε om 𝔄Φ et v, sed bene *ΧΑΡ.* ἀνάβαινε CF. in A est signum novae personae sine certo nomine et insuper in marg + (pr m ita A). καταπάτει] καταπάντει A. ἡμεῖς] ὑμεῖς Tabo. δ' 𝔄Φ et v, δὲ AF. εὐπλοοῦμεν A. *ΚΥΝ.*] *ΜΙΚ.* 𝔄A et qui μικυλλ. F. μὲν om 𝔄. τῆς om 𝔄. ὡς ὁρᾷς A recte, ἧς ὁρᾷς 𝔄, ἣν ὁρᾷς v. τουτουὶ 𝔄ΦACF(Ω)DMN, τούτου v. τἄλλα] τάλλα F. libri ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς (θέλῃς Ω) ἕτοιμος. at sic nec με accusativus (ἀντλεῖν με) abesse posset, neque cum ἐθέλῃς verbum ἀντλεῖν cohaeret sed cum πρ. εἶναι infinitivus cum infinitivo. quare jam olim haec ita transposui: ἀντλεῖν, ἢν ἐθέλῃς, ἕτοιμος. sane possis etiam alio modo: ἢν ἐθέλῃς, ἀντλεῖν ἕτοιμος, sed illud judico praestare. πρόσκωπος] πρόκωπος a. εὐῆρες] εὐήρη 𝔄VT. undecim verba μέμψῃ— μόνον citat Bachmanni grammaticus ineditus, ut ab ipso B. accepi. ἱκανὸν παρὰ σοῦ v, sed ἱκανόν μοι παρὰ σοῦ Φ, quod recepi

καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει; *ΧΑΡ.* νὴ Δί', ἤνπερ εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. *ΚΥΝ.* οἶδα καὶ πολλά, ὦ Χάρων· ἀλλ', ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες, ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ἐπιταραχθήσεται. 20. *ΝΕΚΡΟΙ.* οἴμοι τῶν κτημάτων. οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ὀττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει παραλαβών. αἰαῖ, τῶν νεογνῶν μοι παιδίων. τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; *ΕΡΜ.* Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα. *ΜΙΚ.* ἄπαγε· οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξαιμι εὔπλοῶν. *ΕΡΜ.* ὅμως κἂν μικρόν τι ἐς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον. *ΜΙΚ.* οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή, ὦ Ἑρμῆ, σοὶ δοκεῖ. οἴμοι τῶν καττυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀττοτοῖ τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων. οὐκέτι ὁ κακοδαίμων ἕωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ

---

ut magis Lucianeum. *ΚΥΝ.* om A, *ΜΙΚ.* 𝔄F. ἤ] ἦ. A. δεήσει] δεήσῃ FM et lemma scholii. *ΧΑΡ.* om A. νὴ Δί' ΦF et v, νὴ δία 𝔄A. *ΚΥΝ.*] *ΜΙΚ.* 𝔄AF. οἶδα καὶ] καὶ οἶδα καὶ A. collato A adde adjectivum: οἶδα [καλὰ] καὶ πολλά, sive: οἶδα πολλὰ καὶ [καλά]. πολλὰ ὦ Χάρων] πολλῷ Χάρων Φ. ὦ Χάρων 𝔄ΦACFMΩ, ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν v. ᾆσμα] ἆσθμα A.

20. νεκροί. A, μεγα πλ F (ita F), *ΠΛΟΥΣΙΟΙ* 𝔄, Πλούσιος edd. vett. ὀττοτοῖ v recte, ὀττοτοὶ AF, οττοτοι 𝔄 (ὀτοτοῖ nullus codex habet). οἵαν om 𝔄. λαβὼν 𝔄 et v, sed παραλαβὼν ΦAFM(Ω) αἰαῖ pro αἲ αἲ Jacobitius. μου παιδ. Φ𝔄 et v, sed μοι παιδ. ACFM(Ω). *ΕΡΜ.*] *ΚΛΩΘ.* 𝔄. σὺ δ' 𝔄ΦF et v, σὺ δὲ A, σὺ Ω. οὐδὲν] οὐδὲ a.* ἂν οἰμώξωμαι AF et v, ἀνοιμώξομαι 𝔄, ἂν οἰμώξομαι D, ἂν οἰμώξωμαι (c. corr. in ξω) Ω, sed ἂν οἰμώξαιμι Φ, ut Bekker bene conjecit. εὔπλοῶν] οὕτως (οὕτω C) μέγα εὔπλοῶν AC. κἂν μικρὸν ΦACFDMN(Ω), κἂν σμικρὸν 𝔄, ἂν μικρὸν v. πρὸς τὸ ἔθος Φ et v, ὡς τὸ ἔθος R, sed ἐς τὸ ἔθος 𝔄AFDM(Ω)VX recte. οἰμώξομαι] οἰμώξωμαι A. τοίνυν] τοίνυν ἐς τὸ ἔθος Φ, quae est dittographia et verior scriptura pro superioribus, ubi idem Φ πρὸς τὸ ἔθος. si quis tamen hoc defendet, is adferat Timon. c. 13: συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν λογισμῶν. ἐπειδὴ ὦ ἑρμῆ σοὶ (vel σοι) 𝔄AFCMΩ, ἐπεὶ ὦ ἑρμῆ σοὶ Φ, ἐπειδή σοι ὦ Ἑρμῆ v. ὀττοτοῖ Φ et v, οττοτοι 𝔄, ὀττοτοὶ AF. ἕωθεν ἐς (εἰς

χειμῶνος ἀνυπόδητός τε καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω
643 τοὺς ὀδόντας * ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει καὶ τὸ κεντητήριον; ΕΡΜ. ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν. 21. ΧΑΡ. ἄγε δὴ τὰ πορθμεῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δὲ δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολόν, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασί, γράφεις, παρὰ Μικύλλου δή τινα ὀβολὸν προσδοκῶν. ἀρχὴν δὲ οὐδ' οἶδα εἰ τετράγωνόν

ΑΓΩ) ἑσπέραν 𝔄ΑΓΩ et v, ἕως ἑσπέρας Φ. ἀνυπόδητος ΑΓΩCD, ἀνυπόδετος 𝔄Φ et v. συγκροτῶν libri omnes. attici dicunt τὼ χεῖρε συγκροτεῖν manus complodere, sed dentibus prae ira frendere πρίειν τ. ὀ. et prae metu vel frigore stridere τοὺς ὀδόντας συγκρούειν. ergo hic exspectes ὑπὸ τοῦ κρύους συγκρούων, quae optima conjectura est Mehleri in Mnemos. II p. 79, quam Cobetus in V. L. p. 239 repetivit. quorum neuter gemini loci meminerat in Jove Tr. 45: συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου, ubi pariter libri consentiunt. sane fieri potest, ut utrobique συγκρούειν legendum sit. at quum de seriorum usu nondum constet, id quod altioris indaginis est, ut re incerta συγκροτῶν interim servavi. κεντητήριον] κεντήριον 𝔄. similem alibi complorationem habemus, De Luctu 17. ἱκανῶς — καταπεπλεύκαμεν] haec priori personae continuantur in 𝔄ΦΓ et v, spatium vacuum ante ἱκανῶς in a, sed praeclare ΕΡΜ. ἱκανῶς Α cum Struvio. ἱκανῶς] καλῶς D. δὲ] γὰρ 𝔄, qui mox κατεπεπλεύκαμεν.

21. πορθμία ΦΓ et v, πορθμῖα Ω, πορθμια 𝔄, sed πορθμεῖα Α. ἡμῖν om Α solus. καὶ σὺ δὲ δὸς 𝔄 et v, καὶ σὺ δὸς ΦΑΓΩ. ἤδη ἔχω 𝔄Φ et v, ἤδη τὸν ὀβολὸν ἔχω ΑCΓΩΜ, quod Cobetus in V. L. p. 293 jure explosit. φασὶν 𝔄Φ et v, φησὶν ΑΓ, φησι Ω. ante γράφεις libri omnes interponunt ἤδη, quod Struvio in L. L. p. 224 auctore ego in Qu. L. p. 396 delevi et nobiscum postea critici omnes. libri παρὰ Μικύλλου (Μικύλλυ 𝔄) ἤδη τινὰ ὀβολὸν —. non debebam ego l. l. cum Struvio hic quoque ἤδη delere, quod omnes temere secuti sunt. at pro ἤδη scribendum est δὴ quod supra reposui, hoc est: ‚qui ab Micyllo scilicet obolum nescio quem exspectes.' nam δή attici saepe ponunt cum ironia veluti De Morte Peregr. 27 παλαιοὺς δή, ibid. c. 33 ἄκοντα δή et Adv. Indoct. 6 τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. doleo Cobetum in V. L. p. 239 hic et ἤδη delevisse et ita scribi voluisse: παρὰ Μικύλου τινὸς ὀβολὸν —. nam τινὸς h. l. ne intelligi quidem potest. denique codices Lucianei formam nominis ΜΙΚΥΛΛΟΣ ubique tuentur. οὐδὲ οἶδα 𝔄, οὔτ' οἶδα Φ,

ἐστιν ὁ ὀβολὸς ἢ στρογγύλον. ΧΑΡ. *ὢ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως. ἐγὼ δ' ἵππους καὶ βοῦς καὶ κύνας καὶ τὰ λοιπὰ ζῷα μέτειμι· διαπλεῦσαι γὰρ ἔτι κἀκεῖνα δεῖ.* ΚΛΩΘ. *ἄπαγε αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀναπλευσοῦμαι Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι.* ΕΡΜ. *προΐωμεν, ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἑξῆς ἕπεσθέ μοι.* 22. ΜΙΚ. *Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ*

οὔτε οἶδα AΩF et v. *ὁ ὀβολὸς* ΦAFΩ, *ὀβολὸς* 𝔄 et v. *στρογγύλος* D. fortassis haec e comoedia sumta sunt, ubi de obolo mendici dictum fuerit: *οὐκ οἶδεν, εἰ τετράγωνόν ἐστ' ἢ στρογγύλον.* *ναυτιλίας* A et v, *ναυτηλίας* F. *τήμερον* ΦAFΩ et v, *σήμερον* 𝔄D. *δ' ἵππους* 𝔄ΦFΩ et v, *δὲ ἵππους* AC. *καὶ βοῦς καὶ κύνας*] *καὶ κύνας καὶ βόας* Φ. *γὰρ ἔτι κἀκεῖνα* Φ recte, *γὰρ ἤδη κἀκεῖνα* AFΩ, *γὰρ κἀκεῖνα* 𝔄 et v. hic *γὰρ ἤδη* male irrepsit ex inferioribus: *γὰρ ἤδη πρὸς* —. *δὲ αὐτὴ*] *δ' αὐτὴ* Φ. *αὐτὴ* codices mei tenent omnes et recte quidem. *ἐς*] *εἰς* 𝔄 solus. *ἀντιπέρας* 𝔄ΦΩF et v, *ἀντιπέραν* A solus. *ἀναπλευσοῦμαι* ΦACΩFM, *ἀποπλευσοῦμαι* 𝔄 et v. *Ἰνδοπάτην* ΦΩ et v, *Ινδοπατην* 𝔄, *Ἰνδοπάτρην* ACFM. *Ἡραμίθρην* 𝔄ΦAΩ et v, *ἱραμίθρην* a, *ἡραμίνθην* F. *Σῆρας*] *Σηρας* 𝔄, *Σύρας* bc, *Σῦρας* d. *γὰρ δὴ πρὸς* 𝔄ΦΩ et v, *γὰρ ἤδη πρὸς* FM, *γάρ πρὸς* AC. *ΕΡΜ.*] *Κυν.* F. *ὦ οὗτοι*] *οὗτοι* Φ.

22. *ΜΙΚ.*] *νεκροί* A, *ΚΥΝ.* 𝔄. *Ἡράκλεις* 𝔄 et v, *ὦ Ἡράκλεις* ΦACF(Ω). Plato c. ap. Athen. VII p. 287, d: *Ἡράκλεις τῶν βεμβράδων.* at Anaxandrides ap. Suidan (s. *Ἀβέλτερος*): *ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτερίου* —. sed ut hic versus tandem emendetur, Suidae locum infra posui: *λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλεξανδρίδης Ἑλένῃ· ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅ τε βούλει λέγε· | ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτηρίου τεμενικοῦ. | ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.* in his versibus Meinekius (III p. 167 sive p. 577 ed. min.) personarum vices sic bene divisit: A. *ἄγκυρα* — B. *ὦ* — A. *ἀλλ'* —. tum pro *ἀβελτηρίου* critici *ἀβελτερίου* restituerunt. ceterum quod adtinet ad mendam *τεμενικοῦ*, Meinekius fatetur omnes coniecturas esse nugatorias. neque enim summi viri cogitarunt, hos versus e comoedia *Ἑλένῃ* fluxisse et in superioribus sermonem fuisse de classe Paridis consilio ornata. itaque certo scripserat poeta: B. *ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτερίου ποιμαιτικοῦ* i. e. ‚vah, amentiam pastoriciam'. etenim Paris dicitur

τῷ διαγνῷ· τις ἐνταῦθα, εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη;
644 πάντα γὰρ * ἴσα καὶ ὁμόχροα καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν οὔτε κάλλιον, ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα, εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν. εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γάρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ

ὁ βουκόλος a Bione 15, 10 et Luc. D. Deor. XX, 1 init. et ‚Phrygius pastor' ab Vergilio Aen. 7, 363, denique ‚pastor' ab Horatio Carm. I, 15, 1. διαγνῷ τις] διάγνωσις ACΩ. vide nos ad Hermotim. 19 (V. II P. II p. 148). Σιμμίχη 𝔄ΦF(Ω) et v, συμμίχη A. duplex μ libri servant etiam in D. Meretr. IV. ego malim Σιμίχη cum Dindorfio. hic vero exspectes: Φρύνη Σιμίχης, ut in Qu. L. p. 151 observavi. libri tamen nihil variant. ἀλλ' (ἀλλὰ ΦF) ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον 𝔄ΦFΩ et v. ἀλλὰ καὶ ἤδη καὶ τριβώνιον A. πρότερον] τὸ πρότερον M. πρότερον τέως 𝔄ΑΩF et v, τέως πρότερον Φ. equidem πρότερον cum Cobeto V. L. p. 296 funditus delevi. scholiastae quum vulgatam invenissent, jure offensi sunt. Vossianus: παρέλκει — ἤτοι τὸ πρότερον ἢ τὸ τέως, melius etiam alter schol.: παρέλκει τὸ πρότερον. veteres etiam grammatici τέως voce πρότερον solent interpretari, veluti Suidas v. Τέως (bis). quo magis miror virum doctum de h. l. ita judicasse: ‚πρότερον τέως] nihil hoc frequentius apud Graecos'. immo vero nihil magis inauditum. εἶναι δοκοῦν v, εἶναι δοκῶν 𝔄, εἶναι μοι δοκοῦν ΦFMΩ, εἶναι μοι δοκῶ A. γίγνεται A et v, γίνεται 𝔄ΦΩFD. πορφιρίδι A. ποῦ ποτε ἄρα] ἄρα ποῦ ποτε F. λέγω σοι, Μίκυλλε libri omnes. Bekker edidit ἐγώ σοι, Μίκυλλε, quod inferius paulo dici poterat, hic autem ineptum est. immo formula Lucianea λέγω σοι, quam supra c. 4 init. restitui, hic est inclamantis, quocum confer Plautinum in Pseudulo v. 243: ‚hódie nate, heus, hódie nate: tibi ego dico, heus hódie nate, | redi ét respice ád nos'. βαδίζωμεν A et v, βαδίζομεν F (ita F), ἔμβαλέ] ἔμβαλλέ Φ. ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια Φ et v, ὦ Κυνίσκε, δηλονότι τὰ ἐλευσίνια 𝔄ΩFD, τὰ ἐλευσίνια δηλονότι AC. verba τὰ Ἐλευσίνια Belinus, Schmieder, Lehmannus et Cobetus in V. L. p. 293 expungebant. at haec ipsa verba et codices tenent ad unum omnes et schol. Vossianus h. l. τὰ Ἐλευσίνια scholio bene longo inlustrat. quibus deletis proximum illud τοῖς ἐκεῖ ne in intellectum quidem cadit, quod necessario poscit, ut Eleusinia hic diserte nominentur. multa enim Graeci

ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τἀνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. εὖ λέγεις· ἰδοὺ γοῦν προσέρχεταί τις δᾳδουχοῦσά, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἦ ἄρα που Ἐρινύς ἐστιν; ΜΙΚ. ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος. 23. *ΕΡΜ. παράλαβε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς οὗτος*

---

habebant mysteriorum genera, quae Lobeckius in ‚Aglaophamo' singula pertractavit. ergo locum Luc. Navig. 11: *ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ σιγᾶν μεμαθήκαμεν* Lehmannus frustra contulit, quo in l. neque *ὅμοια τοῖς ἐκεῖ* additur nec simile quidquam. itaque tantum abest, ut verba *τὰ Ἐλευσίνια* ab conjectoribus temere ejicienda fuerint, ut servanda sint necessario, quemadmodum ego ad Aristoph. Ranas p. 165 observavi. immo unum illud quaeri potest, utrum *δηλονότι* h. l. recipiendum sit necne. et olim quidem l. l. p. 165 eam scripturam defendi quae caeteris antiquior est: *ὦ Κυνίσκε, δηλονότι τὰ Ἐλευσίνια*, ideo quod *δηλονότι* etiam atticum sit, h. e. nimirum, haud dubie. de qua re aliter hodie sentio ratus vulgatam cum cod. Florentino: *ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια* revocari debere eo quod est *δηλονότι* rursus expuncto. primum enim *δηλονότι* h. l. vox est prorsus supervacanea, deinde variis sedibus ita jactatur, ut libri partim *δηλονότι τὰ Ἐλ.* partim *τὰ Ἐλ. δηλονότι* exhibeant. postremo vel per se credibilius est, *δηλονότι* hic eodem modo natum esse, quo observante Lehmanno in D. Mort. X, 6 adulterina verba *εὐεργέτην δηλονότι* et hujusmodi plurima. at, inquit, v. *δηλονότι* hic quomodo tandem exortum et tot codicibus insertum est? nimirum plane eodem modo, quo paucis verbis ante *πρότερον* (ante *τέως*) et alia in Luciano millena. fuerat enim olim aliud scholium quod hodie deperiit ad verba *τοῖς ἐκεῖ* ita fere conceptum: *τοῖς ἐκεῖ] τὰ ἐλευσίνια δηλονότι καὶ νῦν λέγει*, quod scholium per se bonum est et ad rem adcommodatum. ex hoc scholio v. *δηλονότι* in multis codd. adhuc resedit. *τἀνθάδε σοι δοκεῖ* Φ, *τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ* 𝔄ΩF et v, *τὰ ἐνθάδε* A. verba *σοι δοκεῖ* omittit A solus. libri *ἰδοὺ οὖν*. ceterum *ἰδοὺ γοῦν* jam in Qu. L. p. 151 correxi. *τις δᾳδουχοῦσα* 𝔄Φ, *δᾳδουχοῦσά τις* AΩF et v. *φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν* AΩF et v, *φοβερὸν καὶ ἀπειλητικόν τι* 𝔄, *φοβερὸν καὶ ἀπειλητικὸν* (om *τι*) Φ. *προσβλέπουσα* 𝔄ΦAΩF et v, *βλέπουσα* D solus. poterat sane hic dici etiam sive *βλέπουσα* sive *ὑποβλέπουσα*, sed teneo vulgatam. *ἦ ἄρα που* 𝔄 cum Lehmanno, *ἦ ποῦ* (sic) Φ, *ἦ ἀρά που* AF et v. *Ἐρινύς* Jacobitius. *ἐρρινύς* A (ita A), *ἐριννύς* ΦΩF et v, *Ἐριννυς* 𝔄.

23. *παράλαβε* 𝔄ΦACΩFM, *παραλάμβανε* edd. vett. *ΤΙΣ.*] *ἐρρ* F (i. e. *ἐρινύς*). in A personae tantum nota sine nomine.

ὑμᾶς περιμένει. *ΡΑΔ.* πρόσαγε αὐτούς, ὦ Ἐρινύ. σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. * *ΚΥΝ.* ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών. *ΡΑΔ.* τίνος ἕνεκα; *ΚΥΝ.* πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα τρόπον ἐβίωσα. *ΡΑΔ.* τίς δὲ σύ; *ΚΥΝ.* Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. *ΡΑΔ.* δεῦρ' ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγόρους. 24. *ΕΡΜ.* εἴ τις Κυνίσκου τουτουῒ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. *ΚΥΝ.* οὐδεὶς προσέρχεται. *ΡΑΔ.* ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ

ΡΑΔ.] *κυν.* F. *αὐτοὺς* 𝔄Φ et v, *τούτους* ACFM(Ω), errore nato e superioribus: *παράλαβε τούτους.* *Ἐρινύ* Jacobitius, *Ερινυ* 𝔄, *ἐρινύ* ΦAFΩ et v. *ὦ Ἑρμῆ* 𝔄ΦFΩ et v, *ἑρμῆ* (om *ὦ*) A solus. *ΚΥΝ.* om F. *ἐμὲ πρῶτον* 𝔄ΦΩF et v, *πρῶτον ἐμὲ* A solus. *παραγαγὼν* libri omnes recte, quod ita positum est ut supra c. 5 et in Vit. Auct. 11. *βούλομαι κατηγορῆσαί τινος*] *κατηγορῆσαί τινος βούλομαι* Φ. quae quum olim transposita fuerint, eo facilius excidere aliquid potuit. suppleo autem: *βούλομαι κατηγορῆσαι τυράννου τινός* — motus hisce Radamanthi verbis c. 24 fin.: *κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φὴς τυράννου* (ita libri omnes). delere autem vocem *τυράννου* cum Jacobsio ne per numeros quidem licet. sic quoque hic criticus laudem meruit, qui hos locos viderit inter se pugnare scribarum vitio non Luciani.

δράσαντι αὐτῷ] *αὐτῷ* om Φ. quodsi modo *τυράννου* recte supplevi, hic *αὐτῷ* servandum est, sin minus, delendum. *παρὰ* 𝔄ΦAC(Ω), *παρὶ* (sic) D, *περὶ* edd. ante Reitzium. *παρὰ τὸν βίον* om F. *αὐτὸς* ΦA et v, *αὐτοῖς* 𝔄FD absurde. *αὐτὸς* mordicus teneo. *οἷός εἰμι*] pro *εἰμι* in D fuit *μοὶ* (si Lehmannus bene divinavit). *τρόπον ἐβίωσα* Φ recte, *ἐβίωσα τρόπον* 𝔄 et v, *ἐβίωσα τὸν τρόπον* ACFM. *δεῦρ'*] *δεῦρο* F solus. *πρῶτος*] *πρῶτον* Φ. *ἐς τὴν* 𝔄 et v, *εἰς τὴν* ΦAF.

24. *τουτουῒ κατηγορεῖ* ΦΩF et v, *τούτου κατηγορεῖ* A, *κατηγορεῖ τουτουῒ* 𝔄. Lucianum hic sub cultro reliqui. bene enim Theodorus f. observat verbis ‚*εἴ τις Κυνίσκου τουτουῒ κατηγορεῖ*' effici trimetrum. *ΚΥΝ. οὐδεὶς προσέρχεται. ΡΑΔ. ἀλλ'* AF, *ΡΑΔ. οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ'* Φ, sine persona *οὐδεὶς προσέρχεται. ΡΑΔ. ἀλλ'* 𝔄 et ed. Juntina, *οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ'* — *στιγμάτων* Mercurio continuant edd. vett. *ἱκανὸν τοῦτο* 𝔄ΦF et

Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ, ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν
στιγμάτων. ΚΥΝ. ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;
ΡΑΔ. ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται παρὰ
τὸν βίον, καθ᾽ ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς
ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα·
ὥστε ἀναζήτει * ταῦτα, ἅπερ αὐ φὴς τὰ στίγματα. 646
ΡΑΔ. καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὑτοσὶ, πλὴν τούτων τῶν
τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ καὶ ἀσαφῶν στιγμά-
των. καίτοι τί τοῦτο; ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα πολλὰ τῶν

---

v, ἱκανὸν (om τοῦτο) ΑΩ. ὦ om F. δὲ om F. trimeter, quem Theodorus f. observat ‚ἀλλ᾽ οὐχ ἱκανὸν τοῦτ᾽ ὦ Κυνίσκ᾽ ἀπόδυθι δέ' fortasse nullus est, quum interductus Κυνίσκε plene scribi sine elisione jubeat. ἀφανῆ στίγματα libri omnes. ἐμφανῆ στίγματα Bakius ad Cleomed. p. 267, διαφανῆ (vel οὐκ ἀφανῆ) Graefius ap. Struvium L. L. p. 225, καταφανῆ Theodorus f. ego si mutarem quidquam comparatis quae paulo post sequuntur mallem ἀσαφῆ. nunc non poenitet librorum scripturam in Qu. L. p. 152 defendisse. legimus igitur cicatrices pectore maleficorum omniumque vitiorum notas animo inustas post mortem ab judice recognosci. Platonis sententiam habemus vere divinam et multorum inferioris aetatis scriptorum imitatione expressam. quorum omnium verba Elsner ad locum Platonico simillimum in Epp. ad Timoth. I, 4, 2 p. 249, Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 110 sq. et interpretes ad Gregor. Cor. p. 492 ed. Sch. diligenter conlegerunt. ceterum illi hanc Platonis memoriam non repetunt sed derivant alio et suo quisque proposito adcommodant, veluti Tacitus in egregio l. Annal. VI, 6. non sane a Platone abhorrent quae eum fecit dicentem ‚si recludantur tyrannorum mentes, posse aspici laniatus et ictus, quando ut corpora verberibus, ita saevitia libidine malis consultis animus dilaceretur'. atqui Tacitus de Tiberio loquitur adhuc regnante, quem ait tormenta pectoris suasque poenas ipsum passum esse. crederes igitur ‚praestantissimum sapientiae' in Gorgia de tyranno quodam locutum esse vivo et vidente, id quod longe secus est. contra ea Lucianus quas res Plato narraverat, easdem agi jussit tanquam in scaena et ob oculos proponi. etenim tum hoc loco tum infra c. 28 init. quum etiam a Platone tyrannos potissimum eosque mortuos castigari vidisset, plura quam alii ex Platone suo hausit, quem non semel sed bis, maxime quidem Gorgiae p. 524, c (p. 268 sq. Hdf), tum vero etiam paulo post p. 526, c (p. 278 Hdf) imitatus est. τὰ στίγματα ΦF et v, τὰ om 𝔄ΑΩD. τῶν τριῶν AC, τῶν om 𝔄ΦΩF et v. σημεῖα πολλὰ ΦACFΩ et lemma schol. Voss., πολλὰ om 𝔄D et v. τῶν

ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην. ΡΑΔ. ἀγαθῷ γε οὗτος καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ. ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φὴς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.
25. *ΜΙΚ. καὶ τοὐμὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι*

ἐγκαυμάτων] inter haec duo verba *πολλῶν* insertum m. rec. in D, quum potius *πολλὰ* inserendum esset, sed *τῶν ἐκκαυμάτων* Φ et lemma schol. Voss. *δ' ὅπως* Φ et v, *δὲ ὅπως* 𝔄ACF. *ἐξαλήλιπται* 𝔄ΦAFΩD, *ἐξαλήλειπται* v. *καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς* (*ἐξυπαρχῆς* F) 𝔄ΩF et v, *ἐξ ὑπαρχῆς καθαρὸς* Φ, *καθαρὸς ἐξ ἀρχῆς* AC male. *ἐναπέφηνας* A. *διὰ τοῦτο*] *διὰ τοῦτ'* Φ, *διατοῦτο* AF, ut solent. ita paulo post *κατολίγον* habet Φ. *κηλίδας* A. *τῆς ψυχῆς* 𝔄AΩF, *ἐκ τῆς ψυχῆς* Φ et v. *ἀπελουσάμην*] *ἀπενιψάμην* Φ, quae est glossa. *ΡΑΔ. ἀγαθῷ* 𝔄Φ et v, personam ante *ἀγαθῷ* om AF male. *γε* om 𝔄 solus non bene. nam *γὲ* et in responsione et extra eam est consentientis et aliquid addentis insuper, cujusmodi locos Lucianeos in Qu. L. p. 119 conlegi. *οὗτος* 𝔄 et v, *οὕτως* ΩFCM, *οὕτω* AΦ. et *οὕτω* quidem mire languet. ante Jacobitium editores omnes *οὗτος* jure servarunt male tamen interpretantes *ὦ οὗτος* (heus tu). immo ad *χρησάμενος* tacito repetenda est tertia persona *ἀπελούσατο*. etenim (ut paulo post et saepius) verbis *ἀγαθῷ — φαρμάκῳ* judex Mercurium adloquitur deum eloquentiae praesidem, qui optime judicabat etiam de philosophiae dignitate. vide nos infra ad c. 27. *φαρμάκῳ. ἀλλ'* (sine persona) 𝔄Φ et v, *φαρμάκῳ. ΡΑΔ. ἀλλ'* AF male. *ἄλλους*] *Κυν. ἄλλους* F. *προσκάλει*] *προκάλει* 𝔄ΩF, *προσκάλλει* A (ita A). Cobetus quod in V. L. p. 239 scripsit: ‚*ἄλλους προσκάλει.* supple *σὺ δ' ἄλλους προσκάλει*', speciosius haec mutavit quam verius. quum enim modo c. 23 haec praecesserint: *σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει* et mox iterum: *σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγόρους*, non erat profecto, quod nostro in loco pronomen repeteretur. tum Cobeto plane adversantur inferiora c. 25, ubi si quis Cobetum audierit, ante illa: *τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει* cogetur quatuor verba: [*σὺ δ', ὦ Ἑρμῆ,*] per conjecturam supplere.

καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει. ΡΑΔ. τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. εὖ γε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος· ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. ΕΡΜ. * Μεγαπένθης Λακύδου ἡκέτω. 647
ποῖ στρέφῃ; πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ. ΡΑΔ. πρόβαλ' αὐτόν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δέ, ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ὁ ἀνὴρ οὑτοσί. 26. ΚΥΝ. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα ἀπὸ τῶν στιγμάτων οἷός ἐστιν. ὅμως δὲ καὐτὸς ἀποκαλύψω σοι τὸν ἄνδρα κἀκ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον. οὑτοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείπειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεταιρισάμενος καὶ δορυφόρους συν-

---

25. γυμνὸς om 𝔄. καὶ] aut dele καὶ aut supple: [ἕτοιμος] καὶ γ. ὁ σκυτ.] ὁ om A. ἀκριβῶς] ἀληθῶς Φ, quae est glossa. Κυνίσκον τουτονί] κυνίσκου τουτουὶ A. Κυν. τὸν τύραννον F. ΕΡΜ.] Ἐριννὺς a absurde. Λακύδου 𝔄ΦFA (ita A), Λακύθου Ω, ὁ Λακύδου D solus. ποῖ] πῇ 𝔄, ποῦ Φ. προσκαλῶ] προκαλῶ ἤδη 𝔄, errore partim orto e superioribus: ἤδη προσκάλει. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ] dimeter iambicus Theodoro f. observante. post προσκαλῶ nulla persona in 𝔄ΦΑΩ et v, sed ΡΑΔ. personam habet F, quam mirere non jam dudum conjectura restitutam esse. πρόβαλ' 𝔄ΦΑΩ, πρόβαλλ' F et v. τράχηλον] τὸν τράχηλον 𝔄. ὠθοῦσα. σὺ δὲ 𝔄ΦF et v, ὠθοῦσα. ΡΑΔ. σὺ δὲ A male. ὁ ἀνὴρ F. ἀνὴρ 𝔄ΦΑΩ et v, unde possis cum editoribus quibusdam ἀνὴρ —.

26. οὐδὲ] οὐδὲν Cobetus (V. L. p. 239) frustra. οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων ΑΩF et v, sed ἀπὸ τῶν στιγμάτων οἷός ἐστιν 𝔄Φ recte. verae scripturae indagatio Theodoro f. debetur. qui quum vulgata: αὐτίκα μάλα (μάλ') οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων contineri trimetrum vidisset ne caesura quidem carentem: hoc quidquid est vitii de medio censuit tollendum esse. προσεπαιρόμενος ΑΩ, προσεταιρούμενος 𝔄ΦF et v, quod monstrum ab vero propius abest quam prius. de qua re Jacobitius p. 53 ed. min. bene judicavit addiditque verbi formam προσεταιρίζεσθαι etiam in Piscat. 18 legi, id est nostro in l. προσεταιρισάμενος legi voluit. tamen postea (I p. 399 ed. maj.) capti consilii eum poenituit, nunc autem poenitebit poenitentiae. certe ego ipsius conjecturam post Bekkerum Dindorfiumque eo magis recepi, quod

αγαγὼν ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους, τὰς δ' οὐσίας ἑκάστων ἀφαιρούμενος καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν, ἁπάσῃ δὲ ὠμότητι καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο παρθένους διαφθείρων καὶ ἐφήβους καταισχύνων καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. καὶ ὑπεροψίας μέντοι καὶ τύφου καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρυάγματος οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν
648 παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥᾷον * γοῦν τὸν ἥλιον ἄν τις ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν. οὐ μὴν [ἀλλὰ] καὶ τῶν κολάσεων τὸ πρὸς ὠμότητα καινουργὸν

h. l. prorsus ut in Herodoto 3, 70 (bis) et 5, 66 de iis sermo est qui rerum cupiunt potiri ideoque ‚socios facinoris sui adsciscunt'. συναγαγὼν] συνάγων 𝔄. ἀκρίτους] ἀκρίτως Φ. πλείονας 𝔄ΦΩA et v, πλείους DF. Lucianus formam novit utramque, non item πλεῖν, quod Cobetus in V. L. p. 239 reponi voluit, quum p. 237 sq. de eo quod est πλεῖν suam opinionem quae ei communis est cum G. Dindorfio explicasset. atqui codices πλεῖν formam qua Aristophanes uti solet, in alio scriptore attico vix usquam exhibent. δ' οὐσίας Φ, δὲ οὐσίας caeteri et v. ἑκάστων] ἕκαστον F. οὐδεμίαν] οὐδὲ μίαν Aa. μέντοι AF, μέν γε 𝔄Φ et v. τοὺς ἐντυγχάνοντας] τοὺς om A solus. ῥᾴδιον libri omnes et v. ῥᾷον primum correxit, Bentlejus ad Horat. Carm. I, 3, 18. ‚ῥᾴδιον saepe pro comparativo scriptum reperiri constat', ita bene Lobeckius ad Phryn. p. 403, cujus locis alios addere nolo. in noto hexametro: ῥᾴδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν corrige: ῥᾷον δ' ἐξ ἀγαθοῦ —. γοῦν 𝔄 et v, γὰρ οὖν ΦAF. τὸν ἥλιον ἄν τις 𝔄ΦAF(Ω), ἄν τις τὸν ἥλιον v. quod h. l. tyrannis imputatur, id cadit etiam in alios, velut Augustum Suetoni in Octavio c. 74, qui postquam saevire jam desiit, ‚gaudebat, si quis sibi acrius contuenti, quasi ad fulgorem solis vultum submitteret'. οὐ μὴν καὶ libri omnes. scio rhetoribus ab τῷ ἀποφατικῷ σχήματι ἐς τὸ ἐρωτηματικόν transitum patere, sed aliud est transire, aliud rursus transilire. Schaeferi ad Longum p. 348 conjecturam in Qu. L. p. 136 jure rejeci, attamen bene Schaefer haec intellexit corrupta esse. ac Lehmannus quidem malebat: καὶ μὴν καὶ — speciose, quamvis praecedat προσέβλεψεν idque placebit conferenti Toxar. 29: καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία — locum simillimum. praetuli tamen Bekkeri supplementum: οὐ μὴν [ἀλλὰ] καὶ —. omnino enim Lucianus habet etiam atticum illud οὐ μὴν ἀλλὰ —, habet autem (si probe memini) quinquies.

αὐτοῦ τίς ἂν διηγήσασθαι δύναιτο, ὅς γε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα ὅτι μὴ ἄλλως κενή τίς ἐστι κατ᾽ αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ προσκαλέσας τοὺς ὑπ᾽ αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι καὶ περιστάντες ἄγχουσιν αὐτόν. οὗτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν, οἱ μὲν γυναικῶν εὐμόρφων ἕνεκα ἐπιβουλευθέντες, οἱ δὲ υἱέων ἀπαγομένων πρὸς ὕβριν ἀγανακτήσαντες, οἱ δὲ ὅτι ἐπλούτουν, οἱ δὲ ὅτι ἦσαν δεξιοὶ καὶ σώφρονες καὶ οὐδαμιοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις. 27. *ΡΑΔ. τί*

τῶν κολάσεων· τὸ 𝔄ΦΑ, *τῶν κολάσεων τῶν* F, *τὸ τῶν κολάσεων* v. *καινουργὸν*] *κακουργὸν* (sic) A. *τίς ἂν*] *ἂν* om Φ. *ταῦτα ὅτι*] *ταῦθ᾽ ὅτι* Φ. *κενὴ*] *καινὴ* (sic) Φ, *καινή* A. *πάρεισι*] *πάρεισιν* Φ. *ἀλητηρίου* A, *ἀλιτηρίου* F. *τεθνᾶσι* a, *τεθνάσιν* A. *εὐμόρφων ἕνεκα* 𝔄, *ἕνεκα εὐμόρφων* caeteri et v. *ἀπαγομένων πρὸς ὕβριν* 𝔄ΦΑF(Ω), *πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων* v, denique *ἀπαγομένων* om a. *οὐδαμοῦ* plerique libri et v, sed F utrum *οὐδαμοῦ* habeat an *οὐδαμῶς* nescio, loco iterum iterumque inspecto. tu corrige aut *οὐδαμῇ* aut *οὐδαμῶς.*

27. poetae et oratores magna cum gravitate interdum vocem tribuunt inanimatis, ut Euripides in Hippol. v. 417, ubi confer Valckenarium. scenici vero poetae certas res humana figura producunt atque adeo loqui jubent inprimis in prologis, ubi tunquam dei deaeve prodeunt. de qua re vide docte exponentem Meinekium ad Menand. Fr. p. 284 ed. pr., cujus exemplis adde *Σοφίαν* Afranii et *Κράτος* ab initio Promethei Aeschylei. Lucianus autem ut in Necyom. 11 umbras hominum, ita h. l. lectum et lucernam quasi accusatores mortuorum producit. ejusdem generis sunt poetarum graecorum versus ap. Piersonum ad Herodian. p. 443. neque tamen ulli scriptores in ejusmodi commentis diu audent morari, sed fictitii dii nec publice culti qualis *Ἔλεγχος* fuerat Menandri, ideo in prologo paulisper prodibant, quo citius rursum e conspectu removeri possent. denique quum rhetores locum de *προσωποποιΐᾳ* crebro tractarent: accidit, ut Doxopater homil. in Aphthon. in Walzii Rhetor. Gr. Vol. II p. 497 etiam nostrum l. ab *εἴπατε* ad *κατεμίαινε* adferret praefatus eum legi ‚*παρὰ τῷ Λουκιανῷ*' et ibid. p. XIX scholiasta quidam partem hujus loci, quem legi dicit *παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἐν τῷ Κατάπλῳ.* quodsi ex uno ungue leonem agnoscere licet, ille Luciani codex, quo codice Doxopater utebatur, similis fuerat Vindobonensi B longeque praestantior codicillo isto, ex quo tot Lucianea adtulit Thomas Magister.

πρὸς ταῦτα φῄς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. τοὺς μὲν φόνους
εἴργασμαι, οὓς λέγει, τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας
καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν
παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.
ΚΥΝ. οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι
μάρτυρας. ΡΑΔ. τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. προσ-
κάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ καὶ τὴν κλίνην.
μαρτυρήσουσι γὰρ καὶ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράτ-
649 τοντι τούτῳ συνηπίσταντο. ΕΡΜ. ἡ Κλίνη καὶ * ὁ
Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρέστων. ΡΑΔ. εὖ γε ἐποί-
ησαν ὑπακούσαντες. εἴπατε οὖν ὑμεῖς ἃ σύνιστε Μεγα-
πένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε, εἰ πάντα

σὺ om A solus. ΜΕΓ.] Κυν. F. οὓς λέγει 𝔄ΑΩ et v, ὡς λέγει Φ, οὓς λέγεις FM. μοιχείας libri omnes, μοιχίας edd. vett. ὕβρεις] ὕβρις a. ταῦτα om A. quod ad v. πάντα adtinet, servanda est anaphora neque altero l, πάντα delendum. μου] μοι F. προσκάλει μοι] μοι om A. γὰρ αὐτοὶ libri omnes, quod ferri posse Theodorus f. recte negavit. ego dudum correxeram: γὰρ καὶ αὐτοί, quod refertur ad testes superiores, qui ab tyranno occisi erant. πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ ΑΩF et v, πράττοντι συνηπίσταντο Φ, τούτῳ πράττοντι συνηπίσταντο 𝔄. recte 𝔄, praeterquam quod ego sic transposui: πράττοντι τούτῳ. ΕΡΜ. ἡ κλίνη] personam om Φ. ῥαδ. ἡ κλίνη F in textu, sed marg pr m γρ. ἑρμ. (ita F). ὁ Μεγαπένθους 𝔄Φ et qui μέγα πένθους A et v, ὁ om D, τοῦ Μεγαπένθους FM. παρέστω libri omnes. ego recepi praeclaram emendationem Cobeti in V. L. p. 115, qui optime: ‚addita lineola, inquit, in unciali scriptura παρέστων significarat'. quatuor verba εὖ γε ἐπ. ὑπακούσαντες vulgo Mercurio continuantur, sed ΚΥΝ. εὖ γε 𝔄, ΡΑΔ. εὖ γε F, quod posterius recepi. proxima εἴπατε οὖν Radamanthus dicit ad ipsos testes conversus, priora autem εὖ γε ἐπ. ὑπακούσαντες dicit Mercurio. plane eadem ratio est superiorum c. 24 fini ΡΑΔ. ἀγαθῷ γε οὗτος καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ. ἀλλ' ἄπιθι —. ΡΑΔ. εἴπατε οὖν v. et fortasse ΦΩ, sed sine nova persona εἴπατε οὖν 𝔄AF (ita F) verissime. οὖν quod libri omnes tuentur Doxopater coactus est omittere codice invito. σύνιστε 𝔄Φ et v. cum Doxopatro ipso p. 497 et scholiasta p. XIX, συνεπίστασθε AFM, errore sumto e priore συνηπίσταντο. ἡμεῖς ἃ cd, ὑμεῖς ἃ libri omnes cum Doxopatro, ὑμεῖς δὲ scholiasta. Μεγαπένθει τούτῳ libri omnes et Doxopater, τῷ Μεγαπένθει τούτῳ scholiasta, qui pergit προσρεῖ

ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος. ΚΛΙΝ. ἐγὼ μὲν ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα. καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. ΛΥΧ. ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν οὐκ εἶδον· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει καὶ ἔπασχεν, ὀκνῶ λέγειν. πλὴν ἀλλ' ἐθεασάμην γε πολλὰ καὶ ἄρρητα καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερ-

---

δὲ (pro προτέρα δὲ). post sex verba προτέρα — λέγε quatuor proxima: πάντα — Κυνίσκος Doxopater invito codice suo praeteriit, quod ad ipsius causam nihil adtinebant. λέγε. ΚΛΙΝ. πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος. ἐγὼ ΦΑΩF et v, sed λέγε. πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος; ΚΛΙΝ. ἐγὼ 𝔄 (ita 𝔄) et personam ΚΛΙΝ. ante pronomen ἐγὼ demum legerant etiam Doxopater cum scholiasta, qui ambo sic (post λέγει): εἶτα φησὶν ἡ κλίνη· ἐγὼ —. equidem librum 𝔄 ita secutus sum, ut tamen pro λέγε. πάντα ipso λέγε, εἰ πάντα conicerem atque etiam sic ederem ut re aperta. ceterum hoc mendum etiam Theodorus f. optime correxit scripsitque ad me verbotenus haec: ‚ΚΛΙΝ. πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος. ἐγὼ —] Κλίνη und Λύχνος sind aber doch nicht gegenwärtig gewesen bei der § 26 vorhergehenden Anklage des Cyniskus! Der Letztere fordert erst im § 27 den Hermes auf, den Λύχνος und die Κλίνη vorzuladen. Also widersprechen die ersten Worte der Κλίνη dem zunächst Vorhergehenden gänzlich. Eine so grosse Gedankenlosigkeit darf man dem geistvollen Lucian nicht aufbürden. Vielmehr müssen die ersten Worte der Κλίνη von den Abschreibern verdorben sein, und zwar mindestens durch falsche Abtheilung der Personen‘. post ἐγὼ continuo μέντοι ταῦτα libri Lucianei omnes, sed μὲν τοιαῦτα legunt Doxopater et scholiasta. hinc ego correxi: ἐγὼ μὲν ταῦτα —. nam et error τοιαῦτα fluxit e proximis τοιαῦτα ἦν et opus est μὲν particula, pro qua μέντοι mali correctores scribere coacti sunt, id quod falsa eorum persona ΚΛΙΝ. ταῦτα flagitabat. ὦ δέσποτα] ὦ om 𝔄. ἐπ' ἐμοῦ 𝔄ΑΩF et v. cum Doxopatro, ἐπ' ἐμοὶ Φ, ἐπ' ἐμὲ D. ΡΑΔ.] ΚΥΝ. 𝔄. μηδ' 𝔄 et v, μηδὲ ΦAF. Radamanthi verba: σαφέστατα — μαρτύρει Doxopater invito codice suo praeteriit. δὲ ὁ] δ' ὁ 𝔄. μεθ' ἡμέραν] μέθη, add. rec. m. μεραν Ω. εἶδον 𝔄ΦΑΩCDFM cum Doxopatro, οἶδα edd. vett. ἔπασχεν libri omnes Lucianei, in Doxopatro vulgo est ἔπραττεν, sed ibi quoque Vind. in marg. et Laur. supra bene ἔπασχεν. πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε 𝔄 et v, πλὴν ἀλλά γε ἐθεασάμην Φ, πλὴν ἐθεασάμην γε A, πλὴν ἀλλ' ἐθεασάμην (om

πεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἑκὼν τοὔλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν. 28. *ΡΑΔ.* ἅλις ἤδη τῶν μαρτύρων. ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαῖ, ὅλος οὗτος πελιδνὸς καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα ἂν οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά * ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ; *ΚΥΝ.* μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλεις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. *ΡΑΔ.* λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι. *ΚΥΝ.* ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ. *ΡΑΔ.* πάνυ μὲν οὖν. *ΚΥΝ.* οὐκοῦν μόνος οὗτος ἐξ ἁπάντων ἄποτος ἔστω. 29. *ΡΑΔ.* διὰ τί δή; *ΚΥΝ.* χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω καὶ ἀναπεμπαζό-

---

γε) Doxopater. *ὑπερπεπαικότα*] *ἐκπεπαικότα* AC, *ὑπερβεβηκότα* TU. *καίτοι* (ante *πολλάκις*) om Φ. *τοὔλαιον οὐκ ἔπινον* 𝔄ΦΩ et v, *τοὔλαιον ἔπινον* (om *οὐκ*) ACFM, *τοὔλαιον* (omissis *οὐκ ἔπινον*) Doxopater. *ἀποσβῆναι* 𝔄ΦΩ et v cum Doxopatro, *ἀποσβεσθῆναι* AF. *ὁ δὲ* 𝔄 cum Doxopatro, *ὁ δὲ καὶ* ΦΑΩF et v. *κατεμίαινεν*] *κατεμίανε* A, *κατεμίαινε* Doxopater.

28. *ἵνα τὸν* 𝔄ΦΑΩFD, *ἵνα καὶ τὸν* v. *ἴδωμεν*] *ἴδωμαι* D. *παπαῖ* Jacobitius pro *παπαί*. *οὗτος* 𝔄AF(Ω) *οὑτοσὶ* Φ et v. *πελιδνός* A cum puncto et in marg. (p m) . . duo. *κατάγραφος*] *κατάγραπτος* Φ. *κυάνεός* 𝔄ΦF et v, *κυανός* A solus. *ἀπὸ* libri omnes. Cobetus V. L. p. 276: ‚recte Fritzsche *ὑπὸ*'. non memini me ita scripsisse. est haec ipsius Cobeti emendatio, quam puto veram esse. *τίνα οὖν* 𝔄Φ et v, *τίνα ἂν* ACΩM, sed *τίνα ἂν οὖν* F recte. *εἰ θέλεις* 𝔄ΦACF(Ω)a, *εἰ θέλοις* v. *πᾶσι πίνειν*] *πᾶσι* om Φ solus. *τὸ Λήθης*] *τῆς λήθης* A solus. *μόνος οὗτος* 𝔄ΦAF(Ω)D, *μόνος* edd. vett.

29. *ΡΑΔ.* 𝔄ΦAF cum Solano, *ΕΡΜ.* edd. vett. *οὕτως* ΦF et v, *οὗτος* 𝔄A errore nato e superioribus: *μόνος οὗτος*. *ἦν*] *ἦν ἄνω* 𝔄. *ἐδύνατο* 𝔄Φ et v, *ἠδύνατο* AF. *ἐν τοῖς ἄνω*] haec om 𝔄. *ἀναπεπαζόμενος* et mox *ἀπεχθεὶς* (pro *ἀπαχθεὶς*) A. *οὑτοσὶ* libri omnes, quod hic et supervacaneum est et ineptum. quare summi critici ut M. Solanus, F. Jacobsius,

μενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. εὖ λέγεις· καὶ καταδεδικάσθω καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὑτωσὶ δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε παρὰ τὸν βίον.

G. Hermannus id judicarunt corruptum esse. quod ego in Qu. L. p. 152 ita scripsi: ‚mirificum istud οὑτοσὶ vide, ne sit ex οὕτως vel οὕτω enatum' veram correctionem saltem inchoavi. perfecit inchoatam G. Hermannus et οὑτωσὶ bene restituit. adeo hic quoque is error commissus est, quo οὗτος ὑφέξει pro οὕτως ὑφέξει scriptum esse modo vidimus. aptissime vero οὑτωσὶ δεδέσθω dictum esse haud negabit, quicunque meminerit tyrannum jam multo ante vinctum fuisse (c. 3: δεδεμένον τινά et c. 4: συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν) et per totum dialogum in vinculis permansisse, ne iterum ad superos aufugere posset. δεδέσθω] διδόσθω A. κατὰ 𝔄ΦF et v, sed παρὰ AC recte. — absolvi meam Catapli recensionem, quae ab Jacobitiana distat plurimum. ille enim et qui ab eo pendent Bekker Dindorfiusque Gorlicensem (A) plerumque secuti sunt, ego ab libris 𝔄Φ ubique proficiscor codicibus AF in consilium adhibitis, quos penitus olim ipse excussi. attamen nostram recensionem hic illic vincere poterit, si cui forte contigerit melioribus etiam quam sunt nostri codicibus potiri: id quod decet exoptare, exspectare vix licet. sic quoque haud raro mendosi codices reperti sunt ad unum omnes resque tum ad solam rediit emendationem. veruntamen Augiae stabulum esse ‚Cataplum' dicere nolo: hoc unum dico, nunc tandem nos e quodam corruptionum nidulo feliciter evolasse. denique quod ad rhythmos adtinet, qui ab Theodoro f. egregie pertractati sunt, scito omnem fere hujus dialogi orationem esse numerosam, numerosque ipsos ubique ex genere constare iambico et interdum ad justi trimetri similitudinem opinione propius accedere.

[Ut spatium vacuum expleatur, tum aliorum emendationes luculentas tum meas φροντίδας δευτέρας de locis quibusdam mendosis libet infra adponere. In Philopseude c. 21 libri omnes exhibeat: τὴν θύραν περιτρέπων. Irascor mihi ipse, qui Vol. I P. II p. 125 has nugas tacito retinuerim neque viderim τὴν θυείαν (sive θυΐαν) περιτρέπων scribendum esse, h. e. ‚mortarium subvertens'. Quod ipsum postea critici certatim viderunt, M. C. Gertz Danus et eo prior Hartmanus Batavus et primus omnium Erv. Rohde nostras doctissimus vir et de Luciano optime meritus. — Philops. c. 34 init. haec leguntur in Reitziana: Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος ἐμὸν διδάσκαλον ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς ἑλληνίζοντα —. Ego in V. I P. II p. 136 recte transposui: Παγκράτην λέγεις, ἔφη ὁ Ἀρίγνωτος tumque post ἐξυρημένον voculam ἀεὶ addidi ex ΦMa, et pro καθαρῶς

ex ΦMa οὐ καθαρῶς edidi, postremo pro vulgata ἐν ὀθονίοις νοήμονα dixi in ΦMa exstare: ἀεὶ νοήμονα verbis ἐν ὀθονίοις plane omissis et istud νοήμονα aperte esse mendosum. Sed hodie totum locum ita lego, ita suppleo: *Παγκράτην λέγεις, ἔφη ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἄνδρα ἱερὸν, ἐξυρημένον, ἀεὶ λινῆν μόνην [φοροῦντα,], οὐ καθαρῶς ἑλληνίζοντα* —. Praestat enim cum Φ scribere ut edidi ἄνδρα ἱερὸν quam ἱερὸν ἄνδρα ut vulgo legitur. Dixi olim et postea in Praef. V. II P. II p. VIII repetii, Lucianum a correctore Byzantino data opera recensitum esse eamque rem Siemonsenio et aliis adprobavi. Ita hoc loco νοήμονα libri omnes tuentur conjecturam veterem et eam notae pessimae, si rem ipsam spectes, sin artem interpolantis, ductibus archetypi longe proximam. Nam Lucianus profecto non νοήμονα scripserat verum λινῆν μόνην et post μόνην etiam φοροῦντα addiderat, quod participium mature interiit et proximo illo ἑλληνίζοντα devoratum est. Sed corrector φοροῦντα in cod. suo non amplius invenit ideoque pro istis λινῆν μόνην suo ipsius periculo νοήμονα substituit. Quod autem ego contra omnes codices φοροῦντα post μόνην inserui, testor quasi codicem aliquem scriptore ipso vetustiorem, Herodotum, cujus locos Lucianus alias quoque ad verbum retinuit. Sic igitur de sacerdotibus Aegyptiorum Herodotus II, 37: *οἱ δὲ ἱρέες ξυρέονται — ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἱ ἱρέες λινέην μούνην — ἄλλην δέ σφι ἐσθῆτα οὐκ ἔξεστι λαβεῖν.* De hoc vestitu cum Herodoto plures consentiunt velut Ovidius in Metam. I, 747, cui Isidis sacerdotes ‚turba sunt linigera' et iterum in Ep. ex Ponto I, 151, ubi Isis ipsa est ‚linigera'. Ceterum in edit. mea vitium νοήμονα ex ipso Herodoto nondum correxi ideoque ἐν ὀθονίοις non potui non servare. Postea M. C. Gertz Madvigi alumnus etsi νοήμονα nihilo magis corrigere potuit: recte tamen cum ΦMa ἐν ὀθονίοις deleri voluit utpote glossam. — Transeo ad epistolam famosam *Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς*, in codd. perpaucis superstitem, ex quo monachorum pietate partim deleti partim truncati sunt. In hac epistola inde ab c. 7 rhetoris cujusdam oratio refertur, quam ille ingente audientium in his etiam Luciani corona cinctus Olympiae et in Peregrinum habuerat et vero etiam in Christianos. Et his quidem c. 21 med.: *χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας καὶ τοὺς ἀθέους δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων* objecit ἀθεότητα magis vulgari modo et leniore, id est negavit eos fidem habere diis gentilium. At nonnunquam hoc crimen multo atrocius est, ubi osores religionis nostrae ita cavillantur, Deum ipsum et Jesum Christianis unum fuisse numen videri: atqui Jesum fuisse hominem, deum non fuisse: ergo Christianis omnino nullum deum relinqui qui ab iis pie colatur, sed ab atheis istis deum ipsum tanquam solem de mundo sublatum esse. Venio nunc ad c. 11 fin., quem locum in

edit. V. I. P. II p. 75 tractare coepi, ut in instituto pergam et priora ex parte possim corrigere. Haec in libris ita scripta sunt: *προστάτην ἐπίγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον* (sic a et v, sed addito articulo *σέβουσι τὸν ἄνθρωπον* F et lemma scholii) *τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα* —. Recte igitur l. l. pro istis *ἐπίγραφον. τὸν* ego cum Cobeto *ἐπεγράφοντο* correxi. Tum ut nexum orationis qui nunc plane nullus est restituerem, post hoc ipsum *ἐπεγράφοντο* non minus recte signa posui lacunae. Antea Faber uno probante Wielandio h. l. aliquid vidit deesse, postea autem Bernaysius (Lucian u. d. Kyniker p. 108) me ducem secutus est. Contra illud hodie improbo, quod l. l. Cobeto adsentiens dixeram *ΜΕΓΑ* in literis *ΜΕΓΑΝ* latere videri. Immo Bernaysius l. l. p. 109 paulo propius ab vero abfuit ratus *ΜΕΓΑ* hic delitescere, tametsi male scripsit: *μέγα γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον* —. Ne multa, equidem nunc *μέγιστα* corrigo scriboque ita: *προστάτην ἐπεγράφοντο. . . . . . μέγιστα γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα* —. Malim tamen non minus attice cum articulo: *π. ἐπεγράφοντο . . . . . τὰ μέγιστα γοῦν* — et postea cum *ὄντα* participio: *σέβουσιν, ὄντα ἄνθρωπον, τὸν* —. Restat ut quaeramus, quidnam hic lacuna haustum interierit. Ac meum certe supplementum l. l. p. 75 admodum lene est, et aliud Bernaysi l. l. p. 108 multo lenius etiam atque humanius. Ita vero locus neutri eorum relictus est, ideo quod incredibile videtur, ejusmodi supplementum monachis adeo displiciturum fuisse, ut id crudelissime totum resecarent. Ecce tibi nunc aliud supplementum, quod et cum nexu orationis melius convenit et per se ita comparatum est, ut id pii monachi suo quodam jure delevisse videantur. Ita enim hodie suppleo: *προστάτην ἐπεγράφοντο.* [[*Καὶ μάλ' εἰκότως· οἱ γὰρ Χριστιανοὶ ὄντες εὐεξαπάτητοι περὶ τῶν θείων τοῖς ἄλογα διεξιοῦσι καὶ ἀλλόκοτα τερατευομένοις πιστεύουσιν, ὥστε αὐτοὺς ἀτεχνῶς ἀθέους γενέσθαι.*]] *τὰ μέγιστα γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν, ὄντα ἄνθρωπον τ. ἐ. τ. Π. ἀ.* Verba tamen hujus supplementi aliter alii scribant: dum illud maneat et prorsus constet, non sine summa acerbitate *ἀθεότητα* Christianis hic crimini datam fuisse, de qua re supra expositum est.] — Haec dum scribo, praeter exspectationem laetus ad me nuntius adlatus est, dialogum nostrum *Κατάπλους ἢ τύραννος* etiam in cod. quodam ‚Mutinensi' servatum esse. Hunc etiam codicem J. Sommerbrodtius vir de Luciano eximie meritus optime ut solet et diligentissime contulit. Optime ajo contulisse et rem notam loquor, quae etiam Henrico van Herwerden innotescet. Qui non debebat tot lectiones quasi temere neglectas Sommerbrodtio exprobrare, quas ille omnes summa fide enotatas prior ediderat. Tum ubique in enotandis codicum scripturis perspicuitatem Sommerbrodti libens agnovi. Contra in-

dolui, quod Herwerden qui librum ‚Plut. et Lucianea‘ non sua unius causa scriptum edidit, de Marciani lectione saepe ea scripsit, quae aut aperte falsa sint aut nimis ambigua aut plane obscura. Attamen laudo factum, quod Herwerden post Sommerbrodtium non dubitavit eundem codicem iterum excutere: et omnino ita judico unumquemque codicem non semel sed bis terque conferendum esse. Itaque ex animo equidem gaudebo, si Herwerden postea plures Luciani codices explorare voluerit et in tanta re Sommerbrodti exemplum sibi ad imitationem proponere. Sed ut ad librum Mutinensem revertar, mihi quidem in Cataplo hujus codicis usum urgente typotheta scito minime concessum esse. Enimvero non est mihi tanti, si modo aliis criticis cum literarum fructu jam nunc hoc uti codice licebit. Nam Sommerbrodtius diuturnae quae inter nos est amicitiae cumulum addidit transmissa ad me imprimendi causa sua codicis Mutinensis collatione. Hanc igitur servatis ubique ipsis Sommerbrodti verbis infra posui.

Κατάπλους.

	Ed. Teubn. a. 1852.	Cod. Mut.
c. 1.	ἀναγωγὴν	ἀναγωγὴν, suprascr. ἀνάπλουν
	πορθμεῖον	πορθμίον
	τὸ τῆς ἄνω Λήθης	ἄνω τὸ τῆς Λήθης
c. 2.	μετρίου	μέτρου
	ὥστε μοι	ὥστε, om μοι
c. 3.	τεταραγμένος	τεταραγμένω
	λειπόντεως	λιπόντεως
	ἀπεδίδρασκε	ἀπεδίδρασκεν
c. 4.	εἰ γὰρ μὴ	εἰ μὴ γὰρ
	ἱκέτευε	ἱκέτευσε
	τὸ σύμβολον	τὸ συμπόσιον
	κατελαμβάνομεν	καταλαμβάνομεν
c. 5.	στοίβαζε	στίβαζε
	σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ	ὦ Ἑρμ. σὺ δὲ
	ΕΡΜ.	Χαρ.
	πορθμεῦ	κλωθοῖ
	ἐκτεθειμένων	ἐκτιθεμένων
	ΧΑΡ.	Κλωθ.
	ΕΡΜ.	om
	ΚΛΩΘ.	Ερμ.
	ΕΡΜ.	Κλωθ.
	τετρακόσιοι	τετρακόσιοι, suprascr. τετηγμένοι (sic)
	ΧΑΡ.	Ερμ.
c. 6.	παράγαγε	πάραγε

	Ed. Teubn.	Cod. Mut.
c. 6.	πρῶτοι	πρῶτον
	Μυσίᾳ	Μηδιαι
	δῆτα	δὴ
	λέγω δὴ	λέγω δὲ
	ἅμα βούλει	βούλει ἅμα
	ἅμα· καὶ γὰρ τεθνᾶσι τ. ὁ. τρ.	ἅμα γὰρ τεθνᾶσι καὶ τ. ὁ. τρ.
c. 7.	εἰ μὴ	ἦν, om μὴ
c. 8.	Μεγαπένθης	Μεγαπενθος
	καταλέλειπται	καταληπται
	ὁ χρυσὸς	χρυσὸς, om ὁ
c. 9.	τήμερον	σήμερον
	βούλει	εἰ βούλει
	ἐξετέλεσα γὰρ ἂν	om ἂν
	εὔγνωμον	εὔγνωμον, suprascr. εὔλογον
	ἑαυτῷ	ἐμαυτῷ
	τὰ μετ' ἐμὲ	om τὰ
c. 11.	μᾶλλον γὰρ	μᾶλλον δὲ
	που	om
	ἐλπίσιν ἵδρων	ἐλπίσι ταῦτα ἵδρων
	τί βουλόμενος	τί ὁ βουλόμενος
c. 12.	καὶ	κᾂν
	μέντοι	μέν τι
	λέγων	λέγω
	πλατὺ	παχὺ
	χρεμψάμενος καὶ καταπτ.	χρεψάμενος καταπ., om καὶ
c. 13.	σοι	σε
	τὸ δὲ νῦν	τὸ νῦν δὲ
	τὸ δεῖνα	τὸν δεῖνα
	γοῦν	δ' οὖν
c. 14.	ἡ τοῦ Κύκλ.	ἡ τοῦ Κύκλ. ἐκείνη
	τὸ ὑπισχνεῖσθαι	om τὸ
	ἡμῖν	ἡμῶν
	ὁ μέν γε τυρ.	ὁ μέντοι γε τ.
	φοβερὸς	φοβερός τε
	Die letzten 6 Zeilen S. 283 und die ersten 6 Zeilen S. 284 sind unleserlich.	
c. 15.	πάντα	πάνθ'
	μηδ' ὑπο	μήτε ὑπὸ
c. 16.	τί δὲ ἦν	τί δ' ἦν
	Die ersten 2 Zeilen S. 285 sind unleserlich.	
	προβαίνων	προσβαίνων
c. 17.	μεταγιγνώσκοντα	μεταγινώσκοντα
	ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο	ἐκαλεῖτο ἐπὶ τὸν κλῆρον
	παρὰ τῶν νόμων	κατὰ τὸν νόμον